

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER LIBRARY

HX Q2RB U

31.33

2377

9t44.115

Recd. Feb. 21. 183.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΕΡΕΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

THEOPHRASTI ERESII
QVAE SVPERSVNT OPERA
ET EXCERPTA LIBRORVM.

AD FIDEM LIBRORVM EDITORVM ET SCRIPTORVM
EMENDAVIT

HISTORIAM ET LIBROS VI DE CAUSIS PLANTARVM

CONIVNCTA OPERA

D. H. F. L I N K I I

EXCERPTA

SOLVS EXPLICARE CONATVS EST

IO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMVS QVINTVS

SVPPLEMENTVM ET INDICEM RERVM ET VERBORVM
CONTINENS.

LIPSIAE 1821

SVMTIBVS FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII,

Qt44.115

P R A E F A T I O.

Continet hoc volumen primo loco

Auctarium variarum lectionum in historiae plantarum libris decem (tot enim numerat) et sex de causis plantarum e codice Urbinato bibliothecae Vaticanae collectarum ab *Imm. Bekkero* et *Hieron. Amatio*, cum notitia codicis omnium antiquissimi atque integerrimi, quem in Vaticana bibliotheca delectum indicavit mihi doctissimus medicus Dresdensis *Carol. Weigel*, a pagina 1. usque ad 141. Accedit *Appendix* a pagina 273. ad 286. Sequitur *Auctarium* variarum lectionum in Opusculis et Fragmentis Theophrasti librorum perditorum collectarum e variis codicibus scriptis Italicis et Parisiensibus, quas liberalissime obtulit mihi *Clariss. Brandis*, Professor Berolinensis Universitatis, a pagina 141. ad 176. Deinceps leguntur a p. 177. ad 182. animadversiones aliquot ad Characteres et Fragmenta. Denique p. 286. et 287. extat coniectura de loco lacero Fragmenti de ventis sect. 33. interpolando et explicando. His vero scripturae varietatibus immistae leguntur coniecturae et emendationes a doctissimo medico *Diam. Coray* in Censura editionis huius priorum trium voluminum propositae.

II. *Eclogas librorum Theophrasti perditorum collectas e Scriptoribus graecis et latinis* a p. 185. ad 224. cum *Auctario Fragmentorum* a p. 288. ad 294. Cum

sero consilium cepissem colligendorum fragmentorum horum, nec Meursii Theophrastus tunc ad manus esset, opera haec tumultuaria habuit hunc eventum, ut fragmenta dispersa locis duobus collocarentur. Nec tamen ipse ausim affirmare, omnes librorum perditorum Theophrasti reliquias fuisse a me repertas et collectas: plures etiam suppeditabunt scripta Grammaticorum aliorumque scripatorum graecorum, quae hucusque in foris bibliothecarum latuerunt, et sedulo nunc ab antiquitatis studiosis investigantur et in lucem protrahuntur. Lubet hic addere notitiam de Topicis et Dialogis Theophrasti, quam reperi positam in Procli commentario ad Platonis Parmenidem edito a Gallo *Cousin* p. 26. et 54. Prior locus haec habet de Aristotelicis Topicis (τῇ παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει μεθόδῳ τοπικῇ): ἐκείνη μὲν εἶδη προβλημάτων διεστήσατο τέσσαρα, καὶ πρὸς ἕκαστον τούτων εὐπορίαν ἐξεῦρεν ἐπιχειρήσεων, εἰ καὶ ὁ Θεόφραστος τὴν τετραδά συνελών ἐν δύο μόνοις προβλήμασι περιγράφει τὴν μέθοδον, οἷον τὸ μὲν πρὸς ὅρον εἶναι τίθεται, τὸ δὲ πρὸς τὸ συμβεβηκός, τὰ μὲν γενικά προβλήματα τοῖς πρὸς τὸν ὅρον νείμας, τὰ δὲ πρὸς ἴδιον τοῖς κατὰ συμβεβηκός συναριθμῶν. De Dialogorum charactere haec tradit: τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἐπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Θεοφράστου dialόγων, πᾶσαν ἀνιᾷ κρίσεως μετέχουσιν ἀκοήν.

III. *Dissertationem de auctoritate, integritate, argumento, ordine, methodo et pretio librorum de historia et causis plantarum* a p. 225. ad 264. *Calendarium Theophrasteum* ibi p. 264. promissum absolvere morbus gravis et diuturnus mihi non permisit.

IV. *Fragmenta physiologica de nodis plantarum variis earumque medulla ad Theophrasti h. pl. I. c. 6. et 8. a pag. 264. ad 272.*

V. *Indicem rerum et verborum in Theophrasti operibus, exceptis Characteribus, occurrentium et memorabilium, cui plantarum plurimarum comparationem et*

interpretationem inserui. Addidi quoque codicis Urbinatis varietatem, quam vulgatae scripturae substituendam censeo. Qua in opera cum plures tamen scripturae, etiam supplementa quaedam libri praestantissimi diligentiam meam effugissent, defectum hunc ut supplere possem, effecit Syllabus emendandorum, quem cum colligerem et perscriberem, omissa nonnulla in Indice animadverti, quae abesse non debebant. Sequitur igitur hic supplementum vocabulorum in Indice omissorum ex ordine litterarum.

VI. Syllabus ipse post Praefationem hanc positus emendanda et addenda annotat, quae diligens lector ut, antequam lectionem operum Theophrasti aggreditur, suo quaeque loco adscribat, moneo et hortor. Sero enim, absoluta editione textus cum commentariis, notitia et usus codicis antiquissimi Urbinatis ad me pervenit, e quo plurima loca antea desperata restituere atque explicare mihi licuit. Magnopere quidem optabam, ut textus historiae et librorum de causis plantarum denuo ad fidem codicis Urbinatis plenior et emendatior typis repeteretur, sed redemptor operis huius non tam novas impensas extimescere quam vereri visus est, ne pretium editionis huius nimis auctum emtores abstereret. Itaque addito Syllabo hoc utilitati et commodo lectorum utcunque consulere studui.

Ne quid omittam, quod ad interpretandum Theophrastum facere posse videtur, excerptas hic apponam annotationes viri doctissimi *Sprengeli* e Censura voluminum trium editionis huius, quam inseruit libro *Neue Entdeckungen im ganzen Umfang der Pflanzenkunde* ab initio Voluminis primi. In loco igitur difficili de abiete h. pl. 3, 9, 6, verba ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἐλατίον, ὥστε τὴν ὅλην μαρφήν εἶναι θολοσιδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτικαῖς κυνέαις. suspicionem meam sequitur, ita ut verba ista omnia nisi de fructu intelligi non posse, foliis autem minime convenire

censeat. De nomine φύλλον superest dubitatio, in cuiusnam locum importune id immigraverit. Codices scripti omnes in prava scriptura consentiunt, quam verba de fructu antecedentia et consequentia omnia damnant.

In notitia mespili h. pl. 3, 12, 3. recte monuit in verbis Μεγέθει μέγα τὸ δένδρον καὶ περίκομον desiderari mentionem et nomen arboris unius e tribus generibus mespili. Certum autem videtur, σπηάκειον id non esse: relinquuntur igitur ἀνθηδών et ἀνθηδονοειδής, optione difficili et ancipite. Quod ait vir doctus, notitiam folii vulgo positam nulli generi nisi mespilo tanacetifoliae Smith. convenire, dubium facit scriptura codicis Urbinatis: φύλλον τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδές δὲ καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιωτέρων πολυσχιδές σφόδρα καὶ ἔγγωρσοειδές, μείζονι σχίσμασι et cet. Patet igitur, in priore membro fuisse τὸ μὲν ἐπὶ τῶν νέων. Sequebatur vel ἀσχιδές vel διαχιδές vel τριχιδές: equidem διαχιδές probaverim. Folia igitur arboris adolescentis dicuntur bifida, et in summo apio similia, in vetustiore autem multifida valde et angulosa, segmentis maioribus, et quae vulgo sequuntur. Videant nunc peritiores, num hae notae omnes mespilo tanacetifoliae convenient,

In descriptione folii smilacis 3, 18, 11. est κατὰ τὴν μίσχου πρόσφυσιν νοτηρόν. Agnoscit mecum scripturae vulgaris vitium, sed queritur omissam a me coniecturam nescio cuius ὠτηρᾶν substituentis; quod vocabulum ut facile e scriptura Urbinatis libri potest effici, ita probabit, qui, quid significet, perspectum magis habet.

In loco 4, 7, 2. de olea et lauro maris rubri dubitat an verba ἐν τῇ θαλάττῃ vere de ipso mari sint intelligenda, et de natura ipsarum plantarum ambigit. Si vere plantae intelligantur marinae, tum reiecit coniecturam Galli Thiebaut de Avicennia L. Ipse potius suspicatur fucum uviferum cum olea, subrepandum autem cum lauro comparat. Magis tamen in eam inclinat opinionem, nisi maris mentio obstet, ut oleam

cum amyride et *ἐναιμον δάκρυον* cum gummi Elemi comparet, atque omnino vocem φύλλον cum aliis mutat in φελλόν. Equidem de fucis omnino non cogitandum censeo, cum arbores intelligi voluerit Theophrastus, satis disertis verbis pronuncians: *Τῆς ἐρυθρᾶς — ἐν Ἀραβίᾳ — ἐπάνω Κόπτου ἐν μὲν τῇ γῇ δένδρον οὐδὲν φέεται — ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ φέεται* (scilicet δένδρα), *καὶ καλοῦσιν αὐτὰ δάκρυον καὶ ἐλαίαν*. Potest igitur fieri, ut intellexerit insulas in mari sitas, vel loca maris vadosa arboribus istis obsita.

In interpretatione Aegyptii *sari* 4, 8, 5. constat sibi vir doctus, et refert plantam ad genus cyperoides. De nomine addit, videri sibi copticum hoc *sari* convenire cum punico *σαρίς* Dioscoridis 2, 193. quod radicem significet. Radicem enim carbones fabris præbere.

Plantam lacustrem lilio similem 4, 8, 6. etiamnunc ad pistiam stratioten L. refert, eamque cum nymphaea alba comparari posse negat. Locum autem Athenaci refert ad lotum Niloticam. In altera enim editione hist. rei herb. p. 65. suspicatus erat intelligi Calotropin R. Brownii, foliis distichis, et comparavit P. Alpini Aegypt. c. 25. *Beidelossar*, in tabula 26. pictum.

Elaeagnum 4, 10, 2. cum salice aliqua comparat, et nominis scripturam *ἐλαγανος* alteri *ἐλστανος* præfert propter similitudinem oleae, ob quam serius eundem fruticem *ἐλαίαν αἰθιοπικὴν* vocatum esse ait. Equidem oleae aethiopicae nomen alio referendum puto.

Cneorum nigrum 6, 2, 2. daphnen dioicam Gouani etiamnunc interpretatur, inodoram, folio carnoso, quam in montibus circa Athenas crescentem reperit Sibthorp.

Conyzam masculam cum erigeronte graveolente L., feminam autem cum inula viscosa comparat, quam posteriore Septembri demum mense florere contra annotationem nostram docet e Magnolii Botan. Monsp. p. 75.

Plantarum genera *παρθενώδη* et *νευρόκavλα* (quae eadem *ἐκνευρόκavλα*, rectius autem in Urbinatē libro *ἐκνευρόκavλα* dicuntur) ita interpretatur, ut *παρθενώδη* sint, quae caulem medulla refertum habent, ut ferula: contra *νευρόκavλα* caulem minus cavum medullaque plenum, sed potius nervosum habent.

Silphium nunc propter semen colore aureo comparat cum Laserpitio gummifero Desfontain.

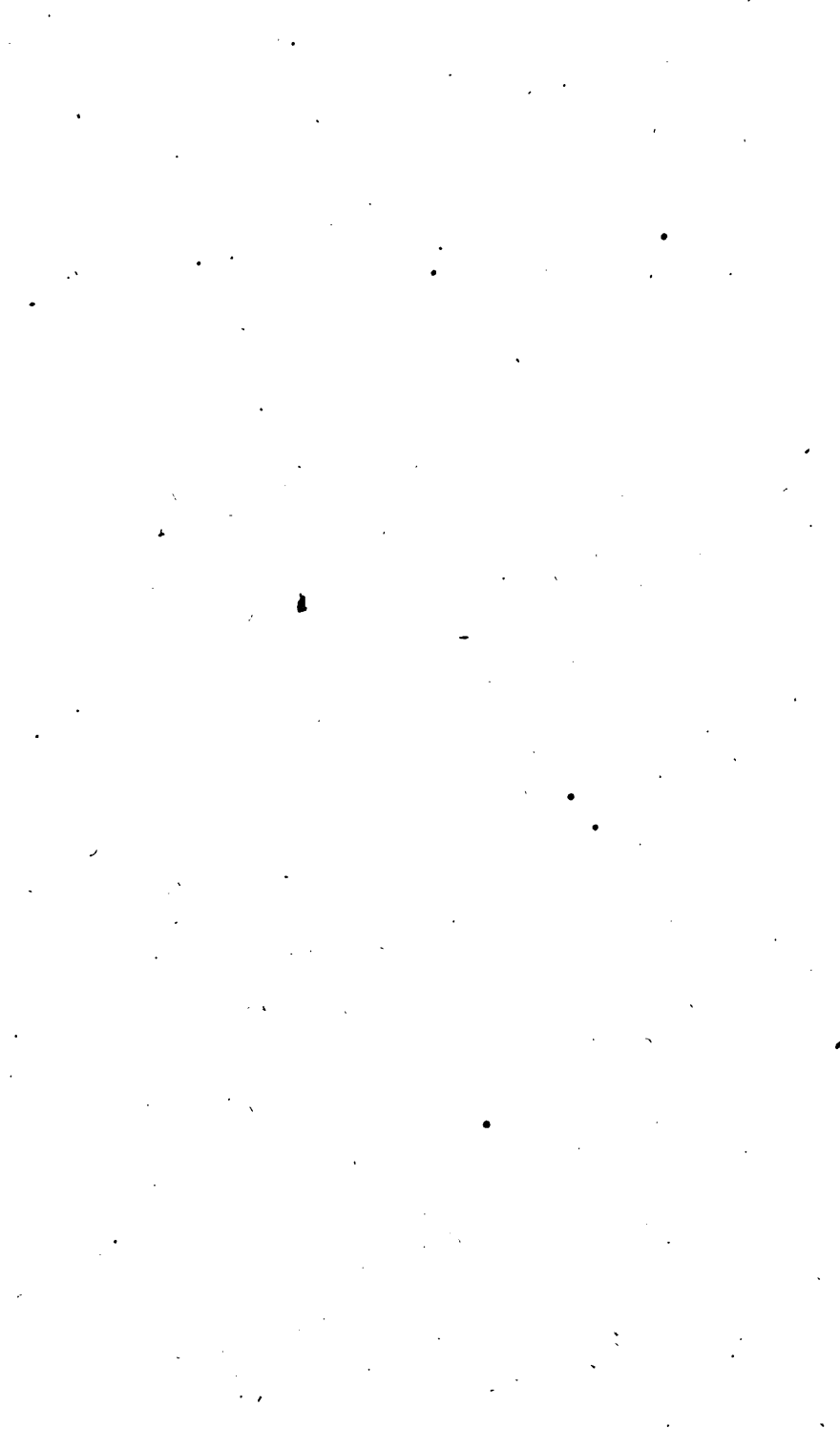
Dubitationem meam de tribulo altero 6, 5, 3. cum Fagonia cretica comparato ita tollit, ut doceat, folia eius in aculeos desinere; semen rotundum, nigrescens, *λοβῶ* seu capsula inclusum convenire; plantam denique Septembri mense florere, teste Clusio hist. 2, 242.

Denique *σικύων* interpretatur cucurbitam, *σίκων* melonem nostrum, *κολυκύντην* vero et *σικύαν* *Ἰνδικήν* cucumerem nostrum.

Prodiit nuper in lucem disputatio amicissimi Linkii, volumini novissimo Commentationum Academiae Berolinensis inserta, et historiam antiquam leguminum atque olerum tractans, quam cum excerptare et viri doctissimi opiniones, partim novas, cum argumentis quasque suis comparare cum antiquioribus et Praefationi huic aut Indici addere vellem, mox vidi consilium istud maioris operae et laboris esse, quam morbus hic stratis me affligens ferebat. Itaque lectorem curiosum ad volumen ipsum Commentationum referre cogor.

Concludam hanc Praefationem mentione Florae Graeciae in itinere per Graeciam et Asiam minorem iterato a Britanno Sibthorpio collectae, quam plurimos lectores Theophrasti mei desiderare non dubito, Ipse quoque multum ex ea auxilii ad explicandam atque illustrandam historiam rei herbariae antiquae speraveram, sed spem sane non leviter conceptam opus post mortem Sibthorpii publicatum certe valde imminuit, si non destituit, Ipsam equidem Floram, id est picturas stirpium in solo natali a Sibthorpio visarum et

ab artifice perito pictarum nondum vidi; sed Pro-
dromum a Smitho partim e picturis aut e specimi-
nibus stirpium siccis et schedis admodum macilentis
Sibthorpii concinnatum diligenter comparavi, parve
tamen cum emolumento. Longe diversus eventus iti-
neris maiorque fructus operae et impensarum fuisset,
si Sibthorpius ipse ex autopsia stirpes a se visas et
curiose observatas accurate descripsisset, nomina earum
hodierna usumque vel medicum vel oeconomicum diligen-
ter annotasset. Qua in re mirum mihi accidit illud;
in Prodro-mo praeter locum natalem et nomina hodie-
na plantarum notitiis alienis nihil e schedis Sibthorpia-
nulis additum reperiri: contra in libro Walpolii varia
Britannorum itineraria complectente dispersae legun-
tur variae Sibthorpii annotationes, ubi plantarum ab
eo visarum loca natalia cum nominibus variis ususque
vel medicus vel oeconomicus enarrantur. Ex hoc ge-
nere quaedam excerpta Indici inserui, alia e secundo
volumine nunc demum addere potui: quorum tamen
cognitione ad summam rem parum profici lectores
ipsi facile agnoscant. Omnino falsa opinione praeco-
cupatus doctus Britannus iter per Graeciam ingressus
nihil inde utilitatis reportare et ad explicandam histo-
riam rei herbariae antiquae afferre potuit. Audia-
mus ipsum in altero Walpolii volumine p. 102. ita lo-
quentem: *The best illustrations of the ancient botanists*
would be a vocabulary of the provincial or insular names
used in the different parts of Greece; this is a work of time
and demands a long residence in the country. Contra mihi
comparationem atque illustrationem veterum botanico-
rum tam facili opera profligari posse non videtur, nec
viri docti sententiam approbat exemplum ibidem ap-
positum de vitice agno-casto, quem Sibthorpius in ripa
torreptis insulae parvae *Fanno* dictae crescentem vidit,
nomine antiquo *ἄρον* vocatum: contra in insula Zacyn-
tho *Λυγέα*, (in insula Imbro *Λυγέα* p. 51.) Athenis autem

**ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΕΡΕΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.**

**THEOPHRASTI ERESII
QVAE SVPERSVNT OPERA
ET EXCERPTA LIBRORVM.**

AD FIDEM LIBRORVM EDITORVM ET SCRIPTORVM
EMENDAVIT

HISTORIAM ET LIBROS VI DE CAUSIS PLANTARVM

CONIUNCTA OPERA

D. H. F. L I N K I I

EXCERPTA

SOLVS EXPLICARE CONATVS EST

IO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMVS QVINTVS

SVPPLEMENTVM ET INDICEM RERVM ET VERBORVM
CONTINENS.

LIPSIAE 1821

SVMTIBVS FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII,

genere industriae matrem Euripidis poetae vitam tolerasse novimus.) Addit Britannus: *I wish to tell our poor people, that they may collect many a dish from our cornfields. Our charlock will furnish them with an excellent potherb called by the Greeks λανόωνη; that Tordylium which grows in the parks is, I believe, the ancient Caucalis, as it is now called καυκάλιον, and the leaves of it are eaten both raw and boiled; and to quiet the fears of our good people about the waterparsnap, mistaken for watercresses, I have often seen the Greeks eat whole bunches of it (Sium nodiflorum) as a sallad, with impunity.* — Quaecunque praeterea ad nomenclaturam botanicam pertinentia ex altero volumine Walpolii excerpsi, inter Addenda Indici Graeco inserta lector reperiet.

Ita desino in voto, ut, qui post me Theophrasti libros tractabit, his meis conatibus adiutus et accuratior universae herbariae rei scientia instructus operam maiore cum emolumento et fructu lectorum absolvat.

Scribebam ad aquas Cudovienses medio mense Augusto, ubi valetudinem recuperare cupiebam.

SYLLABVS EMENDANDORVM ET ADDENDORVM IN PRIMO VOLVME.

Om. significat omissa incuria vel mea describentis textum vel operarum officinae. V. L. veterem lectionem restitutam. C. coniecturam vitiosae lectioni substitutam. Ur. vel U. codicis Urbinatis scripturam vel supplementum. [] Unci significant aliena Theophrasti verbis addita. () Lunulae spuria vel suspecta verba notant.

Historiae plantarum Lib. I. Cap. 1. Sect. 1. pag. 3. versu:

9. τὰ ποῖα. s. 2. v. 9. αἰεῖ.

P. 4. s. 2. v. 2. οὐδέποτε (οὐδὲν) τὸ αὐτὸ. s. 3. v. 3. γένεσιν, ἢ αὐτὰ γε τὰ γινώμενα μέρη θετέον. v. 6. εὐθε-
νεῖ [τὰ] κύοντα. v. 9. καὶ τὰ φωλευόρια τὰ πτερὰ καὶ [τὰς]
τρίγας. 'Ρετ'. v. 10. φυλοβολεῖν. v. 15. 'Ἡ γὰρ τοι βλάστη-
σις U. s. 4. v. 4. βλασητικὸν U.

P. 5. s. 5. v. 1. Αἰπτεόν δ' ἐν. v. 4. Λέγω δ' οἶον
U. v. 8. 9. 10. ὅσα τις τῶν ἐν [τοῖς] φυτοῖς ἀφομοιοῖ, τοῖς
ἀνάλογον ἐν τοῖς ζώοις ἀφομοιωτέον. Ταῦτα μὲν οὖν διω-
ρίσθω U. Confer tamen c. 2. s. 2. sect. 7. v. 4. αὐτοῦ
τοῦ δένδρου U.

P. 6. sect. 7. v. 7. ἀπάντων τε τούτων U.

P. 7. s. 11. v. 2. Τὰ δ' ἀναλογία U. s. 12. v. 1. καὶ
τοῖς ἄλλοις τοῖς ὁμοίοις U. v. 8. συγκαταίτης, coimmate
deleto.

P. 8. Cap. 2. s. 1. v. 3. τὰ τούτων δ' ἐτι U. v. 7.
'Ἡ μὲν οὖν συνουσία. s. 3. v. 3. οἱ δ' ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις
ἀνωνύμως U.

P. 9. v. 4. γνωριματέων U. s. 4. v. 7. δ' οἶον U.
S. 5. v. 7. 'Ἐν τι μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καὶ τὸ U.

P. 10. s. 6. v. 4. ὑγρότητα U. v. 15. καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνη· ἐνιοὶ δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν U. s. 7. v. 7. Φλοιὸς δ', ὁ μὲν v. 11. συνθετα καὶ τὰ μέγιστα U.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 11. Φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίξης πολὺκλαδον, οἷον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον U. s. 2. v. 5. μάλαχ (τα) εἰς. v. 6. ἀποδενδρουμένη U. v. 13. ἄγνοι U. v. 15. θαμνώδη γ' ἐστίν U.

P. 12. v. 4. οὐδ' ἢ ῥόα. v. 6. βλαστητικὰ U. sect. 4. v. 2. [δεῖν].

P. 13. s. 6. v. 5. ὑπὲρ ὧν καὶ τὰς αἰτίας ὅταν τις λέγῃ. v. 12. ἀλλὰ χεῖρω γίνεται U. Cap. 4. s. 1. v. 5. φύλλον, τῶν τε ἄλλων,

P. 14. v. 10. τὰ δ' ἐν λίμναις, τὰ δ' ἐν ποταμοῖς. v. 12. τὰ μὲν ἐλάττω καὶ ἐν τῇ. v. 16. τῶν δ' ἐλαιτόνων. s. 3. v. 4. καθάπερ μυρίκην, ἱτέαν, U. v. 7. τὰ τοιαῦτα πάντα U. v. 9. οὐδ' ἐν τοῖς. v. 12. καὶ τὰλλα U.

P. 15. Cap. 5. s. 1. v. 11. ἢ τῷ ἀπαράβλαστα U. v. 12. φοινῆς. v. 13. κατὰ ἰσχὺν U. v. 14. ἢ τὰ τοιαῦτα διαφορὰ U. s. 2. v. 3. καθάπερ (ἀγρία) δρυς U. v. 6. Πάντα δὲ νέα U. v. 7. ῥηξιφλοια U. v. 9. ἀνδραχνη U.

P. 16. s. 3. v. 4. κωνείου· U. v. 6. ἰνώδεις· τὰ μὲν. v. 7. τοιαῦτα· τὰ δ' αἶνα. π. 9. δ' ἄφλεβα. v. 12. γοιατώδες U. s. 4. v. 4. οἷον σκληρότης, μαλακότης, — γλισχρότης, κραυρότης. v. 8. οὐδ' αὐανθέντα.

P. 17. Cap. 6. s. 1. v. 11. συκαμίνου U. s. 2. v. 4. σκληρότεροι καὶ κραυρότεροι τῶν ξύλων U. v. 5. δ' αἱ μὲν. v. 6. δ' ἐν μὲν. v. 11. τὰλλα U.

P. 18. s. 3. v. 7. μονόρριζα δὲ οὕτως. v. 9. τῶν μὴ μονόρριζον. s. 4. v. 3. μονότεροι U. v. 6. αἱ δ' οἷον. v. 9. πᾶσαι γὰρ καὶ ταύτας ἀποφύουσιν U. v. 10. μεγάλων, ἀλλ'. v. 12. τὰ δ' ἐπιπολαιόρριζα. v. 13. κυπαρίττος. Ἔτι δ' αἱ μὲν.

P. 19. v. 6. Ἀπασαι δ' ἔμμητροι U. s. 5. v. 10. τοιοῦτο. v. 11. τὰ δ' ὀλιγόρριζα.

P. 20. s. 7. v. 6. ἀσφοδελοῦ. s. 8. v. 12. δόξαιεν ἂν. v. 13. ἔχουσι — δόξαιεν. s. 9. v. 1. Ἔτι δ' αἱ μὲν.

P. 21. v. 4. τοῦτο δ' ὥσπερ. v. 11. βάθους. v. 12. καὶ ὁ καλοῦσί τινες ἀσχίον. v. 13. ὧν οὐδενί.

P. 22. v. 2. οἷον σπάλαξ, κρόκος, v. 1. v. 11. στρέφοντες τὰς βώλους, c. vers. 17. φύσεις καὶ δυνάμεις U.

P. 23. v. 3. γίνονται, σκληρὰ γίνεσθαι. c. Cap. 7. s. 1. v. 11. εἰπεῖν, ἐπειδὴν ὁ τόπος v. 1.

P. 24. s. 3. v. 1. ἱριδος U. v. 3. μέχρι οὗ U. Cap. 8. v. 3. τὰ δ' ἀνοῖα.

P. 25. s. 2. v. 9. ὑπὸ ταὐτὸ γένος U.

P. 26. v. 5. ἰσχυρὸν ἢ ἐλάττη U. s. 5. v. 2. διὰ τὸ μήπω
τὰν μέσον προσηυξῆσθαι U. v. 10. Πάντων δ' ὁ πρὸς.

P. 27. v. 5. Τοῖς δ' εὐθέσι. Cap. 9. s. 1. v. 2. τὰ μὲν
ὡς εἰς μῆκος U. v. 3. φοίνιξ. v. 5. ἀνάλογον U. v. 10. Ση-
μεῖον δ', ὅτι.

P. 28. s. 3. v. 10. Δοκεῖ δ' ἡ. s. 4. v. 6. ἔρπυλλος —
[ἱπποσέλινον]. s. 5. v. 3. κατωτέρω δ' ἐν.

P. 29. s. 6. v. 7. πρωΐβλαστει U. s. 7. v. 6. αἱ ὄψιαι U.
v. 8. καὶ ἡ αὐανσις κατὰ μέρος U. v. 9. τὰ μὲν ἐπὶ βλαστάνει U.

P. 31. Cap. 10. s. 3. v. 1. ὁμοίως ηλιοῦσθαι U. v. 5.
βιάθος δι' — ὦν. c. s. 4. v. 5. τὰ δ' ὥσπερ. v. 6. τὰ δ' οἶον
σαρκόφυλλα· τοῦτο δ' ὅτι. v. 8. τὸ φύλλον, οἶον. v. 9. (μη-
λέα). s. 5. v. 5. καὶ ἄλλα (δὲ) τῶν λιμνωδῶν. v. 11. τὰ δ'
εἰς ὁξὺ.

P. 32. v. 4. τῆς συκῆς δὲ ὥσπερ U. s. 6. v. 5. καὶ τὰ τῆς
δρυὸς U. v. 12. ἡ τ' ἀπορνα. s. 7. v. 1. ἀσφάραγος.

P. 33. v. 9. καὶ τὰ φυλλίσκοντα πάντα U. v. 10. καὶ ἐτι
μᾶλλον U. s. 8. v. 3. τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ταξίφυλλα, κα-
θάπερ μύρρινος U. v. 7. Ἴδιον δ' ἐπὶ. v. 8. Ἀπλῶς δ' αἱ. s. 9.
v. 3. τῆς ἀμπέλου· U.

P. 34. s. 10. v. 1. Τῶν δ' ἀνθῶν. v. 2. [τὸ δ' ἐκ σαρκὸς],
v. 10. πάντων δ', ὡς εἰπεῖν. Cap. 11. s. 1. v. 1. δ' ἐν. v. 3.
ἐκλεπόντων U. v. 4. καθάπερ τὰ ὠά. v. 1. v. 9. τὰ δ' ἐν

P. 35. v. 5. ὁ κέγχρος. v. 8. [ὁμοία]. v. 10. ἀννησον U.
v. 11. μύραθον, U.

P. 36. v. 2. Καὶ τῶν ἀθρόων τὰ μὲν [τῷ] ἐνί τινι c. s.
5. v. 8. ῥιζὲ καὶ ἡ ῥόα, καὶ πάλιν c. v. 10. ἀπίων, ὅτι U.
s. 6. v. 8. τὰ μὲν γὰρ περὶ. v. 10. πᾶσαι, U.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 13. οἶον ἀννήσου, U.

P. 38. v. 3. μαράθου U. v. 4. Ὡς δ' ἀπλῶς. v. 10. οὐδὲ
σαφῆς, U. s. 3. v. 2. ὡς δ' ἀπλῶς. s. 4. v. 5. δ' αἱ ῥίζαι. v. 8.
Ἰδιωτάτον U.

P. 39. Cap. 13. s. 2. v. 4. τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον.

P. 40. s. 3. v. 3. ἀποπίπτοντα U. v. 14. δ' ἐπὶ τοῦ ῥό-
δου. v. 19. ἀνθεμόν. c. s. 4. v. 2. ἰδιωτέρως U.

P. 41. v. 7. ἄλλα μέχρι U. Cap. 14. v. 3. τὰ δ' ἐκ. v. 9.
ταῦτ' ἐν τοῖς U. v. 12. τῶν ἐνῶν καὶ τῶν νέων U.

P. 42. s. 2. v. 10. τὰ δ' ἀμφοτέρως. Πλείω δ' ἀκρόκαρπα.
s. 3. v. 5. τὰ δ' ἀνανθῆ. v. 8. τοῦτοις· καὶ πως τὰ γε τοιαῦ-
τα U.

P. 42. s. 4. v. 4. ὅσα δ' ἐν ἑκατέρῳ U. v. 9. λέγω δ' οἶον.
Hist. Libri 2. Cap. 1. p. 44. sect. 2. v. 4. τοῦ κλωνὸς U.

P. 45. s. 3. v. 9. Ἀπαντα γὰρ U. v. 12. ὑποῤῃζον εἶναι, μάλιστα U. v. 13. ὑπόπρεμνον· οὐ μὴν U. v. 16. ἡ ἀμυγδαλῇ U. s. 4. v. 4. (καὶ ἀπὸ τοῦ ξύλου). Cap. 2. v. 2. σπέρματος ἡ ῥίζης U.

P. 46. v. 5. δακρύου U.

P. 47. v. 4. Ὅσα δ' ἀπὸ. v. 14. ἀλλ' ἄγριον U. v. 15. αἰ δ', ὥστε μὴδὲ ἀδρύνειν, U. s. 5. v. 5. μηλῶν et 6. μηλαῶν. v. 9. καὶ (τῷ) σκληρὰ.

P. 48. v. 2. τὴν ἐν Ἀντιάνδρῳ U. v. 4. φοίνιξ. v. 7. ἡμι-ρωμένοις U. s. 7. v. 4. ἀνὰ πάλιν δ' ὀλίγα. v. 11. περὶ τὸν ποταμὸν U. v. 13. ἀπύρρηνοι. *Sequentia* δι' ὅλου — εἴχουσιν dele.

P. 49. s. 9. v. 2. οἷς καὶ τὸ ἄγριον U. v. 6. ἀναφῦναι U. v. 7. καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πυθμένου U. s. 11. v. 7. ἀμυγδαλῇ δ', ὅταν. s. 12. v. 3. τῶν ἡμέρων, τὰ μὲν (γὰρ) θεραπεία; c.

P. 50. v. 6. ὥστ', ἐὰν περικώπτης U. v. 8. γίνεται [οὐ] μεγάλῃ. Cap. 3. s. 1. v. 7. δέιδρα μεταβάλλειν, ὥστε [ἐξ-ὀξείαν] U. s. 2. v. 2. ὑπολαμβάνουσιν U. v. 4. καλουμένην ἐκ μέλανος U.

P. 51. v. 3. οὐ μὴν ἀλλ' εἶπερ, συμβαίνει μᾶλλον U. s. 3. v. 5. καρπὸν ἤνεγκεν U. v. 18. μάλιστα δ' [εἰ]. Cap. 4. v. 6. τὰ δ' ἐν τοῖς U.

P. 52. v. 1. τοῦτ' οὐκ U. s. 2. v. 10. τὰς ὥρας τοῦ σπύρου U.

P. 53. s. 4. v. 4. ὥσπερ ὁ ἱέραξ U. v. 5. κατὰ τὰς τῶν τόπων U. v. 11. in margine notetur: V. Cap. VII.

Cap. 5. s. 1. v. 7. ὡς τάχιστα U. v. 10. αἰεὶ καὶ τοῖς ἐπιπολαιοῤῃζοτέροις U. s. 2. v. 2. οὐδεμία κατωτέρω v. 1. v. 5. ἡ χάματος U.

P. 54. v. 4. μεμοσχευμένην U. s. 3. v. 8. πρόσβορρα καὶ U. s. 4. v. 2. [ἐνδέχεται]. v. 3. καθάπερ ἐπὶ τῆς ἐλαίας, c. v. 4. ἐμβάλλοντα U. v. 9. εἰτ' αὐτῆς ἄμμου βαλὼν τάνωθεν U. et c.

P. 55. s. 5. v. 10. ἄχρι οὗ U. s. 6. v. 5. ῥόας μὲν καὶ μυρρίνους U. v. 7. ὄγκνας U. s. 7. v. 3. εὐθηνεῖ U.

P. 56. Cap. 6. v. 4. δύο κάτω καὶ δύο ἄνω U. s. 2. v. 2. ἡ δ' ἀφ' αὐτοῦ, (τοῦ στελέχους) U. v. 15. ἰν' Ἰνδοὶ U. v. 16. ἔχοντες dele cum U.

P. 57. v. 1. δ' ἡδεῖς. s. 3. v. 5. Δεῖ δ' ὑδρεύειν εὐ μάλα κατὰ τῆς κόπρου U. s. 4. v. 3. ἕστρον, ὅτε καὶ ὅλως οἱ γε πολ-λοὶ φυτεύουσιν, U. v. 6. ὀρθοφυῇ τε καὶ U.

P. 58. s. 6. v. 8. εὐθύς μικρόν, U. v. 13. Τὸ δ' ὅλον; v. 18. εἰς τὸν στάχυν εἶναι, U. s. 7. v. 5. Βαγίου U.

P. 59. v. 1. δ' οὐ μόνον. v. 5. τριετείς. v. 8. τετραετείς καὶ πενταετείς. s. 9. v. 3. τινές καὶ διφυεῖς U. s. 10. v. 2. ὅ φασι γίνεσθαι πλείστον περὶ τὴν Αἰθιοπίαν, ὃ καλοῦσι οἱ.

P. 60. v. 1. τινὸς εἰς ἐν U. v. 10. ὥστ' αἰεὶ καρπὸν ἔχειν U. s. 12. v. 3. Οἱ μὲν [οὖν] οὐδέν.

P. 61. v. 3. εἰρήνεται U. Cap. 7. s. 1. v. 12. χεῖρω U. s. 2. v. 2. βελτίω γὰρ τῶν αὐτῶν U.

P. 62. v. 5. πολυχρονιώτερα καὶ ἰσχυρότερα U. s. 4. v. 5. καὶ Χαριτόδρους ἀρίστην μὲν ταύτην εἶναι φησι, δευτέραν U. v. 8. τὴν λοφουρόν U. s. 5. v. 2. ὄσκαλιν v. 1. v. 12. φασὶ τινες δεῖν (ἢ) ὑποκοίνειν οὐδ' ὅλως U.

P. 63. v. 3. ὅπως ἂν [μὴ] φραγῇ. v. 11. ὃ καὶ καλοῦσι U. s. 7. v. 8. στέλεχος, καὶ τιτράνας ὅσον τε — πανταχόθεν, τὸ ἀπορρέον c. Cap. 8. v. 7. καὶ αἱ χῶραι U.

P. 64. v. 1. οὐδ' ἐριμάζουσιν· οὐδ' ἐν. s. 2. v. 3. δ' ἐκ τῶν. v. 5. δ' οἱ πολλοί. s. 3. v. 6. τὰ ἔρινα γίνεται. U.

Libri 3. Cap. 1. p. 65. s. 1. v. 5. γὰρ ἢ ἀπὸ U. v. 6. Τοῦτο δὲ (οὐχ) ὥς οὐκ. v. 8. ἐπεὶ φύοιτό γ' ἂν c. v. 10. τὴν ἀρμόττουσαν U.

P. 67. ὡς ἐξεργάγη U. s. 3. v. 11. τῶν δ' ἄνθος. s. 4. v. 3. λέγουσιν, Ἀναξαγόρας.

P. 68. v. 2. ζώοις, ὅσων δὲ v. 1. s. 5. v. 12. Ἡ δ' αὖ ἐπομβρία ποιεῖ ταυτὶ v. 1. s. 6. κινουμένης U.

P. 69. v. 4. τό γε σίλφιον U. Cap. 2. s. 1. v. 10. ἐκπέττει δ' ἥτιον, εἰ μὴ. v. 11. οἶον [ἥτιον].

P. 70. v. 4. τὰ δ' ἡμερα. s. 3. v. 3. γίνεται, καὶ αὐτὸ U. s. 4. v. 6. Οἱ μὲν οὖν U. v. 7. οὕτως ἢ καὶ U. v. 9. ὡς γε τῶ τυπῶ καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν U. v. 10. εὐθενεῖ c. v. 11. πλείων καὶ μᾶλλον U.

P. 71. v. 2. γὰρ καὶ λιμνώδεις U. s. 6. v. 1. Οὐδέν δ' ἄτοπον. Cap. 3. s. 1. v. 3. (περὶ) Μακεδονίαν. v. 4. φίλυρα. v. 12. Οἱ δ' ἄλλως διακριθεῖς c.

P. 72. v. 1. καὶ τῇ τῶν U. πλήν ἀχράδος καὶ ἀπίου. v. 2. δ' ἐν τοῖς πεδίοις U. v. 4. μικραὶ καὶ ὀϊώδεις U. v. 7. εὐθενεῖ U. v. 10. τὰ δ' ἐπὶ. s. 3. v. 11. ἐν τῇ Κρήτῃ U. v. 12. τίς ὅλως U.

P. 73. v. 3. Κινδρῶν U. v. 4. Ταρασίαν U. s. 5. v. 3. περσεύς U. s. 6. v. 1. τοιαῦτ' ἔστιν· v. 6. Τὸ δ' ἐν τῇ. v. 7. Τὸ δ' ἐν τοῖς. s. 7. v. 1. δ' ἄμφω. v. 4. οὐδ' ἀνθεῖν. U.

P. 74. v. 2. οὐ δύνασθαι U. s. 8. v. 5. δ' οὐδέν. v. 8. προαισπώτοις U. v. 14. ἔρινα. Συμβαίνειν. v. 16. τῶν δένδρων. U. Cap. 14. s. 1. v. 5. πλείων, ὥσπερ καὶ U. v. 6. εὔπομεν· οὐ γὰρ κατὰ c.

P. 75. s. 2. v. 15. δ' ὀψίβλαστος. s. 3. v. 3. μᾶλλον δὲ καὶ ἐπὶ U. s. 4. v. 1. ἢ μικροῦ U. v. 2. καὶ μελία U.

P. 76. v. 4. καὶ ἡ μηλέα U. v. 7. δ' ὕστερον U. s. 5. v. 8. ἔχει παραλλαγήν U. s. 6. v. 1. τὴν προῖνον c. v. 9. (καὶ ἄρκευθος καὶ πευκη καὶ ἀνδράχνη)

P. 77. v. 2. ὀψιμότερα c. Cap. 5. sect. 2. v. 5. πιττοειδοῦς U. v. 9. ἐγγλωρος c.

P. 78. v. 1. ἀνξάνονται καὶ λαμβάνουσιν U. v. 6. Παρελθουσῶν δὲ U. s. 3. v. 8. ἐπεὶ (καὶ) πρὸς γε. s. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν οὖν ἴδια U.

P. 79. v. 9. βλαστήσεως. Τῇ δ' ὅη [γίνεται] τοῦ μετοπώρου c. v. 11. εὐθὺς λιπαρὰ καὶ c. v. 15. βοιρουῶδες, ἡλίκον U. s. 6. v. 14. καχρουφόρον U.

P. 80. v. 5. Λίκαρα U. v. 8. δ' εὐθὺς. s. 2. v. 2. κατὰ τοὺς τόπους U. v. 6. τοῦτ' αἰεὶ v. 7. κατὰ πάσας U. v. 8. οὐδ' οἱ. v. 9. ὀλίγων, οἶον κοτίνου καὶ ἄλλων. U. v. 11. γὰρ καὶ ἐκ U.

P. 81. s. 4. v. 7. δ' οὖν δοκεῖ U. v. 13. βάρθους c. s. 5. v. 7. δ' ἐμβιῶναι. v. 11. καὶ κλήθρας U.

P. 82. v. 3. τοιαῦτ' ἐστίν. Cap. 7. s. 1. v. 8 — 10. στελέχους, ἔχει. — [ἰστόν] περιφύεται. s. 2. v. 3. ἢ παχύτερον. U. v. 4. ἐν ταῦτῳ τοῦτῳ U. v. 9. Ζῇ δὲ δῆλον ὅτι τῷ ἐγγυλον U.

P. 83. v. 7. ἀλλὰ (καὶ) γένος. s. 4. v. 4. δὲ (καὶ) συκαμνωῶδες. v. 5. σκληρὸν καὶ δυσκάτακτον· σπάνιον δὲ τοῦτο· καὶ ἕτερον αἰδοιωδὴ σχέσιν ἔχον, τελειούμενον δ' ἐστὶ σκληρόν c. v. 12. πυρηνίου σκληρότητα U. s. 5. v. 1. Παραφύει U.

P. 84. v. 3. κισσιρροειδὲς U. v. 8. ἴσχει — κηκίδος U. s. 6. v. 8. Φαίνεται δ' οὖν U. Cap. 8. s. 1. v. 7. καλλικαρπότερον καὶ πολυκαρπότερον U. v. 8. Παραπλησία δὲ ἡ τοιαύτη διαφορὰ καὶ U.

P. 85. v. 1. δὴ γένη U. v. 2. δ' ἀγρίαν. v. 14. οἱ δ' εὐθὺς φλοιὸν U. v. 16. τὸ τῆς ἡμερίδος U. v. 17. [τὸ] τῆς πλατυφύλλου. s. 3. v. 4. Ἴδιον δ' ἔχουσιν. s. 4. v. 1. καὶ τοῖς φύλλοις U. v. 3. ὀρθοφυῆς, οὐδὲ λεία, οὐδὲ μακρὰ v. 1.

P. 86. v. 1. πολυμήσχαλος v. 1. v. 2. καὶ βραχεῖαν γίνεσθαι U. v. 3. οὐδ' αὐτὴ U. s. 5. v. 6. μετ' ἐκείνην. s. 6. v. 3. Κηκίδας.

P. 87. v. 7. ὅζων. Ἡ δ' ἀλίφλοιος U. s. 7. v. 5. Ταύτην δὲ οἱ μὲν U. v. 9. καταφύγγεται U. v. 18. καὶ τὰ τοιαῦτα U.

P. 88. Cap. 9. s. 1. v. 1. Τῆς δ' ἀγρίας. v. 7. ἢ δ' ἑτέρα. s. 2. v. 3. μελαντέρα δὲ καὶ U. v. 8. Φασὶ δ' οἱ.

P. 89. s. 4. v. 7. ἐμφερέστατον U.

P. 90. s. 5. v. 4. ἔτι δὲ τὸν κῶνον U. v. 7. δ' ἔχει καὶ ταύτην μεγάλην πρὸς U. s. 6. v. 1. ἴδιον τοῦτο U. v. 2. διαφορὰς δ' ἔχουσα. v. 4. τὰ τοῦ ἄρρενος, U.

P. 91. s. 7. v. 5. δ' ἡ ἐλάτιη. v. 14. τῇ αἰγίδι U. v. 18. τὰ τε τῶν ζωγράφων U.

P. 92. s. 8. v. 10. ἔτι τὴν περὶ U. Cap. 10. v. 8. βάρθους U. v. 17. Ἡ δ' ἐν τοῖς.

P. 93. v. 3. μαλακώτερον· τὸ δὲ ξύλον U. v. 4. ἡ δ' ἐκ τῆς. v. 8. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸν U. v. 16. Τὸν δὲ καρπὸν U. s. 5. ἡ ὄστρυς U. v. 3. καὶ τῷ σχήματι· U. v. 13. εἰς οἰκ.αν U. δυσθανατῶν c.

P. 94. v. 5. ὀζωδέστερον καὶ πυκνότερόν ἐστιν, U. v. 14. δ' ὅτιαν. v. 15. δ' ἐπίξανθον—δ' ἀνθησις. s. 5. v. 14. πολὺ μαλακώτερον U.

P. 95. Cap. 11. s. 1. v. 10. ὅλα τ' εἰς ὅξυ U. s. 2. v. 5. οἱ δ' ἐν. v. 10. τὴν δὲ πεδινην.

P. 96. v. 8. τιν' ἔχοντα. v. 9. Τὸ δ' ὅλον. v. 11. μίαν οἶον ἵνα κατὰ γόνυ U. v. 12. διεχουσῶν U. v. 17. στενότερον U. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δὲ U. s. 4. v. 3. λοβῶ λεπτιῶ καρπὸν U. v. 10. τὰ βαθυάγκη μάλιστα U.

P. 97. v. 2. μανότερον U. Cap. 12. v. 6. ὥσπερ ἄγνος U. v. 8. ὁμοίως U.

P. 98. v. 13. Ὅμοίως ἔχει ταῖς ἄγνοις ἰσχυρὰς v. 1. v. 14. περὶ τὰ ἐφύδρα U. v. 15. δὲ καὶ ἀπὸ U. s. 3. v. 8. ἡ ἀρκευθος. v. 13. ἔχει [μήτραν] μικράν.

P. 99. v. 5. περυσινός. v. 12. ἀμφοτέρας U. v. 13. Φύονται περὶ U. cum Vind. Med. s. 5. v. 12. ἐγγλωρότερον. v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχιδές τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσχιδές σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδές, μεῖζοσι U.

P. 100. v. 7. Τῆς δ' ὄης U. v. 11. δ' ὠσειδῇ. v. 13. τὰ δ' ὠσειδῇ. s. 7. v. 7. ἀλλ' ὅλον. v. 9. καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάτιους· πάντων δ' ἐπ' ἄκρου U. s. 8. v. 3. Σκωληκόβορος U.

P. 101. v. 7. ἀποβάλη c. v. 9. βλαστικήν c. s. 9. v. 8. μή τι ἐμποδίσῃ U. v. 9. πυκνὰν, ἰσχυρόν, εὐχρουν U. Cap. 13. 2. τέτταρας U.

P. 102. v. 1. φλοιὸν U. v. 3. ὥσπερ καὶ U. v. 7. λοιπιόμηνος U. s. 2. v. 1. ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύναται. Μέρος δ' αὐτοῦ U. et coniect. v. 3. ἀφαιρεῖται U. v. 4. σώζει U. v. 13. δ' αὐξανομένου c. s. 3. v. 4. et 5. Ἡ δ' ἐπιστροφῇ U. v. 9. ἡλίκον U.

P. 103. v. 2. ἐφνδρα U. s. 4. v. 3. θαμνῶδες U. v. 4. αὐξανόμεναις — φυλλοβόρσις U. v. 6. ὡς ἐξάπηχῦ U. v. 8. λεπτὸς, καπνρός· c. v. 10. ὥστε [καί] δι' ὅλου c. v. 13. λελοπισμένον U. v. 14. Λοπίζεται c. s. 5. v. 4. δ' ἄκρον. v. 5. δ' ἔχον. v. 7. δ' ἐνθεν. v. 10. Ὑτέρωθρα δὲ τὰ U.

P. 104. s. 7. v. 1. καὶ πολυειδὲς U. v. 5. λσυκῇ (καί) πυκνότερας. v. 7. ἔκον γένος U. v. 9. δ' οἱ. v. 10. ἐλίχην U. Cap. 14. v. 1. Ἔστι δὲ (καί) τῆς. v. 8. δ' οὐκ. v. 9. τὸ δὲ ξύλον U. v. 10. καὶ εὐνον U.

P. 105. s. 2. v. 3. μακρότερον πολὺ καὶ μανότερον καὶ U. v. 5. Καρπὸν δ' οὐδέτερον τούτων U. s. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένῃ καρύα U. v. 3. στενότερον U.

P. 106. v. 5. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερματίον U. Cap. 15. s. 1. v. 8. μακραῖς δὲ U. s. 14. Καρπιμώτερον δ' αἰεὶ U.

P. 107. s. 4. v. 6. ἐγγωτιώτερον U. v. 11. τε καὶ ῥητινώδε, U.

P. 108. s. 5. v. 6. δὲ καὶ ὁ U. s. 6. v. 1. Κράταιος δ' (ἐοικν) v. 4. πλατύτερον ἢ προμηκέστερον U. v. 8. ὅμοιον μεσπλή U. v. 10. ξανθύνεται καὶ U. Cap. 16. v. 2. καὶ ἐπακαθίζον· U.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ U. v. 3. καὶ κόκκον U. v. 8. προσβόρων, τὸ δ' ὑφέαρ U. s. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ U.

P. 110. s. 4. v. 3. παρόμοιον μυρίκη, U. v. 8. μεγέθει δὲ σχεδὸν τηλικούτιον U. v. 11. καὶ ὥσπερ U. s. 5. v. 2. μεγέθος οὐκ ἄγαν U. s. 6. v. 2. καὶ τὸ τῆς U. Cap. 17. v. 2. φέλλος. Γίνεται U.

P. 111. s. 2. v. 6. κάλλιστα. Ὡρα U. s. 3. v. 2. Θαμνοειδὲς U. v. 5. στρογγυλώτερον U. v. 9. (ἐκ τῶν ὀπισθεν) ταῖς λεπταῖς ἰοὶ (καὶ ταῖς ρίζαις καὶ) μεταξύν.

P. 112. v. 3. δ' ἐνιότε καὶ U. παρὰ τὰ φύλλα U.

P. 113. v. 2. δ' ἐντὸς. Cap. 18. s. 1. v. 3. δ' ἄλλων. v. 4. εἰρηται πλεονάκεις U. s. 2. v. 8. τῶν ἐτέρων. Ἔχει U. s. 3. v. 3. καθάπερ (τὸ) φύλλον. v. 4. δ' αὐτῷ πρὸς U. v. 5. τὰς βήχας U. v. 8. (οὐχ ἥτιον δ' ἐστὶ τὸ δένδρον πάροριδρον).

P. 114. s. 4. v. 7. τῆς ῥόας U. v. 8. Θάμνου καὶ δένδρου U. v. 9. ταῖς ῥόαις, τὸ δὲ φύλλον ἀγνωδες. U. sect. 5. v. 4. δ' ὅμοιον — μικρὸν (καί). v. 19. εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπιόμενον U. v. 20. εὐθενεῖ c. sect. 6. v. 1. [ὁ μὲν] ἐπίγειος.

P. 115. v. 3. δὲ καὶ ἐκάστου U. v. 7. καθάπερ εἰ σφαῖ-

ρον U. v. 9. ἐλάτιων, διακεχυμένος U. s. 7. v. 1. Ἡ δὲ (δὴ) ἐλιξ U. v. 3. γανοειδῇ U.

P. 116. v. 5. καὶ [τὰ] τῆς λεύκης τῷ U. v. 10. ὥσπερ ἢ ἑτέρα U. v. 13. Καὶ ὁ κριτὸς U. v. 14. σπερμοῦσθαι U. s. 9. v. 3. βαθύρριζος· μάλιστα U. s. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν U. v. 7. ἀποκοπῇ U.

P. 117. s. 11. v. 3. ὀρθάκανθος U. v. 5. ἀτηρόν. U. s. 12. v. 5. μείζους (δὲ) τρεῖς. v. 7. Ἰδιον δὲ τὸ τῶν U. v. 10. καὶ τοῦ βάρου. U.

P. 118. v. 5. Χαμαιδάφνης U. v. 7. μὲν αὐτῷ U. v. 10. τῷ τοῦ σησαμου U.

Lib. 4. *Cap.* 1. s. 1. v. 4. Καὶ γὰρ τοῖς ἀγρίοις U.

P. 119. v. 1. εὐεῖλοις U. v. 3. προσεῖλοις U. s. 2. v. 1. Κρίνιν U. v. 11. αἱ κέραται U. v. 13. προσεῖλων U. s. 3. v. 10. προσεῖλοις U. v. 11. χοῖραν τὴν οἰκίαν U.

P. 120. v. 2. ὅθεν οὐδέποτε U. s. 5. v. 3. et 5. εὐεῖλοις U. v. 13. ὅλως οὐ [φυσόμενα, τὰ δὲ] φυτευόμενα.

P. 121. v. 3. λεκτέον v. 1. *Cap.* 2. s. 1. v. 5. φύλλον παρόμοιον U. v. 14. et 15. δύναται, μὴ ἐπικνησθέντος U. s. 2. v. 3. τᾶλλα U.

P. 122. s. 4. v. 7. ἀλλ' ἐν Συρίᾳ U. v. 8. δὲ, καὶ περὶ U. v. 9. ἐκλευκον ἔχον καὶ U. βαρύτητος U.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ προσέα U. v. 7. (πεπαίνει·). v. 8. ἔον· πέττει. v. 19. κλινία U. s. 6. v. 1. τᾶλλα U. v. 3. δ' αὐτῇ — μυρίκης U. v. 4. εὐπαγὲς U.

P. 124. v. 5. ἐκότερον τούτων U. v. 7. σφόδρα καὶ οὐ πολλὰς U. v. 11. προμήκη U. v. 17. χρωμα ἐπίξανθον U. s. 8. v. 3. ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν U. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκὴ ἀσθενής U.

P. 125. s. 9. v. 1. ἡ δρυς U. v. 3. πλείω — ἀπέχει, νηματιαίοις. s. 10. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα U. s. 11. v. 3. τὸ ἴδιον U.

P. 126. v. 3. πτερίσιν U. v. 8. τὰ γ' ἐπιφανέστατα U. s. 12. v. 4. τηλικούτο U. *Cap.* 3. s. 1. v. 5. ἐλαία τε κάλλι- σται c. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν U. v. 8. Ἔστι δὲ τοῦ λωτοῦ τὸ μὲν ὅλον δένδρον ἴδιον, εὐμέγεθες U. v. 14. μύρτα.

P. 127. v. 1. δ' ὁ ἐν τοῖς — γλυκὺς καὶ ἡδύς U. v. 3. ἔστι γὰρ c. sect. 2. v. 1. Τό γ' οὖν U. v. 3. φασὶ τραφεῖναι πλείους — ὑπολειπόντων U. v. 4. ἐπιτηδεῖων. Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν τῇ U. v. 6. δ' ἐπείκειται καὶ ἀπέχει μικρὸν, οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος U. sect. 3. v. 8. καρπὸν τὰν ἐν τοῖς U. v. 9. κάλλιον τὸ ἐν [τῇ] Κυρηναίᾳ U. v. 10. Τοῦ ξύλου δὲ U.

P. 128. v. 2. τὴν κεδρίδα c. s. 5. v. 4. φοίνιξ. v. 5. οὐκ

ἐν πολλῶν δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλατα ἐπ' ὀργυίας τρισίν· τὸ δ' ὕδωρ ἐνθα μὲν γλυκὺ σφόδρα U. v. 9. ἄλυκόν. v. 10. φύεται, ξηρὸν U. v. 12. διαφορὰν ἔχον U. v. 14. θάμνον πολὺ vet. lect. s. 6. v. 3. παραγενέσθαι U. v. 5. ποτίζεται, ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζῶων U. v. 9. πολύπουν τε καὶ U. v. 10. πολὺν τε γίνεσθαι U.

P. 129. v. 1. αἰεὶ πίπτειν ἐν U. v. 7. καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλείστα καὶ ἰδιώτατα. Περὶ δὲ U. Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει U. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποιεῖ U.

P. 130. v. 4. Μηδικὸν ἢ τὸ U. v. 9. καὶ τὸ φύλλον U. v. 15. τὸ ἔσωθεν v. lect. s. 5. v. 4. ἀδρυνθῇ c.

P. 131. s. 4. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον U. s. 5. v. 3. καὶ μὴ ἀμπεχόμενοι U. v. 9. δηγμὸν ἐμποιεῖ U. v. 10. καὶ Ἀλέξανδρος U.

P. 132. v. 1. κρανίοις c. v. 4. οὐθὲν U. s. 6. v. 1. χώρας (ταύτης). v. 2. γένη τὸ μὲν. v. 6. λείον, θάτερον δὲ. s. 7. v. 7. ἡλίκα ἀμύγδαλα. v. 8. παρόμοια, πλην τοῦ κελύφους τραχὺ· τῇ δ' εὐστομίᾳ καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω U.

P. 133. v. 2. διαγιγνώσκειν, ὡς φασιν, ἂν U. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ σπεύρουσι. v. 7. καὶ ἡ μελίγη c. v. 8. Ἄλλο δ', ὁ. s. 11. v. 7. στενότερον U.

P. 134. v. 1. Ἡρακλέους U. s. 13. v. 6. ταύτην δὲ φύλλον U. v. 11. ἀνθρώπους, εἰ προσραίνειέ τις U. v. 16. καὶ τῶν ὤμων U.

P. 135. Cap. 5. s. 1. v. 3. φιλόψυχρά τε U. s. 2. v. 7. καὶ αὐταὶ U. v. 8. Ἀδρίαν· ταύτη. v. 9. τῶν ἄλλων· ἄλλ'. v. 11. δὲ καὶ κυπάριστον U.

P. 136. v. 2. μηλέαι πλείσται καὶ U. v. 7. οὐδὲ πολλοὶ U. s. 4. v. 4. εἰ δὲ ἀμπελον U.

P. 137. s. 6. v. 9. οὐ δεδύνηται U. s. 7. v. 5. τάχ' ἂν. Cap. 6. s. 1. v. 4. ἐγγαία U. s. 2. v. 3. κοινότατα πᾶσιν τὸ τε φύκος καὶ τὸ βρύον καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα· φανερώτατα δὲ καὶ ἰδιώτατα U.

P. 138. s. 3. v. 1. μάρathon U. v. 4. καὶ τῶν λίθων U. s. 4. v. 2. Ἡρακλέους U. v. 5. ἅμα τῷ ῥῶ τῷ ἐξωθεν, καὶ καλοῦσι αὐτὸ U. s. 5. v. 2. πελάγιον. Καὶ ἐν Κρήτῃ.

P. 139. s. 6. v. 3. γονατώδη καὶ καρτεράν U. v. 7. δὲ τὸ βρύον, ὃ φύλλον μὲν ἔχει U. s. 7. v. 1. παραγειοι U. v. 4. λοπάδες U. v. 6. πολὺ, (δὲ). v. 7. τῶν ὀσπρίων v. lect.

P. 140. v. 4. δ' ὄλον. v. 11. τινῶν γ' ὄλον· — δεδυκότες ὄνιγροι τε καὶ U. s. 9. v. 9. τῷ δὲ μεγέθει U. s. 10.

v. 1. φοίτιξ. v. 2. βραχυστέλεχος δὲ σφόδρα U. v. 6. συνε-
χεις, ὀλιγαχοῦ δὲ U.

P. 141. v. 4. καὶ τούτων U. Cap. 7. s. 1. v. 5. ἐν τῇ
Ἀραβίᾳ U. v. 8. καὶ τὴν ἀνυδρίαν U. v. 7. φύεται, καλοῦσι
δ' αὐτὰ U.

P. 142. s. 3. v. 4. μέχρι οὗ μὲν ἂν ᾗ U. v. 10. δέ τι
τούτου U. v. 15. γεγόμενα πάλιν ὅταν U.

P. 143. s. 5. v. 4. κατὰ τὴν Καρμανίαν U. v. 6. ἔχει
πολὺν, ὅμοιον v. lect. s. 6. v. 2. καταλείπονται δέ τινες.
v. 4. οὐ τρέφονται U. v. 6. ἐλκυσιν U. s. 7. νήσω, κείται.
v. 8. Ἀραβίῳ κόλπῳ, τὰ — τοσοῦτο U.

P. 144. v. 1. ἀπηχυρῶσθαι vet. lect. v. 6. παρόμοιον
U. s. 8. v. 11. δὲ καὶ φοίνικας U. v. 16. κρήνας ἐν τῇ νήσῳ
U. v. 20. θαλάττῃ U.

P. 145. Cap. 8. s. 1. v. 2. καὶ τοῖς ἔλεσι U. v. 10. τὰ
ἄλλα δένδρα, καθάπερ U. v. 12. οὖν μέχρι τοῦ κατακρύπτε-
σθαι codd. s. 2. v. 6. et 7. πρὸς τὸ ἀριθμήσασθαι ἄλλ'
ὥς γε ἁπλῶς U. s. 3. v. 4. ἡλίκον καρπὸς χειρὸς ἀνδρὸς U.

P. 146. v. 5. ἀχρεῖον U. s. 4. v. 3. σκευή (ἄλλα). v. 8.
ἐσοθῆτά τινα U. v. 15. καὶ ταύτας U. s. 5. v. 8. δ' ἐκβάλλ-
λουσι.

P. 147. s. 6. v. 2. ὥστ' οὐδεμίαν. s. 7. v. 9. αὐτῆς.
πλήθος U.

P. 148. s. 8. v. 5. οὖν ὁ πολὺς U. s. 9. v. 1. (καὶ τε-
λειοῦ) καὶ τελειοκαρπεῖ. v. 4. καὶ οἱ πέτασοι c. v. 8. τοῦ κρι-
νου U. v. 10. συμμύει καὶ συγκαλύπτει U.

P. 149. s. 10. v. 4. τῷ κέγχρῳ U.

P. 151. Cap. 9. s. 2. v. 9. καρπὸν· ἔχει δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς
κανλοῦ καὶ U. v. 12. τὰλλα U. s. 3. v. 2. Φύεται μὲν ἀπὸ
τοῦ καρποῦ τοῦ πίπτοντος U. v. 6. παρὰ τὰλλα τὸ U. Cap.
10. v. 3. καὶ ταῦτα κατὰ U.

P. 152. v. 4. κοινότατα. Ἐν δ' οὖν U. v. 6. ἐλαίαγρος
v. lectio ter deinceps restituenda. v. 7. κύπειρον U. v. 8. ἔτε
γε μήνανθος, ἔκμη καὶ U. s. 2. v. 1. τούτου τὰ πλείω U. v.
2. ὁ δ' ἐλαίαγρος U. v. 3. ἡ μήνανθος U. v. 6. ἐλαίαγρος et
v. 15. sect. 3. v. 2. ἄνω κυτινωδὲς v. lect.

P. 153. v. 11. συνάπτει τῇ γῇ U. s. 4. v. 7. ἐπίπυρ-
ρον. s. 5. v. 1. καὶ μηνάνθους omisso τοῦ U.

P. 154. s. 6. v. 5. ἀκάνθα κένωθος U. v. 6. οὖν ἐπὶ
λπεῖον διὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται U. v. 9. κύπειρον v. 1.
v. 14. τὸ κύπειρον v. 1.

P. 155. Cap. 11. s. 1. v. 7. πλόκιμον, καὶ φύεσθαι τὸν

μὲν U. v. 13. οὗ δ' ἀνλητικὸς U. s. 3. v. 2. ἐμμένη — τοῦ-
λάχιστον, ἂν δὲ πλοῖον, καὶ καλλίον U. v. 9. ἐκλιπόντος U.

P. 156. v. 2. τῆς λίμνης αὐξάνεσθαι τὸν κάλαμον εἰς
μῆκος, μείναντα δὲ τὸν ἐπιόντα U. v. 4. ᾧ δ' ἂν μὴ U. s. 4.
v. 11. ἀρκτοῦρον U. s. 5. v. 2. καὶ ἡ τορὴ U. v. 7. ἴσχειν.

P. 157. v. 4. et 5. τῷ πρὸς τοὺς βλιστοὺς τὸ γόνυ c.
v. 9. ἴσχειν U. s. 8. v. 3. μὲν Πισκεανία· U. v. 6. καθ' ὃ
ἡ Προβατεία U. v. 8. Λεβαδσίας U.

P. 158. v. 5. πάντα ταῦτα U.

P. 159. s. 12. v. 8. [καὶ ὀλιγοφύλλον,]. s. 13. v. 4.
Ἔστι δ' ὁ μὲν στερεὸς, καλεῖται δὲ ὑπὸ τινων εἰσεταιας.
Ὁ δὲ Ἰνδικὸς ἐν μεγίστῃ διαφορᾷ καὶ ὥσπερ ἕτερον ὕλως γένος·
ἔστι δ' ὁ μὲν ἄρῃην στερεὸς.

P. 160. Cap. 12. s. 2. v. 6. δ' ὀλίγοι. v. 8. δ' ὅλος U.

P. 161. v. 3. εἰ γ' αὐαίνονται. s. 4. Εἰ δὲ U. v. 3.
ἐνιαχοῦ, φανεραὶ σχεδὸν U. v. 6. τὰ δὲ μέγιστα U. v. 8. με-
γάλα U. συνίσταται c. Cap. 13. v. 5. τοὺς δὲ καθ' ἕναστον U.

P. 162. v. 1. καὶ τὰ ὅλῳ τῷ γένει c. v. 3. ἰσχυρότερα.
s. 2. v. 5. Ὀλυμπία, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος, φηγούς. v. 13. δὲ
καὶ τὰ τοιαῦτα U. s. 3. v. 4. μηλέαι τε καὶ αἱ ῥόαι U.

P. 163. v. 5. παραλλάττοντα c. sect. 4. v. 10. ἐξ αὐτῶν.
v. 11. γελοία — δοκοῖν εἶναι ἢ σύγκρισις c. sect. 5. v. 6. ὅν
τὸ στέλεχος εἰ δεῖ — τιθέντα καὶ μέτρον ἀναμετρῆν U. v. 9.
παραιρουμένων U.

P. 164. s. 6. v. 5. παρασκιάπτειν U. Cap. 14. s. 2. v.
3. ἴδια κατὰ τὰ γένη. Κοινὰ [μὲν] οὖν τότε U.

P. 165. v. 2. ἴσχει U. v. 5. καὶ ὁποιή. Καὶ v. l. v. 6.
ἁσάυτως· μᾶλλον δὲ. s. 5. v. 2. ἴσχειν U. [s. 4. v. 7. ἔρινα.
v. 8. οὐδ' ἐὰν ἐμφυτευθῶσιν U.

P. 166. s. 6. v. 1. καὶ αὐτὴν τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾶ U.
v. 7. κρισσωθῇ c.

P. 167. v. 11. συναποῤῥεῖ U. s. 10. v. 4. Ἐπικάει v. l.
v. 12. αἶπερ καὶ χεῖρους U.

P. 168. s. 12. v. 7. δ' ἀμυγδαλαῖ — ἀπαθεις· [ἀπα-
θεις] δὲ καὶ αἱ U. v. 9. Ἀποκάσται c.

P. 169. v. 7. ἀποβαλεῖν U. s. 13. v. 1. ἐκπαγέτα —
ἀπόληται c. v. 4. ἐκπήξεις c. v. 5. et 6. χειμῶση τὸ ἔτος· —
εἰν γε πολὺν U. v. 7. διαμένωσιν. Ἀμφοτέρα U. v. 8. [ἡ-
μέρας]. v. 10. ἐκπήξεις c. sect. 14. v. 1. Θράκην [ὑπὸ πνευ-
μάτων μάλιστα] ἐκπήγνυνται. v. 6. οὐθὲν U.

P. 170. Cap. 15. s. 1. v. 2. παραιρουμένων U. v. 10.
τῆς ἀνδράγγης U. sect. 2. v. 9. συκῇ καὶ φιλύρα U. v. 10.
ζῆν φασι· [ζῆν] δὲ καὶ πτελεῖν καὶ φοῖνικα· τῆς δὲ φιλύρας

καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοῶν πλὴν μικροῦ, τῶν δὲ ἄλλων οἶον
πωροῦσθαι, [καὶ] ἰδίαν τινὰ U.

P. 171. s. 3. v. 2. ἐπιγιγνόμενα U. v. 6. ἡ πεύκης U.
Cap. 16. s. 1. v. 8. ἐνιά γε καλλίω U.

P. 173. s. 6. v. 7. Ἀνδροκύδης δὲ καὶ U.

Libri 5. Cap. 1. s. 1. p. 174. v. 15. ἐκπεπᾶναν. s. 2.
v. 7. φίλυρα, πηγὸς τε καὶ ὅλως U.

P. 175. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥμισυ τα ἐν τῷ τρίτῳ U.
s. 4. v. 2. καθ' ἐκίστην· οἶον Vindob. v. 3. ὑπολοπαῶσιν c.

P. 176. s. 7. v. 2. Διὸ καὶ τὰς κόπας U.

P. 177. v. 2. Αὐξάνεται δὲ πρῶτον c. s. 8. v. 2. ἄχρι
οἱ δὴ ἐφίκηται U. s. 10. v. 5. πληγαῖς [δ'] ἐναντίας.

P. 178. v. 11. δένδρου δὲ τὰ U. v. 13. καὶ ἐν περίπτῳ
— στρέφει καὶ παραλλάττει U. s. 12. v. 9. ὥς γε ἀπλῶς εἰ-
πεῖν c. Cap. 2. s. 1. v. 5. ἔχουσι θυῶν.

P. 179. s. 2. v. 12. τὰ ἐντός· καὶ οὔτοι χαλεπώτεροι
τῶν ἐκτός U. s. 3. v. 8. καὶ (ὥς) ἐν τοῖς. v. 9. Ὅτι δ' ἡ.
s. 4. v. 3. ἐγγλύψας θῆ λίθον U.

P. 180. v. 1. ὅπερ καὶ U. v. 6. (ὅ ἐστιν ἐν κοίτῳ). v.
7. ἐγκοιλανθέντος U. Cap. 3. s. 1. v. 7. Πυκνοτάτη —
βραχυτάτη U. v. 8. οὐδ' ἐπὶ. s. 2. v. 3. ἐβένου· καὶ ἐκ
τούτου γὰρ καὶ τὰς U.

P. 181. v. 3. ἔχει U. v. 7. ταῖς ἀπίοις v. 1. sect. 5.
v. 10. μανὰ καὶ χαῦνα U. sect. 4. v. 5. τὰ ἰτέινα U.

P. 182. s. 5. v. 6. ῥίζης καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦ-
σι δ' οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω· U. v. 12. ἐφι-
στᾷσι U. s. 6. v. 1. φοίνιξ. v. 5. ποιοῦσι, τὸν δὲ φελλὸν
παρήκασι U. s. 7. v. 5. κυπάριστος c.

P. 183. v. 6. ἐκ τῶνδε, κέδρων U. v. 7. ἐλαίων, Cap.
4. s. 1. v. 5. ἡμα σκληραὶ U. v. 6. τῇ ξηρότητι U.

P. 184. s. 3. v. 8. ὅπερ καὶ U. s. 4. v. 7. Ἐσθίεται U.
v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν U. s. 5. v. 2. τετραίνεται κατὰ U.
v. 3. πεπιτοκοπηθέντα U.

P. 185. v. 5. καὶ τοῖς δένδροις v. 1. s. 6. v. 5. ἐλιμνῶ-
θη. s. 7. v. 12. τόπον, κατάγνησθαι U. s. 8. v. 1. δὲ ξύ-
λον οὐχ ὥσπερ.

P. 186. v. 9. κὰν ἐπινῇ, μᾶλλον κάτω ῥέπει U.

P. 187. v. 4. [διαμένη]. s. 4. v. 3. πρίωσι· δεῖ γὰρ
ὁρθὴν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν, οἶον U. v. 7. adde
margini: V. Cap. 7. v. 8. τὰ [μὴ] δοκοῦντα.

P. 188. s. 6. v. 10. μήτρων. Οὐδὲν. v. 13. βόλιτον c.

P. 189. Cap. 6. v. 1. καρύας, γίνεται — ἔρεψιν, οἶον.
s. 2. v. 2. πρὸς δὲ τὰς v. 1. v. 3. χορίας ἐχέκολλον μὲν μάλι-

στα ἡ πύκη U. v. 5. Εὐτορνότατον. s. 3. v. 7. τὰ λίαν U. v. 11. καθάπερ [γὰρ] ὄστρακον.

P. 190. v. 2. πελέκησις τῶν U. v. 4. κράνεια c. Cap. 7. s. 1. v. 3. 4. πλείστη — μεγίστοις, πειρατέον. s. 2. v. 9. τα δ' οὐ.

P. 191. v. 1. καθάπερανει U. s. 4. v. 3. ἄρκευθος, ἔτι κυπάριστος, δρυς, ἅπλως U. s. 5. v. 1. Δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον U.

P. 192. s. 6. v. 4. ἄξοντας ταῖς μονοτρόφοις ἀμάξαις, καὶ εἰς ζυγὰ λύραις καὶ ψαλτηρίοις U. s. 7. v. 3. μᾶλλον ἁσάπης U. v. 6. τερεβίνθῳ U.

P. 193. s. 8. v. 4. καὶ πτσεινοῖς καὶ μελεῖνοις, τὰς δὲ μεγάλας σφύρας πιτυῖνας ποιοῦσιν. Ὀμοίως U. Cap. 8. s. 1. v. 8. περιλαμβάνειν· ἐν δὲ U. v. 10. δὲ καὶ ἐάν τις U. v. 13. βασιλεῖς, ἅμα μὲν τηροῦντες καὶ ταμιευόμενοι, ἅμα δὲ U.

P. 194. v. 3. ὥστε εἰσπλέοντας U. v. 5. Καὶ ὅλως δὲ πᾶσον U. v. 8. Διαβάντας δὲ τινὰς ἀποτεμεῖσθαι U. s. 5. v. 3. μυζήριους U. v. 14. τόπον εἶναι καὶ τοῦτον U.

P. 195. Cap. 9. s. 1. v. 1. Τὸ δὲ καὶ πρὸς U. s. 2. v. 2. συμμετρώς γὰρ ἔχουσι τῷ πυκνῇ — ὕγρα. Βελτίους U. v. 5. προσβόρῳ U. v. 7. ξηρότερα καὶ πυκνότερα U.

P. 196. v. 2. τωθεστέρα U. v. 3. ῥυτιάτη ἢ ἐκ U. v. 4. δὲ ὅλως οὐ U. s. 4. v. 3. συνθεῖναι πρὸς τὴν κατάπνιν. v. 5. ἐξάπτουσι, παρὰ μέρος παρακεντοῦντες U. s. 5. v. 3. Λέγω δὲ τὰ ὕγρα U.

P. 197. s. 7. v. 6. αὐτοῦ γίνεται. v. 11. δάφνης ἄριστον ita U. ἀπαθέστερον γὰρ καὶ ἐργάζεται c.

P. 198. Libri 6. Cap. 1. s. 1. v. 8. μὲν οὖν ἴσως U. v. 12. ἡμεροκαλλῆς U.

P. 199. s. 3. v. 2. ἀσφύραγος c. v. 9. στοιβήν. s. 4. v. 2. οὕτως διαλαβεῖν U.

P. 200. v. 2. σφάκος. v. 4. πρὸς τούτοις ἔτι τὰ U. v. 5. ἐννευρόκαυλα U. μάραθον U. ἵππομάραθον c. Cap. 2. s. 1. v. 5. [τὸ φύλλον].

P. 201. v. 5. ἀπανθήσαντος εὐμελιτεῖν c. sect. 4. v. 6. θαλάττης U. v. 8. ὀρίγανος U. v. 11. θαλάττης.

P. 203. s. 9. v. 4. ἐννευρόκαυλα c. v. 5. μάραθον U. Cap. 3. v. 1. ιδιώτατον. v. 10. φυλλῶδες (οῖον) τὸ.

P. 204. v. 5. [ἀγαθὸν]. s. 2. v. 6. μέταλλα τῶν ῥιζοτομῶν αὐτοῖς. U. v. 8. προϋπάρχον U. ἔξεστι γὰρ U. s. 3. v. 6. καὶ ἀεὶ συνεργαζομένης U.

P. 205. s. 4. v. 12. Οὐθὲν δὲ U.

P. 206. v. 10. γερθηκώδη καὶ ὅλως τὴν ἀκανθώδη φύ-

σιν U. Cap. 4. s. 2. v. 2. ὁ μὲν σκορπίος U. v. 3. τῷ ὑπὸ
τὸ ἄκρον U. v. 5. δ' ἐπιπορφυρίζον.

P. 207. v. 1. (καὶ βαθύβρυχον,). s. 3. v. 2. ὡς ὑπλῶς
εἰπεῖν U. s. 4. v. 4. ὁ ἄκανος, τὰ δὲ μονόκυλλα καὶ μὴ ἔχειν,
ὥς περὶ ὁ κνήκος U.

P. 208. s. 6. v. 5. Ἰδιον δ' ἔχει. v. 9. ἔχει δὲ καὶ τήν U.

P. 209. s. 7. v. 3. Καὶ ὅτι τότε U. s. 8. v. 7. ἀπάτης
— μυρίκης c. v. 8. Παρακολουθεῖ δὲ μέχρι U. s. 10. v. 2.
τάλλα U. v. 4. ῥίξης κυλούς — ἔχει [πλατὺν] καὶ U.

P. 210. Cap. 5. s. 2. v. 10. εὐείλοισ U.

P. 211. v. 4. καὶ φύεται U.

P. 212. Cap. 6. s. 2. v. 3. μόνον χρήσιμον U. v. 11.
ἄκλων ὅλος U.

P. 213. v. 2. εὐχροία U. s. 5. v. 2. ἡ εὐχροια καὶ ἡ
εὐοσμία U. v. 7. ἐκεῖ αἱ ὀσμαι U.

P. 214. s. 8. v. 3. δικαυλεῖ v. lect.

P. 215. Cap. 7. s. 2. v. 3. καὶ οὐδὲ πάποτε U.

P. 216. v. 3. θυμβρώδης c. sect. 5. v. 5. [σπείρεται].

P. 217. v. 2. Τοῦ γὰρ U. s. 6. v. 2. ὡς προαίαιτα c.

P. 218. Cap. 8. v. 4. καὶ ἔτι πλείω τὸ φλόγινον U.

P. 219. s. 5. v. 14. Δοκεῖ δὲ πολὺν πρὸς U.

P. 220. Libri 7. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὸ λαχανηρόν U.
v. 7. Εἰσὶ δὲ U. s. 2. v. 10. δὲ καὶ πρῶτον U. v. 14. ἀν-
δραφάξυν c.

P. 221. s. 3. v. 16. οὐδὲ γὰρ ἐθέλει U.

P. 222. v. 4. εὐκράσιν. s. 6. v. 8. εἴπερ μὴ φυτεύεται
v. lect. v. 11. τὸ δὲ καὶ τῷ ἐχομένῳ U.

P. 223. s. 8. v. 3. σχῆμα τῷ. v. 4. ἀκρεμονικὰς.

P. 224. Cap. 2. sect. 2. v. 13. κεφαλὴν, ἐξ — φύλλων,
αὐανθέντος. v. 15. ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ U. v. 6. κεφαλὰς, (διὸ
καὶ) συλλέγουσι.

P. 225. v. 2. παλιμβλαστεῖς U. s. 5. v. 3. Ῥαφανὶς
γ' οὖν U.

P. 226. s. 8. v. 3. βλίτου καὶ τῆς ἀνδραφάξυος καὶ τῶν
τοιούτων ἦττον om. v. 12. τῶν νευροκαύλων v. l. v. 13. καὶ
τὸ ἀνηθον U.

P. 227. s. 9. v. 2. [τὰ πλάγια]. Cap. 3. s. 1. v. 2.
μέρος τὰ κάτω U.

P. 228. v. 7. μάραθον. s. 4. v. 2. et 3. τὸ ὥκιμον.
Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἀκρόκαρπα, καθάπερ ὥκιμον, τὰ δὲ πλαγιό-
καρπα U.

P. 229. v. 1. ἀκολουθεῖ ἐὰν τὰ ἄλλα Ald. Mèd.
U. s. 5. v. 9. [Καὶ διαφορὰν]. v. 13. Ἄλλα τὰ μὲν τριαῦτα

U. Cap. 4. s. 2. v. 1. et 2. Οἶον τῆς θαφανίδος [γένη]. v. 3. λειοθασίαν, τὴν δὲ ἀμωρέαν Βοιωτίαν U.

P. 230. v. 1. λειοθασίαν.

P. 231. v. 2. διαφοραὶ καθ' ἑκατέραν U. v. 4. Τὸ δ' ὅλον U. sect. 5. v. 9. κηπουρικαῖς U. s. 6. v. 4. μανότερον c. v. 8. ἐμπερεστέρον U.

P. 233. s. 11. v. 4. ὀψίων U.

P. 234. s. 12. v. 3. κρομύνον· ἀλλὰ τοῦ μὲν σκορόδου U. v. 13. οὖν τῶν γενέσεων U.

P. 235. Cap. 5. s. 2. v. 3. δυσμινῇ· A. M. U. ὀχετῶν [οὐκ]. v. 6. [τὰ] γόνιμα. s. 5. v. 8. πάντα δ' εὐαυξέστερα A. U. s. 4. v. 1. Θηρία δὲ γίνεται A. M. U. v. 4. ἄλλοις δὲ πλείοσιν U.

P. 236. sect. 5. v. 11. ὑπερπαῖον A. M. U.

P. 238. Cap. 7. s. 1. v. 7. ἀπάτη, χόνδρυλλα, ὑποχοί-
ρις c. v. 10. ἐνθρουσκος δ. v. 11. ἄλλα καλοῦσι, σκάνδιξ,
καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικῶδη· τραγοπῶγων, οἱ δὲ κό-
μην U.

P. 239. s. 2. v. 2. ὅσα ἄλλα τοιαῦτα U. v. 7. εὐκήπευ-
τόν τις U. s. 3. v. 6. οἶον ἀπάτης c.

P. 240. s. 4. v. 3. ἀπάτη c. v. 9. ὕσμοι U. Cap. 8.
s. 1. v. 10. καθάπερ ἐπετινῇ καὶ ἀπαρίνῃ U. v. 13. Κοινὴ
δὲ (καὶ) αὐτῇ. s. 2. v. 1. περιαλλόκαυλον· εἰ δὲ.

P. 241. v. 4. ἡμέροις· καὶ τὰ μὲν εὐθύκαυλα, τὰ δὲ
σκολιοκαυλα, καὶ τούτων τοῖς ἡμέροις U. Cap. 9. s. 1. v. 6.
καρποφόρον U. s. 2. v. 2. δένδροσι U.

P. 242. s. 3. v. 9. ἐρευθεδιανοῦ v. lect.

P. 243. Cap. 10. s. 1. v. 7. γὰρ θερρινὰ κραιμίδῃ c. v. 9.
ὥσπερ καὶ (περὶ) τῶν. s. 2. v. 2. καὶ ταύτῃ U.

P. 244. v. 9. ἀπάτην c. sect. 3. v. 9. ὑψιβλαστῇ, πλήν
εἴ τις ὑποθόῃτο τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν τινα πρὸς τῇ ἵνα ζῇ.
Καὶ αὐτῶν U.

P. 245. Cap. 11. s. 1. v. 4. ιστορίας· . . . ὅσα μὴ Codd.
v. 6. καὶ εἴ τι — τοιοῦτο U. sect. 2. v. 2. ἀχύνωψ U.

P. 246. s. 3. v. 3. ἀπάτης· c.

P. 248. Cap. 13. s. 2. v. 2. ὅλον, οὐδ' ἄνθος, ὥσπερ U.

P. 249. v. 1. ἀνθρηνοειδές· U. v. 2. διεσθίον U. v. 7.
καὶ πάντων δὲ U. s. 5. v. 4. τοῦ μὲν αὐτοεῖς, τοῦ δ' εἰς
U. v. 11. ὥραν ἔτους τὸ U.

P. 250. s. 7. v. 14. πολὺ δὲ πλεον τὸ φύλλον U. v. 15.
(οὐ) μικρὰ. v. 16. προσεμφορῆς δὲ κατὰ U.]

P. 251. s. 9. v. 7. πρῶτον· . . . κατὰ χειμῶνα, τοῦ δ'
ἥρος c.

P. 252. Cap. 14. s. 3. v. 7. γαλαῶν καὶ ῥινῶν U. v. 9. καὶ αὕτη c. Cap. 15. v. 1. Ὅσα δὲ τὰς ἀνθήσεις λαμβάνουσι συνακολουθοῦντα U. v. 5. ἅμα τῷ χειλιδονίᾳ c.

P. 253. s. 3. v. 7. καρποῖς, καὶ δυνάμει δὲ τῇ κατὰ τὴν προσφύραν conī. v. 10. ζητεῖν, ἐν οἷς καὶ ὁ μείλιωτος καλούμενος conī.

Libri 8. Cap. 1. p. 254. v. 10. μελίγη, σήσαμον c. s. 2. v. 6. Πλειάδος δύσιν U. v. 8. δ' ἀρχομένου U. v. 9. χειμῶνος. Οὐ τῶν αὐτῶν δὲ ἑκατέρω· τὰ μὲν γὰρ.

P. 255. s. 4. v. 2. τούτων γ' αὐτῶν U.

P. 256. Cap. 2. s. 1. v. 8. γίνεται τὸ ἀμφοῖν U.

P. 257. s. 2. v. 6. [καὶ] τοῖς τοιούτοις. v. 12. διμερῇ, τὰ δὲ. s. 3. v. 9. διὸ καὶ ταῦτά ᾧ καὶ πολὺκλαδα καὶ πολυκαυλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Σχεδόν U.

P. 258. s. 5. v. 1. Ἀποχυθεῖς δ' εὐθύς.

P. 259. s. 6. v. 3. τετταρακοσιῶτα U. et v. 5. τετταρακοσιῶν U. et v. 8. τετταρακοντα U. s. 7. v. 6. ἐβδόμῳ φερίζονται, περὶ U. s. 8. v. 8. θαυμαστίας καὶ ὕλην U.

P. 260. s. 9. v. 4. πρῶτον οὕτω U. s. 10. v. 2. διαφέρειν, ἐν ᾧ περ γὰρ ἅπασι αἱ ἄλλαι U. v. 5. οὐδεμίαν ὥς εἰπεῖν τοῦ γὰρ U. v. 8. τριακοντα μάλιστα ἢ οὐ U.

P. 261. Cap. 3. δὲ καθ' ὕλα τὰ γένη c. v. 3. ὁμογενῇ c. s. 2, v. 5. καὶ μελίνης καὶ αμῶδης c.

P. 262. s. 4. v. 4. Τὸ δ' ὅλον U. Cap. 4. v. 1. [Καὶ] τὰ μὲν.

P. 263. v. 1. τὰ [μὴ] ὁμογενῇ — ὁμογενῇ c. v. 13. εὐχλύτερον v. lect. s. 2. v. 3. ὁμαλῆς v. lect. v. 4. Τῷ μὲν οὖν ὅλῳ U. v. 6. πάλιν (οἶον).

P. 264. v. 5. Ἔτι δ' αἱ μὲν. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναί καὶ U. s. 3. v. 14. πολύχοι et v. 15. ολιγόχοι U. v. 17. δ' ὀλίγον.

P. 265. v. 2. φυσικώταται U. v. 6. Δινείων, οἷ U. s. 5. v. 11. οὐ πρόβῳ U.

P. 266. Cap. 5. v. 7. τῶν γ' ἄλλων c.

P. 267. s. 4. v. 5. δ' οὕτω U.

P. 268. Cap. 6. s. 1. v. 6. ἐπίπαν ὁ πρῶτος ἄριστος ἀμείνων εἶναι, χειρίστος δ' ὁ σπόρος ἐν ταῖς ἡμετέροισι· ἀπαλλυται U. s. 3. v. 2. κόπριαις τοῖς σπόροις πρὸς U.

P. 269. v. 1. λίαν ἐξεργάζεσθαι U. s. 5. v. 1. Ὅταν δ', ὅταν U.

P. 270. v. 3. Ζητεῖ δ' ἡ U. Cap. 7. v. 2. μεταβάλλειν φθειρόμενον U. v. 12. δασύτης καὶ τοῦς τοῦ αἰγίλουπος U. v. 13. ὑπάρχει, ἄλλ' ἐκφανῆς γίνεται (καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλουπος) τοῦ ἡρως. Τοῦτο U.

P. 271. v. 1. et 2. *νεῖον καρποῖς, τὴν γε* U. s. 3. v. 3. *Μελίται δὲ καὶ κέγχροι* c. v. 5. et 6. *αἱ δὲ μελίται γλυκύτεραι* c. (εἰ) *καὶ ἀσθενέστεραι* c. v. 10. *τὸ δ' ὄρμινον* U. v. 11. *δ' αἶμα* U.

P. 272. s. 5. v. 3. *εἰς κράστιν* U. v. 6. *στάχυν· ἀτελής* U. v. 8. *καταπονουμένων* U.

P. 273. Cap. 8. s. 1. v. 8. *ψυχραιῶν* U. v. 10. *ἀποχρεῖται* c.

P. 274. s. 2. v. 1. *ὥρας* [θεωρητέον]. v. 3. *Ἀθήνησιν γ' οὖν* U. v. 7. *οἱ πυροὶ ποιοῦσιν ἡμιόλια τὰ ἄλευρα καὶ ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας καὶ οἱ πυροὶ καὶ αἱ κραιναί* U. v. 12. [διά] *τὴν χώραν*. s. 3. v. 1. *δέτρων εὐθύς* A. M. U. s. 4. v. 1. *ἄλλην τιν' αἰτίαν* U. v. 3. *εὐθενεῖν* U.

P. 275. v. 3. *τινὰ καὶ περαπλήσιον* U. s. 5. v. 2. *αἰμόδα- ρον καλούμενον μᾶλλον ἰδίᾳ· ἔστι δὲ τὸ αἰμόδαρον μονόκαυλον* U.

P. 276. Cap. 9. s. 1. v. 7. *βαρὶ* A. M. U.

P. 277. s. 3. v. 6. *καὶ [ὁ ἔλνμος]* *πολυκαλαμώτερον [γὰρ] καὶ* c. v. 11. *τάλλα — ἐλέχθη*. *Καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλλες* U. Cap. 10. s. 1. v. 2. *ἡ ἐρυσίβη* U. v. 4. *φυλλῶν, τινὰ δὲ καὶ ὑπ' ἄλλων θηριδίων*. *Ἐνα* U. v. 7. (εἰ) *μή*. s. 2. v. 7. *ἐρυσιβῆ* U.

P. 278. v. 2. *ἀδρύνεσθαι οὔσα* U. s. 4. v. 9. *μὲν αὖτον τοῦ στάχυνος, θάτερον* U. s. 5. v. 3. *γένωνται* U. v. 4. *καὶ (ἐν) τοῖς ἐρεβινθοῖς*. v. 6. *ἐν τοῖς ξηροῖς καρποῖς* U. v. 10. *ἅπαντα δὲ ταῦτα* U.

P. 279. Cap. 11. s. 1. v. 5. *μελίτη καὶ κέγχρος* c. s. 2. v. 1. *Γίνεται δὲ φθειρομένοις σπέρμασιν ἰδία* A. M. U. s. 4. v. 1. *ἀπεξηραμμένας* U.

P. 281. s. 8. v. 3. *καὶ τὴν ἔκφυσιν*, U.

P. 282. *Libri* 9. Cap. 1. s. 1. v. 8. *δὲ καὶ μάλιστα*, U. s. 2. v. 4. *τερεβίνθου*, U.

P. 283. v. 6. *σμύρα* U. s. 3. v. 12. *ὥσπερ τὸ τοῦ* U. v. 13. *σκαμμωνίας* v. lect.

P. 284. s. 5. v. 2. *ἀπ' ἐκτομῆς* U. v. 4. [ἀξιόλογα]. v. 6. *διὸ κοῦκ ἂν ἐφελκουσῇ* U. s. 6. v. 7. *τερεβίνθου* c. s. 7. v. 2. *ἐλάττων (καὶ) ἡ τούτων*. v. 6. *σιλφίου· καὶ καλοῦσι δὲ*. v. 10. *δ' ὥραν*.

P. 285. Cap. 2. s. 2. v. 2. *γὰρ ἡ τερεβινθίνη* U.

P. 287. v. 1. *ξύλα (καὶ) τῆς*.

P. 288. Cap. 3. s. 2. v. 3. *ἐμβαλόντες* U. v. 4. *διαλάμ- νη* M. U. s. 3. v. 3. *δύνατος* A. M. U.

P. 289. v. 5. *δ' ἐστίν* U. Cap. 4. v. 3. *δι' ἐκτομῆς* M.

P. 290. s. 3. v. 5. *δ' εἶναι*. v. 6. *Ἐτεροι δ' αἱ* v. 9.

φύλλον δ' ἔχεν. v. 10. τὸ τοῦ λιβατωτοῦ δαφνοειδές, καὶ λειόφλοιον δ' εἶναι U. s. 4. v. 1. Ἐφασαν δ' οὗτοι. v. 15. ἀποξύνειν U.

P. 291. v. 8. Ἡλίου. v. 10. τηρεῖν ἐκείνο τοὺς c. s. 6. v. 5. δεῖ παραθῆναι U. v. 7. ὅστις δ' ἂν U. s. 7. v. 6. παρημακότων U. v. 7. Τὸ δ' ἐκ τῆς U.

P. 292. v. 1. et s. 8. v. 5. 6. et 9. τερεβίνθου — θυ — θον — τερεβίνθου. v. 2. εὐδομότερα U. s. 8. v. 9. τῶν τῆς τερεβίνθου U. s. 10. v. 4. ὧν ἐπάφουσι c.

P. 293. v. 4. δ' ἡ μὲν. v. 5. ὁμόχων U. v. 6. σμύρνης σχεδὸν τοσαῦτα ἀκηκόαμεν ἄλλοι γε τοῦ τῶν U. Cap. 5. s. 2. v. 1. θαμνώδες μὲν καὶ ἔτι μᾶλλον φρυγανῶδες εἶναι φασί, δύο U.

P. 294. s. 3. v. 3. περιφλεῦσαι. A. M. U.

P. 295. Cap. 6. s. 3. v. 5. βρέχεσθαι γὰρ U. s. 4. v. 3. ἄγγεῖδια U. Cap. 7. s. 1. v. 5. Ἀντιλιβάνου. ὁ γὰρ Ἀντιλιδανός μακρὰν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου. U. v. 8. πρὸς ταύτην. c. v. 9. ἀνέξηραμμένον U.

P. 296. v. 8. τοῦ πανάκου U. v. 13. δ' εἶναι. s. 3. v. 6. ἄννητος U.

P. 297. v. 3. ἀναξηρῶναι. v. 5. ἕτερόν τινα. v. 6. μικρὰν c. Cap. 8. s. 1. v. 6. καθ' αὐτὰς πολλὰς καὶ παντοίας ἔχουσι U. v. 10. εἰσὶν αἱ δυνάμεις c. v. 18. εἴρηται μικρὸν πρότερον, οἱ ῥίζ. U. s. 2. v. 1. Ὁ μὲν δὲν ὁπισμός U. Cf. T. 5. p. 71. seqq. v. 2. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ U.

P. 298. v. 1. ἀμερῶσι U. v. 6. τοῦτ' ἴδιον. v. 8. ἕτερον καὶ τῆς U. deinceps ταύτην γὰρ οὐδὲ τέμνειν U. v. 9. ἀπ' ἐντομῆς. v. 9. ὧν ἐτίους U. s. 3. v. 2. δ' οὐδ' ὁπισμός. v. 4. τὴν ὑπόστασιν U. v. 5. ὅτι καὶ. v. 8. et 9. ῥῆμα ποιεῖ καὶ θάπτω c. s. 4. v. 2. ὥραιοι θέρους U.

P. 299. s. 5. v. 2. δ' ὅσα. v. 6. ἀλειψάμενον U. v. 8. συλλέγειν τὸν καρπὸν U. v. 10. μεθ' ἡμέραν U. s. 6. v. 3. et 4. (ἐξαπτεῖν — κατακαίειν. M. U. s. 7. v. 1. Φυλάττειν. v. 4. τινὰς αἰτίας.... Τὸ δ' M. U.

P. 300. v. 5. τὸ ἕτερον τέμνειν U. s. 8. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον U. v. 8. καὶ τέμνειν ἰστιάμενον πρὸς ἑα καὶ κατευχόμενον αὐτὸν δὲ U. Cap. 9. v. 5. σκαμνομένης. v. lect. deinceps θαψίας καὶ ἐτέρων, καθάπερ καὶ τοῦ μαρταγαόρου. τοῦ γὰρ μαρταγαόρου τὸ μὲν φύλλον U. v. 9. ξυστέισαν καὶ ὄξει. v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα. Λιδόσαι δ' ἐν οἴκῳ ἡ ὄξει U. v. 12. καὶ ἐντίραντες ὑπὲρ γλευκοῦς ἐκρέμασαν ἐπὶ καπνῷ U.

P. 301. sect. 2. v. 2. ταυτα. v. 4. καθάφουσι. ἔχει. v. 7. ἐξαμβλώσεις καὶ τὰς δυσουρίας, ὅ δὲ ὅπως ἡ χαλβύνη

καλουμένη πρὸς τὰς ἑξαμβλώσεις καὶ πρὸς τὰ σπασμῆτα
U. γ. 10. φύσας U. σ. 3. γ. 7. καὶ (εἰς) αἰκνύκιον περιάπιον
καὶ U. γ. 10. τρυγός. σ. 4. γ. 4. Συλλέγεται δὲ U. σ. 5.
γ. 2. πρὸς τὰ τραύματα U. γ. 3. τριβόμενα, καὶ πρὸς τὰ ιε-
μόμενα U. γ. 5. ἀργέματα (προσάγειν).

P. 302. γ. 1. φύλλον τρίψοντα. γ. 2. τὸ δ' ἀνάστημα
γ. 4. πρὸς ταυτὸ c. γ. 6. ῥίζης τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ U. γ. 7.
οἶον καὶ τῆς U. γ. 9. ταῦτα c. γ. 10. (καθαίρειν) M. U. σ.
6. γ. 2. μαράθῳ U. γ. 3. δ' ἰσχάς. γ. 6. λεπυριώδη c. γ. 7.
Συλλέγεται δὲ τοῦ U. Cap. 10. γ. 1. ὁ δ' ἐλλέβορος. γ. 6.
τοῦ μὲν μέλανος U. γ. 11. ὅμοιον σφόδρα τῷ U. γ. 12. μήκος
δ' ἔχον· (εὐμηκες) U. γ. 2. ἡρημένον καὶ U.

P. 303. γ. 3. οὐδὲν νέμεσθαι τούτων U. γ. 8. et 9. ἐν-
ταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται τῆς Οἴτης U.
γ. 10. εὐεμές ἢ U. sect. 3. γ. 1. δ' ὁ μὲν. γ. 5. οἷς. χρώνις
U. γ. 6. ὁ Οἰταῖος, ὁ Πορτικὸς, ὁ Ἐλεάτης, ὁ Μιασσαλιώ-
της U. γ. 7. et 8. τοῖς ἀμπελῶσι U. σ. 4. γ. 4. καὶ ὠνοῦντις
U. γ. 5. σκληροὶ καὶ ἄγαν περισκελεῖς U. γ. 6. ὄντα ταῖς
δυσγάμοσι διαφερόντα U. γ. 7. τινὲς ἔκτομον [καὶ] Μελαμπό-
διον U. γ. 8. et 9. πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος U.

P. 304. Cap. 11. σ. 1. γ. 1. δ' ἐστὶ. γ. 2. εἴεθ' ἅπα-
ντα. γ. 5. δὲ τὰ τρία, τὸ μὲν Χειρώγιον καλούμενον, τὸ δ' Ἀσπι-
πίσιον, τὸ δ' Ἡράκλειον U. γ. 9. δὲ μάλιστα τὰ χωρία U. γ.
11. τὰ ἄλλα U. γ. 12. Τοῦ δ' ἔχως U. γ. 13. καὶ κατα-
πλάττοντες καὶ πιεῖν ἐν ὀξίνῃ διδόντες U. γ. 14. καὶ (καθ')
ἐλκῶν. σ. 2. γ. 2. μήκος μὲν [ἔχει] ὡς c. γ. 4. ἀλυκώδη U.
γ. 5. δὲ οἷον περ ἢ θαψία U. γ. 7. (καθ') ἐρπετῶν. γ. 8.
(κατὰ) κεφαλῆς.

P. 305. γ. 2. καθάπερ λιβανωτοῦ· ἀγαθὴν U. γ. 2. δὲ
(κατὰ) τῆς U. γ. 4. καὶ (κατ') ὀδινοῖν U. σ. 4. γ. 1. Ἄλλα δὲ
παρική U. γ. 4. ἀλφίτου U. σ. 5. γ. 7. δὲ (τιθυμῆλλον) ὅμοιον
(ἢ) μηλέα (τῇ) γλυκείᾳ U. γ. 10. διδῶσι πιεῖν, καὶ U. σ. 6.
γ. 2. μαρικός, οἷ. γ. 3. περιττὸν, λευκὴν. γ. 5. μὲν (οὕτως)
ὥστε U. γ. 7. (καὶ φαντασίας τινὰς φαίνεσθαι) δ' ὥστε.
γ. 8. παύεσθαι U. γ. 9. φασίνοπον Κενταυρίου· ἐὰν δ' ὥστε U.

P. 306. γ. 2. μείζον καὶ δασύτερον· τὸν δὲ καυλὸν c.
γ. 3. γηθίου· ἔοικε δὲ c. σ. 8. γ. 3. περχυαῖον U. γ. 4. οὐ-
τως ὡς δεῖ χρωῖνται U. γ. 5. δὲ μᾶλλον U. σ. 9. γ. 3. ἀπ'
ἄκρου· U. γ. 9. αἱ κριθαὶ, καὶ ξηραίνοντες καὶ. γ. 11. (ἐν
ὕδατι — ξηράναντες). γ. 13. μήκαιος, τὸ δὲ.

P. 307. γ. 1. δύο γάρ εἰσιν. σ. 11. γ. 1. φύλλον οἶον U.
γ. 3. ὅποτε ἐρεῖκη U. γ. 5. βλάστην U. γ. 7. τοὺς σῆς·
συλλέγεται U. Cap. 12. σ. 1. γ. 4. λευκὴ καὶ παχεῖα καὶ γλυ-

καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοῶν πλὴν μικροῦ, τῶν δὲ ἄλλων οἶον
πωροῦσθαι, [καὶ] ἰδίαν τινὰ U.

P. 171. s. 3. v. 2. ἐπιγιγνόμενα U. v. 6. ἡ πεύκης U.
Cap. 16. s. 1. v. 8. ἐνία γε καλλίω U.

P. 173. s. 6. v. 7. Ἀνδροκύδης δὲ καὶ U.

Libri 5. Cap. 1. s. 1. p. 174. v. 15. ἐκπεπᾶναν. s. 2.
v. 7. φίλυρα, πηγὸς τε καὶ ὅλως U.

P. 175. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥκιστα τα ἐν τῷ τρίτῳ U.
s. 4. v. 2. καθ' ἐκίστην· οἶον Vindob. v. 3. ὑπολοπῶσιν c.

P. 176. s. 7. v. 2. Διὸ καὶ τὰς κόπας U.

P. 177. v. 2. Αὐξάνεται δὲ πρότερον c. s. 8. v. 2. ἄχρη
οἷ δὴ ἐφίκηται U. s. 10. v. 5. πληγαῖς [δ'] ἐναντίας.

P. 178. v. 11. δένδρου δὲ τὰ U. v. 13. καὶ ἐν περίπτῳ
— στρέφει καὶ παραλλάττει U. s. 12. v. 9. ὥς γε ἀπλῶς εἰ-
πεῖν c. Cap. 2. s. 1. v. 5. ἔχουσι θυῖον.

P. 179. s. 2. v. 12. τὰ ἐντός. καὶ οὔτις χαλεπώτερος
τῶν ἐκτός U. s. 3. v. 8. καὶ (ὥς) ἐν τοῖς. v. 9. Ὅτι δ' ἡ.
s. 4. v. 3. ἐγγλύψας θῆ λίθον U.

P. 180. v. 1. ὅπερ καὶ U. v. 6. (ὅ ἐστιν ἐν κοίτῳ). v.
7. ἐγκοιλανθέντος U. Cap. 3. s. 1. v. 7. Πυκνοτάτη —
βραχυτάτη U. v. 8. οὐδ' ἐπὶ. s. 2. v. 3. ἐβένου· καὶ ἐν
τούτου γὰρ καὶ τὰς U.

P. 181. v. 3. ἔχει U. v. 7. ταῖς ἀπίοις v. 1. sect. 5.
v. 10. μανὰ καὶ χαῦνα U. sect. 4. v. 5. τὰ ἱτέϊνα U.

P. 182. s. 5. v. 6. ῥίζης καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦ-
σι δ' οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω· U. v. 12. ἐφι-
στῶσι U. s. 6. v. 1. φοίνιξ. v. 5. ποιοῦσι, τὸν δὲ φελλὸν
παρήκασι U. s. 7. v. 5. κυπάριστος c.

P. 183. v. 6. ἐκ τῶνδε, κέδρων U. v. 7. ἐλαίνων. Cap.
4. s. 1. v. 5. ἵμα σκληραὶ U. v. 6. τῇ ξηρότητι U.

P. 184. s. 3. v. 8. ὅπερ καὶ U. s. 4. v. 7. Ἐσθίεται U.
v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν U. s. 5. v. 2. τιτραίνεται κατὰ U.
v. 3. πιττοκοπηθέντα U.

P. 185. γ. 5. καὶ τοῖς δένδροις v. 1. s. 6. v. 5. ἐλιμνί-
θῃ. s. 7. v. 12. τόπον, κατάγνησθαι U. s. 8. v. 1. δὲ ξύ-
λον οὐχ ὥσπερ.

P. 186. v. 9. κἂν ἐπινῇ, μᾶλλον κάτω ῥέπει U.

P. 187. v. 4. [διαμένη]. s. 4. v. 3. πρόωσι· δεῖ γὰρ
ὁρθὴν τὴν πρὸς ἡμᾶς εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν, οἶον U. v. 7. adde
margini: V. Cap. 7. v. 8. τὰ [μὴ] δοκοῦντα.

P. 188. s. 6. v. 10. μήτραν. Οὐδὲν. v. 13. βόλιτον c.

P. 189. Cap. 6. v. 1. καρύας, γίνεται — ἔρεψιν, οἶον.
s. 2. v. 2. πρὸς δὲ τὰς v. 1. v. 3. χρείας ἐχέκολλον μὲν μάλι-

P. 318. v. 2. ἀποθνήσκουσιν U. s. 7. v. 6. ἔξαιμα U. θά-
νατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. τοιοῦτον (ἄνθρωπος) ἔλεγον. v. 6.
σφόδρα καὶ μικρὸν U. v. 11. παλίστα· Νουάνης δὲ καὶ τὰλ-
λα. Συντείδει U. s. 9. v. 2. Κεῖται U. v. 4. ἐχρῶντο, καθά-
περ οἱ αἱλοὶ· τὴν δ' οὐδ' ἔσθ' U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ v. 3. διατεθήσαντες,
λεπτὰ ἐπιπύπτοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U.
v. 3. καὶ ἄλλοι τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγετο δ' U. s. 2. v. 2.
ἀσυντηδεῖα ἑτέρα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύνατος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὸ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦ-
τα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4.
τὰς βήκας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταῦτο.... καὶ τὰς μὲν
πηγνύναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόρον, οἱ δὲ — καλοῖσιν,
διὰ v. 7. σκαρπία, ἐπιζυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρό-
βια καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῆ ἡ εἷζα ἢ τὰ
φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκαῖδη U. sect. 3. v. 3. φασίν,
οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγει δὲ
σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννᾶν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ.
v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἀποπον· ἐπεὶ καὶ
Ἀριστοφίλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον
U. v. 9. ἢ καὶ χοῆσθαι U. v. 10. (σκαρπώσας καὶ). s. 5. v.
3. καὶ ἄμφω μομφὴν U. v. 5. τοῦ δ' ἀγέροντος οἷον περ U. v.
7. ὥσπερ ὄρεος U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαι φασίν U.
v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκονθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέρματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει
δὲ θηλυτέρως τῆς πετρίδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9.
v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι v. 9. δ'
εἰς αἷμα. v. 10. σφοδρότερος τὰς γυναῖκας ὁρᾶν, ὅταν U.
s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν
ὑγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένος πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· καὶ
U. v. 5. τῶν βοτρυῶν U. v. 7. αἰσθῆσιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9.
ὅλον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2.
στρύγγον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα δίξια — πρῶτον καὶ ἰλα-
ρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8.
μέγας· θάμνος U. v. 9. ὅζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s.
2. v. 1. οἰνωδῆ· ἀλλὰ τὰς εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίας, καί,
ὡς δὴ φασί, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντιβρίζον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

διδόσασιν λύσιν. v. 9. ὥσπερ καὶ ἐξ ἄλλων U. v. 12. Πάτραϊ-
κην U. v. 13. Ρίζαν v. lect.

P. 327. v. 2. δὲ ξενικά U. καὶ διαύροια διαφθείρεται U.
s. 4. v. 2. δ' οὐ φύει. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς U. v. 14.
ἐρπετά, καὶ πρὸς ὕπνον U. v. 16. ἐλαιον· τῶν δὲ ἐρπετῶν ἐν
οὔτῳ U. v. 18. ἐπιπατιομένη U. s. 5. v. 3. δ' οὐδέν. v. 9.
Ματαδίδες U.

P. 328. s. 6. v. 6. ὑποιασοῦν U. v. 10. δυνάμεις, [όσαι]
καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ὁσμών
ποιοῦσι διαφοράς U.

LIBRI I. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1. SECT. 1.

P. 331. v. 3. οὐ πῖσαι πᾶσιν U. v. 12. ἥπισται δ' ἐν.

P. 332. v. 1. καὶ φανερώτατον U. v. 3. εἰ (μὴ) τι. s. 3.
v. 9. ἔμβιον ὑγρότητα U. v. 12. [ἐξ]ατμίζεται. s. 4. v. 2.
καὶ [οὐ] μονοφυῆ. v. 6. βλαστάνειν μὴ μόνον U.

P. 333. Cap. 2. s. 1. v. 1. μάλιστα [η] μόνος. s. 3. v. 4.
εὐλογον, εἰ ὑγρόταται αὐταὶ καὶ γεννικώταται U. v. 9. ἡ πο-
νήσαντος c.

P. 334. Cap. 3. s. 1. v. 4. ἀκρέμονος, καθάπερ. v. 5.
Τὰ δ' [ἀπὸ]. v. 11. ἄκρα καὶ ἀπαλά U. s. 2. v. 4. [οὐκ] εὐ-
ξήραντα. v. 7. ἀβλάστητα v. lect. v. 8. ὡς ἐν παραλόγῳ U.
v. 9. σπᾶσιον, οἶον.

P. 335. v. 4. διατηρήσαι U. s. 4. v. 5. [ἡ ῥίζα]. v. 8.
[ὥσπερ] ἐκ τῶν. s. 5. v. 4. ἀλλὰ [καὶ].

P. 336. Cap. 4. s. 1. v. 5. οἶον καὶ ὑπερ.

P. 337. γ. 2. δ' οὐ δύναται. s. 3. v. 10. ἀβρότονον. v.
13. καὶ γὰρ οὗτος φύεται U. s. 4. v. 2. κρινώνιδας καὶ ῥο-
δωνίδας.

P. 338. s. 5. v. 3. τὰ αὐτὰ παραιροῦσι. v. 5. τῶν ζῶντα
τὸ μὴ ζῶν U. s. 6. v. 1. ἀφαιρούη U. [οὐ] βλαστάνει. v. 8.
[γένεσις]. v. 15. [γενέσεις].

P. 339. Cap. 5. s. 3. v. 6. ὅπερ (δὴ) — [εἰ] μὴδ' ἕτερος.

P. 340. s. 5. v. 6. [Εἰ γὰρ] ἐπὶ. v. 7. τί (δὴ) κωλύει.

P. 341. Cap. 6. s. 1. v. 8. γεννῶν ἢ ὑγρότης.

P. 342. s. 4. v. 5. ὥσθ' ἐν λαβεῖν U. s. 5. γ. 5. ἀπαλά
[τὰ] ἐν γῇ.

P. 343. γ. 1. νῦν γὰρ τινες U. v. 3. αὐτῷ πηλόν U. s. 7.
v. 4. Ὁρθῶς δὲ καὶ διατηρεῖν U. s. 9. v. 1. καὶ (πρὸς) τὰς.
v. 2. οἰκείας καὶ [τὰς] ὥρας πρὸς τὰς U. v. 4. [ἐν μὲν τῇ]. v.
7. λίαν ἢ ὑγρότης U.

P. 344. Cap. 7. s. 1. γ. 8. εἰς χρόνον U.

P. 345. s. 3. v. 6. κατὰ πρόσθεν σπέρμα U. s. 4. v. 4. μέχρι τοῦ βλαστάνειν. v. 9. τὰ γ' ἄλλα U.

P. 346. v. 4. ἀλλὰ μᾶλλον U. Cap. 8. s. 1. v. 2. φυτευμάτων U. v. 3. τε καὶ ὑπόρριζ' ἂν ληφθῇ U. s. 2. v. 2. φύσεις [εὐβλαστῇ]. v. 3. (ὁ) συγκρίνων — πότερα U. v. 6. μᾶλλον ὅσα v. lect.

P. 347. v. 2. δ' ὅταν. s. 4. v. 1. Φανερόν U. v. 8. Καί τοι τό γ' U. v. 11. ἔνια [ὑπὸ].

P. 348. Cap. 9. s. 2. v. 12. μεθιστάναί c. s. 3. v. 6. ὀλίγος — χρόνος· βλάστησις.

P. 349. Cap. 10. v. 1. αὕτη — ἔστιν.

P. 350. v. 2. μὲν [γὰρ]. s. 5. v. 6. προῖαίτερα· οὐδὲν — τῶν· ἀλλ' v. 12. γίνεται — ἀπαλωτάτη.

P. 351. s. 7. v. 4. ξηρότητα· κατὰ — ἐπιρροή. v. 6. γίνεται γὰρ U. v. 14. πρώτον ἴσως εἰπόντας om.

P. 352. Cap. 11. s. 2. v. 2. λαμβάνουσι U. s. 3. v. 1. οὐκ εὐλογον v. lect. v. 8. τελειογονεῖ.

P. 353. v. 2. Εἰσὶ δ' οἱ c. v. 3. ἀρχῶν δὲ v. lect. s. 5. v. 4. ὥσπερ (γὰρ). v. 8. [μὴ] βλαστητικά. s. 6. v. 2. ἂν γένοιτο U. [εἴπερ] ἢ τ' ἐκ.

P. 354. s. 7. v. 5. [ἐκείνους]. v. 6. βλαστογονεῖν καὶ καρποφυσῖν v. lect.

P. 355. Cap. 12. s. 3. v. 11. ἀπὸ τῶν ἄνω U. s. 4. v. 3. προτερεῖ μὲν v. lect.

P. 356. v. 9. καὶ ὁ ὅλος ὄγκος U. s. 5. v. 2. ἄτοπον, εἰ τὸ θρεπτικὸν U. v. 4. διαίρεται κατὰ v. lect. v. 11. ἀλλὰ [μὴ]. v. 13. ἐλάμβανε πρὸς ἕξιν v. lect. s. 6. v. 4. [ἔοικε τὸ].

P. 357. v. 1. ἀλέαν, ὅταν ἤδη U. v. 2. ἐκφυσιν [δὲ] καὶ. s. 7. v. 10. βράθους [ἢ] οὐ ὁ ἥλιος U. v. 11. ἐφικνεῖται U. s. 8. v. 3. ὅν (οὐκ) αὐξεται. v. 5. αὕξησιν· εἰ μὴ. v. 6. τότε μὲν.

P. 358. v. 12. μετὰ τὸν τόπον U. s. 10. ἀνθεῖν τοῦς νέους v. lect. v. 3. καρπούς, εἰ τῶν v. lect. v. 7. τις μεριζόμενος ἢ ὅλων τῶν δένδρων ὑπολαμβάνει v. lect. Cap. 13. v. 9. τεταγμένη ἐν τοῖς v. 10. οὐτε γὰρ ταῦταις v. lect.

P. 360. s. 7. v. 3. δὲ (ἐν) τῇ.

P. 361. s. 9. v. 1. 2. διακαπεῖν, μηλεῶν τέ τινα γένη καὶ ἀπίων, ἐν U. v. 6. ἀναπληροῦται [καὶ καύσονται]. v. 8. βλεπόντων, (τινὲς αὐτῶν τῶν) [οὐ] πρὸς τὴν ἑώραν· (ἀσπόντων) c. v. 12. συνεκτελείσαντος δὲ v. lect. δὲ U. addit s. 10. v. 2. καὶ ἡ ῥόα καὶ ὁ μύρρινος v. lect. v. 3. Ἐπιβλαστικώτατα δ' οὖν U.

P. 362. s. 1. v. 1. γίνηται v. lect.

P. 33. Cap. 14. s. 2. v. 7. ὥστε βλαστάνειν ἀπὸ ταυ-
τοῦ, μὴ — γινομένης, οὐκ ἐκποιεῖ [τὸ] τῆς c. s. 3. v. 1.
καὶ βλαστήσεις c. v. 2. [πεπάνσεις]. v. 11. δέεται καὶ δυνά-
μεως καὶ καταργασίας U. s. 4. v. 8. αἰτίαν, εἴπερ βούλονται
πάντα ταῦτα. — ἔχειν καὶ τάξιν U.

P. 364. Cap. 15. v. 9. συστέλλει· τοῖς δὲ πολλοῖς. v. 11.
μικρά· καὶ ἐν δὴ καὶ μέλειθ' U. v. 13. σμικρὰ τὰς γονίμους
ἀρχὰς — σμικρῶς U. v. 16. [Θάϊτον].

P. 365. s. 4. v. 5. μάνον γὰρ καὶ εὐδίοδον om.

P. 366. s. 4. v. 6. ἐκατέρωθεν U.

P. 367. s. 7. v. 2. τὴν ψυχρότητα. v. 5. [δοτᾶ].

P. 368. s. 8. v. 5. ταχ' ὥς. s. 10. v. 6. τοῦτωρ ταὐτὸ U.

P. 369. v. 1. ἥ καὶ ἐκ τῶν U. s. 12. v. 3. ἐδάφους καὶ
τροφῆς om. v. 4. καὶ [τὰ] ἐν αὐτοῖς. v. 6. ὡσάν οικεῖα.

P. 370. v. 3. αὐτόματος οικειοτέρα U. v. 3. ἡ τῆς θερα-
πείας καὶ γεωργίας v. lect. v. 6. ἐν τε ζώοις U. Cap. 17. v. 2.
ὁ διορισμός· παρὶ.

P. 371. s. 3. v. 16. χρόνον, καὶ ἐπὶ πλεῖον.

P. 372. v. 3. λιπαροὶ [ἡ] καὶ. s. 8. v. 5. ἔτεθ' ἅττα.

P. 373. v. 3. ἱκανὰ [ἐκπέττειν] περιμεταλ.

P. 374. v. 2. ἀντισπᾶσαι. v. 3. εἰς τὴν βλάστησιν ὁρμῇ
U. Cap. 18. s. 1. v. 12. καθιόντα καὶ U. s. 2. v. 5. πολλὰς,
καταψύξεως δὲ δέεται U. s. 3. v. 4. τὰλλα.

P. 375. s. 4. v. 2. καὶ [ἐν] τοῖς. v. 3. καὶ τὰ μὲν c. s. 5.
v. 6. συμβαῖνον ἐν τῷ αἵρει, ὥσπερ πρότερον c. v. 11. εὐ-
κρετες οὐσα U.

P. 376. s. 3. v. 4. χυλοὶ [τῶν μὲν] χρονιζόμενοι. v. 5.
γίνονται, τῶν δὲ. v. 6. πλείους οὐδὲ [καλλίους] ἀπὸ.

P. 377. v. 3. πολλάκις (δὲ) καὶ. s. 4. v. 4. Φαίνεται δ'
οὖν U. v. 8. πλείον ὥσπερ c. v. 9. ἐπίθετος, πρὸς περιττώ-
ματος χώραν οἶον U. s. 5. v. 9. διὰ καὶ.

P. 378. Cap. 20. s. 1. v. 5. τῶν [γέων]. v. 8. καὶ [τὰ]
ἐκ τῶν. s. 2. v. 3. φοῖσικος, οὐ τῷ φέρειν U. v. 4. ἀλλὰ τῷ
κυούμενον U. v. 5. σπερμάτων, ἐκφαίνειν· v. 6. ὁμογενῶν ἃ
καλοῦσιν· τινες πλοῖα, περιδύνηνιμένων ἐκφαίνονται U.

P. 379. v. 10. κατακοπτομένη U. v. 11. ἀλλὰ αὐτομάτως.

P. 380. s. 6. v. 10. δ' ὁ λόγος. Cap. 21. v. 2. τοῖς
καρπίοις c. v. 3. αὐτός τε ὁ καρπὸς c. v. 5. et 6. τὰ — βραδυ-
τερον. s. 2. v. 2. ὡς ἄρα ῥῆον c. περικάρπιον, εἴπερ c. v. 5.
εἶναι [εἴκει].

P. 381. v. 2. ἀπύρητα καὶ τὰ μαλακοπύρητα U. s. 4. v.
6. ἄλλως [τε] καὶ ἐπεὶ c.

P. 382. s. 6. v. 2. Συνηκολούθηκε U. v. 4. θερμότητα

U. s. 7. v. 3. καὶ πέπειν U. v. 7. ἐνδεῖα τούτου φυλλοβο-
λεῖν U.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 7. Ἐτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολ-
θερμότερα U. s. 2. γ. 13. διέμενεν, ἢ πῶς — ὄντιναοῦν U.

P. 384. s. 5. v. 7. θερμὰ, καὶ. v. 9. ταῦτα δοκεῖ ἐν
θερμότητι εἶναι v. 12. λιπαροῦς U. v. 15. ἡ φίλυρα U.

P. 385. s. 6. v. 6. τὴν αἰσθησιν. Οὐ γὰρ U. v. 9. ἐπὶ τὸ
πάν U. v. 10. ψυχροῖς [τοποῖς] ἢ — πρὸς [τὴν ἐν] τοῖς ἐναρ-
τίοις γένεσιν U. s. 7. v. 8. ἀμυγδαλῆς, ἃ δὲ καὶ ἡμῶτα ἐκπύ-
γνυται U. et c.

LIBRI 2. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1.

P. 387. s. 4. v. 6. ἡρινοὺς ὑετοῦς — μικρὰ τε U. v. 8.
γὰρ ἀναξηραίνονται U. v. 9. δεοῦται U. s. 5. v. 1. ἡ πολυ-
δρία U. v. 3. εὐθερεῖ c.

P. 388. v. 4. αἰεὶ μάλιστα μαλακὸς U. s. 6. v. 4. ἀπέ-
καυσεν U. s. 7. v. 5. ἀποκαομένων v. 9. ἄγαν ἢ θερμόν c.

P. 389. v. 2. ὅτι ταύτη U. Cap. 2. s. 1. v. 6. ταῖς τρο-
φαῖς U. v. 8. τὰλλα — τῶν δὲ λειπομένων U. v. 9. τὴν ἐκ-
τροφὴν U.

P. 390. s. 4. v. 5. μάλιστα ἔαν. Cap. 3. v. 4. ἀφ' ἑαυτῶν
U. v. 6. ἀριβλαστῇ ἢ, ἢ U...

P. 392. v. 3. φίλυρα. s. 4. v. 8. αἰεὶ γὰρ δεῖ λόγον τινα
U. s. 5. v. 1. Μεγίστη δ' οὖν U. v. 11. τῶν (ἐν τοῖς).

P. 393. v. 1. συμβαίνοντα. s. 6. v. 1. τὸν αὐτὸν τρόπον
U. v. 9. ἐκπύγνυται c. s. 7. v. 11. ἔνια δὲ [καὶ] εἰς καρπὸν.

P. 394. Cap. 4. s. 1. v. 3. ταύτων καὶ U. φύσει ἔστιν,
ἐνβλαστῇ δὲ [δι'] c. s. 2. v. 1. Τῶν δὲ βλαστητικῶν καὶ
ἐκάρπων — κακῶς ἢ διαίρεσις U. et c. v. 7. εἶναι, καὶ διὰ περ.
v. 8. λεπταῖς, τὰ δένδρα [δὲ] δια. s. 3. βάνδους. Αὕτη
δὲ U.

P. 395. s. 4. v. 6. ἔφαμμος U. s. 5. v. 1. καὶ [δια]δι-
δόναι. v. 9. εὐθενεῖ c.

P. 396. s. 7. v. 5. ἀρμόττει U. v. 8. κελεύουσι τὰ v.
9. φυτεύειν [ἐν ταῖς ξηροῖς]. v. 12. πολλῆς δεομένου — ὀλί-
γης U. s. 8. v. 7. πρὸς τὸν ἥλιον U.

P. 397. v. 3. ὁμογενῶν, ὥς περ, v. 6. ποιεῖ U. v. 7. φυ-
τευθέντα U. s. 9. v. 8. ὁμοιότητά τινα ἔχειν U. v. 9. πρὸς
τὰς ἄλλας U. s. 10. v. 4. αὐδρος U.

P. 399. v. 7. ποτίμων παραμεινόντων ἢ ἐκτροφὴ [γίνεται]
c. s. 2. v. 4. ἀμπαῖται. s. 3. γ. 2. ἀλυνὰ U. v. 5. [τοῖς] ἐπε-
τείοις. v. 10. ἀλυνὰ U.

P. 400. s. 5. v. 6. καὶ τοῖς δένδροις U. v. 7. διὰ καὶ ὅταν ὕσῃ, [τῷ σίτῳ — ἀποβρέχουσιν].

P. 401. v. 3. τὰλλα. Cap. 6. s. 1. v. 8. τὰλλα. s. 2. v. 1. Θερμὰ [γὰρ] — ἀνυφραίνεται καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τὸ σύμφυτον ἀθερμόν οἱ, v. 9. περιέχεται — ξυνίσταται U.

P. 402. s. 4. v. 5. ἐν δυνσὶν U.

P. 403. Cap. 7. v. 8. εὐνύδρους U. v. 8. καὶ [γὰρ] τὸ c.

P. 404. v. 8. φιλόσκεπα U. s. 4. v. 1. καὶ οὐ ξηρά. s. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις ἢ ἄπνοια c. v. 5. ἀνθρακὶν ἀποκρίνεται γὰρ τὰ πολλὰ U.

P. 405. v. 4. ἐδαφῶν. Cap. 8. s. 1. v. 5. δ' οὐχ. v. 15. καὶ γὰρ — ὀψιμάρπων, ἐλαφροτέρων. v. 16. ἢ δ' εὐκρασία. s. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα.

P. 406. v. 5. ἥνπερ καὶ ἐπὶ U. v. 7. ἐδάδιμα U. v. 8. δρυπεπῶν ο. s. 4. v. 6. ἐπικνισθέντα [δὲ] καὶ.

P. 407. v. 3. 4. αἰ αἰτίας U. s. 5. v. 5. [αἰ] σκαῖ.

P. 408. v. 1. τούτοις [εἰ] γε. v. 3. ὥστ', ὅταν. s. 4. v. 6. δ' ἢ ὑγρότης. v. 9. νότιος δ' ὁ ἀήρ ἢ καὶ ἐπινεφής U. s. 5. v. 3. διαστάσει U. v. 7. προσίπτανται τοῖς — ἑρῖνοις U.

P. 409. v. 5. τι πνεῦμα U.

P. 410. v. 6. δ' εἴπερ. v. 8. τιτὰ [τὸ]. s. 9. v. 1. συμβαῖνον καὶ ἐπὶ U.

P. 411. s. 11. v. 5. προσεπιγίνεται — δ' ἂν ἀπὸ τῆς c. s. 12. v. 6. ἐργαστὰ c. v. 11. ξηραίνεσθαι U. s. 13. v. 5. τῆς τροφῆς c.

P. 412. s. 14. v. 7. ἂν τις εἴποι c. v. 8. ποιητῆς φησὶ τὴν — ἐπεὶ τὰ γ' ἄλλα U. s. 15. v. 7. Θερμότητι. v. 10. καὶ [τὸ] ἐπὶ.

P. 413. Cap. 10. v. 2. κάρπιμα, ἃ δὴ θήλεα, τὰ δ' ἄρρενα U. s. 2. v. 2. ἄκαρπα U. v. 7. καὶ τὰ μικρόκαρπα U. v. 13. μεγαλόφυλλος διὰ τὴν εὐθεσίαν, ἀφ' ἧς εἶκει καὶ ἡ τῶν ῥιζῶν — εἶναι (ἢ) γένεσις c.

B. 414. Cap. 11. s. 2. v. 3. δένδρα καὶ δε' U. v. 8. διὰ καὶ.

P. 415. s. 3. v. 1. μόνον [δὲ]. s. 4. v. 3. (ἐπὶ αἰσιδῶν). v. 10. (ὡς) ἢ σικύα.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε U. v. 3. φθείρεται παραβλ. δ' ἔχει πολλὰς ὡς. v. 9. καὶ ταὐτὸ δοκεῖ τὸ δένδρον U. s. 6. v. 10. μόνον U. v. 13. ἥμεραι U.

P. 417. v. 5. εὐρονν εἶναι U.

P. 418. s. 10. v. 7. αἷτια U. s. 11. v. 2. ἐνδελεχὲς U. v. 8. περὶ μὲν μακροβ. U.

P. 419. s. 2. v. 10. εἰς ταῦτα U.

P. 420. v. 1. *τυγχάνη, βραχὺς* — *ὀψιμόρροδος, καὶ*. v. 5. προσέτι *μανὴ σπείρηται* — *λόγον ἤδη* U. s. 6. v. 1. *εὐδίοδον εἶναι* τῷ U.

P. 421. s. 2. v. 3. *σπέρματα* *λευκὰ γὰρ ἐκ* U. v. 5. *Τὸ δὲ (ἐκ)*. s. 3. v. 7. *τὸ δ' ἐπὶ* U. v. 8. *ἀσθενέσιαιτα γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ μάλισθ' ὅσα ἐκ* c.

P. 422. s. 5. v. 4. *μαλαχὰ, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολὰς* U. v. 8. *εἶναι καὶ παραπλ.* U. v. 10. *ἂν τις ἀποδοίῃ* U.

P. 423. s. 3. v. 10. *λαμβάνουσαι* c. s. 4. v. 5. *πληγαῖς* U.

P. 424. v. 1. *ἢ ἐγκεντριζόμενα οὐ πέφυκε* U. v. 2. *ἤς οὐκέτι δύναται* U. s. 5. v. 7. *μεταβάλλει, τὴν — ἀσθενείαν αἰτιάσιντ' ἂν*. Cap. 15. s. 1. v. 11. *τὰ δὲ μᾶλλον καὶ μεταβ.* U. s. 2. v. 2. *γίνεσθαι, καθάπερ* U. v. 4. *μὴ κολουσθεῖσα* c.

P. 425. v. 9. *δυσδιάτηκτος* U. s. 3. v. 6. *δὲ (οὐχ) ὑπάρχει*. v. 8. *ἐστὶ τις [μεταβολή] καὶ*. v. 11. *τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἥτιον τοιαῦτα* c. v. 14. *γίνεσθαι* U.

P. 426. v. 2. *ἐκπέτεται* c. s. 5. v. 4. *καρθάρως* U. v. 9. *εὐκαρπίαν ἐκτρέχει — κολουσθεῖσα* U. s. 6. v. 1. *[οὐ] δυνδρῶνται*. v. 2. *τοῦτο καὶ πρὸς* U.

P. 428. v. 1. *καθαπεραιεῖ διαρθρούμενι* U. v. 6. *[τὴν μορφῇ]*.

P. 429. v. 4. *φύλλων καὶ — γίνεται καὶ*. sect. 8. v. 1. *εὐθένης* U. v. 4. *Διτῶς* U. Cap. 17. v. 2. *δόξεις καὶ*.

P. 430. v. 4. *ἐκθεν μὲν στελὴς ἢ ἱξία, ἐνθεν δὲ ὑφέαρ* U. v. 5. *[ἀλλ'] οὐδὲ [τοῦς]*. v. 6. *ὁμοίους* U.

P. 432. s. 7. v. 8. *τῶν τευτλίων* U. s. 8. v. 4. *πίννας ἢ καὶ ὅσα ἄλλα ζωοτροφεῖ* U. v. 11. *Περικυρεθέντος! δὲ* U.

P. 433. v. 12. *πίννας — καρκίνον* U.

P. 434. v. 10. *οἶον (ἐν) ταῖς*. v. 11. *τὰς φύλλας* c.

P. 435. Cap. 19. v. 3. *φίλυραν*. v. 6. *δ' ἐκπετάννυται* U.

P. 436. s. 2. v. 2. *Ἡ μὲν [οὖν] τῶν [ἀεὶ] φύλλων*. v. 4. *κατὸν μάλιστα πῶς ἀεὶ φυλλοροεῖν. Ἡ δ' αἰτία* U. v. 13. *ὕγρα καὶ ὕδατωδῃ* U. s. 3. v. 8. *συμμύει μὲν γὰρ* U.

P. 437. s. 5. v. 6. *φύλλα πάσχει* U. s. 6. v. 6. *παρὰ λαγαί* U.

Libri 3. Cap. 1. p. 438. s. 2. v. 10. πέφυκε, καὶ γυλοῖς U.

P. 439. v. 2. *διωρίσθη* U. s. 3. v. 10. *καὶ ἀπλῶς* U. v. 13. *οὐκ ἐκφέρει καρπούς* U. v. 14. *καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα* U. s. 4. v. 12. *οἷης* U.

P. 440. s. 5. v. 6. *[ἦ] κατεργασία*. s. 6. v. 3. *εὐθένεια* U. v. 6. *μετατεθένια* U. Cap. 2. v. 2. *εὐθένεια* U.

P. 441. s. 3. v. 10. [καὶ διὰ τῆ].

P. 442. v. 1. τοῦτο ἴδιον U. v. 2. τῆς αἰτίας· ἀντιλέ-
γεται γὰρ περὶ U. c. v. 6. τὴν ἑαυτῶν χώραν U. v. 7. ὅτε δέ.
s. 5. v. 5. (καὶ) τῇ αὐτῶν. v. 8. [τὰ] ὑπὸ τῆς U. v. 14. περὶ
[τὰς].

P. 443. s. 7. v. 6. δεῖν c. v. 9. ἀθρόαν U. v. 11. ψυ-
χρᾶν — χειμῶνος, ῥιγοῦν.

P. 444. Cap. 3. v. 4. [ώρα·]. v. 5. καὶ [ὁ] ἀήρ. v. 9.
εἰς — ἐστὶ. sect. 2. v. 5. σχεδόν τι τῶν πλείστων τοιούτων
πορούντων c.

P. 445. Cap. 4. v. 6. πρότερον, ὅπως v. lect.

P. 446. s. 3. v. 3. et 4. δεῖ — παρεσκευάσθαι. v. 9.
ξύλον κνημιπαγῆς U.

P. 447. Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων. v. 3. ὅλος
λαϊότατα καὶ U. v. 12. καὶ ἐπὶ τῶν U. s. 2. v. 6. Μέγα δὲ
αἶ U.

P. 449. s. 1. v. 11. [εἰς] τὰ κάτω.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμμη U. v. 5. ἄμμον ποτάμιον
c. v. 8. [ἐν] ἐφύδρῳ.

P. 451. s. 6. v. 1. λέγεται U. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρ-
πὸν ὑγρὸν U. v. 15. δλάττωσ οὔσα om. s. 7. v. 9. εἵπομεν·
ὧν οὐδὲ μίαν ἀθεώρητον εἶναι χρή. Τὴν c.

P. 452. v. 1. ἐφύδρον U. v. 2. λευκόγεμον c.

P. 453. s. 2. v. 9. λέγουσιν, ἀλλ'. s. 3. v. 6. καὶ τὰ
ἐπιτηδεύματα U.

P. 454. s. 5. v. 11. ἐν τῇ κλάσει καὶ U.

P. 455. v. 4. εἰς τὸ θέον· εἶκος U. v. 5. τῆς τροφῆς U.
s. 3. v. 3. ἐν τοῖς — εἶσι.

P. 457. s. 12. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν U.

P. 458. s. 3. v. 6. σπάνιν U.

P. 459. s. 2. v. 2. καὶ [μὴ].

P. 460. s. 5. v. 9. ἀσθενὲς κουφοτάτης U.

P. 461. v. 7. ἐφύδροις U. s. 2. v. 2. εὐθενεῖ U. v. 12.
κράνου, περὶ — ἀντιλέγεται.

P. 462. v. 3. φαφανίσι c. s. 5. v. 1. καὶ ἡ πενύκη. v. 2.
μοιόρριζος — βαθυόρριζος U. v. 7. καὶ τὰλλα.

P. 463. s. 7. v. 9. adde margini sect. 8. v. 20. δένδρων
ἐκ τούτων τε θεωρεῖσθαι U. Cap. 11. v. 8. ὥσπερ εἵπομεν U.

P. 464. v. 2. φυτεύοντες,] ὡς — στερεώτερα,) ἐν. s. 2.
v. 3. καὶ εὐρέες [καὶ πολλοί] ὧν. v. 4. καὶ (αὐτὰ στερεάς).
s. 3. v. 8. εἶναι καὶ κρατίστη U. v. 9. ἐφύδρος U. s. 4. v. 1.
Ἡ δ' ἄμπελος.

P. 465. s. 5. v. 2; δεῖ [εἶναι]. v. 5. ἀντιλαμβάνεσθαι,

P. 318. v. 2. ἄβοηθήτους U. s. 7. v. 6. ἐξεῖμαι U. θά-
νατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. ταιούτον (ὥσπερ) ἐλεγεν. v. 6.
σφόδρα καὶ μικρόν U. v. 11. παλίσκιος. Ὡσαύτως δὲ καὶ τάλ-
λα. Συνετίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖοι U. v. 4. ἐχρώντιο, καθά-
περ οἱ ἄλλοι· γῆν δ' οὐδ' ἂν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ. v. 3. διατήσαντες,
λεπτὰ ἐπιπύπτοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U.
v. 3. καὶ ἄργοι τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγστο δ' U. s. 2. v. 2.
ἀσυνήθεια ἕτερα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύναντος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὰ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦ-
τα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4.
τὰς βήχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταῦτό... καὶ τὰς μὲν
πηγῶναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσιν,
διὰ. v. 7. σκορπίω, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρό-
βατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῆ ἡ ῥίζα ἢ τὰ
φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασίν,
ὡς μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγω δὲ
σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννᾶν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ.
v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ
Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον
U. v. 9. ἢ καὶ χοῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v.
3. καὶ ἄμφω μορφήν U. v. 5. τοῦ δ' ἄρρενος οἷον περ U. v.
7. ὥσπερ ὄρχης U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαι φασιν U.
v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκαθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέσματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει
δὲ θηλύπτερος τῆς πετρίδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9.
v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ'
εἰς αἷμα. v. 10. σφοδρότερος τὰς γυναῖκας ὀρμῶν, ὅταν U.
s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὀρώμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν
ἡγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένας πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· καὶ
U. v. 5. τῶν βοτρυῶν U. v. 7. αἰσθησὶν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9.
οἶνον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2.
στεύχων, ὥστε U. v. 4. ὄνοθηρα ῥίζα — πρῶτον καὶ ἰλα-
ρύτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὄνοθηρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8.
μέγας θάμνος U. v. 9. ὅζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s.
2. v. 1. οἰνωθῇ· ἀλλὰ τὰδε εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίαις, καὶ,
ὡς δὴ φασί, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντιφρίξον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

κεῖα U. γ. 6. πρὸς τε τοὺς ῥοῦς U. - ἐψηθῇ, κατατμη-
θεῖσα. ν. 7. καθάπερ ῥαφανίς [καὶ] ἐναιρομένη U.

P. 308. ν. 3. μετ' ἐλαίου. ν. 4. ῥαφάνων μίγνυμένη U.
ν. 7. ζώσιμος U. ν. 8. δ' ὁμοίως. ν. 11. τὴν κεφαλὴν ἔχει ἀκα-
νοειδῇ, μεγάλην U. ν. 12. ἄκανθαν καλοῦσιν U. sect. 2. ν. 7.
ἐν ὅξει U. ν. 8. ἀλφόν. s. 3. ν. 1. εἰσὶν ἄγριαι U. ν. 2. (ἡ δὲ
ἐτέρα). ν. 3. ὥσπερ φλόμου U. ν. 5. παγεῖα U. ν. 7. κοιλίαν,
τὸ δὲ. ν. 8. ἀφαιρεῖν U. s. 4. ν. 2. (τῷ ἄγριῳ) U.

P. 309. s. 5. ν. 4. λεπτήν U. Cap. 13. s. 1. ν. 8. μαδο-
νάιν ν. lect. s. 2. ν. 1. πρὸς δυσεντερίαν U. ν. 2. καλοῦσιν
εὐθύς γλυκεῖαν αὐτήν U. ν. 5. βῆχα ξηράν U.

P. 310. ν. 9. ἐνξύσαντα. ν. 11. δ' ἐν οἴτῳ. s. 4. ν. 5.
σκολύμφ, (ἡ) περὶ U. ν. 8. μέταλλα ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν
Θράκῃ U. ν. 13. ἐρευθεδανοῦ. s. 5. ν. 1. πενταπετοῦς, κα-
λοῦσι γὰρ ἀμφοτέρως, ὀρυττομένη.

P. 311. ν. 2. ἐπὶ γῆν U. s. 6. ν. 1. ἐρευθεδαρόν ν. 5.
τίς ἰσχυράς U. ν. 7. καλουμένου U. ν. 12. κἂν περιάψηται
τίς. Cap. 14. s. 1. ν. 4. δὲ ὁ μέλας U. ν. 5. δὲ καὶ δώδεκα U.
s. 2. ν. 1. δὲ αὐτῇ τινα δῶρον U.

P. 312. ν. 2. τέφραν, (ὕγρον,) καὶ. ν. 4. λύχνους, ὡς
φασὶ· μόνον δ' ἡ μάλιστα — ἄνω ποιεῖ U. s. 3. ν. 6. οὐδὲ
μῖς. s. 4. ν. 7. τινὲς φασὶ μᾶλλον U. ν. 10. τοῦ σησαμώδους
[καλουμένου τοῦ] ἐλλεβόρου c. Cap. 15. ν. 1. δὲ δοκῶσιν
εἶναι U. ν. 2. τόποι μάλιστα τῶν μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ
τὴν Τυρρηνίαν U. ν. 4. λέγουσιν εἶναι U. ν. 5. φησὶ, τὰ περὶ U.

P. 313. ν. 4. ὧν δὴ καὶ τὸ U. ν. 8. ταῖς ἐλεγείαις U.
s. 2. ν. 2. καὶ ἡτιον U. ν. 9. δ' ἐν χρόνοις. ν. 15. ὀφιδίων
τῶν θαναι. U.

P. 314. s. 4. ν. 3. ἐν Εὐβοίᾳ U. s. 5. ν. 1. εἶναι πάντων
U. ν. 5. περὶν U. s. 6. ν. 3. ἵπποφάες U. ν. 4. κ' αὖτε μᾶ-
λιστα U.

P. 315. ν. 2. γ' εἶναι. s. 8. ν. 7. Πατραϊκῇν U. Cap. 16.
s. 1. ν. 5. δέ τι καὶ κατὰ U. ν. 6. κλωνία. ν. 12. δ' ἐστί· ν.
16. φαγούσαις, ὅταν — ἐκβάλλει U.

P. 316. ν. 2. μὲν γὰρ [πρὸς] ταῦτα. ν. 3. δ' εὐθύς. ν. 4.
φανερὰ τοῦ δικτύμου ἡ δύναμις· διαθερμαίνεται U. ν. 5. Τιθῆ-
σι δὲ τίς U. ν. 11. καθάπερ καὶ ἄλλα U. s. 3. ν. 8. φύλλον
καὶ τῶν ὀροδάμων U. ν. 9. τῶν δ' ἄλλων. sect. 4. ν. 9. πόους
(καὶ) οὐχ U.

P. 317. s. 5. ν. 1. οὐτ' ἄλλο. ν. 5. ποιεῖν U. ν. 13.
ἀλλὰ (τινὲς τοῖς προσεγγκαμένοις βοήθειαι εὐφηγίται) τοὺς
(γὰρ) ἐγγωρίους c. sect. 6. ν. 1. et 2. Ἀλλὰ (καὶ) τοῦ ἐφημέρου
τὸ φάρμακον U.

Theophr. oper. T. V.

P. 318. v. 2. ἀβοηθήτους U. s. 7. v. 6. ἐξείναι U. θά-
νατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. ταιούτον (ὥςπερ) ἔλεγεν. v. 6.
σφόδρα καὶ μικρόν U. v. 11. παλίσκιος. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ λ-
λα. Συνετίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖοι U. v. 4. ἐχρώνιο, καθά-
περ οἱ ἄλλοι· νῦν δ' οὐδ' ἂν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ. v. 3. διατεήσαντες,
λεπτὰ ἐπιπύπτοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U.
v. 3. καὶ ἄργοι τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγστο δ' U. s. 2. v. 2.
ἀσυνηθεία ἕτερα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύνατος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὰ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦ-
τα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4.
τὰς βήχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταῦτό.... καὶ τὰς μὲν
πηγνύναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσιν,
διά. v. 7. σκορπίω, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρό-
βατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῆ ἢ εἶζα ἢ τὰ
φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασίν,
οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγει δὲ
σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννῆν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ.
v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἀποπον· ἐπεὶ καὶ
Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον
U. v. 9. ἢ καὶ χοῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v.
3. καὶ ἄμφω μορφήν U. v. 5. τοῦ δ' ἄφρονος οἷόν περ U. v.
7. ὥσπερ ὄρχης U. sect. 6. v. 1. καρπὸν διδοσθαί φασιν U.
v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκασθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει
δὲ θηλύπτερις τῆς πετρίδος τῶ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9.
v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ'
εἰς αἷμα. v. 10. σφοδρότερος τὰς γυναῖκας ὁρμῶν, ὅταν U.
s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν
ὕγροις, ἔτι δὲ — δυναμένης πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· καὶ
U. v. 5. τῶν βοτρυῶν U. v. 7. αἰσθησιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9.
οἷον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2.
στρύγγον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα ρίζα — πρῶτον καὶ ἰλα-
ρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8.
μέγας θάμνος U. v. 9. ὅζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s.
2. v. 1. οἰνωδῆ· ἀλλὰ τὰς εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίας, καὶ,
ὡς δὴ φασι, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντιβρίζον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

διδόσιν λύσιν. v. 9. ὥστερ καὶ ἐξ ἄλλων U. v. 12. Πάτραι-
κην U. v. 13. Ρίζαν v. lect.

P. 327. v. 2. δὲ ξενικά U. καὶ διαφόρῳ διαφθείρεται U.
s. 4. v. 2. δ' οὐ φύει. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς U. v. 14.
ἐρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον U. v. 16. ἔλαιον· τῶν δὲ ἐρπετῶν ἐν
οἴνῳ U. v. 18. ἐπιπαττομένη U. s. 5. v. 3. δ' οὐδέν. v. 9.
Ματαδίδες U.

P. 328. s. 6. v. 6. ὁποιασαὺν U. v. 10. δυνάμεις, [όσας]
καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἁόσμων
ποιοῦσι διαφορὰς U.

LIBRĪ I. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1. SECT. 1.

P. 331. v. 3. οὐ κῆσι κῆσιν U. v. 12. ἦπστι δ' ἐν.

P. 332. v. 1. καὶ φανερώτατον U. v. 3. εἰ (μὴ) τι. s. 3.
v. 9. ἔμβιον ὑγρότητα U. v. 12. [ἐξ]αμύζεται. s. 4. v. 2.
καὶ [οὐ] μονοφυῆ. v. 6. βλαστάνειν μὴ μόνον U.

P. 333. Cap. 2. s. 1. v. 1. μάλιστα [η] μόνος. s. 3. v. 4.
εὐλογον, εἰ ὑγρόταται αὐταὶ καὶ γεννικώταται U. v. 9. ἡ πο-
νήσαντος c.

P. 334. Cap. 3. s. 1. v. 4. ἀκρόμορος, καθάπερ. v. 5.
Τὴ δ' [ἀπὸ]. v. 11. ἀκρα καὶ ἀπαλὰ U. s. 2. v. 4. [οὐκ] εὐ-
ξήραντα. v. 7. ἀβλάστηται v. lect. v. 8. ὥς ἐν παραλόγῳ U.
v. 9. σπέρμιον, οἶον.

P. 335. v. 4. διατηρήσαι U. s. 4. v. 5. [ἡ ῥίζα]. v. 8.
[ὥστερ] ἐκ τῶν. s. 5. v. 4. ἀλλὰ [καὶ].

P. 336. Cap. 4. s. 1. v. 5. οἶον καὶ ὑπερ.

P. 337. γ. 2. δ' οὐ δυνάμει. s. 3. v. 10. ἀβρότην. v.
13. καὶ γὰρ οὗτος φύεται U. s. 4. v. 2. κρινώνιας καὶ ῥο-
δωνίας.

P. 338. s. 5. v. 3. τὰ αὐα παραιροῦσι. v. 5. τῷ ζῶντι
τὸ μὴ ζῶν U. s. 6. v. 1. ἀφαιράη U. [οὐ] βλαστάνει. v. 8.
[γένεσις]. v. 15. [γενέσεις].

P. 339. Cap. 5. s. 3. v. 6. ὅπερ (δὴ) — [εἰ] μὴδ' ἔτερος.

P. 340. s. 5. v. 6. [Εἰ γὰρ] ἐπὶ. v. 7. τί (δὴ) καλύει.

P. 341. Cap. 6. s. 1. v. 8. γεννῶν ἡ υγρότης.

P. 342. s. 4. v. 5. ὥσθ' ἐν λαβεῖν U. s. 5. γ. 5. ἀπαλὰ
[τὰ] ἐννῇ.

P. 343. v. 1. νῦν γὰρ τινες U. v. 3. αὐτῷ πηλόν U. s. 7.
v. 4. Ὁρθῶς δὲ καὶ διατηρεῖ U. s. 9. v. 1. καὶ (πρὸς) τὰς.
v. 2. οἰκίας καὶ [τὰς] ὥρας πρὸς τὰς U. v. 4. [ἐν μὲν τῇ]. v.
7. λίαν ἢ ὑγρότης U.

P. 344. Cap. 7. s. 1. γ. 8. εἰς χρόνον U.

P. 345. s. 3. v. 6. κατὰ πρόσον σπέρμα U. s. 4. v. 4. μέχρι τοῦ βλαστάνειν. v. 9. τὰ γ' ἄλλα U.

P. 346. v. 4. ἀλλὰ μᾶλλον U. Cap. 8. s. 1. v. 2. φυτευμάτων U. v. 3. τε καὶ ὑπόρριζ' ἂν ληφθῇ U. s. 2. v. 2. φύσεις [εὐβλαστῇ]. v. 3. (ὁ) συγκρίνων — ποτερα U. v. 6. μᾶλλον ὅσα v. lect.

P. 347. v. 2. δ' ὅταν. s. 4. v. 1. Φανερόν U. v. 8. Καίτοι τό γ' U. v. 11. ἔνια [ὑπὸ].

P. 348. Cap. 9. s. 2. v. 12. μεθιστάται c. s. 3. v. 6. ὀλίγος — χρόνος· βλάστησις.

P. 349. Cap. 10. v. 1. αὕτη — ἐστίν.

P. 350. v. 2. μὲν [γὰρ]. s. 5. v. 6. πρωϊότερα· οὐδὲν — τῶν· ἀλλ' v. 12. γίνεται — ἰσαλοτάτη.

P. 351. s. 7. v. 4. ξηρότητα· κατὰ — ἐπιφόρη. v. 6. γίνεται γὰρ U. v. 14. πρώτον ἴσως εἰπόντας om.

P. 352. Cap. 11. s. 2. v. 2. λαμβάνουσι U. s. 3. v. 1. οὐκ εὐλογον v. lect. v. 8. τελειογονεῖ.

P. 353. v. 2. Εἰσι δ' οἱ c. v. 3. ἀρχὴν δὲ v. lect. s. 5. v. 4. ὥσπερ (γὰρ). v. 8. [μὴ] βλαστητικὰ. s. 6. v. 2. ἂν γένοιτο U. [εἴπερ] ἢ τ' ἐκ.

P. 354. s. 7. v. 5. [ἐκείνοις]. v. 6. βλαστογονεῖν καὶ καρποφυσῖν v. lect.

P. 355. Cap. 12. s. 3. v. 11. ἀπὸ τῶν ἄνω U. s. 4. v. 3. προτιρεῖ μὲν v. lect.

P. 356. v. 9. καὶ ὁ ὅλος ὄγκος U. s. 5. v. 2. ἄτοπον, εἰ τὸ θρεπτικὸν U. v. 4. διαιρεῖται κατὰ v. lect. v. 11. ἀλλὰ [μὴ]. v. 13. ἐλάμβανε πρὸς ἕξιν v. lect. s. 6. v. 4. [ἔοικε τὸ].

P. 357. v. 1. ἀλέαν, ὅταν ἦδη U. v. 2. ἐκφυσιν [δὲ] καὶ. s. 7. v. 10. βάρους [ῆ] οὐ ὁ ἥλιος U. v. 11. ἐφικνεῖται U. s. 8. v. 3. ὃν (οὐκ) αὐξεται. v. 5. αὕξησιν· εἰ μὴ. v. 6. τότε μὲν.

P. 358. v. 12. μετὰ τὸν τόπον U. s. 10. ἀνθεῖν τοὺς νέους v. lect. v. 3. καρπούς, εἰ τῶν v. lect. v. 7. τις μεριζόμενος ἢ ὅλων τῶν δένδρων ὑπολαμβάνοι v. lect. Cap. 13. v. 9. τεταγμένη ἐν τοῖς. v. 10. οὔτε γὰρ ταύταις v. lect.

P. 360. s. 7. v. 3. δὲ (ἐν) τῇ.

P. 361. s. 9. v. 1. 2. δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινα γένη καὶ ἁπλῶν, ἐν U. v. 6. ἀναπληροῦνται [καὶ κυύακονται]. v. 8. βλέπόντων, (τινὲς αὐτῶν τῶν) [οὐ] πρὸς τὴν ἡραν· (ἀσπόντων) c. v. 12. συνεκτελέσαντος δὲ v. lect. δὲ U. addit s. 10. v. 2. καὶ ἡ ῥοὰ καὶ ὁ μύρρινο, v. lect. v. 3. Ἐπιβλαστικώτατα δ' οὖν U.

P. 362. s. 1. v. 1. γίνηται v. lect.

P. 33. Cap. 14. s. 2. v. 7. ὥστε βλαστάνειν ἀπὸ ταυ-
τοῦ, μὴ — γινομένης, οὐκ ἐκποιεῖ [τὸ] τῆς c. s. 3. v. 1.
καὶ βλαστήσεις c. v. 2. [πεπύσσεις]. v. 11. δέεται καὶ δυνά-
μεως καὶ καταργασίας U. s. 4. v. 8. αἰτίαν, εἴπερ βούλοντας
πάντα ταῦτα. — ἔχειν καὶ τάξιν U.

P. 364. Cap. 15. v. 9. συστέλλει· τοῖς δὲ πολλοῖς. v. 11.
μικρά· καὶ εἴ τι δὴ καὶ μάλισθ' U. v. 13. σμικρὰ τὰς γονίμους
ἀρχὰς — σμικρὰς U. v. 16. [θῦττον].

P. 365. s. 4. v. 5. μᾶλλον γὰρ καὶ εὐδίοδον om.

P. 366. s. 4. v. 6. ἐκατέρωθεν U.

P. 367. s. 7. v. 2. τὴν ψυχρότητα. v. 5. [δατᾶ].

P. 368. s. 8. v. 5. τὰχ' ὥσ. s. 10. v. 6. τοῦτω ταῦτο U.

P. 369. v. 1. ἡ καὶ ἐκ τῶν U. s. 12. v. 3. ἐδάφους καὶ
τροφῆς om. v. 4. καὶ [τὰ] ἐν αὐτοῖς. v. 6. ὡσάν οικεῖα.

P. 370. v. 3. αὐτόματος οικειοτέρα U. v. 3. ἡ τῆς θερα-
πείας καὶ γεωργίας v. lect. v. 6. ἐν τῇ ζωῇ U. Cap. 17. v. 2.
ὁ διορισμός· παρὶ.

P. 371. s. 3. v. 16. χρόνον, καὶ ἐπὶ πλείον.

P. 372. v. 3. λιπαροὶ [ἡ] καὶ. s. 8. v. 5. ἔτερ' ἅτα.

P. 373. v. 3. ἱκανὰ [ἐκπέτειν] περικυταῖ.

P. 374. v. 2. ἀντισπάσαι. v. 3. εἰς τὴν βλάστησιν ὁρμῇ
U. Cap. 18. s. 1. v. 12. καθιέντα καὶ U. s. 2. v. 5. πολλὰς,
καταψύξεως δὲ δεῖται U. s. 3. v. 4. τὰλλα.

P. 375. s. 4. v. 2. καὶ [ἐν] τοῖς. v. 3. καὶ τὰ μὲν c. s. 5.
v. 6. συμβαῖνον ἐν τῷ αἵματι, ὥσπερ πρότερον c. v. 11. εὐ-
κρατεῖ οὕσα U.

P. 376. s. 3. v. 4. χυλοὶ [τῶν μὲν] χρονιζόμενοι. v. 5.
γίνονται, τῶν δὲ v. 6. πλείους οὐδὲ [καλλίους] ἀπὸ.

P. 377. v. 3. πολλάκις (δὲ) καὶ. s. 4. v. 4. φαίνεται δ'
οὖν U. v. 8. πλείων ὥσπερ c. v. 9. ἐπίδατος, πρὸς περιττώ-
ματες χάραν οἶον U. s. 5. v. 9. διδ καὶ.

P. 378. Cap. 20. s. 1. v. 5. τῶν [ρέων]. v. 8. καὶ [τὰ]
ἐκ τῶν. s. 2. v. 3. φοῖσικος, οὐ τῷ φέρειν U. v. 4. ἀλλὰ τῷ
κνούμενον U. v. 5. σπερμάτων, ἐκφαίνειν· v. 6. ὁμογενῶν ἢ
καλοῦσι· τινες πλοῖα, περιρρόηνηνιμένων ἐκφαίνεται U.

P. 379. v. 10. κατακοπτομένη U. v. 11. ἀλλὰ αὐτομάτως.

P. 380. s. 6. v. 10. δ' ὁ λόγος. Cap. 21. v. 2. τοῖς
καρπίμοις c. v. 3. αὐτὸς τε ὁ καρπὸς c. v. 5. et 6. τὰ — βραδυ-
τερον. s. 2. v. 2. ὡς ἄρα ῥῆον c. περικάρπιον, εἴπερ c. v. 5.
εἶναι [ἔδικε].

P. 381. v. 2. ἀπύρητα καὶ τὰ μαλακοπύρητα U. s. 4. v.
6. ἄλλως [τε] καὶ ἐπεὶ c.

P. 382. s. 6. v. 2. Συνηκολούθηκε U. v. 4. θερμότατα

U. s. 7. v. 3. καὶ πέπειται U. v. 7. ἐνδεία τούτου φυλλοβο-
λεῖν U.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 7. Ἐτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολ-
θερμότερα U. s. 2. γ. 13. διέμενεν, ἢ πῶς — ὄντιναοῦν U.

P. 384. s. 5. v. 7. θερμὰ, καὶ v. 9. ταῦτα δοκεῖ ἐν
θερμότητι εἶναι v. 12. λιπαροῦς U. v. 15. ἡ φίλυρα U.

P. 385. s. 6. v. 6. τὴν πύσθηται. Οὐ γὰρ U. v. 9. ἐπὶ τὸ
πάν U. v. 10. ψυχροῖς [τόποις] ἢ — πρὸς [τὴν ἐν] τοῖς ἐνα-
τίοις γένεσιν U. s. 7. v. 8. ἀμυγδαλῆς, ἃ δὴ καὶ ἡμῶς ἐκπύ-
γνυται U. et c.

LIBRI 2. DE CAUSIS PLANTARVM CAP. 1.

P. 387. s. 4. v. 6. ἡρινοὺς ὑετοῦς — μικρὰ τε U. v. 8.
γὰρ ἀναξηραίνονται U. v. 9. δεοκται U. s. 5. v. 1. ἡ πολυ-
δρία U. v. 3. εὐθενεῖ c.

P. 388. v. 4. αἰεὶ μάλιστα μαλακὸς U. s. 6. v. 4. ἀπέ-
καυσεν U. s. 7. v. 5. ἀποκαυμένων v. 9. ἄγαν ἢ θερμόν c.

P. 389. v. 2. ὅτι ταύτη U. Cap. 2. s. 1. v. 6. ταῖς τρο-
φαῖς U. v. 8. τὰλλα — τῶν δὲ λειπομένων U. v. 9. τὴν ἐκ-
τροφὴν U.

P. 390. s. 4. v. 5. μάλιστα ἐάν. Cap. 3. v. 4. ἀφ' ἐδῶν
U. v. 6. ἀρτιβλαστῇ ἢ, ἢ U...

P. 392. v. 3. φίλυρα. s. 4. v. 8. αἰεὶ γὰρ δεῖ λόγον τινα
U. s. 5. v. 1. Μεγίστη δ' οὖν U. v. 11. τῶν (ἐν τοῖς).

P. 393. v. 1. συμβαίνοιντα. s. 6. v. 1. τὸν αὐτὸν τρόπον
U. v. 9. ἐκπύγνυται c. s. 7. v. 11. ἔνια δὲ [καὶ] εἰς καρπὸν.

P. 394. Cap. 4. s. 1. v. 3. ταύτων καὶ U. φύσεώς ἐστιν.
Εὐβλαστῇ δὲ [δι'] c. s. 2. v. 1. Τῶν δὴ βλαστητικῶν καὶ
ἐγκάρπων — κακῶς ἢ διαίρεσις U. et c. v. 7. εἶναι, κατὰ πρ.
v. 8. λεπταῖς, τὰ δένδρα [δε.] διὰ. s. 3. βάνδους. Ἀὐτὴ
δὲ U.

P. 395. s. 4. v. 6. ἔφαμμος U. s. 5. v. 1. καὶ [δια]δι-
δόναι. v. 9. εὐθενεῖ c.

P. 396. s. 7. v. 5. ἀρμόνται U. v. 8. κελεύουσι τὰ v.
9. φυτεύειν [ἐν ταῖς ξηροῖς]. v. 12. πολλῆς δεομένης — ὀλί-
γης U. s. 8. v. 7. πρὸς τὸν ἥλιον U.

P. 397. v. 3. ὁμογενῶν, ὥσπερ, v. 6. ποιεῖ U. v. 7. φυ-
τευθέντα U. s. 9. v. 8. ὁμοιότητά τινα ἔχειν U. v. 9. πρὸς
τὰς ἄλλας U. s. 10. v. 4. ἄνδρος U.

P. 399. v. 7. ποτίμων παραμυγόντων ἢ ἐκτροφῇ [γίνεται]
c. s. 2. v. 4. ἀμπώτοι. s. 3. γ. 2. ἀλνκά U. v. 5. [τοῖς] ἐπε-
τείοις. v. 10. ἀλνκά U.

P. 400. s. 5. v. 6. καὶ ταῖς δένδροις U. v. 7. διὰ καὶ ὅταν ὕσῃ, [τῷ οἴτῳ — ἀποβρέχων].

P. 401. v. 3. τὰλλα. Cap. 6. s. 1. v. 8. τὰλλα. s. 2. v. 1. θερμὰ [γὰρ] — ἀνυφραίνεται καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τὸ σύμφυτον θερμόν οἱ, v. 9. περιέχεται — ξυνίσταται U.

P. 402. s. 4. v. 5. ἐν δυσίν U.

P. 403. Cap. 7. v. 8. εὐνύδρους U. v. 8. καὶ [γὰρ] τὸ c.

P. 404. v. 8. φιλόσκεπα U. s. 4. v. 1. καὶ οὐ ξηρά. s. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις ἢ ἄπνοιαι c. v. 5. ἀνθρσιν ἀποκάσται γὰρ τὰ πολλὰ U.

P. 405. v. 4. ἐδαφῶν. Cap. 8. s. 1. v. 5. δ' οὐχ. v. 15. καὶ γὰρ — ὀηκάρπων, ἐλαφροτέρων. v. 16. ἢ δ' εὐκρασία. s. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα.

P. 406. v. 5. ἥπερ καὶ ἐπὶ U. v. 7. ἐδάδιμα U. v. 8. δρυπετῶν c. s. 4. v. 6. ἐπικνισθέντα [δὲ] καὶ.

P. 407. v. 3. 4. αἰ αἰτίας U. s. 5. v. 5. [αἰ] σκαῖ.

P. 408. v. 1. τούτοις [εἰ] γε. v. 3. ὥστ', ὅταν. s. 4. v. 6. δ' ἢ ὑγρότης. v. 9. νότιος δ' ὁ ἀήρ ἢ καὶ ἐπινεφής U. s. 5, v. 3. διαστάσει U. v. 7. προσίπτανται τοῖς — εἰρίνοις U.

P. 409. v. 5. τι πνεῦμα U.

P. 410. v. 6. δ' εἵπερ. v. 8. τινὰ [τὸ]. s. 9. v. 1. συμβαῖνον καὶ ἐπὶ U.

P. 411. s. 11. v. 5. προσεπινίγεται — δ' ἂν ἀπὸ τῆς c. s. 12. v. 6. ἐργαστὰ c. v. 11. ξηραίνεσθαι U. s. 13. v. 5. τῆς τροφῆς c.

P. 412. s. 14. v. 7. ἂν τις εἴποι c. v. 8. ποιητῆς φησὶ τὴν — ἐπεὶ τὰ γ' ἄλλα U. s. 15. v. 7. θερμοῦτητι. v. 10. καὶ [τὸ] ἐπὶ.

P. 413. Cap. 10. v. 2. κάρπιμα, ἃ δὴ θήλα, τὰ δ' ἄρρενα U. s. 2. v. 2. ἄκαρπα U. v. 7. καὶ τὰ μικρόκαρπα U. v. 13. μεγαλόφυλλος διὰ τὴν εὐβοσίαν, ἀφ' ἧς εἰσὶ καὶ ἡ τῶν εἰζῶν — εἶναι (ἢ) γένεσις c.

P. 414. Cap. 11. s. 2. v. 3. δένδρα καὶ δι' U. v. 8. διὰ καὶ.

P. 415. s. 3. v. 1. μόνον [δὲ]. s. 4. v. 3. (ἐπὶ αἰσδῶν). v. 10. (ὡς) ἢ σικυα.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε U. v. 3. φθείρεται παραβλ. δ' ἔχει πολλὰς ὡς. v. 9. καὶ ταῦτ' ὁκεῖ τὸ δένδρον U. s. 6. v. 10. μόνον U. v. 13. ἡμεραι U.

P. 417. v. 5. εὐρον εἶναι U.

P. 418. s. 10. v. 7. αἷτια U. s. 11. v. 2. ἐνδαλεχῆς U. v. 8. περὶ μὲν μακροβ. U.

P. 419. s. 2. v. 10. εἰς ταῦτα U.

P. 420. v. 1. *τυγχάνη, βραχὺς* — ὀπισπόροις, καὶ. v. 5. προσέτε μανὴ σπείρηται — λόγον ἤδη U. s. 6. v. 1. εὐδίοδον εἶναι τῷ U.

P. 421. s. 2. v. 3. *σπέρματα* λευκὰ γὰρ ἐκ U. v. 5. Τὸ δὲ (ἐκ). s. 3. γ. 7. τὸ δ' ἐπὶ U. v. 8. ἀσθενέσιαιτα γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ μάλιστα ὅσα ἐκ c.

P. 422. s. 5. v. 4. *μαλακὰ, καὶ ἄλλας τοιαύτας* ἔχοντα μεταβολὰς U. v. 8. εἶναι καὶ παραπλ. U. v. 10. ἂν τις ἀποδοίῃ U.

P. 423. s. 3. v. 10. *λαμβάνουσαι* c. s. 4. v. 5. *πληγαῖς* U.

P. 424. v. 1. ἡ *ἐγκνιμίζουσα* οὐ πέφυκε U. v. 2. ἥς οὐκ ἐστὶ δύναται U. s. 5. v. 7. *μεταβάλλει*, τὴν — ἀσθενεῖαν αἰτιάσιντ' ἂν. Cap. 15. s. 1. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ μεταβ. U. s. 2. v. 2. *γίνεσθαι, καθάπερ* U. v. 4. μὴ κολουσθεῖσα c.

P. 425. v. 9. *δυσδιάτηκτος* U. s. 3. v. 6. δὲ (οὐχ) ὑπάρχει. v. 8. ἐστὶ τις [μεταβολή] καὶ. v. 11. τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἥτιον τοιαῦτα c. v. 14. *γίνεσθαι* U.

P. 426. v. 2. *ἐκπέτεται* c. s. 5. v. 4. *καρθάρους* U. v. 9. *εὐκαρπίαν*· ἐκτρέχει — κολουσθεῖσα U. s. 6. v. 1. [οὐ] *δεδροῦται*. v. 2. τοῦτο καὶ πρὸς U.

P. 428. v. 1. *καθαπερατεῖ διαρθρούμενα* U. v. 6. [τὴν μορφὴν].

P. 429. v. 4. *φύλλων*· καὶ — γίνονται· καὶ. sect. 8. v. 1. *εὐθενεῖ* U. v. 4. *Διττῶς* U. Cap. 17. v. 2. *δόξεις* καὶ.

P. 430. v. 4. *ἐκθεν* μὲν στελὶς ἢ ἱξία, *ἐνθεν* δὲ ὑφέαρ U. v. 5. [ἀλλ'] οὐδὲ [τοὺς]. v. 6. *ομοίους* U.

P. 432. s. 7. v. 8. *τῶν τευτλίων* U. s. 8. v. 4. *πίννας* ἢ καὶ ὅσα ἄλλα ζωοτροφεῖ U. v. 11. *Περιωρεθέντος* δὲ U.

P. 433. v. 12. *πίννας* — *καρκίνον* U.

P. 434. v. 10. *οἶον* (ἐν) ταῖς. v. 11. τὰς φύλλας c.

P. 435. Cap. 19. v. 3. *φίλυραν*. v. 6. δ' *ἐκπετάγγνται* U.

P. 436. s. 2. v. 2. Ἡ μὲν [οὖν] τῶν [ἀεὶ] φύλλων. v. 4. *καίρον* μάλιστα πῶς ἀεὶ φύλλοροσίν. Ἡ δ' αἰτία U. v. 13. ὑγρὰ καὶ ὑδατιώδη U. s. 3. v. 8. *συμμύει* μὲν γὰρ U.

P. 437. s. 5. v. 6. *φύλλα* πάσχει U. s. 6. v. 6. *παρὰ-λαγαί* U.

Libri 3. Cap. 1. p. 438. s. 2. v. 10. πέφυκε, καὶ χυλοῖς U.

P. 439. v. 2. *διωρίσθη* U. s. 3. v. 10. καὶ ἀπλῶς U. v. 13. οὐκ ἐκφέρει καρπούς U. v. 14. καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα U. s. 4. v. 12. *οἷης* U.

P. 440. s. 5. v. 6. [ἡ] *κατεργασία*. s. 6. v. 3. *εὐθένηει* U. v. 6. *μετατεθέντα* U. Cap. 2. v. 2. *εὐθένηει* U.

P. 441. s. 3. v. 10. [καὶ διὰ τί].

P. 442. v. 1. τοῦτο ἴδιον U. v. 2. τῆς αἰτίας· ἀντιλέγεται γὰρ περὶ U. c. v. 6. τὴν ἑαυτῶν χώραν U. v. 7. ὅτε δέ. s. 5. v. 5. (καὶ) τῇ αὐτῶν. v. 8. [τὰ] ὑπὸ τῆς U. v. 14. περὶ [τὰς].

P. 443. s. 7. v. 6. δεῖν c. v. 9. ἀθρόαν U. v. 11. ψυχράν — χειμῶνος, ῥιγοῦν.

P. 444. Cap. 3. v. 4. [ώρα]. v. 5. καὶ [ὁ] ἀήρ. v. 9. εἰς — ἐστὶ. sect. 2. v. 5. σχεδόν τι τῶν πλείστων τοιούτων ποιοῦντων c.

P. 445. Cap. 4. v. 6. πρότερον, ὅπως v. lect.

P. 446. s. 3. v. 3. et 4. δεῖ — παρεσκευάσθαι. v. 9. ξύλον κνημιπαγῆς U.

P. 447. Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων. v. 3. ὅλως λειότατα καὶ U. v. 12. καὶ ἐπὶ τῶν U. s. 2. v. 6. Μέγα δέ αἱ U.

P. 449. s. 1. v. 11. [εἰς] τὰ κάτω.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμμεν U. v. 5. ἄμμον ποτάμιον c. v. 8. [ἐν] ἐφύδρῳ.

P. 451. s. 6. v. 1. λέγεται U. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν ὑγρὸν U. v. 15. ἐλάττωγ οὕσα om. s. 7. v. 9. εἶπομεν· ὧν οὐδὲ μίαν ἀθεωρήτην εἶναι χρή. Τὴν c.

P. 452. v. 1. ἐφύδρον U. v. 2. λευκόγειον c.

P. 453. s. 2. v. 9. λέγουσιν, ἀλλ'. s. 3. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδειότατα U.

P. 454. s. 5. v. 11. ἐν τῇ κλάσει καὶ U.

P. 455. v. 4. εἰς τὸ θεόν· εἰκας U. v. 5. τῆς τροφῆς U. s. 9. v. 3. ἐν τοῖς — εἶναι.

P. 457. s. 12. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν U.

P. 458. s. 3. v. 6. σπάνιν U.

P. 459. s. 2. v. 2. καὶ [μὴ].

P. 460. s. 5. v. 9. ἀσθενὲς κουφοτάτης U.

P. 461. v. 7. ἐφύδροις U. s. 2. v. 2. εὐθενεῖ U. v. 12. κρήνου, περὶ — ἀντιλέγεται.

P. 462. v. 3. ῥαφανίσι c. s. 5. v. 1. καὶ ἡ πεύκη. v. 2. μονόρριζος — βαθύρριζος U. v. 7. καὶ τάλλα.

P. 463. s. 7. v. 9. adde margini sect. 8. v. 20. δένδρων ἐκ τούτων τε θεωρεῖσθαι U. Cap. 11. v. 8. ὥσπερ εἶπομεν U.

P. 464. v. 2. φυτεῦντες,] ὡς — στερεώτερα,] ἐν. s. 2. v. 3. καὶ εὐρέες [καὶ πολλοί] ὧν. v. 4. καὶ (αὐτὰ στερεάς). s. 3. v. 8. εἶναι καὶ κρατίστη U. v. 9. ἐφύδρος U. s. 4. v. 1. Ἡ δ' ἄμπελος.

P. 465. s. 5. v. 2. δεῖ [εἶναι]. v. 5. ἀντιλαμβάνεσθαι,

καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκπύεσθαι U. v. 9. οὔσας. s. 6. v. 3. ὅτι μάλιστα [εἶναι] — λέγομεν U.

P. 466. v. 9. [ἀλλ'] ἅμα, s. 2. v. 2. τὰλλα τὰ τούτοις U. v. 8. πολλάκις, οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος U.

P. 467. Cap. 13. s. 2. v. 1. τομήν ταύτην U. v. 10. ἐξεργυρέναι U. s. 4. v. 1. εἰς τὸ δέον U.

P. 468. v. 10. προήσεται U. v. 12, τῇ (αὐτῇ) τομῇ. Cap. 14. v. 7. γὰρ [καί]. v. 8. (ἐτέρους). s. 2. v. 5. ἅμα τοῖς τε γένεσι U.

P. 469. s. 4. v. 8. τρέφειν, ἀπὸ. v. 10. (καὶ πολὺ — ἔχουσα). v. 11. μέγεθος· αἰεὶ δὲ c. v. 12. ἐλίπτω τὴν μήτραν U. s. 5. v. 2. κλημάτων, γ. 3. ποιέσθαι πρὸς,

P. 470. s. 6. v. 7. ἐνὼν νέα βλαστήματα U.

P. 471. Cap. 15. s. 2. v. 4. ἔσονται, καὶ ἐν εὐδία συμβήσεται U.

P. 472. v. 3. οἷον θ' ἅμα U. s. 4. v. 5. καιριώτατα U. v. 6. ἐφύδροις U. v. 11. δ' οὔσι. s. 5. v. 6. τμηθῶσι, ἀλλ', εἰς. v. 8. δὲ (καί) ἐπὶ.

P. 473. v. 4. ριζωθῶσι καὶ αὐξηθῶσι U. Cap. 16. s. 1. v. 5. ὅπως ὁ τε καρπὸς καὶ ὁ βλαστὸς νέος ὢν καὶ ἐν ὄσμῃ U. v. 7. αἰραίαν U. s. 2. v. 14. Ὅσα δ' ἐν παλινοσπίοις ἢ ἐφύδροις U. et c.

P. 474. s. 3. v. 5. ἄχρι οὗ U.

P. 475. v. 2. χρήσιμοι U. v. 4. ταῖς τε σνκαῖς U. s. 2. v. 3. οὕτως πειοῦσιν, οἱ δ' ἐκείνως, ἀπλῇ U. v. 4. [ὁ φοίτις]. s. 3. v. 5. ἀλλ' εἰ γέ τι καὶ U. v. 6. εἰπεῖν, ἐν U.

P. 476. s. 5. v. 6. μᾶλλον· αἱ δὲ ῥίζαι U. s. 6. v. 6. τῷ τὰς ῥίζας. v. 9. ῥόας δὲ ῥίζαι U.

P. 477. s. 8. v. 2. ὁμοιότητι U. v. 9. μὲν (ῆ) μικρότης τις ἐν U. v. 10. φοίνικι στρυφνότης U.

P. 479. v. 1. (καὶ) μῆ. v. 4. ἐπικάουσιν U. s. 2. v. 3. παλιμβλαστεῖ U. v. 5. διὰ τὸ καὶ τῶν. s. 3. v. 2. καταπερεῖ διακάθαρσις U. Cap. 20. v. 9. [σκάπτειν δεῖ]. v. 10. χειμῶτος νεῦν ἢ σκάπτειν, ἢ τι U.

P. 480. s. 3. v. 7. ἐὰν [ῆ] τυχοῦσα. s. 4. v. 6. θερμὴν [πρὸ].

P. 481. s. 5. v. 5. τοιαῦτα, πλείω γὰρ ἐστὶ, διακρ. v. 6. (ὢν) ἕκαστον. v. 12. ἐξεπήγγυτο U. s. 6. v. 3. (φασὶν) εἰπεῖν. v. 8. διαβεβλαστηκότων ἤδη, ἦ.

P. 482. v. 4. ἐὰν μὴ τι σφόδρα c. v. 6. οὐχ ἤτεον U. s. 8. v. 8. ἐπαινοῦσιν ἢ δ' ἀπὸ τοῦ ἀρέστου δοκῇ πολλὰ πα-

ραλειστέων U. v. 9. ἐκ τῆς διαίτης U. s. 9. v. 4. πόας· v. 8. [τὰ] πολλὰ.

P. 483. v. 3. [μᾶλλον] τῶν λευκῶν. Ἐν δὲ [τῇ] ξηρᾷ.

P. 484. v. 1. [πρός] τὰ. s. 4. v. 2: εὐθιγενεῖ U. v. 13. Ἐπέγει δ' οὐ. v. 14. δ' ἐθέλει c. s. 5. v. 1. (πᾶσις) ταύ-
ταις. v. 6. et 8. ῥιζοῦται — μέγεθος, μάλιστα. v. 10. ἀναδι-
δόασι U.

P. 485. Cap. 22. s. 1. v. 8. Ἀποκλίνουσι U. v. 11.
(ταῦτα δὲ χρήσιμα): v. 14. πόρῳ δ', οὐχ.

P. 486. s. 3. v. 7. [καὶ] καιρὸν U. s. 4. v. 10. [γὰρ]
ἐγκαταλειόμενον. s. 5. v. 1. Ταῦτο δ' εἶδικε τοῦτο καὶ ἐπὶ U.

P. 487. v. 2. δένδρῳ θερμαινόμενον U. Cap. 23. v. 2.
πρὸ πλειύδος· ξηρὰν γὰρ U. v. 5. ὥσπερ καὶ U.

P. 488. s. 4. v. 5. ψυχεῖναι U.

P. 489. s. 5. v. 4. φαῦλοι U. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ U. v.
14. [αἱ] τελειώσεις. v. 17. ἰσχυρᾶς [γὰρ]. Cap. 24. v. 3. [ἡ]
καί.

P. 490. s. 2. v. 5. δοκεῖ, τὰ δ' ὑστερεῖν· ὥστε τὰ μὲν
ὑπὸ χειμῶνος, τὰ δ' ὑπὸ αὐχμῶν U. v. 9. σπερμάτων, ὅσα
εὐβλαστεῖ c. et U. v. 10. ἐρίμηνα· σπαρέντα γὰρ c. s. 3. v. 1.
καιρὸν, εἰ μὴ [τε] τοιοῦτον. v. 2. [δεῖ] τοὺς.

P. 491. v. 3. [τὰ] φυτὰ. v. 10. ὥστε καὶ, πρὶν πεσεῖν,
αὐτὸ U. v. 12. Ἀπὴνθηκόσι U.

Libri IV. Cap. 1. p. 492. s. 1. v. 10. δένδρα, καὶ ἀνά-
παλιν δὲ λαμβανομένων c. s. 2. v. 1. ποιεῖ. Καὶ τὰ. v. 3.
βραδεῖαι· ἰσχυρότερα c. v. 6. δερματικοῦς καὶ ξυλῶδεις· τὰ
δ' αὐτὰ πάλιν ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν, ὡς τὸ τῆς ἐλαίας
καὶ τὸ τῆς κακκυμηλέας καὶ τὰ τῆς ἀμπέλου καὶ ἀπίου καὶ μη-
λέας· ἔστι δ' ἐν ξυλῶδεσιν ἅμα καὶ σαρκώδεις, καὶ ὅλως ὅσα U.

P. 493. s. 3. v. 3. καὶ τοῦ U. s. 4. v. 1. εὐπαθέστερον·
διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ἐπέτεια ταχυβλαστότερα, καὶ ἅμα τὰ
κοινὰ αὐταῖς ὥσπερ ἕτερον· εἰς τὰ παιδεῖν U. v. 5. αἰεὶ γὰρ U.

P. 494. v. 5. χρόνον τὰ [σπέρματα] c. s. 6. v. 1. ὄγκους
ἠντιπαῖν. Τὸ δὲ καὶ c. et U. v. 3. εὐλόγως· φανερόν δὲ μᾶ-
λιστα ἐκ τῶν ἀμυγδαλῶν, εἴπερ ἀφαιραυμένης τῆς ὑγρότητος
U. Cap. 2. v. 3. [τῶν] σπερμάτων. v. 7. γυμνούμενα U.

P. 495. v. 2. χωρίζομενα· καὶ γὰρ ὑγρότερα, καὶ U.
v. 3. ἄερα· Μάλιστα. v. 8. μανότατον U. v. 10. τοιοῦτον U.
s. 2. v. 8. ἐρέβινθος καὶ ὁ ἔροβος· μέγα γὰρ δὴ καὶ οὐ ζωοῦ-
ται τῶν χειρῶν ὁ θέρμας καὶ ὁ ἐρέβινθος, ἀλλ' U. v. 17.
ἀληθέστερον U.

P. 496. s. 2. v. 2. ὑστερον μηνὶ c.

P. 497. s. 4. v. 7. ἀπολείπειν — γονῆς [δύναμιν] c. v. 18. χρονιζόμενων c.

P. 498. s. 6. v. 5. τὸ δ' ἐκκαλεῖται s. 7. v. 2. καὶ κεῖνο U. v. 4. φερόμενων U. v. 6. Vide seqq. v. 9. ἔχει· τὰ δ' ἴδια καθ' ἑκάστον γένος αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ (λέγουσιν,) ἐπὶ πλεον ῥητέον· [ἐν] δὲ τοῖς τῶν δένδρων καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα θεωροῦσι τοὺς τε χρόνους δηλονότι καὶ τὰς ἀκμίας κατὰ τὰς φύσεις ἐκάστον ληπτέον c.

P. 499. Cap. 4. s. 1. v. 6. πρὸς τὴν γένεσιν; vet. lect. v. 9. πρὸς γε τὰ νῦν U.

P. 501. s. 8. v. 5. μὲν [τις].

P. 502. v. 3. εὐζωότερα — πολὺ [ἤ] τὰ τῶν ζώων. v. 6. καὶ τῶν ἐλατιόνων U.

P. 503. Cap. 5. s. 1. v. 4. αἰτία καὶ τῇ αὐτῇ. Διὰ γὰρ τὸ ἰσχυρότατα U. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφήν καὶ μάλιστα πιάγειν· πάσχοντα δὲ ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα U. s. 2. v. 1. οὐδ' ἕτερον U. v. 3. γὰρ [εἰς] τὴν αἶσαν c.

P. 504. s. 3. v. 8. καὶ [τὰ] ἄλλα. s. 5. v. 6. οἶον [ὅτε].

P. 505. s. 6. v. 1. Ὁ καὶ U. v. 13. ἀπόλλυσιν, ὥσπερ τὴν μίνθαν U. s. 7. v. 3. φύλλοις, ἀπογηράσκουσαν δ' ἐξομοιοῦσθαι U. et c. v. 6. δὲ καὶ περὶ U.

P. 506. v. 1. βλαστᾷ τῷ ὕστερον ἔτι ἢ ἀπὸ τοῦ σπέρματος c. et U. s. 3. v. 5. μὴν καὶ τὸ μὲν. penultim. ἢ αὐξή U.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι U. s. 4. v. 2. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ U. v. 5. καὶ τῶν σκωληκοτόκων τισὶ c. s. 6. v. 4. καίτοι αὐτῶν. v. 6. [τὴν] τροφήν. v. 8. περικαταλαμβάνομένου c.

P. 508. s. 8. v. 4. καὶ τῷ μεγέθει U.

P. 509. v. 4. τιθύμαλλον τὸν μυρτίτην c. Cap. 7. s. 1. v. 8. τὸ [μὴ] μονόκαυλα. s. 2. v. 8. ἔτι θερμῆς οὐσῆς U.

P. 510. s. 5. v. 4. [ἀρχὴν]· v. 7. et 8. τρέφεσθαι — ἤν, τὴν.

P. 511. v. 3. καὶ [μὴ] περιεχομένων. v. 6. ἀμφοτέρων — συνεγῇ δὲ τίνα οὖσαν καὶ διήκουσαν c. v. 7. ὥσπερ καὶ U. v. 8. ἔχειν ταύτην. s. 7. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἢ πρόσφυσις U. Cap. 8. v. 8. πολυκαρπίας, πολυχούστερα — χέδροις, τὴν. v. 12. τεινὸν ποιεῖν U.

P. 512. s. 2. v. 10. τε τὴν χρονιότητα U. s. 3. v. 1. ὀψιαίτεροι U. v. 6. συνεργεῖ καὶ πρὸς U. v. 7. καὶ τὸ [μὴ].

P. 513. v. 3. ἰσχύιν, ἢ δύναται U. v. 8. καταξηραίνουσα καὶ ἐξικμάζουσα τὴν U. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν U. s. 5. v. 3. αὐτοιετῆς. v. 4. κράστιν U.

P. 514. v. 3. ἄλυστα ταῦτα ἐκαίνοις [δὲ] καὶ χαλεπώτατα

c. et U. v. 4. μᾶλλον. v. 7. ἔχουσι. Πρὸς δὲ ταύτας U. s. 3. v. 11. ὦν· ἐτι δὲ ἤτιον τὸ ἄχρον vet. lect.

P. 515. v. 1. et 2. ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν. v. 5. ἄλλοις [ζώοις]. v. 8. σουφότατα U. s. 6. v. 10. οὐδὲ κίκεῖνα U.

P. 516. v. 3. κατάλοιπον αἰτιῦσθαι· U. Cap. 10. s. 1. v. 10. μανότατον U. s. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον· αἰτιῶσαι τοδ' ἂν τις U. v. 5. μὲν οἶον ἐρυσσιβούμενα U.

P. 517. Cap. 11. s. 1. v. 8. καὶ μόνων U. s. 2. v. 1. τοὺς στάχυν U.

P. 518. s. 3. v. 7. τρίμηνος καὶ δίμηνος ὀλιγόχρεος U. s. 4. v. 9. ἰσημερ[ιν]οῦς.

P. 519. s. 5. v. 3. ἐαυταῖς, ἣ διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦσιν (ἣ) πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥσπερ τῷ Θρακίῳ U. c. v. 6. τοὺς γὰρ χειμῶνας U. s. 6. v. 8. καθόλου καί.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. τὰς [ιδίας πράξεις καὶ διαθέσεις,] ἣ. v. 15. ἀτέραμον ὡσάν τι γενεσηνός ἢ πεποννηνός· ὑπὲρ U. s. 2. v. 10. οὕτω [γὰρ].

P. 522. v. 3. ἀληθεῖς, ὃ καὶ U. v. 9. καὶ τὰ ξυνιστάμενα U. v. 10. γὰρ καὶ τὰ Λήμνια U. v. 13. τεράμονι [τερίμονα]. s. 4. v. 3. καὶ πείρι καὶ γλίσχρα c. v. 4. ἐφύδρω U. v. 6. καὶ βαρεία καὶ σκληρὰ U. v. 10. ἐφύδροις U.

P. 523. s. 6. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον U. v. 13. δῆλον ὡς εὐπ. U. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνοιτο τῷ U. s. 7. v. 3. [τῶν δὲ τεράμονα].

P. 524. s. 9. v. 1. Ἐπιγενομένου v. lect. v. 2. δῶκμωνται (πάλιν) U. v. 3. ἰσχυροτέρων (τε). v. 5. ἔξιν ἠλοημένους U.

P. 525. s. 10. v. 2. [ἄλλως] v. 4. ὅταν κακοθῇ U. v. 6. ὑπὸ γὰρ U. v. 8. οὐκ ἄλογος U. s. 12. v. 2. φασίτινες, ἂν συμβῇ, γίνεσθαι U.

P. 527. s. 3. v. 7. ξηρανθέντα c. v. 8. [τοῦ καύματος]. v. 9. αἶρος δ' ἀνυγρανωμένου, κατὰ U. s. 4. v. 2. et 3. τὰ βόρεια U.

P. 528. v. 6. et 7. ἣ [μὲν γὰρ]. s. 5. v. 7. ἐπιγενομένη U. s. 6. v. 1. δὲ καὶ, διατί U. s. 6. v. 3. cf. Tom. 5. p. 182. annotationem. s. 7. v. 2. τὰ οἰκία U.

P. 529. v. 6. καὶ ἡδὲ τῶν U. Cap. 14. s. 1. v. 4. [τὴν μὲν]. v. 6. φύλλον, ἐν ᾧ μένει c. v. 8. ἀπτεται καὶ ἀπολλύετο συνεχὲς ὑἄτιον. ὅθεν ἢ ἀπεχυσί· ἐν δὲ τῷ ἄνω πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διεκπίπτει ἢ ὑγρότης. Ἡ αὐτὴ c. v. 13. [κρεθῇ]. s. 3. v. 3. πολλοῦ μὲν U.

P. 530. s. 4. v. 2. πίσος U. v. 9. ἐρέβινθος, ἔστ' ἢ ἄλμη U. s. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ συμπόμενα U.

P. 532. v. 2. γὰρ [καὶ] ταῦτα. v. 3. [ἀντέχει]. s. 4. v. 2. [θερμοῦ.....]. v. 3. ποιεῖται [μορφὴν] ἐκ, v. 4. et 5. οἱ δὲ κύριοι U. v. 7. πίσει καὶ ἄλλα. Τὸ δ' αἷτιον U. Cap. 16. s. 1. v. 4. θερμὸς U. v. 8. et 9. μακρότερον — γυμνότερον U. s. 2. v. 4. [καὶ] περὶ.

P. 533. v. 4. καὶ ἡ κύριος U. s. 3. v. 3. ταύτην U. v. 7. ἂν παρ' ὁμωνυμίαν εἶναι U. v. 8. διαφέρει γὰρ. v. 11. ἡ δὲ [γόνιμος] τοῦ ὕδατος. s. 4. v. 6. ἐκπαγῇ, [καὶ].

P. 535. Libri 5. Cap. 1. s. 2. v. 3. αὐτῶν.... γίγνονται. s. 3. v. 1. ταυτοισί. v. 11. [ιδίας].

P. 536. s. 6. v. 1. Οὐκ ἄλογον δ' οὐδέτερον προῦπάσχει U.

P. 537. v. 6. Αἰ [δὲ]. s. 10. v. 7. Τὸ [δὲ] μὴ ἐνδελεχῆς αὐτῶν τούτων διὰ U.

P. 538. s. 11. v. 1. [ἔτι]. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέτεται U. v. 7. τοὺς ἐκ τῶν παχέων, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον [ἄλογον] ἢ τροφή U. s. 12. v. 4. βλαστητικῆς U. v. 15. μεχοὶ οὐ U. Cap. 2. v. 3. ὅταν [γὰρ].

P. 539. v. 1. ἐπισυστάσῃς U. v. 5. πολὺ τῆς U.

P. 540. s. 5. v. 7. ὁμοίως [εἰ] μὲν [τι ἀσθενεῖς ἔτι]. v. 9. ἰσχυρόν, ἥδη καρπογονεῖ. v. 12. εἰς τὴν ἐαντιοῦ U. Cap. 3. v. 8. κάπνων U.

P. 541. s. 3. v. 11. [ἐν] ταῖς. v. 13. λαβεῖν ἢ καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι U. s. 4. v. 4. ὁμοίος, ὡς πανταχόθεν ἀντ. U.

P. 542. v. 15. Τοῦτο μὲν [τοι]. s. 5. v. 8. ἐνταῦθ' ἢ. s. 6. v. 6. μεταβολῆς τῆς παρὰ τὰς χώρας c.

P. 543. Cap. 4. s. 1. v. 1. ποτὲ καρπὸν ἄνεν U.

P. 544. v. 3. [δὲ] καρπῶν. v. 6. ποτὲ τις. s. 3. v. 7. βλαστητικὰ U.

P. 545. s. 5. v. 5. γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου ταιαύτην τινα γίνεσθαι (σῆψιν ἢ) ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης [τῆς φύσεως,] οὐκ εὐλογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι U. v. 7. καὶ ἐμβίου U. v. 9. verba ἄλλως τε — εὐλογον delectantur.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἥδη πάλιν [ἀνέστη] U. v. 7. ἀνέσπασε — ἐπιγενομένου U. Cap. 5. s. 1. v. 9. et 10. ὅταν διελόντες [δύο κλήματα] συνθῶσιν U.

P. 547. v. 6. γὰρ ῥεῖ τὸν αὐτὸν U. v. 7. οὐδὲ συμβάλλουσιν U. s. 3. v. 9. κοινωνοῦν U.

P. 548. v. 5. πεποίημα U. v. 7. [συμ]φύσει. Cap. 6. s. 1. v. 4. τό τε γὰρ.

P. 549. s. 4. v. 8. ποιοῦσιν, ὥστερ U.

P. 550. s. 5. v. 13. πρωῒτεροι U. s. 7. v. 7. ἐφελκόμενον.

P. 551. v. 4. μέγεθος καὶ βραχύτητα U. s. 9. v. 5. καὶ σελίονου U.

P. 552. v. 2. παραπατομένην U. s. 11. v. 3. συνεκτρέχει U. v. 4. Τῶν [δ'] ἐρεβίνθων. v. 7. πρώτοι δ' ἄν. v. 9. δοκεῖ καὶ παρὰ c. s. 12. v. 2. ὥσπερ καὶ ὅσα τῶν U.

P. 554. s. 3. v. 2. τοῦ τε εἰς τὸ U. v. 12. ὀνδῆλος [ή]. v. 16. λελογμένα U.

P. 555. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ U. s. 2. v. 1. διαφέρον c. v. 7. ἐπομβρίαι U. s. 3. v. 1. οὐδὲν [ἄν] διαφέρει U. v. 6. ἐξηραμμένων· τότε γὰρ ἐν μεγίστη μεταβολῇ U. v. 13. πηλῆσι U.

P. 556. Cap. 9. v. 4. τὰ δ' ὠνομασμένα. v. 10. ὑπὸ [τὸ] ἄστρον [τὰ] πλείστα. s. 2. v. 6. φέρειν..... v. 10. πληγῆς καὶ τὰς ἐλκώσεις c. s. 3. v. 1. δυνάμεις αἱ ἔξωθεν διήκνουσιν c. s. 3. v. 5. σήπεται ἐλκούμενα, τῇ δὲ c. v. 6. καὶ τὰλλα U.

P. 557. v. 2. δὲ (καὶ) τοῦτο καὶ ἐν U. v. 3. ῥίζαις· ἐπισχύει U. v. 4. μάλισθ' αἱ U.

P. 558. v. 2. ἄλλα χωρὶς U. s. 7. v. 3. τάχ' ἂν ὀνόματος εἶη U. s. 8. v. 7. ἐξανχυῶσι c.

P. 559. s. 10. v. 4. ταῦτ' ἐκπέττειν. s. 11. v. 15. ψύχει, καθάπερ ἐνιοὶ κελεύουσι, πάγον εὐλαβούμενοι· καὶ μετὰ ταῦτα δὲ τὴν κατ. U.

P. 560. s. 12. v. 3. ἀναθερμαινόμενα διήησιν U. c.

P. 561. Cap. 10. s. 1. v. 5. σφοδροτέως U. v. 11. (ὑπὸ) τὸν. s. 2. v. 11. καὶ [μῆπω] ἰσχύοντος. v. 12. ἡθροισμένης.... τῆς βλαστήσεως.

P. 562. v. 4. ἕτεροι (πρὸς) τῷ γένει U. s. 4. v. 4. κατὰ τὰς χώρας U. s. 5. v. 4. (ἢ μὴ γενομένων). v. 5. τὰς συκῆς U. v. 7. Ἐπικαίει U.

P. 563. v. 8. τριγμόν U. Cap. 11. s. 1. v. 2. δεῖ διελεῖν U. v. 3. φύσιν, [αἱ δὲ παρὰ φύσιν]· κατὰ φύσιν μὲν [οὖν] αἱ γῆρα. v. 6. δὲ αἱ ἀπὸ U. v. 8. αἱ δ' ἦγον.... διά. s. 2. v. 1. εἴπερ ἐκείνη U. v. 10. Ταύτην δ' εὐ U.

P. 564. v. 7. εἴτε παρὰ φύσιν, εἴτε U. s. 3. v. 3. ἀλλ', εὐθενοῦσιν U. v. 13. ἐθέττειν U. v. 16. [φθορὰς].

P. 565. v. 1. οἶον ἢ. v. 7. ἀλλ' [οὐχ] οἶα. v. 9. Μόνα γὰρ ἀπόλλυται U. s. 2. v. 3. ἐκπηγνύουσιν c. v. 12. ἀλλὰ καὶ πνευμάτων U.

P. 566. s. 4. v. 1. πνεύματα [τὰ]. v. 2. περὶ γε τοὺς U. v. 6. ἐκπηγνύουσιν U. v. 8. ἀπὸ ὅλος U.

P. 567. s. 7. v. 5. [τὸ] πεῦμα. v. 12. πῆγνυται καὶ πῆγνυσι καὶ τὸ U. v. 13. χρόνον ἐργάζεται U. v. 14. πῆξις

ὅλως· κωλύει γὰρ ἡ κίνησις [τοῦ] πνεύματος, ὥσπερ c. s. 8. v. 3. ἀσθενέστατα μάλιστα πονεῖν U.

P. 568. v. 1. ἐκπήξεις U. v. 3. μάλιστα ὑπακούειν U. v. 5. μᾶλλον γὰρ ἐφίσταται U. v. 7. ἐκπήγνυσθαι U. v. 10. διΐησι U. v. 11. ἐργατικὸν U. v. 15. ὁστρῶν U. s. 10. v. 9. τοῦτο ἐν τοῖς ψυχροῖς. s. 11. v. 2. ἐκπήξεις U. v. 3. [λεπίδες].

P. 569. v. 5. ἐκπήξεις U. v. 6. τόπων ὥσπερ ἐγχοίρι' ἄτ' ἂν U. Cap. 13. s. 1. v. 2. περιβεβούμενα. v. 8. Ἀπαθέστερα U. v. 13. αὐτὴν τὴν γῆν U. s. 2. v. 1. ὁλεθριώτερος U. v. 3. οὗτος κἀκεῖνος U.

P. 570. s. 4. v. ultimo θερμόν.

P. 571. v. 1. ἡ δὲ ῥόα. s. 5. v. 2. ἐκπηγνυμένων ἅμα βλάστησις U. s. 6. v. 8. δὲ βεβλαστηκότες U. v. 11. ἐπὶ πᾶσι γὰρ διυγραίνοντες. s. 7. v. 2. κατακρυπτομένης ὅλης U. v. 4. et 5. ἀποστέγουσα τὴν ἔξω U.

P. 572. Cap. 14. v. 6. ὁ ἄηρ U. v. 9. καὶ τέμνοντος U. s. 2. v. 3. πλεονάκεις U. v. 9. οἱ πρότερον οὐκ U.

P. 573. v. 1. καὶ [αἱ] ἐκπήξεις. s. 3. v. 7. ὅπερ καὶ τὸ πρότερον U. s. 4. v. 1. Ἐτε δὲ αἱ στήγες U. v. 5. κατακαίμενον. Ἐπιβεβαιοὶ δὲ καὶ U. s. 5. v. 2. καταποθεῖς.....

P. 574. s. 6. v. 3. ὑδάτων, ὅποτε νῦν μᾶλλον [ἢ] πρότερον U. v. 5. ὑδάτων· οὐ τὴν U. v. 6. ἑκατέρου U. s. 7. v. 4. εἰ γὰρ αἱ μεταβολαὶ U. s. 8. v. 2. καὶ τὰ παντελῶς U.

P. 575. v. 1. ἐπικάειν U. v. 4. ὅσα U. s. 9. v. 5. λεμνουμένοις τόποις U. v. 7. γὰρ [καὶ] ἡ. v. 8. αἱ τὸ προσπίπτον U. Cap. 15. s. 1. v. 5. περιφλοίσμον.

P. 576. v. 6. οὐσα, ἢ μὴ c. s. 3. v. 6. ἄγαν ὄντα φίλυδρα U. s. 4. v. 6. ἐμφυόμενα U.

P. 577. v. 2. καλουμένη φθείρει τὸν U. s. 6. v. 2. et 4. στέατος, καὶ γὰρ — περιπλέκουσιν, ἐν. v. 7. ἐπικάει U. v. 9. ἀποσκληρυνθέντος καὶ τούτου καὶ τοῦ ἐντός U.

P. 578. v. 4. διαφθειρόμενος διΐησιν U.

P. 579. s. 4. v. 6. τῆς ἐλαίας..... τοιοῦτον. Cap. 17. s. 1. v. 7. οὕτως.

P. 580. s. 5. v. 13. εὐθυπορίαν ταχὺ. s. 4. v. 6. [παρα] βλαστήσεως.

P. 581. s. 6. v. 5. κολουσθῇ U. v. 9. ἔσχατον καὶ τελεώτατον ὁ καρπὸς U. s. 7. v. 8. πηγρουμένη c. v. 10. ὅτι γε βλαστητικὸν U.

P. 584. Libri 6. Cap. 1. s. 2. v. 6. ἔχει τινὰ U. s. 3. v. 12. αὐστηρὸν δὲ τὸν ῥυπτικὸν U.

P. 585. s. 5. v. 9. [δυνάμενα]. v. 15. οὖν ὁ τρόπος ταῖς U.

P. 586. Cap. 2. s. 1. v. 7. τοιοῦτο δοῖ U. v. 9. Δεῖ γὰρ εἶδέναι U. s. 2. v. 7. Ἀμα δὲ καὶ κείνο U.

P. 587. s. 3. v. 3. τοῦναντίον ἐκάτερον ἐποίει U. s. 4. v. 2. [ποιούσε τὰς]. v. 7. σχήματα U. v. 15. ὥστ', εἰ ἐκ τούτων c.

P. 588. Cap. 3. s. 2. v. 1. φαίνεται γε ταῦτα U. v. 2. ὅσαι θ' ἀλμυδαίς U. v. 3. ὡς ἡ τέφρα U. v. 4. καὶ ἡ ἀργι-
λος U.

P. 589. v. 5. γὰρ ἐν ὑπασιν U. v. 9. τιθεῖτο c. s. 4. v. 2. ξυπιστάμενοι χυμοὶ τῶν ὑγρῶν, οὗτοι γὰρ ἐμφανέστατοι. v. 3. [οἱ] ὀξεῖς. v. 4. μὲν δῆλοι U. v. 5. ἀνάγκας, δὲ ὡς — φυτοῖς, οὐ μῆν. s. 5. v. 2. τούτους U. v. 9. ὥσπερ καὶ Με-
τέστωρ U. v. 10. ὑγροῦ [τοῦ ἐκ] φύτου c.

P. 590. v. 5. καρποῦ τοιοῦτος, ἀλλ' εἴπερ φύλλον καὶ
καυλοῦ καὶ κελύφους U. Cap. 4. s. 1. v. 12. οὐδ', ὥσπερ ὁ
U. v. 13. καὶ γὰρ οὗτος ἐν — τοῦ γλυκέος U. s. 2. v. 3. και-
ριώτατος U. v. 6. et 7. ἐκ τούτων — τροφαί.

P. 591. s. 3. v. 9. Ἐπεὶ δ' ἐν γε U. v. 10. τελειοκαρπεῖν
c. s. 4. v. 2. καὶ τοῦτο καὶ ἐκ τούτων U. v. 5. διεφθαρμένοις U.
v. 8. [ἡ] πρώτη.

P. 592. v. 6. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πλείω τυγχάνει U. s. 6.
v. 2. [τῶν] ἀηδῶν. v. 6. ὅπως ὁ χυλός U. v. 7. καὶ [ὁ] ὀξύς,
v. 9. τῶν ἁλῶν ἔνια [τῶν] ζώων c. v. 10. τοὺς ἄλλους. v. 15.
ἀτροφον ἑτέροις U. v. 16. τὸ δ' ἄλλοις τρέφειμα U. v. 18.
ἀρμόττουσιν c.

P. 593. Cap. 5. s. 1. v. 9. τοῖς ἄλλοις ζώοις U. v. 10.
ἀλλ' εἴπερ. s. 2. v. 6. μὴ καὶ κείνο U. s. 3. v. 1. Ὁ δ' ἀνὰ τῷ
δόξειεν αἰοπον U. v. 10. [ὅτι] ὁ λιπαρὸς [εἶδος].

P. 594. v. 1. κῆπος U. s. 4. v. 7. τῷ ἀρμόττειν εἰς [αὐ-
τοὺς ἢ μὴ U. v. 10. ἱκανὴν δ' οὐδ' οἰκίαν ἰσως. s. 5. v. 6.
εἰ δ' ἀρα καὶ. v. 10. οὐδενὶ U.

P. 595. v. 1. ὥστε καθόλου v. lect. γ. 7. οὕτω γε τῷ
γένει U. Cap. 6. s. 1. v. 3. οἷον γλυκεῖς ἢ πικροὺς U. s. 2.
v. 3. καὶ αἱ ὀσμαι U.

P. 596. s. 3. v. 10. συνεμφαίνουσα... πρὸς U. v. 12.
[εἰς τὸν εἶναι]. s. 4. v. 4. ὥσπερ ὑδαταιδης U. v. 12. γένεσις
ἐστὶν αὐτοῦ U.

P. 597. s. 6. v. 1. ἐγγυμός. v. 5. ἐκκρίσεως. καὶ U. v. 9.
[f] τελειώσεις. s. 7. v. 7. εἰπεῖν.

P. 598. s. 9. v. 4. ἡ καὶ ἐπὶ τῶν U. v. 9. ταῦτα μὲν
ἴσως ἄλλην U. s. 10. v. 5. δ' ἐκ τῶν.

P. 599. v. 2. ἄλλοις δὲ καὶ ποιεῖ v. lect. s. 2. v. 6. πρὸς
Theophr. operi T. V.

τῶνδε, τοῦ στρουφινοῦ U. v. 11. ἐξίσταται, [ἢ τὰ μὲν ἐξίσταται, τὰ δὲ ὑπομένειν].

P. 601. v. 1. ἀναλυομένους U. v. 6. πάθος, ἀν' μὴ γένηται U. s. 7. v. 11. διαφθαρέντος ὑπὸ τῶν ἐκτός. Οὕτω U. Cap. 8. s. 1. v. 3. οὐδὲν πλεῖον ἴσχει τοῦλαιον U.

P. 602. v. 7. [ὑγροῦ]. s. 2. v. 3. πληθύνεσθαι U. v. 7. συλλεγομένας καὶ κεχευμασμένας τε μάλιστα καὶ τετελεσμένας U. v. 8. τελέωσιν U. v. 10. λόγος ὁ ἀντιλεγόμενος U.

P. 603. v. 4. τὸ μὲν γὰρ δεῖ U. v. 6. σήψει καὶ γὰρ. v. 10. δημιουργεῖσθαι καὶ. s. 6. v. 8. τοῦλαιον U.

P. 604. s. 7. τὸν ἐλαιώδη δ' ἀδύνατον U. v. 3. πληθύνει U. s. 8. v. 9. ξυνοισταμένου U. Cap. 9. v. 5. διαμασσωμένους. v. 6. γενομένοις χυμὸν ποιεῖ, [ὡς] συνέγγυς [οὐ μόνον] τῶν ἀσθήσεων U.

P. 605. s. 2. v. 4. οὐκ ἂν ἐθέλοι U. v. 7. θάτερον. Ἐκαστοῦ δέ. v. 8. πικροῦ [καί]. s. 3. v. 4. μαράθθου U. v. 10. ὁσφρησιν, ἐμφαίνεται τε καὶ (ἐκ) διαμασσωμένοις χυμὸς c.

P. 606. v. 8. εὐόσμον, ὡς οὐ μιννυμένων ἅμα τοῦ γλυκέος καὶ εὐόσμου καίτοι U. Cap. 10. s. 2. v. 8. ἀλμυρὸν ἀσπαπὲς U.

P. 607. v. 4. ἀλμυρὸν, βαρὺ — ἄτροφον [ὄν,] ἔπειτα. v. 5. ἀναλλοιούτων, καταλειπόμενον. s. 4. v. 1. εἰρημένα καθόλου ζητήσκειν ἂν τις, διὰ τί c. v. 9. τῆς ἀναφερομένης U. s. 5. v. 1. ὅλως τὸ ἀλμῶδες U.

P. 608. v. 6. τὰ τοιαῦτα συγγενῇ U. s. 6. v. 1. ὅλως τινὰ ἔχειν U. χυλὸν — καὶ τοῖς κλωδῖν U. v. 7. μὴ διαμασσωμένους U. v. 10. πεφυκότος. Καὶ γὰρ ἐν ἀμφοῖν U. s. 7. v. 6. ὡσὰν ἀλλότρια U. v. 13. τοῖς [δὲ] βελβοῖς.

P. 609. s. 8. v. 5. καὶ τὸ τὰ γ' ἐν U. s. 9. v. 5. τῷ χυμῷ εἶναι. v. 10. περὶ τὸ ἄστρον U. v. 11. θέρους εἶναι βελτίω, καθάπερ U.

P. 610. v. 1. περὶ οὐπερ ἦν U. Cap. 11. s. 1. v. 7. πικρὸς τάχ' οὐδὲν ὡς αὐτῶν διαφέροι c. s. 2. v. 4. [τοῦ] βότρου καὶ τῆς ἐλαίας τοῦτο — ὁρῶντες c. v. 7. σὺκων. v. 12. καὶ αἱ δυνάμεις U.

P. 611. s. 5. v. 1. περὶ δὲ U. v. 4. πρῶτον, ὅτι U. v. 5. πάντως διὰ τὸ τὴν τροφήν ἀλλοιούσθαι πως ἐν αὐταῖς. Ἐκ δὲ καὶ τοῦτο τις [μὴ] θείη, ἀλλ' ἐκεῖνό γε c. v. 8. οὐκ ἔχουσιν οὐδὲν περίττωμα, δύναμιν δ' ἔχουσιν εἰς τὸ πέττειν U.

P. 612. s. 6. v. 2. ὅσα πίονα τυγχάνει, καθάπερ U. v. 5. αἰεὶ καὶ πετιτόμενον U. s. 8. v. 7. [δι'] ὕπερ. v. 8. αὐξήσεις ἢ δ' εἰς τὸ ἄνω δαΐδουσα U. v. 9. [τὸ] μήκος.

P. 614. v. 1. *ξηρὰ γὰρ* U. v. 4. *καὶ τοῦ* U. s. 12. v. 8. *μέχρι οὐ* U. v. 9. *δ' οὐκέτι* s. 13. v. 2. *εἰ* 3. *ἢ οὐκ ὄξουσιν* U.

P. 615. v. 5. *ἐπεὶ τό γ' ὅλον* s. 15. v. 9. *δὲ καὶ τῶν* U. v. 12. *καὶ ἡ ἀρχὴν* U.

P. 616. Cap. 12. s. 2. v. 1. *Οἷς γὰρ ἐναπαύεται* U.

P. 617. s. 3. v. 5. *αὐτοῖς μέρεσι τοῖς ἄνω* U. s. 4. v. 4. *τῶν ἡμέρων σικῆς* U.

P. 618. s. 6. v. 10. 11. [φύλλα]. s. 7. v. 4. 5. [σπέρματα]. v. 8. *μετ' [γὰρ]* v. 9. *τὸ ἀκρατον* U. v. 10. *καθαρόν τῆς φύσεως, εἴτε ξηρὸς ὢν ἄραν* U. v. 12. *κακώδης ἢ καὶ* U.

P. 619. v. 1. *διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὑγρότητα· ξύμμιτος* U. s. 9. v. 6. *βλαστοὶ τοιοῦτοι καὶ οἱ ἀκρέμονες, εἴτι δὲ* U. *εἰ α.* v. 11. *οἱ χυλοὶ* U. s. 11. v. 1. *εἴξαι καὶ ἡδέσθαι. Τῶν δ' ἀνάπαλιν* U. v. 2. *βρωτὰ καὶ ἔχοντα* U. v. 3. *ξυλωδὲς ἢ πακρόν* U.

P. 620. s. 12. v. 8. *οἱ δὲ δὴ ἀσπεροὶ* v. 9. *τίνας [α'] αἰτίαι* Cap. 13. s. 1. v. 1. *Περὶ δὲ δὴ τῶν* U. v. 11. *διάφορον ἔχει* U. v. 12. [ἄπερ τὰλλα]. s. 2. v. 1. *μᾶλλον ἂν τις* U. v. 2. *καὶ τούτων ἐν* U.

P. 621. s. 3. v. 4. *ὥσάν* U.

P. 622. s. 5. v. 5. *ἀλλ' ἀμβλεῖται* c.

P. 623. s. 3. v. 9. [τὴν] αἰτίαν. s. 4. v. 1. [τοῦ ὑγροῦ]. v. 5. *τῶν οἰνωδῶν τις* U. v. 8. *κεδρίδος τε καὶ* U. *τερεβίνθου* c.

P. 624. s. 7. v. 7. *ὑγρότητα τοιαύτην* U. s. 8. v. 1. *ὅλα [καὶ]*.

P. 625. v. 1. *μᾶλλον. Καὶ* s. 9. v. 10. [εὐσομότερα]. s. 11. v. 3. *οὐχ ὥσπερ* U.

P. 626. v. 1. *μέχρι οὐ* U. v. 2. *ἐκλήπῃ* U. v. 3. *ὄξει, τὰῦτα δ' οὐ. Τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κατέσκληκέ πως, ἐλλειδιδιπότης* U. s. 12. v. 10. *ἔχουσιν ἅμα — γλυκύητά τινα καὶ* U. v. 12. *ἐν ὁσμαῖς — καὶ αἱ ἄλλαι* U. Cap. 15. v. 4. *καὶ γὰρ ὅσα* U.

P. 627. s. 2. v. 5. *λαμβάνει τινα τὸ ἄνθος εὐσομίαν, ἐπεὶπερ* U. v. 7. *τούτων διὰ τὴν μεταβολὴν* U. v. 9. *γὰρ ἡ ἐξαλλαγὴ* U. s. 4. v. 3. *ἐγγίνεται* U.

P. 628. Cap. 16. v. 9. *σκληρότερα εὐσομότερα* U. s. 2. v. 4. *παχύνσει* U.

P. 629. s. 3. v. 2. *ἔοικεν ἐν* U. v. 3. *μεταβολαῖς τῶν χυλῶν, πλείους γὰρ, ἢ εὐσομία ἅμα γίνεσθαι καθάπερ πνευματική τις οὐσα, (καὶ) οὐπω* c. v. 6. *Ὅταν [δ'] εἰς* v. 13. *τοὺς χυλοὺς* s. 5. v. 2. *ἐν εὐπνοῖα.*

P. 630. s. 6. v. 6. *ἡθνητικούς* U. v. 7. *καὶ τὸ ἐκ τῶν* v. 8. *ευελλίων καὶ ευπνόων* U. s. 7. v. 10. *καὶ ὢν κατὰ τὴν γεῦσιν ἢ ἀπόλαυσις· ἐπεὶ καὶ ὢν ἐν αὐταῖς* U.

[ρὺκ] ἀποδίδωσι; c. v. 9. διαμένει· τὴν γὰρ φωνὴν εἶναι πυνουμένου τοῦ ἕρος καὶ μετὰ βίας εἰσιόντος· ὅταν δὲ ἐντὸς γένηται, σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· διὸ καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα οὐκ αἰσθάνεσθαι, ταύτη δὲ μόνον coniectura.

P. 670. v. 3. ἀνικμα Cod. s. 57. ὁμοίως [οὐκ] ἔχει. v. 4. κατὰ πᾶν [τὸ σῶμα ποιεῖ,] ὥσπερ. s. 58. v. 1. ὁμοίως ποιεῖ c. v. 3. κατὰ τὴν κίνησιν c. v. 8. φρονεῖν.

P. 671. s. 59. v. 9. φοραῖς καὶ. s. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν cod. v. 6. εἴη [νῦν] λόγος.

P. 672. s. 62. v. 6. Διαφέρειν δ' ἔτι. v. 7. μαλακοῦ, καθάπερ τοῦ βαρέος c. s. 63. v. 2. Περὶ μὲν [οὖν].

P. 673. s. 64. μεταβάλλειν [ἅμα] τῇ κράσει. s. 65. v. 2. τῷ σχήματι c. v. 10. ὅλως τὸ σῶμα cod. v. 14. εἶναι διὰ τὸ ταύτη.

P. 674. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα codd. v. 4. περιφεροῦν, τὴν περιφέρειαν εἰληχότα καὶ καμπύς ἔχουσαν· διὸ καὶ γλίσχρον καὶ κολλώδη· ἄλμυρόν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ περιφερῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων codd. v. 5. πολυκαμπῶν. v. 9. μίγνυσθαι ἂν cod. v. 11. σκαληνὸν δὲ, διὰ τὸ μῆ. s. 67. v. 2. περιφερῇ καὶ γωνιοειδῇ cod. v. 15. διαφέρειν (γὰρ).

P. 675. s. 69. v. 2. et 3. τὰς αἰσθήσεις c. v. 5. ἄλλοις ὁξὺ, οὐχ οἷόν τε γὰρ c. v. 12. Ἀτοπον δὲ καὶ cod. s. 70. v. 2. καὶ τὸ υἱαῖνον τοῦ κάμνοντος cod.

P. 676. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν Cod. v. 5. πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν cod. s. 72. v. 4. Ὡστε διὰ τε τούτων c. v. 5. αἰσθητῶν, καὶ πρὸς.

P. 677. v. 1. τὴν ἐν τοῖς c. v. 5. δύναμιν· ὥστε καὶ τὸ ὑποκείμενον c. v. 9. τὴν διὰ τῆς — μόνον ἐπὶ τῶν περὶ c. v. 12. ἡ καὶ παρῆναι cod. s. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ εὐθύτροπα cod. εὐθύτ. cod. v. 8. ἂν ἄσκησιν cod. v. 16. λευκότερα δὲ, τῷ c. v. 18. θέσιν [πρὸς ἄλληλα] ἔχειν c.

P. 678. s. 76. v. 3. ἀμικροτέρων.

P. 679. s. 78. v. 8. τοσούτων ἐπιμέμνηται c.

P. 680. s. 79. v. 9. μᾶλλον τὴν θέσιν c. s. 80. v. 1. τὸ λαμπρόν c. v. 8. εὐθεῖς εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους cod. v. 10. ὑπολαβεῖν ἔστιν, ὁρᾶν δὲ φασι cod.

P. 681. v. 1. διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους cod. v. 2. Οὐδὲ τὴν cod. v. 3. πῶς γίνεται, ῥάδιον cod. s. 82. v. 1. τὸ [τῶν] χλωρῶν. v. 7. εἰ δ' εἴη μὴ c.

P. 684. v. 4. τὸ μὴ μένον, ἀλλὰ μεθιστάμενον c. s. 89. v. 2. συμβαίνει διὰ cod. v. 7. αὐτῶν δηλοῖ· συνάγειν γὰρ καὶ c.

P. 685. s. 90. v. 7. τοιαῦτά τε λέγειν c. v. 8. ποιεῖν.

P. 649. s. 8. v. 3. et 4. τὰ μὲν ἐν ἡμέρᾳ Cod.

P. 650. s. 9. v. 3. κινήθῃ, ἡγεῖν c. v. 4. τῶν ἔσω ἤχων c. v. 14. κατὰ τὰ τε μόρια c.

P. 652. s. 13. v. 2. τὸ ἐν τῷ ζῳῳ Cod. s. 14. v. 3. ἐναρμόττειν, ἄλλως τε καὶ συμβαίνει c. v. 8. τῶν μὴ συγγενῶν c.

P. 653. v. 4. Ὅλως δὲ — ἀναιρεῖται c. v. 5. μόνη ἱκανή c. v. 9. ὥστε εἰ ου — αἰσθησις, ἡγουν διὰ c.

P. 654. s. 19. v. 13. γίνονται, ὅσῳ μᾶλλον ἂν c.

P. 655. v. 4. ἐναρμόττει c. v. 10. φθίρεισθαι c. s. 21. v. 4. κώδωνα c. v. 12. ἢ μὴ ἀνεωχμένης c. v. 13. πεπηρωσθαι c. v. 16. καθεδύοντες ἂν μᾶλλον αἰσθάνονται τῶν ὁσμῶν τὸν πλεῖστον Codd.

P. 656. s. 23. v. 2. ἀπορήσειεν, εἰ διὰ τῶν c. v. 25. Καὶ πῶς ἅμα c. v. 9. τῶν δ' ἐναίμων c.

P. 657. s. 25. v. 14. δέχεσθαι δὲ καὶ διαδιδόναι c. s. 26. v. 6. πηροῦσθαι c.

P. 658. v. 1. ὁμόχρον. v. 6. ἐμφάσεως c. s. 29. v. 5. χρόνου πλήθει c. v. 10. τὸ μέγεθος [τῶν αἰσθητηρίων] τῇ.

P. 659. s. 31. v. 5. αἰσθησις, εἴτε τὸ c. v. 13. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ c. sect. 32. v. 3. βέλτιόν ἐστι, μᾶλλον ἂν εἴη — ἢ μετὰ λύπης, καθάπερ ἡ ἐπισιτήμη c.

P. 660. v. 6. τι καὶ κράσει c. sect. 34. v. 7. εἶναι [τὸ] τὰ μικρὰ μὴ λανθάνειν. v. 8. δυνάμενον καὶ — κρίνειν, οὐκ ἄλογον. s. 35. v. 2. (τῶν μεζόνων).

P. 661. s. 36. v. 10. ἐμφαίνεται c. v. 11. ἐνύδροις cod. s. 37. v. 4. τὸ μέλαν, καὶ ὅλως τὸ ἰσθενέστερον c.

P. 663. s. 40. v. 3. διαδοῖ cod. v. 7. μίγνυσι τῷ ἐντὸς; [ὥστε] οὐκ ὀρεῖν. s. 41. v. 9. λεπταί, καὶ ὁ πόρος τῇ — βραχὺς καὶ λεπτός καὶ ἰθύς c.

P. 664. v. 1. ὀξύτατον cod. v. 7. μικρὸν ὢν μόριον τοῦ θεοῦ cod. s. 43. v. 4. πᾶν τὸ σῶμα cod. v. 12. ἐπ' αὐτοῖς cod. s. 44. v. 6. ἀναπνεῖν τε γὰρ c.

P. 665. v. 3. ἐστάναι c. v. 9. ἀφηρησθαι c. s. 45. v. 4. σώματος [τὸν ἀέρα,] ἀλλὰ. v. 7. ἐν μικροῖ c.

P. 666. s. 47. v. 8. καὶ εἰ [μὴ] δεῖ διὰ cod. v. 9. μορίων c.

P. 667. v. 1. ἢ μὲν γὰρ [τῷ] ἀλλοιοῦσθαι c. v. 5. ὅπλως [τὸ] ἀλλοιοῦσθαι, [τῷ] πάσχειν. v. 6. μὴ ταυτὰ c. v. 7. ἀλλὰ ταυτίον τε. s. 50. v. 16. καὶ ὁμοιοσχημονοῖεν c.

P. 668. v. 4. τῶν εἰδῶλων c. s. 52. προσώπου ὁ τύπος c. v. 12. πῶς [παρ'] ἀλλήλους. s. 53. v. 11. ἐμπόδιον v. 1.

P. 669. s. 54. v. 4. τὸν ἥλιον ἀπωθοῦντα. v. 5. πυκνοῦν c. v. 13. ποιεῖν τοῖς ἀλλόχρωσιν c. s. 55. v. 1. πῶς

[ρὺκ] ἀποδίδωσι; c. v. 9. διαμένει· τὴν γὰρ φωνὴν εἶναι πνυκνουμένου τοῦ ἕερος καὶ μετὰ βίας εἰσιόντος· ὅταν δὲ ἐντὸς γένηται, σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· διὸ καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα οὐκ αἰσθάνεσθαι, ταύτῃ δὲ μόνον coniectura.

P. 670. v. 3. ἀνικμα Cod. s. 57. ὁμοίως [οὐκ] ἔχει. v. 4. κατὰ πᾶν [τὸ σῶμα ποιεῖ,] ὥςπερ. s. 58. v. 1. ὁμοίως ποιεῖ c. v. 3. κατὰ τὴν κίνησιν c. v. 8. φρονεῖν.

P. 671. s. 59. v. 9. φοραῖς καὶ. s. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν cod. v. 6. εἴη [ρὺν] λόγος.

P. 672. s. 62. v. 6. Διαφέρειν δ' ἔτι. v. 7. μαλακοῦ, κατάπερ τοῦ βαρέος c. s. 63. v. 2. Περὶ μὲν [οὖν].

P. 673. s. 64. μεταβάλλειν [ἅμα] τῇ κράσει. s. 65. v. 2. τῷ σχήματι c. v. 10. ὅλως τὸ σῶμα cod. v. 14. εἶναι διὰ τὸ ταύτη.

P. 674. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα codd. v. 4. περιφεροῖν, τὴν περιφέρειαν εἰληχότα καὶ καμπὰς ἔχουσαν· διὸ καὶ γλίσχρον καὶ κολλώδη· ἄλμυρόν δὲ τῶ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ περιφερῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων codd. v. 5. πολυκαμπῶν. v. 9. μίγνυσθαι ἂν cod. v. 11. σκαληνὸν δὲ, διὰ τὸ μῆ. s. 67. v. 2. περιφερῇ καὶ γωνιοειδῇ cod. v. 15. διαφέρειν (γὰρ).

P. 675. s. 69. v. 2. et 3. τὴν αἰσθήσεις c. v. 5. ἄλλους δὲ, οὐκ οὖν τε γὰρ c. v. 12. Ἀτοπον δὲ καὶ cod. s. 70. v. 2. καὶ τὸ υγιαίνειν τοῦ κάμνοντος cod.

P. 676. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν Cod. v. 5. πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν cod. s. 72. v. 4. Ὡστε διὰ τε τούτων c. v. 5. αἰσθητῶν, καὶ πρὸς.

P. 677. v. 1. τὴν ἐν τοῖς c. v. 5. δύναμιν· ὥστε καὶ τὸ ὑποκείμενον c. v. 9. τὴν διὰ τῆς — μόνον ἐπὶ τῶν περὶ c. v. 12. ἡ καὶ παρῆναι cod. s. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ εὐθύτροπα cod. εὐθύτ. con. v. 8. ἂν ἄσκη cod. v. 16. λευκότερα δὲ, τῶ c. v. 18. θέσιν [πρὸς ἄλληλα] ἔχειν c.

P. 678. s. 76. v. 3. ἀμικροτέρων.

P. 679. s. 78. v. 8. τοσούτων ἐπιμέμνηται c.

P. 680. s. 79. v. 9. μᾶλλον ἢν θέσιν c. s. 80. v. 1. τὸ λαμπρόν c. v. 8. εὐθείας εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους cod. v. 10. ὑπολαβεῖν ἐστιν, ὁρᾶν δὲ φασι cod.

P. 681. v. 1. διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους cod. v. 2. Οὐδὲ τὴν cod. v. 3. πῶς γίνεται, ῥᾷδιον cod. s. 82. v. 1. τὸ [τῶν] χλωρῶν. v. 7. εἰ δ' εἴη μὴ c.

P. 684. v. 4. τὸ μὴ μένον, ἀλλὰ μεθιστάμενον c. s. 89. v. 2. συμβαίνει διὰ cod. v. 7. αὐτῶν δηλοῖ· συνάγειν γὰρ καὶ c.

P. 685. s. 90. v. 7. τοιαῦτά τε λέγειν c. v. 8. ποιεῖν.

τὸν c. v. 91. v. 1. γινομένης cod. v. 13. μίξιν ἀφορίζει μὲν ὅλως οὐκ ἐνδέχσθαι c. v. 14. τὰς αἰτίας cod.

FRAGMENTVM II. DE LAPIDIBVS.

P. 690. s. 16. v. 2. τῶν ὀρυττομένων c.

P. 691. s. 20. v. 3. διαβάρον.

P. 692. s. 24. Διὸς ὀβελίσκῳ v. lectio.

P. 693. s. 28. v. 11. ποιεῖν, καὶ τῆς τοῦ σώματος ὅλης φύσεως, ἣ τὸ μὲν ξηρότερον, τὸ δ' ὑγρότερον restitue. v. 12. ἀπορύτιτοντες.

P. 698. s. 47. v. 7. τοῦτο δὲ, ὅτι ξηρότερα c. v. 13. ἰδιόν τι τοῦ ἔδωκ c.

P. 701. s. 57. v. 2. τίθεται, οὕτω δὲ ἐπιφαίνεται ὁ ἰὸς τιθεμένου, καὶ ἀποξύνεται om.

P. 704. s. 66. v. 3. Θαυμαστὴ δὲ καὶ c. v. 4. ὅτι γὰρ οἱ λίθοι restitue. deinceps ἢ διαφέρονται, ἣ δὲ γήινος οὐκ ἀνήκει c. v. 6. κρεμάμενα μένει συνεχόμενα c.

FRAGMENTVM III. DE IGNE.

P. 705. s. 1. v. 3: ποιοῦνται Cod. v. 10. πλήσει Cod. v. 12. δ' αὐτοῦ τοῦ ἀέρος ἐν τοῖς νέφεσι συστροφῇ καὶ θλίψει c. s. 2. v. 2. δοξάσιν Cod. v. 5. οὐδ' ὅλως Cod.

P. 706. s. 3. v. 2. μόνον τρόπον Cod. v. 4. ὑποκαμμένη, πλήν [πυρὸς] ὅγε c.

P. 707. s. 7. v. 2. λέγομεν πῦρ, ὅταν c.

P. 708. s. 9. v. 14. γενέσεως ὑφ' αὐτοῦ Cod.

P. 709. v. 4. εὐδοκίῃ ἂν Cod. v. 9. ὅταν πλείω τεθῇ, τὸ πλείον Cod. s. 11. v. 4. ὥσπερ ἂν θλίψιν. v. 6. τοῦνομα τὸ Cod.

P. 710. v. 5. δύναμις ἅπαντος ἰσχυρότερα Cod.

P. 711. s. 18. v. 3. ἐνίων, ἁπλῶς. v. 7. ἄθροισμὸν τοῦ θερμοῦ καὶ διὰ Cod. v. 8. καθυγραινομένης [τῆς γῆς].

P. 712. s. 19. v. 11. φθείρεται, ἢ ἀφαιρούντων Cod. v. 14. αὐγῆς οὔτε c. s. 21. v. 3. ἣ φύσει καυστὴ — λιπαρὰ, πλείων Cod.

P. 713. s. 22. v. 6. παρσίδουσιν Cod. s. 23. v. 11. καθαρῶς τι σιταρὸν, [ὅ] οὐ δύναται c. s. 24. v. 5. μεταβάλλον Cod.

P. 714. s. 26. v. 9. ἣ δ' ὑφ' αὐτοῦ c. s. 27. v. 2. μέχρι γέ του συναύξει c. v. 4. καὶ συνθλίβον ἰσχυρότερον.

P. 715. s. 28. v. 13. προσπίπτῃ Cod. s. 29. v. 8. ἐκκίεται Cod. s. 30. v. 7. ἀνδραξ φατίζειν Cod. v. 8. οὐδ' ὡσαύτως ἣ τῶν χλωρῶν καὶ αὐῶν γ.

P. 716. v. 1. (ἢ φλόξ). v. 2. γαῖδες οὐδὲ ὑδατιῶδες om. s. 32. v. 3. θῆτιον, ὅτια Cod. v. 5. καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Camot. v. 8. καὶ τὴν — θερμότητα v. lect. s. 33. v. 1. τὴν δὲ v. lect. s. 34. v. 3. οὐδ' ὁμοίως.

P. 717. s. 35. v. 1. πυκνότητος ἔχον τὸ καυστόν. Σώματα δὲ στερεὰ διαδυνικώτερα διὰ τὴν Cod. c. v. 2. πυρωθέντα vet. lect. v. 11. ἐπιμένει τῷ αὐτῷ c. s. 36. v. 7. ἐκίστα (πρὸς). v. 8. et 9. ὅσον ὅσω μαλακιώτερας θερμότητος ἢ μὴ σκληρῶς, ἢ πάλιν ὅσω καὶ σφυδρύτερας καὶ ἄθροώτερας; c.

P. 718. v. 3. ἢ τῆξις ἢ καὶ c. v. 4. λεπτήν διώκουσι c. v. 5. δ' ὥσπερ, s. 39. v. 3. πυρὸς, καθάπερ ἐν om.

P. 719. v. 6. καὶ ἡ ὑγρότης v. lect. s. 40. v. 5. δοκοῦν c. v. 9. συνάγειν καὶ παχύνειν c.

P. 720. s. 44. v. 1. ἰδία — Ἡ δὲ δῆτα τοῖς c.

P. 721. v. 11. πῦρ καὶ τὸ θερμόν c.

P. 722. s. 47. v. 3. πάντ' εἰς τέφραν, ἀλλ' ὁ χρονιώτερος Cod. s. 48. v. 4. ἀῆρ, πάγοι καὶ Cod. v. 5. ψυχρότατοι καὶ c.

P. 726. s. 62. v. 1. σβεννύναι c.

P. 727. s. 63. v. 3. ἐκπηδῶντος πυρὸς, ἐκ δὲ λίθων ἐκπηδῶντος, ἥτιον Cod.

P. 731. s. 74. v. 4. ἀθρόως Cod.

FRAGMENTVM IV. DE ODORIBVS.

P. 736. v. 1. ποτὲ μύρον, s. 11. v. 1. εἰ τὸ χρονίζεσθαι Cod.

P. 738. s. 17. v. 11. κιναιώμον δραγμαὶ δύο, κρατοῦσιν αἱ τοῦ κιναιώμον δύο δραγμαὶ Cod.

P. 740. s. 25. v. 1. καῦσιν ἂν ὄζοι Cod. *

P. 745. v. 4. τὸ ὑπεξάγειν μέλλον Cod.

P. 748. s. 46. v. 4. καρηβαρῶν c.

P. 750. s. 50. v. 3. πέττειν Cod.

P. 754. s. 63. v. 8. ἀπεξηραμμένα. v. 9. βλαστητικὰς Cod. v. 12. εἴπερ ἅμα Cod. s. 64. v. 2. μὲν χυμούς c.

P. 755. s. 66. v. 6. [μίγνυται πρὸς] πᾶν εὖοσμον· ἀλλ' ἔνθα c.

FRAGMENTVM V. DE VENTIS.

P. 757. s. 1. v. 7. μέγεθος, μικρότης Cod. v. 14. γὰρ (ἂν) ἀπλῶς c. v. 16. ἐμπροκλιμβάνεται v. lect.

P. 759. v. 2. τόπων ἀποδίδεται. v. 5. ἐκείνοις ἐπινεφής. v. 8. νέτος, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν οἱ ἐξ, s. 6. v. 6. ἐμφανεῖς.

P. 760. v. 1. Τοῦτο δ' ἂν καὶ δόξειεν ἄλογον. s. 7. v. 2.

δὲ ἡ ψυχρότης φθάνει. v. 4. τὸ μέγεθος. v. 5. μᾶλλον διαδί-
δοται — ἐργάζεται. Ὁ δὲ νότος. v. 12. ὑδάτινος. s. 8. v. 6.
καὶ ἐὰν ἀπέχη. v. 7. ἴσως γε ἄλλ'.

P. 761. s. 11. v. 7. μακρὰ ἡμῶν ἀπηρητῆσθαι.

P. 762. s. 12. v. 11. τῷ σύνεγγυς. s. 13. v. 7. Ἰδαίοις.

P. 763. s. 14. v. 10. ἐμπυρώσεως.

P. 764. v. 2. ἀναξηραίνεται καὶ ἐκκαίεται.

P. 765. v. 3. Ἀθρόως μὲν γὰρ. s. 20. v. 16. [τὰ] πνεύ-
ματα. s. 21. v. 5. ἄερος ὁποῖος ἂν ᾖ.

P. 766. s. 23. v. 8. καὶ ἔτι [μᾶλλον] δ' εἰ. v. 9. ῥάσιν.

P. 767. v. 3. γίνεσθαι κατὰ λόγον ἐστί. v. 6. γὰρ ἡ ὕλη.

P. 770. v. 2. Οὐ γὰρ δὴ τὴν. v. 4. ἡ μέτριος παντελῶς.
s. 33. v. 2. Φαισιῶ. cf. T. 5. p. 286.

P. 771. s. 34. v. 5. κατέβρηξεν. s. 35. v. penult. Συμ-
βαίνει δέ.

P. 772. v. 1. ὕστερον γὰρ.

P. 773. s. 41. v. 1. τὸ ἀπ' ὕγρου μεταβεβηκέναι ἐπ' ὁ-
μαλῇ· διὰ τοῦτο καὶ λεῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἀπ' ὁρέων πνεῖ. v.
3. ὥσπερ.

P. 775. s. 45. v. 5. περιέχονθ' ὅμοια. v. 11. ἀνακλωμέ-
την τε. s. 46. v. 2. ἀληθές, ὅτι. s. 47. v. 3. καὶ τὸ ἐαυθινόν.

P. 776. s. 48. v. 2. ἀνεμῶν, οὗτος μὲν οὖν μείζων, s. 49.
v. 9. τριᾶν· [ἡ τρίτη δὲ κρίσιμος].

P. 777. v. 9. ἀσθενούς δ' ἀπ' ἀρχῆς [οὐ πολὺ] τὸ μέγε-
θος· ἀεὶ δ' ὡς ἐπίπαν λάβρος [ὁ βορέας] μετὰ [δὲ] χιόνα καὶ
πάχυν· [ὁ νότος πνεῖ].

P. 779. s. 55. v. 8. μηδὲ μίαν ὥραν, v. 11. (τὰ) ἐξ ἐκα-
τέρας. Ὅθεν δὴ καὶ χαλεπός.

P. 780. s. 57. v. 1. συντείνεσθαι μᾶλλον. v. 2. οἱ νότοι.
s. 58. v. 1. Καὶ [ἐπὶ] τῶν καρπῶν. v. 13. ὑπεσκληρυμμένον.
v. 14. συντονωτέρως [ἔχουσι] τοῖς βορείοις.

P. 781. s. 60. v. 3. ψυχρότατοι, ταύτην,

FRAGMENTVM VI. DE SIGNIS TEMPESTATVM.

P. 783. s. 4. ἐκ αὐτὸν συνέταξεν.

P. 784. s. 7. v. 2. Οἷα τις ἂν οὖν ᾗ κατάστασις τοῦ ἁέρος
Πλ. v. 5. διέχει ἕως.

P. 785. s. 11. v. 5. ὑδατικόν.

P. 786. s. 16. v. 6. τινάξῃ τὰ πτερὰ, ὕδωρ.

P. 788. s. 23. v. 5. ἐπὶ τὸ πολὺ.

P. 789. s. 25. v. 8. γενομένοις.

P. 792. s. 8. v. 2. ἐὰν ἔωθεν ἀστράπτῃ, εἴωθε. v. 8.
εἰλήν [μὴ] παύσωσιν. s. 9. v. 7. Ἄθως μέσος.

P. 793. s. 11. v. 10. *μόνος πνέων*. s. 12. v. 9. (*ὁμοίως*) *πολλά*.

P. 794. s. 2. v. 1. et 2. *χῆνες πετόμενοι βοῶντες* (*μῦλλον*) *ἢ περὶ σίτον*. s. 3. v. 9. *ἡχοῦσα, χειμέριον*.

P. 796. v. 6. et 7. *ἡ ὁπώρα γίνηται*.

P. 797. v. 1. *πρὸς τὰ ἐργάσιμα*. s. 11. v. 2. *γίνηται ἰσχυρά*, ὡς τὰ πολλὰ ἀνταποδίδωσι. v. 6. τὸ *ἔαρ*.

P. 798. s. 4. v. 2. *κυρώνη ἔωθεν εὐθύς*. v. 6. *βορσύντος βορρῶθεν ὑπόλαμψις* — *τοιοῦθεν δὲ ἐναντία τειταγμένη ἦ*.

P. 799. s. 7. v. 4. *καὶ ταῦτα ἄνευ ὕδατος*.

P. 800. v. 2. *σημαίνουσιν, ὅταν*. v. 3. *Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἀνατέλλουσιν εἶωθεν*.

FRAGMENTVM VII. DE LASSITVDINE.

P. 800. s. 1. v. 5. *ἀπλῶς ὁ πόνος τοῦ αὐτοῦ, οὐπερ ὁ κόπος*. v. 11. *τῇ ἐπιβρόῃ*. s. 2. v. 5. *τρόπον τινὰ ἀμφοτέρως, καὶ κινούμενά πως καὶ δεγόμενα (κατὰ) τὴν ἐπιβρόῃν*.

P. 801. s. 4. v. 4. [*μὴ*] *κρατοῦντος*.

P. 802. s. 6. v. 9. *ἡ κατὰ πλείονα τόπον*.

P. 803. v. 1. *ἐπεὶ καὶ δῆλον ἐν* — *χρόνῳ ποιεῖ τὸ ὑποκείμενον* — *Τὰ δ' ἀπίεστα*. s. 10. v. 2. *κοπιῶσιν; ὅτι μάλιστα πονοῦσι τῇ τοῦ συνεχοῦς διαστάσει*. v. 5. (*καὶ*) *ἐν τούτῳ*. v. 7. *κίνησιν, [ἐπισπωσιν οἱ μηροί]*. v. 11. *βουβῶτες*. s. 11. v. 7. *ἔχει μῆκος*.

P. 804. s. 12. v. 2. *προωθεῖν*. v. 12. *ἡ δ' ἐπὶ τῶν σκελῶν φλεγμονή [οὐ χαλεπή] διὰ τὸ πόρρω [εἶναι καὶ] διὰ τὸ ἀπομ.* s. 14. v. 8. *ταῦτῳ σχήματι, θάττω*.

P. 805. s. 15. v. 3. *ἀκοπώτεροι*; v. 4. *καὶ ἡ ἰσχυρά*. v. 12. *τὸ τὴν μεταβολήν*. v. 13. *τῷ κάτω*. s. 16. v. 1. *κοπιῶντες*; v. 10. *δυσπεπτότερόν ἐστι*.

P. 806. v. 2. *φρίκας [τῇ θερμαίνειν]*. v. 3. [*τῷ*] *καθυγραίνειν*. s. 18. v. 2. *ὑγρῶν*;

FRAGMENTVM VIII. DE VERTIGINE.

P. 807. s. 3. v. 7. *ἢ μόνοι*.

P. 808. s. 6. v. 8. *οὔσα, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ*.

P. 809. s. 9. v. 9. (*καὶ*) *ἡ στάσις*.

P. 810. s. 10. v. 6. *τὴ βαρεά*.

FRAGMENTVM IX. DE SVDORIBVS.

P. 811. v. 1. *ἐξ ὑγρότητος*. v. 2. *πνεύματος [ἐκ τοῦ συμφύτου] διόντος*. v. 3. *σαρκός, ὅτι ἔξω*. s. 2. v. 2. *ἐν τῇ προσφίσει*. v. 11. *Συνεχῆς δ' οὐχ ἥτιον ἦ*.

P. 812. v. 1. μεταβολή [γενένηται] τῆς. v. 4. πάθους [γέννηται]. s. 4. v. 4. τοῦ ἀλυσαιτελοῦς. ε. 5. v. 2. δὲ πως τοῦτοισ ἐστὶ καὶ αἰτίας σχεδὸν τῆς αὐτῆς, ὅτι.

P. 813. s. 8. v. 2. ὁρμῇ οἱ ἐν ἡβῃ. v. 3. πόρων [ἡ] ἄνοιξις καὶ [ἡ τῶν χυλῶν] μεταβολή. v. 4. πρεσβυτέρων. . . . v. 7. καὶ εὐπνους. v. 8. οὐδὲ περιττωματικῇ.

P. 814. s. 12. v. 1. εἰκάσθαι. v. 4. ἀνακαχρωσμένης. s. 13. v. 5. ἰδρωτός· ὅπερ ἐνιότε παχέα — χυλοὺς ἔχοντα. s. 14. v. 1. χυλοῦ.

P. 815. v. 3. χυλοῦ. s. 15. v. 7. τὰ δὲ τῇ κινήσει. v. 8. πλήθος περιττωμάτων· ἡ τοῦ αἰτίου γ' εἶτι χυλοῦ. s. 16. v. 1. ἅπαντα δὲ τοιαῦτα.

P. 816. v. 2. πυρῶσει χλιαρῇ. s. 19. v. 1. ὥσπερ συγκαλειμένους. v. 11. ἡ γὰρ. s. 20. v. 1. δὲ κωλύει.

P. 817. v. 3. ἐπεὶ καὶ οἱ μὴ πέψαντες τὰ σιτία καὶ οἱ ἀγροπνήσαντες. s. 21. v. 5. πεπεμμένην τε καὶ οἱ ἀπεπτον. s. 22. v. 4. Συμβαίνει δὲ τοῦτο τοῖς καταπεπεμμένην τὴν τροφήν [ἔχουσι]. v. 8. ὡσαύτως οἱ ἰδρωτές. v. 9. ἀλλ' ἐκείνοις. v. 10. τοῦτοις δὲ καί.

P. 818. v. 4. διατήσονται. s. 25. v. 1. καὶ διότι οὐχ οἱ ποιοῦντες. v. 10. ἀπόκρισις [τοῦ αὐτομάτου] ἡ ὑπὸ. x. 11. ὑγροῦ ἐξάγεται πρὸς. v. 13. ὅμα λήγει.

P. 819. s. 28. v. 2. ἰδίσειεν· καὶ. v. 6. συνέργει καὶ. s. 29. v. 4. κωλύει· ποιεῖ μὲν γὰρ οἶον. . . . μὲν αὐτὸς αὐτῷ· παυσάμενον δὲ καὶ σιάντος ἀμφοτέρω λήγει καὶ οὐδὲν κωλύει. Οἱ δὲ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος θερμῷ ὕδατι ἐμβαλόντες οὐχ ἰδρωσιν. s. 32. v. 5. ἐμπροσθεν; . . . s. 33. v. 1. μάλιστα ἰδρωσιν.

P. 821. v. 1. γίνονται· ξηραίνει γὰρ.

FRAGMENTVM XII. DE PISCIBVS IN SICCO DEAGENTIBVS.

P. 825. s. 1. v. 5. δ', εἴπερ.

P. 826. v. 10. κωβιῶ — ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι. s. 3. v. 4. διαγίνεται.

P. 828. v. 2. ἄλλοθι (τῶν) καὶ ἐν τῷ Πόντῳ· γίνονται. v. 10. διαρκοῦντας.

P. 829. s. 10. v. 7. καὶ ἡ ἔγχελυς. s. 11. v. 15. εἴτε διανάειν.

FRAGMENTVM XIV. DE ANIMALIBVS SVBITO APPARENTIBVS.

P. 832. v. 3. εὐθύς φανερά. v. 8. ὑετούς (μὲν) ὥσπερ.

FRAGMENTVM XVIII. DE MELLE,

P. 857. v. 10. μήτε τελείως εἶναι.

FRAGMENTVM XX, DE COLORIBVS.

P. 873. s. 1. v. 1. Ἀπλῇ τῶν χρωμάτων.

P. 876. s. 9. v. 2. ἐγκλινόμενα γὰρ πως,

P. 877. s. 10. v. 3. ὅσπερ τὰ ἀπλᾶ.

P. 878. s. 13. v. 7. διαφέρουσιν αὐτῶν.

P. 879. s. 15. v. 17. καὶ τὸν αὐτῶν τοιοῦτον εἶναι.

P. 880. s. 16. v. 7. συνεχεία τῆς βαφῆς μὴ διαφανομένην.

P. 882. s. 22. v. 7. αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνθῶν εἰσόντων.

P. 883. s. 24. v. 5. ὕδατων· ὅπου γὰρ ἂν πλείονα· v. 8. συνίστασθαι τὸ χρῶμα.

P. 884. v. 4. καθ' ἑαυτὸ μὲν ξηραίνεσθαι. v. 5. ἱπαντιλον-
μένου. s. 27. v. 7. [διὰ τὸ τὴν ὑγρασίαν] ταχέως εἰς τὴν αὐξη-
σιν καταναλίσκεσθαι τὴν τῶν καρπῶν, καὶ διὰ τὸ μὴ κρατεῖν
ἤδη τὸ θερμὸν τὴν τροφῆς. Ὅταν δὲ μῆκετι αὐξάνωνται, ἀλλὰ.

P. 885. s. 28. v. 11. διαφορὰς, διὰ τὸ καὶ τὴν ὑγρασίαν
τὴν διὰ τῶν βλαστῶν εἰς αὐτοῖς διηθουμένην τοιαύτην ἔχειν
τὴν τοῦ χρώματος φύσιν. s. 30. v. 2. ἐκκλύουσι.

P. 886. s. 30. v. 2. ὑπαρχόντων ἐν αὐτῇ. s. 31. v. 8. ἐν
αὐτοῖς συνησταμένοις, s. 32, v. 7. κρατοῦντος τοῦ μέλανος τοῦ
ἐν τοῖς τοιοῦτοις.

P. 887, s. 34. v. 5. (ἤδη). v. 8. ἀποχραίνεται.

P. 890, s. 43, v. 6, λευκὰ μὲν οὖν, ὅταν. v. 10. καὶ χρω-
ζόμενον διὰ.

P. 891, s. 44, v. 8. ἀπάσας λευκὰς.

P. 893, s. 49. v. 1. Παρὸ καὶ τότε πάντα μάλιστα. v. 7.
ἰσοθεγήσωσιν ἐν τῇ γενέσει.

P. 894. s. 51. v. 20. ἐν αὐτοῖς. v. 21. ξανθόν.

P. 896. v. 9. καὶ τοῖς καλλιαίοις· ὥστε.

ADDENDA AD INDICEM.

A.

- Ἀγγείδια 9, 6, 4. ubi ἀγγεία editum.
 Ἀδρυνθῇ, ὅταν, 4, 4, 3. editum ὅταν ἄδρυν ἤ.
 Ἀδωρήτον οὐδεμίαν εἶναι χεῖρ c. pl. 3, 6, 7. ubi θετέον editum.
 Ἄδως — hoc nomen Fr. VI, 2, 9. supplet vetus versio, ubi
 Τμηττος dedi.
 Ἀλλότριον τῷ ζῶντι τὸ μὴ ζῶν c. pl. 1, 4, 5. ubi erat τῷ
 ζῶντων.
 Ἀμπέλῳσι, ἐν τοῖς, 9, 10, 3. ubi ταῖς ἀμπέλοις edit.
 Ἀναφύηται 2, 2, 9. editum, sed Urb. ἀναφύηται, ut alibi.
 Ἀντιλίβανος, ὁ, μακρὰν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου 9, 2, 1. supplet
 Urbinas.
 Ἀπόλωνος, ὡν κατὰ τὴν γῆσιν ἡ, c. pl. 6, 16, 7. suppl. Urb.
 Ἀπολειπόντων τῶν ἐπιτηδείων 4, 3, 2. sed Urb. ὑπολειπόντων.
 Ἀποχυρῶ, unde ἀποχυρῶσθαι 4, 7, 7. sed Codd. ἀπεχυ-
 ρῶσθαι habent, quod est ab ἐχυρός.
 Ἀραῖος — c. pl. 1, 21, 2. ubi Urb. ἀρα εἶλον habet.
 Ἀριθμέσασθαι, πρὸς τὸ, 4, 8, 2. ubi edit. εἰς τὸν ἀριθμόν.
 Ἀουπης 5, 7, 7. ubi ἀπάσης editum. ἀσαπές c. pl. 6, 10, 2.
 ubi ἀπαθές editum.
 Ἀσπάραγος — Asparagus aphyllam hodieque σφαραγμα vocari
 testatur Sibthorp apud Walpole II. p. 51.
 Ἀτρακτυλῖς — In Theophrasto et Dioscoride centauream sol-
 stitiale interpretatur. Graecis etiam nympha ἀτρακτύδα voca-
 tam, Sibthorp apud Walpole II. p. 51.
 Ἀχρεῖον κόμην 4, 8, 3. ubi edit. ἀχρεῖαν. Cf. 5, 7, 7.

B.

- Βαρύτητος τι ἔχον ἄνθος 4, 2, 4. ubi βαρύτερον edit.
 Βῆγας, τοὺς, 3, 18, 3. sed Urb. τὰς. Iterum 9, 18, 1, 9,
 13, 2. βῆγα ξηράν.
 Βλίστισις 1, 1, 3. ubi γένεσις edit.
 Βλαστητικὸς restituendum e Codice, ubi editum βλαστικὸς. 1, 1,
 4, 1, 3, 3. c. pl. 5, 2, 12, 5, 4, 3. sed sine varietate
 est ὡσαν ἡδὴ βλαστικήν ἔχει τὴν καχυνώδη κορύνην 3, 12, 8.
 Βλαστογονεῖν c. pl. 1, 11, 7. Vide Βλαστοφυεῖν.
 Βορμῶν, πρὸς, 2, 5, 3. Urb. πρὸς βορρᾶ. Ita quaque 3, 16, 1.
 Βότρυνας, τοὺς, c. pl. 6, 11, 2. ubi Urb. τῶν βότρυνος. Vide Στάχυν.

Βρύον — Graecis hodie lichen ὄβρυς, aliis λευχίης audit.
Walpole II. p. 51.

Δ.

Δάφνη ἀργία — In insula Imbro Nerium ἀγριοδάφνη nunc audit.
Walpole II. p. 51.

Δάφνης ἄνθος γηράσκον ἐκπαππαῖται 6, 4, 8. sed ibi ἀπάτης scribo.

Διαλάμψη τὸ πῦρ 9, 3, 2. ubi ἐπιδιαλ. editum.

Ε.

Ἐγγαία, oppos. ἐνυδρά 4, 6, 1. editum ἔγγαία.

Ἔδος, simulacrum, Fr. II, 47. ubi εἶδους editum.

Ἐκκλύζω — ὅταν τὴν ὑγρασίαν ἐξ αὐτῆς ἐκκλύσωσι Fr. XX, 30. ubi ἐκλύσωσι editum.

Ἐκλευκὸν ἄνθος 4, 2, 4. ubi editum λευκόν.

Ἐλαιαγνος — Postea Sprengel in censura Theophrasti mei inserta libri *Neue Entdeckungen im ganzen Umfange der Pflanzenkunde* Vol. I. p. 13. comparavit etiam salicem uliginosam et viminalem: de posteriore tamen ipse dubitat. Nuper vir doctus, *Dierbach*, in scripto menstruo Ratisbonensi Florae inscripto nomine, anni 1821. no. 12. opinionem *Rauwolfii* revocavit in memoriam, qui salicem *lassaf* vocatam comparavit cum elaeagno Theophrasti, Itinerarii p. 111. Laugingen 1582. Est haec salix aegyptiaca, e cuius amentis masculis odoratis Arabes et Aegyptii aquam odoratissimam et in medicina usitatam destillant, quam aquam *Kalaf* vocant.

Ἐλεγεῖαις 9, 15, 1. ubi ἐλεγεῖοις editum.

Ἐμπαιεῖν θημὸν 4, 4, 5. ubi ποιεῖ editum.

Ἐνιον γένος 3, 13, 7. ubi ἰδιον editum.

Ἐντομή — δι' ἐντομῆς 9, 8, 2. ubi Urb. ἀπὸ τῆς ἐντομῆς. sed 9, 4, 1. δι' ἐντομῆς sine varietate. ἀπ' ἐντομῆς 9, 1, 5. ubi ἀπ' ἀνατομῆς editum. Vide *Ἀνατομή*.

Ἐνυπάρχουσι τῶν νήσων 9, 4, 10. adscribendum ἐπάρχουσι.

Ἐξεργάζομαι — τὸ λίαν — ἔσθαι 9, 6, 3. ubi ἐργάζεσθαι editum.

Ἐξοδία, ἀπ' ἐξοδίας ὁπίων 4, 4, 1. ubi ἐξ Ἰνδίας edit.

Ἐπαίνη 7, 8, 1. ubi editum ἡ πετυνή.

Ἐπιδιαλάμψη τὸ πῦρ 9, 3, 2. Urb. habet διαλάμψη.

Ἐπίκειται ἡ νῆσος 4, 3, 2. ubi editum ἀπόκειται.

Ἐπιμένωμι — ubi scribendum ἐπιμένωμαι.

Ἐπιμνήσκομαι, τοσούτων ἐπιμένωται Fr. 1, 78. ubi ἐπιμύμνεται editum.

Ἐπινεῖει (καί) 5, 4, 8. ubi Cod. καὶ ἐπινῇ.

Ἐπιπλοφή τῆς εἰξῆς καὶ τοῦ φλοιοῦ 3, 13, 3. ubi στεροφή editum, eodem sensu quo φυνεῖα ἐπεστραμμένη.

Ἔργον — περὶ τὰ μέταλλα ἐν τοῖς ἔργοις 9, 13, 4.

Ἐρυνθόδανον — Praeter rubiam lucidam et tinctorum a Sprengelio comparatas etiam Glechoma hederaceum cum notitia Theophrastea comparari posse suspicatur Dierbach in scripto Flora anni 1821. no. 12.

Ἐρυνθία — ἐρυνθιά 8, 10, 2. ubi — βροῖται editum.

Ἐτήσια — Graecis nautis nunc audiant *Meltemwind*, sed in continente Graeciae βορέας. *Walpole* II. p. 287.

Εὐθύκαυλα 7, 8, 2. suppl. Urb. oppos. σκολιόκαυλα.

Εὐλόγος — vide Εὐκόλος.

Εὐδοεῖ ἡ γένεσις Fr. III, 10. ubi εὐλόγος ἦδη editum.

Ευπαγὲς δένδρον 4, 2, 6. ubi ἀπαθὲς editum.

Ἐφίστημι, ἐφιστάσι τὰς θύρας 5, 3, 3. ubi ἀφ. editum.

Εως — ἀπὸ τῆς ἑω c. pl. 5, 12, 4.

Z.

Ζεῶ — Ad comparationem zese et tiphæ cum tritico spelta, monococco, dicocco et tricocco pertinet disputatio Schalleri de triticis his inserta Florae Ratishonensi 1820. no. 29.

H.

Ἡλιοῦσθαι, ubi editum ἀλλοιοῦσθαι, 1, 10, 3.

Ἡμιόλια τὰ ἔλευρα ποιοῦσιν οἱ πρυοὶ ἐν Φωκίᾳ 8, 8, 2.

Ἡμέραν, καθ', 9, 8, 5. ubi Urb. recte μεθ' ἡμέραν, etiam c. pl. 6, 17, 3.

Ἡρακλέους στῆλαι 4, 6, 4. ubi editum Ἡρακλείας.

Θ.

Θερνὸς — vide Ὀψιμος.

I.

Ἰδίω, ἰδίωσιν Fr. IX, 28. ubi edit. ἰδρώσιν.

Ἰς, περὶ μίαν οἶον ἵνα de folio pinnato 3, 4, 3. ubi in editis ἵνα deest.

Ἰσχιάδας, πρὸς τὰς, 9, 13, 6. ubi τὰ τῆς ἰσχιάδος edit.

K.

Κακίς — cancer squilla Graecis nunc γαρίδα audit. *Walpole* II. p. 445.

Καρπίμοις, ἐν τοῖς, τὸ περικάρπιον πρότερον γίνεται c. pl. 1, 21, 1. ubi καρποῖς editum.

Καρτερίν ὄρεον 4, 6, 4. ubi μακρίν editum.

Καρία Περσική 3, 14, 4. ubi Περσική deest.

Κατασκευάπτειν — sed altero loco Urb. παρασκευάπτειν habet.

Κέγγρεν, τῆς, 4, 8, 10. sed Urb. τῶ.

Κενδρίω, ἐν τῶ, 3, 3, 4. Urb. Κενδρίω habet.

Κλινία 4, 2, 5. ubi κλισία editum.

Κρόκος Cyrenæus 4, 3, 1. ubi pro eo τούτο editum.

Κυτινώδες, τὸ, 4, 10, 3. ubi κωδιῶδες editum.

Λ.

Λεπάδες 4, 6, 7. sed Urb. λοπάδες.

Μ.

Μελία καρπὸν ἔχει καρυτῆρόν ἐν λοβῷ λεπτῷ 3, 11, 4. ubi λεπτόν editum.

Μεμοσχυσμένην πεύκην 2, 5, 2. ubi μεμοχλευμένην editum.

Μεσπίλη — Ad agnoscendam arborem pertinet supplementum Urbinatis 3, 12, 5, de folio, iunioris esse δισχιδές et in summo apio simile, contra vetustioris multifidum, angulosum, maioribus segmentis, τετανόν, ἰνώδες, λεπτότερον σελίνου καὶ προμηκέστερον, καὶ τὸ ὅλον κατὰ τὰ σχήματα περιεχαραγμένον. Vide etiam praefationem huius voluminis.

Μεταλλα, ἔστιν ὡς περ μέτ. τῶν ἱξοτομιῶν 6, 3, 2. ubi μέτρα edit.

Μύραινα — Muræna Helena, Graecis nunc σμύρα audit.

Walpole II. p. 441.

Μυρίκη inter amphibias arbores 4, 4, 3. ubi edit. μυρρίνη. similiter μυρρίνης ἄνθος ἐκπαπποῦται 6, 8, 8. ubi μυρίκης scribendum. Pro μυρρίνην 5, 8, 3. Urb. μυρρίνους habet.

N.

Νοτῆράν φύλλον προΰφυσιν 3, 18, 11. sed ibi Codd. ἀτηράν praebent, aliquis ὠτηράν coniecit.

O.

Ὅη — eius κήρυς qualis 3, 5, 5. nota. περὶ τὰ παλαιότερα φύλλα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττους suppl. Urb. 3, 12, 7.

Οἰκῆιον — ubi Urbinas οἰκία habet. Sunt horrea.

Ὀλιγαχοῦ — et 4, 6, 10. Urb. ubi ὀλιαχοῦ editum.

Ὀλιγέχοος — ut 9, 3, 4. ubi et πολύχοι.

Ὀμαλῆς — pro ὀμαλός habet Urb. 9, 4, 2.

Ὀνωις — Graeci hodierni. Ononin villosam ὀωνήδα vocant.

Walpole II. p. 51.

Ὀργάνω — σφοδρότερος ὀργάν τὰς γυναῖκας 9, 18, 9. sed Urb. ὀργῶν habet.

Ὀφιδίων τῶν θανατηφόρων Indicorum 9, 15, 2. ubi editum ὄφρων.

Ὀψιμος — ὀψιμα κομιδῇ 6, 10, 1. sed Urb. ὀφρενῶ habet.

Π.

Πατεσμορ — corrigendum πᾶν εὐοσμόν.

Παράλογος, σπύνιον καὶ ὡς ἐν παραλόγῳ c. pl. 1, 3, 2. ubi παράλογοι editum.

Παραφύει σφαιρίον 3, 7, 5. ubi φύει editum.

Παρείδυμας Fr. III, 22. ubi παραδύσειν editum.

Περίπτον — et 9, 9, 3. ubi περιόπτειν editum.

Πηρώ — ubi Urb. verum πηρουμένη habet.

Πίλησις — πιλῆσει Fr. III, 1. ubi πύσις editum.

Πιτύρας, σφύρας πιτυύρας 5, 7, 8. suppl. Urb.

Πλεονικίς — similiter 3, 18, 1.

Πρίτος, ὁ — τὸν πρῶτον 3, 4, 6. sed Urb. τὴν habet.

Πρίσις ὀρθή, πλαγία 5, 5, 4. suppl. Urb.

Προσραῖνω, εἴ προσραῖνέ τις (τὸν ὄπὸν) τοῖς ζωοῖς 4, 4, 13. suppl. Urb.

Πρώιος — προωιάτιστα 6, 7, 6. ubi πρῶτα editum.

Πτέρυξ — ubi πτερίσιν Urb. habet.

P.

Ῥίγη, ῤῥῶν pro κινῶν habent Codd. 8, 18, 8.

Σ.

Σῆς — Urbinas recte σείς habet.

Σησαμοειδές — Idem sine dubio intelligi voluit Hippocrates de victu in morbis acutis p. 406. v. 38. σησαμοειδές ἀπὸ καθαίρει, ἡ πόσις ἡμιόλιον δραχμῆς ὁ σταθμός, ἐν ὀξυμέλει τεταμμένον. Ξυμίσσεται δὲ καὶ τοῖσιν ἑλλεβοροῖσιν, καὶ ἥσσαν πνίγει, τὸ τρίτον μέρος τῆς πόσιος. Unde apparet, quid sit Theophrasti σῆμης helleborus cum sesamoidē sumtus. Semen ipsum hellebori albi intelligi, tum loci duo Theophrasti docent, tum censuit vir doctus, qui in scripto menstruo Botanicae dicato et Florae nominis inscripto, anni 1821. no. 12. plantas Theophrasteas comparare et explicare cōnatus est, I. H. Dierbach. Is monet, fructum hellebori albi non male comparari cum capsula angulosa sesami. De helleborine Theophrasti ad eundem usum adhibita omnia manent incerta. Sprengelii opinionem de helleboro foetido, quem cum sesamoide comparat in editione Historiae altera, improbat idem, et Dioscoridis duas plantas hoc eodem nomine insignes, quas cum Reseda alba et Astragalo sesamoide Sprengel comparavit, alienas a Theophrasteo sesamoide censuit.

Σολιόκανυλα, ὄππος. εὐθύκανυλα 7, 8, 2. suppl. Urb.

Σκοληκόβορος — sed 3, 12, 8. Urb. σκοληκόβορος habet.

Σόλοι — ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας ἡμιόλια τὰ ὑπερὰ ποιοῦσιν αἱ πυροὶ suppl. Urb. 8, 8, 2.

Συμπεραίνει — scribendam συμβαίνει.

Συνοῦσα καὶ ἡ ὅλη φύσις 1, 2, 1. ubi οὐσία editum.

Σφύρας τὰς μεγάλας πιτυύρας ποιοῦσι 5, 7, 8. suppl.

T.

Ταξίφυλλα 1, 10, 8. ὄππος. ἄζακτα, ubi edit. τὰ ὀξύφυλλα.

Ταρασία, vide Τειρεσίας.

Theophr. oper. T. V.

Ταρβύωδη 8, 2, 3. ubi editum τὰ ῥαββίδη.

Τειρεσίαν, περι, 3, 3, 8. ubi Urb. Ταρσίαν.

Τερέβινθος (pistacia) 4, 4, 7. Urbinas addit de fructu: πλὴν τὸ κέλυσος οὐ τισὶν, τῇ δ' εὐοσμίᾳ καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττε των ἀμυγδαλῶν.

Τετρακοσταιῶς 9, 2, 6. ubi Urb. — κοσταῖος.

Τῆξις Fr. III, 37. ubi σῆξις editum.

Τίθημι — τοῦτομαι τίθενται c. pl. 5, 11, 3. ubi Urb. τέθεινται habet.

Τιτραίνεται 5, 4, 5. ubi editum περαίνεται.

T.

Τπεξάγειν, πᾶν τὸ ὑπ. μέλλον Fr. IV, 35. suppl.

Τπεραίρον, τὸ, καὶ τὸν χρόνον 7, 5, 5. ubi editum ὑπεραίρον.

Τποκοπῇ κάταθεν 3, 18, 10. ubi Urb. ἀποκ. habet.

Φ.

Φαῦλαι c. pl. 3, 23, 5. ubi Urb. φαῦλοι.

Φαύρας, τῆς, καὶ συμφέρονται τὸν φλοιὸν πλὴν μικροῦ. 4, 15, 2. supplet Urbinas.

Φιλυρέα — Philyrea latifolia in Imbra nunc ἐλαιόκρινον audit.

Walpole II. p. 51.

Φλοιός, οἱ δ' ἐνθὺς φλοιὸν καλοῦσι. 3, 8, 2. ubi editum εὐφλοιον.

Φλόμος — In Graecia nunc Daphne Gnidium audit σφλόμος, teste Sibthorpia apud Walpole II. p. 68.

Φυλλόκωνθα 1, 10, 7. ubi editum ἀκωνθώδη.

Φυλλοβολεῖν 1, 1, 3. ubi editum φυλλορροεῖν.

Φύλλου, τὸ ἀπὸ τοῦ, οἱ τέκτονες καλοῦσι τὸ ἄνω 5, 3, 5. supplet Urbinas.

X.

Χαμαιλέων — carthamus corymbosus nunc etiam antiquo nomine χαμαιλέο audit, teste Sibthorio. Walpole II. p. 51.

Χαρτοδράς φησι 2, 7, 4. nomen scriptoris vitiosum.

Χειμῶση, ἐν, τὸ ἔτος 4, 14, 13. ubi edit. χειμέριον ἤ.

Χελιδονία, ἅμα τῇ, 8, 15, 1. ubi edit. τῇ χελιδόνι.

Χρόνον, εἰς, διαμένειν c. pl. 1, 7, 1. ubi edit. χρόνους.

Χρωζόμενον confusum cum χρονοζόμενον Fr. XX, 43.

Ψ.

Ψεκάσθεντα c. pl. 6, 19, 5. ubi ψακ. Codd. habent.

Ψυγινῶν, ἐκ τῶν, 8, 8, 1. ubi edit. ψυχρῶν. c. pl. 3, 23, 4.

αἱ ψυγινῶν χῶραι editum, sed Codd. ψυχρινῶν.

Ψύλλας, πρὸς τὰς, c. pl. 2, 18, 1. ubi ψυχὰς editum.

Ω.

Ωλιμον ἀχρόκαρπον 7, 3, 4. supplet Urbinas.

Comparatio scripturae codicis Urbianae cum vulgata nostra, atque emendatio huius ex illa. Ubi Editiones priores comparavi, Aldinam primam et secundam, denuo comparatas, et Basileensem, eas notis A. 1. 2. B. designavi, Codices vero Vindobonensem, Mediceos, Vossianos, notis V. M. Vo. versionem Gazas littera G.

P. 3. LIBRI I. Cap. 1. Sect. 1. versu 3. κατὰ τὰ τῆ μέρη dat cum V. M. v. 9. τὰ ποῖα dat pro τὸ ποῖα. — S. 2. v. 7. βρῦον pro βρύον. v. 9. αἰεῖ — αἰεῖ.

P. 4. v. 13. καὶ οὐδέποτε τὸ αὐτὸ, omisso οὐδὲν, recte: τὸ αὐτὸ enim refertur ad antecedens πλῆθος τῶν μυρίων. — S. 3. v. 11. φυλλοβολεῖν cum V. M. rectius: v. 16. ἡ γὰρ τοι βλάστησις verum dat, quod voluit Dalec., in loco γενεσις inepti. — S. 4. v. 4. βλαστήτηκόν — ζῶν. v. 5. ὥστε ταῦτα meum habet. v. 8. ἀποβάλλωμεν.

P. 5. s. 5. v. 1. δ' ἐν αὐτοῖς: fere ubique ἀποστροφῇ habet. v. 4. λέγει δ' οἷον — ῥῖζα; φλοιός: quae praefero. v. 9. τῇ ἐν τοῖς ζώοις ὡς ἂν τις τῶν ἀνάλγων ἀφομοιωῖ. Additum vocabulum ἀνάλγων loci defectum quiddam explet, sed vitium omne non sanat. Equidem transpositis membris tentavi locum ita redintegrare: καὶ ἡπλῶς θεὸς δὸν τις τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς ἀφομοιωῖ, τοῖς ἀνάλγων ἐν τοῖς ζώοις ἀφομοιωτέον. vel ita: ὅταν τις τὰ ἐν τ. φ. ἀφομοιωῖ, ut c. 3, 6. — S. 6. v. 1. verum διωρίσθω dat.

P. 6. s. 8. v. 2. consentit cum A. B. V. M. in prava scriptura. v. 6. ἡ ὅλη cum V. M. dat. — S. 9. v. 7. πάντων τὰ τοῦτων pro πάντων τῶν τούτων cum V. M. v. 8. τὴν τροφήν ἐπάγεται cum A. B. V. M. v. 15. ἐφ' ἐν pro ὑφ' ἐν, ut sect. 12. A. B. V. M. Urb. — S. 10. v. 5. τὸ φυτὸν cum Med.

P. 7. s. 12. v. 5. καὶ τοῖς ἄλλοις pro τοῖς τῶν ἄλλοις cum V. M. v. 10. ὡς αὐτοῖς τῶν ζώων — ἐκ τῶν αὐτῶν μεν γὰρ cum A. B. V. M.

Theophr. oper. T. V.

P. 8. Cap. 2. s. 2. v. 2. κηκίς a correctore habet v. 3. καὶ τοῖς μὲν δένδροισιν ἔστιν οὗτως. — S. 3. v. 3. Μενέστωρ e correctione. deinceps οἱ δ' ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἀνωτόμως. recte! v. 5. καθ' αὐτὰ μὲν ἀνωτόμα cum V. M.

P. 9. v. 4. γνωριμωτέρων, quod sequens γνωριμωτέρα δὲ ὁρματ. — S. 4. v. 14. 15. ὑπολειπόντων — τελείως cum V. M. — S. 5. v. 7. ἐν τῇ μὲν αὐτ' τοῦτο τὸ μέρος καὶ. v. 8. ἄλλα δὲ ἦδη. Unde efficio: Ἐν τῇ μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καὶ. Ferri etiam potest ἦδη, fortasse praefendum.

P. 10. v. 2. ἀπαράβλητον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 4. ὑγρότητα singulari numero. v. 8. φύσις αὐτῆς. Heinsius αὐτῆς omisit, et Bodaeus. v. 15. Post Καλοῦσι δὲ τινας τοῦτο καρδίαν· inserit οἱ δ' ἐντεριώνη· ἐνιοὶ δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, quae librarii ceteri propter similitudinem omiserunt. Pergit deinde cum ceteris οἱ δὲ μυελόν. Vocabuli ἐντεριώνη mentionem in annotatione desiderabam. — S. 7. v. 2. τὰ ὕστερον pro τὰ ὕστερα. v. 9. φύλλου pro φύλλου cum A. B. M. V. v. 11. σύνθετα καὶ τὰ μέγιστα καὶ πρῶτα.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 5. πάντα τὰ πλεῖστα cum A. V. M. πάντα fecit Heins. v. 9. Φρύγανον habet, ubi est θάμνος, cum definitione ea, quae est propria θάμνου, cum A. B. V. M. praeterea καὶ ante πολυατέλετες omittit. Sed post πολύκλαδον habet οἶον καὶ γάμβρη καὶ πηγανόν. θάμνος δὲ ἀπὸ ῥίζης πολύκλαδον, οἶον βάτος, παλίουρος. Hoc egregio supplemento ut recte utamur, loca sunt comparanda, ubi φρύγανα memorantur et cum aliis comparantur. Igitur statim classis τῶν φρυγάνων dicitur his τὰ φρυγανικά, e quorum numero memoratur rapparis. Libro 3. f. pl. c. 7, 11. de purgandis arboribus, oleam, punicam et myrtum ait, quo magia concisae purgantur, eo laetius germinare et fructificare, ὅτι πυκνόβλαστα εἰσι καὶ λεπτόβλαστα καὶ ταχὺ παραναϊνόμενα. Addit δὲ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσέψει. Libri 6. c. 1, 12. ἡ φρυγανικὴ οὐσία ἐνλωδῆς esse dicitur; additur deinde foliorum parvitas, διὸ καὶ φρυγανικά. Ex hac classe nominantur primum τὰ σταφανωματικά, velut ἰωνία, ῥοδωνία, Διὰς ἀκθός, πυράρακος, ἡμεροκαλλές, ἐρπύλος, σισυμβριαν, ἐλένιον, ἄβροϊταν; e classe oleum (λαχανηρόν) ράφανος, πηγανόν; denique e silvestribus asparagus, scorpiq, acanthus, eryngium, cynus, οἰονίς, tribulus, pheos seu koebe. Sectione 3. παλίουρος; βάτος, ῥοδωνία, κάππαρις inter τὰ θαμνώδη nominantur; ubi merito miseris, ῥοδωνίαν et κάππαριν ad θάμνους referri, quae alibi τοῖς φρυγανικοῖς annumerantur. Sed fortasse scriptum ibi

fuit ἐπεὶ προθάκανθά γε πολλὰ καὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν θαμνοδῶν [καὶ τῶν φρυγανικῶν] ἐστίν, οἶον. Video nunc, postquam altera pars varietatis scripturae Codicis Urbinatis ad me perlata fuit. — Igitur fides supplemento ita demum constabit, si locum suum vocabula φρυγανον et θάμνος permutarint, et supplementum codicis φρυγανῶν tribuatur ita: φρυγανον δὲ τὸ ἀπὸ ξίξης πολύκλαδον, οἶον καὶ γάμβρη καὶ πηγανον. Superest difficultas in voce vitiosa γάμβρη, cui nomen oleris simile, si cum ruta olus alterum nominare auctor voluit, quod substituam, non reperio, nisi placet Hesychianum γομῇ aut γομώνη, quod utrumque nomen ὀρίγανον interpretatur. — S. 2. v. 4. et 5. γίνεσθαι — ἐκβαίνειν cum V. M. v. 6. ἀποδενδρουμένην verum dat pro ὑποδ. v. 11. ἀπόδοσις cum A. B. V. M. v. 13. ἄγνοις cum M. V. v. 15. verum καί-τοι θαμνώδη γε ἐστίν habet.

P. 12. s. 3. v. 1. αὐτῇ γε cum A. B. V. M. v. 6. παραβλαστηκῆ. — S. 4. v. 2. δεῖν omittit cum A. B. v. 3. καὶ ὀλιγορροϊότητι omittit cum A. B. — S. 5. v. 2. λέγομεν dat.

P. 13. s. 6. v. 4. ποιῶδεσι. v. 7. εὐλόγον δὲ καὶ ταύτας cum A. V. M. Deinceps v. 10. miror in Codice legi verba ἀνευ θαρπείας, omissa in A. B. Med. cum v. 11. cum iisdem verba ἔνια δὲ omittat, et iv. 12. ἀλλὰ χεῖρον cum M. habeat. Omnino de supplemento Heinsiano dubito, et falso mihi videtur dictum, quasdam plantas sine cultu vivere omnino non posse. v. 13. λαστρον vitiosum habet. v. 17. πρὸς τὰ ταύτας addit cum A. B. V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 2. καὶ τὰ ἑ αὐτὰς τὰς, super καὶ scripto κα. v. 4. μικρότης. v. 5. τῶν ἄλλων cum A. B.

P. 14. s. 3. v. 4. μυρίκην dat, quam coniectura con-
status sum. Firmat locus Basilii positus p. 141. ad 3, 3, 1.

P. 15. v. 1. ὅσοι τόποι cum A. B. V. M. pro τρόποις habet. — Cap. 5. s. 1. v. 5. ἐστὶ δὲ cum A. B. V. M. pro ὅ. v. 11. τοῦτο δὲ αὐτὸ τρόπον τινὰ καὶ τὸ παραβλαστηκῆ ἢ τὸ ἀπαραβλαστῆ εἶναι. Bene, praeter omissum τὸ ante αὐτὸ cum A. B. V. M. Habet etiam ὁ φοῖνιξ, rectius Med. ὁ φοῖνιξ, secunda enim longa est. v. 13. κατὰ ἰσχύν, omissio τὴν articulo. v. 14. ἢ τὰς τοιαύτας διαφορὰς cum A. B. V. M. — S. 2. v. 2. φύλλα habet, sed ἀγρία omittit, ut A. B. V. M. v. 6. recte Πάντα δὲ γὰρ μὲν ὄντα dat pro Ταῦτα δὲ γ. μ. ὅ. v. 7. παχυφλοιοτέρα cum A. B. M. sed propius vero ξιζιφλοια. v. 9. ἀνδράγγη, ἐγγύεια cum A. B. V. M.

P. 16. v. 2. πολιοιπος sine accentu habet, et φύλλος.

ut v. 3. μονοπος συκής, omisso οἶον. — S. 3. v. 4. κωνίαν cum Ald. habet verum. v. 7. τὰ δὲ βίνα, sic, ubi verum αἶνα latet. v. 12. γονατῶδες cum A. 1. 2. verum habet, cum sequatur ἄκανθῶδη ad βίτος et παλιουρος referendum. — S. 4. v. 4. σκληρότης, μαλακότης, γλισχρότης, κραυρότης. γ. 7. ἡ μὲν γὰρ ἰτέα καὶ γλωρὸν εὐθύ κοῦφον ὥσπερ ὁ φελῶς cum A. B. V. M. v. 8. αὐαθέντα. v. 9. σγισθέντα, ut A. B. V. M. v. 11. falsum λοῦα cum ceteris libris habet.

P. 17. Cap. 6. s. 1. v. 4. ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς cum V. M. etiam A. 1. 2. ut v. 5. τῶν μὲν γὰρ cum A. V. M. v. 8. μάλιστα αὐτῇ cum A. V. M. igitur αὐτῇ scribendum videtur. v. 11. συκαμίνου singulari numero rectius habet. — S. 2. v. 2. διαφέρουσι δὲ αὐτοὶ καὶ cum Vind. M. Fortasse αὐταὶ praestat. v. 4. σκληρότερα καὶ κραυρότερα τῶν ξύλων auctius duobus vocabulis habet. v. 5. μανότεραι δὲ αἱ μὲν, αἱ δ' οὐ ὑμενώδεις δ' ἐν μὲν cum A. B. V. M. v. 11. τὰλλα προειρημένα.

P. 18. s. 3. v. 3. πολύριζα καὶ τὰ ἀκρόριζα. Hoc exemplo apparet, quomodo μακρόριζα in ἀκρόριζα vulgatum fuerit mutatum a librariis. v. 5. καθ' ἅπερ ῥοιᾶ, omissa ἐλάκη vulgari, cui ἐλαία substituit. v. 7. μονόριζα δὲ οὕτως. Additum δὲ confirmat. v. 9. rectius μὴ μονορίζων habet, addita negatione vulgato μονορίζων. v. 10. κατὰ βάθους cum A. V. M. deinceps ἀμυγδαλαὶ A. ἀμυγδαλαὶ cum B. V. M. post ἐλαία omittit δὲ cum ceteris libris. — S. 4. v. 3. μανότεραι rectius habet, et v. 13. κυπαρίσιος, quae forma s. 5. sequitur.

P. 19. v. 4. ὥσπερ ἐπὶ τῆς cum A. B. V. M. — S. 5. v. 1. ἄπασαι δ' ἑμμετροὶ cum A. V. M. Unde καὶ additum in nostra editione fuerit, non reperio. v. 3. παραβλασθηταὶ. v. 8. πύξος cum A. B. V. M. v. 11. εἰκαζούσαις cum V. M. imo et A. 1. 2. — S. 6. v. 2. σέλινον, λῆπταθος — ἀποφυάδας — σέλινον καὶ τὸ τεῦτιλον. Heinsiana sola σέλινον primo loco habet, A. 1. 2. σέληνον. Post alterum copula deest in A. B. Heins. v. 8. solus verum ὠκίμου habet. v. 9. ὅσων μὴ εὐθύς.

P. 20. s. 7. v. 1. μεγίστας δὲ ἄλλας cum A. B. V. M. v. 3. ὑλώδεις cum M. V. v. 6. ἀσφοδελού. — S. 8. v. 2. ἔχειν τοῖς δὲ καὶ ὅλως cum A. B. V. M. ut v. 3. καταρίζα πάντα τὴν τε. v. 12. et 13. bis δόξαιεν habet cum V. M. δόξειεν bis A. 1. 2. v. 15. ἡ δὲ τῶν σκιλλῶν.

P. 21. v. 5. κῦμα ἢ καρπός. ὅθεν καὶ οἱ ἐντεταταμένοι λεγοντες οὐ κακῶς ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τοῦτο μὲν ἐστὶν cum

A. B. Med. v. 9. ἀνάκαρτος — εἴησαν αἱ ῥίζαι, cum A. B. M. v. 12. ὕδνα δὲ καὶ ὁ καλοῦσι τινες ἀσχίον — οὐχ ὄγον. Facit igitur diversum ab ὕδνω τὸ ἀσχίον. v. 13. ὡν οὐδὲν ἐστὶ ῥίζα cum A. B. V. M. — S. 10. v. 7. vitiosum τρεῖς γοναί, ut v. 8. διαθῆναι cum ceteris habet. v. 12. τινὰ δὲ καὶ τῶ cum A. B. V. M.

P. 22. s. 12. v. 1. τῶν πωδῶν mutila, πωδῶν A. B. Deinde de σπύλας cum ceteris. Copulam καὶ post κρόνος omittit cum V. M. v. 7. οὐίτον, sic. v. 9. ὡς περ ὁ κερπός. v. 12. στρέφοντες τὰς βώλους cum Graeco canasq; scribere non dubito. Cernere enim deorum aras radicibus non erat in more nec Graecorum nec Aegyptiorum. Praeterea locus desiderat mentionem medi, quo radices in usum cibarium colligebantur. Exodichantur namque radices cum ipsis glebis, quibus infixae et demissae haerebant, atque inde integras eximebantur. — S. 12. v. 3. ἀμικτέρα, ut A. B. V. M. v. 11. κικισ βάθους cum A. B. V. M. v. 16. ὃ καὶ φαίνεται cum Vind. Med. 2. ὃ φαίνεται M. 1. ὃ omittunt A. B. Heins. v. 18. φῦσαι καὶ δυάμαις, omisso αἰ. — Cap. 7. s. 1. v. 3. καὶ γὰρ φῦσαι — οὐδεμία καθήκει cum A. B. V. M. habet. v. 11. ἐπεὶ πᾶν cum V. M.

P. 24. s. 2. v. 10. φινάδες — ἱριδος cum A. B. V. M. sed ἱριδος A. B. Heins. — S. 3. v. 2. οἶον addit cum V. M. v. 3. μέχρι οὐ. v. 4. συνάψη συκῇ cum ceteris. v. 5. πρὸ ante τῶν ῥιζῶν Heins. omisit. v. 9. πομῆριον. v. 10. διασθίεσθαι cum V. M. in quo δὴ ἐσθί, latere videtur, deinceps αὐ τῶν recte habet scriptum. — Cap. 8. s. 1. v. 1. Τῶν ἀνδρῶν τὰς τειχεύτας cum V. Med. v. 5. λέγει cum Vind. pro λέγω. v. 6. ἢ τῶν ἄλλων cum M. Probabili coniectura ἐπὶ τῶν ἄλλων Graecus Censor scribi vult. v. 7. καὶ om. cum A. B. V. M.

P. 25. v. 1. συκῇ, ὅλως πάντα, omisso καὶ, ut paginae antecedente. v. 5. πυγμακώδην. A. B. V. M. πυγματώδην habent. v. 6. ἀνοζότερα mecum pro ἀνοζώτερα. v. 9. ἐλείων. — S. 2. v. 7. θηλακρῶν cum Vind. habet. v. 9. ἐπὶ παντί. ἐλαίης καὶ cum Vind. Med. v. 14. ἐλιγοζέινον, sed Vind. ἐλιγοζόινον οἶον habet. — S. 3. v. 6. ὡς περ, ut ὡς περ voluisse dare videntur. v. 8. κατ' ἀλλήλους mecum.

P. 26. v. 5. ἰσχυρόν pro ἰσχυρότατον cum V. M. — S. 4. v. 6. πυρώσει pro πηρώσει, et v. 8. πυρωθῇ cum M. — S. 5. v. 2. διὰ τὸ μήπω τὰν μέσον προσηυξῆσθαι. sed A. B. Med. μήτ' ἀνὰ μέσον προσευξίσθαι habent, unde visus origo patet. Scriptura Codicis propter tempus coniectura mea

praestantior est. v. 8. πτελέα καὶ δοῦς cum A. B. V. M. v. 10. πάντως δ' ὁ — ἀπογηρασκόντων παχύτερον γίνεται. M. παχύτερος habet. omnes ceteri cum A. B. ἀπογηρασκόντων τῶν.

P. 27. v. 7. παραβλαστηκόν. Vulgo omnes παραβλαστηκόν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ὡς εἰς μήκος. v. 5. veram ἀνάλλογον habet Bodl. v. 8. ῥοὰ, ut A. v. 13. ἀφείη cum A. B. V. M. v. 14. ἀνάκαυθαισι, iota iuxta scripto, pro more. — S. 2. v. 4. εὐαῖη τὸ αὐτὸ κάλλιστον. V. M. εἰσαῖη τὸ αὐτὸ x. pro vulgato εἰσαῖε καὶ τὸ αὐτὸ x.

P. 28. v. 3. v. 1. Ἔστιν δὲ — φυλλόβολλα. V. M. εἰ τὰ — φυλλόβολλα. v. 5. θυή. v. 7. πρίνος — δεύη, ἀκανθος. Ubique πρίνος recte scriptum habet. Ald. πρίνος — δευάνθος. V. κήλαντρον φυλλική, δευάνκανθος. M. φιλόκη δευάνκανθος habet. Florē v. 7. δευάνκανθου uti coronariae artifices tradit 6, 8, 3. Tertius locus est 3, 3, 1. ubi cum Heinso. Bodaeus δευάνκανθα, ἀκανθος dedit, quod A. 1. 2. habenti Urbinas cum Basii. δευάνκανθα, ἀκανθος. Exo δευάνκανθος, σπένδανθος cum Gaza scripsi: sed superest magna dubitatio de priorē scriptura: Inter semper florentes stirpes est δευάνκανθος sine varietate 3, 3, 1. et de germinatione 3, 4, 2. Scriptura igitur δευάνκανθος in Theophrasto multo certior altera esse videtur. De δεύη dubitare vix licet, quam Urbinas codex admiscet acantho: nusquam enim δεύα inter semper virentes arbores nominatur. v. 10. ὁ σίνυρος cum V. M. — S. 4. v. 5. ῥοδανία, ἰωνία dat.

P. 29. v. 1. σκηῇ τινι cum A. B. V. M. v. 6. αὐτὸν pro αὐτῇ cum V. M. — S. 8. v. 3. βραχύτερον cum ceteris omnibus praeter Heins. Bodl. v. 7. προῖβλαστει. v. 6. καὶ πρότερον dedit. πρότερον solum dedit Heins. Bodl. et habet Urb. contra omittunt A. B. V. M. v. 9. ἀνιγδαλή μενέum. ἀνιγδαλή. Edd. ceterae. v. 10. ὑστερον τῶν ἄλλων cum A. B. V. M. — S. 7. v. 6. ὅψιαν σιναι. v. 7. αἰφύλλων cum M. v. 8. καὶ ἡ ἕανσις vulgato ἀνθρασις substituit, cui supponit cum Scaligero, sed verum αἕανσις agnoscere in sequente ἀφαιίνεται, quod habet v. 10. pro ἀφανίσεται. v. 12. ἄλλων γοῖραν. A. B. M. 1. ἄλλων γοῖραν. M. 2. ἡ καὶ δὲ καὶ ἄλλων γοῖραν. V. ἡ δὲ καὶ καὶ ἄλλων γοῖραν.

P. 30. Cap. 10. s. 1. v. 7. κιστῶ. S. 2. v. 2. διαφέρει καὶ τὰ τε ὕπνια cum V. M. Ceterae edd. καὶ τὰ ὕπνια. v. 8. ποιωδέστερα unde A. B. πωδέστερα explicabis. v. 6. δὲ ante λευκότερα omittit cum A. B. V. M. — S. 3. v. 1. falsum στροφὴν cum A. B. V. M. commune habet.

P. 31. v. 1. διὰ τὸ μὴ ὁμοίως ἑλικοῦσθαι, quod coniec-
ceram, habet. v. 4. 5. μὴ ἔχοντα. — διὸν Graecus Censor
ipsum hoc διὰ ὡς coniecit, interpretatus δι' ὡς διαβήσεται
ἡ τροφή. — S. 4. v. 4. ῥόα, Heins. Bod. ῥοά. v. 5. επαν-
τόφυλλα cum A. B. V. M. — S. 5. v. 3. καθ' ὅλου. v. 4.
ταῖλα. v. 5. δυοῖν. v. 11. καὶ παραγωνίζοντα cum A. B. V. M.

P. 32. v. 1. τὰ τοῦ μίλατος. M. καὶ τοῦ αμ. V. καθά-
περ τοῦ αμ. v. 2. καὶ ταῦτα μὲν ἀσχεστα. — S. 6. v. 3.
καὶ τὰ τῆς δρυὸς cum V. M. v. 4. παρατηριζόντα plane
scriptum habet. v. 5. καὶ τὰ τῆς δρυὸς καὶ μίλατος. v. 7.
8. καὶ τὰ τῆς πεύκης cum A. B. v. 14. ἔστιν ἡ ἀκανθά
cum M. — S. 7. v. 2. κίλλας. A. σκύλλας. v. 6. καὶ ἀμ-
πέλου, omisit τῆς. v. 9. νεκρά ἀλάδων, τοῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν
omisit, cum Heinsiano et Rodaei editione, nupera Britannica.

P. 33. v. 1. κηροῖαι. v. 2. λουγγίον cum A. B. M.
βολβοῦς λουγγίου. v. 9. καὶ τὰ φύλλα ἀκανθάκη πάντα
cum A. B. V. M. unde φυλλάκακη restituere nunc non da-
bitur. v. 10. καὶ τῶν θαμνωδῶν δὲ καὶ ἐτι μᾶλλον cum V.
A. τινὰ, vulgatum omittant etiam M. — S. 8. v. 2. δένδρων
ἢ τῶν ἄλλων, sed dubium videtur, an ἦν pro καὶ sit a cor-
rectore. v. 3. καὶ πλατύφυλλα, καξίφυλλα, καθάπερ μύρρι-
νος cum V. M. unde apparet, unde librarii codicis Aldini-
sum τὰ δένφυλλα prociderint. Scilicet a Theophrasto scri-
ptum censeo: ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα καξίφυλλα,
καθάπερ μύρρινος; τὰ δ' ἅπαντα καὶ ὡς ἔνυχο, καθάπερ —
τῶν ἄλλων, nempe earum arborum, quae folia non habent
lata. Atque haec ratio e Plinii versione facile confirmari
posse videtur. Quodsi vero Theophrastus formae varietatem
omnem nunc persequi voluisset, plura erant commemoranda,
veluti πλατύφυλλοις opponenda erant λεπτόφυλλα, alii for-
mae τὰ δένφυλλα, et plura deinceps erant repetenda, quae
iam sunt omnia exposita a sectione inde 4. Nunc vero po-
sitionem et ordinem foliorum enarrare voluit. Quod arguere
videtur quoque formula ὡς δ' ἐπὶ τὸ πᾶν, *plectungue*, di-
versa ab antecedente κενὴ δὲ διαφορά πάντων ὁμοίως δέν-
δρων καὶ τῶν ἄλλων, quae foliorum numerum comprehen-
dit: cui aliam subiungere minus generalem quid opus erat,
si redire ad formae enarrationem voluisset, quae iam pluri-
bus erat verbis absoluta? Denique multo plura erant voca-
bula, formae varietatem designantia, inserenda sine auctori-
tate Codicum, nec sine tautologiae culpe, si opposita voca-
bulis πλατύφυλλα et δένφυλλα quaerebantur. — v. 14. τὸ
τὸ δὲ αὐ. passim habet. v. 15. ἐκ τοῦ αὐτοῦ cum A. B. V.

P. 40. v. 1. σχεδόν δὲ καὶ cum V. M. ἐλάας solus. — S. 2. v. 1. διαφέρει δὲ καὶ τὰ τῇν ἔκφυσιν. v. 3. ἐλάα, ἧς καὶ ἀποπίπτονται solus. διατετριωμένα V. M. v. 10. μηλεία, ὄγνος, κοκκυμηλεία. v. 11. ῥόδαια, correctum tamen. v. 12. κατὰ pro κάτω. v. 15. ἄκαρος — κνήκος. Vind. ὁ ἄκαρος καὶ ὁ μνήκος. v. 18. ὕπερ σίκκος cum M. ὁ περισίκκος A. — S. 4. v. 2. ἰδιωτέρας cum A. v. 4. οὐ μὴν cum A. M. v. 10. μηλείας.

P. 41. v. 2. ἐκ μέσου, ταῦτ' εἶναι cum M. ἐκ μέσου εἶναι ταῦτ' εἶναι V. v. 4. ἄτονον ἄνθος cum A. ἂ τὸν ἄνθος V. v. 7. ἀδύνατον εἰ τελεοκαρπεῖ, ἀλλὰ μέχρι cum A. V. M. nisi quod A. ἀλλὰ μὴ μέχρι habet. ἀλλὰ μόνον malebat Censor Græcicus. S. 5. v. 1. τό γε τῆς ῥόας, recte! v. 3. totus locus ita scribitur: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν ὥσπερ ἐκτετραμμένοσ κόντιος ἔχων τὰ χεῖλη μυκώδη. M. similiter: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κόντιος — μυκώδη. V. κατ': δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κόντιος — μυκώδη. v. 8. εὐθύ cum V. M. v. 11. δύναμαι τελεοκαρπεῖν. Etiam V. τελεοκαρπεῖν habet. — Cap. 14. s. 1. v. 3. βλαστὸν, male! v. 5. ἐλάα. v. 11. τελεούδν. v. 12. τῶν ἐνῶν καὶ τῶν νέων, οἵτινες.

P. 42. v. 2. καρπὸν, ἔτι δὲ ὁ ὀλυνθος cum V. M. v. 3. ἐκ τῶν νέων cum V. M. — S. 2. v. 4. οἱ δὲ ταύτης μὲν cum A. B. V. M. v. 5. ὥσπερ τῆς κερωνίας, omisso καί. v. 6. αὐτῇ γὰρ καὶ ἐκ cum M. deinceps πολὺ. v. 11. σιδηρῶν. v. 16. ἀνδράγαγος — ἐλάα. v. 17. ἄκρων. v. 19. πλὴν τούτου γε καὶ ἀκρόβλαστον, omissis καὶ ἀκρόφυλλον. — S. 3. v. 8. καὶ πῶν τὰ γε ταῦτα ἐν τοῖς μέρεσιν. An fuit καὶ πῶς τὰ γε τοιαῦτα?

P. 43. s. 4. v. 4. ὅσα δὲ ἐν ἑκατέρῳ τούτων τοῖς καρποῖς cum A. ὅσα δὲ ἡ ἑκατέρῳ τούτων τοῖς κ. V. M. v. 10. τῶν ἄλλων, omisso καί, cum A. V. M. — S. 5. v. 4. ῥᾶον λαβεῖν, omisso vulgari τε, cum V. M. Male τε fuit substitutum.

AD LIBRVM II

P. 44. Cap. 1. s. 1. v. 8. αὐτόμαται cum V. M. v. 10. τέχνης ἤδη προαιρέσεως cum V. M. — S. 2. v. 3. ἐπὶ καὶ κλωνός solus. ἀπὸ κλωνός γὰρ οὐ δύναται A. 1. 2. Falso Boddæus inde κλωνός καὶ οὐ δύν. refert. v. 12. ὅπως καὶ ἀπὸ τῶν. v. 15. αὐτεῖς pro εἰαυτεῖς cum A. V. M.

tar): ἐξελόμενοι conveniant. v. 7. οὐδὲ δ' ἐπαγγελοσάμενα. V. ἐν ἀγγυόσπερμι cum M. habent. Deinceps τῶν κῶνων Urb. male. v. 10. εὐθὺς cum V. M. v. 12. ἐλάας. v. 14. πτηνῶν — πυχραμυδῶν. Posteriorē scripturam habent quoque M. cum Vind. In Aristotelis h. a. 8, 15, 6. αἰνὰ πυχράμας in aliis libris dicitur κέγχραμας, ut in Veneto et Mediceo, *Ichramis*, Guiljelmo interpreti, Hesychio κύγχραμος et κυχράμας, in libris Plinii 10. s. 33. *cechramis* et *ceenchramis* reperitur. Unde suspicor, scripturam vocis olim variatam fuisse, et ἄγεμα non a semine milii (κέγχρου), sed fici nomine duxisse. v. 18. οὐ μὴν ἄλλ' ὑγρότης δέ τις cum M. ἡ ὑγρότης δέ τις Vind. S. 4. v. 2. τὰ διεσπῆτα cum V. M. medio δὲ omisso, quo magis vitii suspicio, quam iunctum σχεδὸν facit, augetur.

P. 36. v. 1. ὡς προσηκῆς, falso, ut videtur, v. 7. εἰ μὴ τις θύει τὸν σάκχον ὡς προέχον. An hinc corrigendus locus sect. 3. ubi est εἰ μὴ τις τὰν κῶνων ὑγροῖον θήσει? v. 11. τὰς ἐλάας, Attice. — S. 5. v. 2. ἀπ' ἐνός cum ceteris habet, et v. 3. ῥίνοσθαι, ab Heinsio et B. ommissum. v. 8. σῶξ καὶ ἡ ῥοὰ cum ceteris. v. 10. ὅπερ συμπυκνῶσι τς. A. B. V. M. οἷοι habent. ὅπῃ fecit Heins. cum Bodæo. Equidem ἐπεὶ συμπυκνῶσι γε malim. — S. 6. v. 4. ῥοὰς mecum. v. 9. τοῦτο τὸ ὑγρόν mecum et cum V. M.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 2. additum a me articulum τοῦς habet. v. 4. πλὴν τοσοῦτον ἢ ὅτε σχῆμα cum A. B. V. M. v. 6. τῶν δὲ ξύλων, ineptel ita tamen etiam V. et M. deinceps ἰσώδεις cum A. v. 7. ἐλαώδεις. v. 13. ἀννήσου pro ἀνήθου. A. ἀνήσου, κέθριδος. Etiam V. M. ἀνήσου. Male Heinsium secutus mutavi. — S. 2. v. 4. οἷον ἐλαία. A. οἷον ἐλαίας cum V. M. Heins. v. 6. μηλαίας.

P. 38. s. 2. v. 2. ἡ δὲ καὶ συνωδίων cum V. M. v. 3. μαράθου, recte. v. 10. οὐδὲ σαφῆς egregie pro αὐτὸ ἐπισημῆς. — S. 3. v. 3. καὶ φυτῶν, amisso τῶν. v. 5. verba εἶχε τὴν οἰκειότητα πρὸς τὴν ὅλην φύσιν margo adscripta a secunda manu habet. v. 6. ἡ δὲ παραλλάττει. V. M. cum A. εἰ δὲ παρ. — S. 4. v. 1. τὰ ἄνθη, τὰ φύλλα, omissis μᾶλλον ἢ, cum V. M. [v. 4. πτερυγοσμάτων cum V. v. 8. ἰδιώτισιν.

P. 39. Cap. 13. s. 1. v. 6. μηλαίας — ποικυληλαίας. v. 15. πρὸ ἀγρίων habet ἀγρίων. V. ἀντικῶν. Med. 1. et 2, in margine ad ἀντικῶν adscriptum habent οἶμαι γὰρ ἀγρίων. — S. 2. v. 4. καὶ τὸ ἶον τὸ μέλαν cum V. M. v. 7. ταύτης ἐν τῇ ὕδατι cum V. M. v. 8. οὐδὲ δὴ τοῦ χειροῦ mecum.

P. 40. v. 1. σχεδόν δὲ καὶ cum V. M. ἔλαας solus. — S. 2. v. 1. διαφέρει δὲ καὶ τὰ τῇ ἐκφρασει. v. 3. ἔλαα, ἥ καὶ ἀποσιππύοντα solus. διατετραμμένα V. M. v. 10. μηλεία, ἄγνος, κοκκυμηλεία. v. 11. ῥόδαϊα, correctum tamen. v. 12. κατὰ pro κάτω. v. 15. ἄκαρος — κνήκος. Vind. ὁ ἄκαρος καὶ ὁ κνήκος. v. 18. ὕπερ σίωδος cum M. ὁ περσίκτος A. — S. 4. v. 2. ἰδιωτέρας cum A. v. 4. οὐ μὴν cum A. M. v. 10. μηλείας.

P. 41. v. 2. ἐκ μέσου, ταῦτ' εἶναι cum M. ἐκ μέσου εἶναι ταῦτ' εἶναι V. v. 4. ἄτονον ἄνθος cum A. ἃ τὸν ἄνθος V. v. 7. ἀδύνατον εἰ τελεοκαρπεῖ, ἀλλὰ μέχρι cum A. V. M. nisi quod A. ἀλλὰ μὴ μέχρι habet. ἀλλὰ μόνον malebat Censor Græcicus. — S. 5. v. 1. τό γε τῆς ῥάας, recte! v. 3. totus locus ita scribitur: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν ὥσπερ ἐκτετραμμένος κύκλος ἔχων τὰ χεῖλη μυκώδη. M. similiter: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — ποτινος — μυκώδη. V. κατ' δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — ποτινος — μυκώδη. v. 8. εὐθὺ cum V. M. v. 11. δύναμαι τελεοκαρπεῖν. Etiam V. τελεοκαρπεῖν habet. — Cap. 14. s. 1. v. 3. βλαστὸν, male! v. 5. ἔλαα. v. 11. τελεοῦν. v. 12. τῶν ἔνων καὶ τῶν νέων, οἵτινες.

P. 42. v. 2. καρπὸν, ἐτι δὲ ὁ ὄλυνθος cum V. M. v. 5. ἐκ τῶν νέων cum V. M. — S. 2. v. 4. οἱ δὲ ταύτης μὲν cum A. B. V. M. v. 5. ὥσπερ τῆς κερωνίας, οἰσίσσο καὶ. v. 6. αὐτῇ γὰρ καὶ ἐκ cum M. deinceps πολὺ. v. 11. σιδηρῶν. v. 16. ἀνδράφαξ — ἔλαα. v. 17. ἄκρων. v. 19. πλὴν τούτου γε καὶ ἀκρόβλαστον, omissis καὶ ἀκρόφυλλον. — S. 3. v. 8. καὶ πῶν τὰ γε ταῦτα ἐν τοῖς μέρεσιν. An fuit καὶ πῶς τὰ γε τοιαῦτα?

P. 43. s. 4. v. 4. ὅσα δὲ ἐν ἑκατέρῳ τούτων τοῖς καρποῖς cum A. ὅσα δὲ ἢ ἑκατέρῳ τούτων τοῖς κ. V. M. v. 10. τῶν ἄλλων, omisso καὶ, cum A. V. M. — S. 5. v. 4. ῥῶν λαβεῖν, omisso vulgari τι, cum V. M. Male τε fuit substitutum.

AD LIBRVM II

P. 44. Cap. 1. s. 1. v. 8. αὐτόματος cum V. M. v. 10. τέχνης ἤδη προαιρέσεως cum V. M. — S. 2. v. 3. ἐπὶ τοῦ κλωνός solus. ἀπὸ κλωνός γὰρ οὐ δύναται A. 1. 2. Falso Boetius inde κλωνός καὶ οὐ δύν. refert. v. 12. ἄπιος καὶ ἀπὸ τῶν. v. 15. αὐξίς pro εὐαξίς cum A. V. M.

P. 45. v. 3. v. 9. ἅπαντα γὰρ ὅσα ἴσους. ἅπαντα καὶ ὅσα A. V. M. v. 12. εὖν τις τα ἔργη mecum. ἐάν τοῦ τὰ ἔργη παρὲν V. Sic etiam M. sed in 22. est του e correctione. v. 13. ὑποβρέζον εἶναι μάλιστα γὰρ ἢ ὑποπρενον· οὐ μὴν ἄλλ᾽; transposito recte verbo εἶναι, quod omittant A. B. V. M. v. 16. ἢ ἐκφυγῶν. — S. 4. v. 5. καὶ χάρακος, omisso ἀπό. v. 12. ἐμφυλίας; ita ut ante h et pone rursus vestigia appareant. ἐμφυλίας A. M. ἐμφυλείας V. — Cap. 2. s. 1. v. 2. ἢ ἔξῃς, pro καί.

P. 46. v. 1. ἀμφοτέρως mecum. ἀμφοτέρως A. ἀμφοτέρω Vind. v. 4. καὶ ἡ ῥοδωνία cum V. M. v. 5. δακρύου recte pro δακρύων. v. 9. διατέμνων mecum et cum V. M. v. 12. τῷ φρεσθαι rectius τὸ φ. V. M. — S. 2. v. 3. τρόποις φρεῖν cum V. M. 1. φρεῖν M. 2. v. 7. μολύνειν cum A. V. M. v. 9. τὴν ὁρεῖαν cum A. B. V. M. v. 13. ἀνωτέρω mecum; ceterae omnes Edd. ἀνωτέρου habent. v. 14. καὶ ἀπὸ mecum, transposita copula καί. — S. 4. v. 2. πλείους αἱ γένεες cum A. B. V. M.

P. 47. v. 1. ταχίστη καί, omisso δέ, cum M. — S. 5. v. 2. πόλλων τῶν γλάντιων cum A. V. M. sed recte deinceps σκληραὶ — ὄξυται. v. 3. ἐν μὲν γὰρ τῶν ἀπίων, addito γὰρ.

recte! v. 8. κυδώνιος. V. κηδωνίοις, sic. v. 9. σκληρὰ cum Heins. — S. 6. v. 2. πύρρον pro Ἡπειρῶ cum A. B. M.

P. 48. v. 1. μέλαιναν et v. 2. τὴν ἐν Ἀντιάνδρῳ A. μέλαιναν etiam A. B. V. M. v. 5. καὶ ante πύκνη omittit. v. 7. ἡμερωμένοις. recte! v. 9. εἰ δὴ χεῖρας. A. εἰ δ' ἡ χεῖρων. V. εἰ δ' ἡ χεῖρ cum M. unde facilius scriptura Urbetis prodit, quae vera videtur. — S. 7. v. 3. ἐμφέρειν pro ἐκφέρειν. v. 4. ἀνάπαλιν θλίγα — λαμβάνειν. Etiam A. B. V. M. δέ omittunt. v. 7. alterum ποιεῖν rectius omittit. v. 11. περὶ ποταμὸν τὸν Πίνναρον, recte. παρὰ ποταμὸν Πίν. A. B. Heins. Bod. v. 13. αἱ πύρηναι, male. — S. 8. v. 2. τὸν παρ' ἡμῶν φ. φυτεύειν. Etiam V. M. ἡμῶν habent. v. 5.

πρὸς ἄλληλων, sic. προσύλληλον καρπὸν τῷ τόπῳ coniectura ingeniosa scribi voluit Censor Graecus, si modo de vocis auctoritate et significatione, pro κατάλληλος positae, constaret.

P. 49. s. 9. v. 1. διὰ om. cum A. V. M. v. 2. οἷς καὶ recte προ εἶον καί. v. 4. ἀπορεῖ τα ῥόα cum V. ἀπορεῖ τα ῥόα M. ἀπορρεῖ, τα ῥόα A. B. v. 5. verba δέ τινος delevit secunda minus. v. 6. ἀναρθεῖν. v. 7. καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. recte! — S. 10. v. 3. ἐξαλλάγῃ δέ χώρας mecum. εἰ. δέ

ὅρας A. B. V. M. v. 5. recte αὐτὰ διὰ μίαν addis γάρ.
v. 6. καθάπερ τὰ πέρσιον, omisso καί. v. 9. οἱ σὺν ἀσθεντο
et spiritu. v. 11. ἡμιχρόν. V. M. ἡμιχρόν habet. v. 12.
ἀμφότερα cum V. M. — S. 11. γ. 4. καὶ τούτων mecum, et
deinceps τῇ θεῷ. δὲ μεταβ. ῥόα καὶ ἡμιχρόν; ῥόα μετ.
γ. 7. πάταλον πιαση. V. M. πάταλον της cum lacuna.
Latet vitium! — S. 12. γ. 3. ἀπαγορεύται mecum.

— P. 50. γ. 1. λέγοι mecum. γ. 4. ἰλίαν. γ. 6. περισκο-
πεῖς τὴν θαλίαν ὅλας. γ. 8, φώλων; γ. 9. οὐδὲν cum
A. M. — Cap. 3. β. 1. γ. 1. Φασὶ δ' οὖν. V. M. φησὶ δὲ.
γ. 6. γλυκεῖας — αὐτὰ δένδρα μεταβάλλειν, ὥστε. γ. 8. χρί-
ρον δὲ τὸ mecum. — S. 2. γ. 2. ὑπολαμβάνουσιν. γ. 3.
ἡτανύζουσιν cum Heins. et M. V. γ. 4. κήρυκτον — κα-
λουμένην ἐκ μέλανος γάρ — μέλανα.

P. 51. γ. 3. οὐ μὴν ἀλλ' εἴπερ συμβαίνει, μᾶλλον ἐν
τοῖς κ. egregie habet et auctius, eiectionis verbis ἐν τῷ παντὶ
p superiore membro temere repetitis. — S. 3. γ. 5. inutile
ὧν omittit. γ. 8, συμβαίνειν. γ. 11. ποτ' ἀποκαυθεῖσα cum
A. B. V. M. κήριον ἐπεβλάστησεν A. repetunt V. M. γ.
23. πωργο habet γρ. κλάδων, et sequens πάλιν a correctione.
γ. 14. καὶ δὲ εἶον ἀπέπεσαν, ut A. V. M. γ. 17. οἰκειούται
cum V. M. — Cap. 4, s. 1. γ. 2. μίνθαν cum V. M. γ. 6.
rectius τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐπετείοις.

P. 52. γ. 5. χρόνον καί, omisso ὡς, cum A. B. V. M. —
S. 2. γ. 7. ἄμβολον, ut A. B. V. M. γ. 8. αὐτοῖς τοῖς cum
ceteris. — S. 3. γ. 1. μεθοπωρινοὶ βαρεῖς. Γίνεσθαι. γ. 2.
τὸ σέλινον cum A. B. V. M. γ. 7. τινὰ κατὰ πῆρσιν cum
A. B. V. M. γ. 8. σκοπεῖον cum iisdem libris.

P. 53. s. 4. γ. 1. ἄτοπον δ' ἂν δ. μᾶλλον ἐν τοῖς cum
V. M. γ. 4. ὥσπερ ὁ ἱέραξ, omisso καί. recte! γ. 5. καὶ
παταστόπην. γ. 6. ὁ ὕδρος ἐπέχει cum A. B. V. M. γ. 9.
χρυσάλλις. γ. 14. αὐτομάτην cum V. M. — Cap. 5. s. 1.
γ. 1. ἐπεὶ δὲ cum A. B. V. M. γ. 6. ὥς δεῖ cum iisdem.
γ. 7. καλεῖουσιν o correctione. ὡς τὰ χρίστα. γ. 8. μέλλει
utrumque cum A. B. V. M. γ. 9. πυρούς προσφύεται cum
iisdem. — S. 2. γ. 5. εἴν ἢ μὲν σώματος. V. εἴν ἢ μὲν
σώματος.

P. 54. γ. 1. βαθείος ἢ καὶ χόρας cum V. M. γ. 2, μα-
κροτέραν cum V. M. γ. 4. μεμοσχυνμένην, sed a manu sec.
super os scriptum ē, ut fieret μεμοσχυνμένη, deinceps ἢ ante
ἐκτάπηχυν omittit cum Med. Scriptura μεμοσχυνμένην vera
videtur; nam et Plinius plantam abietis translata ex h. l.
ἐκταπηνίτι. — S. 3. γ. 9. βορρα sine accentu. γ. 12. ἀπίους,

μηλείας. v. 13. ταύτη γὰρ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 2. verum ὑπόπνευμα habet solus. Pergit: λαμβάνειν καθάπερ ἢ τῆς ἐλαίας, σχίσαντα τό τε ξύλον κάτωθεν ἐμβάλλοντα φυτεύειν· ὁμοίως δὲ ἐλαίας — ἄλλων. Φυτεύεται δὲ ἡ συκὴ καὶ ἐάν τις. In A. est: λαμβάνειν καθάπερ τῆς ἐλαίας καὶ συκῆς καὶ τῶν ἄλλων. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκὴ. V. M. verba καθάπερ ἢ τῆς ἐλαίας σχίσαντα τό τε ξύλον κάτωθεν καὶ λίθον ἐμβάλλοντα φυτεύειν soli integriora habent. v. 7. σφύρα παίη cum V. M. σφυρῷ παίσῃ A. B. Heins. Bod: v. 8. εἰτ' αὐτῆς ἄμμου cum A. B. V. M. v. 9. καὶ γίνεσθαι δὴ φάσι cum V.

P. 55. v. 4. εὐβλαστες solus sincerum habet. v. 9. φυτεύεται δ' ἐκ cum A. B. V. M. v. 10. ἄχοι οὐ ἂν γένηται ἄριτων cum V. M. nisi quod sic ἄρι τῶν habent scriptum: — S. 6. v. 4. φυτεύουσι δὲ ῥόας μὲν καὶ μυρρίτανες addito μὲν solus. v. 7. ὄγχανς vere. Eadem varietas in Homericæ Odys. 7, 120. v. 10. sincerum ἀποστάσεις habet solus. — S. 7. v. 3. εὐθενεῖ γ. φασιν cum A. B. v. 10. φυτευόμενα cum A. B. V. M.

P. 56. Cap. 6. s. 1. v. 3. φυτεύουσι λείους, omisso γὰρ cum V. M. v. 4. δύο κάτω καὶ δύο ἄνωθεν. v. 6. πόλων cum M. κόλων Vind. A. B. — S. 2. v. 2. ἢ δ' ἀφ' αὐτοῦ ὅτιαν cum A. B. V. M. quæ temere mutavi secutus Heinsianth. Deinceps ἄνωθ' ἐν ᾧπερ Med. v. 4. δέπηχυν. v. 5. τὸν ὑγρόν cum V. M. v. 8. αὐτῆς τὰς ῥίζας cum V. M. v. 9. περιπλάττειν cum A. B. V. M. Sed antea omnes περιπλάττουσι habent. v. 15. Ἰνδοί, omisso ἔχουσι, cum A. B. V. M. praeter Ἰνα vel Ἰν', cui ceteri libri male ἦν substituant.

P. 57. v. 1. καὶ solus additum habet. Sect. 3. v. 5. κατὰ τῆς κόπρου cum A. B. V. M. v. 8. μετὰ μὲν τοῦ τῆς M. τὰ μὲν τοῦ Vind. v. 10. ἄλλων συμπαραλαμβάνουσι. v. 11. διστῆς sine accentu. Deinceps χαίρει cum V. M. — S. 4. v. 3. ἀστρόν, ὅτε καὶ — πολλοὶ φυτεύουσιν. vere! ceteri libri omnes ὅτε omittunt: interpretes τότε alieno loco inseruerunt. v. 6. ὁρθόφυη τε καὶ αἱ — ἀποριτώνται, partim vere, partim proxime vero. ὁρθοφυῇ τε probat etiam Græcæ Censor. — S. 5. v. 3. ἄλλ' ἰδία καθαίρουσι. v. 4. ἐπιζητῇ. v. 5. ἢ ἐκ τοῦ διός. M. ὕδαρ ὃ τὸ ἐκ τοῦ διός. V. ὕδαρ. ὃ ἐκ τοῦ διός. v. 6. ἄλλων, cum V. M. v. 8. διατείνει corrigat Bodæus. διὰ τὴν Αὐθιαν (ita etiam M.) διατείνει Vind. rectius.

P. 58. v. 3. ἀμφοτέρως εἴη, omisso ἂν, cum V. M. — S. 6. v. 6. καὶ ὁ μὲν cum V. M. v. 7. πρῶτος cum A.

βοήθεια mecum. Gaza sensu loci aberravit vertens: *Unde fit, ut bisario adiumento mas esse feminas valeat.* An Codex voluit τὸ τε γὰρ ἄνθος?

AD LIBRVM III.

in Codice Inscriptum περὶ ἑργίων δένδρων τὸ γ.

P. 66. Cap. 1. s. 1. v. 5. πάντα γὰρ ἢ ἀπὸ. bene! v. 6. οὐχ omittit cum V. M. v. 8. μηδὲ φυτεύειν cum A. B. V. M. deinceps ἐπιφύονται δ' ἢ vulgatum habet. v. 10. τὴν ἀροῖττουσαν. recte! καὶ φίλυδρα, omisso τὰ. A. B. V. M. καὶ ἡ φίλυδρα habent. v. 14. καὶ ὥστε καὶ cum M. v. 16. φυτεύεται δὲ pro δὴ cum V. M.

P. 67. s. 2, v. 2. Φεινομι cum A. B. V. M. v. 3. ὡς ἐξεργάγη cum V. M. v. 8. πελέα ἡντι πελέας. V. M. πελέας ἡντι πτ. habent. — S. 3. v. 5. κακίνο σημεῖον υπολαμβάνουσιν. v. 6. πνευμάτων addit cum V. M. v. 9. ποιῶδων, ut libro 1. aliquoties.

P. 68. v. 1. Κλήδημος. v. 2. τὰ φυτὰ omittit cum ceteris. v. 5. ἀλλάτῃ μὲν. — S. 5. v. 4. Νέσος cum A. τόος V. M. v. 6. συγγεννα. v. 8. κλείω χρόνον cum nostris. v. 11. φασὶ τὴν τῶν ποιῶδων. Ἡ δ' ἐπομβροία τοῦτο δ' αὖ ἐποίει ταῦτο, συγκαταφέρειν. A. B. φασὶ τὴν τῶν ποιῶδων. Ἡ δὲ ἐπ. τοῦτ' αὐτὸ ἐποίει. V. M. ut Urbinas, excepto συγκαταφέρειν. — S. 6. v. 4. καὶ ἐν τούτῃ ἐλάττωσιν cum V. M. ἐλάττω recte Gaza *humilem materiem* interpretatur, oppositam arboribus, ut cap. 2, 1. δένδρων ἢ τι τῶν ἐλάττωσαν. v. 5. κινουμένης dat, quod si accipiat, sed sequens ἐκάστοις tamen erit intelligendum τόποις. v. 8. ἐννεαχόντων cum V. M.

P. 69. v. 3. παχέος cum A. B. deinceps οὕτως V. M. v. 4. τὸ γε σίλφιον. Med. 3. τῷ σίλφιον, M. 22. τὸ α. v. 6. οὐν τοιοῦτοι cum A. B. V. M. — Cap. 2. s. 1. v. 2. ἀφύλλα cum A. B. V. M. v. 11. οἶον ἑλάας, omisso ἦτον, ut in A. B. V. M. v. 15. ἰδιώτερα solus, sed pravum, habet. v. 16. γεωργίαν mecum. προσδέχεται V. M. v. 18. κάπαρις. — S. 2. v. 4. ἡμερον καὶ ἐργιον cum V. M.

P. 70. v. 1. μὲν omittit cum V. M. v. 3. δὲ δὴ γὰρ στεόν cum ceteris. v. 5. τιθίσιον cum A. B. M. — S. 3. v. 6. ὅλη φύσις. v. 11. τὴν ἀρετὴν cum V. M. — S. 4. v. 2. εἰ τε cum V. M. v. 6. ὁ μὲν οὐν mecum. v. 7. ἡ καὶ ἁλως cum V. M. v. 8. ὥστε τῷ τύπῳ. Fuit fortasse ὡς γε τῷ τ. καὶ ἀπλῶς εἰπέν. v. 11. καὶ μᾶλλον. v. 15. οἶον Πιερησὶ τε καὶ Κυρήνη cum V. M.

P. 71. v. 3. καὶ λιμνοὶδεις. v. 3. περιώδεις V. M. v. 6. εὐδαινοῦς. V. M. εὐδαινοῦς. — S. 6. v. 1. οὐδέν δὲ ἄτοπον cum A. B. V. M. v. 4. γὰρ ἐκαὶ cum iisdem. — Cap. 3. s. 1. v. 4. πηγὴς integre scriptum habet. v. 9. κήλαστρον cum M. v. 10. ὑξυάκαρτα cum A. B. v. 11. verba πεφυκίαν — γλείνον manus secunda addidit. v. 12. οἱ δ' ὡς διαιροῦσι cum V. M. Gaza *quanquam alii aliter distinguunt* vertens οἱ δ' ἄλλως scriptum legisse videtur. — S. 2. v. 3. τῇ χρεῖα τῇ τε τῶν ξύλων cum V. M.

P. 72. v. 1. καὶ τῇ τῶν καρπῶν rectius. v. 2. ἐν τοῖς πεδίοις. v. 3. ἐν τοῖς καρποῖς cum A. B. V. M. v. 4. καὶ δρώδεις, recte! v. 7. εὐθενεῖ, superscripto εὐθηνεῖ. v. 10. ἐπὶ τῶν ἄκρων cum ceteris praeter Bodaei Ed. quae τῶν omisit. — S. 3. v. 3. ὑπὲρ ὧν mecum. v. 8. κήλυστρος. v. 6. ἐλάτη, πεύκη cum V. M. v. 11. ἐν τῇ Κρήτῃ cum V. M. quod dare volui. v. 12. ὅλως εὐτροφος cum A. B. — S. 4. v. 1. Ἐνιοι δὲ cum V. M. v. 8. τοῦ ἐν τῷ Ἰδῇ. M. τοῦ ἐν τῷ Ἰδῇ.

P. 73. v. 3. Κινδρῖω cum V. M. v. 4. τιρασίαν — μόνον cum V. M. μόνην τούτων Gaza vertit *tantum ex his*. — S. 5. v. 3. προσείας. v. 5. πλησίον mecum. v. 7. θαυμαστός cum A. B. — S. 6. v. 2. παρίων cum A. B. V. M. — S. 7. v. 4. οὐδ' ἀνθεῖν rectius.

P. 74. v. 2. οὐ δύνασθαι cum V. M. — S. 8. v. 1. ἀμφωβηγείται solus cum Heinsiana. v. 11. καὶ τὴν μὲν ἐτέρον cum A. B. V. M. v. 14. συμβαίνει σχεδὸν cum iisdem. v. 15. τῶν δένδρων cum V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 5. δὲ om. cum V. M. itaque membrum hoc priori iungendum, subla- ta distinctione maiore, quod fecit Gaza, qui deinceps rectius scriptum οὐ γὰρ κατὰ vertit *non enim maturitas pro germi- nationum ratione*.

P. 75. s. 2. v. 4. ἀφάρκη cum V. M. v. 5. πρὸς ζεφύρου — εὐθὺν. v. 6. ζεφύρου κράνεια καὶ cum V. M. v. 10. πτέος. V. M. ἀκτέος cum A. B. v. 11. τὰ ἀκαρπα τὰ δοκούντα καὶ ἀλωάδη. v. 12. ἄλλως περ' ἐνισταμένου. A. B. V. M. etiam ἄλλως habent. — S. 3. v. 2. μὲν ὡς εἰπεῖν cum ceteris. Heins. μὲν omisit. v. 3. δὲ καὶ ἐπὶ πλέον, ve- re! v. 6. ἦν δέ. v. 10. τοσαύτῃ δὴ διαφορὰ mecum. Verba τῷ δ' ἄρξεν σκληρότατον omittit cum ceteris. — S. 4. v. 1. ἡ μικρῇ, omisso καί. v. 2. καὶ μάλια, recte! v. 3. καὶ ὑγράδων cum ceteris praeter Heins. et Bod.

P. 76. v. 1. ὅτι pro ἔτι cum V. M. v. 4. καὶ ἡ μῆλεα, recte! — S. 5. v. 8. μετριωτέραν μὲν ἔχει παραλλαγὴν, opti-
Theophr. oper. T. V. B

μα! v. 6. ἡ κήλαστρος καὶ ἡ πρῶτος cum V. M. — S. 6. v. 4. Φασὶ δέ γε καὶ τὴν κήλαστρον — ὑπὸ τοῦ χειμῶνος cum A. B. V. M. praeter particulam γε alibi omissam. v. 8. ὀψίκαρπα solus mecum.

P. 77. v. 2. ὀψίσταρα γωνεῖα. V. M. ὀψίτερα. — Cap. 5. s. 1. v. 3. συνεχῇ γε a pr. manu, sed correctum. v. 7. λοιπῶ et antea τρισλοιποὶ cum V. M. quae scriptura orta videtur e varietate gemina λιπῶ, λοιπῶ, τρισλοιποὶ, τριςλοπα, coniuncta. v. 10. διαλιπόντα cum V. v. 12. κορυνης ἕως τῆς cum V. M. v. 13. τὰ πλάγια mecum. Vulgo τὰ deerat. v. 14. ποιησάμενα mecum. Vulgo — σάμεται. v. 16. σκιοφοριῶνα. — S. 2. v. 2. κηκίς mecum. v. 4. ἀ-θρόος. v. 5. πιττοειδοῦς cum A. B. V. M. v. 7. μείζω cum V. M. v. 9. ἐγγλωρος vulgato εὐχλωρος recte substituit Graecus censor.

P. 78. v. 1. αὐξάνονται cum V. M. itaque haec ita continuanda cum sequentibus: ἔστι· καὶ αὐξάνονται καὶ λαμβάνουσιν ἓναι μέγεθος. Ceterae editiones ἓνα habent cum Codd. v. 3. τὸ τρίτον cum ceteris praeter Bod. qui τὸν dedit. v. 5. ἴσως cum A. B. V. M. v. 6. παρελθουσῶν, quod conieci, habet. — S. 3. v. 5. λοιπῶν cum V. M. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν οὖν, recte! v. 2. βλαστήσεις αἱ ἐπὶ — ἀρκτούρων. V. M. αἱ δὲ ἐπὶ — ἀρκτούρων, omissis βλαστήσεις αἱ. Camotiana addidit vocem βλαστήσεις: Aldina enim prima lacunam habet. Scriptura ἀρκτούρων orta videtur ex altera, quam habet Urbinas, ἀρκτούρων. v. 5. ἀμπέλω cum V. M. v. 9. καὶ μακρὸν cum ceteris, καὶ omisit Heins. et Bod.

P. 79. v. 1. ἴδια Heins. et Bod. firmat. A. enim εἶδη habent. v. 5. καὶ ante Διὸς βύλανος et πίτυς omittit cum V. M. v. 9. ἐποιδήσεως meum confirmat. v. 11. εὐθύς αὖ παρα τῆς V. M. εὐθύς αἱ παρ' αὐτῆς cum A. B. Comparato demum loco infra 3, 12, 8. intellexi, de sorbo hunc locum intelligi debere, atque ad eam normam emendationem scripturae vitiosae dirigendam esse. Verae vestigium agnoscas facile in verbis αὖ παρα τῆς, si litteras unciales vel quadratas scriptas fuisse cogites. Gaudeo, coniectura me assecutum fuisse vocem λιπαρὰ in ea latentem. Cetera ita scribenda censeo: Τῇ δ' ὅγ' ἔγινετο τοῦ μιστοπώρου — εὐθύς λιπαρὰ καὶ ὥσπερ et cetera. Comparato altero loco, ubi eadem paene verba repetuntur, nemo de scriptura nostra dubitabit. Verum et ille ipse proficiet e comparatione; ibi enim ὅταν ἀποβάλῃ τὸ φύλλον — ὡσάν ἤδη βλαστικὴν περι-

bendum censeo. γ. 13. ἡ δὲ ἡρακλεωτικὴ cum A. B. V. M.
 v. 15. βοτρυνῶδες cum A. B. V. M. deinceps ἡλίκον cum V.
 M. v. 16. πιώδη cum A. B. V. M.

P. 80. s. 1. v. 5. λίκαρα cum V. M. Male ἀννотatio λί-
 κρα habet. v. 6. σφένδαμνος, ὄστρεα, ζυγία. Bod. ζυγία
 omisit. ὄστρεα V. M. κλήθρα verum solus habet. Formam
 κλήθρον et κλήθρος pro alno Glossae veteres habent. —
 S. 2. v. 2. κατὰ τοὺς τρόπους, sed correctum τόπους, quod
 posterius solum verum. τρόπους cum Gza V. M. v. 3. καὶ
 βλαστοὺς. Deinceps ὠρισμένη καὶ συνεχῆς solus verum ha-
 bet, quod posui. v. 7. κατὰ πάσας solus, vere! v. 9. ὀλί-
 γων οἶον κοτίνου καὶ ἄλλων. V. M. solum οἶον addunt. v.
 10. κοινὴ πάντων ὁμοίως cum V. M. v. 11. καὶ ἐκ τοῦ
 ἄκρου. V. M. καὶ τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἄκρου, male transposita
 copula vulgo omissa. v. 17. τοῦτο ἐπὶ τῆς περικτῆς καρύας
 cum V. M. — S. 3. v. 4. ὁμοία δὲ cum ceteris. ὑποία
 H. et Bod.

P. 81. v. 4. habet οὖν cum ceteris, omissum ab H. et
 Bodaeco. — S. 4. v. 6. ἐταργῶς φνόμενα cum A. B. V. M.
 v. 7. δ' οὖν δοκεῖ — καὶ ἡ πρίνος. V. M. etiam δ' οὖν
 habent, quod dare volui. v. 13. καὶ πύκνη προζέλλουσιν cum
 A. B. V. M. — S. 5. v. 2. βαθυρίζιατον cum A. B. V. M.
 v. 7. ἄμφω ἐμβιῶναι cum A. B. V. M. deinceps omnes Edd.
 et Codd. praeter Urbinatem δυσόλεθρον. v. 8. σφένδαμνον
 καὶ ὀλίγον cum A. B. V. M. v. 11. καὶ κλήθρας λεπτιὰς
 καὶ μαλίας cum V. M. An fuit καὶ κλήθραν λεπτιὰς καὶ
 ὁμαλεῖς?

P. 82. v. 1. δυσολέθρους mecum. Ceterae Edd. δυσο-
 λέθρους. v. 3. οὐ βαθύριζα τὰ τοιαῦτ' ἔστιν cum A. B. V.
 M. — Cap. 7. s. 1. v. 9. λεῖον mecum. — S. 2. v. 3. ἡ πα-
 ρύτερον cum A. B. v. 4. ἐν ταῦτῳ τοῦτῳ. v. 7. τὸ κατὰ τὸ
 λεῖον. V. et M. τὸ καταλεῖον. v. 9. τῇ δὲ δῆλον ὅτι, recte!
 Sequens διὰ om. A. B. M. Voluerunt igitur cum Urb. τῇ
 dare. — S. 3. v. 4. τὰ δὲ καὶ cum V. M. v. 5. τὸν βόιρον.

P. 83. v. 6. καὶ ἡ καρποφόρος cum V. M. et antea βό-
 τρον cum A. B. V. M. — S. 4. v. 2. κηκίδα mecum. v.
 3. πιττώδη μέλαιναν. v. 6. καὶ ante προσεμφερές omittit.
 v. 7. αἱ δοτῶχη. deinde δ' ἔτι σκληρόν. v. 10. πυρῆνος
 ἐλαία εἰρουφύην cum V. M. An fuit πυρῆνος ἐλαίας σκλη-
 ροῦ φύσιν? v. 12. περὶ πυρηνίου σκληρότητα πεφυκός, egre-
 gie! περιπυρηνίου σκληρότερον A. B. V. — ηνίου σκληρότα-
 τον Med. v. 13. πρὸς τοὺς λύχνας V. M. v. 15. κηκίς me-
 cum. — S. 5. v. 1. παραφύει δ' ἐντεριώτης τῶν ροπαῶν

μαλασγαλίδας, in quo verum indagabunt alii. v. 4. ἰσπανηκότας A. B. V. M. verum habet Urbinas.

P. 84. v. 3. κισσηροειδές, recte! deinde ἄλλο τούτου σπανιώτερον. Alteram formam σπανιαιότερον habent A. B. V. M. v. 7. μύας cum A. B. V. M. deinceps ἴσχει solus habet. v. 8. κηκίδος rectius. — S. 6. v. 2. ἀπό τῶν ῥεζῶν cum ceteris praeter H. et Bod. v. 8. Φαίνεται — ἐπὶ ταύτῃ μάλιστα προσίζειν recte solus, nempe ceterae Edd. φύεται pro φαίνεται habent. v. 10. κατακλυσθῇ γίνεσθαι. Ceteri κατακολουθῇ γίνεται cum A. B. — Cap. 8. s. 1. v. 1. δὲ omittit. v. 7. post καλλικαρπότερον addit καὶ πολυκαρπότερον solus. v. 8. παραπλήσια δ' ἡ τοιαύτη διαφορὰ solus. Ceteri cum A. B. φορὰ habent. v. 11. συνεμφαίνοντας cum A. B. V. M. omisso verbo λέξομεν. Verba καὶ τὰς ιδίας — φανερωῶν prima manus omisit.

P. 85. v. 1. Ἀρνὸς δὴ, quod conieceram. v. 10. βαλάνους omittit cum A. B. v. 14. ἀλείφλοιος· οἱ δ' εὐθύφλοιον καλοῦσι. Postremam scripturam habent quoque A. B. V. M. et recte quidem. Sic est ἐνιοὶ καλοῦσιν εὐθὺ γλυκεῖαν ῥίζαν 9, 13, 12. et in nostro loco paulo antea εὐθύς τὴν μὲν ἡμερον καλοῦσι. ubi respicit poeticum nomen ἡμερίς de quercu usurpatum. v. 16. τὸ τῆς ἡμερίδος cum V. M. τὰ τ. ἡ. A. B. H. — S. 3. v. 5. ἀμφοτέραι cum A. B. V. M. v. 10. ἐν omittit, recte! — S. 4. v. 3. post ὁρθοφυής addit οὐδὲ λεία cum A. B. V. M. quae restituere volui.

P. 86. v. 1. πολυμάσχαλος ὥστε ὀζῶδῃ καὶ βραχεῖαν, egregie! Abeat igitur καλομάσχαλος, unde male fuit invectum. v. 4. ἀσατέστατον. v. 5. ἥτιον ἐστὶ τῆς ἡμερίδος, quod Britannica dedit. v. 7. μορφὴν addit cum V. M. — S. 5. v. 1. Negationem ante φύεται solus addit, sed sequens ἡ σπανίως est etiam in A. V. M. v. 6. φριπηδέστατον solus verum habet. v. 8. ἐπιτοπολὺ mecum. Vulgo erat ἐπιτολὺ. v. 12. Post Λέγουσι omittit δὲ cum A. V. M. — S. 6. v. 3. Κηκίδας, recte! v. 4. χρησίμη cum A. B. V. M.

P. 87. v. 2. φάσκος ὁμοίος τοῖς βραγχείοις. v. 3. καὶ βραχὺ. Aldinae habent φάσκον ὁμοίος τοῖς βραγχίοις — πόλιον καὶ βράγγιον. v. 6. ἐξοφθαλμον. v. 7. ἔχει omittit solus, recte! nisi malis cum Urb. deinceps scribere: ἔχει δ' ἡ ἀλείφλοιος ἐπιμέλαν τοῦτο φύσει καὶ βραχὺ. v. 8. ἡ δ' ἀλείφλοιος ἐπὶ μελίαν τοῦτο φύσει. Etiam A. B. V. M. ἐπὶ μελίαν habent. — S. 7. v. 5. ταύτην δὲ, recte! v. 9. καταφρήγνυται. v. 15. διὰ γὰρ τὸ — φυσώμενος, ὀλίγος cum V. M. v. 18. τὰ τοιαῦτα, recte!

P. 88. Cap. 9. s. 1. v. 2. Ἰδέαν cum A. B. V. M. ut v. 4. ubi ante ξύλον addit τὸ cum V. M. v. 9. εἰδέας. v. 13. ἀγγίων. A. B. ἀγγελίων. V. M. ἐγγείων. terrenorum Gaza vertit. — S. 2. v. 1. ὀξύτερον cum A. B. V. M. ramosior Gaza. v. 2. εἰδέα. v. 3. μελάντεραι δὲ πίττη καὶ γλυκύτεραι καὶ λεπτότεραι καὶ εὐωδέστεραι cum V. M. recte! et memorabile videtur, hoc uno in loco V. M. iota iuxta positam transtulisse e libro suo, unde exscripti sunt. v. 5. χαῖρον. v. 6. τὸν ὄρν cum A. B. v. 10. σκληροφυλλότερον cum V. M. et Gaza. v. 14. σκληρία cum A. B. V. M.

P. 89. v. 10. μέτρας. v. 13. ἐρυθρότερον τὴν χροιάν, omisso καὶ, cum A. B. V. M. v. 14. τῆς παιδός, ἐν τοῖς, omisso καὶ, cum A. B. V. M. ubi veterem scripturam δαυδός pro δαδός agnosces. — S. 4. v. 2. ταῦτά γε pro γένῃ cum A. B. V. M. v. 7. ἐμπεφέστατον, quod conieceram. v. 8. καὶ ante τὸ μέγεθος omittit cum A. B. V. M. v. 14. αἰχμωδέστερα cum V. M. ἀχμωδέστερα A. quod in αἰχμωδέστερα mutavit Camotiana. v. 15. ἔτι δὲ τὴν πίτταν ἐμπεφέστατον τῆς πίτυος· καὶ γὰρ τὴν πίτυν, egregie!

P. 90. v. 1. μικρὰν cum ceteris. v. 2. δὲ omittit cum V. M. — S. 5. v. 1. πεύκης καὶ διαφέρειν cum V. M. v. 4. ἔτι δὲ τὸν κώνον, omisso καὶ, recte! v. 7. ἀτευκα. deinceps ἔχει καὶ τὴν μεγάλην πρὸς τὴν πεύκην cum V. M. v. 9. ἐπιμαθεῶσιν male V. M. v. 12. πιτυώδους cum ceteris. πιτυώδους H. cum Bodaëo. v. 19. ἰδιὸν τοῦτο πάθος, omisso τε, recte! — S. 6. v. 4. τὰ τοῦ ἀρόενος mecum.

P. 91. v. 7. Θηλοειδῇ e correctione cum A. B. V. M. v. 8. πωανέας cum iisdem. — S. 7. v. 2. οἰνωδες cum V. M. v. 8. στερεώτε καὶ cum A. B. V. M. v. 14. τῇ αἰγίδι, recte! v. 17. ἐπανιὸν — τὸ τυχὸν solus. v. 15. τὰ τε τῶν. V. M. omisso τὰ solum τε addunt.

P. 92. v. 4. ἀγαθὰ γὰρ — ἐλάτης οὕλην solus: nam ὅλην A. B. V. M. ἀγαθὰ etiam V. M. cum Gaza. v. 10. καὶ ἔτι τὴν recte solus. — Cap. 10. s. 1. v. 6. διογίδες. V. M. διογιδέν. v. 7. ἐπικανθίζον mecum. v. 8. κατὰ βάθους cum V. M. v. 10. ἀνακάνθωι καὶ λείωι. v. 11. καὶ ἡ κατὰ. δὲ ἡ κατὰ, omisso καὶ, V. M. v. 15. ἀμαξία cum V. M. qui ἀμαξία scribebant. ἀμαξουργίαν A. B. Verba καὶ εἰς διαφορογίαν omittit.

P. 93. v. 3. τὸ δὲ ξύλον, recte! v. 8. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸν, recte! v. 12. καὶ πολὺν cum A. B. V. M. v. 13. μελίζον πιάμω, τῷ χρώματι cum V. M. v. 16. Τὸν δὲ καρπὸν solus, recte! — S. 3. v. 1. ἑξήστους solus. Articulum omit-

lunt V. M. v. 3. τῷ στήματι cum V. M. rectius! v. 13. εἰς οἰκίαν cum V. M. recte! οἰκίας A. B. v. 14. φησι. V. M. cum A. B. φησι habent.

P. 94. v. 1. ἄρῃν solus, recte! v. 2. τῷ τὸ μὲν εἶναι solus; unde scribendum censeo τῷ τὸν μὲν. v. 5. ὁζωδέστερον καὶ πυκνότερόν· ἐστίν, ἔτι recte cum V. v. 7. παχύτερον cum V. M. v. 13. ἀφ' ἑτέρου cum V. M. — S. 5. v. 6. ἀδραφάξιος cum V. M. sed ἀδραφ. Vind. v. 10. καὶ ἡ πρὸς τῷ μίσχῳ cum V. M. v. 12. μακροτέραν cum A. B. V. M. v. 14. μαλακωτέραν solus vere cum Gaza habet πολυμακρωτέραν Med. cum vestigio veri.

P. 95. s. 1. v. 3. ζυγίαν — κλινόστρογον. V. M. etiam ζυγίαν, nempe ut antea σφένδαμνον omnes habent. Voluitne κλινόστρογον, unde κλινόστροφία Agathiae? An κλινόστρογον τὴν ψαλλίδα Hesychii huc pertinet? v. 10. ὅλα τ' εἰς εὖ, bene! v. 13. ταῖς τῆς φιλύρας. v. 16. καὶ αἱ ξανθαὶ cum V. M. — S. 2. v. 10. πεδαινήν.

P. 96. s. 3. v. 8. τιν' ἔχοντα καὶ ἀπανανθίζοντα cum A. B. V. M. v. 9. Τὸ δ' ὅλον ὅπερ εἶποι cum A. B. V. M. v. 10. φυλλοροσίν solus vere habet. v. 11. οἶον ἵνα κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ' ἑκάστον πέφυκε συγχῶν διεχουσῶν, egregie praeter vitiosum συγχῶν. Etiam infra 12, 6. de sorbo τὸν ἰνώδη μίσχον primum, deinde ἰνός de eodem dixit. Vulgatum οἶον satis indicabat defectum vocabuli ἵνα: ita enim scribo. v. 18. ἔγω, καπυρὸν δέ, egregie! Vitium καὶ πυρὸν A. B. V. M. vestigia veri servavit. v. 19. πυρρόν· πυκνότερον cum V. M. — S. 4. v. 3. ἔγω — λοβῶ λεπτῷ καρπὸν, bene! v. 9. τὰ πλεχτὰ cum A. B. V. M. v. 10. βαδυνάκη, locis concavis Gaza. βαδύνια A. B. βαδὺ V. M. ita ut suspicer, in Codice, unde descriptum exemplum Aldinum et reliqua fuerunt, per notam scriptum fuisse vocabulum, ex quo Aldus βαδύνια effecit, Mediceorum et Vind. scriptor syllabam dubiam omisit. v. 12. τὴν δὲ βοιμελίαν cum A. B. V. M.

P. 97. v. 2. μανότερον ἢ βοιμέλιος. V. M. μαυότερον ἢ βοιμέλιος. rarior corpore Gaza, μακροτέρα ἢ βοιμέλια A. B. — S. 5. v. 3. πεδαινόν. M. πεδινόν. A. B. H. Bod. παδεινόν. Est enim omne campestre laeve, montanum autem omne scabrum Gaza, qui φύσει γὰρ πᾶν τὸ πεδινόν τραχὺ; τὸ δ' ὄρεινόν λαϊόν legisse videtur scriptum. v. 8. ὀξύν, πτελέα, τάλλα. V. M. ὀξὺν πτελέα, τὰ ἄλλα. deinceps πεδεινὸν Urb. πεδινὸν A. B. ut v. 17. — Cap. 12. s. 1. v. 5. ἰνώδη λεπτόν cum A. B. V. M. v. 8. ὁμοίως, recte!

comma igitur post ἄγνῳ tollendum. v. 9. τῶν δὲ ξύλων, bene!

P. 98. v. 2. οὐριῶν cum A. B. V. M. v. 13. ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄγνοις. ἔχεν τοῖς ἄγνοις A. B. V. M. Restituendum vetas ὁμοίως et comma post ἄγνοις tollendum, ut sect. 1. v. 14. περὶ τὰ ἐφύδρα καὶ οὐκ, bene! Vulgo ἐνύδρα. Negationem omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 15. φύεται δὲ καὶ ἀπὸ, bene! — S. 3. v. 10. τὴν κέδρον δὲ ξύκιδρον. V. M. παρ. τὸν κ. v. 11. ἀπεστραμμένα. v. 13. ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν cum A. B. V. M.

P. 99. v. 2. εὐωδής: deinceps εὐειδής addit cum Gaza et Vind. v. 3. ἄλλο ὁμοίως. v. 9. Ἐφη δὲ καὶ κομίσαι — αὐτῷ Σάτυρος ἀνανθεῖς cum V. M. κοκομίσαι M. sed alter ex emendatione. v. 12. ἀμφοτέρως. A. B. V. M. ἀμφοτέρους. v. 13. φύονται περὶ τὰ πετρώδη, omisso δέ; cum V. M. qui vitiosum πετρώδη tenent. — S. 5. v. 3. ἀνθηροειδής cum A. B. V. M. item σαιάνειος. v. 5. copulam post λευκότερον omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 7. εὐωδέστερον καὶ στιφρότερον. sed post litteram ἑ (sic scriptam) una littera erasa fuit. M. καὶ στρυφρότερον habent. v. 12. ἐγγλωρότερον, bene! v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδες δὲ καὶ — σεληνοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσχιδές σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδές, μίξοσι σχίσμασι καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ σχίσματα περιεκαθαρόμενον. Ex hoc insigni supplemento botanici nostri fortasse facilius arborem Theophrasti agnoscent. Lacunam initii ita fortasse licebit commodè interpolare: Φύλλον δὲ τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] διοσχιδές τὸ καὶ ἐν ἄκρῳ σεληνοειδές, ἐπὶ δὲ τῶν παλαιότερων πολυσχιδές σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδές, μίξοσι σχίσμασι et cetera.

P. 100. s. 6. v. 4. ἡδίους mecum. ἰδίους V. M. v. 5. τῶν δὲ οἴης. V. M. οἶων. Equidem τῆς δὲ οἴης malim. — S. 7. v. 2. τὸ μὲν μίσχον μακρόν, omisso verbo ἔχει, cum A. V. v. 3. δὲ omittit cum V. M. v. 4. πτερυγοειδῶν cum ceteris. v. 6. ὑπόσυχνον τὰ mecum. ὑπόσυχνον τοὺς M. ὑπὸ συχνῷ τοῦ A. v. 8. παλαιότερα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζητῶν, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττωσιν. Egregie l. Partem primam supplementi παλαιότερα καὶ μακρότερα vertit Gaza, alteram non item. V. M. tantum τὰ παλαιότερα habent. v. 10. ἐπ' ἄκρου τοῦ μίσχου mecum. v. 13. βραχύτερον cum A. B. V. M. v. 15. ἐκ πολλῶν μικρῶν cum M. μακρῶν etiam A. B. V. — S. 8. v. 3. σκωληκώβορον cum V. M.

P. 101. v. 1. ἀπαστὸς cum A. B. V. M. v. 7. τριέτας

M. — S. 9. v. 4. τραγὺ cum V. M. v. 8. ἐὰν μὴ τε cum M. v. 9. ἰσχυρὸν, εὐχρουν cum V. M. sed ordine meliore. — Cap. 13. v. 2. τέταρτος. v. 5. ἀπὸ τῆς ῥίξης cum A. B. V. M.

P. 102. v. 1. φλοῖον, recte! v. 3. ὥσπερ, recte! v. 5. ἑλικηδὸν cum V. v. 7. λοιπιζόμενος. Sequens ἐκρίνος libri Vinariensis Censor Graecus in εὐκρινῶς ingeniose mutari vult. A. B. λοιπιζόμενον habent. Mihi vero libri Vinar. auctorias suspecta est nunc, posteaquam Urbinatem librum omnium praestantissimum cognovi: et suspicor, olim scriptum fuisse αὐτως ἐκδέρεται, ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ ὀρνάται. scilicet ἐκδέρεσθαι. μέρος δ' αὐτοῦ τε τὸν αὐτὸν τρόπον ἀφαιρεῖται. Sic enim Urbinas pro μέρος αὐτοῦ — ἀφαιρεῖσθαι habet: etiam V. M. ἀφαιρεῖται habent. v. 12. καὶ σώζει cum V. M. v. 13. λοιπῷ. A. B. λοιπῶ. V. λοιπὸς cum M. v. 15. ὑπολιπῆς cum V. M. v. 17. ἔτι mecum. v. 19. στρεπτῷ ἑλιττομένῳ cum A. B. V. M. Mihi nunc scribendum videtur: Πέφυκε καὶ τὸ ξύλον ὁμοίως τῇ φλοὶ καὶς ἰσὶ (εἰσὶ V. M.) στρεπτὸν καὶ ἑλιττομένον vel στρεπτοῦς ἑλιττομένον. v. 21. καὶ τῷ cum A. B. M. Vides scripturae antiquae καίτωσ vestigia cum iota non subscripto, sed iuxta scripto. Ceterum vitium adhuc residet in vulgata: Τοὺς ὄξους δὲ (V. M. δὲ omittunt) αὐξανομένους συμβαίνει τοὺς μὲν κάτω αἰεὶ ἀπόλλυσθαι, τοὺς δ' ἂν αὖξιν (V. αὐξανόμενους): inepte enim ὄξους αὐξανομένους ἀπόλλυσθαι καὶ αὖξιν dicitur. Breviter: αὐξανομένου scribendum, scilicet τοῦ δένδρου. — S. 3. v. 5. ἡ δ' ἐπιστροφῇ, bene! v. 8. κτηρῶδες cum A. B. V. M. v. 9. ἡλίχον, bene!

P. 103. v. 2. ἐφνῶρα, recte! — S. 4. v. 3. θαμνῶδες τε. (dubia scriptura) ῥαβδος ἐκατεῖς αὐξανομέναις cum V. M. ubi θαμνῶδες τε est. Equidem θαμνῶδες δὲ praefero. v. 6. ὡς ἐξάπηχυ, recte! v. 9. καὶ πυρρός. V. καὶ πυρρόος. M. καὶ πυρρός. Cum ante λεπτός copula desit, suspicor, eam hic quoque omissam et scriptum fuisse καπυρός, ut supra 3, 11, 3. v. 10. ὥστε καὶ διαλευ κοιλαίνεσθαι malim; copula transposita. v. 11. ἐξ ὧν mecum pro ἐξ οὗ A. B. V. M. v. 13. ἀγήρω cum A. B. V. M. deinceps κἂν ἢ λαλασιμένον cum V. M. — S. 5. v. 5. παραγμὸν cum V. M. v. 6. ἐν ἄμισχον cum M. v. 10. ὑπέρνῃρα δὲ, bene! — S. 6. v. 2. ἐκ μικρῶν cum A. B. V. M.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν. A. B. V. M. ἐπὶ βαρεῖαν. v. 3. γίνεται δὲ καὶ cum A. B. V. M. v. 6! τῇ ὀψει καὶ τὰς χεῖρας τελείους ἀναβλαστει δὲ καὶ τὰς κεφαλὰς cum A.

B. V. M. Locus adhuc mire vitiosus. — S. 7. v. 1. ἐνέα καὶ πολυσιδές. Casu copula excidit in nostra editione. v. 3. τῷ λευκῷ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ πυρωτέρας. V. M. cum A. B. καὶ πυρότερας. An fuit hic quoque καπυρωτέρας scriptum? v. 7. ἔπον γένος cum V. M. — Cap. 14. s. 1. v. 1. ἔστι δὲ τῆς, bene! v. 4. εὐαξέστερον cum A. B. V. M. v. 9. τὸ δὲ ξύλον, bene! v. 10. καὶ εἴνον. Copula in nostra quoque, ut in Heinsiana, male omissa: sed αἰσχροὶν omnes vitiose habent libri. v. 10. ἅπαν mecum.

P. 105. v. 3. καρύκισι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπέσκεπται mecum. — S. 2. v. 3. post μακρότερον addit πάλιν καὶ μακρότερον καὶ, insigni augmento. v. 5. καρπὸν δὲ οὐδέτερον τούτων οὐδὲ ἄνθος, altero augmento. — S. 3. v. 1. ἄκαρπον δὲ μονογενές cum A. B. V. M. v. 2. δὲ καὶ ὀρθοφυῆς solus. — S. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένη καρύα, egregie! Antea ὁμοίον omittit cum V. M. v. 4. ἐκ βυκτηρίας, male!

P. 106. v. 2. ἐγγύς cum V. M. v. 5. καὶ ante τὸ σπερμάτιον omittit. Cum V. M. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμάτιον (τὸ) ἐνὰν μικρὸν καὶ οὐ μέγα scriptum fuisse suspicer, ita ut ante ἐνὸν articulus excludatur. — Cap. 15. s. 1. v. 8. μακράς solus. v. 14. καὶ ante αἰεὶ omittit, recte! — S. 2. v. 1. δυοῖν. v. 6. πλέον ἐπιπόλαιον cum A. B. V. M.

P. 107. v. 1. περιλοπήσαντες καὶ νέα cum V. M. unde Roberti emendatio firmatur. — S. 3. v. 2. τεκμήνου cum V. M. v. 5. φακόν cum A. B. V. M. v. 8. ῥητινώδη solus, recte! deinceps θειοδέσταρον male M. θειοδ. Vind. cum Gaza, v. 10. τὴν ante Μακεδονίαν omittit. v. 12. πάμμεστον cum V. M. — S. 4. v. 2. βάθους cum A. B. V. M. v. 4. φύλλων περὶ ἓνα μέσχον πλείω δαρνοειδῇ cum A. B. V. M. v. 6. ἐγγωνιότερον solus. v. 8. ἅμα ἅπαν τῇ καρπῷ ἰφέρε δὲ καὶ κορυώδη cum A. B. V. M. v. 10. rectum κανονιστικὸν habet. v. 11. τι καὶ ῥητινώδες solus.

P. 108. v. 1. ἐπιπλέει, sed e correctione. Pro ἄπεπτος Gaza reddidit εὐπεπτος, prope maturus. — S. 5. v. 4. Κύτωνα cum A. B. V. M. v. 5. καὶ ante ὁ Ὀλύμπτος solus addit. v. 7. κυρήναι, proxime vero Κύρον. — S. 6. v. 2. προσσημόνα cum A. B. M. v. 4. μείζον ἐκείνου καὶ πλατύτερον ἢ προσημώστερον. Athenaeus quodlibet ἢ προσημ. habet. v. 10. ἡ κόψιμος cum ceteris, sed mox vulgato ξηρὸς γίνεται (M. V. ξηρὰν γίνεσθαι) substituit ξαυθύνεται, cui respondet Athenaei ξαυθὺς τὰ ἄλλα. — Cap. 16. s. 1. v. 2. καὶ ἐκα-

παρδίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante κόκκον posito. deinceps παρὰ τὸν βάλανον Med. habent. v. 8. πρὸς-βόρῳ, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέρ. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μεῖζον μὲν ἢ ὡς cum M. μεῖζον etiam V. v. 16. βαλανίους cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίῃ omittit cum V. M. recte! v. 8. σαρδὸν τηλικοῦτον, bene! v. 9. ἐγκεκολακμένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρήσφους cum A. B. V. M. v. 11. λεπτόν καὶ, addita copula. — S. 5, v. 2. μέγεθος οὐκ ὄραν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituant. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. φαλλὸς γίνεται, omisso ὅς. v. 3. πυρρὴνίαι cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἀγρίαι cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαι-ρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἡλίκον φειδὸν cum A. B. V. M. v. 6. κάλλιστα solus. v. 8. διαφύεται cum A. B. v. 9. τίλει cum V. M. v. 13. σιζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps θαμνοειδές. v. 4. καὶ οὐ πολὺ mecum. v. 8. χλοερὸν. A. B. χλοςερὸν. v. 9. ἐκ τοῦ ὀπισθεν cum V. M. deinceps ἰσὶ mecum pro εἰσὶ vulgata. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. οὐλᾶς δ' ἐνίστε pro ἐνίσχει, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἐν τοῦτο τὸ ἴδιον coniecit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἀνθος μεσπιλλίδες, omisso ὡς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλάκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονάτης solus. v. 6. καὶ θέπερ ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. οἴνου καὶ ῥίτου. V. M. ἵσου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. τότε οἴσου v. 5. ἐνοι cum V. M. Gaza. v. 6. ὡν καὶ τὸ ἀνθος cum iisdem. v. 8. τῶν ἐτέρων solus. — S. 3. v. 3. καθάπερ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶν cum iisdem v. 5. τὰς βῆχας cum iisdem.

P. 114. v. 4. νέφον cum A. B. V. M. v. 6. δάμνου καὶ δένδρου cum V. M. — S. 5. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. v. 10. σχήματα δὲ τὰ δατυγας cum A. B. V. M. praeter δατυγας, quod Urbinae habet. v. 16. δατυγμένης cum A. B. M. v. 17. ἀντιματῶσαι cum V. M.

v. 18. ἐντεριώνην εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπιτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κίττος solus.

P. 115. v. 3. εἶδη δὲ καὶ ἐκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθάπερ εἰ σφαῖραν solids, vere! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω — μένος cum A. B. — S. 7. v. 1. ἡ δὲ ἐλῖξ, omisso δῆ. V. M. ἡδη δὲ ἐλῖξ. v. 3. γωνοειδὲς καὶ εἰρουθμότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῇ mutandam. Ald. quoque γωνοειδὲς. M. γωνοειδῇ. v. 7. τινὲς τῶ μῆ cum A. B. V. M. v. 8. ἑλικα, ἀλλὰ τῆς ἐκ τοῦ κίττου τελεωμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. χλοερὰ καὶ ποιῶδης cum A. B. praeter ποιῶδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus; ubi tā addendum. v. 6. εὐαξισάτη cum A. B. V. M. ποιῶδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κίττος cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμούσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ξυλαῖοι cum V. M. praeterea βαθύνειν οἱ μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύσσει cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκακθον cum A. B. V. M. v. 5. αἰηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. διαλειψαίς cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυγῶνι. — S. 12. v. 2. παραγγίζει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίζει δὲ παράθρηναίξει δὲ ὡς πρὸς. A. παραγγίζει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγικοὶ cum A. B. V. M. v. 5. μείζουσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὰ τῶν solus. ἴδιαν δὲ τῶν A. B. ἴδαν δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod has παραθρυγγίζουσας habent; sed M. — θρυγγίζουσι. v. 10. τῶν καυλῶν cum A. B. V. M. deinceps τῶν βᾶτου recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιοπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιοπαλ. v. 3. Ὀρκυννίω, Ὀρδύνναι. v. 5. χαμωδαφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν pro αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σησαμίου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτ' cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν προβάτων cum iisdem deinceps ἀποκτενύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

πανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante κόκκον posito. deinceps παρὰ τὸν βάλανον Med. habent. v. 8. προσβόρρων, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέρ. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μεῖζον μὲν ἢ ὡς cum M. μεῖζον etiam V. v. 16. βαλανίους cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίκη omittit cum V. M. recte! v. 8. σχεδὸν τηλικούτον, bene! v. 9. ἐγκυκολαμμένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρόσφυσις cum A. B. V. M. v. 11. ἄσπιτον καὶ, addita copula. — S. 5. v. 2. μέγεθος οὐκ ὄγαν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituant. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. φυλλὸς γίνεταί, omisso ὅς. v. 3. πυθρηνίαι cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἀγρίαι cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἡλίκον φαῖον cum A. B. V. M. v. 6. κἀλλιστα solus. v. 8. διαφύηται cum A. B. v. 9. τίλει cum V. M. v. 13. σχεζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps θαμνοειδές. v. 4. καὶ οὐ πολὺν mecum. v. 8. γλοηρόν. A. B. γλοηρόν. v. 9. ἐκ τοῦ ὀπισθεν cum V. M. deinceps ἰοί mecum pro εἶσι vulgata. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. οὐλὰς δ' ἐνίοτε pro ἐνίσχει, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἐν τούτῳ τὸ ἴδιον coniecit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἀνθος μεσπιλίδες, omisso ὡς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλίκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονάκης solus. v. 6. καθάπερ ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. οἴτου καὶ οἴτου. V. M. οἴτου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. τότε οἴσου. v. 5. ἐνιοί cum V. M. Gaza. v. 6. ὡς καὶ τὸ ἀνθος cum iisdem. v. 8. τῶν ἐτέρωα solus. — S. 3. v. 3. καθάπερ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶι cum iisdem. v. 5. τὰς βήχας cum iisdem.

P. 114. v. 4. μέγαν cum A. B. V. M. v. 8. θάμνον καὶ δένδρου cum V. M. — S. 15. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. οὐκ ἔστι σχήματι, ἰδὲ τὸ ὑσταγγας cum A. B. V. M. praeter ὑσταγγας, quod Urbinae habet. v. 16. διητημένης cum A. B. M. v. 17. ἀνυπόμνητος cum V. M.

v. 18. ἐνταριώνην εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κίττος solus.

P. 115. v. 3. αἶδη δὲ καὶ ἐκάστον cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθαπερεὶ σφαῖραν solids, vere! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω — μένος cum A. B. — S. 7. v. i. ἡ δὲ ἐλιξ, omisso δῆ. V. M. ἡδη δὲ ἐλιξ. v. 3. γωνοειδὲς καὶ εἰδυθρότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῇ mutandam. Ald. quoque γωνοειδὲς, M. γωνοειδῆ. v. 7. τινὲς τῷ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἑλικα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κίττου τελευτουμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. γλοερὰ καὶ ποιωδῆς cum A. B. praeter ποιωδῆς. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus; ubi tā addendum. v. 6. εὐαξαστάτη cum A. B. V. M. ποιωδῆς solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κίττος cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμουσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ἐκλώδου cum V. M. praeterea βαθυρρεῖς· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύσσεται cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐκφυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὁρθόκαυθον cum A. B. V. M. v. 5. ατηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. διαλεθρεῖς cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυγῶν. — S. 12. v. 2. παραγγίξει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίξει δὲ παραθρήνακίζει δὲ ὡς πρὸς. A. παραγγίξει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγμοί cum A. B. V. M. v. 5. μείζουσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὸ τῶν solus. ἴδιον δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγίζουσιν cum A. B. nisi quod haec παραθρυγίζουσαι habent, sed M. — θρυγίζουσαι. v. 10. τῶν καυλῶν cum A. B. V. M. deinceps τῶν βῶτον recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιοπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιοπαλ. v. 3. Ὀρκυνίω, Ὀρδύννω. v. 5. χαμαδαρῆς cum V. M. v. 7. αὐτῶν pro αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σησαμίου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτ' cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν περὶ βῶτον cum iisdem deinceps ἀποκτενύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

AD LIBRVM IV.

P. 118. Cap. 1. s. 1. v. 4. καὶ γὰρ τοῖς recte solus. καὶ πως καὶ coniecit Censor Graecus. v. 7. καὶ ἄλλω; cum V. M.

P. 119. v. 3. προστείλοις solus. deinceps ταῖς παλαιοῖς cum V. M. v. 5. εὐείλοις solus. — S. 2. v. 1. κράτιν. v. 6. καθάπερ καὶ cum V. M. ἐν ταῖς V. v. 11. δοκεῖ κάλλισται — καὶ αἱ κεραταί. A. B. V. M. δοκεῖ κάλλισται — καὶ ἀκέραιαι. v. 13. καὶ ἐκ τῶν προστείλων. Etiam V. M. καὶ pro τοῖς habent. — S. 3. v. 2. ἡ θραύπαλος, addito ἡ, cum V. M. v. 4. θυτα. A. θεία. Deinceps καὶ εἰς ὕψος cum V. M. v. 6. Συλλήνην. v. 9. οὐ μᾶλλον cum V. M. v. 10. προστείλοις. v. 11. τὴν οἰκίαν, recte!

P. 120. v. 1. ἰδίοις ὄρεσι cum V. M. v. 2. ὅθεν solus. ὅν V. M. v. 3. πλείστη γὰρ αὕτη τῆς ὕλης καὶ ὅλως ἐν τῇ νήσῳ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. ἐξημέρων — πεδυνά. V. M. ἐξ ἡμέρων. v. 4. ἀναγορίαν. V. M. ἀναγορίαν. deinceps αὐτοῖς τοῖς cum A. B. V. M. v. 8. βορᾶς — καὶ ὀλότερα φέρει. V. M. καλλιώτερα φέρει. v. 9. ὅλως δ...λει...ω, sic. V. ὅλως δουλεῖ ὡ ἐν τοῖς προσβορείοις. M. 3. e correctione vulgatum ὅλως δὲ πλεῖω ἐν τ. πρ. M. 22. ὅλως δου...λει...ω ἐν τοῖς. v. 12. ἀνοξα cum V. M. v. 14. πάχος διὸ, omisso ἀραιά, cum V. M. A. B. cui Heipsius ἀραιά, equidem τὰ μακρὰ substituiamus. — S. 5. v. 2. ταῦτοις καὶ ἐν τοῖς. V. M. καὶ omittunt. v. 3. εὐείλοις καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ εὐπνόοις, recte! quanquam V. M. plenius καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ ἐν τοῖς εὐπνόοις. v. 5. εὐείλοις. v. 13. ὅλως οὐ φύτευόμενα ἰκανῶς. A. B. V. M. ὅλως φυτευόμενα ἰκανῶς cum Heinsio et Bodaeo.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 3. ἀκανθα cum V. M. v. 5. παρόμοιον. Quod ex V. M. dedi ὅμοιον, deest in A. B. H. Bod. v. 13. κεγχραμίδας solus. Ceteri libri κεχρ. v. 14. πολλήν — δύναται μὴ ἐπικνισθέντος. V. δυνατοῦ ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. M. δύναται ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. v. 18. αἰσται καὶ ἄλλα καὶ ἐκ. V. M. φ. καὶ ἄλλα ἐκ. — S. 2. v. 1. Πολύωπον. v. 3. τάλλα. v. 4. τηθεὶν γὰρ ἐστὶν εὐθύς γλαρόν. αὐαίνεται δὲ εἰς βυθὸν εἰς βόθρον δὲ ἐμβάλλουσι cum V. M. μηθεὶν — βόθρον A. B. v. 8. ἐπι... ex correctione. v. 9. τότε καλῶς mecum. καλῶς τότε A. B. τότε καρρο V. τότε καρροῦ τεταριγευσθαι M. 3. τότε καρ⁹⁰ τεταριγεῦσθαι M. 22. 90 alia manus superscripsit.

P. 122. s. 2. v. 1. ἔοικε δὲ τις παραπλησία ἢ φύσις. v. 9. falsum ὅσα ὑπὲρ — οὐδ' ἐνὶ δὴ habet cum A. B. οὐδενὶ δὲ V. M. — S. 4. v. 3. ἐκ τοῦ στελέχους cum V. M. v. 7. ἀλλ' ἐν συρίαι solus. v. 8. καὶ περὶ Κνίδον, recte! ἢ pro καὶ V. M. v. 9. ἐκλευκον ἔχον καὶ τι (e correctione) βαρύτης. V. M. καὶ ἔτι βαρύτατος, parvo vestigio veri servato. v. 11. παραβλαστητικόν cum A. B. V. M. v. 14. καὶ ὁ ἕτερον V. M.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ περσία cum V. M. v. 6. καὶ πῶσαν cum V. M. A. B. v. 9. τιθείασι cum A. B. V. M. v. 10. ἄπιος cum ceteris. v. 11. ποιῶδες. v. 12. ὥσπερ τὸ cum ceteris praeter Heins. v. 19. κλινεα, scriptura dubia. V. M. κλινία. v. 20. τὰλλα. — S. 6. v. 3. παραπλησίον καὶ τῆς μυρίκης. Etiam V. M. καὶ pro τῇ habent. μυρίκης confirmat Dioscorides. v. 6. εὐπαθὲς solus. v. 5. οὐκ εὐφύης solus. οὐκ ἀφύης A. B. V. M. v. 7. εὐῶδες γὰρ ἔχει cum A. B. M. v. 9. παραπλησίος mecum, ut antea καρπὸν αὐτόν, ubi ceteri αὐτοῦ habent.

P. 124. s. 7. v. 3. ὁμοφυῆς. v. 5. ἐκότερον τούτων cum A. B. V. M. v. 7. βραχείας ἔχει σφόδρα. auctior solus. deinceps φοῖλλον καθάπερ τῇ φοίνικι cum A. B. V. M. v. 11. προμήκη cum A. B. V. M. recte! v. 12. δὲ post χροῶμα omittit cum V. M. recte! v. 15. τρονεύουσι. v. 21. αὐτόν cum A. B. V. M. — S. 8. v. 1. ἠδὲ καλλεῖται. V. M. ἠδέα καλεῖται. v. 3. τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστῶν auctior solus. v. 5. δαυδακαπήχεις ἐξ αὐτῆς mecum. v. 7. καὶ ἡ μὲν λουκή ἁσθενής, bene!

P. 125. v. 3. κηκίδος mecum. v. 11. ἡ δρυς — πλεκτή. Vitiosum πλεκτή omnes tenent et supra in historia fraxini, similiter πλεκτὰ pro πλεῖστα habent. — S. 9. v. 7. τῇ ante φύσει omittit. — S. 10. v. 3. τοῦ καρποῦ omittit cum A. B. V. M. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα cum V. M. v. 7. φύλλον pro αἰφύλλον cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. οὐδημα. A. B. V. M. οἶδημα. v. 2. οὐ καὶ φύλλα cum V. M. v. 3. ἔχον τὸ ἴδιον.

P. 126. v. 3. πτερίαιν cum A. M. πτερύσιν Vind. v. 4. ἀφανισόμενα cum A. B. V. M. v. 7. ὡς ἀναδένδρα τις. V. A. ὡς ἂν εἰ δένδρα. M. ὅς ἂν εἰ δένδρα. v. 8. τὰ γ' ἐπιφανέστατα, recte! τὰ γὰρ ἐπ. V. M. cum A. B. H. Bod. — S. 12. v. 3. Μέμφι. v. 4. τηλικούτο. — Cyp. 3. s. 1. v. 3. ναμασωνική cum M. v. 5. κυπάρισις. V. κυπάρισος cum M. 22. deinceps καὶ ἐλαῖα τε cum V. M. ἐλαῖαι τε sine καὶ A. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν. V. M. καὶ κόπρον πολὺν.

A. B. καὶ κόπρον πολλήν. Vides, quomodo per gradus corruptela veri χρόνον πολλὸν creverit.

P. 127. v. 1. δὲ ὃ ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλούμενος γλυκύς καὶ ἡδύς. καλούμενος etiam M. habent. v. 3. ἡδίων δ' ὃ ἀπύρηνος mecum. deinceps restitue ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι γένος. quauquam Urbinas cum V. M. τὸ γένος habet. — S. 2. v. 1. Τό γ' οὖν Ὀφέλλου, bene! v. 3. ὑπολειπόντων, recte! v. 4. κεχρησθαι omittit. deinceps Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν, bene! v. 5. τῇ Λωτοφαγίᾳ cum A. B. V. M. v. 6. ἐπικείται solus, vere! v. 7. οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος — πλεῖον. V. M. οὐ μὴν οὐθέν μέρος — πλείων. v. 10. Εὐεσπερίσι — καυσίμοις cum V. M. εὐεσπ. etiam A. B. v. 11. διαφέρει οὗτος, omisso δὲ, cum V. M. — S. 3. v. 2. εὐσταγες cum A. B. V. M. v. 7. ὀξύνει cum A. V. M. v. 8. καρπὸν τὸν ἐν, bene! deinceps κάλλιον τῷ ἐν Κυρηναίᾳ, bene! praeterea τῇ Κυρ. malim. v. 10. χώραν τὴν τῶν cum V. M. deinceps τοῦ ξύλου δὲ cum V. M.

P. 128. s. 4. v. 2. τὰς κεδρας. V. M. τὰς κέδρας. A. B. τὰς κέδρους, unde τὰς κεδρίδας scriptum fuisse puto. — S. 5. v. 4. ἐφύδρον cum ceteris. v. 5. οὐκ ἐν πολλῷ δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δὲ ὕδωρ ἐνθα μὲν γλυκὺ ἀφύδρα, egregio auctario. v. 6. ἀλυκὸν πλησίον recte solus. deinceps ὅπου τὲ cum A. B. ὅπου δὲ V. M. v. 7. φύεται, ξηρόν, omisso καί, cum V. M. v. 9. τροχίλις. v. 12. διαφορὴν ἔχον, recte! v. 13. τὸ θάμνον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 2. μακράν τε addit cum V. M. v. 3. παραγενέσθαι cum A. B. V. v. 4. πίνουσι, καθάπερ, omisso καί, cum V. M. v. 5. ποτίζεται ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζώων, recte! v. 9. πολύπουν τε, recte! v. 10. πολὺν τε γίνεσθαι, recte!

P. 129. s. 7. v. 1. Δρόσον δὲ ἀεὶ πίπτειν, addito verbo, recte! v. 3. φύεται ἐφ' ὑδροῖς. V. ἐφ' ὑδροῖς. M. ἐφ' ὕδροις. v. 4. πρὸς τούτῳ cum V. M. v. 6. ξηραίνουσιν καὶ ἐκ, addita copula, quae deerat in ceteris. v. 7. Καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιώτατα, bene! Sic etiam A. B. excepto pronomine ταῦτα, quod ibi deest. — Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει cum V. M. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ ἀπ' αὐτῶν — εἰτα μῆναι, sed litera una vel altera erasae videntur esse. V. M. ἀπ' ἐξοδίας — μὴ εἶναι habent cum Aldina prima, quae post ἑσταφανωμένος ✕ suum apposuit. Camotiana, hoc omisso, temere dedit ἑσταφανωμένος ἦτις καὶ αὐτὸς καὶ ἡ στρατία. v. 10. στρατεία cum M. deinceps Μηδία V. M. v. 11. περικλείειν γὰρ αὐτῇ.

P. 130. s. 2. v. 4. ἢ τὸ Περσικόν, recte! v. 9. πάνυ καὶ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 12. πεποικώς φαρμακόν sine τις cum V. M. v. 15. τὸ ἔσωθεν cum A. B. V. M. quod restituendum. — S. 5. v. 2. καὶ εἰργασμένας cum A. B. V. M. v. 4. ἀδράν ἢ. M. V. ἀδράν τι. A. ἀδρόν ✕ τι διαφυτεύηται πάλην. Camotiana, signo omissio vitii, πάλιν dedit. διαφυτεύηται edd. ceterae omnes tenent. In vitioso ἀδράν τι vel ἀδρόν τι videtur ἀδρυνθῆ late. v. 6. φιλεῖ, ποιεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα cum V. M. sed V. τὰ omittit cum ceteris Edd. v. 8. ἐκπέπτει male Heins. Bod. v. 12. καὶ οὐ φοίνικας cum V. M. v. 14. Μήδειαν. M. Μηδεῖαν.

P. 131. s. 1. v. 6. ὅφ' omittit cum A. B. V. M. v. 9. καὶ δίφυλλοι — δὲ καὶ τὴν cum V. M. καὶ ante δίφυλλοι habent A. B. sed cum Heins. Bod. omittunt Med. v. 16. σύκα est sphalma Heinsianae et Bod. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον solus. — S. 5. v. 3. οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀπεχόμενοι cum V. M. v. 7. ἀλλὰ sine prosodia. V. M. ἄλλα. v. 9. δηγμόν ἐμποιεῖ solus. v. 10. διὸ Ἀλέξανδρος cum V. v. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον cum V. M.

P. 132. v. 4. οὐθέν. — S. 6. v. 1. ἡ ἐβέννη. v. 4. θησαυριζομένην cum A. B. V. M. v. 7. ὁ σκυτικός, sed scriptura priorum literarum dubia. V. M. ὁ κυντικός habent cum A. B. v. 8. τέρμιθον. v. 10. τῇ omittit cum V. M. v. 13. τὰ omittit. v. 14. post παρόμοια addit πλὴν τὸ κέλυφο, οὐ τραγὺ· τῇ δὲ εὐστομία καὶ ἡ ἡδονή. Igitur scribendum deinceps καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω. v. 15. διὸ κεχρησθαι cum A. B. M. — S. 9. v. 4. τάλλα παρ', omissio τὰ, cum V. M.

P. 133. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ solus, recte! Paulo antea Vind. οὐ omittit. v. 7. φόρβην cum A. B. V. M. v. 10. θερίζεται δὲ περὶ cum M. — S. 12. v. 6. καὶ τῇ χώρα, omissio ἐν, ut v. 13. iterum, ibi cum V. M.

P. 134. v. 1. ἡρακλέους solus. ἡρακλέα ceteri. deinceps ὕλημα μέγεθος solus, recte! ὕλη μέγεθος A. B. V. M. v. 3. εἰ τι φάγων ἀποθνήσκει. M. τοῦτο δὴ τί φαγοί. V. τοῦτο δὲ τις φαγοί. A. δὲ τι φαγοί. — S. 13. v. 1. Κεδρωσία cum A. V. M. v. 2. φασὶν ὃ μὲν cum V. M. v. 3. ὁτιοῦν τι φαγοί cum V. M. v. 6. ταύτην δὲ solus. v. 9. καταγνυμένων e correctione solus, recte! v. 10. ἀποτυφλοῦν, scriptura dubia. Antea ἐκρεινῶν πολὺν V. M. habent, in quo quid lateat, non divinabam. v. 11. καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰ τις προσφαίνειν αὐτοῖς, egregio supplemento lacunae in A. notatae cum reliquiis τίς αὐτοῖς. V. M. cum lacunae nota s. τις habent, una litera plus. v. 16. καὶ τῶν ὤμων solus

lynt V. M. v. 3. τῷ στήματι cum V. M. rectius! v. 13. εἰς οἰκίαν cum V. M. recte! οἰκείας A. B. v. 14. φρεῖ. V. M. cum A. B. φρεῖ habent.

P. 94. v. 1. αὐρήν solus, recte! v. 2. τῷ τὸ μὲν εἶναι solus; unde scribendum censeo τῷ τὸν μὲν. v. 5. ὁσώδεστρον καὶ πυκνότερον, ἐστίν, εἴτε recte cum V. v. 7. παχύτερον cum V. M. v. 13. ἀφ' ἑτέρου cum V. M. — S. 5. v. 6. ἀδραφάξμος cum V. M. sed ἀδραφ. Vind. v. 10. καὶ ἡ πρὸς τῷ μίσχῳ cum V. M. v. 12. μακροτέραν cum A. B. V. M. v. 14. μαλακωτέραν solus vere cum Gaza habet. πολυμακροτέραν Med. cum vestigio veri.

P. 95. s. 1. v. 3. ζυγίαν — κλινόστρογον. V. M. etiam ζυγίαν, nempe ut antea σφένδαμνον omnes habent. Voluitne κλινόστρογον, unde κλινόστροφια Agathiae? Ἀν κλινόστρογον τὴν ψαλλίδα Hesychii huc pertinet? v. 10. ὅλα τ' εἰς ὄψιν, bene! v. 13. τῷ τῆς φιλύρας. v. 16. καὶ αἱ ξανθαὶ cum V. M. — S. 2. v. 10. πεδαιωνήν.

P. 96. s. 3. v. 8. τιν' ἔχοντα καὶ ἐπακονθίζοντα cum A. B. V. M. v. 9. Τὸ δ' ὅλον ὅπερ εἶποι cum A. B. V. M. v. 10. φυλλοροεῖν solus vere habet. v. 11. οἶον ἵνα κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ' ἑκάστον πέφυκε συγχῶν διεχουσῶν, egregie praeter vitiosum συγχῶν. Etsiam infra 12, 6. de sorbo τὸν ἰνώδη μίσχον primum, deinde ἰνός de eodem dixit. Vulgatum οἶον satis indicabat defectum vocabuli ἵνα: ita enim scribo. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δέ, egregie! Vitium καὶ πυρὸν A. B. V. M. vestigia veri servavit. v. 19. πυρρόν· πυκνότερον cum V. M. — S. 4. v. 3. ἔχειν — λοβῶ λεπτῶ καρπὸν, bene! v. 9. τὰ πλεῖστα cum A. B. V. M. v. 10. βαθυάκη, locis concavis Gaza. βαθύσκια A. B. βαθύ V. M. ita ut suspicer, in Codice, unde descriptum exemplum Aldinum et reliqua fuerunt, per notam scriptum fuisse vocabulum, ex quo Aldus βαθύσκια effecit, Mediceorum et Vind. scriptor syllabam dubiam omisit. v. 12. τὴν δὲ βοιμέλιαν cum A. B. V. M.

P. 97. v. 2. μακροτέρον ἢ βοιμέλιος. V. M. μακροτέρα ἢ βοιμέλιος. rarior corpore Gaza, μακροτέρα ἢ βοιμέλιος A. B. — S. 5. v. 3. πεδαιωνόν. M. πεδίων. A. B. H. Bod. παδεινόν. Est enim omne campestre laeve, montanum autem omne scabrum Gaza, qui φύσει γὰρ πᾶν τὸ πεδινὸν τραγὺ, τὸ δ' ὄρεον λεῖον legisse videtur scriptum. v. 8. ὄψιν, πτελέα, τάλλα. V. M. ὄψιν πτελέα, τὰ ἄλλα. deinceps πεδεινόν Urb. πεδεινόν A. B. ut v. 17. — Cap. 12. s. 1. v. 5. ἰνώδη λεπτόν cum A. B. V. M. v. 8. ὁμοίως, recte!

comma igitur post ἄγνω tollendum. v. 9. τῶν δὲ ξύλων, bene!

P. 98. v. 2. παρισῶν cum A. B. V. M. v. 13. ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄγνωις. ἔχειν τοῖς ἄγνωις A. B. V. M. Restituendum vetus ὁμοίως et comma post ἄγνωις tollendum, ut sect. 1. v. 14. περὶ τὰ ἐνυδρα καὶ οὐκ, bene! Vulgo ἐνυδρα. Negationem omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 15. φύεται δὲ καὶ ἀπὸ, bene! — S. 3. v. 10. τὴν κέδρον δξύκεδρον. V. M. παρ. τὸν κ. v. 11. ἀπεστραμμένα. v. 13. ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν cum A. B. V. M.

P. 99. v. 2. εὐωδής: deinceps εὐειδής addit cum Gaza et Vind. v. 3. ἄλλο ὁμοίως. v. 9. Ἐφη δὲ καὶ νομίσαι — αὐτῷ Σάτυρος ἀνανθίσῃ cum V. M. νομορίσαι M. sed alter ex emendatione. v. 12. ἀμφοτέρως. A. B. V. M. ἀμφοτέρους. v. 13. φύονται περὶ τὰ πετρώδη, omisso δέ; cum V. M. qui vitiosum πετρώδη tenent. — S. 5. v. 3. ἀνθηροειδής cum A. B. V. M. item σαιάνετος. v. 5. copulam post λευκότερον omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 7. εὐωδέστερον καὶ σιφρότερον. sed post litteram ζ (sic scriptam) una littera erasa fuit. M. καὶ στρουφόντερον habent. v. 12. ἐγγλωρότερον, bene! v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ λυσιγδῆς δὲ καὶ — σελινοειδῆς, τὴ δ' ἐπὶ τῶν παλαιότερων πολυσιγδῆς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδῆς, μείζοσι σχίσμασι καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ σχίσματα περιεκαθαρόμενον. Ex hoc insigni supplemento botanici nostri fortasse facilius arborem Theophrasti agnoscent. Lacunam initii ita fortasse licebit commodè interpolare: Φύλλον δὲ τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισιγδῆς τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδῆς, ἐπὶ δὲ τῶν παλαιότερων πολυσιγδῆς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδῆς, μείζοσι σχίσμασι et cetera.

P. 100. s. 6. v. 4. ἰδίους mecum. ἰδίους V. M. v. 5. τῶν δὲ οἴης: V. M. οἶων. Equidem τῆς δὲ οἴης malim. — S. 7. v. 2: τὸ μὲν μέγρον μακρόν, omisso verbo ἔχει, cum A. V. v. 3. δὲ omittit cum V. M. v. 4. περὶ γοισιδῶν cum ceteris. v. 6. ὑπόσυκρον τὰ mecum. ὑπόσυκρον τοὺς M. ὑπὸ συκροῦ τοῦ A. v. 8: παλαιότερα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεότερα καὶ βραχύτερα ἐλάττω. Egregie! Partem primam supplementi παλαιότερα καὶ μακρότερα vertit Gaza, alteram non item. V. M. tantum τὰ παλαιότερα habent. v. 10. ἐπ' ἄκρου τοῦ μέγρου mecum. v. 13. βραχύτερον cum A. B. V. M. v. 15. ἐκ πολλῶν μικρῶν cum M. μικρῶν etiam A. B. V. — S. 8. v. 3. σκαληκύβορον cum V. M.

P. 101. v. 1. ἀπεστὸς cum A. B. V. M. v. 7. τριέτες

M. — S. 9. v. 4. τραχὺ cum V. M. v. 8. ἰὰν μή τι cum M. v. 9. ἰσχυρὸν, σύχρουν cum V. M. sed ordine meliore. — Cap. 13, v. 2. τέτταρας. v. 5. ἀπὸ τῆς ῥίξης cum A. B. V. M.

P. 102. v. 1. φλοιὸν, recte! v. 3. ὥσπερ, recte! v. 5. ἐλικηδὸν cum V. v. 7. λοιπίζομενος. Sequens ἐκρίνος libri Vinariensis Censor Graecus in σύγκριωός ingeniose mutari vult. A. B. λεπτιζόμενον habent. Mihi vero libri Vinar. auctoritas suspecta est nunc, posteaquam Urbinatem librum omnium praestantissimum cognovi: et suspicor, olim scriptum fuisse αὐτως ἐκδέρεται, ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύνανται. scilicet ἐκδέρεσθαι. μέρος δ' αὐτοῦ το τὸν αὐτὸν τρόπον ἀφαιρεῖται. Sic enim Urbinas pro μέρος αὐτοῦ — ἀφαιρεῖσθαι habet: etiam V. M. ἀφαιρεῖται habent. v. 12. καὶ σοῖζει cum V. M. v. 13. λοιπῶ. A. B. λοιπῶ. V. λοιπὸς cum M. v. 15. ὑπολήπης cum V. M. v. 17. ἔτει mecum. v. 19. στρεπτῶ ἐλιττομένῳ cum A. B. V. M. Mihi nunc scribendum videtur: Πέφνκε καὶ τὸ ξύλον ὁμοίως τῷ φλοιῷ καὶς ἰσι (ἴσι V. M.) στρεπτόν καὶ ἐλιττόμενον vel στρεπτῶς ἐλιττόμενον. v. 21. καὶ τοῖ cum A. B. M. Vides scripturae antiquae καίτωσ vestigia cum iota non subscriptio, sed iuxta scripto. Ceterum vitium adhuc residet in vulgata: Τὸν ὄξους δὲ (V. M. δὲ omittunt) αὐξανομένους συμβαίνει τοὺς μὲν κάτω αἰεὶ ἀπόλλυσθαι, τοὺς δ' ἄνω αὖξιν (V. αὐξανόμενους): inepte enim ὄξους αὐξανομένους ἀπόλλυσθαι καὶ αὖξιν dicitur. Breviter: αὐξανομένου scribendum, scilicet τοῦ δένδρου. — S. 3. v. 5. ἡ δ' ἐπιστροφῇ, bene! v. 8. κηρῶδες cum A. B. V. M. v. 9. ἡλίχον, bene!

P. 103. v. 2. ἐφύδρα, recte! — S. 4. v. 3. θαμνώδες τε (dubia scriptura) ῥάβδος ἐκτεταίους αὐξανομένους cum V. M. ubi θαμνώδες τε est. Equidem θαμνώδες δὲ praefero. v. 6. ὡς ἐξάπηχυν, recte! v. 9. καὶ πυαρός. V. καὶ πυρρός. M. καὶ πυαρός. Cum ante λεπτός copula desit, suspicor, eam hic quoque omissam et scriptum fuisse καπυρός, ut supra 3, 11, 3. v. 10. ὥστε καὶ διάλειν κοιλαινεσθαι malim; copula transposita. v. 11. ἐξ ὧν mecum pro ἐξ οὗ A. B. V. M. v. 13. ἀγήρω cum A. B. V. M. deinceps καὶ ἡ ἀλαττωμένον cum V. M. — S. 5. v. 5. παραγμὸν cum V. M. v. 6. ἐν ἄμισχον cum M. v. 10. ὑπέρυδρα δὲ, bene! — S. 6. v. 2. ἐκ μικρῶν cum A. B. V. M.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν. A. B. V. M. ἐπεὶ βαρεῖαν. v. 3. γίνεται δὲ καὶ cum A. B. V. M. v. 6! τῇ ὀφει καὶ τὰς χεῖρας τελείους ἀναβλαστεὶ δὲ καὶ τὰς κεφαλὰς cum A.

B. V. M. Locus ad hoc mire vitiosus. — S. 7. v. 1. ἐνὶ καὶ πολυειδές. Casu copula excidit in nostra editione. v. 3. τῷ λευκῷ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ πυρωτέρας. V. M. cum A. B. καὶ πυρότερας. An fuit hic quoque καπυρωτέρας scriptum? v. 7. ἔπινον γένος cum V. M. — Cap. 14. s. 1. v. 1. εἶσι δὲ τῆς, bene! v. 4. εὐαξέσιον cum A. B. V. M. v. 9. τὸ δὲ ξύλον, bene! v. 10. καὶ εἰνον. Copula in nostra quoque, ut in Heinsiana, male omissa: sed αἰσχροὶν omnes vitiose habent libri. v. 10. ἔπινον mecum.

P. 105. v. 3. καρύκισι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπέσκεπται mecum. — S. 2. v. 3. post μακρότερον addit πάλιν καὶ μανότερον καὶ, insigni augmento. v. 5. καρπὸν δὲ οὐδέτερον τούτων οὐδὲ ἄνθος, altero augmento. — S. 3. v. 1. ἄκαρπον δὲ μονογενές cum A. B. V. M. v. 2. δὲ καὶ ὀρθοφύς solus. — S. 4. v. 2. τῇ περσιῇ καλουμένη καρύα, egregie! Ἀντὶς ὁμοίον omittit cum V. M. v. 4. ἐκ βακτηρίας, male!

P. 106. v. 2. ἐγγύς cum V. M. v. 5. καὶ ante τὸ σπερμάτων omittit. Cum V. M. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμάτιον (τὸ). ἐνὰ μικρὸν καὶ οὐ μέγα scriptum fuisse suspicor, ita ut ante ἐνὸν articulus excludatur. — Cap. 15. s. 1. v. 8. μακρᾶς solus. v. 14. καὶ ante αἰεὶ omittit, recte! — S. 2. v. 1. δυοῖν. v. 6. πλέον ἐπιπόλαια cum A. B. V. M.

P. 107. v. 1. περιλοπήσαντες καὶ νέα cum V. M. unde Roberti emendatio firmatur. — S. 3. v. 2. τεκνίνθου cum V. M. v. 5. φακὸν cum A. B. V. M. v. 8. ῥητινώδη solus, recte! deinceps Θειοδέσταρον male M. Θειοδ. Vind. cum Gaeta, v. 10. τὴν ante Μακεδονίαν omittit. v. 12. πάμμεστον cum V. M. — S. 4. v. 2. βάθους cum A. B. V. M. v. 4. φύλλον περὶ ἓνα μίσχον πλείω δαρνοειδῇ cum A. B. V. M. v. 6. ἐγγωνιότερον solus. v. 8. ἅμα ἅπαν τῇ καρπῷ ἰφάρει δὲ καὶ κορυώδη cum A. B. V. M. v. 10. rectum κορυωειδῇ habet. v. 11. το καὶ ῥητινώδες solus.

P. 108. v. 1. ἐπιπλεῖ, sed e correctione. Pro ἄσπετος Gaeta reddidit εὐσπετος, probe maturus. — S. 5. v. 4. Κύπρις cum A. B. V. M. v. 5. καὶ ante ὁ Ὀλύμπος solus addit. v. 7. κυρήναι, proxime vero Κύριον. — S. 6. v. 2. προμυρον cum A. B. M. v. 4. μείζον ἐκείνο καὶ πλατύτερον ἢ προμυρότερον. Athenaeus quodheri ἢ προμ. habet. v. 10. ἡ κόψιμος cum ceteris, sed mox vulgato ἐξ ἧος γίνεται (M. V. ἐξ ἧαν γίνεται), substituit ξανθόντερον, cui respondet Athenaei ξανθός τῆ ἀκμῆς. — Cap. 16. s. 1. v. 2. καὶ ἐκ

πανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante πόκην posito. deinceps παρὰ τὸν βάλανον Med. habent. v. 8. προβοδῶν, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέν. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μείζον μὲν ἢ ὡς cum M. μᾶζον etiam V. v. 16. βαλανίοις cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίῃ omittit cum V. M. recte! v. 8. σχιδὸν τηλικούτου, bene! v. 9. ἐγκυκολαμμένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρόσφους cum A. B. V. M. v. 11. ἄσπιδον καὶ, addita copula. — S. 5, v. 2. μέγιστος οὐκ ὦσαν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituant. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. φυλλὸς γίνεται, omisso ὅς. v. 3. πυδῶρηναί cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἡγρίῃ cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἡλίκον φαίνον cum A. B. V. M. v. 6. κύλλιστα solus. v. 8. διαφύηται cum A. B. v. 9. τίλει cum V. M. v. 13. σχιζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps δαμνοειδὲς. v. 4. καὶ οὐ πολὺ mecum. v. 8. γλοερὸν. A. B. γλοερὸν. v. 9. ἐκ τοῦ ὀπισθεν cum V. M. deinceps ἰσι μεcum pro εἰσι vulgato. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. οὐλᾶς δ' ἐνιότε pro ἐνίσχυσι, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἐν τούτῳ τὸ ἴδιον conicit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἀνθὸς μεσπιλίδος, omisso ὡς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλάκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονάκης solus. v. 6. καθότις ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. οὐρου καὶ οἴτου. V. M. οἴτου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. τότε οἴσου. v. 5. ὄνοι cum V. M. Gaza. v. 6. ὡς καὶ τὸ ἀνθὸς cum iisdem. v. 8. τῶν ἐτερωτ solus. — S. 3. v. 3. καθότις τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶν cum iisdem. v. 5. τὰς βῆρας cum iisdem.

P. 114. v. 4. οὐρον cum A. B. V. M. v. 8. θάμνον καὶ δένδρου cum V. M. — S. 15. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. οὐρανοῦ σχήματος δὲ τοῦ ὀβελίσκου cum A. B. V. M. praeter, ὀβελίγας, quod Urbinae habet. v. 16. διατημένης cum A. B. M. v. 17. ἀναμάρτυρος cum V. M.

v. 18. ἐντεριώνην εὐφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κίττος solus.

P. 115. v. 3. αἶδη δὲ καὶ ἐκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθάπερ εἰ σφαῖραν solids, verè! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω — μένος cum A. B. — S. 7. v. 5. ἡ δὲ ἐλιξ, omisso δῆ. V. M. ἡδη δὲ ἐλιξ. v. 3. γωνοιδεῖ καὶ εἰρουθρότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοιδῇ mutandam. Ald. quoque γωνοιδεῖ. M. γωνοιδῇ. v. 7. τινὲς τῶ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἑλικα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κίττου τελευτούμενην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. γλοερὰ καὶ ποιῶδης cum A. B. praeter ποιῶδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus; ubi tamen addendum. v. 6. εὐαξεσάτη cum A. B. V. M. ποκώδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κίττος cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμούσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ἐνλωδῶσι cum V. M. praeterea βαθυρόρους· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύσσειται cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεσθαι omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκακθον cum A. B. V. M. v. 5. αἰτηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. δευτέρωις cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυγῶν. — S. 12. v. 2. παραγγίξει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίξει δὲ παράθρηναίξει δὲ ὡς πρὸς. A. παραγγίξει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγικοὶ cum A. B. V. M. v. 5. μείζουσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὰ τῶν solus. ἴδιον δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod has παραθρυγγίζουσας habent; sed M. — θρυγγίζουσαι. v. 10. τῶν καυλῶν cum A. B. V. M. deinceps τὰ βότον recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιοπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιαπαλ. v. 3. Ὀρκυνίω, Ὀρδύνωι. v. 5. χαμαδάφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν πρὸ αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σήσαμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτα cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν περὶ βῶτον cum iisdem; deinceps ἀποκτενύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

AD LIBRVM IV.

P. 118. Cap. 1. s. 1. v. 4. και γὰρ τοῖς recte solus. και πως και coniecit Censor Graecus. v. 7. και ἄλλως cum V. M.

P. 119. v. 3. προσείλους solus. deinceps ταῖς παλιονίοις cum V. M. v. 5. εὐείλους solus. — S. 2. v. 1. κράνιν. v. 6. καθάπερ και cum V. M. ἐν ταῖς V. v. 11. δοκεῖ κάλλισται — και αἱ κεραῖαι. A. B. V. M. δοκεῖ κάλλισται — και ἀκέραιαι. v. 13. και ἐκ τῶν προσείλων. Etiam V. M. και pro τοῖς habent. — S. 3. v. 2. ἡ θραύπυλος, addito ἡ, cum V. M. v. 4. θυῖα. A. θεία. Deinceps και εἰς ὕψος cum V. M. v. 6. Σκυλλήνην. v. 9. οὐ μᾶλλον cum V. M. v. 10. προσείλους. v. 11. τὴν οἰκίαν, recte!

P. 120. v. 1. ἰδίους ὄρεσι cum V. M. v. 2. ὄθεν solus. ἐν V. M. v. 3. πλείστη γὰρ αἴτη τῆς ὕλης και ὅλως ἐν τῇ νήσῳ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. ἐξημέρων — πεδινά. V. M. ἐξ ἡμέρων. v. 4. ἀναγωγίαν. V. M. ἀναγωγίαν. deinceps αὐτοῖς τοῖς cum A. B. V. M. v. 8. βορᾶς — και ἄλδιτερα φέρει. V. M. καλλιώτερα φέρει. v. 9. ὅλως δ..λει...ω, sic. V. ὅλως δουλεῖ ὡ ἐν τοῖς προσβορείοις. M. 3. e correctione vulgatum ὅλως δὲ πλείω ἐν τ. πρ. M. 22. ὅλως δου...λει...ω ἐν τοῖς. v. 12. ἀνοξα cum V. M. v. 14. πάρος διὸ, omisso ἀρμὰ, cum V. M. A. B. cui Heinsius ἀραῖα, equidem τὰ μακρὰ substitutus. — S. 5. v. 2. ταῖταις και ἐν τοῖς. V. M. και omittunt. v. 3. εὐείλους και ἐν τοῖς ἀπνόοις και εὐπνόοις, recte! quanquam V. M. plenius και ἐν τοῖς ἀπνόοις και ἐν τοῖς εὐπνόοις. v. 5. εὐείλους. v. 13. ὅλως οὐ φυτευόμενα ἰκανῶς. A. B. V. M. ὅλως φυτευόμενα ἀκανῶς cum Heinsio et Bodaeo.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 3. ἀκανθα cum V. M. v. 5. παρόμοιον. Quod ex V. M. dedi ὅμοιον, deest in A. B. H. Bod. v. 13. κεγχραμίδας solus. Ceteri libri κεχρ. v. 14. πολλὴν — δύναται μὴ ἐπικνισθέντος. V. δυνατοῦ ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. M. δύναται ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. v. 18. φέσται και ἄλλα και ἐκ. V. M. φ. και ἄλλα ἐκ. — S. 2. v. 1. Πολύωπον. v. 3. τάλλα. v. 4. τηθέν γὰρ ἐστιν εὐθύς γλωρὸν. αὐαίνεται δὲ εἰς βυθὸν εἰς βόθρον δὲ ἐμβάλλουσι cum V. M. μηθέν — βόθυνον A. B. v. 8. ἐπι- και ex correctione. v. 9. τότε καλῶς mecum. καλῶς τότε A. B. τότε καροο V. τότε καροτεταριγενοθαι M. 3. τότε καρ⁹⁰ τεταριγενοθαι M. 22. 90 alia manus superscripsit.

P. 122. s. 2. v. 1. ἔοικε δὲ τις παραπλήσια ἢ φύσις. v. 9. falsum ὅσα ὑπὲρ — οὐδ' ἐνὶ δὴ habet cum A. B. οὐδενὶ δὲ V. M. — S. 4. v. 3. ἐκ τοῦ στελέγους cum V. M. v. 7. ἀλλ' ἐν συρίαι solus. v. 8. καὶ περὶ Κνίδον, recte! ἢ pro καὶ V. M. v. 9. ἐκλευκον ἔχον καὶ τι (e correctione) βαρύτης. V. M. καὶ ἐτε βαρύτατος, parvo vestigio veri servato. v. 11. παραβλαστητικον cum A. B. V. M. v. 14. καὶ ὁ ἕταρον V. M.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ περσέα cum V. M. v. 6. καὶ πῶσαν cum V. M. A. B. v. 9. τιθέασιν cum A. B. V. M. v. 10. ἄπιος cum ceteris. v. 11. ποιῶδες. v. 12. ὥσπερ τὸ cum ceteris praeter Heins. v. 19. κλινεῖα, scriptura dubia. V. M. κλινία. v. 20. τὰλλα. — S. 6. v. 3. παραπλήσιον καὶ τῆς μυρίκης. Etiam V. M. καὶ pro τῷ habent. μυρίκης confirmat Dioscorides. v. 6. εὐπαθὲς solus. v. 5. οὐκ εὐφύης solus. οὐκ ἀφύης A. B. V. M. v. 7. εὐῶδες γὰρ ἔχει cum A. B. M. v. 9. παραπλήσιος mecum, ut antea καρπὸν αὐτὸν, ubi ceteri αὐτοῦ habent.

P. 124. s. 7. v. 3. ὁμοφυῆς. v. 5. ἐκίτερον τούτων cum A. B. V. M. v. 7. βραχεῖας ἔχει σφόδρα auctior solus. deinceps φοῖλλον καθάπερ τῷ φοίνικι cum A. B. V. M. v. 11. προμήκη cum A. B. V. M. recte! v. 12. δὲ post χροῖμα omittit cum V. M. recte! v. 15. τρονεύουσι. v. 21. αὐτὸν cum A. B. V. M. — S. 8. v. 1. ἡδεα καλλεῖται. V. M. ἡδεα καλεῖται. v. 3. τῶν ἠκρεμόνων καὶ βλαστῶν auctior solus. v. 5. δωδεκαπήχεις ἐξ αὐτῆς mecum. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκή ὡθενῆς, bene!

P. 125. v. 3. κηκίδος mecum. v. 11. ἡ δρυς — πλεκτηί. Vitiosum πλεκτηί omnes tenent et supra in historia fraxini, similiter πλεκτὰ pro πλεῖστα habent. — S. 9. v. 7. τῇ ante φύσει omittit. — S. 10. v. 3. τοῦ καρποῦ omittit cum A. B. V. M. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα cum V. M. v. 7. φύλλον pro αἰφύλλον cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. οὐδῆμα. A. B. V. M. οἰδῆμα. v. 2. οὐ καὶ φύλλα cum V. M. v. 3. ἔγον τὸ ἴδιον.

P. 126. v. 3. πετρίσιν cum A. M. πετρύσιν Vind. v. 4. ἀφαιλούμενα cum A. B. V. M. v. 7. ὡς ἀναδένδρα τις. V. A. ὡς ἂν εἰ δένδρα. M. ὅς ἂν εἰ δένδρα. v. 8. τὰ γ' ἐπιφανέστατα, recte! τὰ γὰρ ἐπ. V. M. cum A. B. H. Bod. — S. 12. v. 3. Μέμφι. v. 4. τηλικούτο. — Cap. 3. s. 1. v. 3. ναμασωνική cum M. v. 5. κυπάρισς. V. κυπάρισος cum M. 22. deinceps καὶ ἐλαία τε cum V. M. ἐλαίαι τε sine καὶ A. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν. V. M. καὶ κόπρον πολὺν.

A. B. καὶ κόπρον πολλήν. Vides, quomodo per gradus corruptela veri κρόκον πολὺν creverit.

P. 127. v. 1. δὲ ὁ ἐν τοῖς Ἀυτοφάγοις καλούμενος γλυκὺς καὶ ἡδύς. καλούμενος etiam M. habent. v. 3. ἡδίων δ' ὁ ἀπύρηνος mecum. deinceps restitue ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι γένος. quauquam Urbinas cum V. M. τὸ γένος habet. — S. 2. v. 1. Τό γ' οὖν Ὀφέλλου, bene! v. 3. ὑπολειπόντων, recte! v. 4. περῆσθαι omittit. deinceps Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν, bene! v. 5. τῇ Ἀυτοφαγίᾳ cum A. B. V. M. v. 6. ἐπίκειται solus, vere! v. 7. οὐ μὴν οὐδέν γε μέρος — πλείον. V. M. οὐ μὴν οὐδέν μέρος — πλείον. v. 10. Εὐσπερίσι — παυσίμοις cum V. M. εὐσπ. etiam A. B. v. 11. διαφέρει οὗτος, omisso δὲ, cum V. M. — S. 3. v. 2. εὐσταγες cum A. B. V. M. v. 7. ὀξύνες cum A. V. M. v. 8. μακρὸν τὸν ἐν, bene! deinceps κάλλιον ταῖς ἐν Κυρηναίᾳ, bene! praeterea τῇ Κυρ. malim. v. 10. χώραν τὴν τῶν cum V. M. deinceps τοῦ ξύλου δὲ cum V. M.

P. 128. s. 4. v. 2. τὰς κεδρας. V. M. τὰς κέδρας. A. B. τὰς κέδρους, unde τὰς κεδρίδας scriptum fuisse puto. — S. 5. v. 4. ἐφύδρον cum ceteris. v. 5. οὐκ ἐν πολλῷ δὲ βᾶθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δὲ ὕδωρ ἐνθα μὲν γλυκὺ ἀφύδρα, egregio auctario. v. 6. ἀλυκὸν πλησίον recte solus. deinceps ὅπου τὲ cum A. B. ὅπου δὲ V. M. v. 7. φύεται, ξηρόν, omisso καί, cum V. M. v. 9. τροχιλῆς. v. 12. διαφορὰν ἔχον, recte! v. 13. τὸ θάμνον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 2. μακράν τε addit cum V. M. v. 3. παραγενέσθαι cum A. B. V. v. 4. πίνουσι, καθάπερ, omisso καί, cum V. M. v. 5. ποτίζεται ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζῶον, recte! v. 9. πολὺνουν τε, recte! v. 10. πολὺν τε γίνεσθαι, recte!

P. 129. s. 7. v. 1. Δρόσον δὲ ἀεὶ πίπτειν, addito verbo, recte! v. 3. φύεται ἐφύδροις. V. ἐφύδρους. M. ἐφ' ὕδροις. v. 4. πρὸς τούτῳ cum V. M. v. 6. ξηραίνουσιν καὶ ἐκ, addita copula, quae deerat in ceteris. v. 7. Καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιωτάτα, bene! Sic etiam A. B. excepto pronomine ταῦτα, quod ibi deest. — Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει cum V. M. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ ἀπίων — εἰτα μέναι, sed litera una vel altera erasae videntur esse. V. M. ἀπ' ἐξοδίας — μὴ εἶναι habent cum Aldina prima, quae post ἐστεφανωμένος ✕ suum apposit. Camotiana, hoc omisso, temere dedit ἐστεφανωμένος ἦτις καὶ αὐτὸς καὶ ἡ στρατία. v. 10. στρατεία cum M. deinceps Μηδείᾳ V. M. v. 11. περιελίσιν γὰρ αὐτῇ.

P. 130. s. 2. v. 4. ἢ τὸ Περσικόν, recte! v. 9. πᾶν καὶ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 12. παπικῶς φαρμακὸν sine τις cum V. M. v. 15. τὸ ἔσωθεν cum A. B. V. M. quod restituendum. — S. 5. v. 2. καὶ εἰργασμένας cum A. B. V. M. v. 4. ἀδράν ἢ. M. V. ἀδράν τι. A. ἀδρόν ✕ τι διαφυτεύηται πάλῃν. Camotiana, signo omisso vitii, πάλιν dedit. διαφυτεύηται edd. ceterae omnes tenent. In vitioso ἀδράν τι vel ἀδρόν τι videtur ἀδρυνθῆ late-re. v. 6. φιλεῖ, ποιεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα cum V. M. sed V. τὰ omittit cum ceteris Edd. v. 8. ἐκπέπτει male Heins. Bod. v. 12. καὶ ὁ φοίνικας cum V. M. v. 14. Μῆδειαν. M. Μηδείαν.

P. 131. s. 1. v. 6. ὕψ' omittit cum A. B. V. M. v. 9. καὶ δίφυλλοι — δὲ καὶ τῇν cum V. M. καὶ ante δίφυλλοι habent A. B. sed cum Heins. Bod. omittunt Med. v. 16. σῦκα est sphalma Heinsianae et Bod. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον solus. — S. 5. v. 3. οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀπεχόμενοι cum V. M. v. 7. ἀλλὰ sine prosodia. V. M. ἀλλὰ v. 9. δηγρόν ἐμποιεῖ solus. v. 10. διὸ Ἀλέξανδρος cum V. v. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον cum V. M.

P. 132. v. 4. οὐθέν. — S. 6. v. 1. ἡ ἐβέννη. v. 4. θησαυρίζομένην cum A. B. V. M. v. 7. ὁ κυντικός, sed scriptura priorum literarum dubia. V. M. ὁ κυντικός habent cum A. B. v. 8. τέρμιθον. v. 10. τῇ omittit cum V. M. v. 13. τὰ omittit. v. 14. post παρόμοια addit πλὴν τὸ κέλφο, οὐ τραχὺ· τῇ δὲ εὐστομίᾳ καὶ ἡ ἡδονή. Igitur scribendum deinceps καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω. v. 15. διὸ κεχρησθαι cum A. B. M. — S. 9. v. 4. τᾶλλα παρ', omisso τὰ, cum V. M.

P. 133. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ solus, recte! Paulo antea Vind. οὐ omittit. v. 7. φόρβην cum A. B. V. M. v. 10. Θερίζεται δὲ παρὶ cum M. — S. 12. v. 6. καὶ τῇ χώρᾳ, omisso ἐν, ut v. 13. iterum, ibi cum V. M.

P. 134. v. 1. ἡρακλέους solus. ἡρακλέα ceteri. deinceps ὕλημα μέγεθος solus, recte! ὕλη μέγεθος A. B. V. M. v. 3. εἰ τι φάγων ἀποθνήσκει. M. τοῦτο δὴ τί φαγοί. V. τοῦτο δὲ τις φαγοί. A. δὲ τι φαγοί. — S. 13. v. 1. Κεδρωσῖα cum A. V. M. v. 2. φασὶν ὃ μὲν cum V. M. v. 3. ὁτιοῦν τι φαγοί cum V. M. v. 6. ταύτην δὲ solus. v. 9. καταγνυμένων e correctione solus, recte! v. 10. ἀποτυφλοῦν, scriptura dubia. Antea ἐκρεινῶν πολὺν V. M. habent, in quo quid lateat, non divinabam. v. 11. καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰ τις προσφαίνειεν αὐτοῖς, egregio supplemento lacunae in A. notatae cum reliquiis τίς αὐτοῖς. V. M. cum lacunae nota ε. τις habent, una litera plus. v. 16. καὶ τῶν ὤμων solus

auctior. — S. 14. v. 4. ἡ κασία cum A. B. V. M. v. 6. ἐν ἄλλοις cum iisdem. v. 8. τούτων πλείω cum V. M.

P. 135. Cap. 5. s. 1. v. 3. φλόψυχρά τε solus. v. 7. ἐξήτει cum A. B. V. M. v. 9. τὰ φαρμακώδη cum M. — S. 2. v. 4. Ὅσσαν — Πελέθριον cum V. M. Ὅσσαν — Παρθένιον A. B. v. 5. τούτοις δι. fortasse δὴ voluit. v. 7. καὶ αὗται solus. v. 8. ταύτη γάρ, recte! v. 11. καὶ κυπάρισσον, omisso τὴν, solus. v. 13. κέδρον δὲ γάρ καὶ τὰ. V. M. κέδρον καὶ γάρ τὰ. — S. 3. v. 6. Παντικαποιον sine prosodia. v. 8. συκαὶ δὲ πολλὰ καὶ εὐμεγέθεις cum V. M.

P. 136. v. 1. ἅπιοι δὴ καὶ μηλῖαι πλείσται καὶ auctior. v. 3. αἱ δ' ἔαριναί, πλήν εἰ ἄρα ὄψαι cum A. B. V. M. Fortasse fuit αἱ τ' ἔαριναί. v. 4. μηλία. V. μηλέα. M. μελέα. — S. 4. v. 7. Μύρσινος cum V. M. μυσινός A. v. 8. ἐτι δὲ ἄμπελόν cum V. M. — S. 5. v. 2. τόπος ἐκεῖ καὶ ὅλως τὴν cum A. B. V. M. v. 6. Ἀμυσόν. v. 7. πολλῆς, scriptura dubia. πολὺ A.

P. 137. s. 6. v. 5. πολλοὶ καὶ cum A. B. V. M. v. 9. οὐ δεδυνηται solus, recte! — S. 7. v. 1. Ἐμος. v. 7. ξυμβάινειν solus. — Cap. 6. s. 1. v. 3. ἡ καὶ πρότερον εἶπομεν cum V. M. v. 4. ἔγγασα. V. M. ἄγγαία. v. 6. γὰρ omittit cum A. B. V. M. v. 8. καὶ ὑλήματα cum V. M. deinceps vulgo addita καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς omittit cum V. M. v. 9. τὰ φρούμενα mecum. v. 10. καὶ τὰ τοιαῦτα cum A. B. Heins. καὶ omittunt V. M. — S. 2. post κοινότητα addit πᾶσιν τότε φοικος καὶ τὸ βρούον καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. φανερώτατα δὲ καὶ ἰδιώτατα κατὰ et cetera, egregio auctario.

P. 138. v. 4. τὸ φύκος mecum. v. 5. τετανοειδὲς cum A. B. τατενοειδὲς V. M. v. 8. ἐνδοθεν δὲ λεπυριώδη mecum. v. 9. κρομμυγητέως cum V. — S. 3. v. 4. καὶ τῶν λίθων, omisso ἐπὶ, solus. v. 6. αὐτῇ τῇ γῇ cum V. M. v. 7. ὥσπερ ἐπικλύζεται cum ceteris omnibus. — S. 4. v. 2. ἡρακλέους solus. v. 3. ὡς παλαιστιῶν cum ceteris. v. 4. φέρεται cum Camof. et ceteris. φαίρεται Ald. φαίνεται V. M. v. 5. ἅμα τῷ ῥῷ solus, recte! deinceps καὶ καλοῦσιν αὐτὸ πράσον solus; nam A. B. V. M. omittunt καί, Heins. Bod. pro copula δὲ inseruerunt. v. 6. lacunam non replet magis quam V. M.

P. 139. s. 5. v. 3. ἕως ἂν ἡ mecum. ἂν V. M. omittunt. v. 4. γίνεται δ' ἐν τῇ, omisso καί, cum V. M. v. 5. καλλόν. — S. 6. v. 3. καρτεράν pro μακράν addit. v. 7. δὲ τὸ βότρυον — μὲν ἔχει. v. 11. πλείω τοιαῦτα solus. — S. 7. v. 1. παράγειοι cum M. v. 2. φύεται cum V. M.

v. 3. ἐχούσας. v. 4. λοιπὰς cum V. M. v. 7. τῶν ante ὀσπρίων excidit in nostra editione.

P. 140. s. 8. v. 2. ἡ μὲν ἐλάτῃ μικράς. A. B. V. M. ἀποφύσει, μὲν ἐλάτῃ μικράς. v. 7. χορήσιμον cum V. M. v. 11. τινῶν γε ὅλων solus. ὅλων A. ὅλων Cam. V. M. deinceps ὀνίνου τε solus. οἱ ὀνίνοι V. M. v. 12. πούλυποδῃ sine prosodia. — S. 9. v. 3. καρποφόρον φέρει. v. 9. τῇ δὲ μεγέθει, recte! Ceterae Edd. μεγέθει δ' οὐ μεγάλη. V. M. δὲ loco ista omittentes priore voluerunt dare cum Urbinate. — S. 10. v. 2. δὲ σφόδρα mecum. v. 6. ὀλιγαχοῦ cum V. M. deinceps ἐπαλλάττουςαι solus, recte! v. 10. ὀρθαὶ καὶ cum V. M.

P. 141. v. 2. τό γε. v. 4. καὶ τούτων — καυλῶν. v. 7. πλούσιαι. M. πλούσιαι. V. πλούσιαι. — Cap. 7. s. 1. v. 5. τῇ Ἀραβίᾳ. v. 8. καὶ τὴν ἀνδρίαν. v. 11. θαλάττῃ φύεται, καλοῦσι δ' αὐτὰ. — S. 2. v. 2. ἐλία solus. v. 9. πλείους cum A. B. πλείους M. cum Heins. Bod.

P. 142. v. 6. ὥσιν μῆπω τελέως ἐξηνθηκός. Μῆκη δὲ. V. M. μῆπω τελέως ἐξηνθηκός. Μῆκει δὲ. A. ὡς ἂν μῆπω τελέως ἐξηνθηκός. Μῆκει δὲ. v. 7. Ἡ δὲ ὅτι ἄρα πλους ἦν cum V. M. ὅτι ἀνάπλους ἦν A. v. 8. μέχρι οὗ μὲν ἂν ἡ — φασὶν ἔχειν. V. M. μέχρι οὗ ἂν ἡ ἐν ὑγρώμα φασὶν. v. 10. δὲ τι τούτου auctior. v. 14. πῦρ ἐμβαλλόμενα cum A. B. V. M. v. 15. γινόμενα πάλιν. Ceteri omnes γινόμενα πλὴν ὅταν ἀποψύχονται. — S. 4. v. 3. καὶ αἰγίφορ αἱ μέγιστα συμβαίνει cum V. M. v. 9. τοῖς ἴσους cum V. M.

P. 143. v. 2. ἐλία. — S. 5. v. 4. κατὰ τὴν Καρμανίαν solus. deinceps καθ' ὃ cum V. M. v. 6. ἔχειν πολλὴν. Excidit πολλὴν in nostra. v. 8. τὸ δ' ἐκτός cum ceteris. v. 12. πούλυπους solus. — S. 6. v. 1. verba οὐκ ἔστιν addit cum V. M. v. 2. δὲ τινες rectius. v. 4. ὃ καὶ — ὅτι τρέφονται, bene! V. M. vulgatum ὡς omittunt. v. 6. ἔλκουσιν, recte! v. 8. τῶν τ' ἐν cum M. v. 11. θαλάττῃ μικρὰ καὶ φυκώδῃ φερόμενα, sed hoc postremum scriptura dubia. V. φυκώδῃ φερόμενα cum ceteris. v. 12. ἀνθ' ὁδμον, litteris duabus creasis. ἀνθ' ὁδμον Vind. — S. 7. v. 3. Ἀραβίᾳ τοσοῦτο πλήθος. Etiam V. M. Ἀραβίᾳ habent.

P. 144. v. 1. ἀπηχυρῶσθαι cum A. B. V. M. quae forma ex uno hoc loco in Lexica illata est: altera frequentior est. v. 6. παρόμοιον solus. — S. 8. v. 4. πλείονα ὁδμον cum A. B. M. e Vindob. nulla varietas annotata est. deinceps καὶ τετραπλάσιον cum V. M. v. 5. ἕτερον δὲ τι cum V. M. v. 9. συνάγεσθαι τὴν μικρὸν καὶ τὴν γύκτα συμ-

μίτιν cum V. M. qui tamen falsum συμβαίνει habent. συνάγεσθαι. καὶ κατὰ μικρὸν τὴν νύκτα Aldinæ. v. 11. καὶ φοίτικας, omisso ταύς, recte! v. 12. ἐν τῇ σὺ M. ἐν τῇ σὺ etiam V. v. 16. κρήτας ἐν, omisso μὲν, recte! v. 17. συμφέρειν mecum pro vulgato συμφέρει. v. 19. καταπλύνοντας. v. 20. θαλάττη cum V. M. deinceps τεταραγμένως mecum. τεταραγμένα V. M.

P. 145. Cap. 8. s. 1. v. 2. καὶ τοῖς ἔλοις; omisso ἐν, cum V. M. v. 10. τὰλλα δένδρα, καθάπερ ἱτέα continuat cum V. M. recte! v. 12. ὥστε μέχρι τοῦ κατακρύπτεσθαι. V. M. ὥστε τοῦ κατακρύπτεσθαι. Sic etiam A. B. unde non dubito, Urbinatis scripturam, omisso ὥστε, verum esse. v. 15. σῶμα πᾶν cum V. M. — S. 2. v. 4. ἔτε ταύτης ἢ λεύκη cum A. B. M. v. 5. βουμέλιος. Ceteri libri omnes βουμέλιος. v. 6. πρὸς τὸ ἀριθμῆσθαι cum V. M. v. 7. ὡς γε, recte! v. 12. μνάσι cum M. — S. 3. v. 4. ἡλίον καρπὸς χειρὸς ἀνδρός, egregie!

P. 146. v. 5. ἀχρεῖον, recte! — S. 4. v. 3. καίεν. v. 8. ἐσθῆτά τῶα cum V. M. Gaza. v. 12. τὸν πάπυρον cum V. M. v. 15. καὶ ταύτας. v. 16. δὲ καὶ ἐν cum V. M. Gaza. v. 18. ναῦς omittit cum V. M. — S. 5. v. 7. καὶ τοῦτο cum M.

P. 147. s. 6. v. 2. μαύσιον cum V. M. v. 3. πλὴν τὴν εἰς cum V. M. v. 8. διστοιχίαι. v. 13. ἕτεροι δὲ ἀπ' αὐτῶν πλείων. — S. 7. v. 7. κωδία — σφηκίαι. A. B. V. σφοκίαι. v. 8. κυτάρων. M. κητάρων cum A. v. 9. αὐτῆς cum A. B. V. M. v. 12. κωδία cum M. v. 16. τὸ μικρὸν cum ceteris omnibus tenet. v. 17. ὁ πῖλος cum V. M.

P. 148. s. 8. v. 5. οὐν ὁ πολὺς, recte! v. 7. καταβύλλουσι δ' ἐν πηλῷ cum V. M. πηλῷ V. M. v. 9. κηκμώνας mecum. — S. 9. v. 5. οἱ πέτασοι cum V. M. οἱ πέττιανοι A. B. H. Bod. v. 8. τοῦ κρήνου, recte! v. 10. συμμίη καὶ συγκαλύπτει. V. M. συμμίει καὶ συγκ. v. 11. κωδία cum M. v. 13. μέχρι ἂν ἢ κωδία cum V. M.

P. 149. s. 10. v. 4. τῷ κέρρει recte solus. v. 6. ὥρας μέχρι μέσων νυκτῶν cum A. B. V. M. — S. 11. v. 4. πτίσαντες cum V. M. v. 10. λευκῶδες cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 12. δὲ καὶ τοῖς ὕδασι αὐτὴν ὠμῇ. V. M. δὲ καὶ τοῖς ὕδασι αὐτὴν ὠμῇ. sed M. αὐτὴν ὠμῇ. — S. 12. v. 3. μαλιναν· θάλληη solus.

P. 150. s. 14. v. 3. κατααλλουσι. v. 7. τῷ ἐπιγνωμένῳ cum A. V. M. v. 10. περὶτὰ cum V. M. — Cap. 9. s. 1.

v. 6. Σπέρματα. A. σπέρματα. v. 9. ἐπιναλόντα. v. 10. σεύων. M. σεύων.

P. 151. s. 2. v. 1. βαθυτάτος cum A. B. V. M. v. 7. προσιπύσει. v. 9. post κυριότεν addit ἔχει δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς καρποῦ, necessario augmento. v. 11. πλησιαιτέρον mecum. v. 12. εἴτα τὸ μετὰ τοῦτο cum V. M. τὸ omittunt A. B. H. B. — S. 3. v. 2. φύεται μὲν cum V. M. recte! deinceps τοῦ πύπτοντος, recte! v. 6. παρὰ τὰλλα τὸ, recte! v. 10. ἄλλων mecum. — Asp. 10. s. 1. v. 3. γῆ καὶ ταῦτα κατὰ τοὺς τόπους. Etiam V. τοὺς τόπους, sed omissis καὶ ταῦτα.

P. 152. v. 1. καὶ ποῖα cum V. M. v. 3. δὲ ante ἀπλῶς omittit cum V. cetera non variat. v. 4. Ἐν δ' οὖν cum V. M. v. 5. τόδ' ἐστίν cum A. B. V. M. v. 6. εἰλαία ἀγρός sine prosodia. V. M. εἰλαία, λάγρος. v. 7. κύπτερον, φλεῶ, τίφῃ cum A. V. v. 8. ἔτι γε μὴνάνθος, ἔκμη. V. M. ἔτι γε μὴν ἄνθος ἔημι καὶ πὺ καλεούμενον. Vitiosum μὴν ante μὴνάνθος eliminandum et librorum optimorum scripturam restituendam, censeo. v. 10. τοῦτο πλείω τὸ καθ' ὕδατος cum M. unde scribo τοῦτον τὰ πλείω καθ' ὕδατος. — S. 2. v. 2. εἰλαία ἀγρός cum A. et ceteris. v. 3. μὴνάνθος cum V. M. v. 4. ἴσως μὲν φύεται cum A. B. ἴσως φύεται μὲν Vind. v. 6. ὁ μὲν εἰλαίανος cum V. M. nisi quod εἰλαίανος. Med. deinceps φάσει μὲν Urb. φάσει μὲν V. M. v. 15. Ὁ μὲν οὖν εἰλαίανος cum V. M. — S. 3. v. 2. κυτιώδες, cum ceteris omnibus, quod restituendum censeo.

P. 153. v. 2. ὁμοίως ταῖς ῥίζαις cum V. M. etiam ceteri libri ῥίζαις. v. 4. κέγχου. Ald. κέγχου. v. 6. μακρόν solus. v. 8. Τοῦτο μὲν cum Med. v. 12. συνίσταται τῇ γῇ recte solus. — S. 4. v. 7. πλακωντῶδες — ἐκίπυρόν cum M. etiam A. πλακωντῶδες habet. v. 8. τοῦ φλεῶς cum ceteris. v. 9. πλόκανα cum A. B. V. M. v. 11. καὶ μὴνάνθους. V. M. μὴνάνθου. — S. 5. v. 2. τίφῃ cum M. deinceps καὶ τῇ cum V. M. H. Bod. καὶ τὸ A. B. v. 3. εἰσεται τὰλλα solus. v. 4. ἔχειν cum V. M. v. 7. ὅλοις cum V. M. v. 9. παραλλαγή sine prosodia. παραλλάγει V. M. Omnino pluribus in locis Urbinas litterata q̄ pro ei ponitur.

P. 154. s. 6. v. 3. ἀφίησιν ἐνέβλαστον καὶ κίτρινον cum A. B. V. M. v. 5. ὁκάνθα κσανωνος cum V. M. etiam A. B. ἣ ante κσανώθος omittunt. v. 7. ἐπὶ πλείων δὲ τῇ ὁμοιότητι αἰρηται, recte! contra V. M. πλείων αἰρηται vulgato πλείων αἰρηται substituant. v. 8. πλήρη τοῦ αὐλητικῶς solus cum Gaza. τὴν τοῦ αὐλ. V. M. deinceps κύπτερον, τίφῃ, cum A. B. V. M. v. 14. τὸ κύπτερον cum ceteris.

deinceps τὸ βούταμον, καὶ τὰ φάσις cum ceteris. v. 15. ὥστε πάντος V. M. — S. 7. v. 8. κεφαλὴν ὕλην cum A. B. V. M.

P. 155. s. 1. v. 7. πλόκμον καὶ φύσσαι τὸν μὲν recte solus. M. δὲ tantum omittunt. v. 13. οὐδ' ὁ μεσσιμ. — S. 2. v. 2. τὸν — ἐννετηρίδος cum V. τὸν etiam A. v. 4. οὐκ ἀληθοῦς, ἀλλὰ. V. M. οὐκ ἀληθοῦς, ἀλλὰ. v. 7. ἐννετηρίδος cum V. et M. v. 9. λαμβάνοντος. — S. 3. v. 2. ἐρμῆν, recte! deinceps διετῇ cum A. B. V. M. H. B. postea ἂν δὲ πλείω καὶ καλλίω solus. ἂν πλείω καὶ καλλίω ceteri. unde scribo ἂν δὲ πλείω, (sc. εἴη) καὶ καλλίων. v. 5. Χαιρώνιαν. M. Χερώνιαν. A. Χερώνειαν. deinceps εἴτε πλείω cum M. εἴτε πλείον A. B. H. Bod. v. 7. λιμὸς — σφοδρῆς v. 9. ἐκλιπόντος, recte! V. ἐκλειπόντος cum Med. deinceps ὁ γενέσθαι V. M. male!

P. 156. v. 2. post λίμνη addit αὐξάνεσθαι τὸν κάλαμον εἰς μῆκος, μέγαντα δὲ, egregie! v. 14. οἱ δ' ἂν μὴ συμπαρμαίνῃ cum A. B. quod restituendum in locum Heinsii οὐδ' ἂν. — S. 4. v. 3. εὐπληθέστερον — εὐσαρκότερον cum V. M. v. 11. ἀρκτούρον. V. M. ἀρκτούρων. v. 14. δε σάσαι cum rasurae vestigio, δέσσαι V. M. v. 15. διακτιοῖαν cum V. M. — S. 5. v. 2. καὶ ἡ τομῇ, recte! deinceps τέμνουσι γὰρ. δὴ νῦν solus, recte! δεινὴν A. B. V. M. v. 3. σκιροφοριῶτος cum M. deinceps ὥσπερι, recte! ὡς περὶ A. V. M. v. 5. τρίωνον vel τρίοντον scriptura ambigua. τρίον A. cum V. M. v. 7. ἴσχει cum V. M.

P. 157. s. 6. v. 4. τῷ πρὸς τοὺς βλαστοὺς τὸ γόνυ scribendum censeo. v. 9. ἴσχει ζεύγη cum V. M. ἔχει A. — S. 7. v. 2. εἰς δὲ ἄλλας cum V. M. v. 4. τοῦ βλαστοῦ solus. — S. 8. v. 3. προσαγορεύεται μὲν — τοῦτου δ' ἐστίν. Etiam V. M. τοῦτου δ' ἐστίν habent. v. 6. καθ' ὃ ἡ cum V. M. v. 8. Αεθαδείας cum V. M. deinceps πάντων γίνεσθαι cum hisdem. — S. 9. v. 3. εὐτενῇ.

P. 158. v. 4. Περὶ γὰρ τὴν ὀξίσιν καμψὴν καὶ τὴν βοηδρίαν πάντα ταῦτα cum V. M. Gazæ præter πάντα ταῦτα. v. 7. καλὸν τὸν κάλαμον cum V. M. — S. 10. v. 6. ὁ καλοῦσι τινες συγκύ cum V. M. præterquam quod V. M. συγκύ scriptum habent. v. 9. εὐαθῆς cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. ἄλλοι ἄλλοις cum V. M.

P. 159. s. 12. v. 2. κατὰ φύλλω cum M. v. 8. καὶ δολιγόφυλλον omittit cum ceteris. v. 11. γρη omittit cum ceteris. — S. 13. v. 3. καὶ οὐτως cum V. M. v. 4. post στερρός addit: κακείας δὲ ὑπὸ τινων εἰκτίας· ὃ δὲ Ἰσθμὸς ἐν με-

ίστη διαφορῇ καὶ ὥσπερ διερον ὅλως τὸ γένος. ὅστι δὲ ὁ
ἐν ὤρῃν σιτροῦς et cetera, egregio et desiderato auctario.
Iesychius: εἰλεσίαις, εἶδος καλάμου. Kustero ab oppido Boeo-
rio Εἰλείσιον appellatum hoc genus videbatur, cuius post Ho-
merum ll. β, 499. meminit quoque Strabo. v. 8. τὰ δὲ
μεγέθη solus. v. 9. εὐπαγεῖς cum M. εὐγαγεῖς V.

P. 160. Cap. 12. α. 1. v. 5. μαλαγκράνις καλοῦμεν. V. M.
μαλαγκράνισμα καλοῦμεν. v. 7. δὲ τούτου cum ceteris, ut
deinceps καὶ τρίτος. — S. 2. v. 4. ἐγγ εἶδεν cum V. M.
v. 6. κάρπιμοι ὀλίγοι cum V. M. qui praeterea ἐκ τοῦ, ὀμίσσο
αὐτοῦ, habent. v. 6. ἐλάτιους δὲ, recte! v. 17. ταῖς τοῦ
ἀστειρίσκου.

P. 161. α. 3. v. 3. ῥιζῶν, εἰ ἀναίνονται. V. M. εἰ. ἀναί-
νονται. v. 4. καὶ εἰ τοῦ ἀνωθεν solus. — S. 4. v. 1. Εἰ
δὲ καὶ cum V. M. v. 3. φανεραὶ σχεδόν, omissa particula
δὲ, solus. Ita demum apparet, priorem scripturam, quam
Gaza expressit, veram esse: quod idem monuit Graecus
Censor. v. 6. τὰ δὲ μέγιστα cum V. M. v. 8. μεγάλα σφό-
δρα cum M. et V. Sed mirum, Vindobonensem μάλιστα ante
ea additum habere, quod in Urbinate omnium integerrimo
non legitur. — Cap. 13. α. 1. v. 1. τῶν ἐνύδρων, omisso
μέν. Medicei τῶν ἐνύδρων· τῶν μὲν ἐνύδρων his scriptum
habent. v. 5. τοὺς δὲ καθ' ἕκαστον cum Med. sed Vind.
ζῶα τοὺς καθ' ἕκαστον βίους πορίσαι habet. A. B. quoque
τοὺς habent: quae scriptura restituenda est, iungenda enim
verba ita: τοὺς δὲ βίους τῶν χειρσαίων καθ' ἕκαστα ἰσπερῇ-
σαι δεῖ. Sed Urbinas statim τῶν δὲ χειρσαίων τὰ μὲν ἄγρια
φασιν habet. Vind. M. δὴ τῶν χειρσαίων τὰ μὲν ἄγρια, omisso
similiter οὖν. Equidem praefero scripturam antiquam. v. 7.
ὡς εἰπεί, sic. ὡς εἶπαι V. M.

P. 162. v. 1. καὶ ὅλως τῷ γένει κατὰ ἀντιδιηρημένα
cum V. M. v. 2. ἐλάις. — S. 2. v. 6. ἡλίαι. V. M. ἡδισ-
v. 9. ὅπως ἔχει cum V. M. v. 13. βραχύβια δὲ καὶ τὰ τοι-
αῦτα solus auctor. — S. 3. v. 4. αἱ μηλέαι τε καὶ αἱ ῥοαί.
V. καὶ αἱ μηλέαι. M. καὶ αἱ μηλέαι τε καὶ ῥοαί. v. 8. ἀνα-
δραπτει τοὺς βλαστοὺς, ἃ εἰ καὶ καλῶς ἐκκόψειν cum V.
M. καὶ quod αἱ καὶ καλῶς scriptum habent.

P. 163. v. 1. καὶ γὰρ ταῦτα cum V. M. v. 2. πότρεα
δὲ τούτω ταὐτὸ cum V. M. praeter ταύτην. v. 5. διαλλάτ-
τοῦτα aut διαλλάττειν scribendum erat: refertur enim verbum
ad μέρη: quod si ad arbores antea nominatas foeminei ge-
neris omnes referre malueris, tunc Aldinam διαλλάττουσα
mutandum in παραλλάττουσα et φησεται in φηρόνται. Ve-

rum ita sequens ταῦτόν, ad στέλεχος referendum, minime convenit. Fortasse tamen διαλλάττουσα, quod Urbinas quoque tenet, mutandum in παραλλάττουσι, ad μέρη referendum: quae ratio brevissima esse videtur. — S. 4. v. 2. φαίνεται cum V. M. sed ita antecedens ἂν delendum fuerit. v. 4. ὑπολάβοι cum V. M. v. 5. ταῦτό θείη cum V. M. v. 9. μακροβιωτάτας cum V. M. v. 11. δικαιοτάτης συγκρίσεις. V. M. cum A. B. δικαιοτάτη συγκρίσεις. v. 14. οὐθεν — διενέγκαι cum V. M. Fortasse fuit τῷ μὴ φύειν ἑτέρας, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν δεῖ συναναπληροῦσθαι, (quod e radicibus semper reparetur) γελοία ἂν ἴσως δοκοῖ ἢ σύγκρισις. — S. 5. v. 3. κνιταρχεῖν. v. 6. στέλεχος εἰ δεῖ. M. εἶδει, deinceps cum V. M. Praeterea Vind, paulo antea μὲν ἔχειν habet. Locum hunc totum nondum sanare potui, sed hec mihi nunc certum videtur, scriptum olim fuisse: τὸ στέλεχος εἰ δεῖ τὴν ἀρχὴν τιθέντα μέτρον ἀναμετρεῖν τὸν χρόνον: i. e. si licet optimo trunco mensuram temporis assumere. Vitium in verbis καθ' ὃν latere adhuc videtur. v. 9. παραιρουμένων, M. ὥσπερ αἰρουμένων. v. 11. ὁμοίως φάρος. v. 12. ἀντὶ εἴη omittit ἂν cum V. M.

P. 164, s. 6. v. 5. παρασκάπτειν solus. v. 8, ante κότεστιν negationem omittit. — Cap. 14. s. 1. v. 8. ὑπερβαλλόντες cum ceteris praeter Heins. et Bod. — S. 2. v. 3. ἴδια καὶ τὰ γένη κοινὰ καὶ τότε cum V. M. Non dubito, fuisse scriptum: τὰ δ' ἴδια κατὰ τὰ γένη. Κοινὰ μὲν οὖν τὰ τε σκώληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι,

P. 165. v. 2. ἴσχει. V. σκώληκα ἔχει. M. quoque σκώληκα. v. 5. καὶ ὁπωδῃ cum A. B. V. M. quod restituendum censeo. v. 6. τοῖς νέοις ἢ τοῖς ἐν ἀκμῇ cum V. M. Gaza. — S. 3. v. 1. πρὸς τῷ — ἴσχειν cum V. M. v. 5. ἡλίουαντι. V. ἡλίοι αὐτόν. M. ἡλίοι αὐτῶν. v. 8, pro σικῆς habet τῆς cum V. M. Latet igitur vitium. — S. 4. v. 1. Ἀλίσκωσθαι δὲ cum V. M. v. 4. τινες κράδους cum A. B. V. M. v. 8, οὐδ' ἔαν ἐν φυτευθῶσιν cum V. M. unde non dubito, scriptum fuisse ἔαν ἐμφυτευθῶσιν. Certe Gaza ita haec vertit scripta.

P. 166, s. 5. v. 3. τριγμὸν recte solus. v. 4. τὰ τε γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν cum V. M. sed deinceps solus addit καὶ αὐτὴν τὴν ῥίζαν, egregie! v. 5, μαρῶ cum ceteris, et deinceps λοιπάδῃ. — S. 6. v. 3. πρὸς τὸ ἀστροβολοῦσθαι. postremum etiam V. M. v. 4. τῇ ἐργασίᾳ συμπάδῃ solus, recte! v. 5. ῥυάδες solus. Hesychius: ψυάδες, αἱ ἐνιάδες ἀμπελοῖ. ubi annotatio πάλῃ ῥυάδες dedit. v. 7. κρεῖσσινδῇ mecum probe-

ut censor graecus, qui locum Aristophanis Nub. 1119, recte
ta corrigit: εἶτα τὸν καρπὸν τῆς καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξο-
ιεν. v. 12. ὑπερθερμυνθέντα cum V. M. — S. 7, v. 2.
πηγαί. v. 12. ἀσθενέστατον cum V. M. Gaza.

P. 167. s. 8. v. 8. σηπομένους καὶ καταπηγομένους —
ἀναξηρανομένους κατὰ, partim vere! v. 11. συναποθροῖ, re-
cte! συναποθροῖει V. M. — S. 9. v. 7. αἰ πολλὸν καρπὸν
cum V. M. — S. 10. v. 2. ἀρίστην. V. M. ἀρίστηον, v. 3.
διαφθείρεται solus. v. 4. ἐπικαίει cum A. B. V. M. deinceps
ἐλάει solus, ut v. 6. ἐλάει. v. 10. καλύπτει solus,
recte! deinceps ὑπ' ἀρκτούρου. Ceteri omnes ἀπ' ἀρκτούρου
habent. v. 12. αἶψα καὶ χεῖρας solus auctor.

P. 168. v. 6. γενομένους cum A. B. γενομένης V. γενο-
μένης M. — S. 11. v. 3. ἔνια δὲ πάντα cum M. πάντα V.
v. 5. εἴποιεν. V. εἴποις cum A. B. εἴποιη M. deinceps ἐκ-
πλήξω cum ceteris, ut deinceps κλαυθμόν. v. 11. οὐδ' ἂν
ὑφ' ἡλίου cum V. M. v. 14. Ἀρχίππου cum V. M. —
S. 12. v. 6. αἱ δὲ ἀμυγδαλαὶ τὸ πᾶντα cum A. B. V. M.
deinceps ἀπαθεῖς δὲ καὶ αἱ μηλαὶ καὶ αἱ ἄπιοι cum A. B.
V. M. auctor tantum copula καί. Unde apparet, vocabulum
ἀπαθεῖς bis scriptum fuisse.

P. 169. v. 1. ὡς εἶπον cum A. B. V. M. deinceps ἄπτα-
ται δὲ cum V. M. v. 3. ἐλάει, v. 4. ἀναβιβραύοντα cum
ceteris. v. 7. ἀποβαλλεῖν. M. ἀποβάλλειν. — S. 13. v. 1.
Τὰ δ' ἐκπλαγέτα, ὅταν — ἀπόληται. M. ἀπόλονται. Unde
viti origo apparet. Scribo ἐκπλαγέτα ὅταν — ἀπόληται.
v. 4. Παντικύπαιον solus, recte! Deinceps ἐκπῆξας scriben-
dam. v. 5. χειμερίας τὸ ἔτος cum V. M. ubi χειμερίας scrip-
tum. Unde suspicor, scriptum olim fuisse: ὅταν χειμάσῃ τὸ
ἔτος. deinceps ἔαν δὲ πολὺν διαμένωσι, omisso γε male an-
nexo. Unde scribo: ἔαν γε πολὺν χρόνον διαμένωσι. v. 8.
γίγονται — μετὰ τεσσαράκοντα, omisso ἡμέρας, cum A. B.
V. M. praeter τετταράκοντα A. B. et ceterorum. — S. 14.
v. 6. οὐδ' ἔν. V. M. αὐ μὴν, mihi variatione!

P. 170. Cap. 15. s. 1. v. 2. παραιρουμένων cum A. B.
V. M. recte! v. 5. ἀνδράχλη cum V. M. v. 7. μέλλοντα
καρπὸν cum ceteris. v. 8. φησι cum V. M. v. 11. τῆς ἀν-
δραχλῆς. Casus hic restituendus. — S. 2. v. 1. φλοιοφά-
γος μὴ cum V. M. v. 2. ὁ ἀνδραχλῆς cum ceteris. v. 9.
συκῇ solus, recte! v. 10. αἱ δὲ καὶ ζῆν δὲ καὶ πελέαν καὶ
φυτικὰ τῆς δὲ φύλλας καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοῖον πλήν
μικροῦ τῶν δὲ ἄλλων οἷον ποροῖσθαι ἰδίαν τινὰ φύσιν ἔχειν,
egregio auctoritate! Equidem, vergetio verbe ζῆν, malim: ζῆν

φασι, ζῆν δὲ καὶ πτελέαν καὶ φοίνικα. Copulam post παροῦσθαι omittunt etiam A. B. V. M. v. 14. καὶ τρεοῦτοις solus.

P. 171. v. 3. Τραγινείας. V. M. Τραγιάνει. A. Τραχιαῖ. — S. 3. v. 2. καὶ τὰ ἐπιγυγνόμενα cum V. M. praeter ἐπιγυγνόμενα. v. 6. ἡ πύκνης — λοιπῶσι. Etiam A. B. V. M. λοιπῶσι habent. — S. 4. v. 5. ὁπασούν συμφέρεσθαι, omisso verbo ἀφαιρεθῆ, ut ceteri omnes libri. — Cap. 16. S. 1. v. 8. καὶ ἐνιά γέ. V. M. ἐνιά τε habent.

P. 172. v. 1. ἐσχίσθη cum V. M. v. 5. δαιδουρογυμένη. v. 6. ἐλάτης, τεμνίνθου cum V. M. — S. 2. v. 3. παλέεσιν cum A. B. V. M. v. 6. Ἀντιανθρα. — S. 4. v. 4. ἴαν, omisso ἐξαιρεθῆ, sed a correctore habet, V. M. cum A. B. μέχρι τινός ἐξηρέθη.

P. 173. s. 5. v. 6. πᾶσιν ἔλασιν ἐπιγαμίους cum A. M. δὲ omittit etiam V. v. 13. ἀπολαύσει. A. V. ἀπολέσει. — S. 6. v. 5. εὐφορεῖν solus. v. 6. Ἀνδροκύδης δὲ solus, recte! v. 8. γενομένην solus.

AD LIBRVM V.

P. 174. Cap. 1. s. 1. v. 6. τῶν ξύλων τὰ μὲν οὖν cum V. M. v. 8. λοιπῶν cum A. B. V. M. v. 12. λοιπητόν cum M. τῶν λοιπητῶν V. cum A. v. 13. δυσαιδεῖαν solus. Sequens δὲ omittit cum V. M. v. 15. ἐκπεπῦναν. V. M. ἐκπεπᾶνον. v. 19. λοιπητόν cum V. M. Gaza. — S. 2. v. 3. πύκνης addit cum Gaza et Med. v. 4. ὅταν μὲν et v. 5. ἦταν δὲ cum V. M. v. 7. πηγὸς τε καὶ ὕλας. M. πηγόαν τε καὶ ὅλας cum A. φηγόσιν τε καὶ ὅλας V. Supra 3, 3, 1. πηγὸς similiter substituit Urbinas πυγὸς antiquo et φηγὸς Heinsiano,

P. 175. v. 2. λοιπητόν cum M. λοιπειτόν A. τῶν λοιπητῶν V. v. 3. σήπτεται cum M. v. 5. λοιπητῶ. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥμισυ. auctior solus. v. 11. ἀθροιστέστατον γίνεται καὶ σκληρόν cum ceteris. καὶ omisit Heins. Bod. v. 13. τό τε τῆς cum ceteris. — S. 3. v. 3. ὅτε μὲν γὰρ cum V. M. — S. 4. v. 1. Διὸ καὶ mecum. v. 2. καθ' ἐνάστην cum Vind. scribendum; deinceps πύκνην Urb. cum V. M. v. 3. ἐπὶ λοιπῶσι praefero; εἰ παλιν εἰσὶ Urb. ὑπελίνευσιν V. M.

P. 176. v. 1. βότρυς αὐτῆς. Heins. αὐτῆς omisit. — S. 5. v. 5. ὀλίγον cum V. M. v. 7. γὰρ omisit cum V.

M. — S. 7. v. 2. διὸ καὶ τοὺς κόπας cum A. B. V. M. v. 5. κατὰ πᾶσιν — ἀποθνήσκει cum V. M.

P. 177. s. 8. v. 1. ἵνας εὐθυτενεστάτας vel potius εὐτενεστάτας cum Graeco censore scriptum malim. v. 2. καὶ πρῶτον cum A. B. v. 3. ἄχρος οὐ δὴ καφίηται. hinc V. M. ἄχρος οὐκ ἀφίηται. Sequens οὕτως Heins. Bod. omisit. v. 8. καὶ τῶν ἄλλων, omissis καὶ τῶν ἐλάτων, solus, vere! — S. 10. v. 1. φέουσιν δὲ αἱ δίσκοι δὲ cum A. V. M. v. 9. δὲ ante πτελέκην omittit cum M.

P. 178. s. 11. v. 2. οἱ ἰδόντες non habet cum V. M. v. 5. Ὀμοίως δὲ cum M. v. 9. σφιγροτέρα cum V. M. v. 11. δένδρου δὲ, recte! v. 13. καὶ ἐν περίπνῳ, ταῦτα στέφει καὶ παραλλάγει solus: unde παραλλάττει facile efficitur. Eadem varietas supra adfuit. — S. 12. v. 3. ἐπίτομα solus, recte! v. 5. εὐδιγῶν cum V. M. v. 6. καὶ συνηραφῶν cum iisdem. v. 9. ὡς δὲ ἀπλῶς inuito in ὡς γε ἀπλῶς. — Cap. 2. s. 1. v. 3. τῆς — παρυγιομένης cum V. M.

P. 179. s. 2. v. 3. κακοτροφηθέντα et paulo ante μίλιστα: ὁζώδης δὲ. v. 12. τὰ ἐκτός· καὶ οὗτοι χαλαρώτεροι τῶν ἐκτός καὶ φανεροὶ γίνονται δὲ solus auctior. — S. 3. v. 3. εὐτροφή. V. M. εὐτροφία. A. εὐτραφή, v. 4. περιοχομένη πλείοσιν cum A. B. V. M. v. 8. τῶν ὠσων cum A. B. V. M. v. 9. ὅτι δὴ περιφύσις cum V. M. unde ὅτι δ' ἢ volui efficere. — S. 4. v. 2. μέρος τι αὐτοῦ cum A. B. V. M. v. 3. ἐκλύψας θῆν λίθον. unde facile ἐγγλύψας θῆν λίθον efficies.

P. 180. v. 1. ὅπερ cum A. B. V. M. v. 6. τῆς Ἀττικῆς κερμηστοι cum ceteris. κερμαίστων V. κερμαστὶ M. v. 7. οὐ ἀνατεθῆ — ἐγκοιλανθέντος. posterius recte! ἐγκοιλανθέντος V. M. ἀνατεθῆ etiam M. — Cap. 3. s. 1. v. 7. πυκνοτάτη — βαρυτάτη cum M. v. 8. ἔβεννος. — S. 2. v. 3. καὶ ἐκ τρύτου γὰρ cum V. M. unde γὰρ abesse malim. v. 7. λαμβάνει A. V. M. v. 8. δεῖν δὲ ἀλείφειν cum A. B. V. M.

P. 181. v. 3. ἔχει cum A. B. V. M. quod restituendum. ἔχων dedit Heins. Bod. v. 6. δὲ omittit cum V. M. v. 7. scribe ταῖς ἀπείροις. — S. 3. v. 4. καὶ αὖρα cum A. B. V. M. v. 6. ἀκτινα. M. ἀκτινὰ. Sane ἀκτινα potest ab ἀκτῇ simili modo deduci, quo σύνκινος a συνῇ. v. 10. καὶ γὰρ cum V. M. — S. 4. v. 2. πυρὰ cum A. B. M. v. 3. συκάμινον cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 5. τὰ ἱετῖνα cum V. M.

P. 182. s. 5. v. 6. ὀλῆς, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου καλοῦσαι δὲ οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω, egregie!

v. 10. οὐπὲρ ἡ ῥοπή cum V. M. v. 12. πῆξαντες ἐφιασῶν cum V. M. recte! v. 14. ἀναῆλθαι νομμένων cum A. B. V. M. — S. 6. v. 5. τὸν δὲ φελλὸν παρήκασι. V. M. τρῦτα δὲ φαῦλον. Non dubito scripturam Urbinatis praeserre alteri, — S. 7. v. 1. Τὰ δὲ ἰθύον V. Θεῖον — θύαν cum M. θύαν — θύαν A. v. 5. κυπάρισσον ἀγρίαν πολλὴν μὲν cum V. M. etiam A. κυπάρισσον ἀγρίαν habent. Saltam κυπάριστος ἀγρία scribendum erat. deinceps πολὺ μὲν non habet in sequentibus quod ei membro respondeat. Vitiosa igitur videtur scriptura esse et vulgata et Codicis.

P. 183. v. 2. τῶν ἐκ θύας omittit cum ceteris. v. 6. ἐν τῶνδε cum V. M. recte! v. 7. ἐλαθὼν scribendum cum ceteris Edd. — Cap. 4. s. 1. v. 5. ἵμα σκληρά, omisso καί, solus. Paulo antea v. 3. γλεῶδει A. V. M. habent. v. 6. ξηρότητι σκληρότατα solus et recte, ut videtur. — S. 2. v. 4. τὰ γούν cum ceteris praeter Heins. Bod.

P. 184. v. 6. θυώδη cum M. et A. v. 7. ξύλον γίνε-
ται δὲ τὸ ξύλον cum V. M. τὸ ξύλον καὶ παλαιούμενον A. B. — S. 3. v. 1. ὅτι δὲ ἄλλο cum V. M. v. 3. τῷ ὕδατι cum V. M. v. 6. καὶ ἐκ τούτων cum iisdem. v. 8. ὕπερ cum M. — S. 4. v. 3. ξηρὰν pro πικρὰν cum A. B. V. M. v. 6. ξλάας. v. 7. post θρίπες Aldina ✕ suum apposuit, lacunae indicem, quam Urbinas non replet. Deinceps ἐσθίε-
ται δὲ τὰ μὲν τῇ θαλάττῃ, omisso ἐν, Urb. cum M. ἐσθίε-
ται etiam Vind. v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν cum M. — S. 5. v. 2. τιτρώγεται solus recte pro πεπαινέται. Scribendum enim τιτρώγεται. v. 3. πιττοκοπηθέντα cum ceteris: quae scriptura sola vera et restituenda in locum coniecturae Scalligeri, quae medicinam vitii excludit. Atque hic locus me admonuit, ut diligentius in Lexici graeci Supplemento de verbo hoc et de κωνιάω, κωνέω, κωνίζω dicerem.

P. 185. v. 4. ὕψεως, mirā varietate. V. M. ἐν τῆς οὐ-
κείας σήψεως. deinceps ἐν τιχτόντων mecum, v. 5. ἐν τοῖς δένδροις non habet Urb. sed ἐν omittit cum ceteris. — S. 6. v. 4. Φανεῶι cum V. φανεῶ M. — S. 7. v. 7. οὐδὲν δὲ πρὸς τὴν σῆψιν cum M. v. 12. καταγίνεσθαι recte solus. καταρίνεσθαι A. B. καταρίγνεσθαι M. καταρίγνησθαι Vind.

P. 186. v. 9. ὕδατος, καὶ ἐπιπῆι μᾶλλον ἔχει κάκωι, egregie! atque ita vertit Gaza, cuius scripturam coniectura Palmerius fuit consecutus. Partem veri καὶ ἐπιπῆι habent V. M., — Cap. 5. s. 1. v. 3. εὐαργὰ δὲ, omissis antea τὰ δὲ εὐαργα, cum V. M. v. 5. οὐλά sine accentu, οὐλά V. M. v. 11.

μᾶλλον omittit cum A. B. V. M. — S. 2. v. 8. Ἔσται δὲ: cum V. M.

P. 187. v. 5. διαμένη omittit cum A. B. V. M. — S. 3. v. 8. λεπτότατον δὲ τὸν ἔσχατον cum V. M. v. 11. ἡ δὲ μήτρα cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. post πέλῳσι addit. δεῖ γὰρ ὁρθῆν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν. v. 8. τὰ δοκοῦντα, omissa negatione, cum A. B. V. M. v. 12. Ταῦτό cum ceteris praeter Heins. Bod. — S. 5. v. 1. Παντός — ξύλον σκληρότατον καὶ cum V. M. praeter ultimum καί. v. 3. vitiosum ἐκεῖ habet cum A. B. M. rectum ἔχει Vind.

P. 188. s. 6. v. 4. ἀποπλεκῶσι cum M. ἀποπλέκουσι A. B. v. 8. ῥήγγνται· μᾶλλον δὲ πολὺ τὴν στρογγύλα addit. cum V. M. — Cap. 6. s. 1. v. 5. ῥήγγνται cum V. M. v. 8. ἀνίστασιν γὰρ ἡ κάμψις, omisso καί, cum Vind.

P. 189. v. 3. ψοφεῖν solus. ψόφοις A. B. V. M. v. 6. καὶ τὸ — εἰς ὄρθρον. — S. 2. v. 2. ἰσχυρόν· πρὸς δὲ cum ceteris omnibus, v. 3. ἐχέκολλον μὲν μάλιστα ἡ πεύκη διὰ τε τὴν V. ἐχέκαλον μάλιστα ἡ ἐλάτη διὰ τὴν τὴν. M. ἐχέκαλον μὲν μάλιστα ἡ ἐλάτη διὰ τὴν τὴν. Firmat igitur Urbinas Heinsii scripturam πεύκη. quare totus locus ita distinguendus erit: μάλιστα ἰσχυρόν· πρὸς δὲ τὰς — χροίας ἐχέκολλον μὲν μάλιστα ἡ πεύκη διὰ τε τὴν μανότητα et cetera. v. 5. εἰάν δὲ κολληθῇ V. M. cum A. B. δὲ recte omisit Heins. Bod. consentiente Urbinate libro, qui statim εὐτορνότατον vulgato εὐτορνάτατον substituit, egregie! — S. 3. v. 3. ἴσταται — καὶ ἐνέχεται, posterius mecum. v. 4. ἐμπλάττει cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 7. τὰ λίαν mecum. v. 11. καθάπερ ὄστρακον, omisso γὰρ, cum A. B. M. — S. 4. v. 2. προσκάνθηται τε γὰρ cum V. M.

P. 190. v. 2. πελέκησις τῶν pro διὰ τῶν, omisso διὰ, cum V. M. contra δὲ addit cum iisdem post ἕσις. v. 7. ὀξύ cum ceteris praeter Heins. Bod. qui ὀξύνη dederunt. — Cap. 7. s. 1. v. 3. γὰρ αὐτῇ. V. M. αὐτῇ, v. 6. μὲν οὖν cum A. B. v. 12. καὶ πεύκης cum V. M. — S. 2. v. 2. τριήρη, V. M. τριήρης. v. 5. ὀξύ cum A. B. V. M.

P. 191. v. 1. καθάπερ ανει. V. M. καθάπερ νεί, v. 6,

χωλ σμα, correctum χέλομα, V. σχέλωμα. M. σχέλωμα cum A. B. — S. 4. v. 2. πλείω, Deinceps post κέδρος addit. ἔτε κινάροπος, ὀρύς, πεύκη, καὶ κέδρος, ἄρκυθος. In V. et M. nihil praeter κέδρος ἄρκυθος, omissa copula, variatur. v. 4. εἰ τι solus habet. v. 10. παλαιωτάτη κρατίστη mecum. παλαιώτης ἡ κρατίστη V. M. v. 12. ναυπηγικῇ δὲ διὰ τὴν

καμψον ἐνικμοτέραν ἀναγκαῖον cum V. M. Etiam A. ἀνακαῖον habet. — S. 5. v. 1. καὶ substituit nostro οὖν, recte!

P. 192. v. 2. ἔτι τε, recte! v. 6. πρὸς τε τὰ σπονδία καὶ πρὸς τὰς κίστας cum V. M. Gaza. v. 7. αὐτῆς cum A. B. V. M. αὐτοῦ Heins. Bod. — S. 6. v. 1. σφένδαμνος τε vitiosum habet, et deinceps πρὸς κληνοπηγίαν, omisso τε, cum A. B. V. M. v. 5. μονοστρόφους ἀμάξαις cum V. M. unde apparet, olim scriptum fuisse ἄξονας ταῖς μονοστρόφους ἀμάξαις. deinceps verum εἰς ζυγὰ λύραις habet. Articulus ante λύραις et ψαλτηρίοις abesse potest. v. 6. ὀξὺν cum V. M. v. 8. θυροπηγίαις καὶ γαλεῖροις. v. 9. πηδός sive accentu habet. S. 7. v. 2. καὶ πρὸς τε. v. 3. μᾶλλον ἀναπῆς, egregie! v. 6. τερεμίνθῳ cum M. v. 10. μυῖα. v. 11. γεροντικὰς ταύτας cum A. B. V. M.

P. 193. v. 1. κίστας καὶ τῶν καὶ τὰ κατὰ καὶ τὰ ἄλλα. — S. 8. v. 4. δὲ post χρῶνται omittit et pergit καὶ πεταλῆτοις καὶ μελεῖτοις cum M. V. μελεῖτοις analogia postulare videtur, eamque formam Etymolog. M. habet. — Cap. 8. s. 1. v. 8. παραλαμβάνειν τε τοῖς cum V. M. sed ioc. manus ἐν superscripsit. v. 9. ἔτι μείζω mecum, omissa media copula καὶ Editionum ceterarum. v. 10. καὶ ἐάν τις εἴ. v. 13. ἴμα μὲν τηροῦντες καὶ ταμιευόμενοι, ἴμα δὲ egregio supplemento. Itaque Gaza vel de suo addidit cum ex imperitia, vel aliter scripsit. v. 17. τρεῖςκαίδεκαοἷον cum V. M. nisi quod hi — δεκαοῖον habent. A. τρεῖςκαίδεκαοἷον. Camot. τρεῖς καὶ δ. v. 20. μείζω γὰρ ταῦτα cum V. M. v. 21. τῶν Ἰταλικῶν οὐδὲν εἶναι cum V. M.

P. 194. v. 1. πλοῖον cum ceteris libris. v. 3. ὥστε εἰς πλέοντας. v. 3. διασχίσθαι τοῖς ἰατοῖς ἐπὶ τὸν πυκνόν. A. διασχίσαι ἐπὶ τὸν πυκνόν habent. v. 5. ὅλας δὲ. V. ὅλας καὶ. M. ὅλας καὶ. v. 8. ἀποτρεμέθαι, recte! v. 10. οὐ μὴν ἀλλὰ cum A. V. male οὐ μὲν ἀλλὰ Heins. Bod. — S. 5. v. 1. πεδινή, sed ex corr., cum V. M. πεδία A. v. 3. μυρόνους. V. M. μυρίους. v. 13. εἶναι καὶ τοῦτον cum V. M. v. antepenult. καὶ τὰ μὲν cum A. V. M.

P. 195. Cap. 9. s. 1. v. 1. δὲ καὶ cum V. M. v. 7. ἀργυρίοις cum V. M. v. 11. μελανδρῶν coniecit Censor Graecus. — S. 2. v. 2. κολλάβων. v. 2. verbum ἔχουσι post γὰρ recte addit. v. 4. βελτίους δὲ καὶ — εὐήλων cum V. M. v. 5. προσβαρύνων ἢ ἐκ τῶν cum V. M. v. 6. ἐνακμοτέρας. V. M. ἢ ἐν ἀκμητέρας ὕλης πυκνῆς. A. ἐν ἀκμητέρας ὕλης πυκνῆς. An. fuit οἱ ἐξ ἀραιότερας ὕλης ἢ πυκνῆς? v. 8. ἑρρότερα πυκνότερα cum V. M. v. 9. βελτίων cum M. —

8. 3. γ. 3. ἀσθενέστεροι mecum et V. M. γ. 6. καὶ ἡ τῶν
 ὕλων mecum.

P. 196. γ. 2. τοῦθ' αἰστέρα, bene! γ. 3. ἡ ἐν τῶν ὕλη-
 μάτων mecum. γ. 4. δὲ ὅλως οὐ γίνονται, bene! — 8. 4.

γ. 1. ζηταῖσιν. V. κ'χοῦσιν. M. κ... ηχοῦσιν. γ. 3. συν-
 δίδωμι πρὸς τὴν κατέπνευξιν, egregie! γ. 5. παρὰ μέρος πα-
 ρακεντούπτες, optime! — 8. 5. γ. 3. λέγω δὲ τὰ ὑγρὰ cum
 V. M. — 8. 6. γ. 2. τέχνας ἀλλήλοις χορηγίῃ. V. M. ἀλ-
 λήλας χορηγίῃ. γ. 3. ἐμπορεύεσθαι δὲ ἀρίστα cum V. M.
 ἐμπορεύεται A.

P. 197. γ. 1. πύρρα μὲν γίνεται δὲ cum A. B. V. M.
 γ. 3. πυροὶ cum V. M. Ald. deinceps ἀρσεται cum V. et
 Med. 3. — 8. 7. γ. 2. οὐ γὰρ ἐν τοῦτου. Voluit ταῦτα
 dare. γ. 3. εὐθὺ δὲ κατὰ. V. M. cum A. εὐθύδει. γ. 6.
 γίνεται πρὸ ἐγγίνεται, recte! deinceps ὥστε τιπὲς cum V. M.
 γ. 8. πρὸς γὰρ τὸ, male! — γ. 11. δάφνης ἀρίστην, egregie!
 igitur deinceps scribendum ἀπαθείστερον γὰρ καὶ ἐργάζεται.
 γ. 12. πρίμνου cum V. M. Ceterum initio scriptum malim:
 Γίνεται καὶ ἐκ ῥάμνου. Causalis enim inepta esse videtur.
 γ. 17. πυρεῖα solus habet. — 8. 8. γ. 4. αἱ λείαν. Divinare
 licebit, scriptum fuisse τὴν ὕλην Ἑλλήθων ἐφεδρῶν, quae
 vocant tudorem Lucinae silvestris.

P. 198. γ. 1. ἐκατίνους. V. ἐκατίνους. M. 3. ἐκατί-
 νους. M. 22. ἐκατίνους (sic). deinceps εἰνός ὑγρότητος —
 στοργγύλης cum V. M. στοργγύλης etiam A. B.

AD LIBRUM VI.

P. 198. Cap. 1. 8. 1. γ. 4. οἶον ἡ τε cum V. M. γ. 7.
 ὑπερ cum M. γ. 8. πάνταχρῷ μὲν οὖν ἰσως, recte! γ. 9.
 περὶ γε cum V. M. γ. 10. ὅπῃ cum A. Vind. γ. 12. ἡμο-
 ραυλλίς cum M. deinceps ἐρπυλλος. M. ἐρπυλλος. γ. 13.
 ἀβρτόνον solus habet.

P. 199. 8. 3. γ. 3. οὐ γὰρ ἔχουσι cum V. M. γ. 5. ἡ-
 συγῶν cum M. γ. 10. ἡ δὲ τρίβολος. V. M. οἱ δὲ τρίβ.
 deinceps καὶ ἡ περικαρπία φυλλάκανθάν ἐστιν, ἔχει γὰρ ἀκάν-
 θας ἐν ταῖς περικαρπίαις cum A. V. M. γ. 13. πολλὰ καὶ
 τῶν cum V. M. A. γ. 14. παλιούρον cum V. M. — 8. 4.
 γ. 2. οὕτως πρὸ ὅλως solus et recte! γ. 6. τῶς μεγάλης
 cum V. M.

P. 200. γ. 2. θύμβρας φακός cum V. M. Ald. γ. 4.
 πρὸς τοῦτοίς εἰτι τὰ, egregie! V. M. καὶ τὰ τοῦτοίς εἰτι, omisso

ἰσμοί. Igitur distingo: τοιαῦτα· πρὸς τοῦτοις εἶναι καὶ νη-
θηκώδη. v. 5. ἐννευρόκαυλα — μάραθον. V. M. ἐννευ-
ρό-
καυλα. A. μάραθον verum habet, sed statim ἐπιπαμάραθον
ut ceteri libri somnas. v. 9. θείη φύσεως cum V. M. For-
ma ἐννευρόκαυλα restituenda hic et 6, 2, 9. ubi male ἐννευ-
ρό-
καυλα scribitur. — Cap. 2. s. 1. v. 5. λιπαρώτερον ἔχει
ὀμῖσσο φύλλον, cum A. B. V. M. λιπαρώτερον Ald. v. 7.
ῥόδοις addit cum V. M. v. 10. ἐυλόιδεστάτην δὲ γλίσχρον δι-
σφόδρα cum A. V. M. v. 13. ἰσημερίην cum V. M.

P. 201. s. 3. v. 2. περὶ τροπῆς καὶ γὰρ ἀνθεῖ. v. 4.
μελιουργοὶ recte solus. sed idem cum ceteris εὐμελιεῖται
v. 4. et v. 5. ἄλλως γὰρ ἀπανθήσαντος οὐκ εὐμελιεῖται cum
V. M. Infinitum medium probo, repetito φασί. v. 7. σίφ-
μα δὲ καὶ κάρπια. v. 9. οὐκ ἔτε λαβεῖν. — S. 4. v. 6.
θαλάττης, recte! v. 7. διδ. οὐδὲ ἐν Ἀρκ. — δριγάνος cum V.
sed is cum M. θυμβρας habet. v. 10. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐπὶ
etiam V. M. v. 11. θαλάττης. — S. 5. v. 1. Σφράκελος cum
ceteris. v. 5. δύο δὲ γένη mecum.

P. 202. s. 6. v. 1. κορύζης. cum V. M. — S. 7. v. 1.
γένος καὶ γὰρ. v. 4. νωρθήμας et v. 9. νωρθήμας.

P. 203. s. 8. v. 3. σχεδὸν τροχῶδες plenius quam V. M.
scriptum habet. v. 9. καὶ κάρπια mecum. Edid. καὶ omit-
tunt. — S. 9. v. 1. ὁμοιώτερα. V. M. ὁμοιώτερα. v. 3. ἰ-
σοροσ. M. ἰλέβορος. v. 5. μάραθον, μυόφωνον, καὶ ὁμοια.
Etiam V. M. μυόφωνον ὁμοια. Ceterum κωγιον verum 3. M.
κωγιον V. — Cap. 3. s. 1. v. 1. ἰδιωτάται solus suo more.
v. 3. ὑπὲρ ὧν cum A. V. M. v. 5. δὲ εὖν cum A. V. M.
v. 8. τὸ δὲ φαῦλον. V. M. καῦλον, sed Med. 22. φαῦλον a
prima manu x super φ scripto.

P. 204. v. 5. ἀγαθὸν omittit cum A. B. V. M. — S. 2.
v. 6. ὡσπερ μέταλλα — αὐτοῖς. v. 7. πρὸς τὰς τομὰς καὶ
τὰ προεπάχον τέμνουσι. v. 8. οὐκ ἔξασσι γὰρ cum V. M.
v. 10. σήπεται ex correctione. — S. 3. v. 4. τετρακισχίλια
στάδια. M. cum A. τετρακισχιλίας τὰ πλείονα δὲ γινέσθαι
— σὺρτιν ἀπὸ τῶν εὐεσπερίδων. Urbanas pergit πλείονα —
σὺρτιν, omisso τὰ. M. etiam σὺρτιν. v. 6. καὶ ἀνι-
σταμένης, probabiliter! v. 9. φασὶ δὲ Κυρηναῖοι cum M.

P. 205. s. 4. v. 3. γίνεσθαι mecum. v. 6. καλεῖσθαι ὅν
ῥα cum M. v. 8. Τοῦτου δ' εἶναι σπέρμα. καὶ, όταν cum
A. B. M. v. 10. διαδριπτεῖται. M. διαδριπτεῖται. v. 12. Οὐ-
θεν δὲ τοῦτο cum M. v. 14. διριπὼν cum M. — S. 5. v.
2. διάφορον. — S. 6. v. 1. μὴ καθάϊεσθαι cum M.

P. 206. v. 10. Τὴν μὲν οὖν νωρθήμαθι καὶ εὐλοῖν

ἀνθρώπων φύσιν insigni augmento. — Cap. 4. s. 1. v. 5. ῥίτον δὲ cum M. v. 18. ἀσφύραγον mecum. — S. 2. v. 2. inutile γὰρ omittit. v. 3. ἐπιδοῦντι τῷ ὑπὸ τὸ ἄκρατον cum M. qui tamen τῷ omittit. τὸ ὑπὸ τὸ ἄκρατον A. v. 4. ἔχον mecum.

P. 207. v. 7. ἔξανθοῦται cum M. — S. 3. v. 2. ὡς ἀπλῶς ἐπείν solus. v. 4. ἢ καὶ ὁ παρὸς cum A. B. V. M. Heins. καὶ omisit Bod. v. 5. διαφορὰν δὲ ἔχον. v. 6. καὶ μεγέθει cum M. v. 10. τὴν φύσιν cum M. v. 14. ἀτραπύλλης cum M. v. 16. ἐκόλυμος ἡλωδεμακρία cum A. M. — S. 4. v. 3. ἀποφύσεις ἔχειν ὥσπερ ὁ ἄκανος, τὰ δὲ μονόπαντα καὶ μὴ ἔχειν, ὥσπερ ὁ κτήκος, insigni augmento, quod Plinius vertendo reddidit. v. 5. εὐτρεῖς M. εὐτρεῖς.

P. 208. v. 1. ὑστάτοις cum M. v. 2. ὥσπερ καὶ ἡ cum M. — S. 5. v. 5. σπληνδαίς cum ceteris libris omnibus, qui σπληνδαίς habent. v. 11. πώγωνος cum A. M. sed sine

accentu Urb. πώγων A. πωγωνός M. v. 12. πυκνότεραις αἰ ἀγναι solus, addito articulo. — S. 6. v. 3. τῇ ἡμέρᾳ cum M. v. 4. ἀδρακτυλῆς sine accentu. v. 6. τὸ παρὶ τὸ φύλλον plene habet. v. 10. τὸ μετόπωρον cum A. B. M.

P. 209. v. 1. γίνεσθαι cum M. — S. 7. v. 3. ὅτε τότε ἀρίστην, optime! τὰς cum lacuna M. ut Ald. v. 4. ὅταν σκληρομένη cum M. — S. 8. v. 5. κακωνίξας. A. κακωνίξας mecum M. v. 7. pro δάφνης habet κύνθη. M. δσάνης. Deinceps μυρίνης Med. Equidem fere nullus dubio, scriptum olim ἀπάνης vel ἀράνης fuisse, quae inter τὰ ποσὶν memoratur et modo ἀπάτη, modo ἀραγή vocatur, in Urbinatē libro ἀπάτη. De μυρίνη quid statuam, nondum excogitavi. v. 8. Παρακολουθεῖ δὲ μέχρι, recte! v. 10. μέτρον cum A. B. — S. 9. v. 1. ἱξ cum M. brevisum habet. v. 6. ἀκανθὴ μαστίχη mecum, ἀκάνθη καὶ ἡ μαστ. M. cum Ald. — S. 10. v. 4. τοὺς ante καυλοὺς omittit cum A. M. recte! v. 6. τούτους κίκτους cum M. deinceps περιλειπόμενος cum M.

P. 210. Cap. 5. s. 1. v. 3. μινκάνθος τε σφόδρα καὶ τὸ φύλλον ἔχει σαρκώδες πολυσχιδές δὲ καὶ πολυπόρον. εἰ μὴ cum A. M. v. 7. Πληγάς. M. Πλαγάς. — S. 2. v. 7. πληγάς. M. πλοιάδος. v. 10. εὐγείλοις cum M. 3. sed M. 22. a prima manu. εὐγείλοις habet.

P. 211. v. 3. ἀλλαχῇ σχεδόμενοι cum M. omisso σχεδόν. v. 4. καὶ φέρεται παρὶ τὰς ἀλλὰς cum M. v. 8. ἀκανθὰ cum M. ἀκανθα A. B. H. Bod. deinceps ἄδωνος cum

Φυλάττεσθαι. v. 2. κόπτοντά cum Med. v. 4. τινὰς αἰτίας cum Med. v. 5. οὐθέν. v. 6. ἀσκήπιον· ἀντεμβάλλειν.

P. 300. v. 1. μελιττοῦντα solus. v. 2. τριμήνους μελιττοῦντας solus. deinceps ἀντεμβάλλειν μισθόν. v. 3. τρεῖς cum vulgatis, ut v. 5. δεύτερον. — S. 8. v. 2. τρεῖς iterum cum vulg. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον, v. 5. δ' ὅμοιον εἴρηκε τῷ — λεγομένῳ. v. 8. καὶ τέμνειν ἱστάμειον solus integræ. deinceps cum Med. καὶ κατευχόμενον· ἄετον. v. 11. ἐὰν δὲ ἐγγὺς μὴ διατέμῃ — ἀποθνήσκει ἐπ' αὐτῷ. v. 12. ἐπιθέτωις cum Med. ῥιζοτομῶν in fine mecum habet. — Cap. 9. v. 1. ὅπερ ἐλέχθη. v. 4. ῥίζα καὶ ὁ ὅπως mecum. v. 5. σκαμμωνίας καὶ τῆς κυλαμίνου. v. 6. καὶ ἑτέραν· καθ' ἑπὶ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον solus. v. 9. ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει solus. Sequens καὶ note πρὸς τὰ ποδαγωγικά omittit, et v. 10. καὶ πρὸς φύλλα plenius habet. v. 11. διδῶσι δ' ἐν οἴῳ ἢ ὄξει· τέμνουσι τε. v. 12. καὶ ἐνείραντας ὑπὲρ γλεύκους — ἐπὶ καπνῷ.

P. 301. s. 2. v. 1. Ὁ δὲ ἐλέβορος, v. 2. ταῦτα τῇ ῥίζῃ. v. 5. τοῦ πάνακος cum Med. v. 6. τὰ αὐτὰ cum Med. v. 7. Verba omittit ea; quæ altero loco supplevit. v. 10. φύσας· χρησίμη. v. 11. ἱρίνον. v. 12. ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸ σπέρμα. — S. 3. v. 2. προσθετὸν mutato accentu et omisso ταῖς sequente. v. 4. ἀπὸ κεφαλῆς cum Med. v. 6. πίρειν. deinceps ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ἀκντοκεῖον περιάπτειν. v. 9. εἴτ' ἐν οἴῳ — ὥσπερ τρυγὸς ἢ ῥυπτόμεθα. — S. 4. v. 4. συλλέγεται δὲ cum Med. v. 5. τότε βέλτιστος γὰρ. — S. 5. v. 1. τὸ μὲν φύλλον. v. 2. πρὸς τὰ τραύματα utrumque cum Med. ut v. 3. τριβόμενον, καὶ πρὸς τὰ. v. 5. ἄργημα cum Med.

P. 302. v. 1. τρίψαντα ἐλαίῳ cum Med. deinceps Ἐγὼ δὲ φύλλα μὲν οἷά περ δρύος. v. 5. Verba τὸ δὲ τῆς — καθαίρειν omittit. v. 7. οἶον καὶ τῆς θαυρίας καὶ. v. 8. λεβαρώτιδος. v. 8. ὅσα γὰρ. v. 9. τὰ αὐτὰ δύναται. v. 10. ὥσπερ τὸ ἐλ. — οὐθέν ἀτοπον. — S. 6. v. 2. μαράσθῃ. v. 7. συλλέγεται δὲ cum Med. — Cap. 10. s. 1. v. 3. φαίνονται καὶ τῇ ὅψει παραπλήσιοι εἶναι πλὴν τῆς ῥίζης· αὐτὴ δὲ τοῦ μὲν λευκῆ, τοῦ δὲ μέλαινα· τὴν δὲ μορφήν αὐτῶν ταύαν· καυλὸν μὲν ἀνδερικῶδη cum Med. ceteris omissis. v. 12. εὐθὺ δ' ἐκ. v. 13. ἡρτημένον καὶ — πολύριζον εὐ.

P. 303. v. 1. ταῖς πλείσταις καὶ χρησίμοις cum Med. v. 2. τὸν μέλανα καὶ ἱππούς καὶ ὕς· διὸ καὶ οὐδὲν νέμεσθαι τούτων· τὸν λευκὸν δὲ νέμεσθαι. v. 8. ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχῶ δὲ φύεται — πυθῶν. v. 10. εὐεμὲς ἢ egregie! deinceps ἑλλοβορινῆς. In Hippocrate Foesiano p.

P. 216. s. 2. v. 4. ἃ δῆλον ὅτι. A. M. ἄδηλον ὅτι. Verba ἀπὸ σπέρματος omittit cum A. M. — S. 3. v. 2. μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἢ. deinceps sequentia βλαστάνει ἢ ἀπὸ σπέρματος omittit. v. 3. ἀπὸ σπέρματος cum A. B. M. v. 4. προμυθευόμενον mecum. v. 5. σπείρεται. omittit cum A. M. v. 6. ὅποι καὶ ὁ ἥλιος cum M. — S. 4. v. 4. ὁσμῇ μαλακωτέρα mecum. v. 12. ἡ τοῦ ἀβροτόνου. cum A. B. v. 13. τῇ ξηρότητι cum A. M. — S. 5. v. 5. εὐαχέστατος.

P. 217. v. 1. Τοῦ γὰρ ἐν. A. M. τοῦτο. v. 3. τὸν δ' omittit cum M. — S. 6. v. 4. φιλοκίγια cum A. M. v. 10. μεταφυτευόμενον mecum. — Cap. 8. s. 1. v. 2. ἐκφαίνονται cum M. v. 4. γέρον pro ὕστερον. sed Med. versu sequente τὶ γέρον pro τὶ ὕστερον habere dicuntur. v. 11. κώδυον cum M.

P. 218. v. 4. πλείω τὸ φλόγιον. M. quoque πλείω. v. 9. καὶ ὅτι τόπον cum A. M. v. 10. εὐεilon mecum. — S. 3. v. 9. ἄσμον cum M. v. 11. ἀρεινὸς ἄσμος. M. quoque ἄσμος. — S. 4. v. 1. καὶ ἀνθεὶ τῶ. deinceps μίλακος. A. μάλακος.

P. 219. v. 2. ἐὰν ὁ τόπος εὐεῖλος. etiam A. M. ἐὰν habent. v. 3. χρόνιοι cum A. sequens οὖν omittit cum M. — S. 5. v. 4. ἐπικωμένης. A. M. ἐπικωμένης. v. 7. μέγιστος cum M. v. 9. ἄλλα πάντα ἄσμα. v. 12. ῥῶα cum M. ῖσα. M. ῖσα. v. 13. διαβαίνειν cum M. v. 14. χρόνῳ cum M. — S. 6. v. 1. Δοκεῖ δὲ πολὺν, bene! v. 8. τῇ δὲ ὁσμῇ πολλὰ cum M. deinceps γίνεσθαι cum A. B. M. v. ultimo ἔστιν ἰστορία, omisso articulo.

AD LIBRVM VII.

P. 220. Cap. 1. s. 1. v. 1. Ἐχόμενον e dubia Heinsianae scriptura Bodaeus fecit. v. 4. τὸ λαχανηρόν, recte! v. 7. Εἰσὶ δὴ. v. 11. χειμερινὰς cum A. M. — S. 2. v. 9. κορίαννον mecum. v. 10. δὲ καὶ πρῶτον, bene! v. 14. ἀνάφειν. A. ἀνάφραξιν. Volui ἀνδράφραξιν dare.

P. 221. v. 1. βλίτον mecum, etiam s. 3. v. 3. v. 6. ἡ κολοκύντη. v. 10. δὲ καὶ θέρους cum M. v. 12. ῥάφανος δὲ cum A. v. 13. γῆθνον. deinceps ἐν ὅσοις. M. ἐνπόσοις. v. 15. κορίαννον mecum. v. 16. οὐδὲ γὰρ cum M. bene! — S. 4. v. 2. χώρας cum A. M. v. 5. τῷ ἀέρι περισσευέης cum A. M.

P. 222. v. 3. ἀρότρους cum M. v. 4. εὐκράσιν M. sine accentu Urbinas. εὐκράσιν recte H. Stephanus scripsit vocem ex εὐκράτης contractam. — S. 5. v. 8. τὸ δὲ τεύτλιον, itaque coniecturam confirmat. v. 9. χρόνιοι. — S. 6. v. 3. πρᾶσον mecum. v. 8. κορίαννον mecum. deinceps εἴπερ μὴ φυτευταί οὐ τὸ ἀπὸ cum A. M. v. 11. τῷ δὲ καὶ τῷ ἐχομένῳ. unde verum τὸ δὲ καὶ τῷ ἐχ. efficitur.

P. 223. s. 7. v. 5. ἐγκαυλεῖ. M. ἐνκαυλεῖ. v. 7. ἔνια δὲ οὐκ cum M. — S. 8. v. 2. ἐκκαυλεῖ cum M. v. 4. ἀκρεμονικᾶς restitue. — Cap. 2. s. 1. v. 3. δεῖ γὰρ mecum. v. 4. προλαβεῖν. v. 9. καὶ ἄρον habet cum ceteris, omisit Bodaeus.

P. 224. s. 2. v. 10. ἀφ' ὧν φύεται cum M. v. 15. ἀλλὰ μὴ διὰ τὸ χρησίμας — διὸ καὶ συλλέγουσι cum A. M. — S. 3. v. 4. ὅμως καὶ cum A. M. v. 6. τούτων καὶ αἱ ρίζαι cum M. — S. 4. v. 3. ἀποκαύλων cum M.

P. 225. v. 2. παλινοβλαστεῖς, recte! sed paulo antea ἰδίους male! — S. 5. v. 3. Ῥαφανὶς γοῦν, recte! v. 5. κηπουρῶν cum M. — S. 6. v. 5. τὰς δὲ μικρὰς ἐκ τούτων cum A. M. v. 8. οὐδὲ ἀφαιρετὸς cum A.

P. 226. s. 6. v. 2. ἀνδραφάξεως cum M. — S. 7. v. 15. εὐθὺ πολλὰς cum M. — S. 8. v. 2. ὁ γὰρ cum M. ut ad caulem referatur. v. 3. omissa restitue post βλίτου haec: καὶ τῆς ἀνδραφάξεως καὶ τῶν τοιούτων. v. 4. παρ' ὧν αἱ μὲν cum A. M. v. 5. τευτλίου καὶ habet cum A. M. v. 9. καὶ σκληρύνονται cum M. v. 12. νευροκαύλων substituit A. M. προκαύλων mutilato. v. 13. καὶ τὸ ἀνηθον, recte!

P. 227. v. 2. πολλὰ cum A. M. v. 4. τὸ ἄνω cum A. B. M. v. 5. δὲ τοιαῦτα. — S. 9. v. 2. ταῖς σι, cetera in lacuna usque ad Ἡ δέ, ut in A. 1. et M. Lacunam interpolavit Camotiana. v. 5. μονορίζων — ἀπλῶς δὴ. v. 11. πλαγίων γὰρ μᾶλλον. — Cap. 3. s. 1. v. 1. τὸ μὲν. v. 2. κατὰ μέρος τὰ κάτω, recte! v. 10. οὐθέν cum A.

P. 228. v. 3. Πάντα δὴ ἐλεβοσπ. cum M. v. 4. ὥσπερ φλοισοσπέρματα cum M. v. 6. ἐλεβοσπ. v. 7. μάραθον καὶ ἀνηθον cum A. praeter μάραθον. — S. 3. v. 7. ὁ σῖτος γὰρ κἂν ἡπαξ ἀνδρουθῇ. M. ὁ σῖτος — ἀδρουθῇ. v. 9. μάλιστα usque ad v. 11. καὶ προαφ. omissa sunt in lacuna A. M. Urbin. v. 12. πολύχοα cum A. M. v. 14. ante πρᾶσον inserit haec: Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἀκρόκαρπα, καθάπερ αἰκμον, egregie! v. 18. τὸ γε πλεῖστον mecum. v. 20. ἐκ ante παλαιωτέρων omittit cum M.

P. 229. v. 1. Post οπισρομένων lacuna est versus et di-

midiatī, ut in A. M. Signa lacunae omisit Camot. v. 3. τὸ αὐτὸ ἀθρόα θεμένων cum M. εἰς τὸ ἀθρόον αὐτὸ θεμένων A. — S. 5. v. 9. post τερτῇ lacuna est versus unius usque ad λαμβάνει, ut in A. 1. et M. διαφορὰν δὲ καὶ supplevit Camotiana. v. 10. προσθεραπευθέντα cum M. v. 13. Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα, recte! — Cap. 4. s. 1. v. 5. διαφορὰν omittit in brevi lacuna, ut A. et M. — S. 2. v. 1. οἷον τῆς restitue. v. 2. post ῥαφανίδος est lacuna versus unius usque ad τὴν δὲ μόραν Βοιωτίαν, ita enim habet. In Ald. 1. et M. lacuna pertingit usque ad τIAN, reliquias vocis Βοιωτίαν. Camotiana dedit: ῥαφανίδος γένη, κορίνθιον, πλεωνέας λειοθύλιον, βοιωτίον. εὐαξασάτην δὲ φασὶν τὴν κορινθίαν. Ex Urbinatis scriptura μόραν Βοιωτίαν lucramur ἀμωρέαν, quam ex hoc loco integriore olim Athenaeus excerpsit.

P. 230. v. 1. λιωθαλασσίαν. v. 2. Θρακίαν cum ceteris praeter Heinsianam. — S. 3. v. 3. τῇ θηλείᾳ cum A. v. 9. καὶ πλατείας cum A. M. — S. 4. v. 2. διαιρουμένης σὺλοφύλλου τε καὶ λειοφύλλου καὶ τρίτης τῆς ἀγρίας cum A. M. v. 5. πολύκαδος καὶ πολυφύλλος cum A. M. omisso δέ.

P. 231. v. 2. καθ' ἑκατέραν. A. M. καθ' ἑτέραν. — S. 5. v. 6. ἀπαρόβλαστον cum A. M. v. 7. πλατέων. v. 10. κηπουρικαῖς. unde κηπουρικαῖς efficio. — S. 6. v. 4. τὰ δὲ cum A. deinceps μανότερα scribe. v. 8. ἐμφερέστερον.

P. 232. v. 1. τὰ γένη cum ceteris praeter Bod. v. 2. πίδα cum M. v. 6. διαφέροντα cum A. M. v. 7. φύσει γὰρ σιστόν cum A. M. v. 8. κοιμήσεως ἀργόν, ἅμα cum A. M. v. 14. σπέρμοφυῃ cum A. M. — S. 8. v. 3. Ἔστι δὲ, et paulo antea ἄτονα cum A. M. v. 9. πλέονα. M. πλέον. — S. 9. v. 3. ἐν ἴσῳ cum M. deinceps τὰ μὲν ἄλλα cum A. M.

P. 233. s. 10. v. 10. γήτειον cum A. M. v. 13. σπείρουσιν αὐτὸ καὶ οὐ φ. cum A. M. — S. 11. v. 4. ὀψίων cum M. recte! v. 5. ὅθεν ἐξήκοντα cum A. M. v. 13. παρὰ τὰς ὥρας cum A. M.

P. 234. v. 2. γελγιδοῦται integrum habet. — S. 12. v. 6. καὶ τοῦ προμμῦν· ἀλλὰ τοῦ μὲν σκορόδου supplet. cum Gaza. unde coniectura nostra verae scripturae cedat. v. 12. σκορόδον ἐπὶ τῆς σφύριγγος σκόροδα cum A. M. v. 13. γενέσεων, recte! γενεῶν M. — Cap. 5. s. 1. v. 12. τὰ πλείονα cum A. M. v. 14. ὕδωρ omittit cum A. M.

P. 235. v. 3. δυσμανῇ cum A. M. quod restitue. deinceps ὀχετῶν, εὐχρηστοι cum A. M. v. 4. τῆς ante πῶας omittit cum A. M. v. 6. τὰ ante γόνιμα om. cum A. M. v. 14.

πειρήν cum A. M. v. 15. κηπόρῳ cum M. — S. 3. v. 3. τὸ τῶν πράσων μεγέθει καὶ τὸ cum M. v. 5. σπερματικὸς cum A. M. v. 7. γλίσχρος. M. γλίσχροι. v. 8. Ἄπαντι δὲ recte, cum A. — S. 4. v. 1. γίνεται cum A. M. v. 4. ἄλλοις δὲ πλείοσιν cum M. v. 5. πρασιοκουρίδες, duplici scriptura confusa. πρασικ. A. M. v. 7. φιλόπονον cum A. M. v. 8. ἐν αἷς κοιμᾶται ἐν τῇ κόπρῳ cum A. M.

P. 236. v. 5. διὰ τούτων cum A. M. — S. 5. v. 5. ἄλως sine accentu. v. 7. ὠκιμον cum A. M. v. 10. ἄλλα δι' ἑνα — βελτίω. διὰ δὲ τρεῖς οὐδὲν χεῖρος. τὸ δ' ὑπεργαῖον cum A. M. E scriptura maiuscula ὑπεργαῖον facilius potest ὑπερπαῖον quam ὑπεραῖον aut ὑπερτεῖνον effici. In reliquis verbis nondum possum ἐνάνα probare, sed dubius haereo.

P. 237. Cap. 6. s. 1. v. 8. τὰ τε πολλὰ cum A. M. — S. 2. v. 10. τελευτῶντες.

P. 238. s. 4. v. 3. τὸν δὲ καυλὸν cum A. M. v. 5. γυναικῶν. v. 6. εἰρημένους cum A. M. — Cap. 7. initio omittit περὶ cum A. M. v. 2. ὅλως ἐγγειπωδές. A. M. ἐγγειπωδές. v. 7. κιόρη. v. 8. κιχοριώδη. v. 10. κιχορία. deinceps scribere oportet ἐνθροσκός. v. 11. Aldina i. ita habet: μυρία ἄλλα καλοῦσιν ὃ τὴν μὲν ῥίζαν. Urbinas autem: καλοῦσιν, σκάνδιξ καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικώδη, τραγοπώγων. οἱ δὲ κόμην καλοῦσιν, ὃ τὴν μὲν ῥίζαν.

P. 239. v. 3. παρητόν cum A. M. v. 5. ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. — S. 2. v. 3. ἔνια δεῖται, omisso γὰρ, Med. 3. v. 6. στρόχον A. M. v. 7. εὐκήπευτον. Med. εὐβηπέστον. Videtur igitur στρόχον κηπαῖον Dioscoridis 4, 71. dicere voluisse. v. 11. ὦν δὲ cum A. — S. 5. v. 6. ἀράκης mecum, ut v. 7. κύνωπος. v. 8. πληγιάδα — κιχορίου. v. 16. ἐν τοῖς πρότερον mecum.

P. 240. v. 2. ἐπίμετρον. v. 2. οἷς. v. 3. ἀφίησι. v. 4. ἣ μὲν ἀπηρηράσαντος. v. 10. ἄσμοι. — Cap. 8. s. 1. v. 2. ποιωδῶν. v. 4. σίκυς ἄγριος cum M. v. 8. περιανυλόκαυλα. v. 10. ἐπετίγη καὶ ἀπαρίγη. — S. 2. v. 2. τὰ μὲν γὰρ, recte!

P. 241. v. 3. πράσον mecum. — S. 3. v. 2. τὰ μὲν γὰρ mecum, ut v. 3. ἀμφοτέρως, et v. 4. ἀνδρον, et v. 5. ἀφυλλανθες. v. 6. ἀπάγη — κρηγής. v. 7. ἀνδρον mecum. — Cap. 9. s. 1. v. 6. καρποφόρον, recte! v. 10. σμίκου. v. 11. αὐτὰ μὲν ὡς ἀπλῶς cum A. M. v. 14. μέγισται, et v. 15. ἐδωδιμαί. — S. 2. v. 2. δένδρεσι, bene!

P. 242. v. 2. ἀνδικῶ cum A. M. v. 4. ἀκρατοὶ cum M. v. 6. ἀνδρον cum M. v. 9. κιχορίον. — S. 5. v. 9. ἐραν-

διδάνον δ' ὡςπερ, omisso αἰ, cum M. — S. 4. v. 4. λεπυρωθεὺς cum A. M. v. 5. ἢ ὄρας cum M. v. 7. ψαθυραὶ cum M. ψαθῆραι ceterae Edd. v. 8. ἄφλοα, quod non spernendum. Hesychii ἀφλοῦς, ἀφλοῖο huc pertinere videtur.

P. 243. v. 1. οὐδὲ πικραὶ cum M. — S. 5. v. 1. Διαφορὰ cum M. v. 8. καὶ ἀρμύτῃ addit cum M. — Cap. 10. s. 1. v. 2. ἐκάστων cum A. M. v. 5. τῶν σπερμάτων οὗτε τῶν σπερμοφυτῶν supplet cum A. M. v. 7. θερμὰ cum ceteris, et paulo antes πάσῃον cum A. M. Videtur θερινὰ scriptum fuisse. v. 8. βλαστήσαι καὶ τῇ ἀνθήσει cum M. deinceps ὅτε cum A. M. — S. 2. v. 2. πᾶν ταύτῃ cum M.

P. 244. v. 8. καταλαμβάνει cum M. v. 9. ἀφανὴν ἥρος habet, sed sigma a correctione, ita ut rasura post eam litteram appareat. ἀφανην κρος Med. deinceps ἀνεμφιλία cum Ald. ὁ ἀνεμφιλία Med. — S. 3. v. 4. ὁ ἐσκαίχλης cum A. M. v. 9. ὁ ψιβλαστὴ πλὴν εἴ τις ὑποθεῖτο τοῦ ἐτους τὴν ἀρχὴν. τὴν πρὸς τῇ ἵνα ζῇ. sed legi potest etiam ζεῖ. M. ὁ ψιβλαστὴ ἵνα ζῇ. καὶ αὐτῶν. sed Ald. ὁ ψιβλαστὴ ἵνα ζῇ habet. Supplementi insignis postrema verba vitiosa alii extricabunt. — S. 4. v. 4. ἐνιστῶνται. A. M. ἐνιστῶντες. v. 10. καὶ περικαταλαμβάνεται. v. 13. τὰ δὲ καὶ μετὰ cum M.

P. 245. s. 5. v. 5. πόλιες καὶ addit cum M. — Cap. 11. s. 1. v. 4. post ἱστορίας lacuna versus unius est, ut in M. Ald. Camot. deinceps ὅσα μὴ cum M. v. 6. μυοφά. A. M. μυοφῶα. deinceps καὶ εἴ τι — τοιοῦτο cum M. v. 8. ἡ φύλλοις cum M. — S. 2. v. 2. ἀχύνω. deinceps ὑπὸ τιν. μενος. A. ὑπο μενος in lacuna habet. v. 8. ἀδαροῖδι cum M.

P. 246. s. 3. v. 3. ἀπάτης. M. ἀπάτης. v. 4. αἱ ῥίζαι cum M. v. 5. θάττους, ὁ δὲ cum M. v. 8. παραβλαστήτηκόν cum M. v. 10. ἐκλαχανίσανται cum A. M. — S. 4. v. 2. ὑποχώρησις cum A. M. v. 3. καὶ ἡ γλυκυτέρα. M. καὶ ἡ γλ. deinceps χανδρον ἀλλὰ. M. χανδρον ἀλλὰ. v. 6. προϊανθής. A. M. προϊανθεις.

P. 247. Cap. 12. s. 1. v. 1. καὶ καθὰ. A. M. καὶ καθὰ καὶ. — S. 2. v. 5. ἀποφυλάσσουσιν cum M. ἀποφυλλάσσουσιν A. v. 7. μὴ διαβλαστήσῃ cum M. — S. 3. v. 2. τε καὶ ἐψηθεῖσα. v. 6. παρὰ omittit cum A. M. v. 7. συλλέγει cum A. M.

P. 248. Cap. 13. s. 1. v. 11. χρόνου δ' εἴ τι necum. — S. 2. v. 2. οὐδ' ἄνθος, recte! οὐκ ἄνθος A. M. v. 5. ῥοτῆτε βολβός καὶ τὰ βολβοῖδι. v. 6. ἀσφόδελος sine articulo cum M. v. 8. ἀνθερωῖδι. v. 11. χροῖματι cum M. —

πειν τοῦ γε χρένου — διάσταςιν. v. 8. τριάντα μάλιστα ἢ οὐ, bene!

P. 261. v. 4. τὰ ἐφαλύνω. M. φαλήμω. — Cap. 3. s. 2. v. 2. καλεῖται κίλαμος, τοῦ δὲ κυάμου κοίλας, ὃ δὲ τοῦ κυάμου κοίλας ἄλλων χεδρόπων cum M.

P. 262. v. 3. πάντες τοῦ χυλάδους cum A. M. v. 11. ἀπό γε mecum. — S. 4. v. 3. ἡ δὲ καλαμώδης cum M. — S. 5. v. 6. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις cum A. M.

P. 263. Cap. 4. s. 1. v. 1. τὰ ὁμοιογενῇ, omissa negatione μὴ cum M. quae tamen necessaria videtur. Est enim quod capitis antecedentis initio τὰ ὅλα γένη καὶ διηρημένα dicitur. Sed utrobique ὁμοιογενῇ scribendum, et bis quidem hic, semel illic. v. 5. δυσάλλαταίτερον cum A. M. v. 13. rectius Edd. ἐγγυλότερον. v. 14. καὶ μαλακώτερον cum M. — S. 2. v. 3. ὁμαλή cum A. M. Scribo igitur ὁμαλής. Paulo antea ἄστοχος cum M. v. 4. Τῷ μὲν οὖν cum M. v. 10. et 11. δίστοιχοι — τρίστοιχοι — πεντάστοιχοι cum M. v. 12. πλείστον ἐξάστοιχον, τοιοῦτόν τι cum M. v. 14. πολυστοιχότεροι cum M. v. 15. παραβλαστητικὴν solus. v. 18. φύλου cum M.

P. 264. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναί καί. Medicei tantum καὶ addunt, quod recepi. — S. 3. v. 9. καρχυδίας cum M. v. 14. πολύχοι cum M. recte. Ald. πολυόχοι. Ita v. 15. recte ὀλιγόχοι cum A. M. v. 19. καὶ ὁ καρχυ. cum M.

P. 265. v. 1. ἡ τοῖς πρότερον. Omisit τοῖς Heins. Bod. deinceps κατὰ δυνάμεις, omisso τὰς, eadem Edd. v. 2. πιστοκράται Codex Urb. v. 6. Αἰνείων. Med. ἐννοίων. sequens οἱ omittit cum A. M. postea ἡμέραις cum Med. — S. 5. v. 8. καὶ ὃ ἐν τῇ cum M. v. 11. Ἀσίαν οὐ πρόδρο. Med. mutila Ἀσίαν πρόδρο. v. 13. Πιστάτοις solus.

P. 266. v. 1. ὥσθ' εἴ τις πλεόν cum M. v. 3. καὶ πολλούς cum M. v. 6. οἱ μὲν σκληροὶ οἱ δὲ μαλακοὶ cum A. M. — S. 6. v. 9. ἡ αἶρα mecum. — Cap. 6. s. 1. v. 7. τῶν τε ἄλλων οἱ ποιῶσιν cum A. M. unde τῶν γ' ἄλλων efficio.

P. 267. v. 3. πάντα τὰ ἐλλόβορα. Edd. ἐλλέβορα. v. 8. καθάπερ ὁ cum M. ut paulo antea τὰ δὲ καί. — S. 3. v. 7. Πίσου γὰρ τὴ cum M. v. 8. ἐκατέρων cum M.

P. 268. v. 2. οὖν τῶν cum A. B. M. — Cap. 6. s. 1. v. 2. ὠραίους ἀρότροις cum M. v. 4. ἀνταρκεῖν. v. 6. ἐπιγῆς cum ceteris libris. Deinceps ὡς ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ἀρώτος ἀμείνων εἶναι. χεῖριστος δὲ σπόρος ἐν ταῖς ἡμ. sed A. ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ταῖς ἡμιβρόχοις. Med. ἐπὶ πάντ'.

P. 255. s. 3. v. 5. τὰς χαμῶναις μεcum. v. 6. γὰρ omittit cum M. — S. 4. v. 2. τούτων γε. M. τούτων δὲ. v. 3. πυρὸν τέ τι cum M. v. 4. τρίγονον, parvo τρίμητον. A. τρίγωνον. v. 6. Med. hic et fere ubique σκαδρονῶν. v. 8. ὑπερῆρως cum M. v. 9. δαῖ ἰσχύν, corr. δαῖ ἰσχ. v. 10. ὡς οὐ δυνάμενα cum A. M. v. 13. εἵπαμεν. v. 15. χρόνιοι. — S. 5. v. 7. γὰρ καὶ cum M. v. 10. ἡρινοῖς. M. ἐρινοῖς.

P. 256. s. 6. v. 4. τριταῖαν — φασί — τακαταῖαν. v. 8. ἀρώση. M. ἀρώση. deinceps ἀνόμοια cum M. et τυγχάνη solus. — S. 7. v. 4. γῇ ὡς ex corr. prius erat ἰος. — Cap. 2. s. 1. v. 5. σισχύν. v. 8. τὸ ἀμφοῖν. v. 10. σκαδρονῶν M.

P. 257. v. 1. καθ' ὃ cum A. v. 7. οὖν πῇ cum A. M. v. 8. τῷ πάντα mecum. v. 10. τρισὶν cum A. M. v. 12. καὶ ante τοῖς τοιούτοις omittit cum A. M. v. 14. τὴν μὲν ῥίαν — προωθῆσθαι omittit cum A. 1. 2. M. v. 15. τὸν μὲν βλαστὸν cum iisdem. v. 18. διαμερῇ cum A. M. — S. 3. v. 9. διὸ καὶ ταρῶνδῃ καὶ πολὺκλαδα καὶ πολὺκανυλα πάντα τὰ τοιαῦτα, egregie! ῥίαι ταρῶνδεις frugum sunt 6, 7, 4. Med. τὰ ῥώδῃ habent.

P. 258. v. 1. ἐναντίας τις ἑκατέρων. cum A. M. sed ἑκατέρω Ald. v. 2. ὄγκα, addit cum M. v. 3. ἔχει cum M. v. 6. τοιοῦτον. deinceps κριθωνίας cum M. — S. 4. v. 9. πρὶν οὐ cum M. — S. 5. v. 11. ἀθρόος cum M.

P. 259. s. 6. v. 1. τελειοῦνται cum M. v. 3. πυρὸς μὲν καὶ cum A. M. deinceps recte τετταρακοσταῖα solus. v. 4. καὶ εἴρη. cum M. v. 5. τεσσαρακονταῖα Edd. sed recte τετταρακοσταῖον Urb. v. 6. ἀνταῖν — τελειοῦσθαι cum A. M. v. 8. τετταράκοντα. — S. 7. v. 5. πυρὸς δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ. Ald. ἐν τῷ ἑβδόμῳ non habet, sed lacunam signat. Ceteras Edd. ἐν τῇ ἑβδ. v. 6. Post ἑβδόμῳ addit θερίζονται et pergit καὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα, πυρὸς μὲν ἐν τῷ ἑβδόμῳ. — S. 8. v. 1. λέγονται cum M. v. 2. Μεσηνίας cum A. M. v. 8. καὶ ὕλην. M. καὶ ὕλην.

P. 260. v. 1. ἡ τετταράκοντα ἡμέρας cum M. v. 2. σημερινὰ a prima manu. v. 5. ὄψιμα cum ceteris. v. 6. διὴν τινα solus. — S. 9. v. 4. πρῶτον οὕτω cum Gaza. v. 7. σπερρουνεῖν εἰτα πάλιν εἰτα cum M. v. 10. ἐν Κιλικίᾳ cum M. — S. 10. v. 1. τὴν αὐτὴν διαφορεῖν. A. M. διαφορᾶν. omnes tres sine sequente ἔχειν. deinceps ἐν ᾧ περ γε ἀπαξ αἱ ἄλλαι cum A. M. unde scribo: τὴν αὐτὴν διαφέρειν ἐν ᾧ περ γε ἀπαξ αἱ ἄλλαι. v. 4. οὖν ἐν μεγίστῃ διαφορᾷ cum A. M. v. 5. χώρας οὐ πολλὴν οὐδεμίαν ὡς εἰ-

πειν τοῦ γε χρένου — διάσταισιν. v. 8. τριάντα μάλιστα ἢ οὐ, bene!

P. 261. v. 4. τὰ ἐφαλύνω. M. φαλήμ. — Cap. 3. s. 2. v. 2. καλεῖται κάλαμος, τοῦ δὲ κυάμου κοίλος, ὃ δὲ τοῦ κυάμου κοίλος ἄλλων χειρόπων cum M.

P. 262. v. 3. πάντες τοῦ χυλῶδους cum A. M. v. 11. ἀπό γε μεcum. — S. 4. v. 3. ἡ δὲ καλαμώδης cum M. — S. 5. v. 6. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις cum A. M.

P. 263. Cap. 4. s. 1. v. 1. τὰ ὁμοιογενῇ, omissem negatione μὴ cum M. quae tamen necessaria videtur. Est enim quod capitis antecedentis initio τὰ ὅλα γένη καὶ διηρημένα dicitur. Sed utrobique ὁμοιογενῇ scribendum, et his quidem hic, semel illic. v. 5. δυσσάθραττον cum A. M. v. 13. rectius Edd. θγγυλότερον. v. 14. καὶ μαλακώτερον cum M. — S. 2. v. 3. ὁμαλή cum A. M. Scribo igitur ὁμαλής. Paulo autea ἄσποχος cum M. v. 4. Τῷ μὲν οὖν cum M. v. 10. et 11. δίστοιχοι — τρίστοιχοι — πεντάστοιχοι cum M. v. 12. πλείστον ἐξάστοιχον, τοιοῦτόν τι cum M. v. 14. πολυστοιχότεροι cum M. v. 15. παραβλαστητικὴν solus. v. 18. φύλλον cum M.

P. 264. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναί καὶ. Medicei tantum καὶ addunt, quod recepi. — S. 3. v. 9. καρχυδίας cum M. v. 14. πολύχοι cum M. recte. Ald. πολυόχοι. Ita v. 15. recte ὀλιγόχοι cum A. M. v. 19. καὶ ὁ καρχ. cum M.

P. 265. v. 1. ἡ τοῖς πρότερον. Omisit τοῖς Heins. Bod. deinceps κατὰ δυνάμεις, omisso τὰς, eadem Edd. v. 2. φυσικοτάται Codex Urb. v. 6. Αἰνεῖται. Med. ἐννοῖται. neque enim οἱ omittit cum A. M. postea ἡμέραις cum Med. — S. 5. v. 8. καὶ ὃ ἐν τῇ cum M. v. 11. Ἀσίαν οὐ πρόβω. Med. mutila Ἀσίαν πρόβω. v. 13. Πιστάτος solus.

P. 266. v. 1. ὥσθ' εἴ τις πλεον cum M. v. 3. καὶ πολλούς cum M. v. 6. οἱ μὲν σκληροὶ οἱ δὲ μαλακοὶ cum A. M. — S. 6. v. 9. ἡ αἶρα μεcum. — Cap. 5. s. 1. v. 7. τῶν τε ἄλλων οἱ ποιοῦσιν cum A. M. unde τῶν γὰρ ἄλλων officio.

P. 267. v. 3. πάντα τὰ ἐλλόθορα. Edd. ἐλλέθορα. v. 8. καθάπερ ὁ cum M. ut paulo antea τὰ δὲ καὶ. — S. 3. v. 7. Πίσου γὰρ τὰ cum M. v. 8. ἐκατέρων cum M.

P. 268. v. 2. οὖν τῶν cum A. B. M. — Cap. 6. s. 1. v. 2. ὠραίους ἀρότροις cum M. v. 4. ἀνταρκεῖν. v. 6. ἐπιθῆς cum ceteris libris. Deinceps ὡς ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ἀρωτος ἀμείνων εἶναι. χεῖριστος δὲ σπόρος ἐν ταῖς ἡμέρ. sed A. ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ταῖς ἡμερῶσι. Med. ἐπὶ πᾶσι.

πρ. ἡμ. . γ. 12. ὅτι ὁ κύαμος cum M. — S. 2. v. 5. λέον. — S. 3. v. 2. κέπρησις cum ceteris; sed statim addit it τοῖς σπύροις.

P. 269. v. 1. ἐξερράζεσθαι. — S. 4. v. 5. κενουμέναις cum ceteris. v. 7. καὶ κριθῆς cum M. — S. 5. v. 8. ὁ λευκός τοῦ πυροῦ cum A. — ὁ λ. τοῦ πυρὸς M. deinceps συμπεριεῖ cum A. M. v. 12. πολὺν cum M. — S. 6. v. 2. καὶ φιδῆν δὲ cum Med.

P. 270. v. 7. τὴν χάραν cum M. — Cap. 7. s. 1. v. 2. πριερόμενον cum M. et Gaza. v. 4. δὲ ante τοῦτ' omittit cum M. v. 5. εὐνδροῖς Ald. ἀνύδροις Urb. Med. v. 7. ἀπειρώνται· αἰτιῶνται γὰρ. v. 8. γὰρ τὰ τοῦ cum A. M. v. 12. δασύτης καὶ τῆς τοῦ αἰγίλωπος cum A. M. v. 19. ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανείς γίνονται καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος τοῦ ἥρος. Unde suspicatur scriptum fuisse: ἡ γὰρ δασύτης καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος (semper φύλλοις) ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανείς γίνεται ἐν τοῖς τοῦ αἰγίλωπος τοῦ ἥρος. Sed videntur verba καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος temere ex antecedente membro repetita esse. v. 13. Τοῦτο μὲν οὖν cum M.

P. 271. v. 2. καρπὸς. M: καρπός. unde καρποῖς scribo. deinceps καὶ μάλιστα δὲ, recte! v. 5. χειρίστη νήπιος. M. χειρίστην νήπιος. deinceps v. 6. καὶ περὶ πυκνοσπορουμένων cum M. Quid in vitibus νήπιος lateat, nondum excogitavi. v. 8. ὀλίγου δε. M. ὀλίγου δε. — S. 3. v. 6. particulam εἰ recte omittit cum M. v. 7. οὐδὲν cum M. v. 9. iterum εἰ omittit cum M. v. 11. ὄρμενον. — S. 4. v. 6. μακρόν cum A. M.

P. 272. s. 5. v. 3. κράστις solus. v. 5. ἐκπλαγῇ videtur a prima manu fuisse. v. 6. ἀτελής bene cum M. v. 8. κατισπινόμενον cum M. v. 10. καὶ οἱ στάχυες cum A. M. v. 12. τοιούτων cum M. — S. 6. v. 5. ἀκρόφα solus.

P. 273. s. 7. v. 1. ἀλλὰ δὲ ἄλλα Med. verum Urb. habet. v. 4. μικρὰ cum A. M. v. 8. καὶ εἴκοσιν cum A. M. — Cap. 8. s. 1. v. 8. φθιγγῶν cum M. unde φθιγγῶν scribo, ut a pl. 3, 23, 4. Sed istius capitis superest vitium in verbis καὶ ὅλως γένη πρὸς γένος, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν. quod G. vertit: atque in totum generi genus certum respondet, etiam inter ipsa anigena. Verbum aliquod additum legisse videtur, certe γένος πρὸς γένος reddidit. An fuit καὶ καθ' ὅλα γένη πρὸς γένος, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν? v. 16. ἀποχρῆται, etsi nullus liber habet, certum tamen videtur. v. 13. ἐν ἀσύνφορῳ τῇ ὄγῃ cum A. M.

P. 274. v. 1. Θεοφύκτεον omittit cum A. M. — S. 5.

aitit, quanquam plures etiam θεωρασίων pro calore u-
paverint scriptores Attici. v. 7. ἢ ἐπ' αὐτοῖς cum A. M. v.
ὡς περ εἰκόνα δόξαι cum M. ὡς περ εἰκόνες δόξαι cum A.
S. 8. v. 2. εἶναι καὶ cum M. v. 3. τὴν ἐκφύσιν solus. v.
ὑπὸ τῆς omittit cum A. v. 8. ὑπαποροῦντες cum A. M.

AD LIBRVM IX.

P. 282. Cap. 14 s. 1. v. 3. δύναμιν δὲ ἔχει cum A. M.
v. 8. καὶ ante μάχιστα mecum. v. 13. ἀτραχυλίδι M.
v. 14. τοῖς ἐν ἄλλῃ cum M. deinceps Δῆλον δέ, ἐστὶν ἡ
δηλα ταῦτα τοῖς cum M. — S. 2. v. 4. τερεμένθου cum
M. unde τερεβίνθου hic et ubique restituui velim. v. 5.
προθύμης cum M.

P. 283. v. 6. σμύρνα. M. τῇ σμύρνῃ. v. 8. ἔτι
Med. — S. 3. v. 6. πρότερον cum M. v. 8. Πελοποννη-
Med. v. 9. τὴν Μήδειαν. v. 12. τοῦ ἐπ' ἀπὸ τοῦ
v. 13. restituere σκαρμυρίας. deinceps καὶ ἄλλων Urb. cum
M. — S. 4. v. 3. ἡ σμύρνα ἢ ἀναβλασταμένη. M. ἡ σμύ-
ρνα ἢ τῶν ἀναβάντων ἐν. v. 6. κοινονία. M. κοινονία.

P. 284. v. 1. ἔχουσι cum M. — S. 5. v. 2. ἐντομή-
M. ἅπαν τομῆς. v. 4. ἀφ' ὧν omittit cum A. M. deinceps
ἐπὶ cum ceteris libris. v. 6. δι' ὃ καὶ ἀφ' ἑλκῶν. A.
M. διὰ καὶ ἀφ' ἑλκῶν. Unde probabilis fit partim emendatio
Censoris Graeci, qui, omissis particulis διὰ et ἄν, scribi voluit
δακρύου, οὐκ ἀφ' ἑλκῶν. Verum si verbum postremum ab
ἑλκός derivandum sit, tum praestat ἀφ' ἑλκῶν scribere, quan-
quam etiam cap. 2, 1. ἀφ' ἑλκῶν τὰς τερεμένθους vulgo lege-
batur. Verbum ἑλκός et ἀφ' ἑλκῶν ubique usurpavit Theo-
phrastus. Quare, cum arbores, quarum fructus in usu est,
ut amygdali, vulneratae fuisse non videntur ad gummi col-
ligendum, malim equidem scriptum διὰ καὶ ἀφ' ἑλκῶν, non
detraxisse lacrylam in arbore sponte consistentem. — S. 6.
v. 2. ἀλλὰ τοῦ μὲν cum M. v. 6. πρὸς τὸ cum A. M. de-
inceps εἰσαγέταται. postea A. τοῖς δὲ πλείοσι. v. 7. τε-
ρεμένθου hic quoque malim. v. 10. ἀλλ' οἷς cum A. M. —
S. 7. v. 2. ἡ καὶ τοῦτων cum M. v. 4. ἐντομίζονται mecum.
v. 6. καὶ καλοῦσι cum M. v. 10. τὴν ἀράν, omisso δέ, cum
M. v. 11. ἐντομῆς mecum.

P. 285. v. 1. οἰκίου cum M. οἰκίῳ A. — Cap. 2.
v. 1. γίνεταί τινος τὸν τρόπον cum A. M. v. 3. δαί-
της ἡδύς. — S. 2. v. 2. ἡ τερεμένθου cum M. ἡ τερε-
μένθου, A. v. 10. πρὸς τὸν τρόπον cum A. S. 3. v. 2. ποικίλονται

omisso οἱ. — S. 2. v. 2. σπερματικῶν c. cet. v. 5. ἴσως οὐκ ἔχει c. Med. v. 7. συναρχίω c. cet. v. 12. μεθιστάναί malim. v. 13. ἀκυλίας cum ceteris. — S. 3. v. 3. ὅταν μάλισθ' c. cet.

P. 349. Cap. 10. s. 1. v. 2. καὶ οὐχ ἄρα c. Med. v. 8. πρᾶσιν ubique, sed hic inter ἀρα et σιν inulta est rasura. — S. 2. v. 2. καθέκαστα ubique. v. 5. ῥοῦ. v. 9. μηλια, sed apparet correctoris μηλία. v. 10. scriptura inter προμβλαστῆ et —σῆ dubia. — S. 3. v. 2. καὶ ὑγρότης καὶ μαλακότης c. Med. partim et ceteris.

P. 350. v. 9. ὁραμένη μὲν γὰρ ἀνδράλῃ — σίκυμος c. Medic. — S. 4. v. 3. οὐ δύναται c. Med. v. 5. τελέωσιν. v. 10. ταῖς αἰραις c. cet. v. 11. ποιῶδη sine rasura: fere enim ubique scriptura inter ποιῶδης et ποιῶδης, cum vestigio rasurae variatur. — S. 5. v. 4. verba γινομένων — ὑδάτων versu 7. post προαιάτερα collocat c. ceteris. v. 7. πρὸς τε et v. 8. μικρότητι habet, utrumque c. Med. v. 9. οὐδ' ἴσως. v. 10. καὶ ψυχρότητι omittit c. cet.

P. 351. s. 6. v. 2. ἀναμένειν τελείωσιν τὰ δὲ καὶ βλαστῆ. τελείωσ. δὲ καὶ ἀκίνητα ὄντα — ποιῶδη. — S. 7. v. 5. διδομένη c. cet. v. 6. γίνεται γὰρ cum Med. quod dare volui. Sequens προσομιῶν idem cum Med. firmat. v. 9. προϊόκαρπος c. Med. v. 11. εἴτε καὶ cum Med. et v. 12. ordinem verborum inde mutatum firmat. v. 14. πρῶτον ἴσως. Temere omissum ἴσως in editione nostra.

P. 352. Cap. 11. s. 1. v. 2. μόνον δ' πρὸς cum Med. v. 3. ὁμοπλαστῶντι. — ὁμοιοκαρπεῖ cum Med. v. 7. ζῶντος πλάγῃ τοῖς μὲν c. cet. — S. 2. v. 2. λαμβάνουσα c. Med. unde λαμβάνουσι scribo. v. 3. 4. 5. Verba τῶν δὲ — εἰπεῖν collocat v. 6. post κατακίβει cum ceteris. v. 7. μηδαμῇ, sed post δ rasura apparet. v. 10. εὐλογον εἰπεῖν cum ceteris, quod Heinsiana in εὐκολον mutavit. — S. 3. v. 1. ἥ μὲν γὰρ ἄμπελος ἡ μαγουμένη confirmat. v. 4. ὑπόλειμμα τὰ c. cet. v. 7. μελία c. cet. v. 9. καὶ omittit cum Med. v. 12. εὐπορούμενοις, quod Gaza reddidisse videtur.

P. 353. v. 3. ἀργὸν δὲ c. cet. quod restituendum censeo; ut sensus constet, initio stat δ' αἱ πρῶτοι, scilicet βλαστοὶ, scribendum existimo. v. 4. ἴσοι. — S. 5. v. 4. εἰ ἐν εὐδειῶν, sed iota minusculum desuper additum. — S. 6. v. 2. ἢ γένοιτο recte solus. deinceps δαίληψις ἢ τ' ἐκ τῆς γῆς. v. 11. δι' ἀρκείας — δι' ὧν τὰ μὲν τὴν ἰδίαν. v. 12. τρίτον δὲ confirmat.

P. 354. v. 4. δῆλον ὅτι ubique. — S. 7. v. 4. Ὁ δὲ.

unde scribo: φύλλον δ' ἔχειν τὸ τοῦ λιβατωτοῦ (sc. δένδρου) δαφνοειδές καὶ λεῖον, τὸν φλοιὸν δ' εἶναι τὸν τῆς σμύρνης ἀκανθώδη καὶ αὐτὸν λεῖον, [τὸ] φύλλον δὲ προσεμφερές· ἔχειν et reliqua. Bis igitur vocabula φύλλον et φλοιός his in duobus locis permutata a librariis fuerunt. Quodsi scriptura Codicum omnium, δαφνοειδές καὶ λευόφυλλον εἶναι (sed Urb. M. δ' εἶναι), praesferenda cuiquam videatur, tum id ipsum λευόφυλλον mutandum erit in λευόφλοιον, hac fere ratione: φ. δ' ἔχειν τὸ τοῦ λιβατωτοῦ δαφνοειδές, καὶ λευόφλοιον δ' εἶναι· τὸ δὲ τῆς σμύρνης (δένδρον sc.) ἀκανθώδες καὶ αὐτὸν λεῖον, φύλλον et cet. Atque hanc rationem equidem praefero, quia ita minima vulgatae et Codicum scripturae mutatio fit.

P. 291. v. 10. τηρεῖν δε χειροὺς ἄραβας. M. δὲ ἔχει τοὺς ἄρ. A. δ' ἔχειν τοὺς Ἄρ. — S. 6. v. 2. τὴν αὐτοῦ. A. M. τὴν ἐαυτοῦ. v. 5. πρᾶσθῆναι, unde πρᾶθῆναι efficio. v. 7. ὅς τις δ' ἂν. M. ὅς τοῖς. rectum prius. v. 10. Τὸν ἱερέα. M. Τὸν ἱερέα δὲ. v. 12. τοῖς κυρίοις cum M. — S. 7. v. 3. σηνίσι. M. σηνίσι. v. 5. εὐδομότερον M. v. 6. παρηκμακότων, bene! v. 7. τὸ δ' ἐκ τῆς solus.

P. 292. v. 2. εὐδομότερα solus, bene! — S. 8. v. 2. τὴν δὲ γῆν cum M. v. 9. καταγόντων mecum; deinceps διέφερε τῷ τῆς τερμίνθου. unde τῶν τῆς τερεβίνθου efficio. M. ἐρμίνθου habent. — S. 9. v. 6. τοῦτο. deinceps ὁ λιβατωτός omisso ὅτι cum A. M. v. 10. Θεραπειάς cum A. M. omittit, ut vulgatum γεωργίας. — S. 10. v. 2. ἰδίως et v. 4. ὧν ἐπάργουσι, sc. οἱ Ἄραβες, coniecit Censor Graecus. v. 5. ἀνδρῶν cum A. M. v. 11. ἐνδέχεται omisso γὰρ cum A. M. v. 14. λόγῳ cum M.

P. 293. v. 1. πλέον cum M. v. 5. ὁμόχρῳ cum M. unde ὁμόχρων efficio. v. 6. σμύρνης σχεδὸν τοσαῦτα ἀκηκέαμεν ἄρ· γε τοῦ νῦν cum M. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἀμφοτέρω τῷδε solus. v. 5. ὅλον τὸ cum M. — S. 2. v. 1. θαμνώδες μὲν καὶ ἐτι μᾶλλον φρυγανῶδες εἶναι φασί, bene!

P. 294. s. 3. v. 2. παχυτέρας cum M. deinceps ἰνωειδές. M. ἰνώδες. v. 3. περιφλεῦσαι cum A. M. Proprium Atticis vel commune potius his et Ionicis scriptoribus tempus hoc fuisse videtur a περιφλοῖω, περιφλῶω derivatum. τειχέον περὶ περιστεφλευνμένων Herodoti 5, 77. comparant iam alii cum Aristophaneo Nubium versu 395. ταῦς δὲ ζῶντας περιφλῶει de Iovis fulmine. v. 8. διὸ τὸ μὲν cum M. — Cap. 6. s. 1. v. 5. δένδρον. Med. δένδρος. v. 6. ἔχει cum M. v. 7. ἑλλευκον cum M. — S. 2. v. 3. πρήγουσι, καὶ M.

τρίγυνοι καὶ. v. 8. πολλὸν cum M. πολλὰν A. v. 10. κεν
 τραπέζον cum M. hic et mox pag. seq. v. 1.

P. 295. s. 3. v. 2. τῶνδε cum A. M. v. 3. τίμια οὖν
 A. M. deinceps τὴν ἔργασίαν cum A. M. v. 5. βρέχεσθαι
 γὰρ solus, recte! — S. 4. v. 3. ἀγγείδην. M. ἀγγεία διὰ. —
 Cap. 7. s. 1. v. 5. post Ἀντιλιβάνου addit: ὁ γὰρ Ἀντιλίβα-
 νος μακρὸν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου. v. 9. ἀνεξηραμένῳ cum
 M. Equidem ἀνεξηραμένῳ praefero. — S. 2. v. 3. τὰς
 προσφερομένας omissō ναοὶ cum M. unde scriptura nostra
 facile efficitur.

P. 296. v. 7. αὐτὴ γίνεται cum M. v. 8. Πανάκους so-
 lus, vere! — S. 3. v. 6. ἀννητος cum M. hoc uno in loco,
 cum in ceteris ἀννητος praeferat. v. 9. πανταχοῦ solus. v.
 11. ἐκ γὰρ αὐτῆς Εὐρώπης cum M. v. 12. τῆς ἱριδος
 cum M.

P. 297. v. 3. ἐν τε τῇ solus. v. 6. μικρὰν τινα cum
 Gaza scribo. — Cap. 8. s. 1. v. 6. καθ' αὐτὰς cum A.
 deinceps πολλὰς καὶ παντοίας solus. v. 11. πρὸς πλείους so-
 lus. v. 18. ῥιζοτόμοι omittit solus. — S. 2. v. 4. πυροτε-
 μίας cum M.

P. 298. v. 1. ὅταν omittit cum M. v. 3. ὥσπερ τιθύν-
 μαλλον καὶ περὶ Θριδακίνης. M. quoque περὶ Θρ. habet.
 v. 10. ὃν τινὰς μὲν οὖν cum M. — S. 3. v. 3. ἢ τρίψαντες
 cum Med. v. 8. ἰσχυροτέρων cum M. deinceps ῥαίο solus,
 ubi ῥαίω latere puto. v. 9. ἐλάττω cum M. unde θάττω
 fuisse suspicor. — S. 4. v. 3. καὶ τῷ τῷδε necum.

P. 299. s. 5. v. 6. ἀλειψάμενον solus. v. 10. νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν. M. νύκτωρ καθ' ἡμέραν. — S. 6. v. 4.
 ἔπει καὶ ὁ ἐλλέβορος ταχὺ cum A. M. v. 12. κινδυνεύειν με-
 cum. v. 13. ἐκπίπτειν solus. Sed ita saepius in eo infinitus
 modus verborum desinit. — S. 7. v. 2. τέμνοντας. v. 6.
 παναλκῆς cum A. M. v. 7. ἀντεμβάλεῖν γὰρ. A. M. quoque
 γὰρ habent.

P. 300. v. 1. μελιττοντας ἀντ' ἂν δὲ τὴν. v. 2. μελιτ-
 τοῦντας ἀντεμβάλεῖν. τέμκειν δὲ. v. 5. τὸ ἔσπερον solus, re-
 cte! — S. 8. v. 5. τῇ περὶ cum M. v. 8. ἔω cum A. M.
 v. 11. ἐὰν δὲ ὁ ἐγγὺς μὴ διατάμνη ὁ ἀστὸς ἀποθνήσκει ἐν γαίῃ
 τῇ cum A. M. v. 12. ἐπιθέτοις, commentitiis Gaza. Hanc
 notionem Consor Graecus illustrat exemplis Chrysostomi et
 Hieronymi, ubi ἐπιθέτης pro πλάστος, impostor, est. Vide
 Suiceri Thesaurum, v. 14. ῥιζοτόμων cum M. — Cap. 9.
 s. 1. v. 3. καὶ ὁ ὁπὸς omittit solus. Sed sectionis 2. sup-
 plementum ex Codice mox ponendum omissionem convincit

v. 4. *πάνταχος* solus. deinceps *ὁ καρπὸς* cum M. At in c. 20, 5. *τῆς δὲ σκαμμωνίας ὁ ὀπὸς μόνον χρήσιμος*, αὐτὸς οὐθέν. Succus nempe e radice extractus. v. 5. *τῆς πλαμίνου*. v. 12. *ἐμπείραντες δὲ ὑπὲρ γλεύκους ἐκρ.* M. quae *ἐμπείραντες*.

P. 301. v. 2. *ἐπὶ ταυτὰ restitue*. v. 3. *ἀγκύρα* cum M. v. 5. *πάνταχος* cum A. v. 7. Post *ἐξαμβλώσεις* addit *τὰς δυσουρίας· ὁ δὲ ὀπὸς ἢ χαλβάνη καλούμενη πρὸς τὰς ἐξαμβλώσεις καὶ*. Dioscorides 3, 97. galbanum tractatum esse Syriaci cuiusdam *νάρθηκος*, quem inter alios ad *ῥήγματα* et *σπλάσματα* commendat. — S. 2. v. 9. *πνεύσας*. Censor Graecus interpretatur *τὰ ἐκ τῆς φωνῆς ἐκίς συμβαίνοντα πάθη*, hoc est adversus *βήχα*, *κυτάρματα*, *βρογχίον* et similes passiones. v. 10. *φύσας· χρήσιμη* cum M. Verum igitur Britannicus Editor coniecit. — S. 3. v. 1. *πνεύσεις τῶν φλεγμονῶν* mutat Censor Graecus in *ἐκπυώσεις* suppurationes. v. 3. *ταῖς* ante *γυναιξὶ* omittit cum M. ut v. 4. *τῆς* ante *κεφαλῆς* cum M. v. 6. *ἀγυθὴν* cum M. v. 7. *τὴν ῥίζαν* cum A. M. deinceps *καὶ ἀκυτόκιον περιέχον* cum M. bene! v. 8. *φίλτρον* solus. v. 10. *τρυνὸς* restituitur. — S. 4. v. 4. *Συλλέγεται* cum M. v. 7. *πρὸς τὰ* omittit cum M. v. 9. *προσάγειν τὸ* omittit cum M.

P. 302. v. 1. *τὰ μὲν* omittit cum M. v. 2. *θενὸς* cum ceteris. v. 4. *πρὸς αὐτὸ* cum M. v. 6. *τὸ μὲν* — *τὸ δὲ* cum M. v. 7. *τῆς* cum M. v. 8. *καλούμενον*. deinceps *Ὅσα γὰρ αὐτὸν*. M. *τὰ γὰρ αὐτὸν*. v. 9. *ταυτὰ* cum M. deinceps *δύναται* cum M. v. 10. *καθαίρειν* omittit cum M. — S. 6. v. 2. *μαράσθω* solus. v. 5. *ὁ ἀσφόδελος* cum M. v. 7. *ποχλασθήσεται* cum A. deinceps *Συλλέγεται* cum M. — Cap. 10. s. 1. v. 5. *τὴν ῥίζαν* omisso medio *δὲ* cum M. v. 6. *τοῦ μὲν* solus, recte! v. 11. *παρόμοιον σφόδρα* solus. v. 12. *μήτερος δ' ἔχον*, omisso *εὐμηκες*. — S. 2. v. 2. *τε* omittit.

P. 303. v. 3. *οὐδὲν* — *τούτων* solus. deinceps *τὸν δὲ λευκὸν* cum M. v. 8. *ἐνταῦθα καὶ ἄριστος γίνεται* cum M. v. 9. *δὲ γίνεται* cum M. — S. 3. v. 3. *ἄλλοις πολλοῖς* cum A. M. v. 7. *τοῖς ἀμπέλαις*. unde *ἀμπελῶσι* corrigo. — S. 4. v. 2. *καὶ Αἰτωλικὸς* cum M. sed *καὶ* omittit solus. v. 3. *γίνεται γὰρ καὶ* cum M. sed *γὰρ* omittunt M. deinceps *καὶ πολλοὶ* cum M. v. 4. *οὐχ ὅτε σκληρὸς τε* cum M. quae varietas scripturae antecedentis esse videtur. v. 7. *τὸν μὲν μέλανα* cum M. v. 9. *καὶ οἰκίας* cum M.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 3. *Πάνταξ* mecum. *Πάνταξ* cum M. v. 5. *δὲ τὰ τρία*. v. 6. *τὸ δ' Ἀσκληπιὸν*, τὸ δ' Ἡρά-

S. 3. v. 1. *Αὐτὸ δὲ τοῦτ' ἄν* cum ceteris. Male enim annotatio scripturam ἀπὸ δὲ τούτου veterem dicit. v. 4. *ἐχρῆν* ubique.

P. 365. v. 2. *ὑπερισχύουσιν* c. cet. — S. 4. v. 2. verba ταῦτα καὶ καρπ. ἐστὶ omittit c. cet. v. 5. καὶ ante εὐδίοσαν excidit in nostra editione. *μακρὸν* verum habet Urbinas. v. 9. *τὰ τε περὶ τὰ* c. Med. v. 10. *εὐδηλα* c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 10. *ἐπιμάριον* c. cet.

P. 366. v. 2. *δυσχυλότερον* cum indicio literae ω pro o scriptae. — S. 2. v. 5. *χαίροντες* — ἄν. *ὑγρανόμενον* c. cet. — S. 3. v. 8. *παράκμασιν* c. cet. — S. 4. v. 4. *οὐ μὴν γε οὔτε* c. cet. v. 6. *ἐκατέρωθεν*, recte! v. 7. *σημαίνει* c. cet. v. 9. *ὡς ὁπότερον*, et v. 10. *ὁρμήση θάλασσαν*, et v. 11. *ἐλπιέστερον* c. ceteris.

P. 367. s. 5. v. 4. *πλείω*, superscripta litera ν, igitur *πλείων*. v. 5. *ἐν ἑαυτῶν*. v. 9. *ἄγρια καὶ εἰς τὴν τροφήν καὶ εἰς αὐτὴν ὑγρότητα ἀγοντα παρὰ τρία τε* cum ceteris. — S. 6. v. 7. *γένεσιν*. v. 9. *δεῖσθαι* c. cet. v. 10. *καὶ ἐν τοῖς*, ut v. 11. *καὶ ἐν ταῖς* c. cet. v. 13. *τοῦτο τέλος* cum ceteris scriptis et editis. — S. 7. v. 5. *ὅσα* omittit c. cet.

P. 368. v. 1. *ἀλλ' ἐκ γῆς καθαρωτάτης ὅπερ ἐν τούτῳ*. — S. 9. v. 3. *φαρμακώδεσι καὶ σκωδέσειν χυλοῖς*· ἃ δὲ, omisso διαφέρει. Quid lateat in voce σκωδέσει, divinabunt alii. v. 9. *εἴ τι ἄλλο τι* cum vestigio scripturae ἄλλω. — S. 10. v. 5. *ποτέροις*. v. 6. *τούτῳ ταῦτό*, recte!

P. 369. v. 1. *ἢ καὶ ἐκ*. v. 3. *τὸ δ' ἐκ* cum cet. v. 4. *τοιούτων τὸ δ' ἐξωθεν* c. cet. — S. 11. v. 5. *πρὸς τε τὸ* c. cet. v. 7. *βοηθεῖ* omittit c. cet. v. 9. *προσλάβη* c. Med. Videntur igitur voluisse haec continuare cum superioribus ita: φύσεως, ὅταν οὖν ἐλλειπῆς τυγχάνουσα ταῦτα προσλάβη διὰ τέργης. — S. 12. v. 1. *ἀλλ' ἐκεῖνο* c. cet. v. 3. *ἐδάφους καὶ τροφῆς* cum ceteris omnibus. In nostra editione καὶ τροφῆς excidit. v. 4. *τὰ ἐν αὐτοῖς* malim scriptum. v. 5. *εἰς καὶ ἐκεῖνό γε*. — *βέλτιον* c. cet. v. 7. *προσπαταεῖ*· ἢ δ' αὐτὴν c. cet. v. 11. *ὅλως μὲν ἐξίστασθαι* c. Med. v. 13. *ἀλλ' εἰς τὸ* c. ceteris. — S. 13. v. 1. *ταύτων πρότερον εἰς* c. cet.

P. 370. v. 1. *πρότερον* hic omittit c. cet. deinceps v. 2. *αὐτόματος ἢ οἰκισιότερα* c. Med. v. 3. *ἢ τῆς θαλαπείας καὶ γαυρίας* c. ceteris, recte! intelligitur enim πέψις. v. 4. *καὶ δεσπορέον* c. cet. v. 6. *ἐν τε ζώοις*. v. 6. *ἐστὶ φύλλα φυσικά*. v. 10. *πάλιν αἱς*, omisso ἄν, c. Med. — Cap. 17. s. 1. v. 4. *ὡς γὰρ ἐπὶ τὸ πᾶν*. Itaque distinctio membrorum

v. 3. ὥσπερ φλόμου solus. v. 6. ὥσπερ κέρας cum M. v. 7. ὑφαίρειν cum M. v. 9. παρὰ θάλατταν cum M. — S. 1. v. 1. ῥῆς solus. v. 2. παρόμοιον κυχόριον solus.

P. 309. v. 1. post καθύαν omittit δὲ cum M. — S. 1. v. 4. Ταύτης ἡ ῥίξα καθάρει ἀνοι cum M. v. 7. οὐν omittit cum M. — Cap. 13. s. 1. v. 4. εὐνομοί. M. εὐνοί. v. 8. μαδοναῖν cum A. M. v. 12. πρὸς δυσενταρίας cum M. — S. 2. v. 2. καὶ ἔτιοι δὲ cum M. v. 3. αὐτὴν omittit solus, recte! v. 5. πρὸς τὴν βῆχα ξηρὰν cum M. recte! — S. 3. v. 1. ὁσφράσει cum M. quam formam alibi non reperiri.

P. 310. v. 6. πρὸς τὰ ἐρητιά cum M. v. 11. ἐπιπλεῖν cum M. v. 13. προπέπασσι mecum. deinceps ἀποκατασταῖ cum M. — S. 4. v. 3. τῶν μὲν γλυκεῶν cum M. v. 4. σκολύμοι cum M. v. 5. ἡ ἀντὶ περι omittit cum M. deinceps Πανδῆιος cum M. v. 10. καὶ ἐν τοῖς cum M. v. 12. μόνον omittit cum M. v. 13. αἱ δὲ ἐρυθραὶ cum M. — S. 5. v. 1. πενταπέτου cum M. v. 4. τὸ φύλλον, omisso μὲν cum M.

P. 311. v. 2. ἐπὶ γῆν. M. ἐπὶ τὴν. deinceps κνέας cum M. v. 3. ἐρυθράδων φύλλον cum M. — S. 6. v. 7. ἀλουμένη scribo. v. 8. ὁμοία σκορπίου cum M. Fortasse οὐρά vel κέραν excidit. v. 12. τις, φασιν cum M. v. 13. ἔχει, omisso φύλλον δὲ, cum M. deinceps πτέρων cum M. — Cap. 14. s. 1. v. 2. χρόνον omittit cum M. v. 4. ἡ ἡδὴ cum M. v. 5. δεκά omittit cum M. v. 14. καὶ διακοσίων cum M. deinceps θαυμαστόν τῇ ἀρετῇ M. ex Urb. nihil notatum reperi. v. 15. αὐτῶν τὸν δάκρυον cum M.

P. 312. v. 2. ὑγρόν cum M. v. 3. οὐδ' ὡς γίνεται ἔργον cum M. et sequens ἐτῶν omittunt. v. 4. χρόνους cum M. αὐχμῶς A. pro λυχμῶς habent. v. 5. ὑπερ ἰσχυρῶν A. ὑπερίσχυον. v. 6. ἰδιότης τις. — S. 3. v. 1. Τῶν δὲ τῶν ῥιζῶν cum M. v. 2. συμβαίνει cum M. — S. 4. v. 4. ἐκτοπολὺ cum M. v. 7. φασὶ μᾶλλον. v. 8. ὥσθ' ὑπεργαμῶν cum A. M. v. 10. Scriptum fuisse suspicor ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν Ἀντικύρῳ τοῦ σησμαιῶδους καλουμένου τοῦ ἐλλεβορίου δόξαν e cap. 9, 2. — Cap. 15. s. 1. v. 1. δὲ φασιν cum M. v. 2. χώρας — τὴν τε cum M. v. 3. ἐτι μᾶλλον γὰρ cum M. v. 5. τὰ περὶ Αἰγύπτου. v. 6. Ἑλένην φασὶ λαβεῖν cum M.

P. 313. v. 2. τόθι πλείστα φύσι, et v. 3. τετυγμένον cum A. M. v. 8. ταῖς ἐλέγματος cum M. — S. 2. v. 2. καὶ ἔττεον. v. 6. ἔστιν ἡ θανατηφόρος cum M. v. 9. καὶ δ' ἐν

cum M. v. 10. Ἐν Ἰνδοῖς δὲ cum M. sed te Med. v. 14. ἰ δὴ cum A. M. v. 15. ὀφιδίων cum M.

P. 314. s. 3. v. 1. καὶ τῶν — οὗτοι εἰσι omittit cum M. — S. 4. v. 3. θαλαττία cum M. v. 4. ἐν Εὐβοίᾳ cum M. deinceps Παρνασσός cum M. v. 5. ἔτι δὲ ἡ καὶ cum M. v. 10. δὲ βόειον cum M. βόρειον tamen M. v. 12. εἶται πάντων solus, recte! — S. 5. v. 5. κέραν cum ceteris. v. 6. καὶ ἀριστολογία solus. v. 8. καὶ ἡράκλεια cum M. v. 9. καὶ μέλανα cum M. — S. 6. v. 2. καὶ τιθύμαλλον, et v. 3. ἵπποφαές cum M. nisi quod M. ἵπποφαῖς habent. Deinceps ἀριστον δὲ τοῦτο περὶ solus. Postea κἀκεῖνο μάλιστα cum M. — S. 7. v. 3. Φενεδὸν mecum. v. 5. πρὸς-αμφοῖν cum M.

P. 315. v. 1. πρὸς τὰ cum M. — S. 8. v. 1. ἀρίστα cum M. v. 5. τραγῶικανθος cum M. v. 7. Πατραϊκὴν scribo e cap. 20, 2. ubi Urb. verum habet. v. 9. Παρνασσὸς cum M. paulo antea δὲ πολλὰ cum M. v. 11. χώρων omittit cum M. — Cap. 16. s. 1. v. 5. ἔτι δὲ ἔχει καὶ κατὰ cum M. v. 12. τοῖς πόντοις cum M. v. 14. Ἀληθῶς et sequens τὸ omittit cum M. v. 15. φαρσύσις cum M. v. 17. τοιοῦτόν τε καὶ cum M. — S. 2. v. 2. ψευδοδίκταμνον solus.

P. 316. v. 1. δυνάμει πολὺν cum M. v. 2. βοηθεῖν μὲν γὰρ ταῦτά, χεῖρον δὲ cum M. v. 6. γαρθηκιδῆ ἢ καλάμῃ: M. γαρθηκίδι ἢ κ. v. 9. ψευδοδικταμνου hic et ubique. v. 11. καθάπερ καὶ ἄλλα cum M. v. 12. δίκταμνον hic et ubique deinceps. — S. 3. v. 2. et 3. οὔτε τὴν δύναμιν ἔχον cum M. v. 6. οὐν omittit cum M. v. 10. τῷ cum A. M. Παρνασσὸς solus. — S. 4. v. 2. ὡς φασὶ omittit cum M. et Gaza. v. 6. καρίαι. v. 8. οὐδὲν mecum. deinceps ποιῶν cum M. Postea verba Κάριος usque ad finem sectionis 4. ζῶων οὐδὲν omittit cum Mediceis, quae Codex Aldi habuit.

P. 317. s. 5. v. 5. ποιεῖν solus. v. 10. καταφθίνοντος mecum: καταφθίνον M. v. 12. καθάπερ ἡκούμεν cum M. deinceps ἕτερόν τι cum ceteris. v. 13. τινες τοῖς — εὐρηγτας omittit solus. v. 14. τοὺς ἐγγωρίους cum M. — S. 6. v. 1. Ἀλλὰ τοῦ. medium καὶ omittunt M. quoque. v. 2. τὸ φάρμακον cum M. v. 3. ἐφημεραίον cum M. deinceps τόνδε δὲ καὶ φύλλον. M. τῶνδε δὲ καὶ φ. v. 5. μὲν πάντας cum M. deinceps καὶ τοὺς οἰκέτας ἐπὶ τοῦτο ὁρμᾶν cum M. Deinde statim transeunt omissis sequentibus verbis ad sect. 7. versu 4. verba τὸ δὲ ἀκόνιτον.

P. 318. s. 7. v. 6. ἐξεῖναι omisso sequente εἶναι cum M. — S. 8. v. 2, Μαντινεὺς mecum. Μαντινῶς M. γ. 6.

v. 14. γένεσθαι c. cet. v. 15. ἰσχύον — μεμορφωμένον c. cet.
v. 17. τὸ σταχυοβολεῖν. v. 19. μόνον c. cet.

P. 379. s. 3. v. 10. κατακοπτομένη — θαλλείας, recte!
v. 11. ἐπὶ ὅσοι γε — ἀλλὰ αὐτομάτως, omisso gemino καὶ
recte! sed idem καὶ versu 12. ante ἀποσείουσιν recte addidit
S. 4. v. 2. Ὀλυνθία confirmat. v. 3. αἰ c. Med. v. 4. Ὀν
ἰσχυρ., omisso δὲ, c. cet. v. 5. νέων c. cet. — S. 5. v. 6.
ἀμπέλων συμβαῖνον, ὡς τινὲς φασι, recte! v. 10. γένεσθαι
c. cet.

P. 380. v. 1. ἄφθοτος c. Med. — S. 6. v. 1. δῆλον
ὡς c. Med. v. 2. σύμμετρος. — Cap. 21. s. 1. v. 11. ὁ
omittit c. cet. v. 13. γλυκεῖα c. Edd. pr. — S. 2. ἀραιὸν
mihi etiam nunc videtur in ἄρα ῥῶον mutandum, et sequens
ῥοικον, quod antecedenti δῆλον ὡς minime convenit, trans-
ponendum in eum locum, quem insertum a me δοκᾷ obtinuit.
v. 3. ὥστερ, et v. 4. συνέψασθαι c. ceteris habet.

P. 381. v. 1. χρόνῳ ἐλάττων ἢ χρεῖα c. cet. v. 2. τὰ
πύρην καὶ τὰ μαλακοπύρην, auctius! v. 5. σύμμετρον. —
S. 3. v. 5. εὐτροφίαν c. A. B. Med. — S. 4. v. 2. φανερόν.
v. 6. ἄλλως ἐπὶ καὶ c. cet.

P. 382. s. 5. v. 1. ἑτέρα δὲ. v. 3. θερμαῖς, ut v. 4.
ἐν ψυχραῖς c. cet. v. 6. σαρζομένων. v. 7. γινομένης c. Med.
recte! — S. 6. v. 2. συνηκολούθηες c. cet. quod restituenda.
v. 4. θερμότατα, recte! — S. 7. v. 3. πέττειν, re-
cte! v. 5. δ' ἢ. v. 7. ἐνδεία τούτου, quasi θερμόν, non
θερμότητα, antecesserit, cum Med. Vinar. v. 9. τὰ τοῦτα —
πύρεια. Med. A. B. πύρια. v. 10. ἐκπυροῦνται καὶ τῶν δέ-
δρων ὅσας αἰ τις τὰ τοῦ πυρός ὄντα τάχιστα cum A. B.
Hic locus cum pluribus aliis mihi persuasit, non solum Ga-
zae codicem, sed etiam Havnienses, quibuscum Vinariensis
varietas consentit, plane diversos esse ab Urbinate, multo ta-
men inferiores, quoniam nullum supplementum exhibent eius-
modi, qualia plura eaque egregia Urbinas suppeditavit. Au-
ctoritas tamen Havniensis et Vinariensis varietatis adhuc plane
dubia est, et potuit fieri, ut emendationes Codici impresso
adscriptae a viro aliquo, perdocto sane et acuto, ab aliis de-
scriptae in exemplum Vinariense et Havniense transferrentur.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 4. iunctim πολυκαρπιμώτερος
c. ceteris. v. 5. ὥστερ ἐκ c. cet. v. 6. ὁμώνυμον c. cet.
v. 7. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολυγονιώτερα θερμώτερα οὐδὲ
ἀνάπαλιν θερμώτερα τὰ ὀλιγογονιώτερα, egregie! Medicei tan-
tum addunt membrum posterius οὐδὲ ἀνάπαλιν θερμ. τὰ ὀλιγ.
ubi ψυχρότερα sensu flagitante scripsi. Gaza itam pleniorē

omisso δὲ, iidem. M. tamen *θανυμασιωτάτην*. v. 2. *ἔφασαν* τὸ iidem. v. 3. *γίνεσθαι* pro *τείνεσθαι* iidem. — S. 10. v. 2. *καὶ οὐκ ἄτοπον* iidem. v. 4. *ξηροῖς καὶ ἐν ὑγροῖς* iidem. v. 5. *πρὸς τούτοις* iidem.

P. 324. v. 3. *πυρῶν*. M. *πυρῶ*. — S. 11. v. 1. *Μά-
λιστα* pro *Πάλιν*. v. 2. *περὶ καθυνίαν ἄμπλός τις ἐστίν*
cum M. v. 4. *τὰς ἐγκύμονας* καὶ αἱ iidem. v. 5. *τὸν βό-
τρυν* iidem. deinceps καὶ αὐταὶ cum A. M. v. 7. *ποιεῖται*
solus. v. 10. *οἶνον ὑπνωτικόν* ἕτερος δὲ *ἀγρυπνεῖν* solus.
deinceps *ποιεῖ* cum M. — Cap. 19. s. 1. v. 2. *τὸ μὲν στρύ-
χρον ὥστε* solus. v. 3. *ἐξεσταναι* cum M. v. 6. *πικρότερον*
δὲ cum M. v. 7. 8. 9. *αὐτὸς δὲ μέγας* — ὥστερ οἶνον
omittunt Medicei. v. 8. ὡς omittit. v. 9. ὥστερ ῥόδον so-
lus. — S. 2. v. 1. *ἀλλὰ* — *ἀπιθανώτερα* omittit cum M.
ut v. 2. *ὅλως* iidem.

P. 325. v. 1. *τριπόλιον* cum A. M. v. 5. *ὁμοίως ἢ* cum
M, v. 6. vulgo additum *ἀεὶ* ante *ποιεῖν* omittit cum M.
deinceps *τὸν ἀντίρριζον* cum M. *ἀντίρριζον* ceteri quoque li-
bri. — S. 3. v. 2. *στεφανῶται* mecum. *ἐλειοχρύσου* cum
A. M. v. 5. *λευκόν* cum A. M. deinceps *καρπὸν* cum cete-
ris. postea *λεπτὸν* cum ceteris. v. 8. *πυρίκαυτα*. v. 9. οὐν
omittit cum M. — S. 4. v. 1. Verba *Αἱ* δὲ usque ad sect. 4.
v. 9. *ἀπορεῖσθω* omittit cum M.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 4. *ισχυρὸν δὲ πολὺ τοῦτο*,
omisso *μᾶλλον*, cum A. M. — S. 2. v. 6. *καί* mecum. v. 9.
καὶ *ἐξ ἄλλων*. v. 11. *οὐδὲ ὁ ὅπως* cum A. M. v. 12. *σπαρ-
τικὴν* A. M. *πατραϊκὴν* Urb. vere! — S. 3. v. 2. ἢ ante
ῥίζα omittit cum M. v. 4. *δέρματα* mecum. v. 12. *καὶ ἄνω*,
sine δὲ anteposito vulgo, cum M.

P. 327. v. 2. *ξενικά*, recte! *ξινὰ* M. v. 3. *αὐτοῖς γίνε-
ται* omittit cum M. unde scribo *διαρρόγια διαφθείρεται*. —
S. 4. v. 12. *ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς* cum M. v. 13. *ἐρπετὰ καὶ*
πρὸς ὑπνον cum M. v. 15. *ἀναδευομένη* cum M. v. 16.
κατὰ omittit: deinceps *τῶν δὲ* cum M. v. 18. *ἐπιπαττομένη*
solus. Forte fuit *ἐπιπλαττομένη*, ut 9, 13, 3. v. 20. *προ-
πίσωσι* mecum. — S. 5. v. 4. *εὐμινθαι* sine accentu. v. 9.
ματαδίδεις.

P. 328. s. 6. v. 4. *Αἰγυαῖος* cum M.

Cetera quae sequebantur in Codice praestantissimo tan-
quam liber decimus, quoniam a Bodaeo sunt omissa, cum cuius
editione comparare eum necesse habuit amicissimus Bekkerus,
non potuit conferre. Sed videntur eadem esse, quae ex Mediceis
libris publicata habemus, adeoque desiderium eorum non adeo

graviter fero, praeterquam si quid melioris scripturae et ibi servatum fuerit. Libros de causis plantarum, dum Romae commorabatur, propter editionis integrae defectum comparare Bekkerus non potuit: qui de ipso Codice numero 61. signato haec annotavit: Est in membrana minoris folii scriptus; constat foliis 269, paginae plerumque versibus 40, versus ipsi fere 30 litteris. A folio 142. usque ad finem scripti extant libri *περὶ φυτῶν αἰτιῶν*. Ad libros septem priores historiae in margine scripta leguntur lemmata literis maiusculis, qualibus fere scribi scholia solent. Scholia vero nulla apparent, praeter hoc unum, manu satis antiqua scriptum, in folio 127 verso: Aconitum in Creta nascitur in monte quem dicunt S. Iohannis iuxta Idam montem. Est enim convallis quaedam septa undique montibus silvosis et maxime ilice copiosa. In eius convallis fere medio fons purissimus non longe a templo dicti numinis. Mons vero ei templo australis iuxta verticem habet. huiusmodi fruticem, Folia sunt sanguineo virgulto similia, lignum fere sambuco, radix non multiplex, sed longa et tortuosa, utpote quae inter saxa contineatur sine ulla terra, serpitque ut gramen. Florem dicunt habere aureum: eo tamen quo ego vidi tempore fructum habebat, Augusto mense, in modum parvi cucumeris in acutum . . . tis. Ipsi patria lingua *ψυαχή* dicunt: utuntur autem ad canes occidendas, quae a vineis aliter arceri non possunt. — Hanc notitiam alii fortasse explicabunt, qui copiis librorum botanicorum vetustiorum et Itinerariorum a Botanicis scriptorum abundant, et quicquid de plantis insula Cretae traditum est, in numero habent.

Postquam haec scripseram, precibus tandem meis victus doctissimus bibliothecae Vaticanae scrutator H. Amati collationem libri decimi, qualis in Codice Urbinate, ut in Medicis, scriptus legitur, ad me transmisit, cum accurata ipsius Codicis notitia, quam postremo loco ponam. Hinc excerptarum nunc pono lectionis varietatem. Incipit Codex ab iisdem verbis quibus codex Aldinus, et in his paucis scripturam variat, quae comparabo cum sectione 6. nostrae editionis p. 328.

Versu 6. *Περὶ δὲ* cum vulgatis: deinceps *ὁποίας οὖν ἔχουσαι*. Particulam novam equidem lubenter accepi. v. 8. *ἢ καὶ ἄλλα τι τῶν μορίων*. Deinde consentit usque ad *τοιούτας δυνάμεις*. Hinc pergit Codex: *καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἀδύμων ποιοῦσι διαφο-*

ρας, αἵπαρ μάλισθ' οὐθὲν ἤτρον φυσικαί. Τῶν δὲ ῥιζῶν. Quae sunt non minus abrupta et lacunosa, quam vulgaris scriptura, facilius tamen cum antecedente oratione coeunt et conciliantur, si mecum vocem ὅσαι vel ante καὶ τὰς τῶν χυμῶν vel post τῶν ὁσμων inserueris. Priorem equidem rationem praefero, et cum libro Parisiensi in fine verbum εἰρηται addo, nisi in ipso libro et loco, unde haec excerpta sunt, aliud praecesserat verbum, quod verba haec sequentia amplecteretur.

Sequuntur verba excerpta e capite octavo libri noni: Τῶν δὲ ῥιζῶν πλείους μὲν εἰσιν αἱ δυνάμεις. unde articulum αἱ additum accepi. v. 12. διαφέρουσι superscriptum habet. v. 16. δύναν, ὥσπερ εἰρηται μικρῶι πρότερον. Simul lacunam vel orationem a priore abruptam arguens ἐν τοῖς αὐτοῖς Heinsianum confirmat. v. 19. σχεδὸν δὲ τὰς τε φυλλώδεις δυνάμεις τὰς πολλὰς πόας καλοῦσιν οἱ ῥιζοτόμοι. qui verborum ordo mihi vulgato non multa melior videtur esse. Verba autem ὥσπερ εἰρηται an recte omissa sint, dubito: rectius tamen fortasse huc transferentur, quae supra inserit Codex, ὥσπερ εἰρηται μικρῶι πρότερον. — Sect. 2. ὁ μὲν οὖν ὀπισμός — ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ — τὸ μὲν — τὸ δὲ προεληλυθότος. Sed utrumque τὸ postremum vestigia rasurae manifesta habet. v. 3. Ἡ δὲ ῥιζοτομία γίνεται τινῶν cum Medic. deinceps πυροτομίας plurali numero. postea v. 6. φυλλοροήσωσιν.

P. 298. v. 1. ὅσον δὲ καὶ — ὅταν ἀμερθῶσι τὸν καρπὸν. Recte ἀμερθῶσι pro ἀμέρσωσι vulgato. v. 2. ὁ ὀπισμός καὶ ἀπὸ τῶν καρπῶν cum Medic. v. 6. μόνον — τοῦτ' ἰδίον. v. 8. ὥσπερ καὶ τῆς τριγυάνθης Heinsiana. ταύτην γὰρ οὐδὲ τέμνειν cum Medic. v. 9. ἀπὸ τῆς ἐντομῆς cum Med. v. 10. ὣν ἐνίους cum Med. — S. 3. v. 1. ὁ οὐδ' ὀπισμός, ἀλλὰ χυλισμός, omisso molesto οἶον ante χυλισμός. v. 4. ὑπέστασιν substituit vulgato ἀπόσταξιν cum Medic. et verum ἀπηθοῦσι habet. v. 9. θάττον ποιεῖ cum Medic. ut v. 11. ἰσχυρόν. — S. 4. v. 2. ὥραις θέρους. v. 3. τῷ τὰς-δε τῶν ῥιζῶν. utrumque cum Medic. ut v. 5. τὰς γὰρ ἄνω. — S. 5. v. 1. Ἐτε δ' ὡς οἱ. v. 3. ἴσως καὶ οἰκείως cum Med. v. 5. θλειψάμενον λίπα cum Med. v. 8. συλλέγειν τὸν καρπὸν, mutato ordine. v. 10. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. v. 11. πρὶν τὸν ἥλιον et καλούμενον omittit cum Med. — S. 6. v. 3. verba ἐξάπτειν — κατακαίειν cum Med. omittit et pergit cum eodem ἐπεὶ καὶ ὁ ἑλλ. ταχὺ. v. 6. ἐσθίουσι cum Med. v. 9. παιονίαν — κυλοῦσιν. v. 12. κινδυνεύει cum indicio rasurae, ut in sequente ἐσπίπτει. — S. 7. v. 1.

Φυλάττεσθαι. v. 2. κόπτοντά cum Med. v. 4. τινος αἰτίας cum Med, v. 5. οὐδέν. v. 6. ἀσκήπιον· ἀντεμβάλλειν.

P. 300. v. 1. μελιττοῦντα solus. v. 2. τριμήνους μελιττοῦντας solus. deinceps ἀντεμβάλλειν μισθόν. v. 3. τρεῖς cum vulgatis, ut v. 5. δεύτερον. — S. 8. v. 2. τρεῖς iterum cum vulg. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον. v. 5. δ' ὁμοιον εἰρηκε τῷ — λεγομένῳ. v. 8. καὶ τέμνειν ἰστάμειον solus integra. deinceps cum Med, καὶ κατευχόμενον· ἀετὸν. v. 11. ἐὰν δὲ ἐγγὺς μὴ διατέμῃ — ἀποδινήσκει ἐναυτῷ. v. 12. ἐπωθέτοις cum Med. ῥιζοτομιῶν in fine mecum habet. — Cap. 9. v. 1. ὅπερ ἐλέχθη. v. 4. ῥίζα καὶ ὁ ποδὶς mecum. v. 5. σκαμμωνίας καὶ τῆς κυλαμίνου. v. 6. καὶ ἑτέραν· καθάπερ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον solus. v. 9. ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει solus. Sequens καὶ ante πρὸς τὰ ποδαγωγικά omittit, et v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα plenius habet. v. 11. διδόασι δ' ἐν οἴῳ ἢ ὄξει· τέμνουσί τε. v. 12. καὶ ἐνείραντας ὑπὲρ γλεύκους — ἐπὶ κατηγῷ.

P. 301. s. 2. v. 1. Ὁ δὲ ἐλέβορος. v. 2. ταῦτα τῇ ῥίζῃ. v. 5. τοῦ πάνακος cum Med. v. 6. τὰ αὐτὰ cum Med. v. 7. Verba omittit ea; quae altero loco supplevit. v. 10. φύσας· χρησίμη. v. 11. ἱρινον. v. 12. ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸ σπέρμα. — S. 3. v. 2. προσθετὸν mutato accentu et omisso ταῖς sequente. v. 4. ἀπὸ κεφαλῆς cum Med. v. 6. πίνειν. deinceps ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ἀκυτοκείον περιώπτιον. v. 9. εἰτ' ἐν οἴῳ — ὥσπερ τρογὸς ἢ ῥυπτιόμεθα. — S. 4. v. 4. συλλέγεται δὲ cum Med. v. 5. τότε βέλτιστον γάρ. — S. 5. v. 1. τὸ μὲν φύλλον. v. 2. πρὸς τὰ τραύματα utrumque cum Med. ut v. 3. τριβόμενον, καὶ πρὸς τὰ. v. 5. ἄρκεμα cum Med.

P. 302. v. 1. τρίψαντα ἐλατῷ cum Med. deinceps ἔχει δὲ φύλλα μὲν οἷα περ δρυός. v. 5. Verba τὸ δὲ τῆς — καθαίρειν omittit. v. 7. οἷον καὶ τῆς θαψίας καὶ. v. 8. λεβαρωτίδος. v. 8. ὅσα γάρ. v. 9. τὰ αὐτὰ δύναται. v. 10. ὥσπερ τὸ ἐλ. — οὐδὲν ἀποπον. — S. 6. v. 2. μαράσθω. v. 7. συλλέγεται δὲ cum Med. — Cap. 10. s. 1. v. 3. φαίνονται καὶ τῇ ὕψει παραπλήσιοι εἶναι πλὴν τῆς ῥίζης· αὐτῇ δὲ τοῦ μὲν λευκῇ, τοῦ δὲ μέλαινα· τὴν δὲ μορφήν αὐτῶν τοίαν· καυλὸν μὲν ἀνδερικῶδῃ cum Med. ceteris omissis. v. 12. εὐθὺ δ' ἐκ. v. 13. ἡσπημένον καὶ — πολυρίζον εὐ.

P. 303. v. 1. ταῖς πλείσταις καὶ χρησίμοις cum Med. v. 2. τὸν μέλαινα καὶ ἵππους καὶ ὄξ· διὸ καὶ οὐδὲν νέμεσθαι τούτων· τὸν λευκὸν δὲ νέμεσθαι. v. 8. ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται — πυρρῶν. v. 10. εὐμέες ἢ, egregie! deinceps ἐλλοβορινῆς. In Hippocrate Foeciano p.

645. est εὐσαφής ἥ. A verbo εὐαμέω, si unquam frequentatum fuisset, debebat εὐαφήσῃ esse. — S. 3. v. 3. post ἄλλοις πολλοῖς omittit verba ἀριστος δὲ — εὐφάρμακον. v. 5. καὶ οἷς χρῶνται, omisso γε, recte! v. 6. ὁ ποντικός, ὁ ἑλαδ-της, ὁ μασσουλωτής. unde accepi articulum, et Octaëo addidi. — S. 4. v. 3. γίνεται γὰρ καὶ ἐκταῦθα καὶ πολλοὶ καὶ ἰσχυροῦνται καὶ παλαιοῖσιν οὐχ ὅτε σκληροὶ καὶ ἄγαν περισκελεῖς. v. 5. οὖν omittit. deinceps ὅτι ταῖς δυνάμεσι διαφέροντα solus. v. 7. μέλανα τινὲς ἐκτομον μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου προῖον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος, egregie! Atque ex hoc solo specimen iudicare licet, quanto opere librarii scriptiores vel Grammatici in mutando et depravando opere egregio. Theophrasti elaboraverint et veluti certaverint. Vocabulum ἐκτομον in Hippocrate repertum Erotianus et Galenus interpretantur helleborum nigrum. Locus est de Morbis muliebribus p. 627. 22. ubi ad efficiendum foetum ἐκτόμου τὰς ῥίζας adhiberi iubet. Erotianus auctorem significationis Diodorem nominavit. v. 9. ὕας habet, sed in manifesta rasura scriptum distractis litteris, ut appareat, ὕ a manu correctoris scriptum esse.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 3. πανάκη γὰρ — τὸν ἐν σφύραι. v. 4. μικρὰ πρότερον. v. 6. δ' ἥρακλειον. v. 9. μακρὰν cum Scholiaste Nicandro. deinceps φιλεῖ δὲ μάλιστα τὰ χορία auctius. v. 12. τοῦ δὲ ἔχεις, sed ο est in litura scriptum. deinceps καὶ καταπλάττοντες. — S. 2. v. 2. μήκος μὲν ὡς ἐπιθαμῆν, omisso ἐστίν. v. 4. ἀλυκάδῃ. v. 5. δ' οἷον περὶ ἡ θαλίᾳ. v. 9. ἐν ἐλαίῳ τρίβοντας. v. 12. ἔπειτα τῶν δὲ ἐλκαῖδων τῶν, sic. v. 14. ἐν οἷῳ θερμῷ. — S. 3. v. 3. ῥίζα δ' ὡς.

P. 305. v. 1. δικρανῇ πικρὰν τῇ γεύσει ὑπόπικρον τῇ ὁσμῇ καθάπερ λιβανωτοῦ. ἀγυθὴν δὲ. Sed δικρανῇ in litura scriptum manifesta. v. 5. καὶ ὀδύναι. v. 6. ξηρὰ. v. 7. ἔχουσι τὰς δυνάμεις τὰ καὶ διαφθράς. — S. 4. v. 1. Ἄλλα δὲ πανάκη. v. 3. προσθέτον τε γυναιξίν καὶ κατάπλασμα, μετ' ἀλφίτον. — S. 5. v. 5. ῥίζαν ὡς αἷμα ξηραυτόμενον, ὀρυττομένην δὲ λευκὴν. v. 7. φύλλον δὲ ὅμον μηλέα γλυκεία. v. 8. πυθμὴν μέγα. τοιῷ (αἰο) τῆς ῥίξης. v. 9. κοπτοντες λείον. v. 10. ἐν οἷῳ εὐκράτῳ διδῶσαι πιστὴν auctius. v. 11. φύεται ἐν, omisso δέ. — S. 6. v. 2. οἱ δὲ θρυέρον. v. 3. λευκὴν ἔχει. v. 4. διδοται δὲ αὐτῆς. v. 5. μὲν ὥστε. v. 6. κάλλιστον ἐαυτῷ. v. 7. μαίνεσαι φακτασίας. v. 7. δ' ὥστα. v. 10. φασὶν ὅπῃ καὶ ταυρίου, bene!

P. 306. v. 1. εὐσαφής. v. 2. εὐζώμον. deinceps ὡς

scriptam. v. 5. *ἐχόντος*, deinceps τροφῆς scribere aeneas iubet: sequens καὶ omittit Urb.

P. 412. v. 2. *ἐρνεύζουσι* superscriptum. v. 4. *διαφορῶσιν* c. cet. sed α in rasura scriptum. — S. 14. v. 7. *ὀλεσικαρπον*. v. 8. *φῃσι τὴν ἰτέαν· ἐπὶ τὰ γ' ἄλλα*, bene! deinceps ἀβρώτους Heinsianum firmat. ἀαρώτους A. B. mire interpretatur Scaliger vitium scripturae non suspicatus. — S. 15. v. 6. *συγκαταπατούμετος* c. cet. v. 9. *τοῦτο*, sed a correctore. v. 11. *ἰσούς*.

P. 413. Cap. 10. s. 1. v. 1. verba τῶν ἀγρίων προσ κάρπια collocata habet c. cet. et v. 2. scriptum ἂ δὲ Φύλας, τὰ δ' ἄρρενα καλοῦσιν, vere! v. 9. *τροπομένης*, et v. 10. *καταναλισκομένης* c. cet. v. 12. *συμμετρον*. — S. 2. v. 2. *ἀκαρπα*. v. 4. *εὐκαρπα*, sed correctum. v. 7. τὰ habet insertum a me. v. 8. *ἐπὶ τὸ πολὺ*. v. 11. *μικρὸν γὰρ ἔχει* c. Med. sed hi φύσεως deinceps habent. v. 14. *εὐβοσίαν* confirmat. — S. 3. v. 1. ἢ om. c. cet. deinceps *μονοκάρπιων* cum ceteris.

P. 414. v. 1. *ἐρικνεῖσθαι* c. Med. recte, id est ἀρκεῖν. — Cap. 11. s. 2. v. 1. *Συμβαίνει μὲν οὖν* om. c. cet. v. 3. *καὶ δι' ἀσθένειαν*. v. 4. *ἀφανανθῇ* propius a vero! v. 5. *τάλλα*. v. 8. *ταῦτο* om. c. cet. v. 10. *ἐκλυομένης* vel *ἐκκελυμένης* coniecit Coray.

P. 415. s. 3. v. 1. *δὲ* om. c. cet. v. 3. *πολλάκις ἀπὸ καὶ* c. Med. v. 12. *οἱ* om. c. cet. v. 16. *κατάληπιν*. — S. 4. v. 4. *ἐπὶ ἡ σιδος τῶν γε*. in qua scriptura veram alii indagabunt. v. 10. *ὡς ἡ σκιά* cum ceteris.

P. 416. s. 5. v. 1. *ἀπλῶς ταύτη γε* c. cet. quod restituendum esse monui in Cur. see. v. 2. *εἰ γὰρ* c. cet. v. 6. *διαφορὰ τοῖς μὲν ὅτι τὸ ανηρώτατον* c. cet. v. 9. *τοῦτο καὶ ταῦτο δοκεῖ καὶ* cum Med. — S. 6. v. 10. *μόναι*, recte! v. 15. *ἡμερον*, recte! — S. 7. v. 6. *μακνότερα*.

P. 417. v. 5. *διὰ τὸ μὴ εὖρον εἶναι*. — S. 8. v. 11. *ἐπὶ γινώσθαι τὴν φθορὰν* c. cet. — S. 9. v. 3. *τὰς τῶν μακροβίων* fuisse suspicor. v. 8. *προϊκαρπα*. οὐδὲ *προϊκαρπη*.

P. 418. s. 19. v. 7. *αἷτια*. v. 9. *δρῶς*, simul adiecto circumflexo. v. 10. *γινόμενα*. v. 12. *ὡς περ εἰδίδον* c. cet. — S. 11. v. 2. *ἐνδελεχες* c. Med. v. 4. *προφαινοῦσι πολλὰν*, *ἐκπερφενοῦσι γὰρ πολλάκις* c. cet. v. 6. *ἀπεργασίς* pro *ἀπεργασίᾳ* dictum coniecit Coray. v. 8. *περὶ μὲν* restituendum e ceteris, quod in nostra excidit. — Cap. 12. s. 1. v. 4. *εἰς σῆμα* cum indicio scripturae vulgatae. v. 7. *ὥστ' ἐγγυτέ-*

ως ὅτι c. cet. præter ἐγγυτέρως, quod habent quoque Med. ἐγγυτέρω ceteri libri.

P. 419. v. 6. θῦττον c. cet. — S. 2. v. 7. αἰεὶ διαδίδωσιν ὃν ἄν. Etiam A. Cam. Med. αἰεὶ habent. v. 10. τᾶνω. — S. 3. v. 2. μίλινος corr. μήλινος. v. 5. μικρᾶς ἀρχῆς c. cet. — S. 4. v. 5. διακαυλίσαντα c. cet.

P. 420. v. 4. post συνεργῇ comma ponendum. v. 5. μανῇ σπείρηται, bene! sequens quoque καὶ recte c. Med. omit- tit. — S. 5. ὁ δὲ c. cet. v. 2. ἀλλ' ὁ. v. 5. Ἔτι. v. 6, προφανῇ c. cet. v. 9. post εὐδίοδον inserit verbum εἶναι. — S. 6. v. 10. πᾶσαι τὴν τροφήν. — Cap. 13. s. 1. v. 6. οὕτως. ἣ ἐν τοῖς ὁμοίότης φαίνεται δὲ οὐ μόνον.

P. 421. v. 2. ἔξομοιοῦνται. — S. 2. v. 2. καὶ τὰ χρο- ματα c. cet. v. 4. λευκὰ γὰρ c. cet. quod restituendum, et distinctio mutanda. v. 8. γενέσθαι c. Med. — S. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ τῶν δένδρων, scilicet συμβαῖνον, recte! v. 8. με- ταβάλλας om. c. cet. et temere additum. Fortasse rectius versu sequente 9. ὅσα ἐκ σπέρματος. — S. 4. v. 6. οὐ om. c. cet. v. 7. καὶ τὸ ἐπὶ, recte! v. 9. τῷ τότε cum varietate signifi- cata τότε. v. 10. τοῦτο μένειν. Gaza τότε μὲν — τότε δὲ vertit.

P. 422. s. 5. v. 1. φουσεως επικρατων, sic. v. 4. post μα- λανᾶ addit καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολάς. v. 8. καὶ πα- ραπλησίαις c. cet. v. 10. τις ἀποδοθείη, unde facile est verum ἀποδοῖη reperire. Quod vero Havn. 2. et Vinar. dederunt αἰδέειη, minime omnium aptum, et haud dubie e coniectura ductum, argumento esse videtur, varietatem omnem scriptu- rae Havniensem et Vinariensem non libris scriptis, sed viri docti alicuius coniecturae deberi. — Cap. 14. s. 1. v. 2. 3. 4. 5. 6. consentit c. ceteris. v. 7. εἵπαμεν. v. 8. ἔχειν, τὰ δὲ βελτίονα. ἔτι δὴπὺν ὕδρια c. cet. v. 12. βοηθεῖας μόνον. v. 14. γεγεμένον c. Camot. v. 16. κατασχιζόμενον c. cet. — S. 2. v. 2. μεταβολή om. c. cet. Θεραπείας habent A. Camot. c. Med. et Urbinatē.

P. 423. v. 5. 6. αἰ τῶν ἐλάφων. — S. 3. v. 14. περὶ πάντης c. cet. — S. 4. v. 3. τῶν et sequens αἰ om. c. cet. v. 4. κολουύσεις c. cet. v. 5. πληγαῖς, bene! v. 7. τὰς δὲ ἐφθαλμιζόμενας c. cet.

P. 424. v. 1. initio addit καὶ ἐγκεντριζόμενας. v. 2. οὐκ- ἔτι. — Cap. 15. s. 1. v. 1. Εἰς δὲ τὸ χεῖρον μεταβολαί. v. 2. α αἰτίαι om. c. cet., at v. 3. καὶ, et ως. v. 8. γίγνε-
Theophr. oper. T. V. 6

και. v. 11. καὶ δὲ μᾶλλον καὶ c. Med. v. 13. τῶν δένδρων c. cet. — S. 2. v. 2. καὶ om. c. Gaza, recte! deinceps Χία.

P. 425. v. 1. et 3. κολουθεῖσα alia manus sigma addidit. Ceterum negatio ante κολουθεῖσαι. v. 2. posita recte quidem sublata fuit, ut annotatio p. 170. docet, sed causa, unde hunc in locum immigraverit, indicata non fuit, nec vitium loci antecedentis demonstratum, ubi est κολουθεῖσα μὲν γὰρ ἰσχυρά. Contrarium enim hoc naturae amygdalae, quae novella, tenera et invalida timet noxam κολουσεως, adulta vero virēs assumisit; sed vel adulta κολουσει fructus mutat. Transferenda igitur negatio fuit ante prius verbum κολουθεῖσα. Verbi eiusdem repetitio errorem librarii in loco negationi assignando alieno peperisse videtur. v. 6. δὲ om. c. Med. v. 9. δυσδιάτηκτος. quod unice verum puto. Terra irrigata, non madefacta, superficiem habet duram nec permeabilem aeri. Coray coniecit κωλυθείσης vel ἀνεθείσης δὲ τῆς φυσικῆς ὁμῆς — μολύνεται — γῇ δυσδιάδυτος μὴ βροχομένη. — S. 3. v. 4. τελούμενος c. Med. v. 6. οὐχ ὑπάρχει τοιοῦτος. Si τοιοῦτος intelligitur πικρὸς aut ὀξύς, falsum est succum eiusmodi non inesse amygdalae perfectae et fertili. Sunt enim quae e natura sua fructus amarus, aliae contra, quae dulces proferunt. Non minus autem falsum est de amygdala, si τοιοῦτος intelligatur dulcis. Sunt enim quae perfectae et fertiles fructus dulces efferunt. Igitur negatio tollenda videtur. v. 12. κολουθείσαις, postea sigma additum. v. 14. γλυκύτεραι γενοθαι, prius c. cet., alterum recte! — S. 4. v. 2. διότι τὸ μὲν ἢ κολουσις. v. 3. κατέμιξε καὶ χεῖρω τὴν ὑγρότητα τῆς αἰς c. cet. v. 7. ἀφαίρεσιν c. cet.

P. 426. v. 2. ἀσθενεῖαν c. cet. deinceps καὶ ἐκπέπει c. Med. Scribendum ἐκπέπει. — S. 5. v. 4. κανθαρέως. ceteri κανθαρέος habent. Scribo κανθάρεως. — S. 6. v. 1. τις c. cet. v. 2. καὶ πρὸς εὐκαρπίαν. v. 4. καλούμενα, sed correctum κολουόμενα. v. 5. post ῥάφανος inserit ἢ πάλιν βλαστήσῃ c. cet. quae transposui. v. 7. ἀπλότητι, sed correctum. v. 8. εὐχυλώτερα, sed corrigitur. v. 10. ὑπὸ τοιούτων c. cet. v. 11. εὐτροφῇ, sed corrigitur. v. 12. αὐξανόμερον c. cet. v. 13. τῆς om. c. cet.

P. 427. Cap. 16. s. 1. v. 3. εὐοσμότεραι c. cet. v. 9. καὶ περὶ μὲν ὁσμῶν c. cet. v. 10. πλέον. — S. 3. v. 4. αἶρα — ἥτε, posterius c. ceteris. v. 9. παχύτεροι c. cet. — S. 4. v. 2. ἔνια c. cet.

P. 428. v. 1. καθαρπρανεὶ διαρθρούμενα, recte! deinceps ραΐδιον. v. 6. ἐκείνην δ' οὐ λαμβάνον c. cet. deinceps

ἀλλ' ὥσπερ γε ὅμοιον, sed γε in rasura scriptum. — S. 5. v. 4. κάκεινον. v. 9. οὐδ' ἐτέρως ubique. — S. 6. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 8. ταύτην εἶναι c. Med. — S. 7. v. 2. γένεσιν. v. 3. ὥστε, sed correctio obscura adest.

P. 429. v. 1. ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ c. cet. v. 7. εὐσθενεῖ, sed σ punctis suppositis damnatur. — S. 8. v. 3. ἀμωύη c. cet. Antea ἔφαμμος scribo, ut ἔφυγρος. v. 4. δετῶς. v. 9. καὶ καθόλου περὶ. v. 10. ἀλλὰ δὴ τὰ — Cap. 17. s. 1. v. 7. κοινή φασὶν οἱ μὲν εἶναι — διαφέρειν καὶ δοκεῖν c. ceteris. — S. 2. v. 2. εἰ γὰρ c. cet.

P. 430. v. 4. μὲν στελὶς ἢ ἱξία ἐνθεν δὲ ὑφέαρ c. cet. v. 5. μορὰς οὐδὲ καρπούς c. cet. v. 6. ὁμοίους, recte! deinceps καὶ τοι τοῦτό γε — διατηρεῖται c. cet. v. 9. τὴν δὲ φυλλοβόλον om. c. cet. v. 10. ἐν om. c. cet. v. 11. ἐμβριώ, superscripto η. — S. 3. v. 2. οὐθέν. — S. 4. v. 3. ἀλλὰ καὶ c. cet.

P. 431. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 2. τέρμινθος δὲ ἐν ἑλαίᾳ c. cet. — S. 5. v. 13. προσυρῶνται, sed its correctum, ut προαιρῶνται legi possit, quod habent ceteri libri. Sequens ἐπὶ om. c. cet. postea αὐτός ὁ καρπὸς σωζόμενος καὶ ἐπιμελῆς c. cet.

P. 432. s. 6. v. 4. ἱξίας. — S. 7. v. 2. ἀσθενής. quod si verum, deinceps καθ' αὐτήν. v. 5. θερσιμὸς c. cet. v. 8. τῶν τυτλίων c. Med. — S. 8. v. 4. πίνταις. v. 5. ἢ καὶ ὅσα ἄλλα. v. 11. δὲ τοῦ ἱξοῦ, recte! v. 13. μία τῶ c. Med.

P. 433. s. 9; v. 4. λιπαρωτέρα. v. 12. πίνταις — καρπὸς, οὐδ' ἦ. v. 14. οὐδ' ἦ. v. 15. καὶ εἰς c. cet. v. 16. καὶ ἀλλήλων c. Med. — S. 10. v. 7. Τὸ om. c. cet.

P. 434. Cap. 18. s. 1. v. 3. τῶν φύλλων om. c. cet. v. 11. ψυχὰς. — S. 2. v. 2. ἄλλως τε εἰ καὶ. v. 4. περὶ ἄλλον κυλὸν c. cet. v. 5. τὰ πρὸς c. cet. v. 7. ἐρπυλλον καὶ ἡ ἀσίνη c. cet. v. 8. ζῇ πρότερον c. cet. v. 12. ὁμοίως καὶ ἀμὴν ἔχουσα c. cet. — S. 3. v. 2. ἐπιμένει scriptum in rasura, ubi fuit πημαίνει. v. 3. ἡ ἀσίνη c. cet.

P. 435. v. 6. καταπέττει καὶ ἐξαιρεῖται partim c. cet. — S. 4. v. 13. κασταμνισμένος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 3. φιλαν, recte! v. 6. δ' ἐκπετάσσονται. v. 7. τῇ Εὐφροάτῃ.

P. 436. v. 1. ἀποβαίνειν c. cet. v. 4. ραίδιον c. cet. deinceps ἰδεῖν ἐπὶ δ' οὖν τῶν εἰρ. ἢ μὲν τῶν φύλλων c. cet. v. 7. inutile καὶ om. recte! Igitur sequens πῶς αἰεὶ servari potest, quod Urb. c. cet. habet. v. 10. συμβαίνειν. v. 13. γὰρ om. c. cet. deinceps ὕγρα καὶ ὑδατώδη. v. 15. ἐκλευκότερα δεῖ δ' ἂν ὁμοίως καὶ ἐπὶ c. ceteris. v. 16. πᾶν κῆς c.

cet. — S. 3. v. 4. συμβαλλον c. Med. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ restituendum μὲν, quod excidit. — S. 4. ὑπερισχύοντα s. cet.

P. 437. s. 6. v. 6. πάσχει simplex habet, quod praestat. v. 10. ὡς καὶ τοῦτο, et v. 11. ἐπιστρέφεται γὰρ c. cet. — S. 6. v. 5. λαμβάνοντος c. cet. v. 6. παραλλαγαί, recte!

A D LIBRVM III.

P. 438. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὴν ἐκ c. cet. v. 8. αὐτοῦ τούτου πρώτου. — S. 2. v. 1. ἂν om. v. 2. εἰ τὸ mecum. v. 4. εὐσθάνειν καὶ καλλικαρτεῖν c. cet. v. 10. καὶ χυλοῖς.

P. 439. v. 2. διορίσθη. ceteri διορίζε. — S. 3. v. 4. εἴη ταῦτόν c. cet. v. 10. καὶ ἀπλῶς c. Med. v. 13. ὅλως οὐκ ἐκφέρει καρπούς c. Med. quod restituendum. v. 14. τὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα, recte! — S. 4. v. 1. δὴ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν translocat in versum sequentem cum ceteris. v. 8. λαμβάνει c. cet. v. 10. τς καὶ ὑδαρές translocat in vers. 12. post δένδρον c. cet. v. 12. ὡς, recte!

P. 440. v. 1. τὴν εὐτροφίαν c. cet. — S. 5. v. 1. θέρμον cum indicio scripturae θερμοῦ, ut v. 5. θερμός legitur. v. 6. ἡ om. c. cet. v. 8. σύμμετρον. v. 10. καὶ λαμβάνει c. cet. — S. 6. v. 3. εὐθένεια, superscriptum σ. deinceps ἡ om. v. 6. μετατίθενται, sic: unde patet alios libros rectius μετατιθέντα habuisse. v. 7. δὲ om. c. Med. v. 14. φανερόν ἔστω c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. εὐθένειαι, τῆς τε ᾧ omissis sequentibus 6 verbis.

P. 441. v. 1. καὶ τὰς ὥρας τὰς γινομένας c. cet. sed antea πρὸς τὰς μεταβολὰς mecum. v. 3. τὴν προσαυξήσιν καὶ τροφήν c. cet. — S. 2. v. 3. ἴσα. v. 8. χερσὶν. v. 12. ταυτὰ τς καὶ τὰ τρώξανα c. cet. — S. 3. v. 10. καὶ διὰ τὴν om. c. cet.

P. 442. v. 1. αὐτὸ τοῦτο ἴδιον c. cet. — S. 4. v. 1. τῆς αἰτίας ἀντιλέγεται δὲ c. cet. v. 5. τὴν ἐαυτῶν ἐνιοι γοῶσι, plenius et rectius! v. 8. τοῦ θέρους c. cet. v. 9. καὶ κατὰ τὰς omisso τὰ c. Med. — S. 5. v. 2. ἡ τῇ φύσει om. c. cet. Infra 5, 11, 2. est συναίτιος ὁ ἀῆρ καὶ ἡ τοῦ ὅλου κατὰστασις, et 5, 14, 7. ἐτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα δεῖ ποῦ' αἶτα εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὅλου κατὰστασιν. ubi libri omnes male τὴν ὅλην dabant. περιφορά referenda videtur ad ortus siderum, quorum vim aliquam esse ad plantarum augmenta vel noxam credebant. v. 4. εὐκράσια. v. 7. ἡ om. c. Med. ut sequens τὰ c. cet.

sed deinceps ὑπὸ τῆς, recte! v. 10. πολλάκις παρὰ c. cet. v. 13. γένεσι καὶ χώραις, prius c. cet. sequens τὰς om. c. cet. — S. 6. v. 6. σύμμετρα.

P. 443. s. 7. v. 2. ἐκβλαστήσεις c. cet. v. 3. αὐτὴν μᾶλλον τοῦ ἔαρος partim c. cet. v. 5. θερμῆς οὐσῆς ἐπὶ τῆς γῆς v. 9. ἀθρόαν, recte! v. 6. τῆς γῆς c. cet. — S. 8. v. 6. Ὅτι τὸ μὲν c. cet. v. 8. τὸ δὲ τίκτειν ἀμφοτέρους. v. 12. σχεδὸν γὰρ c. cet.

P. 444. Cap. 3. s. 1. v. 3. καὶ τοῖς ὁποῖς — τοῦ αἵρος ἐστὶν αὐτὰ. — S. 2. ἐπιλαμβάνων superscriptum. v. 4. καρδία c. cet. v. 5. τῶν πλείστων c. cet. deinceps ποιούντων. v. 8. ἔτι πλείω ταῦτα τῆς partim c. cet. v. 10. post σημεία inserit τῶν πρὸς τὴν φυτεῖαν ὥρων, quae reieci in v. sequi, post πᾶσι ταύτην. deinceps παρορμῶν c. cet. — S. 3. v. 1. οὐν om. c. Med. v. 3. εὐθeneῖ. v. 5. πολλῶ, ita scriptum, ut alterum λ et ω punctis suppositis damnentur. An fuit ποιοῦνται πολλοὶ, δέον?

P. 445. v. 1. ὅπου δ' αὐθρινός. v. 6. σύμμετρος. — S. 4. v. 1. διελεῖν καὶ τοῖς κατὰ φύσιν τόποις πρὸς τὰς ὥρας c. ceteris. v. 5. πολλοὶ, sed ex punctis suppositis damnatur. — Cap. 4. s. 1. v. 3. ταχέαι c. cet. v. 6. ἔτι omittit temere e Vinar. assumptum. v. 7. ἄφω. v. 11. μάλιστα cum Camot.

P. 446. v. 1. δεξάμενοί τε c. cet. — S. 2. v. 7. γύρου; gemino accentu notato, ut s. 1. v. 12. γύροισ. v. 9. πίσσας c. cet. — S. 5. v. 8. κέραμον c. cet. v. 9. ξύλον κἄν ἡμπαχες, sed inter μι et π rasura est. v. 14. συμμέτρος. — S. 4. v. 2. πεχυμένη.

P. 447. v. 3. ῥιγοῦν — κακοπαθεῖν τὸ φυτόν c. cet. — Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δέγδρων c. cet. quod restitutum. v. 3. λαιότατα καὶ λθύτατα, recte! v. 7. τὸ τε γὰρ c. cet. malim τὸ μὲν γὰρ. v. 5. ὀζόμενον c. cet. v. 6. ζῶον ἐκβλαστήχος εἰς τοὺτους partim c. cet. v. 7. ὅσον c. cet. v. 12. γὰρ καὶ ἐπὶ, bene! — S. 2. v. 1. ἔτι δὲ εὐθινης λαιότητος c. cet. v. 4. εἰ δὲ μὴ, μὴ χείρονος c. cet. v. 6. μέγα δὲ αἰ μεταβολαί, omisso καὶ, recte!

P. 448. v. 1. ἔτι μάλιστα. v. 3. τὴν om. c. cet. v. 9. κάλλιον, postremis duabus litteris in rasura, ita ut κάλλιον fuisse videatur. v. 12. Τὸ δ' ὑπερίον, sed ita, ut ὑπερίων fuisse videatur, ut v. 13. προπεπορημένων dubie scriptum est. — S. 4. v. 4. οἱ om. c. cet.

P. 449. s. 5. v. 4. ἀπροστέγουσα. — Cap. 6. s. 1. v. 1. ἡ δὲ πρὸς. v. 4. διαμαρσβητοῦσι bene cum Med. v. 7.

ἐπ' ἄνω. v. 8. παραλαμβανομένην. v. 11. omisso εἰς habet τὸ κάτω. — S. 2. v. 4. verba ξηραίνει, ἣ δὲ omittit c. cet. et in versum sequentem post μᾶλλον ponit ἣ δὲ καὶ ξηραίνει c. cet. v. 6. ἐν om. c. cet. v. 7. φυνῶ c. cet. v. 8. ἐπὶ τὴν ἀναπίωσι c. Med.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμω, sed λ punctis damnatur: igitur ἐφάμω c. cet. v. 3. ποτάμιον scriptum fuisse monuit Coray, v. 8. δ' ἐφύδρα καὶ ναματώδη c. cet. v. 11. τῇ σκαπάνῃ. v. 12. ἐμβάλλονται. — S. 4. v. 3. αἰ τ' ὕδρια. v. 4. ὅτι δ' ἡ. v. 5. χούς cum indicio circumflexi, deinceps οὐδὲ ἂν οἱ γε ὦσι. v. 6. ταῖς τοιαύταις omittit. v. 7. δὲ om. c. cet. v. 9. οὐκ ἄκος, ita scriptum, ut extremum ο circumflexo notatum et in ω productum sit: igitur alibi οὐ κακῶς lectum fuit. — S. 5. v. 1. γὰρ om. v. 2. ἡ βλέπτει c. Med. v. 6. φέρων c. A. Camot. Med.

P. 451. s. 6. v. 2. λέγεται — ἔχειν c. cet. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν κυρτὸν. v. 9. ὅσοι γε. v. 13. πεδεῖν. v. 15. σύμμετρος, et post ἐλάττων addit οὐσα c. cet. quod restituendum. — S. 8. v. 2. φτεῖον in ἀδεώρητον mutari iussit quoque Coray.

P. 452. s. 8. v. 1. ἐφύδρον c. cet. quod restituendum. v. 2. τὴν εὐγείον ἐλάαις c. cet. v. 8. εὐτρέφης c. Med. sed a puncto damnatur. v. 11. λεπτόγειος ὑγροτέρα c. cet. v. 12. ἥλιος c. cet. deinceps εὐβοῇ c. cet. — S. 9. v. 7. κυνκαλωδή, sed punctis κα damnatur circumscriptum. v. 14. συμμετρίαις.

P. 453. Cap. 7. s. 2. v. 9. ὁρθῶς vs. v. 13. πεδεῖν — προαίξονται, prius c. Med. alterum c. cet. — S. 3. v. 4. ἰσχωσι c. cet. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, bene! v. 7. οὕτως περ c. cet. v. 9. ἰσογέων ἀρρίζον τε γὰρ — περιμύρη. v. 10. συν, θήσεται: in vacuo spatio ηcc punctis circumscriptum, et inter συν et has litteras superscriptum αι. Hinc Mediceus συνθήσεται, Ald. συνθήσεται effecerunt. Vera scriptura latet.

P. 454. s. 4. v. 2. φυταίων c. cet. v. 5. φυταίνουσιν omisso τέμνοντες c. cet. — S. 5. v. 3. post πρῶτον inserit τῶν κατὰ τῆς Θεραπείας c. cet. quae in versum sequentem reieci, v. 10. εὐβλαστειαν. v. 11. ἐν τῇ κλάσῃ, bene! — S. 6. v. 4. καὶ τὰ ἐμπαίξοντα c. Med.

P. 455. v. 1. καὶ αὐτὰ ὅλως c. cet. v. 4. εἰς τὸ δεῖν — ὥστεπερ, posterius c. Med., prius solus et recte! v. 5. νῆς τροφῆς. deinceps ἀνάγκη τις c. cet. prius restituendum, alterum annotatio male narravit. — S. 7. v. 5. κολυμν,

superscripto δ et priore σ in ω mutato, ut sit $\kappa\omicron\lambda\omicron\upsilon\sigma\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$, v. 5. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ c. cet. v. 11. $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\epsilon\alpha\varsigma$ indicatur in rasura. — S. 8. v. 3. $\acute{\alpha}\mu\alpha$ δ' η .

P. 456. s. 9. v. 6. $\sigma\upsilon\kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma$ tanquam varietas in rasura apparet. — S. 10. v. 4. $\iota\sigma\chi\upsilon\omega\acute{\iota}\tau\alpha\tau\alpha$ in rasura. v. 11. $\tau\alpha\upsilon\tau\omicron$ $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\epsilon\iota\sigma\iota$ c. cet. v. 14. $\delta\upsilon\kappa\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$, postrema littera in rasura. — S. 11. v. 2. $\delta\epsilon\lambda$ $\delta\epsilon$ c. cet. v. 4. $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\tau\epsilon$ σ . Med. v. 7. $\lambda\epsilon\pi\tau\omicron\beta\lambda\alpha\sigma\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\sigma\tau\iota$.

P. 457. v. 5. $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\eta$ $\tau\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\omicron\upsilon\sigma\iota$ c. cet. v. 8. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\acute{\rho}\acute{\iota}\zeta\omega\upsilon$ c. Capot. — Cap. 8. s. 1. v. 3. $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\tau\epsilon$, v. 8. $\gamma\acute{\iota}\gamma\omega\tau\alpha\iota$. — S. 2. v. 5. $\pi\omicron\theta\epsilon\sigma\acute{\omicron}\nu$ c. cet.

P. 458. s. 3. v. 3. $\acute{\omega}\phi\alpha\varsigma$ η $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\upsilon\varsigma$ c. cet. v. 6. $\sigma\acute{\alpha}\nu\iota\upsilon$ restitnendum. v. 8. $\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$. — S. 4. v. 7. $\acute{\alpha}\rho\chi\alpha\mu\acute{\epsilon}\tau\omicron\iota\varsigma$, v. 9. $\acute{\alpha}\mu\phi\omicron\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon$ c. cet. deinceps $\pi\lambda\epsilon\iota\omega$ c. Med. v. 11. $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\gamma\epsilon$ $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\upsilon$ $\delta\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\upsilon$ c. cet. sed rasura $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\upsilon$ indicat. v. 12. $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\rho\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon$, sed in rasura $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon$ apparet fuisse. — Cap. 9. s. 1. v. 2. $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\eta$ $\iota\delta\iota\alpha$ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\sigma\iota$, sic ut iota damnetur prius et accentus desit.

P. 459. s. 1. v. 2. $\acute{\epsilon}\xi\alpha\upsilon\alpha\lambda\iota\sigma\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon$ $\sigma\upsilon$ $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon$ $\tau\omicron\omega\upsilon$ $\sigma\pi\epsilon\tau\omicron\mu\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\mu\grave{\eta}$ $\sigma\omega$. c. cet. v. 8. $\tau\omicron$ $\mu\eta$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\iota\sigma\chi\upsilon\omega\acute{\iota}\tau\eta\iota$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\nu$. v. 11. post $\acute{\alpha}\rho\mu\acute{\omicron}\tau\epsilon\iota\varsigma$ repetit $\delta\iota\alpha$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ c. cet. — S. 3. v. 1. $\acute{\epsilon}\tau\iota\alpha\varsigma$ $\tau\epsilon$ c. cet. v. 4. omisso $\nu\epsilon\iota\alpha$ habet $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\eta$. v. 5. $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon$ c. cet. v. 9. $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\epsilon\iota\upsilon$ $\delta\iota\alpha$ $\acute{\epsilon}\mu\beta\lambda\alpha\sigma\tau\eta\sigma\omega\sigma\iota$, sed rasura $\pi\alpha\rho\alpha\sigma\chi\epsilon\iota\upsilon$ indicat.

P. 460. s. 5. v. 9. $\kappa\alpha\iota$ ante $\kappa\alpha\upsilon\phi\omicron\tau\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ $\sigma\omega$, c. ceteris praeter Med. v. 12. $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\rho\iota\tau\omicron\iota\varsigma$ c. cet. v. 13. $\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}\rho\omega\upsilon$. v. 14. $\pi\rho\acute{\omicron}\beta\alpha\lambda\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$ rasura indicat. v. 15. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\kappa\kappa\alpha\iota\omicron\iota\gamma\omicron\tau\alpha\iota$ transponit post $\acute{\upsilon}\delta\rho\epsilon\upsilon\sigma\iota\varsigma$ versu 17. c. cet. v. 17. $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$, sed alia scriptura $\tau\acute{\alpha}\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\iota\varsigma$ simul indicatur. v. 18. $\sigma\upsilon\mu\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\upsilon$ c. ceteris.

P. 461. Cap. 10. s. 1. v. 2. $\kappa\iota\upsilon\acute{\omicron}\iota\mu\epsilon\tau\omicron\varsigma$, sed corr. $\kappa\iota\upsilon\omicron\upsilon\mu\epsilon\tau\omicron\varsigma$. v. 7. $\acute{\epsilon}\phi\acute{\upsilon}\delta\epsilon\sigma\iota\varsigma$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\epsilon\upsilon\theta\epsilon\sigma\epsilon\iota$. v. 4. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\rho\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\sigma\omicron\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\tau\iota\varsigma$ $\sigma\epsilon\upsilon$ potius transponit in versum sequentem post $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ $\nu\epsilon\rho\beta\alpha$ $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$: deinceps $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$, utrumque c. ceteris, ut v. 6. $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\omicron\iota\varsigma$. v. 13. $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\alpha}\eta\delta\acute{\epsilon}\varsigma$ c. cet. v. 14. $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\lambda\epsilon\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omicron\varsigma$ $\tau\eta\varsigma$ $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\rho\omicron\upsilon$.

P. 462. s. 3. v. 4. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\eta$ $\mu\eta$ $\kappa\alpha\tau\alpha\tau\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ partim c. cet. — S. 4. v. 8. $\acute{\epsilon}\lambda\alpha\tau\iota\omicron\upsilon$ deinceps $\pi\rho\sigma\sigma\acute{\iota}\lambda\omicron\iota\varsigma$ in rasura. v. 10. $\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ η $\pi\epsilon\upsilon\kappa\eta$. v. 11. $\mu\omicron\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ et $\beta\alpha\delta\upsilon\tau\epsilon\iota\varsigma$, bene! v. 14. $\tau\acute{\alpha}\iota\varsigma$ $\alpha\pi\acute{\iota}\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma$. v. 17. $\acute{\omega}$ $\mu\eta$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$. — S. 6. v. 8. $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$.

P. 463. s. 7. v. 5. $\theta\rho\acute{\omicron}\delta\acute{\alpha}\varsigma$ $\tau\epsilon$. v. 4. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\delta\acute{\epsilon}\rho\omicron\upsilon$ $\gamma\iota\gamma\omicron\mu\epsilon\sigma\iota\upsilon$ c. cet. v. 9. $\acute{\alpha}\pi\lambda\omicron\tau\acute{\epsilon}\varsigma$ δ' $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\sigma\iota$ — $\acute{\epsilon}\pi\iota\sigma\omega\eta$ c. cet. alterum

ἀντὶ om. c. cet. et possunt abesse. Sequens λουόμενοι initium in rasura scriptum habet. v. 14. ἀτροφή c. ceteris.

P. 403. Cap. 7. s. 1. v. 3. ἀνδρῶς restituendum. v. 4. προσείλους, sed εἰ in rasura et obcurum. v. 6. πάντας c. cet. γ. 8. καὶ παρὰ habet c. cet. quod in καὶ γὰρ mutandum censeo. v. 9. τὸ οἰκῶν. v. 11. ὥσπερ ἐκ c. cet. v. 12. αἱ καθέκαστον c. cet. v. 14. τὰ om. c. Med. — S. 2. v. 4. δὲ καὶ τὰ ὅμοια. v. 8. προσήλοις. v. 9. παν sine accentu. v. 11. πύκνης γένσεις c. cet. v. 12. πλήθος καὶ ὁ πρόσηλος.

P. 404. v. 2. μὴ om. c. cet. ut sequens τόπον, et v. 4. τὴν αἰτίαν. v. 8. φιλόσκηπα, recte! Infra 3, 7, 1. in eodem exemplo est φιλόσκια. v. 11. οὐ ξηρὰ c. Med. male, ut loquar 3, 7, 1. demonstrat. — S. 4. v. 4. σώζει. v. 11. εὐκαρπῶς c. cet. — S. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις, recte! v. 5. αἰσθησθῶν, ἀποκάζεται γὰρ πολλὰ c. cet. Simplex ratio loci vitiosi emendandi erat haec, ut prius γὰρ omitteretur. et τὰ πολλὰ, quod feci, scriberetur. Itaque lego: ταῖς ἐλαίαις ἡ ἀπηναια κατὰ τὴν ἀνθήσιν· ἀποκάζεται γὰρ τὰ πολλὰ καὶ ὅταν et cet.

P. 405. v. 4. ἐνίοτε — ἐδαφῶν. — Cap. 8. s. 1, v. 1. δὲ ἡ γὰρ πέρις c. Med. — S. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα restituendum. v. 4. τὸν οἰκῶν, sed ita ut τῶν οἰκίων fuisse appareat. v. 5. καὶ δύναται c. cet.

P. 406. v. 3. αὐ et δύναται ἀφαιρέθῆντα omittit c. cet. v. 5. ἡνπερ καὶ ἐπὶ c. Med. γ. 7. ἐδώμα, εἰ γ' οὐν. v. 8. ὁμιλίαν. — S. 3. v. 2. τῇ ἐξῶθεν c. cet. v. 5. κωλύμενον ἅμα διὰ in qua scriptura varietas vel indicium erroris librarii latere videtur. v. 12. καὶ ante ἐπ' omittit cum Med. v. 13. ὅταν ἐπιτρέφουσι, sed apparet, in rasura fuisse δευ ἐπιστρέφουσι. — S. 4. v. 5. post ἐπέπαντα ponit ἐπισκισθέντα καὶ ἐπαλιφθέντα — πεπαισμένοι, quae hinc removi. deinceps ὥσπερ καὶ τὰ habet. v. 8. ἀπέρυσιν, sed ita ut ἐπέρασιν fuisse appareat.

P. 407. v. 2. κολοκύνθη c. cet. v. 3. αἱ αἰτίαι. — Cap. 9. s. 1. γ. 6. εὐήλοις, ἐκ δὲ μονῶς πεφυκόσιν c. cet. v. 8. κολύεται τακῇ c. Med. — S. 2. v. 7. μονώτραι. v. 9. ὑπό τε. — S. 3. v. 3. pro τὰ μὲν habet καὶ c. cet. v. 5. αἱ om. c. cet.

P. 408. v. 11. Vitium loci indicat. otiosum γὰρ; praeterea σπέρματα δὲ spirita incluso in fructu dici non possunt, et verbum ἐπιγίνεται ab eodem est alienum. Igitur non dubito fuisse: καὶ ἡμεῖς τούτοις εἰ καὶ πᾶσι ἐπιγίνεται μέγεθος. v. 2. αὐ. τινος c. cet. deinceps εὐαθμωτός c. cet. v. 3. ὡς δ'

ὅτ' ἂν c. cet. deinceps φραγῶν c. Medic. — S. 4. v. 6. δ' ἢ ὑγρότης, recte! v. 8. νότιος δ' ὁ ἀπὸ ἡ, bene! — S. 5. v. 2. ἢ μόνον cum Med. an fuit ἢ μόνους? v. 3. διαστάσει c. cet. quod restituendum Theophrasto. Palma enim distans a mare femina nec arte foecundata fructus inchoatos a natara abiicit. Similiter ἡ συκῇ, quam feminam, ἐρινένδον autem marem ponit Theophrastus. v. 4. ἐρινένδον. v. 5. διοίσουσι cum Med. sed post δ apparet magna rasura. v. 7. ἐκπύπτονται καὶ προσκίπτανται τοῖς — ἐρινέοις, super voīs scripto s; vere! ἐκπύπτονται est in Camot. v. 8. μὴ om. c. cet. v. 14. χείραν c. Med.

P. 409. v. 5. συγκατακλείσθαι τι πνεῦμα c. cet. quod restituendum. v. 9. ἐρινέα. v. 11. ἐρινέους, sic. v. 13. ἔχοντα δὲ c. Med. v. 15. φθορῶν ita scriptum obscure in rasura, ut correctio vel scriptura antiqua agnosci non possit. Med. habere φθαρῶν dicuntur. v. 16. ἢ ante γένεσις om. c. cet. — S. 7. v. 3. ἐρινεσμὸν, superscripto α. v. 6. σύμμετρον. v. 10. βορέειοις. v. 12. ἐρινέα πωλύει c. cet. — S. 8. v. 1. ὀψίω c. Med.

P. 410. v. 7. εὐπνοίαν γε. v. 8. ἀπέρειυσιν — παραπλησίως — τινὰ συμβαῖνον καὶ ἐπὶ. sed ἀπέρειυσιν correctum est. — S. 9. v. 2. ὡς ἂν οὐκ c. Med. v. 5. ἐριναζομένην, superscripto s. v. 9. Ἐκ δὲ c. Med. v. 10) ἢ δὴ c. Med. v. 11. σημείον δ' ὅτι κακύνει ἐστιν. v. 12. συμμύσαι, sic, gerrino accentu. v. 13. υποπάττουσαι c. cet. v. 18. θαυμασμοῦ δέονται· μετὰ ταῦτα ἰσχύον ἤδη c. Med.

P. 411. s. 10. v. 1. ἐρινέα. v. 4. ὑξαιρεῖν — ὁ τῆς. — S. 11. v. 3. ταῦτα om. c. cet. v. 4. καὶ εἰ τι δ' ἂν ἐπαίρεται. v. 6. μάλιστ' ἂν ἀποπίπτει, sed ultimum si obscurum in rasura. In scriptura hac (praeterquam quod ἀποπίπτει habent) consentiunt Edd. pr. sed ἂν hic alienum pertinet ad prius membrum et scribendum οὕτως δ' ἂν. Suspicio quoque versus 4. inutilia verba δ' ἂν transposita a librario e margine huc pertinere. — S. 12. v. 2. ἐνδοσχεσθαι c. cet. v. 5. σύκα. v. 6. ἐρινέα, superscripto s, ut sit ἐρινέα. Sed ἐρινεάσθαι scribi debere, monti iam in Caris Sec. p. 507. Gaza vertit: cum pastu culicum illae exinanita humorem lacteum amplius trahant. ubi nec ἐρινέα vulgatum nec ἐρινέα redditam apparet. v. 7. ὄπδον hic et alibi. v. 8. ἐρινεάζουσιν superscriptum. v. 9. ἀνερνεάσθαι, sed s punctis superpositis damnatur. v. 11. τῷ ξηραίνεσθαι, bene! — S. 13. v. 1. φαίνεται δ' οὖν. — ἔχον τῶν. v. 4. ἐρινεασμῶν super-

scriptum. v. 5. ἔχοντος. deinceps τροφῆς scribere sensus iubet: sequens καὶ omittit Urb.

P. 412. v. 2. ἐρνεάζουσι superscriptum. v. 4. διαφορῶσιν c. cet. sed α in rasura scriptum. — S. 14. v. 7. ὀλοσικάρπον. v. 8. φησι τὴν ἰτέαν· ἐπὶ τὰ γ' ἄλλα, bene! deinceps ἀβρώτους Heinsianum firmat. ἀαρώτους A. B. mire interpretatur Scaliger vitium scripturae non suspicatus. — S. 15. v. 6. συγκαταπατούμενος c. cet. v. 9. τοῦτο, sed a correctore. v. 11. ὠνοῖς.

P. 413. Cap. 10. s. 1. v. 1. verba τῶν ἀγρίων post κάρπια collocata habet c. cet. et v. 2. scriptum ἂ δὴ θάρσα, τὰ δ' ἄρρενα καλοῦσιν, vere! v. 9. τροπομένης, et v. 10. καταναλισκομένης c. cet. v. 12. συμμετρον. — S. 2. v. 2. ἀκαρπα. v. 4. εὐκαρπα, sed correctum. v. 7. τὰ habet insertum a me. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ. v. 11. μικρὸν γὰρ ἔχει c. Med. sed hi φύσεως deinceps habent. v. 14. εὐβοσίαν confirmat. — S. 3. v. 1. ἧ om. c. cet. deinceps μονοκάριων cum ceteris.

P. 414. v. 1. ἐφικνεῖσθαι c. Med. recte, id est ἀρκεῖν. — Cap. 11. s. 2. v. 1. Συμβαίνει μὲν οὖν om. c. cet. v. 3. καὶ δι' ἀσθένειαν. v. 4. ἀφανανθῆι propius a vero! v. 5. τάλχα. v. 8. ταῦτο om. c. cet. v. 10. ἐκλυομένης vel ἐκλελυμένης coniecit Coray.

P. 415. s. 3. v. 1. δὲ om. c. cet. v. 3. πολλάκις ἀεὶ καὶ c. Med. v. 12. οἱ om. c. cet. v. 16. κατάληψιν. — S. 4. v. 4. ἐπὶ αἰδὸς τῶν γε. in qua scriptura veram alii indagabunt. v. 10. ὡς ἡ σκιά cum ceteris.

P. 416. s. 5. v. 1. ἀπλῶς ταύτη γε c. cet. quod restituendum esse monui in Cur. sec. v. 2. εἰ γὰρ c. cet. v. 6. διαφορά τοῖς μὲν ὅτι τὸ κυριώτατον c. cet. v. 9. τοῦτο καὶ ταῦτο δοκεῖ καὶ cum Med. — S. 6. v. 10. μόναι, recte! v. 13. ἡμεροί, recte! — S. 7. v. 6. μακνότερα.

P. 417. v. 5. διὰ τὸ μὴ εὖρον εἶναι. — S. 8. v. 11. ἐξηγνῆσθαι τὴν φθορὰν c. cet. — S. 9. v. 3. τὰς τῶν μακροβίων fuisse suspicor. v. 8. προῖκαρπα. οὐδὲ προῖκαρπη.

P. 418. s. 19. v. 7. αἷτια. v. 9. δρῦς, simul adiecto circumflexo. v. 10. γιγνόμενα. v. 12. ὥσπερ ῥαδιον c. cet. — S. 11. v. 2. ἐνδελεχῆς c. Med. v. 4. προφαίνουσι πολὺν, ἐκτρέφουσι γὰρ πολλάκις c. cet. v. 6. ἀπέργασις pro ἀπεργασίαι dictum coniecit Coray. v. 8. παρὶ μὲν restituendum c. ceteris, quod in nostra excidit. — Cap. 12. s. 1. v. 4. εἰσαγωγῆς cum indicio scripturae vulgatae. v. 7. ὥστ' ἐγγυτέ-

ρως ὅτι c. cet. præter ἐγγυτέρως, quod habent quoque Med. ἐγγυτέρω ceteri libri.

P. 419. v. 6. θῆτον c. cet. — S. 2. v. 7. αἰεὶ διαδίδωσιν ὦν ἄν. Etiam A. Cam. Med. αἰεὶ habent. v. 10. τᾶνω. — S. 3. v. 2. μίλινος corr. μήλινος. v. 5. μικρᾶς ἀρχῆς c. cet. — S. 4. v. 5. διακανλίσαντα c. cet.

P. 420. v. 4. post συναργῇ comma ponendum. v. 5. μανῇ σπείρεται, bene! sequens quoque καὶ recte c. Med. omit. — S. 5. ὁ δὲ c. cet. v. 2. ἀλλ' ὁ. v. 5. ἔτι. v. 6, προφανῇ c. cet. v. 9. post εὐθιόδοον inserit verbum εἶναι. — S. 6. v. 10. πᾶσαι τὴν τροφήν. — Cap. 13. s. 1. v. 6. οὕτως. ἣ ἐν τοῖς ὁμοιότης φαίνεται δὲ οὐ μόνον.

P. 421. v. 2. ἐξομοιοῦνται. — S. 2. v. 2. καὶ τὰ χρώματα c. cet. v. 4. λευκὰ γὰρ c. cet. quod restituendum, et distinctio mutanda. v. 8. γενέσθαι c. Med. — S. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ τῶν δένδρων, scilicet συμβαῖνον, recte! v. 8. μεταβάλλει om. c. cet. et temere additum. Fortasse rectius versu sequente 9. ὅσα ἐκ σπέρματος. — S. 4. v. 6. οὐ om. c. cet. v. 7. καὶ τὸ ἐπὶ, recte! v. 9. τῷ τότε cum varietate significata τότε. v. 10. τοῦτο μένει. Gaza τότε μὲν — τότε δὲ vertit.

P. 422. s. 5. v. 1. φυσικῶς επικρατῶν, sic. v. 4. post μαλακὰ addit καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολάς. v. 8. καὶ παραπλησίως c. cet. v. 10. τις ἀποδοθείη, unde facile est verum ἀποδοῆναι reperire. Quod vero Havn. 2. et Vinar. dederunt εἰδέην, minime omnium aptum, et haud dubie e coniectura ductum, argumento esse videtur, varietatem omnem scripturae Havniensem et Vinarieusem non libris scriptis, sed viri docti alicuius coniecturae deberi. — Cap. 14. s. 1. v. 2. 3. 4. 5. 6. consentit c. ceteris. v. 7. εἴπαμεν. v. 8. ἔχειν, τὰ δὲ βελτίονα. ἔτι δήπου ὑδρία c. cet. v. 12. βοηθεῖας μόνον. v. 14. γεγεμένου c. Camot. v. 16. κατασχιζομένων c. cet. — S. 2. v. 2. μεταβολή om. c. cet. Θεραπείας habent A. Camot. c. Med. et Urbinate.

P. 423. v. 5. 6. αἱ τῶν ἐλάφων. — S. 3. v. 14. περὶ ταύτης c. cet. — S. 4. v. 3. τῶν et sequens αἱ om. c. cet. v. 4. κολούσεις c. cet. v. 5. πληγαῖς, bene! v. 7. τὰς δὲ σφθαλμιζομένας c. cet.

P. 424. v. 1. initio addit καὶ ἐγκεντριζομένας. v. 2. οὐκ ἔτι. — Cap. 15. s. 1. v. 1. Εἰς δὲ τὸ χεῖρον μεταβολαί. v. 2. α αἰτίαι om. c. cet., ut v. 3. καὶ, et ως. v. 8. γίγνεται.

Theophr. oper. T. V.

ται. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ c. Med. v. 13. τῶν δένδρων c. cet. — S. 2. v. 2. καὶ om. c. Gaza, recte! deinceps Χίτοι.

P. 425. v. 1. et 3. κολουθεῖσαι alia manus sigma addidit. Ceterum negatio ante κολουθεῖσαι. v. 2. posita recte quidem sublata fuit, ut annotatio p. 170. docet, sed causa, unde hunc in locum immigraverit, indicata non fuit, nec vitium loci antecedentis demonstratum, ubi est κολουθεῖσαι μὲν γὰρ ἰσχυρά. Contrarium enim hoc naturae amygdalae, quae novella, tenera et invalida timet noxam κολουσσεως, adulta vero virēs assumpsit; sed vel adulta κολουσει fructus mutat. Transferenda igitur negatio fuit ante prius verbum κολουθεῖσαι. Verbi eiusdem repetitio errorem librarii in loco negationi assignando alieno peperisse videtur. v. 6. δὲ om. c. Med. v. 9. δυσδιάτηκτος. quod unice verum puto. Terra irrigata, non madefacta, superficiem habet duram nec permeabilem aeri. Coray coniecit κολουθείσης vel ἀνευθείσης δὲ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς — μολύνεται — γῇ δυσδιάδντος μὴ βρεχομένη. — S. 3. v. 4. τελεούμενος c. Med. v. 6. οὐχ ὑπάρχει τοιοῦτος. Si τοιοῦτος intelligitur πικρὸς aut ὀξύς, falsum est succum eiusmodi non inesse amygdalae perfectae et fertili. Sunt enim quae e natura sua fructus amarus, aliae contra, quae dulces proferunt. Non minus autem falsum est de amygdala, si τοιοῦτος intelligatur dulcis. Sunt enim quae perfectae et fertiles fructus dulces efferunt. Igitur negatio tollenda videtur. v. 12. κολουθείσαις, postea sigma additum. v. 14. γλυκύτεραι γίνεσθαι, prius c. cet., alterum recte! — S. 4. v. 2. διότι τὸ μὲν ἢ κολουσις. v. 3. κατέμιξε καὶ χεῖρω τὴν ὑγρότητα τὴν αἰς c. cet. v. 7. ἀφαίρεσιν c. cet.

P. 426. v. 2. ἀσθénéϊαν c. cet. deinceps καὶ ἐκπέπτει c. Med. Scribendum ἐκπέττει. — S. 5. v. 4. κανθαρέως. ceteri κανθαρέος habent. Scribo κανθάρεως. — S. 6. v. 1. τις c. cet. v. 2. καὶ πρὸς εὐκαρπίαν. v. 4. καλούμενα, sed correctum κολουόμενα. v. 5. post ῥάφανος inserit ἥν πάλιν βλαστήσῃ c. cet. quae transposui. v. 7. ἀπλότῃ, sed correctum. v. 8. εὐχυλώτερα, sed corrigitur. v. 10. ὑπὸ τούτων c. cet. v. 11. εὐτροφῇ, sed corrigitur. v. 12. αὐξανόμετων c. cet. v. 13. τῆς om. c. cet.

P. 427. Cap. 16. s. 1. v. 3. εὐοσμότεραι c. cet. v. 9. καὶ περὶ μὲν ὁσμῶν c. cet. v. 10. πλέον. — S. 3. v. 4. αἶρα — ἦτε, posterius c. ceteris. v. 9. παχύτεροι c. cet. — S. 4. v. 2. ἐνια c. cet.

P. 428. v. 1. καθάπερ ἀνὲν διαρθρούμενα, recte! deinceps ραίδιον. v. 6. ἐκείνην δ' οὐ λαμβάνον c. cet. deinceps

ἀλλ' ὥσπερ γε ὅμοιον, sed γε in rasura scriptum. — S. 5. v. 4. πᾶσινα. v. 9. οὐδ' ἐτέρως ubique. — S. 6. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 8. ταύτην εἶναι c. Med. — S. 7. v. 2. γένεσιν. v. 3. ὥστε, sed correctio obscura adest.

P. 429. v. 1. ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ c. cet. v. 7. εὐσθενεῖ, sed σ punctis suppositis damnatur. — S. 8. v. 3. ἀμώδη c. cet. Antea ἔφαμμος scribo, ut ἔφυγος. v. 4. διτῶς. v. 9. καὶ καθόλου περὶ. v. 10. ἀλλὰ δὴ τὰ — Cap. 17. s. 1. v. 7. κοινή φασιν οἱ μὲν εἶναι — διαφέρειν καὶ δοκεῖν c. ceteris. — S. 2. v. 2. εἰ γὰρ c. cet.

P. 430. v. 4. μὲν στελὶς ἢ ἱξία ἔνθεν δὲ ὑφέαρ c. cet. v. 5. μορφὰς οὐδὲ καρπούς c. cet. v. 6. ὁμοίως, recte! deinceps καὶ τοι τοῦτό γε — διατηρεῖται c. cet. v. 9. τὴν δὲ φυλλοβόλον om. c. cet. v. 10. ἐν om. c. cet. v. 11. ἐμβυαί, superscripto η. — S. 3. v. 2. οὐθέν. — S. 4. v. 3. ἀλλὰ καὶ c. cet.

P. 431. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 2. τέρμινθος δὲ ἐν ἑλαίᾳ c. cet. — S. 5. v. 13. προσυρῶνται, sed ita correctum, ut προαιρῶνται legi possit, quod habent ceteri libri. Sequens ἐπὶ om. c. cet. postea αὐτὸς ὁ καρπὸς σωζόμενος καὶ ἐπιμεύσας c. cet.

P. 432. s. 6. v. 4. ἱξίας. — S. 7. v. 2. ἀσθενής. quod si verum, deinceps καθ' αὐτήν. v. 5. θεραισμός c. cet. v. 8. τῶν τευτλίων c. Med. — S. 8. v. 4. πίνναις. v. 5. ἢ καὶ ὅσα ἄλλα. v. 11. δὲ τοῦ ἱξοῦ, recte! v. 13. μία τῶ c. Med.

P. 433. s. 9; v. 4. λιπαρωτέρα. v. 12. πίνναις — καρπίνος, οὐδ' ἦ. v. 14. οὐδ' ἦ. v. 15. καὶ εἰς c. cet. v. 16. καὶ ἀλλήλων c. Med. — S. 10. v. 7. Τὸ om. c. cet.

P. 434. Cap. 18. s. 1. v. 3. τῶν φύλλων om. c. cet. v. 11. ψυχὰς. — S. 2. v. 2. ἄλλως τε εἰ καὶ. v. 4. παρὰ ἄλλον κανὺν c. cet. v. 5. τὰ πρὸς c. cet. v. 7. ἐρπυλλον καὶ ἡ ἀσίνη c. cet. v. 8. (ἢ) πρότερον c. cet. v. 12. ὁμοίως καὶ ἀκμὴν ἔχουσα c. cet. — S. 3. v. 2. ἐπιμένει scriptum in rasura, ubi fuit πημαίνει. v. 3. ἡ ἀσίνη c. cet.

P. 435. v. 6. καταπέττει καὶ ἐξαιρεῖται partim c. cet. — S. 4. v. 13. καεσταμνισμένος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 3. φιλικον, recte! v. 6. δ' ἐκπετάσσεται. v. 7. τῇ Εὐφράτῃ.

P. 436. v. 1. ἀποβαίνειν c. cet. v. 4. ραίδιον c. cet. deinceps ἰδεῖν ἐπὶ δ' οὖν τῶν εἰρ. ἢ μὲν τῶν φύλλων c. cet. v. 7. inutile καὶ om. recte! Igitur sequens πως αἰετὶ servari potest, quod Urb. c. cet. habet. v. 10. συμβαίνειν. v. 13. γὰρ om. c. cet. deinceps ὑγρὰ καὶ ὑδατωδῇ. v. 15. ἐκλευπότερα δὲ δ' ἂν ὁμοίως καὶ ἐπὶ c. ceteris. v. 16. παύκης c.

cet. — S. 3. v. 4. συμβαλλον c. Med. v. 8. συμμύσει μὲν γὰρ restituendum μὲν, quod excidit. — S. 4. ὑπερισχύοντα s. cet.

P. 437. s. 6. v. 6. πάσχει simplex habet, quod praestat. v. 10. ὡς καὶ τοῦτο, et v. 11. ἐπιστρέφεται γὰρ c. cet. — S. 6. v. 5. λαμβάνοντος c. cet. v. 6. παραλλαγαί, recte!

A D L I B R V M I I I.

P. 438. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὴν ἐκ c. cet. v. 8. αὐτοῦ τούτου πρώτου. — S. 2. v. 1. ἂν om. v. 2. εἰ τὸ mecum. v. 4. εὐθθενεῖν καὶ καλλικαρπεῖν c. cet. v. 10. καὶ χυλοῖς.

P. 439. v. 2. διορίσθη. ceteri διορίζε. — S. 3. v. 4. εἴη ταῦτόν c. cet. v. 10. καὶ ἀπλῶς c. Med. v. 13. ὅλως οὐκ ἐκφέρει καρπούς c. Med. quod restituendum. v. 14. τὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα, recte! — S. 4. v. 1. δὴ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν translocat in versum sequentem cum ceteris. v. 8. λαμβάνει c. cet. v. 10. τς καὶ ὑδαρές translocat in vers. 12. post δένδρον c. cet. v. 12. οἷης, recte!

P. 440. v. 1. τὴν εὐτροφίαν c. cet. — S. 5. v. 1. Θέρμου cum indicio scripturae θερμοῦ, ut v. 5. Θέρμος legitur. v. 6. ἦ om: c. cet. v. 8. σύμμετρον. v. 10. καὶ λαμβάνει c. cet. — S. 6. v. 3. εὐθένεια, superscriptum σ. deinceps ἦ om. v. 6. μετατίθενται, sic: unde patet alios libros rectius μετατιθέντα habuisse. v. 7. δὲ om. c. Med. v. 14. φανερόν ἐστιν c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. εὐθένειαι, τῆς τς γῆς, omissis sequentibus 6 verbis.

P. 441. v. 1. καὶ τὰς ὥρας τὰς γινόμενας c. cet. sed antea πρὸς τὰς μεταβολὰς mecum. v. 3. τὴν προσαύξησιν καὶ τροφήν c. cet. — S. 2. v. 3. ἴσα. v. 8. χερσίν. v. 12. ταῦτά τς καὶ τὰ τρώξανα c. cet. — S. 3. v. 10. καὶ διὰ τί om. c. cet.

P. 442. v. 1. αὐτὸ τοῦτο ἴδιον c. cet. — S. 4. v. 1. τῆς αἰτίας ἀντιλέγεται δὲ c. cet. v. 5. τὴν ἐαυτῶν ἐνιοι χώρας, plenius et restius! v. 8. τοῦ θερούς c. cet. v. 9. καὶ κατὰ τὰς omisso τὰ c. Med. — S. 5. v. 2. ἢ τῇ φύσει om. c. cet. Infra 5, 11, 2. est συναίτιος ὁ ἄηρ καὶ ἡ τοῦ ὅλου κατάστασις, et 5, 14, 7. ἐτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα δεῖ ποτ' αἶτια εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὅλου κατάστασιν. ubi libri omnes male τὴν ὅλην dabant. περιφορά referenda videtur ad ortus siderum, quorum vim aliquam esse ad plantarum augmenta vel noxam credebant. v. 4. εὐκρασία. v. 7. ἦ om. c. Med. ut sequens τὰ c. cet.

sed deinceps ὑπὸ τῆς, recte! v. 10. πολλάκις παρὰ c. cet. v. 13. γενέσθαι καὶ χωραῖς, prius c. cet. sequens τὰς om. c. cet. — S. 6. v. 6. συμμετρεῖται.

P. 443. s. 7. v. 2. ἐκβλαστήσεις c. cet. v. 3. αὐτὴν μᾶλλον τοῦ ἔαρος partim c. cet. v. 5. θέρουης οὐσης ἐπὶ τῆς γῆς. v. 9. ἀθρόαν, recte! v. 6. τῆς γῆς c. cet. — S. 8. v. 6. Ὅτι τὸ μὲν c. cet. v. 8. τὸ δὲ τίκτειν ἀμφοτέροις. v. 12. σφιδὸν γὰρ c. cet.

P. 444. Cap. 3. s. 1. v. 3. καὶ τοῖς ὁποῖς — τοῦ ἄερος ἐστὶν αὐτὰ. — S. 2. ἐπιλαμβάνων superscriptum. v. 4. καρδία c. cet. v. 5. τῶν πλείστων c. cet. deinceps ποιούντων. v. 8. ἐπὶ πλείω ταῦτα τῆς partim c. cet. v. 10. post σημεία inserit τῶν πρὸς τὴν φυτεῖαν ὥρων, quae reieci in v. sequ. post πᾶσι ταύτην. deinceps παρορμῶν c. cet. — S. 3. v. 1. οὐν om. c. Med. v. 3. εὐθενεῖ. v. 5. πολλῶ, ita scriptum, ut alterum λ et ω punctis suppositis damnentur. An fuit ποιούνται πολλοὶ, δέον?

P. 445. v. 1. ὅπου δ' αὖ θερυνός. v. 6. ἀσύμμετρος. — S. 4. v. 1. διαλεῖν καὶ τοῖς κατὰ φύσιν τόποις πρὸς τὰς ὥρας c. ceteris. v. 5. πολλοὶ, sed et punctis suppositis damnatur. — Cap. 4. s. 1. v. 3. ταχέει c. cet. v. 6. ἐπὶ omittit temere e Vinar. assumptum. v. 7. ἄφω. v. 11. μάλιστα cum Camoi.

P. 446. v. 1. δεξιόμενοι τε c. cet. — S. 2. v. 7. γυρῶς, gemino accentu notato, ut s. 1. v. 12. γυρῶς. v. 9. πίεσθαι c. cet. — S. 5. v. 8. κέραμον c. cet. v. 9. ξύλον καὶ ἡμιπαχες, sed inter με et π rasura est, v. 14. συμμέτρως. — S. 4. v. 2. πεχυμένη.

P. 447. v. 3. ῥιγούν. — κακοπαθεῖν τὸ φυτὸν c. cet. — Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων c. cet. quod restituendum. v. 3. λειότατα καὶ ἰθύτατα, recte! v. 7. τὸ τε γὰρ c. cet. malim τὸ μὲν γὰρ. v. 5. ὀξόμενον c. cet. v. 6. ὥσιν ἐκβεβλαστηκὸς εἰς τοὺτους partim c. cet. v. 7. ὅσον c. cet. v. 12. γὰρ καὶ ἐπὶ, bene! — S. 2. v. 1. ἐπὶ δὲ εὐθύτης λειόγητος c. cet. v. 4. εἰ δὲ μὴ, μὴ χειρόνος c. cet. v. 6. μέγα δὲ αἰ μεταβολαί, omisso καὶ, recte!

P. 448. v. 1. ἐπὶ μάλιστα. v. 3. τὴν om. c. cet. v. 9. κάλλιον, postremis duabus litteris in rasura, ita ut κάλλιον fuisse videatur. v. 12. Τὸ δ' ὑπεριόν, sed ita, ut ὑπεριών fuisse videatur, ut v. 13. προπεπορημένων dubie scriptum est. — S. 4. v. 4. οἱ om. c. cet.

P. 449. s. 5. v. 4. ἀπρόστέγουσα. — Cap. 6. s. 1. v. 1. ἡ δὲ πρὸς. v. 4. διαμαρτυροῦσι bene cum Med. v. 7.

ἐπ' ἄνω. v. 8. παραλαμβανομένην. v. 11. ὀμίσσο εἰς habet τὸ κάτω. — S. 2. v. 4. verba *ξηραίνει*, ἣ δὲ omittit c. cet. et in versum sequentem post *μᾶλλον* ponit ἣ δὲ καὶ *ξηραίνει* c. cet. v. 6. ἐν om. c. cet. v. 7. φυτῶ c. cet. v. 8. ἐπὶ τὴν ἀναπίωσι c. Med.

P. 450. s. 3. v. 2. ἡ ἐφάμω, sed λ punctis damnatur: igitur ἐφάμω c. cet. v. 3. ποτάμιον scriptum fuisse mōnuie Coray, v. 8. δ' ἐφύδρα καὶ ναματαῶδη c. cet. v. 11. τῇ σκαπάνῃ. v. 12. ἐμβάλλονται. — S. 4. v. 3. αἶ τ' ὀρθῶναι. v. 4. ὅτι δ' ἤ. v. 5. χούς cum indicio circumflexi. deinceps οὐδὲ ἂν οἱ γε ὦσι. v. 6. ταῖς τοιαύταις omittit. v. 7. δὲ om. c. cet. v. 9. οὐκ ἄκος, ita scriptum, ut extensum o circumflexo notatum et in ω productum sit: igitur alibi οὐ κακῶς lectum fuit. — S. 5. v. 1. γὰρ om. v. 2. ἡ βλάπτει c. Med. v. 6. φέρων c. A. Camot. Med.

P. 451. s. 6. v. 2. λέγεται — ἔχων c. cet. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν. v. 9. ὅσοι γε. v. 13. πεδεινῇ. v. 15. σύμμετρος, et post ἐλάττων addit οὐσα c. cet. quod restituendum. — S. 8. v. 2. Φτερόν in ἀδεώρητον mutari iussit quoque Coray.

P. 452. s. 8. v. 1. ἐφύδρον c. cet. quod restituendum. v. 2. τὴν εὐγαιον ἐλάαις c. cet. v. 8. εὐτρέφης c. Med. sed a puncto damnatur. v. 11. λεπτόγαιος ὑγροτέρα c. cet. v. 12. ἥλιος c. cet. deinceps εὐβοῇ c. cet. — S. 9. v. 7. κυνκαλώδη, sed punctis κα damnatur circumscriptum. v. 14. συμμετρίας.

P. 453. Cap. 7. s. 2. v. 9. ὀρθῶς τε. v. 13. πεδεινοῖς — προαύξονται, prius c. Med. alterum c. cet. — S. 3. v. 4. ἰσχωσι c. cet. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, bene! v. 7. οὐχ ὥσπερ c. cet. v. 9. ἰσογέων· ἀρρίζον τε γὰρ — περιείρη. v. 10. συν, θήσεται: in vacuo spatio ηcc punctis circumscriptum, et inter συν et has litteras superscriptum αι. Hinc Mediceus συνθήσεται, Ald. σωθήσεται effecerunt. Vera scriptura latet.

P. 454. s. 4. v. 2. φυτῶν c. cet. v. 5. φυτεύουσι omisso τέμνοντες c. cet. — S. 5. v. 3. post πρῶτον inserit τῶν κατὰ τὰς Θεραπείας c. cet. quae in versum sequentem reieci. v. 10. εὐβλαστίας. v. 11. ἐν τῇ κλάσει, bene! — S. 6. v. 4. καὶ τὰ ἐμπαίζοντα c. Med.

P. 455. v. 1. καὶ αὐτὰ ὅλως c. cet. v. 4. εἰς τὸ θεόν — ὥσπερ, posterius c. Med., prius solus et recte! v. 5. εἰς τροφή. deinceps ἀνάγκη τις c. cet. prius restituendum, alterum annotatio male narravit. — S. 7. v. 5. πολύν,

superscripto δ et priore σ in ω mutato, ut sit $\kappa\omicron\lambda\omicron\upsilon\epsilon\iota\omega$, v. 5. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\mu\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ c. cet. v. 11. $\tau\epsilon\tau\rho\acute{\alpha}\sigma\tau\epsilon\iota\sigma\iota\varsigma$ indicatur in rasura. — S. 8. v. 3. $\acute{\alpha}\mu\alpha$ δ' η .

P. 456. s. 9. v. 6. $\sigma\upsilon\kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma$ tanquam varietas in rasura apparet. — S. 10. v. 4. $\iota\sigma\chi\rho\acute{\omega}\tau\alpha\tau\alpha$ in rasura. v. 11. $\tau\alpha\upsilon\tau\omicron$ $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\epsilon\iota\omega$ c. cet. v. 14. $\delta\upsilon\kappa\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma$, postrema littera in rasura. — S. 11. v. 2. $\delta\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ c. cet. v. 4. $\gamma\acute{\alpha}\rho$ $\acute{\alpha}\nu$ $\tau\iota$ σ , Med. v. 7. $\lambda\epsilon\pi\tau\omicron\beta\lambda\alpha\sigma\tau\acute{\alpha}$ $\epsilon\sigma\tau\iota$.

P. 457. v. 5. $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\eta$ $\tau\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ $\kappa\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\omicron\upsilon\sigma\iota$ c. cet. v. 8. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omega\upsilon\omega$ $\rho\acute{\epsilon}\lambda\omega\omega$ c. Camot. — Cap. 8. s. 1. v. 3. $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\acute{\omicron}\pi\omega\varsigma$ $\tau\epsilon$, v. 8. $\gamma\acute{\iota}\gamma\omega\omega\tau\alpha\iota$. — S. 2. v. 5. $\pi\omicron\theta\epsilon\upsilon\acute{\nu}\omega$ c. cet.

P. 458. s. 3. v. 3. $\acute{\omega}\phi\alpha\varsigma$ η $\acute{\epsilon}\tau\theta\upsilon\varsigma$ c. cet. v. 6. $\sigma\acute{\alpha}\nu\omega$ restituendum. v. 8. $\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$. — S. 4. v. 7. $\acute{\alpha}\rho\chi\alpha\mu\acute{\epsilon}\tau\omicron\iota\varsigma$, v. 9. $\acute{\alpha}\mu\phi\omicron\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\omega$ c. cet. deinceps $\pi\lambda\epsilon\iota\omega$ c. Med. v. 11. $\tau\omega\omega$ $\gamma\epsilon$ $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omicron\omega$ $\delta\epsilon\gamma\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\omega$ c. cet. sed rasura $\pi\lambda\epsilon\iota\sigma\tau\omega\omega$ indicat. v. 12. $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omega$, sed in rasura $\pi\lambda\acute{\epsilon}\omega\omega$ apparet fuisse. — Cap. 9. s. 1. v. 2. $\acute{\omicron}\tau\iota$ $\tau\eta$ $\iota\delta\iota\alpha\iota$ $\kappa\alpha\theta\acute{\alpha}\rho\sigma\iota$, sic ut $\iota\omicron\tau\alpha$ damnetur prius et accentus desit.

P. 459. s. 1. v. 2. $\acute{\epsilon}\xi\alpha\upsilon\alpha\lambda\lambda\iota\sigma\kappa\epsilon\tau\alpha\iota$, $\tau\acute{\alpha}$ $\delta\epsilon$ $\sigma\upsilon$ $\mu\acute{\omicron}\nu\omega\omega$ $\tau\omega\omega$ $\sigma\pi\epsilon\rho\mu\acute{\alpha}\tau\omega\omega$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\mu\acute{\eta}$ $\omicron\omega$, c. cet. v. 8. $\tau\acute{\omicron}$ $\mu\acute{\eta}$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\iota\sigma\chi\rho\acute{\omega}\tau\acute{\alpha}\tau\eta\omega$ $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\nu$, v. 11. post $\acute{\alpha}\rho\mu\omicron\tau\iota\varsigma$ reperit $\delta\iota\acute{\alpha}$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ c. cet. — S. 3. v. 1. $\acute{\epsilon}\nu\iota\alpha\varsigma$ $\tau\epsilon$ c. cet. v. 4. $\omicron\iota\sigma\iota\varsigma$ $\nu\epsilon\iota\alpha$ habet $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\eta$, v. 5. $\acute{\alpha}\nu\tau\rho\omicron\upsilon\varsigma$ c. cet. v. 9. $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\epsilon\iota\omega$ $\delta\iota\omega\omega$ $\acute{\epsilon}\mu\beta\lambda\alpha\sigma\tau\eta\sigma\omega\omega\iota\omega$, sed rasura $\pi\alpha\rho\alpha\sigma\chi\epsilon\iota\omega$ indicat.

P. 460. s. 5. v. 9. $\kappa\alpha\iota$ ante $\kappa\omicron\upsilon\phi\omicron\tau\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma$ $\omicron\omega$, c. ceteris praeter Med. v. 12. $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\rho\tau\omicron\iota\varsigma$ c. cet. v. 13. $\tau\epsilon\tau\acute{\alpha}\rho\omega\omega$, v. 14. $\pi\epsilon\rho\iota\beta\alpha\lambda\lambda\omega\omega\iota$ rasura indicat. v. 15. $\acute{\alpha}\lambda\lambda'$ $\acute{\epsilon}\kappa\kappa\alpha\iota\omicron\omega\tau\alpha\iota$ transponit post $\acute{\upsilon}\delta\rho\epsilon\upsilon\sigma\iota\varsigma$ versu 17. c. cet. v. 17. $\tau\acute{\alpha}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$, sed alia scriptura $\tau\acute{\alpha}\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\beta\rho\acute{\iota}\alpha\varsigma$ simul indicatur, v. 18. $\sigma\upsilon\mu\phi\acute{\epsilon}\rho\omega\omega$ c. ceteris.

P. 461. Cap. 10. s. 1. v. 2. $\kappa\iota\omega\upsilon\acute{\omicron}\mu\epsilon\tau\omicron\varsigma$, sed corr. $\kappa\iota\omega\upsilon\mu\acute{\epsilon}\tau\eta\varsigma$, v. 7. $\acute{\epsilon}\phi\upsilon\delta\rho\epsilon\upsilon\varsigma$ c. cet. — S. 2. v. 2. $\epsilon\upsilon\theta\epsilon\upsilon\acute{\epsilon}\iota$, v. 4. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$ $\omicron\mu\iota\tau\tau\acute{\alpha}$ seu potius transponit in versum sequentem post $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$ verba $\tau\acute{\alpha}$ $\acute{\epsilon}\kappa\tau\omicron\varsigma$: deinceps $\kappa\alpha\iota$ $\delta\epsilon\rho\mu\alpha\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$, utrumque c. ceteris, ut v. 6. $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\omicron\iota\varsigma$, v. 13. $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$ c. cet. v. 14. $\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\lambda\mu\beta\acute{\alpha}\nu\omega$ $\tau\eta\varsigma$ $\sigma\upsilon\mu\mu\acute{\epsilon}\tau\omega\omega$.

P. 462. s. 3. v. 4. $\pi\rho\acute{\omicron}\varsigma$ $\tau\omicron$ $\mu\acute{\eta}$ $\kappa\alpha\tau\alpha\tau\iota\theta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ partim c. cet. — S. 4. v. 8. $\acute{\epsilon}\lambda\alpha\tau\tau\omicron\omega$ deinceps $\pi\rho\sigma\sigma\acute{\iota}\lambda\omega\iota\varsigma$ in rasura. v. 10. $\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\epsilon$ $\kappa\alpha\iota$ η $\pi\acute{\epsilon}\nu\kappa\eta$, v. 11. $\mu\omicron\kappa\acute{\alpha}\rho\iota\varsigma$ et $\beta\alpha\delta\upsilon\rho\iota\varsigma$, bene v. 14. $\tau\acute{\alpha}\iota\varsigma$ $\alpha\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha\iota\varsigma$, v. 17. $\acute{\omega}$ $\mu\acute{\eta}$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$. — S. 6. v. 6. $\pi\alpha\rho\epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\tau\omicron\tau\epsilon\sigma\iota$.

P. 463. s. 7. v. 5. $\theta\rho\acute{\omicron}\delta\acute{\alpha}\varsigma$ $\tau\epsilon$, v. 4. $\sigma\upsilon\gamma\tau\alpha\delta\rho\omicron\omega$ $\gamma\iota\gamma\omicron\mu\epsilon\omega\omega$ c. cet. v. 9. $\acute{\alpha}\pi\lambda\acute{\omega}\varsigma$ δ' $\pi\acute{\alpha}\nu\omega\omega$ — $\acute{\epsilon}\pi\iota\sigma\eta$ c. cet. alterum

c. Med. v. 11. παραφυτῶν. v. 17. ἐπεὶ, omisso εἰσενέειν
v. 18. παρῆλθεν οὐχ ὅτι ἐπαφήμεν, ἀλλὰ. v. 20. δένδρον
ἐκ τούτων θεωρεῖσθαι, recte! — Cap. 11. s. 1, v. 8. ὡςπερ
εἰπόμεν.

P. 464. v. 1. μελανῶν, ὡς δ' ἐπὶ. — S. 2. v. 3. καὶ
αὐρές. igitur deinceps suppleo καὶ πολλὰ. An hanc habet
αὐρές pro αὐρεῖς? v. 9. σύμμετρον. — S. 3. v. 4. τοσού-
τω πλεον c. cet. v. 6. γὰρ omittit c. Med. v. 8. καὶ προ-
τίσῃ c. Med. v. 9. ἐφύδρος c. cet.

P. 465. v. 1. τὸ πλείστον. — S. 5. v. 2. εἶναι om.
c. cet. v. 4. ἔχει c. cet. v. 5. post ἀντὶλαμβάνεσθαι addit
καὶ ἐν ταῖς ἐπαμβολαῖς μὴ ἐκσῆπασθαι, egregie! v. 6. ἐς τὰς.
v. 10. omittis ἡ ὑγρότης habet ἡ τῶν μεμοσχυμένων. c. cet.
— S. 6. v. 3. ὅτι μάλιστα ἰσχυρά, omisso εἶναι — λέγομεν.
v. 8. ἐκότερον. v. 10. ξηρότατα καὶ θερμότατα, τὴν αὐχμη-
ραν c. cet. v. 14. κοῦτον χρόνον c. Med.

P. 466. Cap. 12. s. 1, v. 1. ἐπ' αὐτῶν. v. 6. δὴ —
αὐτὸ εἰ μηδὲ τὸ c. cet. sed correctum τῷ. v. 8. αὐχμηρὰ
καὶ ξηρά. v. 9. ἀλλ' om. c. cet. v. 12. ποιοῦντα: — S. 2.
v. 2. τὰ τούτοις ἀκόλουθα scribe cum codice. τὰ habent
quoque ceteri. τούτοις inserueram e. Medic. v. 7. κατὰσῃ
c. cet. v. 8. post πολλάκις inserit οὐκ ὑπὸ τῆς γῆς μόνον,
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἢ τροφῇ, egre-
gie! — S. 3. v. 7. ὑπερπεσοῦσα c. cet. v. 11. ποιοῦντα.

P. 467. Cap. 13. s. 2. v. 1. ταύτην confirmari. v. 4.
εἰθὺς. v. 7. πᾶσαι cum indicio vulgatae, ut v. 8. ποιεῖ cum
indicio varietatis ponēin. v. 10. ἐξορύσσμεναι c. Med. et Gea.
— S. 3. v. 3. νεοργατάτην εἶναι c. Med. recte! v. 11.
ληφθεῖς εἰς τὸ δέον, posterius vere! Eadem varietas est supra
3, 7, 6

P. 468. v. 1. ἀπορεῖ καὶ ταῦτ' οὐ διὰ τὴν ἄμπελον
ὀρυμνέται, fere ut ceteri, v. 9. λείπειν, sic. v. 10. ὀλιγότρο-
πος — ἑτέρας προήσεται, recte postremum, cetera c. cet.
v. 12. αὐτῇ habet c. cet. — Cap. 14. s. 1, v. 2. τελείων
c. cet. v. 7. μὴ ἐνταῦθα omisso γὰρ c. cet. — S. 2.
v. 1. ὥρας c. cet. v. 2. τὰ μὲν cum Camot. v. 5. ἀνα-
ποῖς τε γένεσι, bene vulgatum ὅσα τοῖς γ. mutans.

P. 469. v. 2. ἐπὶσταῖς ὥρας c. cet. v. 3. ἐπὶ τῷ γ' εἰς.
— S. 3. v. 5. ταρχάνουσαι. v. 8. ἐφύργοις. v. 9. προ-
γας εἶναι c. cet. — S. 4. v. 2. ὥρας c. cet. v. 8. παρὰ-
των. v. 10. ἔχουσαν. v. 11. δεῖ c. cet. ut v. 12. ἐλάττω
τὴν μήτραν. — S. 5. v. 4. τοῖς ἀπατόμοις c. cet.

P. 470. v. 3. δὲ ἡ μήτρα. — S. 6. v. 1. δ' αὐτὸ

c. Med. v. 7. ἐνων νέα cum indicio νέων. Praefero νέα βλυστήματα. v. 11. τούτῃ γὰρ τοῦ c. cet. v. 14. το ἐῖδο-
τάτω cum indicio varietatis τοῦ. — S. 7. v. 4. μὲν δὲ
ταύτην εἶνα πύσαις c. cet. v. 7. τὰς πρώτας c. cet.

P. 471. s. 8. v. 7. ἰσχύση c. cet. — Cap. 15. s. 1.
v. 9. γίγνεται — Αἱ δὲ ἐν. — S. 2. v. 2. ὅπερ c. cet.
v. 4. καὶ ἐν εὐδίᾳ συμβήσται, bene! atque haec scriptura
restituenda. Ceterum Camot. ἀμβλωπὲς habet versu prae-
cedente. v. 6. συμφέρει.

P. 472. s. 3. v. 3. οἶόν θ' ἅμα c. cet. quod restituen-
dum. v. 4. γίνεσθαι — τὸν καρπὸν c. cet. v. 6. ἐν δὲ τῇ
c. ceteris. v. 7. τὰς τοῦ χειμῶνος ὁργὰς c. cet. v. 8. εὐδὺ
— πυκνοφθαλμία, sed iola punctis damnatur. — S. 4. v. 2.
δὲ ταῦτα c. cet. v. 3. φησὶ c. Med. v. 5. καιρώτατα c. cet.
v. 6. ἐφύδροις. quod restituendum. v. 8. δισκαδασμέτη τὸ
ὑγρόν c. Med. v. 10. τοῦθ' ὑβρίζειν c. cet. deinceps ἐγχαλ-
ματῶσθαι c. cet. v. 12. ἀνδρηὰ c. cet. — S. 5. v. 3. δὲ
ἢ. v. 8. Ἀκάνθω δὲ ἐπὶ, omisso καί.

P. 473. v. 4. ῥιζωθῶσι καὶ ἀνξηθῶσι, auctius! — Cap.
16. s. 1. v. 3. δεῖσθαι ταύτην c. Med. v. 5. τὸ δεύτερον.
v. 6. ὅπως, ὃ τε καρπὸς καὶ ὁ βλυστὸς νέος ἐν καὶ ἐν, bene!
v. 7. ὠραῖαν, sic. Restitue vetus ὠραῖαν. — S. 2. v. 1. Τῇ
δ' ὅλον αὐχμαῖα c. cet. v. 6. καρπὸς pro σκαφητὸς c. cet.
v. 8. τοῦ πυρὸς c. Med. v. 14. δ' ἐν παλινολίῳ. v. 15.
vulgatum ἐνύδροις in ἐφύδροις mutandum censeo.

P. 474. s. 3. v. 5. ἄχρη εὐ. v. 9. ὥς ἄλλος ἀχρεῖον καὶ
βλυστὸν c. Med. v. 10. χρεῖα. v. 11. ὑφ' ἑτέρων. — S. 4.
v. 2. ἐκ πλειόνων c. cet. v. 6. καὶ εἴ τι. v. 13. βροχομέ-
των c. cet. deinceps ἀμφοτέρων εὐτραφεῖς, sed correctum
εὐτραφεῖς.

P. 475. Cap. 17. s. 1. v. 2. χρήσιμα, quod coniacerata.
v. 4. ταῖς τε. v. 6. γὰρ habet c. cet. — S. 2. v. 3. οὕτως πο-
οῦσιν — ἐκείνως ποιοῦσιν. v. 4. ὁ φοῖνιξ om. c. ceteris.
v. 6. καὶ post Συρία om. c. cet. v. 7. ὥσπερ καθύπερ οὐ-
κεία. v. 10. λέγοιτο παρὰ c. Med. — S. 3. v. 2. σύμμε-
τρον. v. 5. εἰ γέ τι καὶ παρὰ τούτου, et v. 6. εἰπὲν pro
πᾶσι, bene! v. 7. πᾶσι τινα.

P. 476. s. 4. v. 4. Τὸ, superscripto Τοῦ. — S. 5. v. 3.
δ' ἰσχυροτάτη cum indicio ἰσχυροκᾶτη. v. 6. διαδύνεται. deinceps
αἱ δὲ ῥίμαι c. cet. quod restituendum. v. 8. φοῖνιν. —
S. 6. v. 4. γίνεσθαι. v. 6. τῷ τὰς ῥίμας. Videtur ita scri-
bendum et deinceps διὰ τὴν γῆν καὶ τροφήν. v. 7. μετὰ τῆς.
v. 8. γίνεσθαι. v. 9. ῥίμαι δὲ ῥίμαι διαμένοντες.

P. 477. s. 7. v. 4. ἐπει δὲ καὶ c. cet. v. 6. οὕτως v. 7. γίνεται. — S. 8. v. 3. ἀλυκότης, recte! v. 4. τινὰ τισιν c. cet. v. 9. πικρότης τις ἐν τοῖς χυλοῖς, unde scribendum ἢ πικρότης τις ἐν τοῖς χυλοῖς, τῷ δὲ φοίνικι στρουφνότης. Errorem reperit solitarium ἢ, cui respondit τῷ δὲ φοίνικι, quasi dictum sit ἢ ὥσπερ τῷ φοίνικι. Sed malina ἢ deletum. — Cap. 18. s. 1. v. 7. μηδ' αὐταρκες — μάλιστα ὦ. v. 8. ἐχορῶν.

P. 478. s. 1. v. 2. τὸ om. c. Med. — S. 2. v. 6. ἀφαιροῦσιν om. c. cet. et versu sequente post πάντα γὰρ reponit. v. 10. post ῥίχας addit ζητοῦσιν. εἰς δὲ μετὰ ταῦτα ἀκαρπια τὰς τὲ ῥίχας γυμνῶσαντες. Medicus eadem fere, verbis μετὰ ταῦτα exceptis, repetit. — S. 3. v. 2. κέθρον c. cet. v. 5. ἀφισταμένη c. cet. v. 7. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ cum indicio scripturae ἄλλων. — Cap. 19. s. 1. v. 4. κόπρωσις c. cet. sed fuit κόπρωσις, ut in ceteris. v. 5. ἡ τοῦ ὕδατος ἐργασία c. ceteris.

P. 479. v. 1. ἐρπύλλος. v. 4. ἐπικλῶουσιν. — S. 2. v. 3. παλιμβλαστῇ, recte! v. 5. εὐχυλώτερα· δεῖ γὰρ καὶ τῶν. v. 7. καὶ τὸ σύμμετρον c. cet. v. 10. πρᾶσον ἢ τὸ τῶν πολυβλάστων, sed inter τ et ἰ littera ρ in rasura apperere videtur. — S. 3. v. 1. παραφυτευομένων c. ceteris. v. 2. καθάπερ, recte! — Cap. 20. s. 1. v. 1. λοιπὸν c. cet. v. 9. εἴ μὲν θέρου. deinceps σκάπτειν δεῖ om. c. cet. praeter Med. qui σκάπτειν habere dicitur. v. 10. βεμῶνος νεῖς ἢ σκάπτειν ἢ τε.

P. 480. s. 2. v. 3. ἀρότοις c. Med. v. 5. καὶ τοῦ γαμῶνος c. cet. v. 11. τὸ τὴν κόπρον — τροφήν λεγέας πύτη ei cet. — S. 5. v. 3. καὶ τὴν λεπτήν τῇ πλείρᾳ. v. 7. σφοδρότερας c. cet. Sequens ἢ ante τυγοῦσα om. c. ceteris. v. 8. ἀπείρηκτον confirmat. — S. 4. v. 6. πρὸ om. c. cet. v. 8. λαμβανουσι.

P. 481. v. 1. βλαστοντα, sic. v. 3. προσεργασμένος, sed σ puncto damnatur, et littera aliqua inter σ et ε inserta legitur. An. fuit προῖ? — Sect. 5. v. 2. προῖδον v. 7. δέχονται. v. 12. ἐξεπήγγυτο, sed post ὑpsilon indicium litterae v. insertas apparet. Hæc vero scriptura in satis Siciliæ locum habere non videtur, ubi frigus vix ἐκπύγνυται esse dici potest. Verum doctissimus Coray, qui hoc ipsum ἐξεπήγγυτο coniectura fuit assecutus, et id α Gaza recte ἀπαισέεβατ redditum censuit, comparavit loca Theophrasti, ubi verbum idem non solum de frigore, sed etiam de calore et

ventis vehementioribus usurpatur, Aristotelis quoque locum Meteorol. 4, c. 5 et 6. τὸ πηγνυσθαι ξηραίνεσθαι πως ἐστὶ — ὅσα δὲ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος, καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς πηγνύται καὶ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, denique Hesychium, qui πηγὰδα interpretatur τὴν οὐ πολλὰ ὕδατι κεχορημένην γῆν, ὕστερον γενομένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν. Verum ea ipsa loca docent, verbum graecum non per se *siccare* significare, sed *cogere, densare*: quodsi ea vis refertur ad corpus humore et terra mistum, tum sane recte quoque *siccare, exsiccare* interpretari possumus. Est enim idem effectus frigoris et caloris in corpora partim humida et partim terrea. Quodsi igitur vera est Codicis omnium optimi scriptura, ἐξεπήγνυτο, recte sane Plinius vertisse locum *elapidato solo perdidit fruges luto* videri possit, videlicet si luto intelligamus *coacto et indurato*. At rara mihi videtur esse eiusmodi loci lapidosi conditio, ut simul aquis scuturientibus abundet et lutosus sit. Interim lectionem Codicis recepi. Ceterum in hoc eodem loco Coray initio verba καὶ ὥς ingeniose mutanda censuit in simplex ἕως. v. 14. καὶ ὥς c. cet. v. 15. διακαιομένης. v. 16. διὸ om. c. cet. v. 17. ἀρότοις c. cet. et post χρώνται inserit διὸ. — S. 6, v. 4. εἰ τι σπορευτήν — κατεργάσθαι. v. 5. post γὰρ repetit καλῶς, sed omittit idem sequente v. 6, v. 7. post κόπρις inserit ἤδη καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη θεραπεία c. ceteris, quae transtuli in versum sequentem.

P. 482. s. 7. v. 3. συμβάλλειν c. ceteris. v. 4. ἐὰν μὴ τις, unde μὴ τι σφόδρα πρῶτον, scilicet χέδροπον, scriba. v. 5. νέανσιν c. cet. certe Camot. ita. v. 6. οὐχ ἦτιον, bene! v. 7. διασθίσιν, sed ita scriptum, ut α in ε mutatum et a latere dextro punctis circumscriptum sit, unde Medicei scriptor διανοθίσιν effecisse videtur. — S. 8. v. 6. περὶ τούτου c. cet. v. 8. ἡ δ' ἀπὸ τοῦ ἀρότρου δακτὶ πολλὰ παραλείπειν c. Med. qui tamen παραλείπειν non habere dicitur, quod Gaza reddidit. v. 9. ἐν τῇς δικέλλης, bene! — S. 9. v. 5. οὐτὶς γὰρ c. cet. v. 8. τα ante πολλὰ om. c. cet. — Cap. 21, s. 1. v. 2. τὰ ἀναστασιώτατα, sed α puncto damniatur et a latere dextro in ω diducitur obscure; etiam sequens ω puncto supposito in simplex ο mutatur. Sed Coray praeferit ἀνοστότατα, quae forma Theophrastus infra 4, 13, 2. iuxta νόστιμος posita utitur.

P. 483. v. 3. μέλανα. τῶν λευκῶν, sequens τῇ om. c. cet. v. 4. τόποις παλαιοῖς c. cet. v. 6. ἀπολειπόμενος c. Gaza. v. 7. φθίνει c. Med. — S. 2. v. 4. αἱ δὲ πλείονος c. cet. v. 6. ἐν τοῖς — σύμμετρος. v. 9. ἀπλῶς — τοιοῦ-

τος, haec differt in versum 11. post παχύν c. ceteris. v. 14. κρυφύας ἐν τοῖς. — S. 3. v. 3. σύμμετρα. v. 4. τροφή om. c. cet. Scilicet ἑκατερωτάτης scriptum, ut in A. Cam. Bas. v. 7. τὰς τοῦ ἄερος — εὐηλος, sed ε in τὰς d sequens τ puncto supposito damnari videtur. τὰς etiam ceteri.

P. 484. v. 1. πρὸς om. c. Med. et Camot. deinceps ἀνύφαμμος c. cet. sed φα in margine additum. v. 5. τεράμ-
μονα καὶ ξηρά. sequens πρόσσειλα in rasura. v. 6. δὲ τοῖς. — S. 4. v. 1. ἐν τοῖς. v. 2. συνθενεῖ. v. 15. οὕτως δ' ὥσπερ
μανοῦνται καὶ κοπρίζεται c. ceteris. — S. 5. v. 1. ἐν πύλαις, sed totum vocabulum punctis suppositis damnatur, recte!
v. 7. σύμμετρον ἀποδίδεται μέγεθος c. cet. v. 10. ἀναδιδόσκει
— λοχαίαν καὶ τοῦ πρὸς. postrema ita quoque ceteri scribunt
λοχαίαν praeterea in Codice indicatum,

P. 485. Cap. 22. v. 1. χρῆ δὴ. v. 2. πρὸς εὐφορίαν
καὶ τὰ νοσήματα τὰ συμβαίνοντα λαμβάνειν c. ceteris. v. 4.
κύλλοις. v. 5. τὰ μὴ ἐρυσιβούμενα τοιαῦτα δὲ c. cet. v. 8.
ἀποκλίνουσι. v. 14. ὄντες ε. Med. — S. 2. v. 4. ἡπιον
γὰρ c. Med. v. 5. ἀποσιεῖται, sic. v. 12. δὲ ἐρυσιβούται σί-
τος — διὸ καὶ τὴν σελήνην, partim c. cet.

P. 486. s. 3. v. 7. εἰ καὶ μὴ καιρὸν. v. 10. πίσυρας.
v. 12. καὶ μεταξὺ c. cet. v. 16. ὕλην δ' οὖσαν c. Med.
v. 17. πέψιν c. cet. — S. 4. v. 8. ἄτερος δ' ὅταν, super-
scripto ἕτερος. v. 9. ἐπίγυθῆναι c. cet. deinceps δύνῃται
τὸ γὰρ scribendum, monui in Cur. Sec. — S. 5. v. 1.
Ταυτὸ δ' εἰσε-τούτω καὶ.

P. 487. v. 3. Post σκώληξ addit ὕγρῳ θερμαινόμενον
σημεῖον ἐποίησεν ἐξ ὧν ὁ σκώληξ. inde θερμαινόμενον as-
sumi debet, v. 8. αἱ ἵπες, sed α primum puncto damna-
tur. — S. 6. v. 7. ἄχυλος. v. 8. ἵπες. v. 9. ἐνυχρος ἢ
δ' εὐτροφος. — Cap. 23. s. 1. v. 1. ἐπιφύεσθαι, superscripto
σπεῖρειν. v. 2. πρὸ πλειάδος. v. 5. καὶ Κλήδημος. v. 6.
τῇ ἐκδρομῇ, sed ρ tantum indicatur, v. 9. ἡμιβράχην καὶ
ἡμίκελον.

P. 488. s. 2. v. 1. ἡ καὶ χειρματος c. Med. v. 2. ξηρὰ
σπυρὰ c. Med. v. 7. ἐξεσμένοις c. ceteris. — S. 3. v. 12.
ἀπικνεύσθαι. v. 5. ἤδη καταβόρμενων c. cet. v. 6. ἐπι-
πιλούμενα. v. 9. θάττον. v. 10. προὶ αἵας ὥρας, sed i
tantum indicatum in rasura. — S. 4. v. 2. ὅτ' ἂν ζυμοί —
καὶ τροφή. v. 4. αὖξιν c. Med. v. 5. ψυχεῖναι ὥρα.
v. 7. θράκη καὶ ὁ ποταμός.

P. 489. v. 1. τὲ omittit. — S. 5. v. 4. φαῦλοι c. cet.

mod restituendum. v. 7. αἱ γὰρ, ceteri ἂν γὰρ. v. 8. λε-
γους cum litera obscura in rasura. deinceps ἐπὶ τὸ πολὺ.
v. 10. σύμμετρον. v. 14. αἱ geminum om. c. cet. v. 15.
ἐπλάιπεσθαι. v. 16. Ἑλλήσποριον confirmat. v. 17. γὰρ
om. c. cet. v. 18. ὑπεροῦντος c. Med. v. 19. αἱ om. c. Med.
— Cap. 24. s. 1. v. 2. πυρῶν c. cet. ut v. 3. ἦ.

P. 490. v. 1. ὅπως δὴ μὴ δὲ μία μεταβολὴ ἐπὶ c. cete-
ris. — S. 2. v. 4. ἀρμόττειν. v. 5. post δοκεῖ inserit τὰ
δ' ὑστερεῖν ὥστε τὰ μὲν ὑπὸ χειμῶνος, egregio supplemento!
v. 9. εὐβλαστῆ. v. 10. τριμηνιαῖα formam recentiorem ex
h. l. posuit Lobeck ad Phrynichum: equidem formam solen-
nem et usitatam Theophrasto restituo. v. 11. καιρὸν cum
indicio καιρῶν. v. 12. τοῦ χειμῶνος c. cet. — S. 3. v. 11.
δὲ τῆς ἄλμης c. cet. — S. 4. v. 1. βραχύντος — τοῦ
σπέρματος c. cet.

P. 491. v. 1. διατηροῦσι γὰρ αὐταὶ c. cet. v. 2. μετα-
βλή. v. 10. καὶ πρὶν ἥσσειν — γιγόμεναι, posterius etiam Med.
Prior scriptura sola vera; refertur enim αὐτὸ ad σπέρμα, de
quo initio sectionis 4. disputatio coepta est. v. 12. ἀπην-
θηκὸς c. cet. v. 13. ἐκφύειν cum A. Cam. Bas. v. 14.
ἐπιτίθειν cum indicio varietatis obscuro post alterum iota.
v. 16. ἐρρσιβῶ ση ψήλην, ποιήσας, sic. In qua scriptura origo
viti apparet. Ceteri enim libri omnes ἐρρσιβῶση ψιλήν
habent.

AD LIBRVM IV.

P. 492. Cap. 1. s. 1. v. 10. post δένδρα ponendum sta-
tim alterum membrum propositionis alternantis, quod male
reiectum legitur initio sectionis 2. ubi sensum inceptum in-
tempestive interpellat καὶ ἀνάπαλιν δὲ λαμβανομένων, ubi
Heinsiana ἀνίπαλιν καὶ e Camotiana assumsit. Dixi in Cur.
Sec. p. 524. — S. 2. v. 4. δερματικαῖς καὶ ξυλώδεσι c. ce-
teris. Sequentia οἶον τὸ — καὶ μηλέας reponit post verba
τὰ δ' αὐτὰ πάλιν ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν. tum pergit:
ἐνα δὲ ἐν ξυλώδεσιν ἅμα καὶ σαρκώδεσιν, καὶ ὅλως et cet.
quam scripturam nunc unice probandam censeo. v. 10.
αἰεῖ.

P. 493. v. 2. αἱ αὐταί, quae scriptura fortasse ita de-
fendi possit, ut referatur ad sententiam superiorem alternan-
tem: ἀμφοτέρως γὰρ φαίνεται τὸ ὁμολογούμενον. Sensus tum
igitur: ex utraque vero parte eadem existunt rationes dubi-

tandi. — S. 3. v. 3. τοῦ cum indicio scripturae τοῦτα sequens τοῦ confirmat Codex. v. 7. τῷ πάσχειν c. ceteris. v. 9. αὐτὴν αἰτίαν c. cet. v. 10. ἡ αἰτία — κράσις c. cet. v. 13. εὐπαθέστερον διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ἐπέτει ταρβλαστώτερα, καὶ ἅμα τὸ κοινὸν αὐταῖς ὥσπερ ἕτερον εἰς τὴν παθεῖν. Primum εὐπαθέστερον habent quoque ceteri libri. Vocabulum ἐπέτει super extremo s. adscriptam notam habet v. hanc, quam equidem a interpretari e sententiarum serie malim; igitur ἐπέτεια scribo. Sequentia vero non expedit. — S. 4. v. 2. γὰρ om. c. cet. v. 4. ἐν αὐταῖς c. cet. v. 5. αἰεὶ c. cet. v. 6. καὶ τροφῆς c. Med. v. 8. οὐδὲν μικρόν. v. 11. ὥσπερ τὰ μὲν c. cet. — S. 5. v. 1. ἐκτελεσοῦν, sed alterum s. superscriptum. v. 6. ἔχει cum indicio scripturae ἔχειν.

P. 494. v. 1. μὲν τὰ c. cet. unde μὲν τάχ' ἐλαφρότερα officio. v. 4. ἐπ' ἀμφοῖν c. cet. v. 5. τῷ πλ. χρ. τὰ κατὰ γῆς μᾶλλον. v. 6. τῷ τοὺς σπμ. ὄγκους ἀποσπᾶν c. Med. et partim c. ceteris. Unde malim πλείω χρόνον τὰ σπέρματα ὑπὸ γῆς ὄντα μᾶλλον κατακρατεῖσθαι — ἀντισπᾶν. — S. 6. v. 1. Ὁ γὰρ καὶ c. cet. v. 3. post εὐλόγως addit φανερόν δὲ μάλιστα ἐκ τῶν ἀμυγδαλῶν. εἴπερ ἀφανισμένης τῆς ὑγρότητος, egregio supplemento! π. 7. ἀλλ' ὅτι τρίτη cum indicio varietatis sive additae literae extremo iota vocis ὅτι, sed obscuro. — S. 7. v. 4. ἰσχυρότερον ὦκ, sed in ὦν prima litera dubia est. v. 5. τὸ cum indicio varietatis τῷ. — Cap. 2. s. 1. v. 3. φυτευομένων. v. 6. οἷον ὅταν c. cet. v. 7. γυμνούμενα, recte!

P. 495. v. 2. Non minus temere ipse Heinsii exemplo in errorem inductus vocabulum χρονιώτερα addidi e libro Vinariensi ductum. Locus est sanus et integer, quem facile agnosces, modo recorderis loci superioris c. 1, sect. 2. ubi inter semina ἐν καλύψει δερματικοῖς καὶ ξυλώδεσιν cum aliis nominatur vitis. Verumtamen alium ibi verborum ordinem habet Urbinas, ut loci istius auctoritate uti tuto non liceat. Cogitabis igitur semen coriaceo tegmine pro pulpa (περικαρπίῳ) inclusum, natura humidum, quale est fici, mali medici et granati: quod per textum porosum corii aërem facile admittit, atque corruptioni sit obnoxium. Hoc autem argumento simul deprehenditur auctoritas libri Vinariensis levis, quippe non codicis alicuius scriptura, sed viri docti coniecturis nixi! v. 4. πυκνόν τι c. cet. v. 8. μανότατον, recte! v. 10. τοιοῦτον. — S. 2, v. 8. post ἐρέβινθος addit καὶ ὁ ὄροβος. μόνα γὰρ δὴ καὶ οὐ ζωοῦνται τῶν χειρῶν

ὁ Θέρμος καὶ ὁ ἱερίβινθος, egregio supplemento! v. 15. ἦτιον αὐτὰ c. Med. v. 17. ἀληθέστατον, bene!

P. 496. Cap. 3. s. 1. v. 2. ῥύφανος γὰρ. v. 3. ἀλλ' αὐτὰ δοκεῖ γὰρ ἀλλὰτ' ἐν καὶ δεινδορικοῦτερον. in spatio primo post τ apparent vestigia literarum γε, ut scriptum fuisse videatur ἀλλὰττειν. nam Codex literam τ, ubi geminatur, alteram forma Γ expressam habet. v. 4. ἀλλήλων ὅτι — παραλλιάττειν c. cet. v. 11. κορίανον. ceteri βιανόν. v. 12. ἐρεχθὲν c. Med. — S. 2. v. 1. Margo Codicis literis maiusculis adscripta habet haec Π CEYTAΓCEH, i. e. περὶ σεντρίων. Postremam vocem non agnovi. v. 2. ὕστερον μὴ μὴ, sed μὴνός hoc superscriptum. v. 6. θεωρεῖν — ἀσθένειαν διὸ ταχὺ c. cet. v. 8. τὰ μὴ ὄντα c. cet. v. 11. ἀνδραγύνη c. Med.

P. 497. s. 3. v. 7. στεφανώτικα c. Camot. — S. 4. v. 1. θησαυρίζομένη. v. 3. γόνιμα μὲν εἰς. v. 6. δὲ καὶ κατὰ. v. 7. ἀπολείπειν scribo, monente Coraio. κατὰ λόγον est rationi consentaneum. sequens δύναμιν om. c. ceteris. v. 9. οὐς σπέρμα θείη c. Med. v. 12. ταύτη ἢ φθαρείη — τὰ ἰα c. cet. e scriptura ἰα mansit ἰα. v. 13. δὲ καὶ τοῦτο c. Med. v. 17. καὶ τούτων πέμψης, sed μ in rasura, et punctis duobus damnatum. — S. 5. v. 3. τελέωσις c. cet.

P. 498. v. 1. δευτέρα δὲ ἡ c. cet. v. 2. ἐκ τούτων c. cet. — S. 6. v. 2. φησι, superscripto α. v. 6. τελέωσιν· δι' ὃ καὶ c. cet. v. 8. μὲν καλλίους c. Med. — S. 7. v. 2. κίκαϊνο. sequens ἐκκαυλεῖν confirmat. v. 3. ἀνώμαλον φερομένων, prius c. cet., alterum recte! v. 9. ὁμοιοτήτιά τινα ἔχει· τὰ δ' ἴδια καθ' ἕκαστον γένος αὐτὰ καθ' ἑνὴν λέγουσιν ἐπὶ πλεόν· ῥητέον δέ. τοῖς τῶν δένδρων καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα θεωροῦσιν c. ceteris. quem ordinem nunc servatum malim, in verbis ipsīs pauca mutuo: videlicet ἐπὶ πλεόν ῥητέον· ἐν δὲ τοῖς τῶν δ. — θεωροῦσιν. tam vero subiungo superiora ita scripta: τοὺς τε χρόνους δηλοῦσι καὶ τὰς ἀκμὰς — ληπτέον.

P. 499. Cap. 4. s. 1. v. 6. τὴν γένεσιν c. cet. quod restituendum. v. 9. δ' ἐκείνη πρὸς γε, unde γε accipio lumbens. — S. 2. v. 5. πολλὰ c. cet. v. 6. θηλείων.

P. 500. s. 3. v. 1. τινῶν τε c. cet. v. 2. τὰ παρ'. — S. 5. v. 2. ἐκ πυρῶν c. cet. v. 6. φύσις ὡς c. cet. — S. 6. v. 2. χυδροπῶν c. cet. v. 4. πυροῦ ἢ κριθῆς, sed fuit πυρός. v. 6. ἰσχυρότερος. — S. 7. v. 3. γαλάκτωσις c. cet.

P. 501. v. 1. σῆψις ὅλως διάρχεις· ὧν c. cet. v. 2. φύσει μόνη δὲ c. cet. v. 5. ὑπόμβριος, sic. — S. 8. v. 4. ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. c. cet. v. 11. αἱ ante ῥίξαι om. c. cet. — S. 9. v. 3. γαλιάντωσιν c. cet. v. 4. ἐπιγμένων c. cet. v. 8. ἤ. v. 9. κρατήσῃ. v. 10. πρὸς τῇ παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 4. γίνεται.

P. 502. v. 2. ἐτέρων c. cet. v. 3. ἡ om. c. cet. v. 6. καὶ τῶν, omisso ἐκ, recte! — S. 11. v. 2. ἀκολουθήσει. v. 4. ἡ om. c. cet. v. 8. τούτου δὴ. v. 13. τοιοῦτον c. Med. — S. 12. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 5. post συμβαίνειν addit eundem quae e Mediceo inserui verba εἴπερ usque ad v. 7. ὥσπερ. Atque hic unicus est locus, ubi Medicus supplementum idem cum Urbinate suppeditat: multa alia non habet: unde dubitari merito potest, an Medicus ex Urbinate fuerit male descriptus. v. 6. δευτέρα clare scriptum habet Urbinas. Venit in mentem post ἀρχεται fortasse fuisse scriptum τὰ δευτέρα τῇ ἀρχῇ ἀκολουθεῖν. v. 10. εἰς ante ἀπυρήτους om. c. cet.

P. 503. s. 13. v. 2. ἀμφοῖμ. v. 7. οὐδ' ἐτέρας. v. 8. ἀμφοτέροις. v. 9. διαφορὰν δέ τινα ἵνα, ως εἶται δαὶν καὶ τῶν ἐφαφων, sed in punctis damnatur. v. 11. εὐθὺ. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἔτι δ' ἰσχυρότατα c. cet. v. 4. τῇ αὐτῇ. διὰ γὰρ τὰ ἰσχυρ. prius bene! alterum c. Med. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφήν καὶ μάλιστα πάσχειν· τὰ πάσχοντα ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα φθείρεται τελείως, egregie! sed tamen vitium: leve adhuc inest verbis τὰ πάσχοντα, quae corrigo πάσχοντα δὲ ὑπομένει. — S. 2. v. 1. καὶ οὐδ' ἕτερον οὐδέν, recte! v. 3. εἰς αἶραν ἀξιοῦν. v. 6. ἀκτίον c. cet.

P. 504. v. 2. εἰς ἥραν. — S. 3. v. 3. συμμένει. τοιαύτη. v. 5. οὐδὲ εἰς c. cet. v. 8. καὶ ἄλλα c. cet. — S. 4. v. 5. διάστασις c. cet. v. 6. ἐξαιρούμενος c. cet. v. 7. ἐπεὶ κρατεῖ, sic. v. 8. μὴ ἀπαθὲς c. cet. — S. 5. v. 6. ὅτε (sic enim scribendum) om. c. cet. v. 8. οὐκ ἔτι ζητοῦμεν οὖν εἰ τοῦτ' ἔχει τὸ c. cet. fere praeter ζητοῦμεν verum.

P. 505. s. 6. v. 1. ὃ καί, recte! v. 7. ἀιροφούντων c. Med. v. 13. ἀπόλλουσιν — τὴν μίνδαν c. cet. — S. 7. v. 3. omissis εἰ δ' habet rectius ἀπογηράσκουσα δὲ c. cet. sed ἀπογηράσκουσαν — ἐξομοιοῦσθαι scribendum. v. 6. καὶ πτερά, recte! v. 7. τοιοῦτόν τι. v. 8. νοσσιῶν c. cet. v. 10. ὄραν λέγει, sed o circumscriptum, et minutum α superscriptum; super αν etiam alius accentus indicari videtur. Possis tamen etiam signum, quod minutum α interpretabar, pro

spiritu aspero accipere; τῆς vero existit vox ὄραν. deinceps λέγειν simul indicatur, — Cap. 6. s. 1. v. 2. πόρα, v. 4. αἰγίλορα, sed indicatur simul λωπος.

P. 506. v. 1. βλαστακόντων τῶν ὑπερῶν ἐτι ἀπὸ τοῦ σπέρματος ἐναπολαμβάνοντων. οἱ δ' ὡς ἀληθῶς διακρίνεται c. cet. v. 3. ἄλλω τῷ καὶ οἷν v. 4. αἰγίλορα δυνετη τὸν ὄρον cum indicio scripturae αἰγίλορα. v. 6. καὶ ἐπιναμῆθ' c. Med. — S. 2. v. 1. ἄλλως c. ceteris. — S. 3. v. 6. ταλοῦσθαι. v. 9. δρᾶν. v. 10. τελέωσις. v. 12. ἡ αὐτῇ.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι δ' εἶναι, sed duobus suppositis punctis extremum e (quod serius insertum apparet) et sequens δ' damnantur. Latina quidem ratio dativum postulat. v. 3. χρῆ c. cet. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν in rasura videtur fuisse. v. 2. ἀλλ' οὐ μὴν ἀλλ' εἰ δεῖ λέγειν τὴν αἰτίαν c. Med. v. 4. τελοῦν — τὰ φύσημα c. Med. partim c. cet. v. 6. vitiosum σκληροτάτων habet quoque Urbinae, quod eadem ratione corrigi iussit Coray, quam in Caris sec. p. 528. proposui. — S. 6. v. 3. ἡ ἐπισπᾶται καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐν τῷ αἵρι καὶ ταῦτα πεφυκότων ἐν τούτῳ τελοῦσθαι, καὶ ἅμα λαμβανόντων τροφήν c. cet. praeter αὐτῶν τῇ, cum ceteri αὐτῶν τῶν habeant. v. 7. post ῥιζῶν addit haec: ἐτι δὲ τῶν πέν αὐτῶν μία τις ἡ πέμπη καὶ τελέωσις ἁπάντων εἰδ' ὑπὸ τῶν ἔξω συμβαίνει γὰρ ὥσπερ τὸ μὲν κατὰ φύσιν τὸ δὲ παρὰ φύσιν, καὶ ταῦθ' ἰσχύοντο, quae in paginam sequentem versumque 4: initio sectionis 7. translocavi. v. 8. περικατάλαμψαντομένου maxim. quam formam hac notione, quam locus exigit, Theophrastus frequentat.

P. 508. v. 4. ταῦτο τε οὖν c. cet. — S. 7. v. 6. συνεκτρέφεσθαι. v. 9. πολλαχῶ γ' οὖν c. cet. v. 13. pro ἐν habet w. quae numeri nota mihi aliunde pondum nota erat. — S. 8. v. 1. Ἔστι δὲ. v. 3. ἀπαδρύνεσθαι. ceteri ἀποδρύνεσθαι. v. 4. τῷ restituendum. v. 6. ὥσπερ πολλοῖς c. Med. v. 9. αὐτῇ τις. — S. 9. v. 2. τοῦ παρὰ c. ceteris.

P. 509. v. 1. ἀπορήματα οὐχ ὑποκίττοντα cum indicio scripturae ἀπορημάτων. v. 4. τιθῦμαλλον ἢ περὶ τὸν. itaque verba iam Scaligero suspecta omittit textus. — Cap. 7.

s. 1. v. 5. προρεῖ. ceteri προορεῖ. deinceps τὰ γεδροπὰ δὲ c. Med. v. 6. θέρου, sic. v. 8. πρὸς τὸ μονοκάλω c. cet.

Theophr. oper. T. V.

H

P. 501. v. 1. σήψης δὲως δὲ πρὸς οὐσης. v. 9. γίνε-
φύσει μόνῃ δὲ c. cet. v. 5. ὑπὲρ πάντων, sed in priorē voce o
ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. — S. 9. v. 3. — scribo, v. 8. verba suspe-
om. c. cet. — S. 9. v. 3. — scribi in καὶ προσεχότερος vo-
μένων c. cet. v. 8. ἡ. — scribi in καὶ προσεχότερος vo-
παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 9. κενόχρηστοι τὴν εἶσαν c.

P. 502. v. 2. ἐπὶ πρὸς c. ceteris. v. 9. ἀπὸ ο. cet. —
καὶ τῶν, omisso ἐκ. Ceteri quibus καὶ coniungunt. v. 3.
v. 4. ἡ om. c. cet. — ἡ om. c. cet. v. 5. ὅν om. c. Med.
Med. — S. 12. addit eundem qu. — S. 9. o, ita, ut adduntur et o
v. 7. ὡς περ. — S. 9. o, ita, ut adduntur et o
supplementum habet: und note fueri — S. 7. v. 2. φύσιν — αὐ-
habet Ur — S. 4. ὑπὸ πάντων — βαλόντων. v. 5. τῶν δὲ
scriptur — S. 7. πίπτοι. — Cap. 8. s. 1. v. 4.
αὐτοῦ. v. 12. ἀλλὰ νεῖον, unde πρὸν lucramur.

P. 512. v. 1. ὡς δὲ ἀπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἄρα.
v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρόν-
v. 15. ὑψιότεροι, quod Scaliger voluit. dein-
v. 12. πρὸς ἀλλογομοσιότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τῶν τε. v. 6.
v. 12. πρὸς τὴν πλείων. v. 13. καρποὶ —
v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἐν
— ἄρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχυρὴν ἢ δυνατά, bene! v. 6. εἰς pro
v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξηραίνουσα.
v. 9. συμμετρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed cor-
rectum τοῦτω. — S. 5. v. 3. αὐτοστεις, bene! v. 4. κα-
στιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδυτέρα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτέρα c. cet. v. 8. ἅπαντα ταῦτ'
ἐκείνοις καὶ χαλεπώτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δὲ, bene!
v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφίλης om. c.
ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐαλλών in rasura. v. 8. κουφότα.
— S. 5. v. 4. βραδυτέρας. v. 8. πεισάγγας — εἶπαμεν. —
S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέρων. v. 6. συμβαλόντων. v. 10. οὐδὲ
πικρῶτα c. Med. deinceps μόλις, superscripto v. in o ap-
paret indicium literae ω.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto v, et iota puncto no-
tato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10.
s. 1. v. 3. σιτώδεις τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτο τε. v. 8.

ταλέωσιν. v. 10. πανότατον, recte! —
 λεκτέον. αἰτιώσασθαι δ' ἂν τις. v. 5.
 ! v. 6. κεχώρισται — λοβῶν c. cet.
 versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται

.. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπιμανστέρα c.
 1. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτηρ,
 cio μητρήν. v. 15. σταχυς, recte! — S. 2.
 vis om. c. Med.

.. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἐν δ' αἰτία.
 6. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ διμήνης, bene! dein-
 ceptis πελυνάλαμος c. cet. postea διὸ c. cet. v. 10. μὲν om.
 v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμώτερος.
 v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ κατοικεῖται δὴ τῇ πρὸς
 τῆς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

¶ 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἢ ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ
 πρὸς ἀσχησίμους αὐτῶν. sed in γεννᾷ primum ἢ indi-
 catur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενεῶν. unde,
 αἱ γήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: αὐταῖς, ἢ
 διαφορὰν γενεῶν ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χησίμον, ὡς περ. Camo-
 tiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ.
 v. 8. θράκιος ὁψὲ δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκαὶ σπειρόμε-
 νος ὁψὲ βλαστάνει, bene! sed Codex usque habet, ut ceteri
 βλαστ. — S. 6. v. 2. αἶον ἐν ταῖς ἐπισυναγωγαῖς καλουμέ-
 ναις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροιεν c. cet. v. 11. κατ-
 ἄρῃ ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἱ δ' ὅλως ἀκαρπία μὴ c. cet. —
 S. 7. v. 8. γίγνονται.

¶ P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελειώσεως. — S. 9.
 v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6.
 εὐδλιν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχυρί transponit in
 versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

¶ P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet.
 v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15.
 τὸ ἀτέραν ὡς ἂν τι νεοσηκός ἢ πεπονηκός. unde emet-
 git vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om.
 c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαίρου-
 μένου c. Med.

¶ P. 522. v. 3. ὁ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτῇ.
 v. 9. ξυνιατάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris.
 v. 13. τεράματα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet.
 v. 3. πικρὰ cum Coraio mutandum in πικρὰ censeo. v. 4.

— S. 2. v. 2. εὐθὺ. v. 8. ἐπὶ θερμῆς οὐσης. v. 9. γίνεται, super s scripto η.

P. 510. s. 3. v. 3. ἐκείνο δὲ τῶν, sed in priorē voce o puncto notatur subitus, et sequitur inter eam et sequentem manifesta rasura. v. 4. ἑσπέρων scribo. v. 8. verba suspecta καὶ πετιμώτερος Coray mutari in καὶ προσελλότερος voluit: quod mihi non placet. v. 9. καθίστηται τῶν φίλων c. Med. — S. 4. v. 4. παρὸς c. ceteris. v. 9. ἀπὸ c. cet. — S. 5. v. 1. καὶ om. Ceteri οὖτοι καὶ consurgunt. v. 3. ἀθύρα c. cet. v. 4. ἀρχὴν om. c. cet. v. 5. ὃν om. c. Med.

v. 8. ἐκ τοῦ αὐτοῦ c. cet. v. 9. ο, ita, ut ἀδυνατοῖν et οὐ δυνατόν legi possit.

P. 511. v. 1. τοῦτο. v. 6. συνεχοῦς δὲ πινὸς αὐσης καὶ διηκούσης — ἄκρον, ὥσπερ. — S. 7. v. 2. φῦσιν — αὐ τοῦ καὶ τῇ. v. 4. ἀπὸ οὗ — βαλοσάμεν. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἢ προόρυσσις. v. 7. πίπτει. — Cap. 8. s. 1. v. 4. αἰτιάσασθαι τῇ. v. 12. ἀλλάνειον, unde κινὸν iuxtaur.

P. 512. v. 1. ὥσθ' ἀπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἴμα. v. 4. ῥαῖον, sic. v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονότητα, recte! v. 15. ὀψιαίτεροι, quod Scaliger voluit. deinceps ὀλιγοχουστότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τῶν τῶν. v. 6. πάντα δὲ c. cet. v. 12. ὅν τε πλείων. v. 13. καρποὶ — ταχὺ δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἐπὶ — ὥρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσὺν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἴτα pro εἴτα. v. 8. post καταξηραίνευσθαι addit καὶ ἐξικμάζουσα. v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed correctum τοῦτο. — S. 5. v. 3. αὐτοστεῖς, bene! v. 4. κράστιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδυτέρα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτέρα c. cet. v. 3. ἄλπη ταῦτ' ἐκείνοις καὶ χαλεπώτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δὴ, bene! v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφιλὲς om. c. ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐαλλών in rasura. v. 8. κουφότατα. — S. 5. v. 4. βραδυτέρος. v. 8. πεισάγγαις — εἵπαμεν. — S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέρων. v. 6. συμβάλλεσθαι. v. 10. οὐδὲ κινεῖν c. Med. deinceps μόλις, superscripto v. in o apparet indicium literae α.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto ν, et iota puncto notato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10. s. 1. v. 3. εἰσὶν δὲ τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτο τε. v. 8.

καιρός c. cet. v. 9. τελέουσιν. v. 10. μανότατον, recte! — S. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον. αἰτιάσονται δ' ἂν τις. v. 5. εἶον ἐρυναιβούμενα, bene! v. 6. πεχώρισται — λοβῶν c. cet. transponit post μέρσει versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται c. cet.

P. 517. v. 3. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπισυνάστειρα c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτηρην, sed cum indicio μητρήν. v. 15. στάχες, recte! — S. 2. v. 5. καὶ bis om. c. Med.

P. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἔτι δ' αἰτία. v. 5. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ δέμηνες, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διὸ c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμότερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ κατωτελῇ. δὴ τῷ πρὸς ἡμᾶς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἢ ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ πρὸς ἀσχρήσιμος αὖ ἐπ' ἐ τῷ. sed in γεννᾷ primum ἢ indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενοῖν. unde, si χρήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: εἰνταῖς, ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρήσιμον, ὡςπερ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ. v. 8. θράκιος ὅψε δέ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκαὶ σπειρομένος ὅψε βλαστάνει, bene! sed Codex usque habet, ut ceteri βλαστ. — S. 6. v. 2. αἶον ἐν ταῖς ἐπισυναγαγαῖς καλουμένους. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήρσιον c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἱ δ' ὅλως ἀκαρπία μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγνονται.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχυί transponit in versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἂν τι νεοσηκός ἢ πεπονηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαιρουμένου c. Med.

P. 522. v. 3. ὁ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτὴν. v. 9. ξυνιατάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πικρᾷ censeo. v. 4.

ἔφυδρον recte c. cet. v. 6. πικρὰ τε καὶ βαρεῖα καὶ σκληρὰ, bene! v. 10. ἔφυδρον c. cet. recte! v. 12. ἐδάφον.

P. 523. v. 1. ταῖς τε c. Med. v. 2. πλέονος. v. 3. καὶ εἰ, sed mutatum in καὶ ἢ. v. 7. αἰτίων. — S. 6. v. 2. οὕτως ubique fere. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον. v. 9. τὸ post κατὰ om. κατὰ τὸ ceteri. v. 10. φθορὰν c. cet. v. 11. τὰ δὲ ἐπιβαίνειν c. cet. v. 13. δῆλον ὡς. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνετο τῷ, bene! partim c. Med. — S. 7. v. 3. τῶν δὲ τεράματα om. c. cet. v. 4. κατ' ἄσπερον.

P. 524. v. 2. Τῆς ἀσθενείας. — S. 8. v. 4. post αἰάτους pergit: ἔστι γὰρ σφόδρα ψυχρὸν καὶ ἀτέραμον εἶναι γίνονται. ἐν δ' ἐν τοῖς ἀγύροις ἀπεθαλωμένοις ἐν τῷ ἄλῳ καὶ καθαρῷ αἵματι. οὐ μεταβάλλουσιν, ἀλλ' ἀτέραμοντες ὅτε μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ αἵματι, ὅτε δὲ ὑπὸ τῆς πρὸς c. ceteris. v. 11. θερμότητος. v. 15. γίνονται. — S. 9. v. 4. ἐπιγινόμενον bene c. ceteris. v. 2. δεικνύονται. v. 5. ἡλασμένους, egregie! ἱκνυμένους ipse conieceram in Cur. sec. verum assecutus coniectura est Coray. v. 7. συμμετρον.

P. 525. v. 1. τὴν φύσιν c. cet. — S. 10. v. 2. ἀλλης om. c. cet. v. 4. κακωδῇ πρὸς τὴν γέννησιν. unde facile verum κακωδῇ emergit. v. 6. ὑπὸ c. cet. quod restituendum. v. 8. ἀλόγος c. ceteris, quod restituendum. — S. 11. v. 6. ἐκλυτώτερα c. cet. v. 8. περιστάσις c. cet. v. 10. ἀτέραμόσιν. v. 11. θατέρου. θετρεps ἐκλυτα c. cet. v. 12. πλεῶ. — S. 12. v. 2. ἄλλω φασὶ τινὲς ἐν συμφῇ φέρεσθαι. v. 6. ἐρηγνύετα c. cet. sed ἢ pūcfo notatum. v. 7. διαχεῖσθαι c. cet.

P. 526. v. 1. οὕτως. v. 3. συνεξάγει. v. 4. τὸ θερμον c. Med. v. 6. καὶ πεπεμμένα ponit post ζωποισί c. cet. — S. 13. v. 7. μικρὰ. v. 8. ἐνδηλον c. Med. v. 10. ὅλως. v. 11. Εἰ δ' ἀτέραμον ἐν τούτοις c. cet. praeter ἐν omisum. v. 14. διὰ τί c. cet.

P. 527. Cap. 13. s. 1. v. 1. οὕτω ponit post ἐκφουσιν c. cet. — S. 2. v. 2. εὐγυλώτερα. v. 6. πεδιωνῶν, sed in rasura πεδιωνῶν apparet. v. 8. συμμετροτέρα. — S. 3. v. 2. συμβάλλεσθαι. v. 3. ἐγγύτερα c. cet. v. 6. ἐγγυλώτερα. v. 7. ξηραθέντα γὰρ καταρθεῖν. v. 8. τοῦ καύματος om. c. cet. v. 9. δε addit post αἶρος, bene! sed τοῦ αἵρος idem repetit post ἀνιγραινόμενον. — S. 4. v. 3. βόρεια. unde τὰ βόρεια scribo. v. 4. τὰναντία δῆ. v. 5. ἀπόλλυνται.

P. 528. v. 1. καὶ ὁ κύαμος — ἀπηνθηκότα reficit post

λαμπρόν versu 2. c. ceteris. v. 3. ὑγρὰ δὲ τινα ληφθῆναι c. ceteris praeter ληφθῆναι. v. 6. καὶ γυμνῇ. v. 8. πυκνότερον καὶ ἰσχυρότερον. — S. 5. v. 1. Ὅτι δὲ c. cet. v. 4. χειμῶνας c. cet. v. 7. ἐπιγεγομένη c. cet. recte! v. 8. συνεφελομένη. — S. 6. v. 1. δὲ καὶ. v. 2. ξηροῦ ἐκφυσις c. cet. v. 4. θωσμούς c. cet. hic et v. 8. v. 6. τὸ μὲν c. cet. — S. 7. v. 2. οἰκία c. Gaza.

P. 529. v. 2. ἀνίη, sed in rasura ἀνείη apparet. v. 6. ἡ ὑπὸ. — Cap. 14. s. 1. v. 1. Τὰ δὲ c. cet. v. 3. καὶ πυροῦ c. cet. v. 4. διὰ τε τὸ γυνόντεσθαι εἶναι τὸν δὲ. v. 8. καὶ ἄτοπον c. cet. v. 10. ξυμφέρεσι c. cet. et deinceps verum ἀπολλύει habet. v. 13. κριθῆναι om. c. cet. — S. 2. v. 2. ἐρυσιβῆ. — S. 3. v. 2. δὲ om. c. Med. v. 3. πολλοῦ, sed o puncto subnotatum ita, ut appareat πολλῶν fuisse. Eandem varietatem in Xenophonte annotavi.

P. 530. s. 4. v. 1. πίσος, sic. v. 9. ἐστὶ ἂν ἡ ἄλμη περιπανθῇ c. cet. — S. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα, egregie! Vulgatam coniectura Corai mutabat in πυρός, ὡς εἴπομεν, τῇ γλυκύτητι. v. 3. γινόμενος. v. 5. αὐτὸς ἡ. ceteri ἡ. — Cap. 15. s. 1. v. 3. ἐλύμων. deinceps εἰπεῖν οἷς παντὶ c. cet.

P. 531. v. 2. βαθύρετον. v. 3. πολυκέλαμον. v. 4. ἐχρῆν. v. 8. post δεῖ ταῖς inserit Ταῦτα δὲ — πολύκαρπα c. cet. quae in versum sequentem reieci. — S. 2. v. 17. ἀπὸ δυνάμεως c. ceteris. — S. 3. v. 6. καὶ om. deinceps αὐταὶ cum ceteris, qui καὶ διατηροῦσι δὲ αὐταὶ habent. v. 7. μόνα om. c. cet. nec opus erat eo addito ex Athenaeo, qui potuit excerpere locum, quem ipse Theophrastus respexit, supra 4, 2, 2, ubi eadem fere sunt verba, sed solus Urbinas orobi nomen additum habet.

P. 532. v. 2. καὶ γὰρ ταῦτα c. cet. v. 3. ἀντέχει om. c. cet. — S. 4. v. 2. θερμοῦ om. c. ceteris, v. 3. ποιεῖται τροφήν, et sequens μορφήν omittit c. Med. ceteri τροπήν habent praeter Camot. quae τροφήν. Ceterum vitiosum σκαπόμειον commune c. ceteris quoque habet. v. 4. οἱ δὲ κύαμοι c. Med. bene! v. 6. ἄφακται. v. 7. πίσοι καὶ ἄλλα c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 3. ἡ κονιατοῖς c. cet. v. 4. η, tribus punctis superpositis. deinceps θερμός. v. 9. μανόταρον — γυννότερον c. cet. — S. 2. v. 1. καὶ om. c. cet. ut sequens διαφέρειν, et v. 4. καί.

P. 533. v. 1. αἰγίλου bis, cum indicio α. deinceps αἶσα, ut versu 3. v. 4. ἡ χάχους c. cet. quod restituendum, v. 6. τὰ μὲν c. cet. v. 9. et 10. τὸ bis omittit

c. ceteris. — S. 3. v. 3. ταύτη cum indicio additi *τ*, ut sit ταύτην. v. 5. ἐμβάλλοντες c. cet. v. 7. καὶ ἀνυγμαίνε-
ται κοιμῶν δόξειεν ἂν παρομωνύαν εἶναι, sed *εἰ* in δόξειεν
est in rasura obscurum, et vox tertia super *υ* tria puncta
sic habet, sequens *μ* est e correcto *α* factum cum puncto
supposito, et in fine *ν* additum in rasura agnoscitur. Video,
me de Heinsiana scriptura παρ' ὁμωνυμίαν temere indicasse.
Est enim ea sola vera. Sed post ὑγροῦ incisum est ponend-
um: in voce autem κοιμῶν alia obscurata latere videtur, aut
plura verba exciderunt. Etiam sequente versu 8. γὰρ anti-
quum restitui debet. v. 11. γόνιμος τοῦ ὕδατος scribere
iubet antecedens. ἥ μὲν σήπουσα. deinceps συμμεστρίαν codex
habet. — S. 4. v. 4. οὐχ ὡς αἱ αὐταὶ c. cet.

P. 534. v. 1. ἐν om. c. ceteris. Versu 3. addit Codex
initium libri sequentis usque ad verba καὶ θεραπείας versus
3. sectionis 1., sed eadem initio sequentis repetit.

AD LIBRVM V.

Cap. 1. s. 1. v. 2. γίνεται, τὰ δὲ ἐκ. — S. 2. v. 3.
περὶ τῶν omissiono δὲ c. Med. v. 4. πρῶτον ἢ ὑπὲρ c. Med.

P. 535. v. 3. αὐτῶν ὥρῳ addito vocabulo, quod verum
esse non potest. v. 7. τουτοιαί. — S. 3. v. 3. ἀμέλει, c.
cet. v. 11. ἰδίας om. c. cet. v. 12. θαλλία, κραδὴ, κλήμα.
— S. 4. v. 4. κλάδη. v. 5. ἐλάας χιμακας c. cet.

P. 536. s. 5. v. 2. ὅτι om. v. 4. πρόδρομοι μὲν διὰ —
ἄερος, οὐ προτεροῦσι c. Med. et partim c. cet. Mihi addita
ista in optimo Codice μὲν et οὐ consideranti cum loci sen-
tentia contraria sectioni 9., ubi est de prodromis ἐνίους καὶ
ἐκπέττειν τινὰς τῶν ὕστερον, particulae istae videntur esse
transpositae et locus ita scribendus: πρόδρομοι διὰ — ἄερος
προτεροῦσι μὲν μᾶλλον, οὐ πέττονται δέ. v. 6. γε om. c.
cet. v. 7. γενομένων c. Med. recte! v. 8. καὶ ταῦτα c. cet.
— S. 6. v. 1. δ' οὐδ' ἕτερος, superscripto *ν*. verum videtur
istud ἕτερον; vel οὐδέτερον. v. 3. προβλίας ὥστ' ἂν. Ita
origo apparet defectus in vulgata προβολάς et προβλίας.
v. 5. τὰν τε c. cet. v. 10. αἶ — αὐτὴ καὶ, prius c. Med.
v. 12. λεγόμενος c. cet. — S. 7. v. 4. ὁπισθεν, sic et sae-
pius. deinceps τοῦ φύλλον c. Med.

P. 537. s. 8. v. 4. ὀλυρθους, hic et in seqq. v. 5.
φέρουσαι c. cet. v. 6. θριοῦ — αἱ ὅλας, posterius c. cet.
v. 11. ἡ διαφορά c. cet. v. 13. κακῶς οὐκ ἦνεγκας c. cet. —

S. 9. v. 6. *ἰσχυρῶν*. — S. 10. v. 6. *καταπέμψαι*. v. 7. δὲ om. c. cet. deinceps *ἐνδελεχῶς* c. Med. v. 11. *ποιῆσαι*. ceteri *ποιήσαι*.

P. 538. v. 1. *ἔται* om. c. cet. τὸ ὑστερον Camot. — S. 11. v. 2. *τυγούσης* c. cet. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέττειν τοὺς ἐκ τῶν *ποιχίων*, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον, vere! et sic locum Gaza vertit: tamen adhuc ἄλογον vel simile vocabulum deest. v. 8. *στροφή* c. cet. v. 11. *ὑπόληψις* c. cet. v. 13. τῶν ἀνδρῶν. v. 14. ἀλλὰ καὶ c. Med. — S. 12. v. 4. *βλαστητικῆς*, recte! v. 12. *μέχρι οὗ*. — Cap. 2. s. 1. v. 3. ταύτης. ceteri ταύτας. sequens γὰρ om. c. cet.

P. 539. v. 1. *ἐπισυντάσης*, bene! ceteri *ἐπιστάσης*. v. 5. πολλὸν. — S. 2. v. 4. *καμπυλογῆσαι* c. cet. — S. 3. v. 4. *ἐπένειμέ τε καὶ ἔξεπε ψεν*. in rasura μ agnoscitur. v. 7. *ὀπισθοκάριον* c. cet. v. 10. *γινωμένης* c. cet.

P. 540. s. 4. v. 5. *παπαίνειν* — *ἐπικνησθέντων*. v. 6. *περιελφθέντων*, sed in rasura ei apparet. sequens διὰ om. c. Med. v. 8. *ἐπικνήσει*. — S. 5. v. 1. *ἔοικε παραπλήσιως* omisso δὲ c. cet. et prius e. Med. v. 6. *προαύξεται* c. cet. v. 7. post ἀνθεῖ ponit verba τὴν δὲ τῆς τροφῆς — καὶ δύταμιν, quae in versum 11. et sequentes reieci. Ceterum habet: ὁμοίως μὲν εἰς τὴν βλάστησιν φέρεται τῆς τροφῆς ἐπιδρόῃν ἕκασ τὸν εἰς ἑαυτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύταμι. — ἥδ' εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἤδη καὶ καρπογοοῦν ἑκάστο δὲ οὐπω — ἀτέλειαν. — Cap. 3. s. 1. v. 2. *ἀσὶ τινες* εἰ ἐκ c. cet. v. 5. οὐδὲ θαυμαστόν c. Med. v. 6. τῷ τὴν c. cet. v. 8. *καπτῶν*.

P. 541. s. 2. v. 4. *καπνώ σέ*. v. 10. *ἀποκλίναντες*. — S. 3. v. 4. ἦν. v. 9. *ἀπολογητέον* c. cet. deinceps *γεγενημένης καὶ κρατηθείσης*, sed hoc extremum ε in rasura apparet. v. 11. ἐν om. c. cet. v. 12. τὰ — τὰ δὲ c. cet. v. 13. *καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι*. Sic etiam Camot. Heinsius igitur verba καὶ ποιῆσαι non duxit e versione Gaza, sed reperit scripta, et sunt restituenda. v. 15. *γίνονται*. — S. 4. v. 4. ὁμοίως *πανταχόθεν* ὡς *ἀναμειγνυμένης*. unde verum videtur: ὁμοίως ὡς *πανταχόθεν* *πανταχοῦ ἀναμειγνυμένης* δ. τῆς τροφῆς. Gaza etiam *πανταχόθεν* additum legit, sed male ad prius membrum retulit.

P. 542. v. 3. τῶν δένδρων c. cet. v. 4. *ἐκάστις* — οὐ κατὰ λόγον c. Med. ceteri *ἐκάστη* — οὐ κατὰ λ. habent. v. 8. *συμπληροῦν πῶς* c. Med. v. 10. αὐτὴ c. cet. v. 12. *ἐσπετέον*, sed ω in rasura. v. 13. εἴη δ' ἂν. καὶ ταύτης, sed postremum ε in rasura. v. 14. *μὲν* pro μέντοι c. cet. —

S. 5. v. 2. ὤν om. c. cet. v. 3. κρίμασιν c. cet. v. 5. με-
θίστασιν.

P. 543. s. 7. v. 4. αἶρα. v. 6. αἶ τε ὑπερομβρίας c.
cet. — Cap. 4. s. 1. v. 1. πότε καρπὸν, bene! v. 3. γνω-
μένης c. cet. v. 6. ἐπὶ γε τινῶν. v. 12. διατηρεῖ. — S. 2.
v. 3. σμίχον c. cet.

P. 544. v. 4. μὲν οὖν, sed v in rasura. v. 5. δὲ ante
καὶ πιλῶσαι om. c. cet. v. 8. ὑπήκουσεν. — S. 3. v. 5.

τερας superscripto τ. — βλαστητικά, bene! deinceps ἔγιγ-
μον, sic. v. 9. ὡς ἐπὶ c. Med. v. 13. ὑπο γίου cum ra-
sura. deinceps βλαστηκῆς, superscripto τι. ceteri ὑπεργείου
habent, vel ὑπογείου. — S. 4. v. 1. ὁμοιότροπὸν τι cum
rasura post τι c. cet. v. 3. τῶν ἐκβλαστανόντων c. cet.
v. 5. εἰλειθυίας, margo εἰληθυίας.

P. 545. v. 3. ὅσα διαι sine accentu. v. 5. λεπτῆς αἰῶν,
sed ἥς prius fuit ἰς. — S. 5. v. 4. ἐν βλαστήσει. deinceps
ἀλλήλοις c. cet. v. 5. post γίνεσθαι pergit: καθάπερ
ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι
σῆψιν ἢ ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστῶσης οὐκ εὐ-
λογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι unde partem lacunae licet
interpolare. Itaque scribo: γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ
γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι ἀλλοίωσιν,
ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστῶσης [τῆς φύσεως], οὐκ εὐλογον.
Verba enim σῆψιν ἢ aliena sunt, nec ad rem pertinent:
igitur secludenda. Supersunt verba οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι,
quae et ipsa mutila esse videntur, nec, quomodo cum ceteris
commode possint coire, video. v. 7. ἔμβριον, recte! ἔμβριον
M. v. 12. ἰξίαν. — S. 6. v. 1. φύται. v. 2. οὐκ ἐν
c. cet.

P. 546. v. 1. χαιμῶνος ἦδη πάλιν αὐτόματον c. ceteris.
v. 2. μὲν εἰ τε δένδρῳ πλύτανος c. cet. v. 5. παροπελεκίδη.
v. 7. ἀνέσπαυε — ἐπιγενομένου, recte! sed posterius habent
ceteri quoque. v. 10. ἐποίησεν ἐγκείμενος τὸ μέρος c. cet.
v. 11. τὸ ἐν, sed in rasura τῷ. — Cap. 5. s. 1. v. 3.
φανerotέρας, sed in rasura ω apparet. v. 7. αὐτοῦ repetit.
v. 9. ὅταν διελόντες συνθῶσιν, egregie!

P. 547. v. 1. ἐκότερος — ἐαυτὸν καὶ τὴν τροφήν διαι-
σιν ὥστε μὴ ἐπιμηνυμένας, sed corr. — ἐνως. v. 6. γὰρ
ῥα τὸν αὐτὸν, bene! v. 7. οὐδὲ, recte! — S. 5. v. 4.
συμφύωσιν ἢ διὰ c. cet. v. 7. κατ' αὐτὸ c. cet. v. 9. κοι-
νωοῦν, bene! — S. 4. v. 10. ὅσα τε c. Med. v. 12. ἐκ
τούτων γὰρ c. cet.

P. 548. v. 1. τοῦτο διὰ c. cet. v. 2. ὁμοία c. cet. v. 5. πεποιήκε c. cet. praeter Med. quod restituendum. v. 6. ἐκείνο — μίαν οὐσίαν τῇ φύσει c. cet. — Cap. 6. s. 1. v. 3. καταγίγῃσι, superscripto s super α, quasi καταγίγῃσι voluerit. deinceps ἀκρένυμότας, sed υ in rasura. v. 4. ῥόων. v. 11. ῥόως. — S. 2. v. 3. ἐτέρου, ὥσπερ πρότερον c. Med. v. 7. ἀκμάζουσι.

P. 549. s. 3. v. 2. καχρύλιον περιλαμβάνοντες c. cet. v. 6. οὐ διδόμεσιν c. cet. v. 12. ἐπίστιαξις c. Med. v. 14. καχρύλιον — πυκνόν, et v. 15. πυκνότητι c. cet. — S. 4. v. 5. οὐσας κρύψῃ καὶ μικρούς· οὐδέν c. cet. v. 8. ποιούσιν c. Med. v. 9. εὐσίλου c. in rasura. v. 13. εἰ; om. c. Med. deinceps ἔνθεϊν c. gemino spiritu.

P. 550. s. 5. v. 6. θάλλοντά τε. v. 7. λαμβάνοντα. v. 8. διασχωζομένων, sed ia tribus punctis subtus et desuper notatum. v. 13. πρωῒτεροι c. cet. quod restituendum, quamquam alibi πρωῒταίτερος legitur. — S. 6. v. 1. Ὅτι δὲ. v. 6. ἐπέματος c. Med. v. 9. αὐτοῖς ταλάρους — φυτεύσῃ. — S. 7. v. 4. Ἀλλὰ διεξομοιούσθαι. ἐξομοιούται γὰρ c. cet.

P. 551. v. 1. λαμβάνειν. v. 4. καὶ βραχύτητι, bene! v. 8. ὡς ἐκπλήρου. — S. 9. v. 3. ὁθόνιον. v. 5. καὶ σάλιν, bene! v. 9. ἀπὸ τῆς ἄλλω c. cet. — S. 10. v. 6. γινω, sic sine accentu. v. 5. ἐμφυτεῖα· τίς. v. 7. παρὰ τὸν φλοῖον c. cet. v. 8. ξυμβαίνεις.

P. 552. v. 2. παραπαιτομένην, bene! — S. 11. v. 2. ἂν ἐμβολή τῶ c. cet. v. 3. εἰσπερμα. deinceps συνεκτρέχει c. cet. quod restituendum. v. 4. τῶν ἐρεβίνθων c. cet. v. 9. δοκεῖται παρὰ. An δοκεῖ καί? v. 10. τέχνη καὶ κατὰ. — S. 12. v. 2. καὶ ὅσα τῶν. v. 9. καθάπερ ταῖς. v. 10. καὶ τῶν μορίων — ὅπερ c. cet. v. 11. περιαιρεθὲν c. cet. v. 13. τελεῶς, sic. deinceps γινομένη. — S. 13. v. 3. τῆς ἀμπέλους.

P. 553. v. 1. ἀγίγατος ἦ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. γεγενημένη. v. 3. μή τις. v. 8. ὥσπερ. v. 12. διὸ μεταφύτευειν κελεύουσιν. — S. 2. v. 1. ἐν τύλλῳ. v. 2. ἀφερπυλλοῦται.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς. v. 3. καὶ ἐπὶ τῷ ὀρεῶν. ceteri καὶ ἐπὶ τῷ ὀρεῶν. v. 5. γένησιν. v. 6. ψυχῶν. v. 7. ψυχῇ. v. 9. κατὰ πάθη. Camot. καὶ τὰ πάθη. v. 11. ταῖς ὀρευσιν c. Camot. v. 12. ἢ ante τῶν om. c. cet. v. 16. λελεγμένα μᾶλλον, bene! — Cap. 8. s. 1. v. 8. αἰαί.

P. 501. v. 1. σῆψις ὅλως διύχνους· ὧν c. cet. v. 2. φύσει μόνη δὲ c. cet. v. 5. ὑπόμβριος, sic. — S. 8. v. 4. ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. c. cet. v. 11. αἱ ante ῥύται om. c. cet. — S. 9. v. 3. γαλάκτωσιν c. cet. v. 4. ἐκτιγμένων c. cet. v. 8. ἦ. v. 9. κρατήσει. v. 10. πρὸς τὴν παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 4. γίνεται.

P. 502. v. 2. ἑτέραν c. cet. v. 3. ἦ om. c. cet. v. 6. καὶ τῶν, omisso ἐκ, recte! — S. 11. v. 2. ἀκολουθήσει. v. 4. ἦ om. c. cet. : v. 8. ταύτου δὴ. v. 13. τοιοῦτον c. Med. — S. 12. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 5. post συμβαίνειν addit eadem quae e Mediceo inserui verba εἴπερ usque ad v. 7. ὥσπερ. Atque hic unicus est locus, ubi Medicus supplementum idem cum Urbinatē suppeditat: multa alia non habet: unde dubitari merito potest, an Medicus ex Urbinatē fuerit male descriptus. v. 6. δευτέρα clare scriptum habet Urbinas. Venit in mentem post ἀρχεται fortasse fuisse scriptum τὰ δευτέρα τῇ ἀρχῇ ἀκολουθεῖν. v. 10. εἰς ante ἀπυρῆνους om. c. cet.

P. 503. s. 13. v. 2. ἀμφοῖμ. v. 7. οὐδ' ἐτέρως. v. 8. ἀμφοτέροις. v. 9. διαφορὰν δὲ τινα ἵνα ὡς εἶναι δεῖν καὶ τῶν ἐφαρῶν, sed εἰν punctis damnatur. v. 11. εὐθὺ. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἐτι δ' ἰσχυρότατα c. cet. v. 4. τῇ αὐτῇ. διὰ γὰρ τὰ ἰσχυρ. prius bene! alterum c. Med. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφήν καὶ μάλιστα πάσχειν· τὰ πάσχοντα ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα φθείρεται τελείως, egregie! sed tamen vitium: leve adhuc inest verbis τὰ πάσχοντα, quae corrigo πάσχοντα δὲ ὑπομένει. — S. 2. v. 1. καὶ οὐδ' ἕτερον οὐδὲν, recte! v. 3. εἰς αἶραν ἀξιοῦν. v. 6. ἀκτίον c. cet.

P. 504. v. 2. εἰς ἥραν. — S. 3. v. 3. συμμένει. τοιαύτη. v. 5. οὐδὲ εἰς c. cet. v. 8. καὶ ἄλλα c. cet. — S. 4. v. 5. διάστασις c. cet. v. 6. ἐξαιρούμενος c. cet. v. 7. ἐπὶ κρατεῖ, sic. v. 8. μὴ ἀπαθὲς c. cet. — S. 5. v. 6. ὅτε (sic enim scribendum) om. c. cet. v. 8. οὐκ ἐτι ζητοῦμεν οὖν εἰ τοῦτ' ἔχει τὸ c. cet. fere praeter ζητοῦμεν verum.

P. 505. s. 6. v. 1. ὃ καὶ, recte! v. 7. ἀτροφούντων c. Med. v. 13. ἀπόλλυνται — τὴν μίνδαν c. cet. — S. 7. v. 3. omissis εἰ δ' habet rectius ἀπογηράσκουσα δὲ c. cet. sed ἀπογηράσκουσαν — ἐξομοιοῦσθαι scribendum. v. 6. καὶ περὶ, recte! v. 7. τοιοῦτόν τε. v. 8. νοσσιῶν c. cet. v. 10. δορὰν λέγει, sed ο circumscriptum, et minutum α superscriptum; super αν etiam alius accentus indicari videtur. Possis tamen etiam signum, quod minutum α interpretabar, pro

spiritu aspero accipere; τῆς vero existit vox ὄρα. deinceps λέγειν simul indicatur. — Cap. 6. s. 1. v. 2. πόρος, v. 4. αἰγίλοπος, sed indicatur simul λόπος.

P. 506. v. 1. βλαστακόντων τῶν ὑστερον εἰ ἀπὸ τοῦ σπέρματος ἐναπολαμβάνοντων. εἰ δ' ὡς ἀληθῶς διακρίνεται c. cet. v. 3. ἄλλω τὰ καὶ εἰ v. 4. αἰγίλοπα δυνετὴ τὸν ὄρον cum indicio scripturae αἰγίλοπα. v. 6. καὶ ἐπινημθῇ c. Med. — S. 2. v. 1. ἄλλας c. ceteris. — S. 3. v. 6. τελευθεῖται v. 9. ἀρᾷ. v. 10. τελευθεῖς v. 12. ἡ αὐξή.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι δ' εἶναι, sed duobus suppositis pūctis extremam e (quod serius insertum apparet) et sequens δ' damnantur. Latina quidem ratio dativum postulat. v. 3. χρῆ c. cet. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν in rasura videtur fuisse. v. 2. ἀλλ' οὐ μὴν ἄλλ' εἰ δεῖ λέγειν τὴν αἰτίαν c. Med. v. 4. τελευθεῖν — τὰ φύσημα c. Med. partim c. cet. v. 6. vitiosum σκληροτάτων habet quoque Urbinae, quod eadem ratione corrigi iussit Coray, quam in Caris sec. p. 528. proposui. — S. 6. v. 3. ἡ ἐπισπᾶται καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐν τῷ αἵρι καὶ ταῦτα πεφυκότων ἐν τούτῳ τελευθεῖται, καὶ ἅμα λαμβανόντων τροφήν c. cet. praeter αὐτῶν τὴν, cum ceteri αὐτῶν τῶν habeant. v. 7. post ῥεῖον addit habet εἰ δὲ τῶν πέν αἰῶν μία τις ἡ πέμπτη καὶ τελευθεῖται πάντων εἰδ' ὑπὸ τῶν ἔξω συμβαίνει γὰρ ὥστε τὸ μὲν κατὰ φύσιν τὸ δὲ παρὰ φύσιν, καὶ ταῦθ' ἰσχυρότερον, quae in paginam sequentem versumque 4: initio sectionis 7. translocavi. v. 8. περικατάλαμβάνομένου maxim, quam formam hac notione, quam locus exigit, Theophrastus frequentat.

P. 508. v. 4. ταῦτο τε οὖν c. cet. — S. 7. v. 6. συνεκτρέφεσθαι. v. 9. πολλὰ γ' οὖν c. cet. v. 13. pro ἐν habet v. quae numeri nota mihi aliunde nondum nota erat. — S. 8. v. 1. Ἔστι δὲ. v. 3. ἀποδρύνεσθαι. ceteri ἀποδρύνεσθαι. v. 4. τῷ restituendum. v. 6. ὥστε πολλοῖς c. Med. v. 9. αὐτὴ τις. — S. 9. v. 2. τοῦ παρὰ c. ceteris.

P. 509. v. 1. ἀπορήματα οὐχ ὑποπίπτοντα cum indicio scripturae ἀπορημάτων. v. 4. τιθῆναι τὸ περὶ τὸν. itaque verba iam Scaligero suspecta omittit textus. — Cap. 7.

s. 1. v. 5. προρεῖ. ceteri προρεῖ. deinceps τὰ χειρὸν δὲ c. Med. v. 6. θέρου, εἰς. v. 8. πρὸς τὸ μονόκωλα c. cet.

— S. 2. v. 2. εὐδὺ. v. 8. ἐπὶ θερμῆς οὐσῆς. v. 9. γίνε-
ται, super s scripto η.

P. 510. s. 3. v. 3. εὐδὺτο διπλῶν, sed in priorē voce o
puncto notatur subtus, et sequitur inter eam et sequentem
manifesta rasura. v. 4. ἐφαμμον seribo. v. 8. verba suspe-
cta καὶ πετιμώτερος Corsey mutari in καὶ προσσιλωτέρος vo-
luit: quod mihi non placet. v. 9. καθίστησι τὴν εἶσαν c.
Med. — S. 4. v. 4. καρπὸς c. ceteris. v. 9. ἀπὸ ο. cet. —
S. 5. v. 1. καὶ om. Ceteri οὐτῶς καὶ conflungunt. v. 3.
ἀδύρα c. cet. v. 4. ἀρχὴν om. c. cet. v. 5. ὄν om. c. Med.

v. 8. ἐκ τοῦ αὐτοῦ c. cet. v. 9. ο, ita, ut ἀδυνατον et οὐ
δυνατὸν legi possit.

P. 511. v. 1. τούτω. v. 6. συνεχροῦς δὲ τινὸς οὐσῆς καὶ
διηκούσης — ἀκροῖν, ὥστε. — S. 7. v. 2. φῶσιν — αὐ-
τοῦ καὶ τὴν. v. 4. ἀφ' οὗ — βαλοῦμεν. v. 5. τὼν δὲ
καρπῶν ἢ προόρσεις. v. 7. πίπτει. — Cap. 8. s. 1. v. 4.
αἰτιάσασθαι τὴν. v. 12. ἀλλάνειον, unde κινδὺν luctamur.

P. 512. v. 1. ὡςθ' ἀπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἡμα-
v. 4. φαῖον, sic. v. 8. ἐκφροσῆσθ c. cet. v. 10. τὴν χροσιό-
τητα, recte! v. 15. ὀψιαιτέροι, quod Scaliger voluit. dein-
ceps ὀλιγοχουσιώτεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τὼν τῶ. v. 6.
πάντα δὲ c. cet. v. 12. ὅν τε πλείων. v. 13. καρποὶ —
ταχὺ δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νεον — ἐπὶ
— ὥρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχὺν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἴτε pro
εἴτα. v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξηκμάουσα.
v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τούτω, sed cor-
rectum τούτω. — S. 5. v. 3. αὐτοστεῖς, bene! v. 4. κρά-
στιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδυτέρα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτέτα c. cet. v. 3. ἄλλοτε ταῦτ'
ἐκείνους καὶ χαλεποῦτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δὴ, bene!
v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφίλες om. c.
ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐάλλων in rasura. v. 8. κουφώτατα.
— S. 5. v. 4. βραδυτέρος. v. 8. πεισάγγαις — εἵπαμεν. —
S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέρων. v. 6. συμβάλλεσθαι. v. 10. οὐδὲ
κῆκεῖνα c. Med. deinceps μόλυσιν, superscripto v. in a ap-
paret indicium litterae α.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto v, et iota puncto no-
tato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10.
s. 1. v. 3. σιτώδες τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτό τε. v. 8.

καιρός c. cet. v. 9. τελέουσιν. v. 10. πανότατον, recte! — S. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον. αἰτιύσασιν δ' ἂν τις. v. 5. αἶον ἐρυναιβόμενα, bene! v. 6. πεχόριται — λοβῶν c. cet. transponit post μέρσι versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται c. cet.

P. 517. v. 3. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπισυναστέρα c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτηρ, sed cum indicio μητρήν. v. 15. στάχυς, recte! — S. 2. v. 5. καὶ bis om. c. Med.

P. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἐν δ' αἰτία. v. 5. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ διμήνης, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διό c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμότερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ κατατελῇ δὴ τῷ πρὸς ἡμᾶς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἢ ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ πρὸς ἀσχηρῆσμος αὖ ἐπὶ τῷ. sed in γεννᾷ primum ἢ indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενοῖν. unde, si χρησίμων scribas, tolerabilis scriptura existit: ἐαυταῖς, ἡ διαφορὰν γεννᾷ ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρησίμων, ὡς παρ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ. v. 8. θράκιος ὅψε δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκεῖ σπειρόμενος ὅψε βλαστάνει, bene! sed Codex usque habet, ut ceteri βλαστ. — S. 6. v. 2. αἶον ἐν ταῖς ἐπισυναγχαῖς καλουμένοις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροισιν c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἱ δ' ὅλως ἀκαρπία μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγοντας.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχυί transponit in versum 11. post Θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἂν τι νενοσηκός ἢ πεποννηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαφρομένου c. Med.

P. 522. v. 3. ὅ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτῇν. v. 9. ξυνιατάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πικρᾷ censeo. v. 4.

ἔφουδρον recte c. cet. v. 6. πικρὰ τε καὶ βαρεὰ καὶ σκληρὰ, bene! v. 10. ἔφουδρον c. cet. recte! v. 12. ἐδάφον.

P. 523. v. 1. ταῖς τε c. Med. v. 2. πλέονος. v. 3. καὶ εἰ, sed mutatum in καὶ ἤ. v. 7. αἰτίων. — S. 6. v. 2. οὕτως ubique fere. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον. v. 9. τε post κατὰ om. κατὰ τῶ ceteri. v. 10. φθορὰν c. cet. v. 11. τὰ δὲ ἐπιβαίνειν c. cet. v. 13. δῆλον ὅς. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνετο τῷ, bene! partim c. Med. — S. 7. v. 3. τῶν δὲ τετραμόνα om. c. cet. v. 4. καὶ ἄνω.

P. 524. v. 2. Τῆς ἀσθενείας. — S. 8. v. 4. post αἰσιν peregit: ἔστι γὰρ σφόδρα ψυχρὸν καὶ ἀτεράμονος εἶναι γίνονται. ἐάν δ' ἐν τοῖς ἀνύροις ἀπεθάλωμένους ἐν τῇ αἵματι καθαροὺς εὖσιν. οὐ μεταβάλλουσιν, ἀλλ' ἀτεράμονες ὅτι μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν ἀνύρων, ὅτι δὲ ὑπὸ τῆς πρὸς c. ceteris. v. 11. θερμότητος. v. 15. γίνονται. — S. 9. v. 4. ἐπιγενομένου bene c. ceteris. v. 2. δεικνύονται. v. 5. ἡλοημένους, egregie! ἰκνομένους ipse conieceram in Cur. sec. verum assecutus coniectura est Coray. v. 7. συμμετροῦ.

P. 525. v. 1. τὴν φύσιν c. cet. — S. 10. v. 2. ἄλλης om. c. cet. v. 4. κακωδῇ πρὸς τὴν γέννησιν. unde facile verum κακωδῇ emergit. v. 6. ὑπὸ c. cet. quod restituendum. v. 8. ἀλογος c. ceteris, quod restituendum. — S. 11. v. 6. ἐκλυτώτερα c. cet. v. 8. περιστάσις c. cet. v. 10. ἀτεράμονος. v. 11. πατέρου. θεῖνους ἐκλυτὰ c. cet. v. 12. πλέω. — S. 12. v. 2. ἀλλ' οἱ τινες ἂν συνηθῇ γίνεσθαι. v. 6. ἐρηγνῆτα c. cet. sed ἡ pūncō notatum. v. 7. διαχεῖσθαι c. cet.

P. 526. v. 1. οὕτως. v. 3. συνεξάγει. v. 4. τῷ θερμόν c. Med. v. 6. καὶ πεπεμμένα ponit post ὡραποιεῖ c. cet. — S. 13. v. 7. μικρὰ. v. 8. ἐνδηλον c. Med. v. 10. ὅλος. v. 11. Εἰ δ' ἀτεράμον ἐν τούτοις c. cet. praeter ἐν omisum. v. 14. διὰ τί c. cet.

P. 527. Cap. 13. s. 1. v. 1. οὕτω ponit post ἔκφυσιν c. cet. — S. 2. v. 2. ευγυλώτερα. v. 6. πεδιων, sed in rasura πεδιωνων apparet. v. 8. συμμετροῦτερα. — S. 3. v. 2. συμβάλεσθαι. v. 3. ἐγγύτερα c. cet. v. 6. ἐγγυλώτερα. v. 7. ξηραθέντα γὰρ καταρρεῖν. v. 8. τοῦ καύματος om. c. cet. v. 9. δὲ addit post ἄερος, bene! sed τοῦ ἄερος idem repelit post ἀνύγεινόμενον. — S. 4. v. 3. βόρεια. unde τὰ βόρεια scribo. v. 4. τὰναντία δῆ. v. 5. ἀπόλλυνται.

P. 528. v. 1. καὶ ὁ κύαμος — ἀπηνθηκότα reficit post

λαμπρόν versu 2. c. ceteris. v. 3. ὑγρὰ δὲ τινα λεηθῆ c. ceteris praeter λεηθῆ. v. 6. καὶ γυμνή. v. 8. πυκνότερον καὶ ἰσχυρότερον. — S. 5. v. 1. Ὅτι δὲ c. cet. v. 4. χεῖ- μῶνας c. cet. v. 7. ἐπιγενομένη c. cet. recte! v. 8. συνε- φελομένη. — S. 6. v. 1. δὲ καί. v. 2. ξηροῦ ἐκφυσίς c. cet. v. 4. θωσμούς c. cet. hic et v. 8. v. 6. τὸ μὲν c. cet. — S. 7. v. 2. οἰκία c. Gaza.

P. 529. v. 2. ἀνίχ, sed in rasura ἀνείη apparet. v. 6. ἡ ὑπὸ. — Cap. 14. s. 1. v. 1. Τὰ δὲ c. cet. v. 3. καὶ πυροῦ c. cet. v. 4. διὰ τὸ γυμνότερα εἶναι τὸν δὲ. v. 8. καὶ ἄποπον c. cet. v. 10. ξυμφέρει c. cet. et deinceps ver- rum ἀπολλύει habet. v. 13. κριθῆ om. c. cet. — S. 2. v. 2. ἐνυσιβῶ. — S. 3. v. 2. δὲ om. c. Med. v. 3. πολ- λοῦ, sed o puncto subnotatum ita, ut appareat πολλῶν fuisse. Eandem varietatem in Xenophonte annotavi.

P. 530. s. 4. v. 1. πίσος, sic. v. 9. ἔστ' ἂν ἡ ἄλμη περιπαυθῇ c. cet. — S. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα, egregie! Vulgatam coniectura Corai mutabat in πυρός, ὡς εἰπομεν, τῇ γλυκύτητι. v. 3. γινόμενος. v. 5. αὐτὸς ἡ. ceteri ἡ. — Cap. 15. s. 1. v. 3. ἐλύμων. deinceps εἰπεῖν οἱ παντὶ c. cet.

P. 531. v. 2. βαθύριζον. v. 3. πολυκάλαμον. v. 4. ἐχρῆν. v. 8. post δεῖ τὰ inserit Ταῦτα δὲ — πολύναρπα c. cet. quae in versum sequentem reieci. — S. 2. v. 17. ἀπὸ δυνάμεως c. ceteris. — S. 3. v. 6. καὶ om. deinceps αὐταὶ cum ceteris, qui καὶ διατηροῦσι δὲ αὐταὶ habent. v. 7. μόνα om. c. cet. nec opus erat eo addito ex Athenaeo, qui potuit excerpere locum, quem ipse Theophrastus respexit, supra 4, 2, 2, ubi eadem fere sunt verba, sed solus Urbinas orobi nomen additum habet.

P. 532. v. 2. καὶ γὰρ ταῦτα c. cet. v. 3. ἀντέχει om. c. cet. — S. 4. v. 2. θερμοῦ om. c. ceteris. v. 3. ποιεῖται τροφήν, et sequens μορφήν omittit c. Med. ceteri τροπήν habent praeter Camot. quae τροφήν. Ceterum vitiosum σχα- πόμενον commune c. ceteris quoque habet. v. 4. οἱ δὲ κύα- μοι c. Med. bene! v. 6. ἀφαικαί. v. 7. πίσσι καὶ ἄλλα c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 3. ἡ κοινατοῖς c. cet. v. 4. η, tri- bus punctis superpositis. deinceps θερμός. v. 9. μανότα- ρον — γυμνότερον c. cet. — S. 2. v. 1. καὶ om. c. cet. ut sequens διαφέρειν, et v. 4. καί.

P. 533. v. 1. αἰγίλου bis, cum indicio ω. deinceps αἶρα, ut versu 3. v. 4. ἡ κάχους c. cet. quod restituen- dum, v. 6. τὰ μὲν c. cet. v. 9. et 10. τὸ bis omittit

c. ceteris. — S. 3. v. 3. ταύτη cum indicio additi *τ*, ut sit ταύτην. v. 5. ἐμβάλλοντες c. cet. v. 7. καὶ ἀνυγοαίνε-
ται κοιμῶν δόξειεν ἂν παρομωυίαν εἶναι, sed *ε* in δόξειεν
est in rasura obscurum, et vox tertia super *υ* tris puncta
sic habet, sequens *μ* est e correcto *α* factum cum puncto
supposito, et in fine *ν* additum in rasura agnoscitur. Video,
me de Heinsiana scriptura παρ' ὁμωνυμίαν temere iudicasse.
Est enim ea sola vera. Sed post ὑγοῦ incisionem est ponen-
dum: in voce autem κοιμῶν alia obscurata latere videtur, aut
plura verba exciderunt. Etiam sequente versu 8. γὰρ anti-
quum restitui debet. v. 11. γόνιμος τοῦ ὕδατος scribere
iubet antecedens ἥ μὲν σήπουσα. deinceps συμμετρίαν codex
habet. — S. 4. v. 4. οὐχ ὡς αἱ αὐταὶ c. cet.

P. 534. v. 1. ἐν om. c. ceteris. Versu 3. addit Codex
initium libri sequentis usque ad verba καὶ θαλαπείας versus
3. sectionis 1., sed eadem initio sequentis repetit.

AD LIBRVM V.

Cap. 1. s. 1. v. 2. γίγνεται, τὰ δὲ ἐκ. — S. 2. v. 3.
περὶ τῶν omissiono δὲ c. Med. v. 4. πρῶτον ἢ ὑπὲρ c. Med.

P. 535. v. 3. αὐτῶν ὥρῶν addito vocabulo, quod verum
esse non potest. v. 7. τουτοιαί. — S. 3. v. 3. ἀμέλει c.
cet. v. 11. ἰδίας om. c. cet. v. 12. θαλλία, κροδὴ, κλήμα.
— S. 4. v. 4. κλάδῃ. v. 5. ἐλάας χαρικας c. cet.

P. 536. s. 5. v. 2. ὅτι om. v. 4. πρόδρομοι μὲν διὰ —
ἄερος, οὐ προτεροῦσι c. Med. et partim c. cet. Mihi addita
ista in optimo Codice μὲν et οὐ consideranti cum loci sen-
tentia contraria sectioni 9., ubi est de prodromis ἐνίους καὶ
ἐκπέττειν τινὰς τῶν ὑστερον, particulae istae videntur esse
transpositae et locus ita scribendus: πρόδρομοι διὰ — ἄερος
προτεροῦσαι μὲν μᾶλλον, οὐ πέττονται δέ. v. 6. γε om. c.
cet. v. 7. γενομένων c. Med. recte! v. 8. καὶ ταῦτα c. cet.
— S. 6. v. 1. δ' οὐδ' ἕτερος, superscripto *ν*. verum videtur
istud ἕτερον, vel οὐδέτερον. v. 3. προβλάς ὡς' ἂν. Ita
origo apparet defectus in vulgato προβολάς et προβλάς.
v. 5. τὰν τε c. cet. v. 10. αἰ — αὐτῇ καὶ, prius c. Med.
v. 12. λεγόμενος c. cet. — S. 7. v. 4. ὀπισθεν, sic et sae-
pius, deinceps τοῦ φύλλον c. Med.

P. 537. s. 8. v. 4. ὀλυνθους, hic et in seqq. v. 5.
φέρουσαι c. cet. v. 6. θριῶν — αἱ ὅλως, posterius c. cet.
v. 11. ἡ διαφορά c. cet. v. 13. κακῶς οὐκ ἤνεγκας c. cet. —

S. 9. v. 6. *ἰσχυρῶν*. — S. 10. v. 6. *καταπέμψαι*. v. 7. δὲ om. c. cet. deinceps *ἐνδελεχῶς* c. Med. v. 11. *ποιῆσαι*. ceteri *ποιήσαι*.

P. 538. v. 1. *ἔται* om. c. cet. τὸ ὕστερον Camot. — S. 11. v. 2. *τυγούσης* c. cet. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέττειν τοὺς ἐκ τῶν *παίχων*, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον, vere! et sic locum Gaza vertit: tamen adhuc *ἄλογον* vel simile vocabulum deest. v. 8. *στροφῇ* c. cet. v. 11. *ὑπόληψις* c. cet. v. 13. τῶν *ἀνθῶν*. v. 14. ἀλλὰ καὶ c. Med. — S. 12. v. 4. *βλαστητικῆς*, recte! v. 12. *μέχρι οὗ*. — Cap. 2. s. 1. v. 3. *ταύτης*. ceteri *ταύτας*. sequens γὰρ om. c. cet.

P. 539. v. 1. *ἐπισυντάκης*, bene! ceteri *ἐπιστάτης*. v. 5. πολλὸν. — S. 2. v. 4. *καμπυλογῆσαι* c. cet. — S. 3. v. 4. *ἐπένειμέ τε καὶ ἐξέπε ψεν*. in rasura μ agnoscitur. v. 7. *ὀπισθοκάριον* c. cet. v. 10. *γινωμένης* c. cet.

P. 540. s. 4. v. 5. *πεπαίνειν* — *ἐπικνησθέντων*. v. 6. *περιελιφθέντων*, sed in rasura ei apparet. sequens διὰ om. c. Med. v. 8. *ἐπικνήσει*. — S. 5. v. 1. *ἔοικε παραπλησίως* omisso δὲ c. cet. et prius e. Med. v. 6. *προαύξειται* c. cet. v. 7. post *ἀνθεῖ* ponit verba τὴν δὲ τῆς τροφῆς — καὶ δύταμιν, quae in versum 11. et sequentes reieci. Ceterum habet: ὁμοίως μὲν εἰς τὴν βλάβηταιν φέρεται τῆς τροφῆς ἐπιβρόχῃν ἕκασ τὸν εἰς ἑαυτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύταμι. — ἥδ' εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἤδη καὶ καρπογοροῦν ἑκάστο δὲ οὐπω — ἀτέλειαν. — Cap. 3. s. 1. v. 2. *αἰετίνες* εἰ ἐκ c. cet. v. 5. οὐδὲ θαυμαστόν c. Med. v. 6. τῷ τὴν c. cet. v. 8. *καπνέων*.

P. 541. s. 2. v. 4. *καπνώ σέ*. v. 10. *ἀποκλίναντες*. — S. 3. v. 4. ἦν. v. 9. *ἀπαλογητέον* c. cet. deinceps *γεγεννημένης καὶ κρατηθείσης*, sed hoc extremum ε in rasura apparet. v. 11. ἐν om. c. cet. v. 12. τὰ — τὰ δὲ c. cet. v. 13. καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι. Sic etiam Camot. Huiusmodi igitur verba καὶ ποιῆσαι non duxit e versione Gaza, sed reperit scripta, et sunt restituenda. v. 15. *γίνονται*. — S. 4. v. 4. ὁμοίως *πανταχόθεν* ὡς *ἀναμειγνυμένης*. unde verum videtur: ὁμοίως ὡς *πανταχόθεν πανταχοῦ ἀναμειγνυμένης* δ. τῆς τροφῆς. Gaza etiam *πανταχόθεν* additum legit, sed male ad prius membrum retulit.

P. 542. v. 3. τῶν δένδρων c. cet. v. 4. *ἐκάστης* — οὐ κατὰ λόγον c. Med. ceteri *ἐκάστη* — οὐ κατὰ λ. habent. v. 8. *συμπληροῦν* πῶς c. Med. v. 10. αὐτῇ c. cet. v. 12. *ἐκατέρων*, sed ω in rasura. v. 13. εἴη δ' ἂν. καὶ ταύτης, sed postremum ε in rasura. v. 14. μὲν pro μέντοι c. cet. —

S. 5. v. 2. ἄν om. c. cet. v. 3. κρίμασιν c. cet. v. 5. με-
θίστασιν.

P. 543. s. 7. v. 4. αἶρα. v. 6. αἱ τε ὑπερουβρίαι c.
cet. — Cap. 4. s. 1. v. 1. ποτε καρπὸν, bene! v. 3. γνο-
μένης c. cet. v. 6. ἐπὶ γε τινῶν. v. 12. διατηρεῖ. — S. 2.
v. 3. σμίχον c. cet.

P. 544. v. 4. μὲν οὖν, sed ν in rasura. v. 5. δὲ ante
καὶ πλωσαι om. c. cet. v. 8. ὑπάρχουσιν. — S. 3. v. 5.

τερας superscripto τ . — βλαστητικά, bene! deinceps ἐγχο-
μον, sic. v. 9. ὡς ἐπὶ c. Med. v. 13. ὑπο γίου cum ra-
sura. deinceps βλαστηκῆς, superscripto τ . ceteri ὑπεργείου
habent, vel ὑπογείου. — S. 4. v. 1. ὁμοιότητόν τι cum
rasura post τ c. cet. v. 3. τῶν ἐκβλαστιανόντων c. cet.
v. 5. εἰλειθυίας; margo εἰληθυίας.

P. 545. v. 3. ὅσα διαι sine accentu. v. 5. λεπτής οἶον,
sed ἧς prius fuit ἰς. — S. 5. v. 4. ἐν βλαστηήσοις. dein-
ceps ἀλλήλοις c. cet. v. 5. post γίνεσθαι pergit: κατέπερ
ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι
σηψὶν ἢ ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺν διεστώσης οὐκ εὐ-
λογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι; unde partem lacunae licet
interpolare. Itaque scribo: γίνεσθαι, κατέπερ ἐλέχθη· τὸ
γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι ἀλλοίωσιν,
ἄλλως τε καὶ πολὺν διεστώσης [τῆς φύσεως], οὐκ εὐλογον.
Verba enim σηψὶν ἢ aliena sunt, nec ad rem pertinent:
igitur secludenda. Supersunt verba οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι,
quae et ipsa mutila esse videntur, nec, quomodo cum ceteris
commode possint coire, video. v. 7. ἔμβριον, recte! ἔμβριον
M. v. 12. ἰξίον. — S. 6. v. 1. φύται. v. 2. οὐκ ἐκ
c. cet.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἤδη πάλιν αὐτόματον c. ceteris.
v. 2. μὲν εἰ τε δένδρῳ πλῦτανος c. cet. v. 5. παρεπελεκίδη.
v. 7. ἀνέσπαρς — ἐπιγενομένου, recte! sed posterius habent
ceteri quoque. v. 10. ἐποίησεν ἐγκείμενον τὸ μέρος c. cet.
v. 11. τὸ ἐν, sed in rasura τῷ. — Cap. 5. s. 1. v. 3.
φανερότερας, sed in rasura ω apparet. v. 7. αὐτοῦ repetit.
v. 9. ὅταν διελόντες συνθῶσιν, egregie!

P. 547. v. 1. ἐκότερος — ἐαυτὸν καὶ τὴν τροφήν διαι-
σιν ὥστε μὴ ἐπιμηνιμένας, sed corr. — ἐνώς. v. 6. γὰρ
ρεῖ τὸν αὐτὸν, bene! v. 7. οὐδέ, recte! — S. 5. v. 4.
συμφύων ἢ διὰ c. cet. v. 7. κατ' αὐτὸ c. cet. v. 9. κοι-
νωοῦν, bene! — S. 4. v. 10. ὅσα τ c. Med. v. 12. ἐκ
τούτων γὰρ c. cet.

P. 548. v. 1. τοῦτο διὰ c. cet. v. 2. ὅμοια c. cet. v. 5. πεποιήκας c. cet. praeter Med. quod restituendum. v. 6. ἐκεῖνο — μίαν οὐσίαν τῇ φύσει c. cet. — Cap. 6. s. 1. v. 3. καταγωγῆς, superscriptio s super α, quasi καταγωγῆς voluerit. deinceps ἀκρένυμόνας, sed υ in rasura. v. 4. ῥόον. v. 11. ῥόας. — S. 2. v. 3. ἐτέρου, ὥσπερ πρότερον c. Med. v. 7. ἀκμάζουσι.

P. 549. s. 3. v. 2. καρχύλιον περιλαμβάνοντες c. cet. v. 6. οὐ διδύμειν c. cet. v. 12. ἐπίστιαξας c. Med. v. 14. καρχύλιον — πυκνόν, et v. 15. πυκνότητι c. cet. — S. 4. v. 5. οὐσας κρύψῃ καὶ μικρούς· οὐδέν c. cet. v. 8. ποιούσιν c. Med. v. 9. συσίλους in rasura. v. 13. εἰς om. c. Med. deinceps ἔνθεϊν c. gemino spiritu.

P. 550. s. 5. v. 6. θάλλοντά τε. v. 7. λαμβάνοντα. v. 8. διασχωζομένων, sed ia tribus punctis subtus et desuper notatum. v. 13. πρωῒτεροι c. cet. quod restituendum, quamquam alibi πρωῒταίτερος legitur. — S. 6. v. 1. Ὅτι δέ. v. 6. σπέρματος c. Med. v. 9. αὐτοῖς ταλάρους — φυτεύσῃ. — S. 7. v. 4. Ἀλλὰ διεξομοιοῦσθαι. ἐξομοιοῦται γὰρ c. cet.

P. 551. v. 1. λαμβάνειν. v. 4. καὶ βραχύτητα, bene! v. 8. ὡς ἐκπλήρου. — S. 9. v. 3. ὁθόνιον. v. 5. καὶ σελίτου, bene! v. 9. ἀπὸ τῆς ἄλλω c. cet. — S. 10. v. 6. γινω, sic sine accentu. v. 5. ἐμφυτεῖα· εἰς. v. 7. παρὰ τὸν φλοῖον c. cet. v. 8. ξυμβαίνει.

P. 552. v. 2. παραπαιτομένην, bene! — S. 11. v. 2. ἂν ἐμβολή τῷ c. cet. v. 3. εἰσπερμα. deinceps συνεντρέχει c. cet. quod restituendum. v. 4. τῶν ἐρεβίνθων c. cet. v. 9. δοκεῖται παρὰ. An δοκεῖ καί? v. 10. τέχνη καὶ κατὰ. — S. 12. v. 2. καὶ ὅσα τῶν. v. 9. καθάπερ ταῖς. v. 10. καὶ τῶν μορίων — ὅπερ c. cet. v. 11. περιαιρεθὲν c. cet. v. 13. τελεῶς, sic. deinceps γινομένη. — S. 13. v. 3. τῆς ἀμπέλους.

P. 553. v. 1. ἀγίαρτος ἦ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. γεγενημένη. v. 3. μή τις. v. 8. ὥσπερ. v. 12. διὸ μεταφυτεύειν κελεύουσιν. — S. 2. v. 1. ἐν τύλλοι. v. 2. ἀφερπυλλοῦται.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς. v. 3. καὶ ἐπὶ τῷ ὄρῳ. ceteri καὶ ἐπὶ τῷ ὄρμῳ. v. 5. γένησιν. v. 6. φύχων. v. 7. ψυχῇ. v. 9. κατὰ πάσθῃ. Camot. καὶ τὰ πάσθῃ. v. 11. ταῖς ὀρμισιν c. Camot. v. 12. ἢ ante τῶν om. c. cet. v. 16. λειγμένα μᾶλλον, bene! — Cap. 8. s. 1. v. 8. αἰεῖ.

P. 555. v. 3. βία γέ πως c. cet. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ, bene! v. 6. διαφέρον scribo ex usu Theophrasteo. Aliud διάφορον significat. — S. 2. v. 5. ποιότητος c. cet. prae-
ter Med. v. 7. ἐπομβρίαι c. cet. quod restituendum. v. 8. διὰ om. c. cet. v. 9. ἡ σκαπάνη ἧς ἡ τομή — ἡ ἐξαλ-
λαγῆς ἡ c. cet. v. 10. ὡς γ' c. cet. v. 14. διαφέρου. igitur scribo οὐδὲν ἂν διαφέρου. — S. 3. v. 6. ὥσπερ ἐξηρα-
μένων — γὰρ ἐν μεγίστῃ μεταβολῇ, recte! ὥσπερ et ἐν
μεγίστῃ μεταβολῇ habet quoque Camot. nec Heinsii est mu-
tatio. v. 13. πιλώσαι, sed η superscriptum, ut sit πιλῆσαι,
quod verum. cf. 3, 1, 4.

P. 556. Cap. 9. s. 1. v. 7. μίσχοι c. cet. v. 10. τὸ —
τὰ om. c. cet. — S. 2. v. 1. προσβύτιον. v. 3. πτωτέρα,
sed in rasura. v. 12. πλέον. — S. 3. v. 6. τῶν. v. 7.
συμμέτρον. v. 8. τῆς ἐκ φύσεως c. cet.

P. 557. v. 2. καὶ prius secludendum censeo. v. 4.
μαλίσθ' αἱ. — S. 4. v. 10. οὐκ ἐριτερός. — S. 5. v. 1.
ὅπως cum Camot. v. 3. χυμός. — S. 6. v. 4. καὶ τῇ
ὁμοιότητα c. cet. v. 7. ἐπικλύση c. cet.

P. 558. s. 6. v. 2. alterum καὶ punctis utrinque damna-
tur. — S. 7. v. 3. τὰς ἂν ὀνόματος εἴη, bene! v. 4. καὶ
οὕτως. — S. 8. v. 1. ἄλλον τε τρόπον. v. 11. ἐνυπάρχει
c. cet. — S. 9. v. 3. ἀτροφίαν ἀτροφεῖ — πέτρον continuat
c. cet. v. 3. γὰρ καὶ c. cet. v. 4. καθάπερ ὁ σῖτος c. Med.

P. 559. v. 2. καὶ μικρὸν ἐπάνω transponit post τῶν
ἐξῶν versu 4. c. ceteris. v. 3. λοιπὰν — μύδις c. cet. —
S. 10. v. 4. εὐβλαστειαν — ταῦτε' ἐκπέττειν. v. 6. ἐπισπω-
μένη c. cet. — S. 11. v. 2. δεῦν. v. 11. ἀνωγιάτων.
v. 12. ἀποκατώρυγες c. cet. v. 13. ἡ σκαπάνη βοήθεια
γενομένη καὶ γυμνοῦσα. v. 15. ψύχει, καθάπερ, omisso καὶ,
quod temere inserui. v. 16. πᾶγον εὐλαβούμενους, vere!
deinceps καὶ μετὰ ταῦτα δὲ bene c. cet. Structura tamen
verborum εὐλαβούμενοι scribere iubet.

P. 560. v. 2. ἀποδίδωσι c. Med. et Camot. bene! —
S. 12. v. 1. Τὴν δὲ, recte! v. 3. ἀναθερμανόμεσαν c. cet.
v. 4. καὶ δίσκιν. Quod Scaliger coniecit, ἀναθερμανόμε-
ρον, ad ὕδωρ referendum, imprudens posui in textu, vul-
gatam annotare omisi. Error hic peperit alterum, ut ver-
sionem Gazae, tunc enim humor vitiatu*s* ille refertmentatur
et refertmentans erumpit, ut pustulae, mutarem ita: tunc
enim aqua calefactu et fermentata effervescit et efflorescit
tanquam ulcuscula aut pustulae. Sero demum, cum Indicem
colligerem, vitia aditionis animadverti, cuius Gazae versio

occasionem praehuit Scaligero et mihi. Causa enim scabiei non potest esse pluvia aqua pauca et minuta, ut cum Gaza et Scaligero credidisse videtur etiam Plinius, sed pluvia pauca tantum in causa est, ut scabies efflorescere possit: pluvia enim largior causam scabiei ablueret, aut intra penetrans sedare dicitur. Causa igitur scabiem generans intestina debet esse, quam fortasse Gaza significare voluit, cum vitium humorem poneret, quem Scaliger ad pluviam retulit. Deinde inepte dicitur pluvia aqua pauca ἐξω διέναι, largior vero contra εἰς τὰ ἐντὸς διαδιδοῖναι, cum utraque extus incidat. At enim vero causa generans scabiem exterior videri potest, quoniam imber largior ἀποκλύζειν τὰ αἷμα dicitur. Cui opinioni repugnat sequens oratio, ubi imber penetrans interiora (versio nostra vitio intestinum habet, ubi *intestina* scripseram) παύειν, sedare et tollere scabiem dicitur. Igitur τὰ αἷμα debent significare humorem vitiosum exundantem, antequam in scabiem et formam sibi propriam efflorescat. Nunc ipsum vitii caput et erroris communis fontem aggrediamur. Verbum ἀναζυμοῦναι, si sequens ἀναθερμαίνόμενα verum est, de arboribus ipsis haud commode dici videtur: nam in terra ipsa, quam ἡ γῆ ἀναζυμοῖ c. pl. 2, 1, 3., genus aliquod ζυμώσεως seu fermentationis intelligi potest, quemadmodum ipsae arbores incallescere aestatis aestu haud inepte dicuntur, quanquam proprie is calor ad succum arboris pertinet, cui unice fermentatio convenire videtur. Quodsi vetus ἀναθερμαίνόμενα tenemus et probamus, vitiosum verbum δίδειν videri debet, et mutandum in διῆναι, ea significatione, qua transmittere, exsudare, percolare continentur. Ita Theophrastus de Melle, ubi de foliis est: δαὶ δὲ μήτε τελείως εἶναι ξηρά, ἵνα μὴ εἰς αἷμα ἐλκῃ, μήτε μανᾶ, ἵνα μὴ διῇ. quod postremum pro διῇ positum censuit etiam Sylburg. Similiter in h. pl. 1, 10, 3. de foliorum nutritione: μὴ ἔχουσι πόρους μηδὲ βλάβος διέν. Sunt plura Theophrasti loca, in quibus verba duo δίδειν et διῆναι aut permutata fuerunt a librariis scriptoribus, aut dubiae sunt scripturae et significationis. Ita c. pl. 5, 12. τῇ γὰρ μανότητι δίδειν καὶ οὐκ ἀποστέγει. ubi διῆναι praestat. Si probamus igitur ἀναθερμαίνόμεναι διῆναι, ipsae arbores dura translatione ἀναζυμοῦσθαι dicendae sunt. Superest, ut suspicemur, vocabulum aliquod omissum a scriptoribus librariorum fuisse, quo humor vitiosus Gazae significatus fuerit, seu commune omnibus arboribus ὑγρότης, sive proprium sicuti ὄψος melis: tunc vero ἀναθερμαίνόμενος

scribendum fuerit. In Plinio malim cum Dalecampio scribere: *nam si largiores fuere, perfundunt arborem et scalpunt scabiem. Caeterum grossi cadunt, si imbres nimii fuere. Alio morbo ficus laborat radicibus madidis.* v. 7. *ἐρίνα*, superscripto *α*. — S. 15. v. 2. *συντηθη* sine accentu. v. 4. *συβαίνει* *πλεία* c. Med. v. 6. *ροῦδα* *ἐπιγίνεσθαι* c. cet. sed iota primum puncto subnotatum. v. 7. *αῖμα* — *ἐπινίφθη*, sed *ι* ante *φ* in rasura et subnotatum puncto. v. 12. *ῥαγάδας* c. cet. v. 13. *ὡς μικρόν* c. cet. v. 15. *δὲ* ante *καὶ* *παμπλ.* om. c. cet. v. 18. *ἀσθενεία* c. cet. v. 19. *ἀπέκλυος* c. cet.

P. 561. Cap. 10. s. 1. v. 3. *καμυρός*. v. 5. *σφοδρότερος*. v. 11. *τῶν ὑπὸ τὸν πυρῆνα διαφύγων.* Est ad hunc locum docta Coraī animadversio, qui fatetur, se non intelligere, quem usum carni olivæ asserat vermis, si nucleum attigerit. Igitur coniicit, scriptum fuisse in hoc loco et in altero historiae verbum *διαφύωσιν* et *διαφύη*: quare praepositionem ὑπὸ quoque servandam censet. Equidem putabam, vermem, cum subit statim natus vel explicitus ipsum nucleum, eumque per umbilicum olivæ vel pediculum ingressus aggreditur, hoc contentum carnem ipsam non attingere. Scilicet genus videtur esse peculiare vermis, quod nucleo delectatur, aliud, quod carnis alimento utitur. Verbum *διαφύεσθαι* vel *διαφύη* adhibet quidem Theophrastus saepius, sed aliam ad notionem indicandam, inprimis vero de plantis vel seminibus germinantibus: vereor tamen, ut commode de vermibus vel larvatis vel explicitis et absolutis vocabulum usurpari possit. Denique quod addit vir egregius, in loco historiae gemello praepositionem eandem (ὑπὸ) videri a Gaza redditam fuisse: *At si in ipso nucleo erodat*, nolim equidem sola Gazae auctoritate confidere, cum eodem praestantissimus omnium taceat. Verum additum a Gaza ipso, si comparo scripturam huius loci antiquam librorum scriptorum omnium, *τὸν ὑπὸ τὸν πυρῆνα*, suspicionem mihi movet, in utroque loco olim scriptum fuisse *ἐὰν δὲ αὐτὸν ὑπὸ τὸν πυρῆνα*, vel potius antiquum *ἐὰν δὲ αὐτὸν τὸν πυρῆνα* paulatim in deterius *τὸν ὑπὸ τὸν* mutatum fuisse. v. 13. *ὑπὸ τῶν πνευμάτων εἶναι* c. cet. v. 14. *γενομένην*, superscripto *ου*. v. 15. *σύνκα*. — S. 2. v. 6. *ἀράχην*, sed *ην* ita scriptum, ut etiam *uv* legi possit. Sub *ν* adest punctum. v. 10. *τροφῆς γε, οὐσης* c. cet. v. 11. *οὐκ* om. c. cet. v. 13. *ἐμφυσήσῃ*, sed *ησ* e correctione, et *ση* punctis subnotantur.

P. 562. v. 3. *γενθμεται*. v. 4. *ἐτεροι* πρὸς τῇ c. cet. v. 5. *δαδὲρήννται* c. cet. — S. 4. v. 4. *κατὰ τὰς γούρας*, bene! — S. 5. v. 4. *λεγόμενων μὴ γενθμετων* c. cet. nisi quod *γινόμενων* in Camot. v. 5. *τὰς συνκῆς*, sic: ceteri quoque omnes scripti et editi *τὰς συνκῆς*: v. 7. *ἐπεὶ καὶ πῦματα*, sed *καὶ* minoribus literis insertum. Scribo igitur: *Ἐπικαίει δὲ καὶ καὶ πῦματα*. nisi malis in Codicis scriptura servata intellegere verbum omissum *διαφθίσκει* vel simile. v. 9. *τῶν σχολήκων*, omisso δέ. v. 10. *ἐν πολλοῖς*.

P. 563. v. 4. *ἐλαία* punctis subnotatum et tres postremae literae desuper quoque notatae punctis. v. 8. *καὶ οἷη* c. Med. deinceps *τριγμὸν* c. cet. — Cap. 11. s. 1. *Χι. 2. δελεῖν* scribingendum censeo, quod coniecit quoque Coray. v. 3. repetit *κατὰ φύσιν μὲν* (insero *οἷν*) *αἱ γηραιαὶ καὶ δι' ὠδενείαν* et cet. ubi *γηραιαὶ* duce Gaza mutandum in *γῆραι* vel *γῆρα*. Sed pars tantum prior orationis sic redintegrari videtur. Praeterea enim ab initio statim addenda haec videntur: *αἱ δὲ παρὰ φύσιν*. v. 6. *δὲ αἱ ἀπὸ* confirmat. v. 8. post *ἦττον* est rasura, in qua obscura sunt vestigia vocis *τα*. Certe desideratur *οἷον αἱ* vel simile supplementum sententiæ, ut post *ἦμισα*, ubi tamen *αἱ* in Codice, ut in ceteris, deest. v. 13. *ἐκστῆ*, recte! — S. 2. v. 7. *ἐλαίαι* circumscriptum punctis. v. 10. *Ταύτην δ' οὐ* c. cet. igitur δὲ restituendum.

P. 564. v. 2. *βιμῶς* c. cet. v. 3. *συμμετρου*. v. 7. *εἴτε παρὰ φύσιν* confirmat ab Heinsio addita. — S. 3. v. 3. *εὐθερόδω*, prius σ puncto damnatur. v. 5. *καὶ* ante δι' *ὑπερβολὴν* om. v. 9. *ὑπερπανθῶσω*, superscripto χ. v. 11. *ἀποπνέγονται*. v. 12. *ὀρθότυποι* c. cet. v. 13. *τέθεινται* c. cet. v. 16. *φθοράς* om. c. cet. — Cap. 12. s. 1. v. 4. *δυὶν αἰτίαν* c. cet. v. 5. *ὑπερβολή*.

P. 565. v. 3. *φανερὰ* habet quoque Urbinas. v. 5. *ἀπόλουσιν*. v. 6. *γίνηται*, bene! v. 7. *ἀλλ' οἶα δὴ*. v. 9. *μόνα γὰρ* et sequens *νέα* om. c. ceteris. — S. 2. s. 2. *πλῆσω*. v. 3. *ὄρεαι* c. cet. deinceps *πάγων* c. indicio *ὦν*. v. 8. *πῆξις* cum indicio scripturae *πῆξις*. Ceterum recte Coray censuit, in hoc et sequentibus capitibus ubique *ἐκπνέουσαι* et *ἐκπνέξις* scribi debere. v. 12. *ἀλλὰ καὶ*, recte! deinceps v. 13. *ὕψιν γὰρ* c. cet. v. 15. *ἀποκίων*. — S. 3. v. 3. *τάχα δ' ἂν τις* c. cet.

P. 566. v. 1. *ὕδρεστέραν* c. cet. v. 2. *πλῆθους*. S. 4. v. 1. *τὰ posterius* om. c. cet. v. 2. *παρὰ γε*, recte!

ceteri te addunt. v. 4. κλαυθμόν c. cet. v. 6. ἐκπηγνύουσιν. v. 8. ὅλος cum indicio ω. v. 10. τε εἶπεῖν c. cet. — S. 5. v. 3. αὐτοῦ τε, superscripto minutissimo η, ut videtur. v. 4. διῖκνεῖσθαι c. cet. v. 11. ἐπιούσα c. cet. — 8. 6. v. 1. μόνον παρὰ ἀρχαίων c. cet. v. 5. καθάπερ ἄλλ' ἅνυ γυμνά mutat doctissimus Coray in καὶ περὶ τὰ ἄλλα μὲ γυμνά.

P. 567. s. 7. v. 5. τὸ ante πνεῦμα om. c. cet. v. 6. διατρέχει c. cet. v. 9. Μακεδονίαν. v. 12. πηγνύσαι καὶ π. deinceps v. 13. χρόνον ἐργάζεται, recte! Mutanda igitur vulgaris quoque interpunctio. v. 14. πῆξις ὅλως ὥσπερ ἡ τοῦ ὕδατος ἡ πνεύματος c. cet. — S. 8. v. 3. μάλιστα πονεῖ, bene!

P. 568. s. 9. v. 1. ἐκπῆξις c. cet. bene! v. 3. μάλιστα c. cet. etiam Heins. igitur restituendum. v. 5. πῆξις ἐφίσταται, omisso καὶ, recte! v. 7. διῖσιν. deinceps ἐκπηγνύσθαι. v. 8. ἥτιον δ' ἑτέρων c. cet. v. 10. διῖσιν. v. 9. ἐργατικόν, ut 5, 14, 6. v. 10. δυοῖν. v. 11. ἡ om. v. 13. ὀστρύνη c. Med. — S. 10. v. 2. Scaligeri φορὰ confirmat, nec dubito, veram eam esse scripturam propter comparisonem cum flumine. — S. 12. v. 1. Ἐπὶ δὲ πόν c. cet. v. 2. ἐκπῆξις c. cet. recte! v. 3. λεπίδες om. c. cet. v. 4. πλατέα.

P. 569. v. 1. οὐδὲν διαμένει c. cet. v. 5. ἐκπῆξις c. cet. recte! v. 6. ὥσπερ, bene! v. 10. ὡς αὐτόθεν καὶ οὐκ ἐκ στασίμου c. cet. v. 13. καὶ αὐτῇ c. cet. — Cap. 13. 1. v. 2. περιβεβोधρωμένα restituendum. v. 6. δι' εἰσγασμένη. v. 8. post ἀπαθεστέρα rasura. Vetus illa scriptura ceterorum librorum restituenda. v. 12. ἐκπηγνύουσι καὶ διαλύεται c. Med. v. 13. τὴν γῆν confirmat. — S. 2. v. 1. ὀλεθριώτερος c. cet. quod restituendum. v. 3. κῆκείνος. v. 4. ἂν εἴη. v. 5. ποιεῖ.

P. 570. v. 5. διαλύεται c. cet. — S. 3. v. 3. ὅλως c. cet. — S. 4. v. 3. ἐλάας. ceteri ἐλαίας. v. 15. ἐκπῆγνύσθαι c. Med.

P. 571. s. 5. v. 2. ἅμα βλάστησις c. Camot. v. 3. γίνεσθαι c. Camot. v. 5. πολὺν καὶ ἰσχυρόν. v. 9. πῶς et in xaxura deinceps αν agnoscere licet. — S. 6. v. 4. ὅτι ἐπὶ μὲν ἐπὶ δ' αὖ. v. 8. ὀβλωστοὺς καὶ δὲ βεβλωστηκότος, bene! v. 10. ὅτι οὐχ c. cet. v. 14. πῆξιν. — S. 7. v. 2. κατακρηπτομένης ὀλῆς c. cet. recte! v. 5. ἀποστέγονσα τὴν εἶς, bene! ceteri — στεγάζουσα τὴν εἶς. v. 7. νέους.

P. 572. v. 3. τῇ δ' αὐτῇ, sic. — Cap. 14. s. 1. v. 6. ὃ ἀπὸ restituendum. v. 7. διαλυτικώτερος c. cet. v. 9. καὶ τέκοντος, recte! v. 11. προδαρμαθέντα. — S. 2. v. 3. πλεονάμεις, recte! v. 5. διέχοντων. v. 6. αἰθριαί. v. 9. πρότερον, bene! deinceps ἐκπηγνύντας. v. 11. Λάμψαν. v. 14. ἐξαχθέντος, sed in rasura prius v. vel. u. est.

P. 573. s. 3. v. 1. αἱ ἐκπήξεις scribo. v. 3. ἐν αὐτῇ. v. 6. τὰς χώρας om. c. cet. v. 7. ὕπερ καὶ τὸ πρότερον. deinceps τὸ περιγεγνημένον c. cet. v. 9. νῦν δὲ γέγονε c. cet. — S. 4. v. 1. Ἐστὶ δὲ αἷ c. Med. et Gaza, bene! v. 10. ἐκπήξεις, sed v. in rasura obscurum. — S. 5. v. 4. λεπτιότερον c. Med. v. 8. ὕλης c. cet.

P. 574. s. 6. v. 1. Κορηίδας ἦ. v. 2. Θράκην c. cet. v. 3. ὅποτε νῦν μᾶλλον πρότερον c. cet. quod restituendum, inserto tantum ἦ. v. 5. οὐ τὴν c. cet. unde scribendum οὐ τὴν λεπτιότητα — αἰτιατέον. v. 6. ἐκατέρου καὶ τοιαύτας c. Med. An fuit αὐταὶ καὶ τοιαύτας? v. 13. οὐ πεποιημένους c. cet. — S. 7. v. 3. τὴν ὅλην c. cet. v. 4. αἱ confirmat. — S. 8. v. 2. καὶ τὰ, bene! v. 5. διαφύεσθαι c. cet.

P. 575. v. 1. ἐπικαίειν. v. 2. τῶν ψυχρῶν c. cet. v. 4. ὅσα corrige. v. 5. λυπρότητα, ἣ δὲ διὰ λεπτιότητα. Heib. ex A. 1. 2. Bas. ἣ δὲ διὰ λυπρότητα interseruit. — S. 9. v. 5. ληγουμένοις, bene! v. 7. γὰρ ἣ κίνησις omisso καὶ c. cet. v. 8. καὶ τῷ — τὸ προσπίπτον, rectius! Verum Coray scribi voluit βάθος, διαφεύγοναι — βοηθεῖ γὰρ ἣ κίνησις, ὥστε ἰκανὸν εἶναι πρὸς τὸ πίπτειν εἶναι. Intelligit autem de vexum locum, e quo pluvia aqua congregata semper defluit. — Cap. 15. s. 2. v. 2. τῇ σκληρότητι καὶ ξηρότητι c. Med. v. 3. τῇ δ' c. Med.

P. 576. v. 1. συνεχθῇ, sic. v. 2. συμμέτρων. v. 3. καὶ om. Recte Coray ἦ substituit. deinceps κρατήθεισα c. cet. — S. 3. v. 5. εἰάν δὲ δὴ c. cet. v. 6. ἀγαν ἔστι, bene! deinceps παρκεννίος fere ut ceteri. v. 7. καὶ εἰάν δὴ c. Med. v. 13. ἀκαιρίως c. cet. — S. 4. v. 1. φουισυμένον c. cet. v. 6. ἐμφυόμενα corrige. v. 8. κιντὸς c. cet. v. 9. ἄλμον. v. 10. ἰσχυρότατον τε c. cet.

P. 577. v. 2. ὀρεβάκη c. cet. post καλεσμένη addit φθείρει, recte! v. 5. δ' ἄλλων. v. 6. αἶρα. — S. 6. v. 1. ἡλίου c. cet. v. 4. διὸ om. c. cet. v. 6. οὐσίας τὰς c. cet. v. 7. ἐπικαίει. v. 9. post ἀπνοῇ. addit καὶ τοῦτου καὶ τοῦ ἐντός, bene! v. ultimo ἰσχυροτάτη cum rasura, in qua v. agnoscitur. — Cap. 16. s. 1. v. 2. εἰσπρ. v. 4. ἐνία, sic.

P. 378. v. 4. διαφθιρόμενος δαΐσαιν, sic. — S. 2. v. 9. πύκην γ' οὖν ἐν δαδουροῦσιν c. cet. v. 11. διὰ τὸ c. cet. v. 12. βλάστησιν, sic. — S. 3. v. 3. ὑπομένα v. 8. ὡς ὑπερωγμοθέντα.

P. 579. v. 1. σχίσιν δὲ c. cet. — S. 4. v. 6. δύσχισια v. 10. ἢ τούτων c. cet. — Cap. 17. s. 1. v. 7. οὕτως. — S. 2. v. 2. μέχρι οὐ. v. 5. δ' οὐ α. Med.

P. 580. v. 5. στερουμένης c. cet. — S. 3. v. 1. ἐπισπῆς, sed primum σ in rasura, ut v. 3. et 5. — S. 4. v. 3. καὶ ἐπὶ. v. 4. τῶ βύθους ἐνίας, sed in βάθους in rasura est u. v. 6. βλαστήσεως c. cet. v. 8. φορῶν c. cet.

P. 581. s. 6. v. 4. δὲ τῶν περι. v. 5. κολουσιῇ, ad σ in rasura. v. 7. τοῖς πρότερον. v. 9. ἔσχατον καὶ τελευτατον, bene! v. 11. ἐκείνο — γενέσθαι c. Med, v. 12. γενέσθαι καὶ μελλήσιν c. cet. v. 13. μάλιστα μόνον in c. cet. v. 16. ἱκαρπίας c. cet. v. 17. ταῦτ' ἐκεῖ. — S. 7. v. 5. κατέδεσθαι — δεινῶν θανάτῳ c. cet. v. 7. ἀπαθήσῃ c. cet. v. 8. corrigo πηρουμένη contra librorum omnium auctoritatem. v. 9. ἰσχυρόν δὲ καὶ ἄπασιν c. cet. v. 10. ἐπεὶ ἔτι γε βλαστητικὸν ἄμπλος, unde coniectura mea confirmatur.

P. 582. Cap. 18. s. 2. v. 3. πολυχρηία ταχὺ γὰρ c. Med. v. 8. μαδαί, sed v. 9. μαδα. — S. 3. v. 4. ἐν τε Μηδείᾳ. v. 7. καὶ ἰσχυρόν c. cet. v. 9. τε καὶ ψυχεῖ c. Med.

P. 583. s. 4. v. 7. τὰ ἄλλα. v. 9. πυρῆνι. v. 12. κνήκος — κνήκωδη, sed η in rasura apparet prius fuisse. In fine addit initium sequentis libri usque ad αἰκεία versus 2.

AD LIBRVM VI.

Cap. 17. s. 1. v. 5. ἑκατέρα c. cet. v. 7. χυλὸς μὲν ἢ c. cet. v. 8. ἐναπόμειψις fuit antea in rasura.

P. 584. v. 2. ἐν οἷς ceteri ἔχουσι τῇ ἀφανεί. v. 4. χυλοῦτε c. cet. — S. 2. v. 1. χυλῶν c. cet. v. 6. corrige χυλῖ. deinceps πρότερον γὰρ. ceteri πρότερον γὰρ. v. 8. ἐκαστοῖς c. cet. v. 10. δὲ καὶ c. cet. — S. 3. v. 6. πηκτικῶν ἢ ταικτικῶν, sed ακ in postremo vocabulo scripta in rasura et puncta subnotata. v. 11. ἢ πηκτικῶν ἢ δηκτικῶν ἢ ἀπλῶς c. A. B. v. 12. αὐστηρὰ δὲ recte!

P. 585. v. 2. κρηνημένας c. cet. v. 5. καὶ ante αὐστηρὰ om. c. Heinsiana. S. 5. v. 6. περιλεπτικμένα c. Camot. et Med. v. 9. ἀνὰ μὲν om. c. cet. deinceps συμπᾶσι.

11. ἐπαλσίφρον. v. 13. καὶ ἀπλῶς ὅτι μάλιστα δεμνὴ ἢ Camot. εἶναι c. cet.) κατὰ φ. c. cet. v. 14. οὖν ὁ τρόπος c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 3. τραχὺν δὲ τὸν πολυγ. c. cet. v. 5. πανοσιδῇ c. ceteris.

P. 586. v. 2. et 3. γαννοσιδῇ c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. καὶ οὗτος. ceteri οὕτως. v. 7. τοιοῦτο θραῖ, bene! v. 9. γὰρ εἰδέναι c. Med. et Gaza. — S. 2. γ. 2. ἐπαι τῷ τς c. cet. v. 4. δύναται c. cet. v. 5. αἰτίαν μοιότητος εἶναι τῶν c. cet. v. 7. κἀκεῖνο c. cet. v. 8. εἰ δὲ πάναντία c. Med. ceteri εἰς δὲ.

P. 587. v. 1. μὴ πάντα om. c. cet. v. 2. διατίθεναι c. cet. — S. 3. v. 3. ἐκότερον ἐποίησιν auctius, bene! v. 7. αἰ γὰρ c. cet. v. 10. τὴν ἐκ θατέρου. — S. 4. v. 2. ποιῶ τὰς om. c. cet. sed omnino ποιοῦσι scribendum censeo. deinceps ὡς ἴσμεν c. cet. v. 4. καὶ τὸ ἥττον c. cet. quod restituendum. deinceps ἀποδέδωκεν c. cet. v. 7. ὁμοιοσχήματα c. Med. sed a postremum in rasura superscriptum. deinceps εἰ, sequente rasura. v. 9. δύο ὀρθαῖς καὶ τῷ μυριαγωνῶν τέτταρσιν ὀρθαῖς ἢ τὸ τετράγωνον τέτταρσιν. v. 15. ὥς εἰ ἐκ scribendum sententia ipsa docet.

P. 588. Cap. 3. s. 1. v. 1. ἐναπομίξει, sed e prius in rasura. deinceps χυλὸς habet hic, et v. 3. χυλὸν et 5. ἀχυλὸν. v. 10. ἀχυλα. — S. 2. v. 2. φαίνεται γε ταῦτα c. cet. quod restituendum esse docet ταῦτα. deinceps ὅσαι θ' ἁλμῶδεις, egregie! v. 3. ὡς ἢ τέφρα, bene! v. 4. ὥσπερ καὶ ἡ, bene! v. 6. χυλὸς. v. 8. χυλοῖς. v. 9. ἐρχυλα. v. 10. ἐξαλλοιωμένη c. cet. — S. 3. v. 2. γὰρ om. c. Med.

P. 589. v. 2. τῶν σηπομένων c. cet. v. 5. ἐν ἅπασιν. v. 9. πρότερά τις τίθεται c. Med. — S. 4. v. 2. χυμοὶ τῶν ὑγρῶν c. cet. quod restituendum. deinceps γινόμενος μὲν δῆλον ὅτι διὰ. ubi μὲν bene additur et διὰ, quod posterius Heinsius addidit. δῆλοι ceteri praeter Heinsianam. Ceterum temere in nostra versa 5. γινόνται fuit additum. v. 6. οὐδ' ὅμοιοι c. cet. v. 8. πέριψιν, sed μ in rasura tantum apparet. — S. 5. v. 2. τούτους, τοῖς ceteri τόπους. v. 3. οὕτως. v. 5. εἰς δὴ c. Med. v. 9. χυλοῦς deinceps ὥσπερ καὶ ἐξωφ. inter καὶ et s superscriptum με igitur Μενέστωρ voluit dare. v. 10. σῆψις γένηται c. cet. et Gaza, deinceps φυντοῦ c. cet.

P. 590. v. 5. οὐδ' ἐνός. post καρποῦ addit. τοιοῦτος ἢ αἴπερ φύλλου καὶ καρποῦ καὶ κελύφους, egregio supple-
Theophr. oper. T. V.

mente, ubi tamen alterum καρπού in καυλοῦ mutandum videbitur ei, qui comparaverit locum infra 6, 10, 7. — Cap. 4. s. 1. v. 1. γυλῶν. v. 3. ἄν τις. v. 11. ἀναπηδῦναι, prior pars literae η punctis utrinque notatur. v. 12. ὡς δ, bene! v. 13. καὶ γὰρ οὗτος — εἶδος ἀντιτιθεῖτο τοῦ γλυκύος, sic cum. Med. ὡς οὗτος — τιθεῖ τοῦτο γλυκύος Camot. — S. 2. v. 1. διαφέροι. an deest ἄν? v. 2. διαπείαν c. cet. v. 3. καιριώτατος c. cet.

P. 591. v. 5. εἰς τὸ πλείονα ἰδῆν αὐτῆς ἐκεῖνό γε, καὶ in voce ἰδεῖν inter antecedens α et iota et sequens δ rasura magna, ubi desuper punctatum schema literae υ apparet in ceteris clare ἰδῆν scriptum extat, et cetera eodem modo. — S. 3. v. 3. ἄνον πότρεα. v. 8. εἴησαν. v. 9. Ἐπὶ ἔν γε, bene! — S. 4. v. 2. καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἱμαῖοις v. 4. κρατῇ c. cet. v. 5. τρέφεται διεφθαμένους, egeat v. 8. ἡ om. e. cet. v. 9. μήμερισμένοι c. Med.

P. 592. s. 5. v. 6. τοιαῦτα πλείονα c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 2. τῶν om. e. cet. v. 4. ὅσα δὲ c. Med. v. 6. ὅλος c. cet. quod restituendum. v. 7. καὶ οὕτως c. cet. v. 9. τῶν ἁλλῶν, ἐνια ζῶων δὲ ὅ. sed prius ἡ in

rasura tantum apparet, ut versu sequente τοὺς ἄλλους, sic scriptum. — S. 7. v. 1. ἀτροφον ἐτέροις, et v. 8. καὶ τὸ ἄλλοις τρέφον, bene! v. 4. οὕτως. v. ultimo σκῶρον.

P. 593. Cap. 5. s. 1. v. 1. κατὰ ταύτας c. cet. v. 2. γὰρ ἄλλως. v. 3. εἰς τὸ μὴ ἔ. cet. v. 9. ἄλλοις ζῶας c. cet. quod servari poterat. — S. 2. v. 3. δοκεῖν c. cet. v. 4. ὅταν κατακάειν ἡ ταύτην προσαγομένην. Vera scriptura latet adhuc ab aliis indaganda. v. 7. καὶ διὰ τοῦτο om. c. Med. — S. 3. v. 1. "Ο δ' ἄν τῷ δόξειεν ἄσπον, recte! v. 2. τὰ ἄλλα. v. 7 sqq. ἔντομα — ὑπὸ τοῦ ἐλαίου βαρύνεται — τῷ γλυκεῖ, καθάπερ οἱ κνίπες — τὴν αἰτίαν ἐν τῇ δριμύτητι ληπτέον, ὥσπερ καὶ τῆς ὀργάνου. Discessit a magistri disciplina. Is enim in h. a. 8, 26. πάντα τὰ ἔντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα· τάχιστα δ' ἄν τις τὴν κεφαλὴν ἀλείψας ἐν τῷ ἡλίῳ θῇ. ad quem locum annotatio docebit, huius auctoritatem ceteros scriptores secutos insecta ita suffocari intellexisse: quaquam mentio capitis ad sensus organum aliquod referri videtur. Idem in h. a. 4, 8, 15. αἱ μέλιται καὶ οἱ κνίπες τοῦ μέλιτος· ἐκ πολλοῦ γὰρ αἰσθάνονται, ὡς τῇ ὁσμῇ γιγνώσκοντα. καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ θείου ὁσμῆς παλλὰ ἀπόλλυται· ἔτι δὲ οἱ μύρμηκες ὑπ.

μῆλον καὶ θείου περιπαττομένων λαίων ἐκλείπουνσι τὰς
 ὑμηκίας. Lubens igitur vocabulo ἐλαίου aliud substitue-
 re, si reperire potuissem eiusmodi, quod materiam oleosam
 imulque acrem odore significet. Ceterum scribe κνίπες, ut
 n duobus historiae locis est. v. 10. ὅτε om. c. cet. ut
 v. 11. εἶδος, et deinceps χυλὸς habet c. ceteris.

P. 594. v. 1. κνίπες. — S. 4. v. 1. τοῦτο, sic. v. 7.
 τοῦ εἰς ἀρμόττειν ἢ μὴ, sed εἰ a secunda manu factum ap-
 paret. Videtur fuisse τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀρμόττειν ἢ μὴ. v. 11.
 οὐδ' εἰ τοῖς πόροις c. Med. v. 13. ἀποδώῃ, sed finis in
 rasura. — S. 5. v. 2. πασιν καὶ αὐταῖ. v. 10. οὐδενί,
 recte! — S. 6. v. 1. χυλῶν. v. 2. ἔστι.

P. 595. v. 1. ὥςτις c. cet. quod restituendum. v. 5.
 τὸ ἀνάλογον, sed τὸ habet q a latere dextro punctis cir-
 cumscriptum et insertum minutum iota, ut τὶ fuisse videa-
 tur, deinceps χυλὸς. v. 7. οὕτω δὲ τοῦ γένει λανθάνοντας
 c. Med. v. 9. τοῦ γλυκέος mecum. ceteri τοῦ omittunt. —
 Cap. 6. s. 1. v. 2. χυλοὶ. v. 3. γλυκεῖς ἢ πικροὺς. v. 8.
 ὧς δὲ κατὰ c. Med. v. 10. τάχα δ' ἂν δόξειεν. — S. 2.
 v. 3. χυλοὶ καὶ αἱ ὀσμαι, articulo addito, bene! v. 5. πε-
 πεμμένα c. cet. v. 6. εὐχυλότερα.

P. 596. s. 3. v. 3. μετὰ τὴν πέψιν c. cet. v. 4. χυλοὺς.
 v. 10. καθάπερ ἐλαία συνεμφαίνουσα πρὸς τὸ στρυφνόν. Ita
 Urbinas: sed locum nondum persanatū esse puto, prae-
 sertim si considero ea, quae hinc excerpserit Galenus operum
 T. II. p. 44. versu 20 seqq. ed. Basil. Is ita disputat: οὗ
 ἀπὸ τῶν δένδρων καρποὶ πάντες, ὅσοι γλυκεῖς ἡμῖν φαίνον-
 ται πεπανθέντες, ἄρτι γεννώμενοι στρυφνοὶ τε εἰσὶ καὶ ξηροὶ
 ταῖς συστάσεσι, καὶ κατὰ τὴν τοῦ γεννώντος δένδρου φύσιν
 ἕκαστος, ὥς που καὶ Θεόφραστος ἔλεγεν, ἐλαῖαι, σταφυλαί,
 μήλα, ροαί, μόρα, φοίνικες, ἄπιοι· προϊόντες δὲ τοῦ χρόνου
 γίνονται μὲν ὑγρότεροι, προσλαμβάνουσι δὲ ὀξύτητα τῇ
 στρυφνότητι, καὶ ταύτην ἀποτιθέμενοι κατὰ βραχὺ γλυκεῖς
 αὐτοὶ γίνονται τελειούμενοι· τινὲς δὲ οὐδ' ἐπὶ τοῖς δέν-
 δροις, ἀλλ' ἀφαιρούμενοι μετὰ χρόνον ἀπαραλαμβάνουσι τὴν
 γλυκύτητα· ἄλλοι δὲ τινες οὐδὲ διὰ μέσης τῆς ὀξύτητος,
 ἀλλ' ἄπικρος ἀπὸ τῆς στρυφνότητος ἐπὶ τὴν γλυκύτητα
 παραγίνονται, καθάπερ καὶ ὁ τῆς ἐλαίας. — ἔπει δὲ καὶ
 κατ' ἀρχὰς μὲν εἰ ξυλῶδεις ὄντες, ὥς καὶ Θ. ἔλεγε, ξηροὶ
 τε εἰσὶν ἅμα καὶ στρυφνοὶ, τὸ πλῆθος δ' αὐτοὺς τῆς ἐπιδ-
 ρέουσης ὑγρότητος ὀξεῖς ἐργάζεται, πρόδηλον, ὥς γεωδέστε-
 ρος μὲν ἐστὶν ὁ στρυφνὸς χυμὸς, ὑγρότερος δὲ ὁ ὀξύς. quae

eadem paucis repetit p. 47. v. 58 seqq. Tgitur hinc aut Theophrastus emendandus videtur, aut Galenus locum Theophrasti male et negligenter excerpfit. Viderint acutiores! v. 11. συνεμφαίνουσα πρὸς τὸ στρουφνόν. — ἐκ τῶν στρουφνῶν, καθάπερ ἄπειαι, omissis εἰς τὸν ὄξυν. — S. 4. v. 3. οἰνώδεις οἱ χυμοὶ c. cet. v. 4. ὥσπερ ὑδατώδης c. cet. quod restituendum. v. 9. ὅτι τὸ c. Med. v. 11. τῆς ὀψέως c. cet. v. 12. μέντοις ἐστὶν αὐτοῦ. v. 15. ὅταν ἤτ' φ' ξηρότερον sine lacunae indicio, quod habent Medic.

P. 597. v. 4. καὶ αἰ τοῦ ὑγροῦ καὶ αἰ συναύξοντος, ἤ. v. 6. τὰ τε δοκεῖ. ceteri τε δοκεῖ. v. 7. κατὰ τὸ πάχος collocat post συκῆς versu sequente c. cet. v. 11. ψυχροὶ καὶ στορ. c. cet. — S. 6. v. 1. Ἀπάντως. v. 2. χυλὸν. v. 3. γρόντας cum indicio ω. ceteri γρόντες simpliciter. v. 5. ἐκκρίσεως. v. 7. ἄχυλος. v. 9. καὶ τελείως c. cet. — S. 7. v. 2. χυλῶν. deinceps συγκαίμενας c. cet. v. 4. τελείωσιν. v. 5. ἄχυλος.

P. 598. v. 1. δεομένων c. cet. — S. 8. v. 4. τυγχάνει. v. 7. λίπος. v. 8. κυρσιωδῶν c. cet. — S. 9. v. 2. χυλῶν. v. 3. ἢ καὶ. v. 4. ἐναντίως ἢ ἐπὶ scribendum esse monuit Coray. v. 9. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἄλλην τινα ἔχει θεωρίαν scribendum, coniecit idem Coray. — S. 10. v. 2. χυλοὶ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. χυλῶν.

P. 599. v. 2. ἄλλοιοῦ δὲ καὶ ποιεῖ c. cet. quod restituendum. v. 6. χυλῶν. — S. 2. v. 6. οἶον τῶν τε τοῦ στρουφνοῦ c. cet. quod restituendum. v. 7. ἢ ἐκκρίνεσθαι τὰ τῶν πρότερον αἰ, θάτερα δὲ ὑπομένειν. ἢ τρίτον c. cet. v. 10. ἄτοπον c. cet. v. 11. post ἐξίεναι addit: ἢ πάντων ἐνυπαρχόντων οἶον τοῦ τε στρουφνοῦ καὶ ὄξεος καὶ γλυκέος, τὰ μὲν ἐκκρίνεσθαι τὰ τῶν πρότερον αἰ, τὰ δ' οἰκεία καθ' ἕκαστον θάτερα δ' ὑπομένειν ἢ τρίτον τὰ μὲν ἐξίεναι τὰ δ' ἐπεισιέναι. quod supplementum Medicus etiam habet, unde vulgatam redintegravi. Sed praeterea alterum membrum addendum fuit: ἢ τὰ μὲν ἐξίεναι, τὰ δὲ ὑπομένειν. Sequens enim ἄμφω duo membra desiderat. v. 13. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο cum indicio literae alicuius additae in fine. v. 15. οὕτω c. Med. deinceps πάθος, ποιότητος c. cet. — S. 3. v. 1. Τῶν δ' ἄλλων δ' ὑπὸ c. Med. v. 6. πρὸς οὓς ἡ μεταβολή, τὸ δὲ. ceteri προσοῦση μεταβολῇ τὸ δὲ. v. 11. ἐκ τε — οὕτως c. ceteris.

P. 600. s. 4. v. 9. ἐν ἑαυτῷ. — S. 5. v. 1. ἢ καὶ. v. 9. χυλοῖς. v. 13. ὁ δ' ὥσπερ c. cet.

P. 601. s. 6. v. 1. ἀναλίσκοντον μεταβάλλει δὲ καὶ, primum bene! v. 2. ἀποκαθίστασθαι πάλιν c. cet. v. 3. σπασίως καὶ c. cet. v. 6. ἂν μὴ γένηται σφοδρὸν cum Gaza, recte! — S. 7. v. 8. ἔξω τινός. v. 11. διαφθαρέντος ὑπὸ τῶν ἐκτός addit. — S. 8. v. 1. οὕτως c. Med. v. 3. καὶ ὑπὸ τούτων c. cet. v. 4. μετάβασις, ἐναντία γὰρ πᾶσιν τῶν, αἱ c. Med. — Cap. 8. s. 1. v. 3. πλεῖον ἴσχει τοῦλαιον.

P. 602. v. 3. δύνανται c. cet. v. 4. καὶ συμπτώματι. v. 5. τῷ πυρὶ ληπτέον c. cet. deinceps εἰ τῇ ὥρᾳ c. Med. v. 6. τάχα ἄμφω c. Med. v. 7. ὑγροῦ om. c. cet. ut sequens δέ. — S. 2. v. 3. πληθύνεσθαι. v. 7. post συλλεγομένας addit καὶ ἀγχεμασμένας τὰ μάλιστα καὶ τετελεσμένας, bene! v. 8. τελέωσιν c. cet. et sequens καὶ om. c. cet. v. 10. ὁ ἀντιλεγόμενος, bene! — S. 3. v. 5. ὁμὸν c. ceteris. v. 7. ἢ ὑστέρον ἐκπεμφθεῖσα, sed μ in rasura. v. 9. συναπόλυσί τι τοῦ πέντε ὁ χυλὸς c. Med.

P. 603. v. 4. τὸ μὲν γὰρ, confirmat igitur coniecturam meam. v. 6. σήψει cum indicio scripturae σήψην. v. 10. ἐναπομένει. — S. 5. v. 2. ἐστίν. — S. 6. v. 1. ἰσχύουσιν c. cet. v. 2. ὁ καὶ ἀποροῦσιν. v. 8. τοῦλαιον. v. 9. ἀλλὰ τὸ μετόπισρον οὐκέτι δύναται c. cet.

P. 604. v. 3. τὸν ἐλαϊώδη δ' ἀδύνατον c. cet. praeter Med. — S. 7. v. 3. πληθύνει c. cet. v. 7. ἐλαιον ἐστὶ c. cet. v. 8. γὰρ εἶναι c. cet. — S. 8. v. 2. ἄσπερ ὥσπερ αὐταὶ c. Med. v. 3. συμφωνεῖ ἂν ἐκ πάντων c. Med. συμφωνοῦν ἂν ἐκ π. Capotiana, συμφωνοῦντ' ἂν ὑπὸ ded. Heinsius. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 9. ξυνισταμένου c. Capmot. — Cap. 9. s. 1. v. 2. δ' ὅσα χυλὸν — εὐθύ. v. 5. διαμασσωμένοις. v. 6. γενομένοις χυλὸν σύγγυς.

P. 605. v. 3. αὕτη γὰρ εἰς. v. 5. εἰ πῃ ἐνότερον ἢ πῶς ταυτὸ διαφέρον c. cet. praeterquam illi διαφέρουσιν. — S. 2. v. 2. αὐτὰ om. c. cet. v. 4. στρυφνὰν οὐκ ἂν ἐφέλοι, sed oi in rasura. v. 8. πεχροῦ, τῶν c. cet. v. 11. διαφέρουσα c. Med. — S. 3. v. 2. ἐνδύλως. v. 4. μαράθον, μύριδος, ita ut in rasura μύριδος appareat. v. 10. ἐμφαίνεται δὲ καὶ ἐν διαμασσωμένων χυλὸς, spatio vacuo relicto. — S. 4. v. 3. ὅτι.

P. 606. v. 2. εὐχυλίας ἀρχήν. v. 4. εὐχyla. v. 8. post εὐστρον addit ὡς οὐ μινυμέναν ἅμα τοῦ γλυκέος καὶ εὐόσμου. — Cap. 10. s. 1. v. 4. καὶ δοίμυς καὶ δῆύς. ὁ ἀλμυρός.

οὐκέτι. v. 8. ἀλμυρός. v. 10. ἀγένητον. — S. 2. v. 1.

Ὁ δὲ, sic. v. 5. καθάπερ ἰχθύς c. cet. v. 8. ἄσπερες, recte!

P. 607. v. 8. τὸ ante φυτὸν om. v. 13. φησὶ Δημό-
κοιτος om. c. cet. v. 14. σκαληνές ἀλλὰ γωνοειδῆ. v. 15.
οὖν om. c. cet. v. 16. κωλύει πρὸς τὴν c. cet. — S. 4.
v. 9. ἀναφερομένης. v. 11. ὅλως τὸ ἀλμῶδες, recte! —
S. 5. v. 4. οἷόνπερ ἐρβίνθω καταλαμβάνει καὶ τοῖς. v. 5.
ἄλμαι νοσηματικῶ, ὥσπερ. verbum ἄλμαι cum leni et sine
accentu.

P. 608. v. 1. ἡ ῥοδωνία c. cet. v. 3. ἀπολυθέντων c.
Med. v. 4. ἐκφυση. v. 6. τοιαῦτα συγγενῇ c. cet. quod
restituendum. — S. 6. v. 1. χυλὸν c. cet. bene! sequens
τοῖς ante κλωσὶ confirmat. v. 3. ὅλως c. cet. v. 7. μὴ δια-
μασησάμενος. ceteri negationem omittunt. v. 10. ἥπερ (Camot.
εἴπερ) καὶ πεφυκότος. καὶ γὰρ c. cet. — S. 7. v. 1. ἐν
ἄμφοιν c. cet. v. 5. ἀμφίστασθαι, sed μ in rasura tantum
agnoscitur. v. 6. ὡς ἀν ἄλλοτρια c. cet. quod restituen-
dum. v. 7. γνοῖ c. cet. sed inter χ et ν apparet indicium
rasurae. v. 8. ἀνωίδη c. cet. v. 9. ὥστε ἐάν. v. 13. τοῖς
βολβοῖς c. cet. v. 14. σκόρδοις.

P. 609. s. 8. v. 5. ἐπεὶ καὶ τὰ γ' ἐν — φυόμενα τὸ
ἔχειν, sed in τὸ apparet rasura cum ω. itaque ceteri. v. 7.
ἄμμον. sequens δὲ om. v. 10. εὐμερίστον. — S. 9. v. 2.
πίπτουσα — ἐνια, sed in rasura πίπτουσαν apparet. v. 4.
καταλογον ἤδη τοῦ χυλοῦ εἶναι, sed super εἰ scriptum ν.
v. 6. τὸν λίθρον ἐκβαλόντες, sed κ in rasura et punctis duo-
bus subnotatum. v. 11. θέρους εἶναι βελτίω, καθάπερ,
bene! — S. 10. v. 1. Κατ' ὀλίγον c. cet. v. 5. ἀναίρερε-
ται, sed εὐρεται in rasura apparet, υ inserto prius. v. 6.
τόπους c. cet.

P. 610. v. 3. περὶ οὐπερ, bene! — Cap. 11. s. 1.
v. 7. δὲ οὐδὲν — διαφέρει, γινουμένων δὲ. — S. 2. v. 4.
τοῦ βότρυος, sed correctum τοὺς βότρυας. v. 11. ζῦθος.
v. 12. καὶ αἱ, bene! — S. 3. v. 4. εὐχυλία.

P. 611. v. 9. ἀλλὰ τοῖς. v. 4. κλωσὶν — χυλῶν. v. 7.
ἐρπύλλου. — S. 4. v. 8. εὐχυλία. v. 10. πλεῖστον. v. 12.
εὐχυλίας. — S. 5. v. 1. περὶ δὲ. v. 3. τὸ μετὰ. v. 4.
λαβεῖν ἐπὶ — λεχθέντος πρώτον ὅτι c. cet. v. 5. κυλῖαι,
sed correctum. v. 8. post ἔχουσιν addit οὐδὲν περίττωμα,
δύναμιν δὲ ἔχουσιν εἰς et cet. egregie! v. 9. εὐχυλίαν.
v. 12. εὐχυλία.

P. 612. v. 2. ὅσα πίνου τευχάνει — ἡ πύκη, bene! sed o in ὅσα apparet tantum in rasura. v. 5. οὔτε, sed o in rasura. sequens καὶ habet. v. 7. ποιότητι c. cet. deinceps τὸ δὲ ἴδιον, sed prima litera in ἴδιον in rasura est. v. 8. ποιότητος. — S. 7. v. 5. ποιότης ἢ αὐτή. — S. 8. v. 2. παρὰ, sed correctum. v. 3. τοῖς ἀνω c. cet. v. 4. τῶν ἀνω καθάπερ. v. 5. πυκνότερα καὶ παχύτερα. v. 6. ἀπολύειν c. cet. v. 7. δε' om. c. cet. v. 8. εἰ δ' εἰς τὸ ἄνω, sed εἰ in rasura tantum agnoscitur. deinceps δι' οὐρα c. cet. v. 9. βλύσιν καὶ μῆκος. v. 10. εἰλουμένης.

P. 613. s. 9. v. 2. δαίδα. v. 5. τῆς καρπογονίας ponit post ὑγρότητα versu sequente c. cet. v. 7. εἴτε γε καὶ πλήθος c. cet. v. 8. τοῦτου φυσικόν, sed in τοῦτου in rasura apparet. litera extrema. — S. 10. v. 4. ἐστίν, οἶον. v. 8. τῶν ἐν. — S. 11. v. 5. ἔχοντα δ' οὐδὲ.

P. 614. v. 2. χυλός. v. 3. πλήθος, sic. v. 4. καὶ τοῦ mecum. v. 6. ἄχυλα. — S. 12. v. 6. ἅπαντα δ' ὡς c. cet. v. 2. πλείον, sed in rasura πλείων. v. 6. πάντων c. cet. v. 7. ἀπαλός γ'. v. 8. μέχρι οὗ. v. 10. ἔγχυλον. — S. 13. v. 2. ἡ οὐκ ὄξουσιν οὐχ' ὁμοίως, sic. v. 6. ὃν καὶ ξηρόν ὄν, et v. 7. ἡ ξηρόν om. c. Med. partim c. cet. — S. 14. v. 1. χυλοί.

P. 615. v. 1. σκόρδων. v. 2. φαρμάκων c. cet. v. 5. ἐπὶ τὸ γ' ὅλον, bene! v. 7. οἱ τόποι c. cet. v. 9. αὐτὸν. v. 13. ὁπότε. — S. 15. v. 9. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν. v. 11. τῆς πίνου c. cet. v. 12. ἡ ἀδρὴν, recte! v. 13. Τούτων δὲ καὶ τὰ c. cet. — S. 16. v. 2. δὲ ὅπος, sic.

P. 616. v. 1. ὑγρότης ἡ ριξία. v. 3. τὰς ὑδατοῦδεις c. Med. — Cap. 12. s. 1. v. 4. γὰρ om. c. cet. v. 5. ἐκατέρων c. cet. v. 8. verba τὰ μὲν — ἔχει μᾶλλον c. ceteris posita habet. v. 11. post τοῦτ' ἐστίν. — S. 2. v. 2. οἷς ἐνυπάρχει. v. 4. σκόρδοις. v. 7. ὃ ἐπὶ τῶν φαρμάκων c. Med. et cet. v. 10. αἰτία δυεῖν ἐκείνων νῦν τηρεῖται c. cet.

P. 617. s. 3. v. 3. χυλούς. v. 5. αὐτοῖς μέρεσι τοῖς ἀνω. v. 6. χυλοί. v. 7. εἰρημένων αἰτιῶν. v. 8. τὴν ὁμοίτητα c. cet. v. 9. χυλούς. — S. 4. v. 3. χυλοῖς. v. 4. τῶν ἡμέρων, bene! v. 5. ταῖς ὕδαρ. v. 6. ἀλλ' ἐν τούτῳ καὶ διαφ. c. cet. v. 7. ἔγχυλα — ἄχυλα. v. 8. δύσχυλα. v. 10. χυλοῖς.

P. 618. v. 3. ὡς δὲ ἀπλῶς c. cet. — S. 6. v. 2. χυλούς καὶ ἄχυλους καὶ ὁσμὰς c. Med. v. 6. σύμμετρον. v. 7. ἀσύμμετρον. v. 10. φύλλα om. c. cet. — S. 7. v. 2. ἐπὶ τοῦ σίτου c. cet. v. 4. σπέρματι om. c. cet. v. 5. ἂν ἐπὶ

φασμάκον c. cet. v. 8. γὰρ om. c. cet. v. 9. ἐπεὶ το μὴ
 γὰρ τὸ ἄκρατον. v. 10. τὸ om. c. cet. deinceps εἴτε ἔτι
 ὡς ἄγαν. v. 12. ἢ καὶ mecum. v. 14. κρεμνόμενον, sed a-
 per priore descriptum μ. deinceps συμμετρίαν.

P. 619. v. 1. ὑπάρχουσιν ὑγρότητα. συμμετρός. v. 3.
 τινὰ χυλόν. v. 4. σφοδρότερον. — S. 9. v. 3. χυλόν, δια-
 v. 6. βλαστοὶ τοιοῦτοι καὶ οἱ τῶν ἀκρομόνων, partim bene!
 v. 8. ἀγρῶν, in rasura apparet circumflexus. v. 9. εἰς κα-
 ρὸν. v. 11. χυλοὶ c. cet. bene! sed male iterum v. 13.
 χυλοῦς. — S. 10. v. 1. εἰ δὲ τὸ c. cet. deinceps ἐνυλ-
 μάτων σ. Med. v. 5. μικρὰ c. cet. v. 11. ἡδεῖαι τῶν δ'
 ἀνάκαλιν τὰ μὲν. ἀλλὰ βρωτὰ καὶ ἔχοντα τὴν ἡδονήν, sed
 verborum τῶν δ' in rasura tantum apparent literae v. et a-
 quens δ'. — S. 11. v. 3. ἡ ποικίλον, bene!

P. 620. v. 1. δυσχυλόν ἢ ἄχυλόν. v. 3. ἄχυλα — ἔρ-
 χυλα. v. 4. δὲ om. v. 5. χυλοῦς. — S. 12. v. 2. ὄντα
 ἀβρωτα. v. 7. δυσχυλίαν. v. 8. οἱ δὲ δὴ. v. 9. τινες αἰ-
 τῶν c. cet. — Cap. 13. s. 1. v. 1. περὶ δὲ δὴ. v. 3.
 ἐξηνθημένοι, sed a puncto subnotatum. v. 9. οὐδὲ δὴ τοῖς
 αἰσ. c. cet. v. 11. corrigo ἔχει. v. 12. ἄπερ τὰλλα om. c.
 cet. ut v. 13. ante σπέρματα articulum τὰ. v. 15. μᾶλλον
 ἂν τις, recte! — S. 2. v. 2. καὶ τούτων, bene! sequentia
 τοῖς εἰρημένους ita in rasura scripta sunt, ut το ῥημένους
 manifesta appareant, priora vix agnosci possint.

P. 621. v. 2. μὲν ... τῆσιν; sed η punctis duobus
 subnotatum. v. 10. χυλοῖς. — S. 3. v. 1. copulam καὶ
 habet quoque Camot. v. 5. πεπτομένους ὄντας c. cet. quan-
 quam versu priora post γλαυκῆς additum ὄντας habet, ubi
 ceteri omittunt. v. 8. εἰς, εἶνα μὲν τῶν.

P. 622. s. 5. v. 2. εἶνα c. cet. v. 5. ἀλλ' ἀμελείαι καὶ
 δυνατοὶ τινες fere c. cet. qm̄ ἀλλὰ μελείαι habent; illa scri-
 ptura prope abest a Scaligeri ἀμενηναί, sed propius a con-
 iectura mea ἀμελείαι, quam unice probavit Coray. v. 7.
 συμμετρίαν. v. 8. φαίνεται δ' οὖν c. cet. praeter Med. —
 Cap. 14. s. 1. v. 6. Τοῖς μὲν. v. 7. ἐν τοῖς ὑδαροῖσι καὶ
 ὡσπερ ἐν τοῖς ἄχυλοις ἢ δοιμένοις c. cet. v. 9. εἰχυλα.
 v. 10. τὸ τινὰ c. Med. — S. 2. v. 2. ἔχοντα ita scriptum,
 ut τὰ desuper addatur, et rasura appareat inter o et v,
 ipsum vero o puncto subnotetur, quod ω fuisse videtur.
 v. 3. ὀσφροῖσι cum asperai. v. 5. ἄχυλα. v. 6. δυοὶ τού-
 τῶν c. Med.

P. 623. v. 2. βλοσυρότερον. — S. 3. v. 2. συμμετρία.
 v. 4. πλείστον, omisso antecedente τῶν c. cet. v. 8. καὶ τὸ

κώδες πλάτον καὶ ἡ ὑγρότης. ceteri ὅτι γεῦσας πλάτον καὶ ἡ
 γρότης. v. 9. τὴν om. c. cet. v. 10. ὡς δὲ καθ' ἕναστον.
 cet. v. 11. συμμετρίας. v. 12. δοῦσαι c. Med. v. 15. τοῦ
 γροῦ om. c. cet. — S. 4. v. 4. χυλός. v. 5. τῶν οἰνωδῶν.
 egregie! ceteri ἡδονῶν habent. v. 6. ὁ ἄπιος. v. 7. δρι-
 μύτης τινός c. Med. v. 8. καθρίδες τε c. cet. praeter Med.
 v. 9. καὶ λιπαρῶν, omisso τῶν. — S. 5. v. 11. τὰ γλυκέα
 ὑδαίς. v. 2. ἡ ἐπὶ μικρὸν — τὰ γλυκέα omittit solus, libra-
 rio propter ὁμοιοτέλετον aberrante. v. 5. χυλὸν αἷτιον
 ὅτι.

P. 624. v. 4. διαπνεομένων c. Med. — S. 6. v. 2. τῶν
 δὲ φύλλων. c. cet. v. 3. κλώνες c. cet. π. 5. ὥστε. v. 6.
 τοῦ. v. 7. μυρίτου. fere c. cet. v. 10. χυλοῦ. — S. 7. v. 7.
 ὑγρότητα τοιαύτην c. cet. quod restituendum. Ceterum con-
 iicio, hunc locum ita scriptum fuisse: εὖ καὶ τοῖς καρποῖς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι τῶν ἐχόντων τὴν ὑγρό-
 τητα τοιαύτην. v. 8. τοῖς εὐώδεσι ponit versu sequente
 post διορισμὸν c. ceteris. — S. 8. v. 1. ὅλα κατὰ μέρας.
 omisso καὶ c. cet.

P. 625. v. 4. οἰνωρῶνθῃ cum rasura in fine, in qua
 literam olim positam non agnosco. — S. 9. π. 3. καὶ μὲν
 γὰρ c. cet. v. 4. τοιαῦται c. cet. v. 7. πατοῦται — καὶ εὖ
 γεωδετέροις καὶ οὐ μέμικται. v. 10. εὐσσημότερα om. c. cet.
 deinceps ὦν καὶ c. cet. v. 13. ἀποπνεῖ τὸν αἵματινόν.
 sed super το, punctis duobus subnotato, scriptum ται, ut
 sit ἀποπνεῖται τε. Pone sequens τὸν apparet rasura, quae
 o fuerit circumscriptum. — S. 10. v. 4. οἰνωδῶν. ceteri
 ὀπωρῶν. v. 6. τὰλλα. — S. 11. v. 3. ὥστε τὰ ῥόδα c.
 cet. quod restituendum.

P. 626. v. 1. μέγε οὐ c. Med. v. 2. ἐκλήπη. v. 3. post
 ὅτι addit ταῦτα ὅτι τὸ δ' αἷτιον αἶμα κατέσχηκε πρὸς
 ἐλλειπόμενος. ceteri ταῦτα αὐτὰ τὸ μέγε. v. 5. πρὸς τε
 c. ceteris. — S. 12. v. 4. χυλοῦ. v. 6. ὁμοία c. cet. v. 7.
 ἔρτυλος c. Med. v. 10. γλυκύτητα τινὰ c. Med. v. 11.
 χυλοῖς. v. 12. ἐν ἡμαῖς c. Med. ut sequens αἶ ante ἄλλα.
 — Cap. 15. s. 1. v. 4. θεωρεῖσθαι καὶ γὰρ ὅσα, bene
 posteriora!

P. 627. s. 2. π. 5. χυλὸν λαμβάνει πρὸς τὸ ἀνδρὸς
 εὐσμίαν, ἐπείπερ. π. 7. post τούτων addit διὰ τὴν μετα-
 βολὴν. v. 8. Ὁμοιωδὲς δὲ ὄντων confirmat. v. 9. αὐτὴ ἡ
 ἐκκλήπη confirmat. v. 10. ἐξανθήσει πρὸς τὸν γόμφον
 in ἐκκλήψει. — S. 3. v. 2. ὥστε ἐπὶ c. cet. v. 3. καὶ

πεπαιμμένον c. cet. — S. 4. v. 1. ἀνθρῆσιν, ὧν γένεσις c. cet. v. 3. ἐγγίνεται, bene!

P. 628. Cap. 16. s. 1. v. 3. μῆλέα τε c. cet. v. 9. post σκληρότερα recte addit εὐοσμοντέρα. v. 10. ἔτε δὲ c. cet. v. 12. χυλοῦ. v. 15. μεταβάλλοντες. — S. 2. v. 4. εὐοσμία παχύνσει, alterum recte! Cf. sect. 4.

P. 629. v. 1. μῆλέα c. cet. — S. 3. v. 2. ἡ om. c. ceteris, ut v. 3. γίγνομένη πέψις. — S. 4. v. 1. εὐοσμία habet c. cet. deinceps γίνεται. unde locum breviori ratione ita corrigo: καὶ ἔοικεν ἐν τ. πρ. μεταβολαῖς τῶν χυλῶν, πλείους γὰρ, ἢ εὐοσμία ἅμα γίνεσθαι, καθάπερ πνευματικῆς οὐσα, οὕτω εἰ cetera. v. 6. ὅταν εἰς ταύτην ἐπέλθῃ c. cet. v. 13. χυλοῖς, bene! — S. 4. v. 3. συμβάλλεσθαι. v. 5. ὀλιγοτροφία c. cet. v. 8. δὴ καὶ c. Med. — S. 5. v. 2. καὶ ἐν συννόια, sed antea fuit ἀν, punctis duobus a subnotato, unde verum indagare facile fuit comparata sectione antecedente. v. 4. χυλὸν ἀκαμειμμένον ἔχοντα. v. 6. ἔστιν καὶ.

P. 630. v. 1. εὐοσμοὶ c. cet. — S. 6. v. 6. ἡθητικοῖς, vere! διηθητοῦς coniecit Coray. v. 7. δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν, unde id, quod dare volui, confirmatur. v. 8. εὐήλων καὶ συννόων, sed in priorē voce η in rasura solenni modo, egregia scriptura! v. 10. ἔτε δ' ὡς πολυοσμοὶ c. cet. — S. 7. v. 4. εὐοσμωνδῶν c. cet. deinceps δύσχυλα. v. 7. εὐχυλοὶ. v. 9. ἐὰν οὖν συμμετρίας. v. 10. ἡδιστον τὸ οmissio δὲ c. Med. deinceps post καὶ ὧν addit κατὰ τὴν γεῦσιν ἢ ἀπολαύσιν· ἐπεὶ καὶ ὧν. v. ultimo ἐρπύλλον c. Med.

P. 631. v. 1. μυχθείσας δὲ ὑγρότητ (in rasura os apparet) v. μᾶλλον οὐς μ. ται καὶ εὐχυλωτέρων γίγνομένων· ἐὰν δὲ ... ραίρει. θάττερον, ἐπικητεῦμεν, in qua scriptura veram indagabunt alii. v. 6. χυλῶν. — S. 8. v. 6. ὁρεῖοι τῶν καρπῶν, sed prior pars in rasura, ubi ἀγ fuisse videtur. v. 7. δὲ καὶ αἰσίνε c. cet. deinceps ὥσπερ ἐν τοῖς c. cet. v. 8. χυλοῖς. v. 11. δυσχέρειαν, sic. v. 13. σύμμετρον. v. 18. εἰ μὲν οὖν ἀσμία, sed εἰ in rasura scriptum. v. 19. δυσχύλοις. deinceps ὡς δ' εἰπῶν.

P. 632. Cap. 17. s. 1. v. 8. χυλοῖς. — S. 2. v. 2. τῇ μέθοδῳ δοκεῖ τῷ ἀμικτῷ fere c. cet. v. 6. χυλῶν. v. 7. ἐπιδαν καὶ ὁσμαι c. cet. post πλείοναι καὶ v. 8. magna rasura et data, post quam sequitur τέταραι. v. 9. ἥττον μέσημβρίας δ' ἡμῶν, sed vocis ἥττον prima tantum littera manifesta, ceterae in rasura obscurae. — S. 3. v. 4. σύμ-

ετροι. v. 5. ὅπερ καὶ καθ' ἡμέραν ἐστίν &c. cet. praeter
περ. v. 7. καθ' ἡμέραν om. c. cet. v. 9. μικρόν γὰρ πα...
λόντα. — S. 4. v. 2. αὐτὴ χυλοῦ καὶ ὁσμῆς c. cet.

P. 633. v. 1. ἡ ἐγρότης, bene! v. 4. εὐχυλίαν. deinceps
εὐκοσμίαν. — S. 5. v. 2. χυλοῖ. v. 5. κατακρατοῦν-
τος c. Med. v. 8. corrige τῇ πῆξει. deinceps ἐξαίρον c.
cet. v. 10. χυλοῦς. — S. 6. v. 4. αὐταὶ c. cet. sequens
δηλονότι om. &c. cet. v. 5. τὰς δ' ἐν — καρποῖς ἐγγυλοτέ-
ρας c. cet. v. 7. οὐ γίνεσθαι. deinceps χρῆ om. c. cet.
postea συμμετρία. v. 10. ὁμᾶς ποιοῦν. v. 11. εὐθὺ c. Med.
post γῆς ἐστίν scribe ἐν τῷ θέρει διασκευμένῃς τῆς τοι-
αυτῆς γὰρ βρεχθείσης ὑπὸ τοῦ θερμοῦ — εὐαδίαν, ducem
secutus Gazam. In vulgata enim Codex ipse nihil mutat.
v. 13. πῶς τὸ ὕδωρ omisso καὶ c. cet. — S. 7. v. 1. Ταῦτα
c. cet.

P. 634. v. 1. κατὰσχη. quod ipsum scriptum maluit
Coray, comparato loco infra, ubi est ἐπιστῆ vel potius ἐπιστῆ,
ut corrigit idem Coray. v. 8. ψυκάς, sed v. mutatum in ε,
ut sit ψεκᾶς. deinceps συμμετρίαν. v. 11. πάση, bene! —
S. 8. v. 4. σύμμετρον. v. 5. θυμιαύματα ταῦτα πυρώδεις
ταύτας εὐαδίας c. cet. initio littera υ in θυμιαύματα appa-
ret tantum in rasura. v. 7. πρὸς ὁρμὴν c. cet. — S. 9.
v. 1. καὶ ταῦτό πῶς τοῦτο καὶ ἐπὶ μὲν τῶν δένδρων c. cet.
v. 3. εἰ μὴ iunctum sequenti φασὶ mibi displicet. v. 4.
εὐθεῖαν om. c. cet. v. 6. ὡς... ποτιότερα. v. 7. πλεῖον
καὶ μηλωδέστερα c. cet.

P. 635. v. 6. ἀπὸ πάντα c. cet. — S. 11. v. 5. ἐν
ἐανταῖς εὐθὺ ταῖς. v. 7. γὰρ οὐσας c. Med. — S. 12. v. 3.
εὐχυλία. v. 4. ποιότητις. v. 9. ποιοῦν τι ποιεῖν τὸ εἶδος,
addito verbo ποιεῖν, quod cum Heinsio omisi, non admonito
tamen lectore. v. 12. χυλοῦς.

P. 636. s. 13. v. 2. εὐχυλα. — Cap. 18. s. 1. v. 4.
δ' ἐτι, unde ἐτι δὲ scribo. v. 12. ἑτέραν ὄντων τῶν εἰδῶν,
omisso καὶ. — S. 2. v. 3. πάλιν τὸ ὑποβάλλασμον c. cet.
v. 4. καὶ τῶν ἄλλων τῶν τὰς, bene! deinceps post ποιοῦν-
των addit γὰρ.

P. 637. s. 3. v. 8. Κύρην c. Med. v. 9. τὰ δ' ἄλλα
c. cet. v. 11. καθαρὰ θὲ τῶν ἀέρι. — S. 4. v. 5. τόπων
om. c. cet. v. 9. τῶν αὐτῶν, ἄλλα c. cet. v. 11. γὰρ ἐκείνη
c. cet. quod restituendum.

P. 638. v. 1. τῇ γούρᾳ. v. 2. ποιεῖν utrumque c. cet.
deinceps τὰλλα. v. 3. πάλιν μήτις καρπὸν c. cet. v. 4. λευ-
κῇ — μέλαιναν c. cet. v. 6. ἡ ἐγρότης mecum. v. 8. ἐπι-

ζητοῦντα τὸν καρπὸν c. cet. — S. 6. v. 1. οὐν εἰ τε, omisso καί. v. 2. ὃ συμβαίνει. v. 3. τ' ἄλλα. v. 8. συμβαῖνον c. cet. v. 9. χυλόν. — S. 7. v. 3. μεταβύλλειν φασιν, bene! v. 4. ὀξείως, sed puncto ω subnotatum, deinceps γλυκύν. intellige καρπόν. alioqui ὀξείας — γλυκείαν scribendum erit v. 5. εἰ τι διαβόειν c. Med. γ. 10. εἰς ταῦτα c. cet. — S. 8. v. 1. αὐτὸ τε τὰ φυτὸν c. Med.

P. 639. v. 1. δῆλον c. cet. v. 5. αὕτη δ' ἀγληκῆς, recte! v. 6. εὐχυλος. — S. 9. v. 4. τὰ μὲν ἐν τῷ συνέψειν scribo. refertur τὸ ad ἔδαφος ξηρόν. v. 7. προσείλους, sed ei in rasura. v. 8. αὐταί, sed in rasura αὐ apparet. v. 9. πλέον. v. 13. τὸ δ' ἐν τοῖς. v. 17. Σκιάθω. Med. σκιάθω. Vero Urbinas, ut videtur. — S. 10. γ. 4. προσείλον sine accentu et ei in rasura. v. 5. αὕτη δὴ — καθυγραίνεται c. Med. partim c. cet. v. 7. ἐλάττω c. cet. et deinceps ἀσθενέστερα c. cet. v. 8. κρατεῖ τι ὅ τῆς αὐτῆς ὑγρότητος. deinceps ὃ δὲ μυρ. ἡμῶν. Emendationem loci in Cur. sec. proposui.

P. 640. s. 11. v. 3. εὐόδομον. v. 8. θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ c. cet. v. 14. ψυχρόν, τοῦτο ἐν αὐτῇ. c. Med. — S. 12. v. 6. ἀλεινωαῖς λεπταῖς c. cet. v. 7. ὁδομας c. cet. — Cap. 19. s. 1. γ. 2. ὁσμάς ἤδη δὲ c. cet.

P. 641. v. 2. ὥστε γε c. cet. v. 4. σκόρδα καὶ κρόμυα. v. 5. Τούτου scribendum censeo. v. 6. ἡ om. c. Med. v. 7. ἑκαστος c. cet. — S. 2. v. 5. ἄχυλον. v. 6. ἐγγυῖα. v. 7. δέχεται δὲ ὁ οἶνος c. cet. v. 8. γὰρ om. v. 9. γὰρ μεcum. — S. 5. γ. 1. δεξάμενον c. cet. v. 2. οὕτω στεγνόν. ὥς λεπτόν τι καὶ φυλακτικόν τι εἶναι c. cet. praeter aliud τι. v. 3. γὰρ om. c. Med. deinceps δέησιν ὥστερ. ἰσμός — ὥς γεγετο δε σωματωδέστερον. In scriptura quadrata ὦ στεγνὸν facile permutatur litera Γ et Τ. v. 6. συμμοιρίαν.

P. 642. v. 4. εὐθὺ c. Med. v. 5. οὐ χρήσιμος, bene! v. 7. in διαπέμψαι litera μ est in rasura obscura. — S. 4. γ. 4. χυλοῦς. v. 6. ὁσμάς ἐγγυλεῖ γὰρ αὐτὰ c. cet. v. 8. δεξάμενον c. cet. v. 10. ἐν τῷ δὲ διαχέεται c. Med. — S. 5. v. 2. ψακασθέντα, sed α subnotatum puncto. v. 8. τὰ ἀπομάγματα, bene! γ. 9. κράσιν ἔχων. Praeter locum in annotatione positum Hippocratis alius est de sterilibus p. 682. ὥστε δακτύλῳ ἐκμάζαι. ubi Foësius e Galeni Exegético δακτυλίῳ scribi voluit. equidem δακτύλιον scribendum censeo. — Cap. 20. s. 1. v. 4. ἐκθα μὲν τὸ ἡμέτερον εὐοσμιέτερον om. c. ceteris. Emendationem posui in Cur. sec. . .

P. 643. v. 2. ἔρπυλλος. deinceps ἐλέγειον, sed alterum in rasura. v. 5. συμμετρίαν. — S. 2. v. 3. ἴον. τὸ δὲ ἔλαν, sed γ in rasura. v. 4. ἔχει om. c. cet. v. 6. καὶ ὦ μὲν, sed post ω apparet in rasura obscurum sigma. eadem deinceps scriptura repetitur in τῷ δὲ πάττουσιν. ceteri αὖ δὲ πάττουσιν. v. 8. ἔρπυλλος. v. 10. ἀσθενὲς οἶον τὸ ῥοδιον c. cet. — S. 3. v. 1. ἔρπυλλος. v. 2. ἐλέγειον, sed in rasura. v. 3. δομείας γ' ἂν ἴσχει. unde verum δομείας ἴσαν ἴσχει restituendum. v. 5. συμμετρία. v. 6. αἱ ante ὁσμαι om. c. cet. v. 7. διὰ φύσιν c. Med. sed σιν subthus tribus punctis subnotatum. — S. 4. v. 1. λαγῳίων καὶ ἁρτίως. igitur ὥς a correctore est.

P. 644. v. 3. παροχλαῦσι c. Med. v. 4. σύμμετρον. v. 6. γυλῶν.

AD LIBRVM DE SENSV ET SENSILI I.

Quem in Curis Secundis solo ingenio fretus emendare aggressus sum, nunc plurimum Codicum auxilio adiutus tertium ad examen revoco, non dubitans, haud paucorum locorum emendationem inde posse derivari, quanquam hic libellus in numero sit eorum, quos librariorum incuria et sedula Excerptorum brevitates minus quam ceteros plurimos corruptis. Totus autem liber Historiae Physicae pars fuisse videtur a Simplicio saepius laudatae. Igitur statim initio versu 8. gravis error editis inhaesit, ubi est: σύμφυτόν ἐστι πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς τὰ συγγενῇ γνωρίζειν. Non est nec proprium nec a natura datum τοῖς αἰσθητοῖς noscere cognata, sed res sensu percipiendae et cognatae noscuntur sensu ab animalibus. Igitur recte Florentinus liber cum Parisino ζῳοῖς scriptum praeferant. Minus autem recte iidem versu 11. 12. verba Οἱ δὲ — γίνεσθαι omittunt initio sectionis 2. ubi deinceps ἐπιμαρτυροῦν δ' οἶονται habent, inserta particula δὲ, quam ipse addideram. Sed negationem ante ποιεῖν versu 8. inserendam non confirmant. Initio s. 3. Paris. Παρμενίδου male cum Camot. adiecto ad priorem sectionem, repetit Παρμενίδης: cuius in primo versu carminis cum Flor. habet ἐκαστος — ἔχει κρῶσιν scriptum.

P. 648. s. 4. v. 11. Οὕτω μὲν οὖν Paris. — S. 5. v. 2. ἥπται τοῖς κατὰ μέρος. v. 5. φλόγα τὴν ἀπὸ τῶν σωματιῶν recte Paris. cum Camot. Doctrina tamen Platonis

hac sola scriptura non redintegratur, sed plura desunt deinceps verba, quae in Curis Secundis indicavi.

P. 649. s. 7. v. 5. εὐρύτεροι, addito πρὸς, deinceps σταγυῖται cum Camot. Paris. v. 9. καὶ φησι δὲ Par. — S. 8. v. 3. ἐν ἡμέρᾳ Par. cum Voss. μὲν ἡμέραι mutilatum Camot.

P. 650. s. 9. v. 13. ὅτι τῷ συναρμόνιεν F. P. haud scio an melius: sed s. 10. v. 4. aperto vitio Par. ἧ̃ habet pro ἧ̃.

P. 651. v. 2. πεπῆ.... καὶ τούτοις φονέουσι καὶ ἤδεται Par. In lacuna consentit Flor. — S. 11. v. 13. ἧ̃ μέση κρῶσις Par.

P. 652. s. 13. v. 2. τὸ ἐν τῷ ζῳῳ addito τῷ recte F. P. — S. 14. v. 3. τῶν ante ἐτερογενῶν omittit Par. v. 5. ἢ ἡ σύμμετρος ἢ κρῶσις Flor. fortasse rectius, addito tamen ἢν ante ἧ̃. Paris. ἀσύμμετρος habet. — S. 15. v. 1. ἐναρμόνιται Par. cum Camot.

P. 653. s. 15. v. 6. αἰσθάνεται Par. cum Cam. — S. 17. v. 4. λυπῆς Par. λύπησ verum habet Cam. pro λυποῦ ante vulgato.

P. 654. s. 18. v. 15. ultimo διαλάμπειν Par. — S. 19. v. 7. κρίνομεν cum Cam. v. 11. ἀμαθῆ γὰρ δῆ. — S. 20. v. 1. Ἐτι δὲ τὰ F. P. pro τό.

P. 655. s. 20. v. 4. κρίνομεν cum Cam. Par. — S. 21. v. 16. ὁσμῶν τὸν πλείστον Flor. καθεύδοντες μᾶλλον ἢν αἰσθάνονται τῶν ὁσμῶν τὸν πλείστον Paris. suppletum nomen a secunda manu esse videtur. Accipio tamen scripturam, quae sensum redintegrat, coniectura a Coraio tentum, qui ὁσμῶντ' ἢν πλείστον πλείστον γὰρ malebat. Sed certo cum eodem πεπηρῶσθαι scribendum, ubi πεπληρῶσθαι editum est. Camot. ὁσμῶν τὸν πλείστον habet.

P. 656. s. 23. v. 2. ἀπορήσεις, εἰ γε τὴν αὐτὴν coniecit, amicissimus Coray. v. 12. pro ταῦτό cum Cam. τοῦτο Par. habet. — S. 24. v. 3. ὡς ἢ pro ὥσει Par. cum Cam.

P. 657. s. 25. v. 9. αὐτοῖς ὑπάρχειν τοῦτω Par. — S. 26. v. 6. πηροῦσθαι recte scribit Coray. v. 10. ἀλλ' Ἀλκμίων Par. — S. 27. v. 4. ἐκφαίνεσθαι Par.

P. 658. v. 1. ὁμόχρων Flor. quod restituendum propter aequalitatem versus 4. ubi ὁμόχρων Cam. habet. — S. 28. v. 4. οὐδὲ δεῖ pro δῆ Par. cum Cam. — S. 29. versu ultimo μικρὰ pro μικροῦς Flor.

P. 659. s. 30. v. 1. τῶν μεγάλων male omittit Flor. — S. 31. v. 7. χοήσεως pro κρίσεως Par. cum Cam.

P. 660. v. 6. κραισσεῖ pro πραισσεῖ recte Coray coniecisse

videtur. — S. 32. v. 2. γὰρ omittit Par. — S. 34. v. 4. ἔχειν F. et P. v. 7. ἅμα τὸ cum Cam. Par. v. 9. περὶ ἐνια Par. cum Cam.

P. 661. s. 35. v. 4. εἰ ἄρα καὶ δεῖ Par. — S. 36. v. 11. ἐνύδρου Par. recte!

P. 662. s. 38. v. 1. Κλειδίμος Par. v. 4. ταῖς ἀποαῖς omissio δὲ cum Cam. Par.

P. 663. s. 39. v. 2. τὸν γὰρ ἐγκέφαλον Par. cum Cam. — S. 40. v. 3. διαδῶ Par. διαδίδωσι Cam. — S. 41. v. 3. στενωτέρου Par.

P. 664. s. 42. v. 1. δξύτατον Par. v. 7. μικρὸν ὢν μόμιον τοῦ θεοῦ Paris. θεοῦ etiam Camot. quod verum esse puto, non minus quam ὢν, referendum ad vocem ἀήρ. Voluit, puto, dicere idem, quod Strato physicus Plutarchi et Porphyrii de abstinentia 3. p. 266. ὡς οὐδὲ αἰσθάνεσθαι τὸ παρῆσαν ἄνευ τοῦ νοεῖν ὑπάρχει· καὶ γὰρ γράμματα πολλάκις ἐπιπορευομένους τῇ ὄψει καὶ λόγοι προσπίπτοντες τῇ ἀκοῇ διαλανθάνουσιν ἡμᾶς καὶ διαφεύγουσι πρὸς ἑτέροισι τὸν νοῦν ἔχοντας. — S. 43. v. 4. πᾶν τὸ σῶμα Par. recte addito articulo. Idem v. 8. θάρσος habet. v. 12. ἐπ' αὐτοῖς cum Cam. ad φλεβία referendum, quo redit etiam sequens ὁπότε γὰρ ἂν ἡ καὶ ὁποῖα.

P. 665. v. 2. σιφρὰν maluit Coray. — S. 44. v. 7. συνῆναι pro συνιέναι Par. cum Edd.

P. 666. s. 47. v. 1. ἐνθήθη — ἐλέγχομέν πως Par. ἵσταντο pro ἄερα Flor. v. 8. καὶ εἰ δεῖ Par. v. 11. κολύη Par. v. 15. ὠρισμέναις Flor. — S. 48. v. 5. τὸ φρονεῖν Par.

P. 667. s. 49. v. 6. τῶ μὴ ταῦτά πύσχειν Par. v. 7. πύσχει τοῖς ὁμοίοις Par.

P. 668. s. 52. v. 13. ἂν πρόσωπον F. et P. pro ἀντιπρὸς.

P. 670. s. 56. v. 3. φλεβία ἄνικμα pro ἔνικμα vere Par. quod firmat sectio 50. — S. 57. v. 8. ποιοῖ F.

P. 671. s. 57. v. 3. περὶ τὴν ἀφὴν Paris. pro ὑπὸ τὴν. v. 9. καὶ in extremo omisit Par. — S. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν Par. addito articulo.

P. 672. s. 61. v. 3. διαίρειν Par. — S. 62. v. 5. μᾶλλον δὲ Par.

P. 673. s. 65. v. 2. σχήματι vulgato ὄμματι substituit voluit quoque Coray. v. 4. διαδύεσθαι Flor. v. 10. σῶμα pro ὄμμα, quod conieci, habet Paris.

P. 674. s. 66. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα τὰ φλεβία

vere! v. 4. post περιφερών inserit Paris. et margo Florent
την περιφέρειαν· ελληκότα καὶ καμπὰς ἔχουσιν· διὸ καὶ
γλίσχρον εἶναι καὶ κολλώδη· ἄλμυρόν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ
οὐ περιφερών. Vides, ὁμοσετέλευτον hic quoque erroris cau-
sam fuisse librario. Idem Paris. deinceps versu 5. verum πο-
λυκαμπῶν habet. Verum esse supplementum, verba sequen-
tia Theophrasti de salso quidem sapore aperte convincunt·
ubi v. 9. cum Paris. scribendum μίγνυσθαι ἂν pro μίγναι
ἐν, deinde versu 11. σκαληνὸν δὲ διὰ τὸ μὴ περιπλάττεσθαι
cum eodem Paris. — S. 67. v. 2. περιφερῇ καὶ γωνισαῖ
addita copula Par. v. 5. ὀγωνισοιδῇ addita negatione Par. v. 10.
ἀμυγῇ Par. v. 12. ὃ δ' ἂν ἐν Par. cum Camots v. 15.
εἰσελθεῖ Par. superscriptum.

P. 675. s. 69. v. 7. τοῖς δὲ ἄλλως· ἀνάγκη δ' εἶπε
ἴσως εἴπερ Par. ἀνάγκη δ' εἴπερ ἴσως εἴπε Camot. Fortasse
fuit ἀνάγκη δ' ἴσως, εἴπερ ἐστίν, ὥστερ εἴπε, τοῖς μέ-
γλυκόν. v. 12. Ἀποπον pro Ἀπλῶς male repetito verum
habet Par., quod conieceram. v. 13. 14. τούτῳ τὴν ἀλή-
θειαν. v. 15. διακεμένους ἀνδρῶν probabiliter scribi voluit
Coray. v. 16. φαίνεται Par. — S. 70. v. 2. καὶ τὸ ὑγαι-
νον τοῦ κίμνοντος vere Par.

P. 676. s. 70. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν γίνεται
Par. vere! v. 3. τοῦ ante γλυκέος omittit. deinceps v. 4.
ἐπιμαρτυρεῖν· πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν Par. egregie! — S. 71.
v. 3. ἔχη Flor. ἔχει Par. v. 18. φθορᾶς Par. — S. 72.
v. 7. ἀφομοιωὺν Flor. cum Vossiano.

P. 677. s. 72. versu ultimo διελεῖν ἢ καὶ cum Camot.
Paris. — S. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ Par. recte pro Ὅθεν καὶ.
v. 8. ἂν ἵσκηται verum habet Par. quod conieceram. v. 15.
λεῖτα καὶ πλατεῖα Paris. cum Camotiana. Error in prima
annotatione est male ad sect. 74. apposita.

P. 678. s. 74. v. 1. οὕτω γὰρ ἂν etiam Par. cum Cam.
v. 2. εὐθύς Par. v. 3. pro εὐδιόδους in Fl. est εὐδεῖ, in
Par. εὐδι. v. 5. τὸ ποιᾶν Par. — S. 75. v. 14. παχύτερον
pro παχύτερον.

P. 679. s. 76. v. 5. Διαφορᾶς Par. — S. 77. v. 3.
μακρὰν Flor. Par. v. 4. μεστὸν Par. pro μέσην. v. 6.
αὐτῷ omitt. Par. v. 10. πλείονα Par. v. 16. βελαννοειδῶν.
— S. 78. v. 9. ἄπειρα δὲ εἶναι τὰ χρώματα Par. addens
duo postrema vocabula.

P. 680. s. 79. v. 16. ἐκ μεγάλου Par. v. 17. συνδέσεις
ὑπερφερεῖς — προκόσσας Par. — S. 80. v. 8. τὸ μὲν εὐθεῖς
εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους Par. v. 10. ὑπολαβεῖν φασί

Flor. ὑπολαβεῖν ἔστιν ὁρᾶν δὲ φάναι Par. in qua scriptura mere vera videtur. Prior autem εἶναι τῶν λευκῶν sine dubio vera est.

P. 681. v. 1. τί διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους κτεῖσθαι Par. egregie! v. 2. Οὐδὲ τὴν F. P. quod conieceram. v. 3. πῶς γίνεσθαι Par. Voluitne πῶς γίνεται? — S. 81. v. 9. μέλαν F. P. pro μέλανι. — S. 82. v. 9. οὕτως Par. v. 12. ἱπερία.

P. 682. s. 82. v. 3. ὥσπερ Par. pro ὅπερ. — S. 83. v. 1. ὅπως Par. pro οὕτως. v. 3. δι' ὀξύτητα Par. cum Cam. v. 5. περιωθεῖ Flor. Par. — S. 84. v. penultimo συντήκειν Par.

P. 683. s. 85. v. 9. ἀμίχλην δὲ τὸ male Par. — S. 86. v. 10. περρωμένον Par. cum Camot.

P. 684. s. 88. v. 4. πρὸς ἀλλότριον Par. omisso τόν. v. 13. οἰσθήσεται verum cum Cam. habet. — S. 89. v. 2. συμβαίνει verum habet Par.

P. 685. s. 90. v. 7. ταῦτά τε λέγειν, et v. 8. τὸν μὲν γὰρ coniecit Corsy. v. ultimo γινομένης Par. pro γεν. — S. 91. v. 8. τῇ τοῖς πόροις Par. v. penultimo δεῖται τινος λόγου omisso δὲ Paris. Ceterum emendatio in Curis sec. proposita ita erat scribenda: μῆν ἀφορίζει μὲν ὅλως οὐκ ἐνδύεσθαι ἀποδιδόναι τὰς αἰτίας, δεῖται δὲ τινος — πίστεως.

Ad notitiam librorum manuscriptorum, quos comparavit Brandis, haec pertinent. Codex Florentinus bibliothecae Laurentianae Plutei 87. no. 20. forma quadruplicatae bombycinae chartae continet praeter alia f. 147 seqq. Θεοφρ. περὶ αἰσθήσεων. f. 171 seqq. Θ. περὶ πυρός. Scriptura passim evanida, praecipue in emendationibus eadem, ut videtur, manu adscriptis.

Codex Parisinus bibliothecae regiae chartaceus no. 1921. in folio integro scriptus haud eleganter continet fol. 279 seqq. Θ. περὶ αἰσθήσεων. f. 283 b. — 287. Θ. περὶ πυρός. Hic omnium praestantissimus non solum bonas Florentini lectiones confirmat, sed multas etiam peculiare habet. Hunc litera P. vel Par. illum F. vel Fl. notavi. Praeterea passim fuit comparatus cum hoc libro Codex bibl. regiae Paris. 2073. chartaceus recentior, qui folio 105 seqq. hunc librum continet: denique Venetus biblioth. S. Marci no. 263. chartaceus recentior, qui scripturam Camotianae pravam Brandisio repraesentare videbatur, alter vero Parisinus meliorem quidem, sed novae lectionis nihil offerentem. Mihi quidem Parisinus prior liber primum locum mereri videtur, alterum

Vassianus, tertium Florentinus et is, quem expressit editio Camotiana. Ceterum Codex Florentinus idem ille est, e quo primus H. Stephanus hunc librum vulgavit. Comparavit cum Brandis cum Camotiana, omnemque varietatem postea translata ad Stephanianam annotavit: unde factum esse monet, ut, ubi Codex Florentinus, cum Camotiana et Heinsiana consentiens, a Stephaniana dissentiret aut a Wecheliana (Furlani), non sit annotatum.

AD FRAGMENTVM DE LAPIDIBVS.

In hoc libello Codices comparati nihil novae meliorisque scripturae obtulerunt; in loco tamen sectionis 28. versu 10. supplementum a Laeto et Furlano et Heinsio positum καὶ τῆς τοῦ σώματος ὅλης φύσεως, ἥ τὸ μὲν ξηρότερον Codices A. B. C. confirmant, nisi quod A. verba τὸ μὲν omittit. Codex A. est Vaticanus 1302. bombycinus in folio integro bene scriptus, B. Vaticanus 1305. chartaceus in maiore folio scriptus, recentior. C. Codex Vaticanæ Urbinae 108. recentissimus. Camotiana supplemento isto caret.

P. 690. s. 18. v. 8. de carbunculo est: Ἀγεται δὲ οὗτος ἐκ Καρχηδόνης καὶ Μασσαλλίας. Plinius 37. c. 7. *Principatum habent carbunculi a similitudine ignium appellati, cum ipsi non sentiant ignes, ob id a quibusdam apyroti vocati. Horum genera Indici et Garamantici, quos et Carchedonios vocare, propter opulentiam Carthaginis. — Carchedonios multo minores esse, Indicos etiam in sextarii unius mensuram cavari. Archelaus Carchedonios nigrioris aspectus esse, sed igne vel sole et inclinatione acrius quam ceteros excitari. Eosdem umbrantis tecto purpureos videri, sub coelo flammeos, contra radios solis et scintillare, ceras signantibus his liquescere quamvis in opaco. — a sole calefactas aut digitorum attritu paleas et chartarum fila ad se rapere. Hoc idem et Carchedonius facere dicitur, quamquam multo vitior praedictis. Omnia haec genera scaplturae contumaciter resistunt, partemque cerae in signo tenent.* Strabo 17. p. 663. Lips. ἐν τῇ παρωσίᾳ (Λιβύῃ) λίθους εὐρίσκεισθαι φασὶ τοὺς λυγνίας καὶ καρχηδονίους λεγομένους. et p. 684. de terra Garamantum: ὅθεν οἱ καρχηδόνιοι κομίζονται λίθοι. Ad priorem locum doctissimus Graecorum nostri aevi Coray scribendum in Strabone censuit τοὺς καὶ καρχηδόνιους, et in loco hoc Theophrasti haud debitare videtur cum aliis

scribere *Μασσυλλίαις*. De utraque hac coniectura ut dubitem, facit locus Plinii, qui in eodem capite: *Ex eodem, inquit, genere ardentium lychnites appellata a lucernarum accensarum praecipua gratia. Nascitur circa Orthosiam totaque Caria ac vicinis locis, sed probatissima in India, quam quidam remissiore carbunculum esse dixerunt.* Tum de Ionide sequitur: *Carthaginem quondam deportabatur.* Satis haec de Carthaginis emporio, unde Graeciae importabantur carbunculi Garamantici. De Massylia, quam Strabo l. c. *Μασσαιουλλίαν* dicit, supra Garamantas sita et interior non dubitari posse videtur, si quos habuit lapides pretiosos, eam quoque Carthaginem mercem suam deportasse in emporium. Inde tamen potuerunt mercatores Massilienses Graeciae importasse. Certe de aliis carbunculi generibus Plinius l. c. *Massilia quoque importari Bocoilus et Olysiptone scripsit.* Sed haec alia explicanda relinquere cogor, qui vias commerciorum orientalium varias diversis temporibus accuratius investigarunt.

P. 691. s. 21. v. 8. Locum hunc tractavit egregius Coray in Annot. ad Strabonis locum libri 7. p. 357. ed. Lips. ubi ex Apollodoro refert documenta fabularum a scriptoribus etiam probatissimis narratarum. Aristotelis enim narrationem reprehendit de lapidibus ex arenulis compactis, qui madefacti imbre diffuant: *παρ' Ἀριστοτέλει δὲ ποταμίους λίθους ἐξ ἁμμου, ἐκ δὲ τῶν ὄμβρων τήκεσθαι.* Qui si natura et compactione arenularum fortasse similes, certe situ et loco natali dissimiles Nisyraeis pumicibus intelligi debent. Locum igitur Theophrasti comparans Coray verba vitiosa, ita corrigenda censuit: *Ἐδρίσκουσι δὲ κατὰ μικρὰς (vel καὶ μικρὰς) χειροπληγείῃς ὅσον, πολλὰς, ὅταν ἀπωμείρωνται τῶν.*

P. 698. s. 47. v. 2. Vitium in nomine Tmoli vidit Coray: de quo compara Indices. v. 7. *τοῦτο δὲ ὅτι scribendum monuit Coray, et comparavit locum Fragm. IV. sect. 22. v. 8. v. 13. ἰδίον τι τοῦ ἔδους* recte scribendum censuit Coray, qui monuit, scripturam *ἔδους* in editione Hilliana recte verti: *And this has been looked on as peculiar to the Statue.* Miratur tamen, unde varietas ista pervenerit in editionem istam, de qua tacent annotationes.

P. 704. s. 66. v. 3. *θαῦμά ἐστι.* Ita Camot. cum Codice A. unde rectius forma Theophrastea *θαυμασιή* efficitur. v. 4. *ὅτι γὰρ οἱ λίθοι* restituendum Theophrasto. Ita enim cum Laeto, Furlano et Heinsio habet Codex A. minus vero

Camotiana. Sequentia Coray ita scribenda censuit: ὅτε οἱ λίθοι ῥήγνυνται ἢ διαφέρονται, ἢ δὲ γύψος οὐκ ἀνίσχεται· πολλάκις δὲ καὶ τὰ μὲν πέπτωκε καὶ ὑψήσεται, τὰ δ' ἄνω κρεμύμενα μένει συνεχόμενα τῇ κολλήσει. Quem verum vidisse existimo.

Ad Sect. 68. In loco Hippocratico comparato a me Coray scribendum censuit: ἑμάρια σύνδεσμένα καὶ κατεσπρηκόμενα ἰσχυρῶς δόρνα· ut δόρνα a δόρη derivetur.

Vides, lector, plus in libello vel fragmento vitiosissimo emendando ingenio Coray quam Codicibus scriptis deberi.

AD FRAGMENTVM III. DE IGNE.

P. 705. s. 1. v. 1. ἰδιωτάτας Flor. Paris. v. 3. ποιοῦνται F. rectius. v. 5. αὐτῶ Flor. v. 6. τὸ πλῆσιον τὸ φθίσαι F. et P. v. 7. δὲ post Ἐν omittunt F. P. v. 9. στερεῶν F. καὶ θλίψει F. P. v. 10. πλῆσει F. P. pro πίσει. v. 12. δ' αὐτοῦ τοῦ αἵματος F. P. v. 13. φθορα A. B. Q. v. 16. ἀπὸ γῆς A. F. P. Q. — S. 2. v. 2. δοξαίαν A. B. Q. δόξαιεν F. hic quidem recte! v. 5. οὐδ' ὅλος ὁ τρόπος F. P.

P. 706. s. 2. v. 1. διὸ καλῶς μὲν F. P. deinceps οὐδὲν εἴρημεν Par. cum Vossiano 4. versu 2. ἅπαν τὸ ὕδωρ A. B. Q. ut Voss. 1. sed in A. ὕαν superscriptum. deinceps οὐρύττομεν A. B. Q. ut Voss. 1. versu 4. ἀθροίζόμενον A. B. F. P. Q. ut Voss. 1. 2. 3. — S. 3. v. 1. τὸ αὐτὸ φαίνεται P. cum Voss. 1. 2. versu 2. μόνον αὐτὸ τρόπον addunt F. P. v. 3. εἶναι om. P. cum Voss. 1. versu 4. οὐδὲν ἐν υποκειμένῳ Par. cum Voss. 1. confirmat Camotianae scripturam. v. 6. εἰς τὸ αὐτὸ φῶς F. P. cum Voss. 2. 4. versu 8. εἴτε μὴ ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ φῶς· εἰ μὲν γὰρ καὶ τὸ φῶς, φανερόν ὡς ἐν ἀέρι γε τοῦτο καὶ ὕδατι· εἰ δὲ μὴ, πῦρ τὸ γε τῆς φλογός F. P. ἀριθμητόν τὸ γε τῆς φ. κ. τ. ἀ. υποκειμένους A. ἀριθμητό γε τ. φ. κ. τ. ἀ. υποκειμένου B. v. 9. υποκειμένον εἰ μὲν γὰρ κ. καίόμενος F. P. deinceps γεωδὲς τι καὶ F. P. v. 13. τοιοῦθ' ἢ πύρρως A. B. τοιοῦθ' πῦρ. F. P. v. 14. καὶ αἶρος ἢ πάντων A. B. v. 15. δὲ ante αἶρ om. A. B. ut sequens ἐν. v. 17. ὑπολείπειν F. — S. 4. v. 4. παραμένειν — ὕλης καὶ αἶον F. P.

P. 707. v. 3. εἰ δ' ἀρχῇ πρότερον ἀπεικάσεις P. ἢ δ' ἀρχῇ πρότερον ἀπεικάσεις αὐτὸ F. αὐτὸ quoque B. — S. 5. v. 4. πάλιν δ' ὑπὸ B. τοῦ ὅτι φύσις F. P. deinceps ἢ

μέν F. P. v. 5. αὕτη καὶ μερίστην F. P. deinceps ἔχη A. B. v. 8. ζωίσι φύσις Par. v. 9. γεώδους τούτου. Ita F. P. v. 10. αὖν F. γαῶν B. v. 11. ἐξαπτοντες οὐκ ἔχουσιν F. P. — S. 6. v. 5. ὑποκειμένη A. τὴ κῆν B. τὸ πῦρ καὶ ὁ, ὅτε F. P. ut Camot. v. 11. γινόμενον μὲν αὐτοῦ Flor. γεννητὸν superscriptum in Paris. v. ultimo ἑτέρα φύσις omisso ἢ F. P.

P. 708. s. 7. v. 1. καυστικῆς Par. deinceps πλὴν habent A. B. F. P. v. 3. λέγομεν καίεν. Ita F. P. — S. 8. v. 6. πλὴν pro πῦρ B. v. 9. πηγνυται. Ita A. B. F. P. ut v. 10. ἀπολιπόντος F. habet, et v. 11. διὰ ταῦτα F. P. — S. 9. v. 4. ιδιωτάτας F. P. v. 7. μὴν τῆς. Ita F. P. v. 12. τὰ μείζω καὶ τὰ πρότερα F. P. v. 13. ἀρξαμένοι F. v. 14. γενέσας ὑπ' αὐτοῦ F. unde ὑφ' αὐτοῦ scribendum, — S. 10. v. 1. δ' εἰς ταῦτα F. P. deinceps τὸ μικρόν B.

P. 709. v. 4. εὐδοοίῃ ἂν καὶ ἡ γένεσις F. P. egregie pro εὐλογος ἦδη. In Voss. 2. 4. mutilum est εὐδοοί μὲν ἂν καὶ ἡ γ. v. 4. γὰρ om. F. P. deinceps τὸ P. postea ἔχον pro καίον F. P. Etiam Voss. 2. καίον omisit, Voss. 4. καίον habet. Latet aliquod verbum exquisitius. v. 6. καὶ ὁ ἀπολειψὶν τινα αὐτοῦ F. P. sed solus F. ὁ inserit, τὸ Voss. 4. deinceps δὲ ante τῆς inserit F. P. et Voss. 2. v. 9. πλείον τεθῆ, τὸ πλείον τὸ ἔλαττον F. P. Voss. 2. 4. recte! v. 10. εἰς ἐξαιροῦν F. P. ἐξαιροῦν quoque A. B. v. 13. ἐγαντίαν ἔχει δύναμιν F. P. Voss. 2. 4. — S. 11. v. 1. ἡ ἀπὸ F. P. v. 2. πνίγως F. P. deinceps συναθροισθέντος τῷ ἀπορ. omisso μὴ A. B. F. P. nisi quod τὸ B. habet. v. 3. ποιοῦσαν Par. v. 4. διὸ οὐκ P. v. 5. τὸ καταπνίγσθαι A. B. F. P. Voss. 4. Pro ἀπαθῶς Coray malebat ἀμαθῶς scriptum. Sequens ὅλως firmant F. P. v. 8. θάσσον F. P. Voss. 2. 4. v. 13. καταμαραινεται καὶ A. B. F. P. — S. 12. v. 2. διὰ τὴν αὐτὴν καὶ παρομοίαν αἰτίαν καὶ τὰ κατακαύμενα F. P. καὶ τὰ κατακ. quoque A. v. 5. καὶ ἥλιος omisso ὁ F. P. deinceps copulam καὶ ante τὸ φῶς omitunt quoque A. B. F. P.

P. 710. v. 2. ἀθροῖκοι F. v. 3. ἐπὶ πλέον P. v. 5. δύναμις ἀπαντος cum Voss. 4. recte! v. 6. μείζων A. B. P. μείζω F. — S. 13. v. 5. συγκατακλείεται F. P. deinceps ὑπέριξ F. ὑπὸ omittit Par. cum Voss. 2. 4. versu ultimo τὸ θρονον P. F. cum Voss. 4. firmant. — S. 14. v. 8. συνάγει. Ita P. F. cum Voss. 2. — S. 15. v. 1. ἢ τ' αὐτὴ δ' αἰτία B. F. Voss. 2. 4. ἢ αὐτὴ δ' αἰτία A. P. v. 2. λοιπομνήσας. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. v. 3. συνάγει.

Ita P. F. B. v. 8. διαθεμαίνεται τε καί. Ita F. P. cum Voss, 2. 4.

P. 711. v. 1. ψύχει δὲ καὶ θερμαίνει A. B. F. P. deinceps pro verbis μᾶλλον ἐν τοῦ ἡλίου A. B. P. τὸ, F. τὸν habent, sere ut Edd. antiquae. — S. 16. v. 5. ὥς μὴ ὅτι F. P. Voss. 2. 4. v. 6. ἐστὶν ἀναβολή. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. — S. 17. v. 4. κατίττερον καὶ μόλιβδον A. B. F. P. v. 5. πάγους F. P. Voss. 2. 4. v. 7. ἐκπνευματίζονται Voss. 4, F. P. — S. 18. v. 1. ἀπὸ χιόνος Par. Voss. 2. 4. v. 7. ἀθροισμὸν τοῦ θερμοῦ recte A. B. F. P. atque ita Camotiana.

P. 712. s. 19. v. 4. σβέννυναι Fl. v. 8. ἢ τις ἄρα ἐστὶ F. P. ἢ τις γὰρ ἐστὶ Voss. 2. 4. v. 9. τοῦ πνίγους F. P. Voss. 2. 4. v. 11. ἢ ἀφαιρούντων A. F. P. recte iidem libri F. P. positum a me ἐγκρουθῆν confirmant. v. 13. διὰ γὰρ τὴν ὀλιγότητα τὴν αὐτῆς — δύνανται F. P. Voss. 2. 4. Sed αὐτῆς scribendum esse, ex initio sectionis fit manifestum. v. 16. ἀμύνεσθαι. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. v. 17. διὸ pro ὅπερ F. P. Voss. 2. 4. — S. 20. v. 4. δεῖ δ' ἐξωθῆν F. P. cum Voss. 2. 4. αἱ δ' ἐξ. P. 2. v. 5. ὁμοιογενῶν Par. Voss. 2. v. 6. ὥς ὀλίγων P. cum Voss. 4. v. 7. δόξασαι τῷ P. F. Voss. 2. v. 8. ὑπὸ ὁμοιογενεῶς Flor. — S. 21. initio Ἡδυπότης F. P. Voss. 1. v. 3. ἢ φύσει καυστὴ F. P. Voss. 2. 4. recte! deinceps ἤδη παρὰ πλειόνων περιερόεουσα A. B. ἢ λιπαρὰ πλεῖον ἐπερόεουσα F. P. Voss. 2. 4.

P. 713. v. 1. καὶ οὕτω omisso γὰρ F. P. v. 2. φθειρόμενος et v. 3. κατισχνόμενος F. P. Voss. 2. 4. deinceps καὶ τρόπον τινὰ A. B. F. P. Voss. 2. v. 4. καταφθειρομένου Flor. — S. 22. v. 2. τε omittit P. cum Voss. 2. v. 3. ἀποσβέννυται F. P. Sequens δὲ habent F. P. Voss. 4. Vocem χαλκοῦς P. omisit (in lacuna P.) cum Voss. 2. v. 4. ἐπὶ τῶν F. P. Voss. 2. 4. Camot. unde restituendum pro ἅντι. v. 5. πλὴν εἰ F. sequens ἐκτοπον omittunt F. P. deinceps ἐγγένηται P. ἐκγένηται F. omisso τε. Voss. 2. 4. ἐκγένηται τε. unde ἐπιγένηται, omisso τε, malim. v. 6. ὑγρὰν ἔχοντες A. B. Camot. deinceps οὐδαμοῦ παραδίδωσιν F. P. παρεξιδύσιν Par. 2. quod verum puto. v. 8. πληγὴ A. B. F. P. Voss. 2. 4. — S. 23. v. 2. ἀποστήσας F. P. Voss. 2. 4. v. 4. ἐγκρουθείσης F. P. Voss. 2. 4. sequens ἐν ἑαυτῷ firmat F. et P. v. 11. καθάπερ τε στερρόν, ὃ οὐ δύναται διαβιάσασθαι τὸ πῦρ. Ita hic locus scribendus. v. 12. πρὸς τῷ F. P. Voss. 2. 4. — S. 24. v. 4. φρυγαγώγια F. P. Voss. 2. v. 5. μεταβάλλων F. P. recte!

v. 8. *ὁμηλώδης καὶ θολερώδης* A. B. F. P. Voss. 2. 4. *Θολερὰ et μαρτυροῦσι* praefererat Coray. v. ultimo *εὐιαύ-
τας* quoque F. P. habent.

P. 714. s. 25. v. 8. *πάλιν τὸ ὄξος σβ. εἶναι τοῦ*. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. — S. 26. v. 2. *τὸ ὑγρὸν* P. omisso τε. v. 10. *καθάρει* ὁ F. P. Voss. 4. Cum Basil. Voss. 1. 4. *ἔφ' ἑαυτοῦ* habeant, malim ὑφ' ἑαυτοῦ scriptum, quod sere semper alibi posuit Theophr. Deinceps s. 27. v. 2. scribe μέχρι γὰρ του συναῖξει. et v. 4. *ψυχρὸν καὶ συνθλίβειν ἰσχυ-
ρότατον* ποιῶ. v. 7. *ἀναλαμβάνουσιν* F. Voss. 2. 4.

P. 715. s. 28. v. 12. *ἐδοποιεῖ τὸ πῦρ ἢ τὰ πνεῦμα* F. P. Voss. 2. 4. v. 13. *προσπιπτῇ* Paris. unde scribendum *προσπίπτῃ*. — S. 29. v. 4. *Διὸ* F. P. cum Voss. 2. 4. v. 8. *ἐκκρίεται* F. P. — S. 30. v. 2. *πνεῦμα* F. P. Voss. 2. 4. confirmant. Initio sectionis fortasse *Ταύτη* scribendum, v. 6. *οἷον ἀνδραξ φατίζειν* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *αὐ οὗτος τῶν ἐκκαίων* F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 716. s. 31. v. 3. *διαφερομένη* P. F. cum Voss. 2. v. 4. *ὅτι* pro *ἥλιος* F. P. omisit Voss. 2. v. 7. *αἴνη φλόξ*. Ita P. F. Voss. 2. 4. — S. 32. v. 3. omisso *εἶνα* habent *θαῖτον ὅτα θερμά* F. P. et paulo. antea *θερμαίνον* cum Voss. 2. 4. *ἦτιον* male addidit Furlanus. v. 5. *τοὺς ἄνδρα-
κας τοὺς* F. P. v. 8. *καὶ τὴν μὲν τοῦ ὅτι θερμότητα με-
λαίνουσιν*, τὴν δὲ F. P. cum Voss. 2. 4. sed in F. τοῦ ante ὅτι omissum, in Par. superscriptum ἥλιος est. — S. 33. s. 4. *ἢ τὸν κύλαμον* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *θερμαίνεσθαι ἅμα τὴν συνεγῇ καὶ κατὰ ἢ γς φλόξ* Paris. *θερμ. ἅμα τέλειαν συνεγῇ καὶ κατὰ* — ἢ γς F. sed *καὶ τέλειαν* obscure scripta. *καταίμειν ἢ τε φλόξ* A. Cum Par. faciunt Voss. 2. 4. An fuit scriptum *καὶ τὸ θερμαίνεσθαι ὁμαλῇ καὶ συνεγῇ καταίμειν*? v. 9. *ὅλων τῶν* A. F. P. Voss. 1. 2. Ald. Bas. Deinceps *ἀνδράκων, ἅμα διὰ τοῦτο* Par. v. 10. *ἅμα πλείον* F. P. — S. 34. v. 1. *ἴσων ἐκείνων ἴσον θερ-
μαντικόν* F. P. Voss. 1. 2. 4. *αὐτῶν ἴσων* Camot. v. 3. *οὐδ' ὁμοίως* F. P.

P. 717. v. 4. *θερμότατον ὅτ' ὀρθόν* A. Ald. Bas. Voss. 1. *αὐτ' ὀρθόν* Vind. *αὐτόρροον* F. P. Voss. 4. *αὐτόρροον* Voss. 2. Non contemnenda quidem videtur esse scriptura librorum optimorum *αὐτόρροον*, idem quod *αὐτόρροον* signifi-
cans, sponte et sine impedimento fluens. Sed negatio ab-
esse non potest. v. 5. *ὑπὸ* F. P. Voss. 4. v. 6. *σωματω-
δέστατον διαδυτικώτατον καὶ σκληρότατα πυρωθέντα καθά-
περ* P. F. Voss. 2. 4. *σκληρότατα τὰ πυρωθέντα* A. Ald. Bas.

Vind. Voss. 1. Equidem hoc certum esse video, interpunctionem post vocem *καυστόν* tollendam esse: deinceps vero scribendum esse non dubito: *Σώματα δὲ στερεὰ διαδυσχευήματα διὰ τὴν πυκνότητα καὶ σκληρότητα πυρωθέντα.* — S. 35. v. 4. *ὄστρακον ἢ τῇ φύσει* F. P. Voss. 2. 4. *ὄστρεα ἢ τῇ γ.* Camot. v. 11. *εἰ μὴ ἐπιμένει.* Ita F. P. Voss. 2. 4. — S. 36. v. 3. *ἕμα δισσῶς τούτοις γε* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *οἷον ὅπως μαλακῆς* A. *οἷον ὅπως μαλακῆς δὴ θερμότητος* *εἰ μὴ σκληρᾶς.* F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἢ *πάλιν ὅξοι* F. ὅξος Par. Voss. 2. 4. In memorabili varietate ὅξος et ὅπος scriptura eadem et quidem vera latere mihi videtur. Quid si coniiciam fuisse *οἷον ὅση μαλακιοτέρας θερμότητος ἢ μὴ σκληρᾶς, ἢ πάλιν ὅση καὶ σκληροτέρας καὶ ἀδροωτέρας?* v. 13. *τούς ἥλους καίουσιν τῷ χρυσῷ* F. P. Voss. 2. 4. *τῷ χρυσῷ* A. In lacuna olim scriptum fuisse suspicatur Coray: *καίουσιν τῷ ἀγύρῳ, καὶ οἱ χρυσουργοὶ τὸν χρυσόν.*

P. 718. s. 37. v. 2. *σχεδὸν δὲ καὶ αἱ ἄλλα.* Ita F. P. Voss. 4. v. 3. verba in A. B. Heins. Furl. omissa *αἷς μὲν [οὖν]* — *καὶ μαλακίην* cum Camot. Voss. 2. 4. habent F. P. Pro *δοκοῦσι* Coray probabiliter *διώκουσι* coniecit. — S. 38. v. 8. *ἀλύπως* F. P. Voss. 4. v. 11. *ὑπὲρ ὧν δ' οὐ διαμένει* F. P. Voss. 2. 4. v. 12. *εἴαν τις τούτῳ* F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 719. s. 39. v. 2. *τὸ ἄσβολον* F. P. Voss. 2. 4. Masculo genere *τὸν ἄσβολον* ex Hipponacte annotant Anecdota Bekkeri. v. 7. Suspicio, *διὰ τὸ μίγνυσθαι* fuisse. contra *μὴ μεσοῦσθαι* coniecit Coray. — S. 40. v. 2. *πλεῖον* F. v. 5. *δοκοῦν* scribendum puto, et v. 9. *συνάγειν* pro *συνέναι.* v. 10. *πυκνούς τούς πόρους* F. P. — S. 41. v. 6. *συμβαίνει, πλεῖον εἶναι δὲ τὸ ἔδαφος* F. P. Voss. 2. 4. Minore mutatione nunc corrigo, mutata interpunctione: *συμβαίνει πλέον, εἴαν μὴ τὸ ἔδαφος.* Coray *ὁπωρεῖται*, *poemeta*, corrigit, et deinceps *ὑδωρεῖται* ad *διαδρῶειν* supplet. v. 7. *πέττουσιν* F. P. — S. 42. v. 1. *χρήσιμον τὸ πῦρ* verum. etiamnum non censeo: sufficit enim sequens *τὸ θερμόν.* Igitur vulgo interpositum *πλήν* aliter interpretandum aut delendum est.

P. 720. v. 2. *ὡς διοίξαι* — *συχῶν ἔντων ἔξωθεν* F. P. Voss. 2. 4. ut antea v. 3. *διάλυσιν* pro *διώχυσιν.* v. 10. *διέξαις* F. P. Voss. 2. 4. — S. 43. v. 4. pro *ἀτμῷ* F. P. Voss. 2. 4. et deinceps *θερμαινόμενα* iidem libri. v. 7. *ἐψεναι.* Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 10. *παραποδίζοντας* F. P. Voss. 2. 4. v. 14. *ἐκεῖ μὲν μινύμενον* F. P. *μὲν* omittit A. Voss. 2. 4. v. 15. *δ' ἰδία* Par. 2. recentiore manu. —

S. 44. v. 1. Ἡ δὲ δὴ τὰ ἐν ψυχροῖς F. P. Voss. 2. 4. deinceps εἰσὶν ἱδὲν pro vulgato οἶον ἤ. An fuit scriptam ἤ δὲ δῆτα τοῖς ἐμψύχοις?

P. 721. v. 3. τὴν ἔχουσαν F. P. Voss. 2. 4. v. 8. καὶ ἐπὶ pro καὶ ἔτι P. v. 9. τὴν ἄλλω Flor. — S. 45. v. 9. καὶ διακρινόμενου καὶ ἀπονοστοῦντος F. P. ὑπονοοῦντος A. super o scriptum ω. — S. 46. v. 3. vulgo intersertum νεκρὸν omittunt et κύκλω pro Ἄσφ habent F. P. Voss. 2. 4. v. 5. καὶ ἐνιαυτῶν F. P. Voss. 2. 4. v. 6. Διαφθερίζει καὶ F. P. Voss. 4. v. 9. κοινοσίαν F. pro κοσίαν. deinceps τῷ δὲ θερμῷ τὸ διακρίν F. P., lacuna post θερμῷ relicta, ut in Voss. 2. 4. v. 10. τάχα μὲν F. P. Voss. 2. 4.

P. 722. v. 3. ταῦτόν pro τοσούτον F. P. Voss. 2. 4. — S. 47. v. 3. πάντ' εἰς — ἀλλ' ὃ χρονιώτερος F. P. — S. 48. v. 3. διὰ τὸ τοῦ τόπου F. P. Voss. 1. 4. v. 4. verum πάγος Par. habet cum Camotiana. πάγη Flor. πάγει Voss. 2. 4. ὀπάγη Ald. Bas. Vind. Voss. 1. v. 5. ἐνιοὶ καὶ καυματωδέστατοι P. F. sed καματωδέστατοι Flor. v. 7. ἐπιπολὺ. Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 8. ἐὼν δὲ ἐπιπίπτῃ omissō καὶ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. θερμότητα F. P. Voss. 2. 4. — S. 49. v. 8. θερμανθέντα θερμαίνει F. P. Voss. 2. 4. Camot. v. 10. πολλὰκις γίνεσθαι F. P. Voss. 2. 4. Camot. v. 12. μικρομερεῖς οὐχ ὁμοίως καλεῖ. Ita cum Camot. P. F. Voss. 2. 4.

P. 723. v. 4. μελανοῦντα. Ita A. F. P. Voss. 2. 4. v. 6. μέγας F. P. cum ceteris libris. v. 7. ἐπὶ τούτων F. P. — S. 51. v. 2. εἰ μὴ ἄρα ἀληθέστερον omissō καὶ Par. et deinceps ὡς om. F. P. Verba οὕτω ἐστὶν — v. 4. γίνεσθαι omittunt F. P. Voss. 2. 4. v. 4. δ' ἢ φθείρεται F. P. v. 6. Διὸ ταύτῃ οὐ διορᾶται F. P. solus tamen F. μὲν omittit. deinceps τὰ ἄνω omissō δὲ Par. — S. 52. v. 6. ἀέρος καὶ omittunt F. P. Voss. 2. 4. Camot. deinceps πνεύματος κινήσει ἅλῃς περισχίζεσθαι F. P. ἅλῃς περιψύχει Voss. 2. 4. Scilicet librarius hic oculis aberravit ad versum 8, ubi est κινήσει ἀλλ' οὐ περιψύξει. Sed ibi A. F. P. habent cum aliis libris. v. 10. γὰρ om. P. sequens τὸ A. F. P. habent, postea ἰσάνασθαι δὲν ὡσαύτως γίνεσθαι. ὃ δ' οὐδατέρου τῶν δύο A. F. P. cum aliis libris.

P. 724. s. 53. v. 4. τοῖ ὠθεῖν F. P. Voss. 2. 4. v. 7. ἐπόντον F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἱδὲν χοῆναι τοῦτο habent. v. 11. αὐτὴν διακωλύει τὴν ἐπ' ὀρθόν. v. 12. περικλῶν καὶ μεταβάλλει F. P. — S. 55. v. 4. τὰ ἐγγύτατα τὸ πλεῖστον F. P. Voss. 2. 4. v. 6. τελευταῖον δ' ὑπεκλεί-

πειν, ἐὰν δὲ πον τόπος F. P. Voss. 2. 4. v. 8. διάλυσιν οὐ
πλείω F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἐπ' αἴρος Par. Voss. 2.
v. 10. ὁμαλός — τὴν αὐτὴν F. P. Voss. 2. 4.

P. 725. s. 56. v. 5. ἐν αὐτῷ λαβόντας F. P. Voss. 2. 4.
v. 9. δρῶν iidem libri. — S. 57. v. 3. κατὰ τοιαύδε F. P.
v. 5. στρώματα F. P. Voss. 2. 4. v. 9. οἱ διὰ τοῦ πυρός
omittunt F. P.

P. 726. s. 59. v. 4. μᾶλλον δ' ἔτι F. P. Voss. 2. 4.
deinceps v. 8. διαδύναι· διαδύναντ' ἂν διωδωπακτεῖν F. P.
v. 9. ἐπιπομάζει F. P. Voss. 2. 4. deinceps διὰ τοι· τούτων
F. P. v. 12. πρὸς τίς ποιήσεις F. P. Voss. 2. 4. ἐμποιή-
σεις A. Voss. 1. — S. 60. v. 2. ὑγρότητι τοιαύτη — ψυχρόν
ὡς φύσει F. P. Voss. 2. 4. v. 4. ὅπερ καὶ F. cum Voss. 2.
4. ὁ καὶ Par. v. 6. χυλὸν ἔχουσα omisso τινὰ F. P. Se-
quens τοιοῦτον firmant iidem libri. — S. 61. v. 5. εἰς.
v. 6. Συμβαίνει δὲ τούτῳ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. μὴ δέ-
χεσθαι F. P. cum Voss. sūmat.

P. 727. s. 62. v. 6. σύντηξιν omittit P. Voss. 2. lacu-
nam habet F. — S. 63. v. 2. διὰ τί μὲν ἐκ P. διὰ τί μὲν
ἐκ μὲν F. deinceps πυρία P. F. v. 3. καίπερ οὐκ ἐκπη-
δῶντος πυρός, ἐκ δὲ λίθων ἐκπηδῶντος F. P. igitur emen-
dationem meam confirmant auctam. v. 8. κὰν εἰ γὰρ F. P.
Voss. 2. 4. v. 11. ὃ προσάγουσιν iidem. — S. 64. v. 1.
ἄπτεται βέλτιον δὲ A. F. P. cum aliis. deinceps πυρία F. P.
v. 4. οὐδὲ ἐκ τῶν τυχόντων ξύλων. Ita F. P. Voss. 2. 4.
qui deinceps v. 5. τι συμμετρίας habent. v. 6. οἶον δ' ἐκ
iidem. v. 7. ἀδράχνης F. P. pro vulgato ἀνδράχνης. v. 9.
εὐθύ P. cum aliis. v. 10. ἀγαθὰ δ' ἐκ θάμνου F. P. Voss.
2. v. 13. ὄργανον, non τρύπανον, nominant F. P. Voss. 2. 4.
deinceps ἀσθενέστερον F. P.

P. 728. s. 65. v. 1. Ἐπειδὴ ἄνευ F. P. Voss. 2. v. 7.
τῆς μὲν verum iam Camot. habet cum F. P. Voss. 1. 2.
Vind. — S. 66. v. 1. καὶ omittit P. v. 2. φαινικὴν P.
v. 3. κἀκείνην F. P. Voss. 2. 4. v. 7. μικρὸν ἐπιχεθῆ· F. P.
μικρὸν omisit Camotiana. — S. 67. v. 4. σβεννύωαι Flor.
antea v. 2. οἶνος ὃ χεόμενος habet quoque Paris. — S. 68.
v. 2. δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ θερμὸν F. P. Voss. 2. 4.
v. 5. ἐναπόλειψιν A. F. Par. 1. Voss. 1. 2. 4. Ald. Bas.

P. 729. v. 5. δέξει F. P. Voss. 1. Ante verum ὑγρὸν·
ἐξαιροῦται γὰρ πολὺ iam Camot. habet cum F. P. Voss. 2.
4. Scripturam Ald. Basil. Vind. Voss. 1. habet A. id est
Vaticanus, e quo isti libri derivati esse videntur. — S. 69.
v. 2. δὲ τὰ ξύλα χεόμενα F. P. Voss. 2. 4. v. 5. ἀπλεῖν P.

ἀπειλά F. v. 9. πῦρ ὥστε ἐμφράτι A. πῦρ ὥσπερ ἐν φρέατι Par. Voss. 2. 4. — S. 70. v. 5. τὸ πλεόν F. P. Voss. 4. v. 10. οἱ ἐγγὺς — ἐνοχλοῦνται. Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 12. τὸ ἄνω Par. — S. 71. v. 2. ἐξισχύεται F. P. Voss. 2. 4. v. 3. πολλοῦ πυρός F. P. Voss. 2. v. 4. τὸ καπνιζόμενον F. P. Voss. 2. 4. iidem paulo antea versu 3. in verbis ὅταν γὰρ ἡ πλεόν consentiunt. v. 5. σκληρῶν ξύλων F. P.

P. 730. v. 2. κατακλειόμενος F. P. Voss. 2. 4. — S. 72. v. 2. καὶ τενώδη F. P. Voss. 2. 4. v. 5. τὰ εὐσημισματισμένα Flor. v. 6. μετατιθῇ καίμεν καπνωδέστερον F. Voss. 2. καὶ ὁ μὲν καπνωδέστερα Par. v. 7. συννέεσθαι F. P. συννέεσθαι Voss. 2. 4. v. 9. ὅλα παπνίσιν A. F. P. καπνίζειν P. v. 10. περιθλασθέντα Par. Voss. 2. 4. περιφλασθέντα A. v. 11. καθάπερ τὸ ἐν λαΐνῳ διὸ P. τῷ ἐν λαΐνῳ διὸ Flor. Voss. 2. 4. v. 12. διὸ καὶ οἱ ἐν πολλῷ χρόνῳ F. P. Voss. 2. 4. v. 17. γαιῶδες Flor. — S. 73. v. 3. συμμίγνυσι A. F. P. v. 6. ἀδυνατεῖ διὰ τὴν οὐσιότητα omisso sequente γενέσθαι F. P. v. 11. Gorgiam in Gergum μεταλλευτήν, Alexandri M. comitem, de quo Strabō 3. p. 102., mutandum suspicatur Coray.

P. 731. v. 1. ἐρριγωνκότες F. P. ἐρριγωνκότες Voss. 2. 4. v. 3. διαχῇ Par. διαχεῖ Voss. 1. 2. 4. Vind. Ald. Bas. Cam. v. 4. ἀθρόως F. P. recte! v. 5. καὶ ὅτι μὲν περιθείησαν καὶ συνθῇ. F. P. καὶ ὅτι μὲν ... περιθείησαν καὶ Voss. 2. ὅτι μὲν ἀντιπεριπέισαν καὶ συνθῇ. A. superscripto ἀντιπεριπέισαν A. v. 5. φοῖρασιν ἐποίησαν ὅτε ἐκώλυσεν F. P. Voss. 2. 4. v. 7. τὰ μὲν. v. 8. τὰ δὲ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. διδόντων A. F. P. Voss. 2. 4. deinceps πόρρω F. P. Voss. 2. 4. habent. — S. 75. v. 3. verba ἐν αὐτοῖς usque ad versum 4. διὸ omittunt F. P. Voss. 2. paulo antea ἐγκατακέκλιται firmant F. P. v. 5. pro θυμιῶντες F. P. οὐ μὴ ὄντες habent cum Voss. 2. 4. v. 6. μικρὸν διδόντες firmant F. P. ut sequens ἐκφλογωθῇ. v. 8. ὁ μέλας ὅτε συλλέγεται F. P.

P. 732. s. 76. v. 1. καπνίζει F. P. Voss. 2. 4. v. 2. μέλα ἐστὶν ὅτε ὅτι διὰ τὴν F. P. v. 3. τὰ δὲ κρύμματα A. F. P. Voss. 2. 4. qui sequens διαδύνει dederunt omnes. Ceterum Codex Florentinus subscriptum in fine habet: Τέλος Θεοφράστου πρὸς πυρὸς καὶ τῆς αὐτοῦ μεταφράσεως. unde possius suspicari, librarium hanc a Grammatico quodam profectam admonitionem fideliter transcripsisse, quae videtur lectorem docere voluisse, non ipsum genuinum Theophrasti

bellum, sed excerpta inde loca, argumento in brevius contracto, hic proposita legi. Alias, cur metaphrasin dixerit, non apparet. Ex ipsa vero scripturae varietate consequitur, Vaticanum cum Editione prima Aldina, Basileensi et libro Vossiano 1. fere ubique consentire. Meliorem librum Camotiana expressit. Integriorem Vossiani 2. et 4. repraesentant, qui cum Florentino et Parisiensi primo plerisque in locis conveniunt: sed omnium integerrimus mihi Parisinus primus esse videtur. Pauculas tantum emendationes inde collectas facemari licuit, cum plurimas comparatio Vossianorum 2. et 4. occupavisset.

AD FRAGMENTVM IV. DE ODORIBVS.

Comparavit cum editione Heinsiana *Brandis* Codicem Vaticanum A. no. 1302. et Parisinum bibliothecae regiae 2277. chartaceum, recentiorem, in charta octuplicata scriptum, nota Q. signatum.

P. 732. s. 2. v. 3. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γλ. A. Q. ἐπὶ αὐτῶν Voss.

P. 734. s. 4. v. 4. δῆλον τῶν διὰ A. cum Voss. — S. 5. v. 14. κακωδία A. — S. 6. v. 3. φλυοῖς A.

P. 735. v. 3. βέλτιον πεδῖον ἢν ἡμῖν A. cum Edd. et Voss. v. 10. τριτῶς A. Voss. — S. 8. v. 3. διαρπάσματα A. v. 9. ποίαις εὐμηκτοὶ — ποίαις A.

P. 736. s. 10. versu ultimo τὸ χρονίζεσθαι A. cum utraque Aldina, quod restituendum. — S. 11. v. 1. Τῶν δ' οἶνον A. v. 5. ἡδὺ αὐ διδόναι A. Voss. — S. 12. v. 1. ἀπόκρισιν A. cum Voss.

P. 737. v. 5. αἰρούμενα A. cum Aldina. v. 9. λίβανος A. cum Voss. v. 12. εἰς γὰρ ἂν κόπη A. — S. 14. v. 3. πρὸ ὕλαιον cum Voss.

P. 738. v. 1. χρώματι A. cum Edd. v. 7. Ἰδεῖν A. cum Ald. — S. 17. v. 8. ἐπικρατεῖ γὰρ εἰς τὸ ἔσχατον ἐμβολόμενοι A. ex εἰ Camotiana εἰς fecerat. v. 11. κινναμώμου δραχμαὶ δύο, κρατεῖ αἰ τοῦ κινναμώμου δύο δραχμαὶ A. Q. egregie, modo κρατοῦσιν scribas. — S. 18. v. 2. ταῦτο καὶ A. v. 3. δεκτικωτέραν A. v. 9. μᾶλλον δὲ A. cum Edd.

P. 739. v. 2. ἐγένετ' αὐτοῦ A. cum Edd. — S. 19. v. 8. ἀσθένεια καὶ τᾶλλα τοιαῦτα A. — S. 20. v. 1. Τὰ ἀρώματα δὲ A. v. 3. δητικά A. cum Voss.

P. 740. v. 1. pro ἃ δὴ A. habet αἰεὶ εἰ δὴ. — S. 22. v. 6. καὶ εἰς τὴν A. v. 11. καύσησαν ὅσοι A. unde καῦσιν

ἐν ὅσῳ scribendum. Vulgatam καύσθῃν damnaverāt iam Coraii censura. — S. 24. v. 5. προπεφωσμένων A. cum Ald. Voss. — S. 25. v. 3. ἀσφάλανθον A. Voss.

P. 741. s. 26. v. 2. πλήν ἄλλων A. cum Voss. — S. 27. v. 7. συμβρινον A. v. 10. μύζρινον A. ut Athenaci libri omnes.

P. 742. s. 29. v. 12. συνίστωσιν εἰς βυθόν A. — S. 30. v. 1. κεκλυμένης A. cum Ald. Voss. v. 6. Μεταλλῶ A.

P. 743. s. 32. v. 3. μίων pro οἶων A. μίων Ald. compendium mi Voss. habet. v. 8. τὸν κόστιον A. v. 9. θερμότητα καὶ δριμύτητα τὰ τινα μετρίων — τὸν κόστιον — θερμότητα A. ut Voss. male repetens verba versus superioris 7.

P. 744. v. 4. ἀώδης A. — S. 34. v. 7. Coray sufficiens putabat πλεῖστον χρόνον aut εἴς ἔτη. Itaque suspicabatur, aro-
matis alicuius nomen excidisse, cui adiungit verba εἴς ἔτη, ita fere: τὸ δὲ * * εἴς ἔτη. Mihi contra antecedens ἀκμά-
ζει τρία ἔτη sequens εἴς ἔτη quodammodo desiderare videtur.

P. 745. s. 35. v. 4. πᾶν τὸ ὑπεξάγον μῦλλον. Præponit
μῦλλον habet commune cum Ald. Voss. sed ὑπεξάγον, mu-
tandum in ὑπεξάγειν, unice sensum redintegrat multum. —
S. 36. v. 3. συγκαίεται καλύει A. — S. 37. v. 6. αἰτίων pro
αἰτίαι A.

P. 746. v. 6. μέρων A. — S. 39. v. 6. εὐέκπαντα A.
— S. 40. v. 3. μυρόπωλοι A. v. 8. ποιεῖ δὲ διὰ A.

P. 747. s. 41. v. 8. ἐπισπορή cum Voss.

P. 748. s. 45. v. 11. ὡς τῇ αἰσθήσει A.

P. 749. s. 47. v. 1. Καταισχύνειν A. — S. 48. v. 4.
ὥπερ Ἐρυθραῖος A. v. 7. ὅπερ A. — S. 49. v. 6. πέ-
ται pro συμπέσαι A.

P. 750. s. 50. v. 3. πέττειν A. recte!

P. 751. v. 2. θατέρου A. — S. 54. v. 2. συννεχῶς A.
cum Edd. v. 7. χρωτός, καὶ τῷ ὥπερ A. v. 9. χρονίζο-
μεν αἷη A.

P. 752. s. 56. v. 8. διαφορῶς A. — S. 57. v. 4. ἀρίστο-
μέτη A. — S. 58. v. 6. διακλασμάτων A.

P. 753. v. 2. ἔνια δὲ. v. 3. μελεκρότερη καὶ οἴτω μεγάλων
τε ἀνέδευον, τὰ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ μελεκρότῳ A. supplementum
egregio et necessario, ad quod sequentia ἄμφω ταῦτα refe-
runtur. — S. 59. v. 4. δὴ, ἡσίων A. cum Ald. Voss.

γ. 5. εὐ ὀχῶσιν — ἡδεῖους A. — S. 61. v. 1. Εὐλόγως δὲ A. v. 5. οἶος A. οἶον Ald.

P. 754. v. 4. καταπλავῇ A. cum Ald. — S. 62. v. 1. ἄλγει A. pro ἄγει cum Ald. v. 2. ποιοῦν ἑαυτὰ A. cum Ald. γ. 5. ἐπὶ γε. — S. 63. v. 3. καὶ γὰρ οἶνος A. v. 4. συνάγουσιν pro συνανθεῖν A. cum Voss. deinceps uterque πρόμισα habet. v. 5. τόδε δοιμύτατον cum Ald. Vaticanus. v. 8. φλοιόριζα — σαρκορίζα A. v. 9. πλάστητικὰς A. unde βλαστητικὰς efficitur, quod maluerunt Furlanus et Heinsius. v. 12. εἴπερ ἅμα pro ὅπερ ἅμα A. quam scripturam ingenio philosophi non ad eò creduli aptiorem censeo.

P. 755. z. 66. v. 3. τὰς κακώδεσι A. v. 5. ἅπαν ὥς εἰπεῖν πανεύσμον. In vocabulo πανεύσμον merito adhaerit quoque Coray, qui sensum etiam non integrum animadvertit. Equidem nunc non dubito, a Theophrasto fuisse scriptum: ἅπαν ὥς εἰπεῖν πρὸς πᾶν μίγνυσθαι εὖσμον. Nam praecessit mentio odoramentorum, quae sunt οὕτως ἄμικτοι ὄσμαι: sequitur nunc de iis, quae mitionem admittunt eiusmodi, ὥστε ἐν τῇ ἁμοῦν ἔργον γίνεσθαι. Addit tamen Theophrastus, ista facta mitione, odorem principem fieri plerumque debiliorem aut deteriorem. v. 7. βελτίων A. — S. 67. v. 3. μυρία A. cum Ald.

P. 756. v. 3. οἰνωποσία cum Ald. Voss. Vatie. — S. 68. v. 3. καρπίων A. v. 8. ἀποθῇ A. — S. 69. v. 6. διαλύοντες A. quod dederunt Furlanus et Heins. Aldina διαδύοντες habet. v. 7. ψαυμαστὸν A. v. 8. Τὸ τῆς πλατάνου A. cum Voss. πλατάνου Ald. quoque. v. 9. οὐκ ἀγανηνῶν A. ἀγανηνῶν Ald. Voss. — S. 70. v. 3. κανίδες A. Voss. Ald.

P. 757. v. 4. πυκρότητος A. quod praefendum censeo vulgato πυκρότης. Voss. πυκρότης monstrosum interpretari non audeo.

Vides igitur, lector, quatuor tantum in locis scripturam Vaticani libri integriorem sine ulla dubitatione vulgatae praefendam libri istius scripti fidem asserere, quem Vossianus haud pari passu consecutus est. Multa vero supersunt loca vitiosa, quibus sanandis si quod ingenium divinius suffecerit, in magna felicitatis parte erit reputandum: nam a Codicum scriptorum fide nihil equidem ultra auxilii magnopere expectandum existimo, nisi forte in bibliothecae alicuius latebris absconditus iacet liber similis Urbinati Vaticanusque, unde exempla cetera historiae plantarum et librorum

le causis manasse et socordia librariorum paulatim magis
magisque mutilata et variis vitiis foedata fuisse videntur.

AD FRAGMENTVM V. DE VENTIS.

Libros scriptos plures doctissimus vir Brandis compa-
ravit, quorum notitia brevis antecedit oportet. A. signifi-
cat Codicem Vaticanum hombycinum 1302. B. Vaticanum
1305. recentiorum, fere ubique cum priore consentientem.
C. Palatinum 162. D. Urbinatem 108. utrumque recentio-
rem. Q. Parisinum regium 2277. chartaceum recentissimum.
Praeterea passim comparatus fuit Venetus Marcianus charta-
ceus 260. Post messem satis largam e comparatis Aristote-
licis Problematis factam paucissimas spicas e scriptis his
Codicibus colligere licuit: fere ubique *steriles dominantur*
avenae. Quare lector, qui has scripturae varietates cum
edita comparare voluerit, non minore opus habebit patientia,
quam ipse in excubenda et pervestiganda, sicubi verae
scripturae vestigia abscondita latebant.

P. 757. s. 1. v. 7. καὶ ante μικρότης omittunt A. Q.
et v. 8. εὐθενόν habent. v. 9. autem αἰθέρων. v. 14. ὡς
γὰρ ἀπλῶς, deletio medio ἀν, scribendum esse recte monuit
Coraii censura, ut s. 2. v. 2. ubi οἷς ἀπλῶς εἰπεῖν male
habent A. Q. v. 3. ante ἑκάστον A. omittit καὶ.

P. 758. s. 3. v. 6. ἥτιον ἐν ἀναπεπταμένῳ τῷ σύνεγγυς
καὶ ἐν ἀναπεπταμένῃ φορῇ Cam. et A. v. 8. ψυχροτέρα
eis te τὸ πόρρω Cam. v. 9. ἀνεμένου A. v. ultimo ἀλλ
εἰ προὔπαρχοντος A. — S. 4. v. 3. ἐκάτερον καὶ τῷ
κνμ. A.

P. 759. v. 2. πρὸς τὴν ἐπίστασιν τῶν τόπων ἀποδύει
μῦλλον A. v. 5. ἀπαθεῖς Cam. A. — S. 6. v. 6.
ἐμφανεῖς A. qua forma saepius Th. utitur, quam altera.

P. 761. s. 11. v. 3. ἐτήσιοι Cam. κτήσιοι A.

P. 762. s. 11. v. 5. πῆξιν A. — S. 12. v. 5. πῆξις
γίνεται A. v. 6. prius δὲ omittit A. — S. 13. v. 5. καὶ
ἐν τοῖς — καὶ τὸν σίδηρον Cam. A. Q. v. 7. ἐν τοῖς ἰδίους
ὄρεσι A. Q. unde Ἰδαίους facile verum efficitur. v. 13.
μὴ γενομένων — ὅπερ λέγομεν Q. Vitium ita non tollitur.

P. 763. s. 14. v. 4. ὁμοίως δὲ οὐδὲ Q. v. 11. εἰς μί-
σους τὸν ἄρα ἢ οἱ δὲ προτεροῦσιν δὲ προτεροῦσαν Q. 2. in
margine, sed eadem manu. εἰς μίση τὸν καρπὸν A. — S. 15.
v. 1. Αἱ δὲ πάντων A. Q. v. 7. πίπτει A. Q.

P. 764. v. 2. ἀναξηραίνεται cum A. Q. praefero, ut deinceps ἐκκαίεται malim. — S. 18. v. 7. ποθέωταίω γὰρ ὁ ἥλως τότε μεσημβρίας δὲ κρατεῖν. ποτὲ δὲ κρατεῖσθαι τὸν αἶρα τὸν τοιοῦτον, κρατῶν A. Q. nisi Q. τοιοῦτων habet. v. 13. κρατῶν firmat A. κρατοῦντα Edd.

P. 765. v. 3. ἀδρόως μὲν γὰρ A. cum Ald. Bas. Cam. — S. 20. v. 8. ψυχρῶν ὄντων A. cum Edd. — S. 21. γ. 5. αἶρος ἡοπο... ἂν ἡ A. Solus igitur reliquias vocis ὁποῖος servavit.

P. 766. v. 2. καὶ διακείμενον A. cum Edd. in quo διακείμενον latere suspicor. v. 6. τὰ μὲν firmat A. — S. 22. v. 5. διὰ τὸ ψυχρὸς φύσει A. Editiones omnes ψυχρὸς φύσει habent. Latet vitium manifestum in voce ἀτμιδαῖτης: vaporis enim et halitus natura non est deorsum ferri, sed sursum. — S. 23. v. 9. καθάπερ ῥάσιν τινὰ γίνεσθαι τοῖς σώμασι A. cum Edd. quod nollem temere mutatum a Furlano in ῥάσιν, quod sensum loco accommodatum non habet. ῥάσις a verbo ῥάλλω ductum videri potest, ut ῥάσματα μύρον: quanquam nec ῥάσις, nec ῥάνσις uspiam annotatum legerim. Paulo antea v. 8. sensus desiderat: καὶ ἐτι μᾶλλον, εἰ σύνεγγυς.

P. 767. v. 2. τὴν γὰρ θύραν ταύτην αὐτὴν A. cum Basil. Cam. quod male in φορὰν mutavit Furlanus. An melius cum Turnebo αὐραν conieceroim, alii iudicent. Haeret enim aliquid vitii adhuc in verbis ταύτην αὐτὴν. Superest alius error a me admissus in voce εὐλογον addita, cum deberem antecedens κατ' ὀλίγον mutatum in κατὰ λόγον corrigere. v. 6. προσγίνεται γὰρ ἡ ὅλη τότε A. pro vulgato ὅλως, unde coniectura ὕλη confirmatur. — S. 25. v. 4. οὐδὲν τὸν ἐν Λυκνῇ ποταμὸν A. v. 5. αὐραν οὐδαμῶς A. v. 8. Σοῦσαν A. v. 13. εὐπυρον A. v. 14. τούτων pro τῶπων A. — S. 26. v. 8. ὅπως — ἀπόγαιαι A.

P. 768. v. 4. ἡ τὸ πρότερον ἐμβ. A. — S. 28. v. 3. ἐναντιοδρομεῖν firmat A. v. 4. πύρρον — ἱστορόροπον A. πόρομον Furlanus dedit.

P. 769. v. 4. ἀπονοίας — ἀεὶ πνεῦμα μὲν A. — S. 30. v. 3. ὄντιος — ἕτερον Cam. et A. v. 10. οὐδ' ἐπιπροσθεν Cam. A. v. 14. εἰ δ' ἐπιπροσέθωσιν — ἡ τὸ πνεῦμα A.

P. 770. v. 1. πρὶν ταῖς ἀπογείαις A. Voss. v. 3. οὐ γὰρ δὴ A. unde δὴ accipiendum censeo. v. 4. ἢ μὴ ἐρημνεύουσιν ἢ μέτριοι παντελῶς A. ἢ μὴ ἡρεμῆται ὡσιν ἢ μέτριοι παντελῶς acquiecit Coray. Certe παντελῶς Editionum omnium restitui debet. — S. 33. v. 3. ὑψηλὸν A. Q. Cam.

ν. 6. ἀλειμένων ὄντων τῶν τύπων καὶ οὐδέποτε οὐδὲ τὰ πλοῖα προσορμίζοντα τοῖς λειωτοῖς ἀλειμενον A. solus, non C. nec D. unde accipio verba: ἀλειμένων ὄντων τῶν τύπων τῶν πλησίων· pergens: καὶ τὰ συμβαίνοντα θεωρεῖν ἐστι. Praeterea fortasse scribendum: πνεῦμα δ' οὐδέποτε εἰσπίπτει, ἀλλὰ καὶ τὰ πλοῖα. ν. 9. μὴ δέρειν Cam. A. ν. 10. οὐχὶ περαίρω· ἐτι δ' A. et Voss.

P. 771. s. 34. ν. 1. κατήνυμα A. cum Cam. Bas. ν. 4. post ἀθρόον lacunam habet Cam. A. deinceps A. pergit κῶς· ἥ γὰρ ἂν ἐπιβρίση. Firmat igitur emendationem. Verba duo ἀληθῶς ἀθρόον supervacanea sunt, fortasse reliquiae e lacuna superstites. ν. 7. συστροφῇ A. συστροφῇ Camot. — S. 35. ν. 8. προτηρεῖ Camot. προτυρεῖ A. deinceps τὸν ἄνεμον A. cum Edd. ν. 14. ἀλλ' ὁ προέως A. cum Camot. ν. 15. πάλιν ὁ ἄλλης A. ν. 16. προω-
θουμένης A. Cam. ν. 17. καμμένου A. ν. 18. συμβαί-
νει δέ.

P. 772. ν. 1. Pro διὰ τὸ A. habet τιμαί. — S. 36. ν. 2. τε λισ....σκα ἄλλων Camot. et A. ν. 4. καὶ ἐπὶ τοι-
οῦθ' Cam. A. — S. 37. ν. 6. ἀπαρτίαν Cam. A. ν. 8. ἀπαρτίως iidem. — S. 38. ν. 2. δειλῶς A. δεινῶς Cam. ν. 4. ἔαρειν A. ν. 5. αὔσαι A. pro δυσᾶν. ν. 6. προση-
γόρευεν. ν. 8. τοῖς δ' ἀποκλείει καὶ διαφθερεῖ A.

P. 773. ν. 2. δ' ἐφ' αὐτὸν A. — S. 40. ν. 6. τοῦ βορέου Cam. A. — S. 41. ν. 2. οὐ γὰρ. deinceps lacuna literarum quatuor in rasura, postea: βορέαν καὶ νότον· πρὸς ἐσπέραν δ' οὐκ ἕτερος· οὐδέ τις ἐστὶ ... περ δι' αὐλοῦ ῥέων. τὴν μὲν γὰρ πρὸς βορέαν καὶ νότον πρὸς ἐσπέραν δ' οὐκ ἕτερος· οὐδέ τις ἐστὶ. ἀλλὰ τι ἀπλ. π. A. et Palatinus 162. Lacunam post οὐ γὰρ non habent Urbinas 108, nec Paris. Q. etiam post ἐστὶ non habet Urb. sed ἐστὶν ὡσπερ. Pro δ' οὐκ ἕτερος Codex Q. his habet δ' ὀκέτερος. — S. 42. ν. 1. ὅτ' ἐκ πλάγους A. ν. 3. διόπερ τὰ πρότερα Cam. A. ν. 4. μετὰ δέ Cam. A. ν. 7. λαμβάνοντες τὸ χειμέριον· εἰ γὰρ A.

P. 774. ν. 2. ὁ ὡς τὸ χειμέριον ὡς οὐ πᾶσι Cam. A. Voss. ν. 3. παραλαττον A. ν. 4. τὸν κίον Cam. A. — S. 43. ν. 7. μὲν ψυχρὸς A. ν. 10. ἐναντίως Cam. A. ut ν. 11. ἔχειν. — S. 44. ν. 2. τύπους A. ν. 6. ἡ ταῦτα A. ν. 7. ἐνθενεῖ — ἐν θαλάττης A. ἐνθενεῖ Camot. Volue-
runt εὐθενεῖ. ν. 9. βλάπτοντες Cam. A. ν. 10. Γορτύνα Cam. κορτύνα A. ν. 12. πόλλυτα Cam. A.

P. 775. s. 45. ν. 2. μή pro Μαλακῇ Cam. A. ν. 4. Theophr. oper. T. V.

περὶ τὸ κτεριον A. v. 5. περιέχονθ' ὅμοια A. v. 11. ἀκλωμένην καὶ τὴν ... εὐθύς Cam. A. v. 13. αἶς εἰ τι A. — S. 46. v. 3. ἀναπνέει Cam. A. ἀναπνέη A. v. 6. διὰ τὸν. Pro his lacuna in Ald. Bas. Cam. A. v. 8. τὴν ἀναπνοὴν Cam. A. v. 9. 10. τῶν πηλῶν τῶν νότων A. v. 11. ποιεῖ firmat A. v. 13. ἐλέγχῃ A. — S. 47. v. 1. τὸ εὐλογον Cam. A. v. 3. τὸ ἐωθινόν A. et Edd. quod restituendum.

P. 776. v. 1. κρατεῖν ποτ' ἐπιέμενος A. Cam. deinceps ἀπὸν εἰσδυόμενος συγκαλύπτει, ἀπ' οὗ iidem. v. 3. ὅσον ἀνάγει Cam. A. v. 5. Κατέναντι δ' ὅταν δύνηαι ἐν τῷ κάτω μερίζεται θέρους μὲν A. et Cam. v. 6. τὸ δ' ἐντεῦθεν A. Cam. — S. 48. v. 1. Αὐτῷ τούτῳ καὶ ἐν A. Cam. v. 2. ὅς μὲν οὐ μείζω γίνεται A. ὡς μὲν οὐ πᾶσι Cam. v. 9. οὐ μὴν γ' ἀκρίβειαν A. Cam. deinceps ἄλλας iidem libri. v. 11. τῆς τεταγμένης A. Cam. deinceps ἐπὶ κοινηνότε πνεῖν A. Cam. v. 13. πόρῳ ὄντος A. Cam. et ceterae Edd. unde restitue ἡλλου οὐ πόρῳ ὄντος. v. 14. τοῖς δ' ἐησίαις A. — S. 49. v. 3. τρίτον καὶ τὸ φέγγος A. Cam. v. 5. φανερά γάρ, ὡς πολὺς A. v. 6. πνεύη A.

P. 777. s. 50. v. 6. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ὅτι μετὰ A. Cam. v. 9. τὸ παχὺ A. Cam. — S. 51. v. 4. ἀρχεστῆτον καὶ λίβας A. v. 5. αἰσχροὺν A. Cam. deinceps κίνδον A. v. 6. ταχὺ νεφέλην ταχὺ δ' αἰθρία A. αἰθρίας Cam. — S. 52. aliter vel plenius scriptam legit Alexander Aphrod., ad Aristot. Meteorol. p. 106. qui haec inde posuit: Λέγει μέντοι θεός. ἐνίοτε καὶ εἰς τοὺς ἐναντίους μεθίστασθαι τοὺς ἀέρας ὅταν γὰρ τὸ ἐναντίον ἀπώσονται τὰ νέφη, πάλιν ἐπείθεν ἀρχεσθαι τὸ πνεῦμα. Plura enim in vulgata scriptura inesse vitia, monui in Curis sec. p. 596.

P. 778. v. 7. ἀνταναστρέφει A. — S. 55. v. 3. ὃ καὶ τὰς ἀπηνάγας ὑπάρχειν A. v. 7. περὶ Παμφυλικὸν A. v. 11. μεγέθους A. — S. 54. v. 8. θατέρω δὲ μᾶλλον τοῦτ' A.

P. 779. s. 55. v. 3. ἀντικόψεις ἤδη ἐπ' A. v. 4. οὐτ' ἐνίαις A. οὐτ' ἐν Cam. v. 8. καθιστάναι A. v. 10. διαταρίζειν οἶακα αὐτόθι δὴ A. v. 12. χαλεπὸν γίνεται A. Camot. Excerpsit h. l. Alexander Aphrod. ad Aristot. Meteorol. p. 101. b. et posuit versu 5. αἰεὶ, sequente μάλιστα omissio. v. 11. ἀμφοτερίζειν ἐξ ἑκατέρας· ὅθεν δὴ καὶ χαλεπὸς λέγεται. v. 12. ἀνατέλλων. εἰν διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἀστρου. ἐκ πολλῶν γὰρ ἀστερων καὶ πολὺ μέρος κατέχει· διὸ οὐ πᾶς ἅμα οὔτε δύεται οὔτε ἐπιτέλλει, ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἡμέραις διὰ καὶ παρατείνει ὁ χειμὼν, — S. 56. v. 4. οἷον ἕτερον

l. Q. Camot. v. 5. ἀνθρώπων iidem, et deinceps ἄρτιον.
 r. 6. γίνεται καὶ ἡ πν ὑγρότης βαρὺ ἀντὶ κοῦφου A Q.
 r. 9. ἀδρόες τι· ἔπειτα μέντι κινεῖ λίαν δ' ὑγρὰ κινε-
 ρης συντελεσθαι· τὰ δὲ μόρια ποιεῖ τινα συμμυστίαν, ὥστε
 καὶ ἰσὺν καὶ συντελεσθαι μᾶλλον· καὶ πάλιν A. Q. ἔπειτα
 μέντοι Q. unde vocem μᾶλλον lucratur. — S. 57. v. 1.
 παλιῆροι Cam. v. 2. οἱ ὄντες τόποι A. Articulum trans-
 pono post ὄντες. — S. 58. v. 12. διασθᾶ Cam. A. v. 13.
 scribo ὑπεσκληρυμμένον.

P. 781. s. 60. v. 1. ὄντες οἱ ... ἄναιμοι A. v. 9. ὡς
 ἐπὶ συνέστη Cam. A. v. 15. εἰς ἀσθένειαν. Τὸ δὲ Cam.
 A. — S. 61. v. 1. νότου λαμπροῦ Cam. A. v. 4. 5. αἶ
 δ' ἔωθεν ἐπιπήρεν Cam. A. v. 6. ἀνίσχειν A.

P. 782. v. 3. οἱ ὑπὲρ Σικελίαν A. v. 5. βερεε *...
 δὲ ἐν τῷ Πόντῳ A.

Finem libelli s. 62. excerpit Alexander l. c. p. 105. h. ἀπη-
 λωτήν, ὃν Θεόφραστος λέγει παρὰ μὲν Σικελιώταις ἐλλησποντίαν
 καλεῖσθαι, παρὰ δὲ Φοίνεσι κάρβαν, βερκευντίαν δὲ ἐν Πόντῳ.
 quae scriptura locum plane ut nomina ventorum mutat. Idem
 ibidem paulo post inde excerpit haec: ὀνομάζουσι δὲ τινες τὸν
 ἄνεμον τοῦτον καὶ ἰάπυγα, ὡς Θ. λέγει. Est sermo de
 ἀγρίστῃ, quem alii Ὀλυμπίαν, alii σκείρωναν dixerint. Unde
 patet in libro Alexandri fuisse scriptum σκείρωναν καλοῦσιν,
 οἱ δ' ἰάπυγα. Τὸν ἀπηνλωτήν δὲ Σικελιώταις μὲν ἐλλησπον-
 τίαν, κάρβαν et cet.

Habes, lector, fabulam galli in sterquilinio gemmam
 forte repérientis. Sed fortunae et liberalitati Brandisii im-
 putabimus, si quid bonae frugis in his quisquiliis fuerit
 repertum.

AD FRAGMENTVM VI. DE SIGNIS TEM- PESTATIS, SERENITATIS, PLVVIARVM ET VENTORVM.

Tandem nactus e bibliotheca regia Berolinensi librum
 rarum Bononiae anno 1501 proditum potui comparare ver-
 sionem antiquam latinam libelli huius Aristoteli ibi adscripti,
 cui plures veterum scriptorum tribuisse videntur, qui tem-
 pestatum signa prodiderunt. Codex Venetus bibliothecae
 Marcianae no. 200. membranaceus recentior continet Ἀριστο-
 τέλους περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων. χειμῶνος καὶ
 ὕδατος. Aelianus quoque, ubi de signis tempestatis auctorem

laudat Aristotelem, hunc ipsum Theophrasti librum respexisse videtur. Sequitur versio illa rationem servilem eandem, quam in ceteris Aristotelis libris vertendis adhibuit Guilelmus de Moerbeke seu quisquis auctor versionis latinae fuit, verbum e verbo reddens, barbaram quidem et nemini, qui graeca legere non potest, intelligibilem, sed criticae perquam accommodatam, si quis vocum graecarum singulorum et scripturam et ordinem persequi velit. Quare studiose eam cum verbis graecis comparavi, et quaecunque a vulgari scriptura discrepantis reperi, aut quae ad emendanda eius vitia ducere posse mihi videbantur, collecta inde apposui. Voluminis admodum tenuis pagina 19. incipit: *Maximi philosophi Aristotelis de signis aquarum, ventorum et tempestatum.*

Igitur s. 2. v. 4. ἀμα omisso verit: et quum occidit oriente sole, ut videatur ἀνατέλλοντος scriptum legisse. Sequens ἀνρόνυχος bis vertit ex opposito.

P. 783. v. 1. Inter ὀνομαζομένων et εἰδῶν intersertum αἰσίων vertit. — S. 3. v. 3. αὐλῶνας plana spatia vertit. v. 4. ἀρχομένων πνευμάτων ventis impellentibus. v. 5. προσιπτεῖν antecedunt vel eveniunt. v. 10. et ea quae sunt ab aliis sunt manifestissima signa. Videtur igitur legisse scriptum: καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἐστὶ σαφέστατα σημεῖα. — S. 4. v. 2. pro γεγένηται dedit fiunt. deinde: maxcedes in mechine alepono et cleostratus in Tenedo ab ida, et faynis atheniensibus alicas bico ea quae sunt circa conversiones perspexerunt. a quo methon audiens uno indigente cōm annum coordinavit. Erat autem phaynus quidam cohabitator atheniensibus, mechon autem atheniensis. — S. 5. ab animalibus et aliis communibus locis et signis passionibus quae sunt secundum habitationem. Legit igitur scriptum auctius: ἀπὸ τε ζώων καὶ ἑτέρων κοινῶν τόπων καὶ παθημάτων τῶν κατ' οἰκίαν. unde fortasse licebit coniecere: ἀπὸ τε ζώων τῶν κατ' οἰκίαν καὶ ἑτέρων τινῶν κοινῶν τόπων καὶ παθημάτων. v. 4. κυριώτατά ἐστι σημεῖα plenius vertit: principalissima sunt signa. v. 8. τετραδὸς φθίνοντος — ἱσταμένου quadratura diminuta — stantem.

P. 784. v. 2. ὅποίας ἂν ποιῶνται quales fiunt. igitur ὅποια ἂν γίνονται. — S. 7. v. 2. οἷα τις ἂν οὖν ἢ καύστασις τοῦ ἀέρος legit et vertit: Qualis quaedam igitur fuerit constitutio aeris. quam scripturam unice probo: nam particulam ἂν utique reddere solet. v. 3. quamvis mutare

debeat in conversionibus. v. 5. δὲ οὕτως ἔχον legit ver-
tens oportet sic se habere. — S. 8. v. 4. et postea νόυμη-
ρίαν vertit coniunctionem lunae cum sole. — S. 9. v. 3.
δείλη declinatio.

P. 785. v. 1. 2. et 3. usque ad Ἰδατος sectionis 10.
omisit. v. 3. ὅταν δὲ legit, quando vero. v. 7. si enim
prius tertia die maxime significat supererubescere, et occi-
dente minus quam oriente. — S. 11. v. 3. ῥάβδοι per-
pendicularis figura. v. 4. μέγα σημεῖον legit, magnum
signum. v. 5. et si ex nubibus, aquae signum est. Omisit
ἔη et rectius ὑδατικὸν scriptum legit. — S. 12. ἀνίσχου-
σα ἀσθενέστερα δὲ ὁ μῆς — [πνευματώδη] σημαίνει τὸν
αἶρα. ascendens vel oriens imbeciliora autem. Si autem
fuerit rubea, significat mensem ventosum. Omisit vocem
μῆς hic et paulo postea, et firmat πνευματώδη a Furlano
insertam. — S. 13. v. 2. διάττοντες — δαίττωσιν — ἢ
ὑδαρ. concurrentes — current et aqua. v. 6. αὐγὰι radii.

P. 786. v. 4. ὑδαρ σημαίνουσι πολὺν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.
Καὶ ἴσως legit, aquam significant multam ut frequenter.
Item iris circa lunam lucernam aut per lucernam appa-
rens. — S. 14. v. 1. μύκητες favillas. v. 4. μικροὶ δὲ
et miliares. v. 6. et quando ἄγνοε flamam impellit defi-
ciens ante ampullas, aquae signum. Omisit igitur voca-
bulum ἄλγος a Furlano insertam. v. 8. εἰσι resiliant radii
in id ipsum. Videtur ἐπὶ τὸ αὐτὸ scriptum legisse. Se-
quitur et si tres scintillas superveniant. Mira varietas, cui
similis τρεῖς νύκτες est in Ald. Cam. Basil. — S. 15. v. 3.
et foineas balneare se, et ranas magis cantantes — et sarta
visa quam vocant salamandram. v. 9. ὅπλην λείξας. bos
anteriorum pedem mordens. Num δῆξας legit? v. 10. ἀνα-
κύπτων respiciens. — S. 16. v. 1. κορυσομένη cornix
super petram cantans. v. 2. κολυμβῶσα et vocans multo-
tiens et volans. Hinc alii videant si quid opis accedat ad
locum vitiosum emendandum. v. 4. Corvus permutans mul-
tos vane voces horum si velociter bis crocitaverit et super-
clamaverit et concussit alas, aquam significat. Videtur
additum vane mutandum in mane: ita vero apparet, inter-
pretem scriptum legisse μεταβάλλον. ἔσθον φωνάς. Post
τιμήν autem recte addita τὰ πρὸα legit et vertit. v. 9.
mutatur voce sicut aquae gravitas vitiose scriptum puto;
debebat esse imitatur — aquae guttas.

P. 787. v. 1. κολοιοὶ monedulae — clament ut accipi-
er. v. 3. φωνήν ἢ καὶ ἐπιφροῖδῃ vocem habuerit et super

reciperaverit. — S. 17. v. 1. Καὶ ἐὰν ἰσραῆς legit, et si accipiter. v. 2. εἶσω σιωνιεύμενος et in terram volans. Legit igitur: εἰς γῆν πιστόμενος. Locus hic mihi dubiae scripturae videtur esse. Vulgatum εἶσω quo referatur, non apparet. v. 6. αἶψα καὶ βοτάνῃς capris et bobus. Igitur βοτάνῃ rectius scriptum legit. — S. 18. x. 1. Et avis domestica subsistens ex pennaculis quatinus pennas. Videtur pennaculis scripsisse, γελῶν reddens. v. 6. verba ἢ πνεῦμα omisit. — S. 19. v. 1. σπίλος, et opilus in domo habitans. Legit igitur scriptum vel ὄπλος vel σπῖλος et opilus scripsit: deinceps οἰκῶν legisse videtur. v. 4. ζούλος vermes quidam qui dicuntur centipedes multi in numero reptantes. Voluit miro dare. v. 5. παρὰ γῆν. delphin super mare natans et super-elevans se et occidens frequenter. Videtur scriptum legisse: ἐπὶ τῆς θαλάττης κολυμβῶν καὶ ἀναδύμενος καὶ καταδύμενος πυκνῶ. — S. 20. v. 2. ἐὰν ἐν τῷ κοίλῳ rectius scriptum vertit si in concavitate. v. 6. Καὶ ἐὰν — ἀνὰ πνεύσῃ Si autem circa aequinoctium chorus flaverit.

P. 788. s. 21. v. 3. verba ἀνέμων ἢ cum Edd. pr: omisit. v. 5. et vespertinae similiter coruscationes autem undecunque fiant, aquae aut venti signum. Legit igitur scriptum: καὶ αἱ ἐσπεριναὶ ὁμοίως (vel ὁσαύτως) ἡσπεριναὶ δὲ, ἐὰν, πανταχόθεν. Unde suspicor scribendum: Καὶ αἱ ἐσπεριναὶ δὲ ἡσπεριναὶ ὁσαύτως: ἐὰν δὲ πανταχόθεν γένωνται et cetera. v. 7. et si ab ea vertice montis ab austro stante ab austro coruscaverit. Vertit igitur ἀκρωτίας vulgatum. v. 9. ζεφυρός ἡσπερινῶν. et opacus coruscans desuper apud boream. Legit igitur scriptum: ζεφυρὸς ἡσπερινῶν ἀνωθεν πρὸς βορρῶν. unde verum alii exquirant. v. 12. et tempore fructus a borea coruscationes. Legit igitur ἡσπεριναὶ, non ἡσπερινῶν. — S. 22. v. 1. Euboea quando offuscabitur, veniet aqua velociter. Vertit igitur διαφανέσθῃ, non vulgatum διωρεσθῇ aut meum διαφανέσθῃ. Pro μέσῃ verbum veniet reddidit. v. 3. ὅθεν αὖ προσέλθῃ unde autem residet. v. 4. pro ἐπνευμαίνῃ vertit significat serenitatem, igitur σημαίνῃς σὺδιον. Pergit: Si autem multum iridis fiant, aquam significant ut frequenter. Legit igitur: ἐὰν δὲ πολλά — σημαίνοντων ὕδατος ἕως ἐπὶ πᾶσι. Plinius 18. c. 38. arcus cum sunt duplices, pluvias nuntiānt; a pluviae serenitatem non perinde certam. Idem 2. c. 59. nam ne pluvios quidem aut serenos dies vana fide portendunt. Aratus v. 940. ἢ διδύμη ἔλῃωσεν δὲ μέγαν οὐρανὸν ἰσας. v. 7. ὅταν ἐκ νεφέλης ἰνδὲ ex nube. v. 10.

παρήλαιο *irides perpendiculares*. v. 12. ἄλλως ἅμα *et halo similiter*. igitur ἄλλως ὁμοίως. Sequens διὰ ταχέων omisit, et deinceps posuit: *et halo magis aquosum et magis occidentales*. Omisit igitur αἱ μέλαιναί. Aratus versu 941. ἢ καὶ πρὸς τὴν ἄλωα μελαινουμένην ἔχει ἄσπερον. — S. 23. v. 2. pro ὅσοι habet *orti, circa quas est nubacula*. v. 4. sive in cane pluatur sive in arturo, ut frequenter iuxta equinoctium, aquam aut ventum. Legit igitur scriptum: ἔαν ἢ ἐπὶ κανὶ — ἀνεμῶν. v. 6. et *volgare quod, circa nubes dictum ventum*. Quando autem mordent fortiter. Vitiose haec scripta esse videntur. Dehebat esse *circa muscas dictum verum*.

P. 789. v. 2. σπῆρος. *Prugani vociferantes* — in ocasu autem aquam. — S. 24. v. 2. *inferius extremitates nubes auferit alta et longa*. Scribe alba. Pro διαύωσιν Camotiana διαύωσιν habet: aliud verbum reddidit interpret, nisi sinxerit scripsit. Sequitur *aqua fit ut frequenter*. Firmat igitur correctionem ὡς τὰ πολλὰ. Vide Addenda p. 601. v. 4. post Αἰθρη copulam καὶ recte omisit. v. 6. Si autem aquae ut frequenter fiant hyemales, ver ut frequenter fit siccam. Bis igitur ὡς τὰ πολλὰ scriptum legit. v. 9. pro γόνος nubes vertit, nisi nives scripsit, et pro εὐστρηγία prosperitas fit vel serenitas reddidit, igitur εὐστρηγία ἢ εὐδία γίνεται. — S. 25. v. 1. ἐν ἡστροῖσι cum stella lucente grande supervideatur, grandinem significat. v. 4. πολλοὶ non reddidit, sed insunt posuit, quod cum milium parvum splendidum non coit, igitur vitiosum est. Deinde verum γαυόμενοις expressit. Ceterum λαμπροῖ vel λαμπροῖς expressit. v. 10. 11. quando coiverint ones. — longe significat.

AD CAPVT II.

S. 1. v. 1. et 2. Initium usque ad Ἀνατέλλον omisit. v. 3. et non scintillans.

P. 790. v. 2. τοῦτου δὲ μέσου ὄντος κατ' ἄρδον legit, vertens hoc autem medio existente secundum rectum. Neutra scriptura vera est, propior tamen verae haec quam vulgata. — S. 2. v. 3. Ἐάν δὲ ὁ μείς legit sine κατ. Si autem luna borea existente, v. 6. βορρῆος ὁ μείς borealis est mensis: quando autem deorsum, v. 6. ἀνατολῆς ὁ μείς australis. Verba ἢ ἀνατολῆς omittit, et deinceps ὅταν δὲ κατέωθεν legit, omisso articulo ἢ. v. 8. καὶ καλῶς omissa negatione legit, et si bene inclinata. v. 10. ζεφυρίη. Si autem ὁρατα existente calidum aut

ventum. Magna differentia! An huic pertinet Plinius 18. c. 35. luna plenilunio si per dimidium pura erit, dies serenos significabit: si rutita, ventos, nigrescens imbres? — S. 3. αἰθρῖνα. follatae et anates. quatientes alas. v. 4. κέπφοι. Aves pilemus clamantes aut venti mutationem significant aut aquam pluvialem. Omisit igitur plura media verba: nec apparet, pilemus κέπφοι an στρουθοὶ reddant. — S. 4. v. 3. ἀμπωτὶς siphones, πλημύρα inundatio. Verba sequentia v. 4. 5. et 6. Ἐὰν μὲν γὰρ — μεταβάλλει haec loco omisit. Versu 8. et 9. altera membro omisso, alterum vertit: et littora clamantia ventosum: et si a borealibus syphones veniant, in australem mutant: et si ex australibus, in borealem mutant.

P. 791. a. 5. ἀπὸ τριῶν cum Edd. vertit a tribus tempestuosis. v. 3. ξεραίνεται — ὑγραίνεται vertit. v. 4. τε τῶν κεκόλλημένων, sonat articulorum, quasi τῶν ἀρθρῶν scriptam legerit. v. 6. πόδες οὐδῶσι. si pedes sudaverint. igitur ἰδίων scriptum legit. v. 7. καὶ ἐνεφίον. et nebulas. Sequentia verba καὶ ἀδαξῶν τὸν δεξιὸν omisit. — S. 6. Si autem mons ante sonet, ventum significat. Igitur non πρὸς βορρᾷ, quod sensum perfectam non habet, sed προβοῦ aut simile verbum reddidit. Non dubito, idem signum dicere Aratum versu 180. κορυφαὶ τε βοῶσιν οὐρεὸς ἄνραι. ubi Scholia habent: ὅταν αἱ ἀκραίραι τῶν ὄρων βοῇν ἀποτελῶσιν. An fuit ἐὰν ὄρος πρὸς τῇ κορυφῇ βοῦ? Vestigium veri tenemus. v. 6. vocem βόρειον a Furlano insertam reddidit interpret. Cf. Addenda ad Fr. de Ventis p. 599. — Versu 10. ἐπὶ νεφελῶν — ἀνατέλλονται legit et vertit in nubibus undecunque oriuntur, inde ventus. v. 11. κατὰδὲς legit concavae pubes vertens. — S. 7. v. 3. θέρους ὅταν cum Edd. vertit.

P. 792. v. 3. vere autem minus si eadem signa sint et hyeme. Legit igitur: ἥτιον, ἐὰν ταῦτα ἀμυσδὰ ἢ καὶ χειμῶνος. — S. 8. v. 2. ἐὰν ἐωθεν ὑποτάπη legit et vertit si autem ab oriente coruscet, consuevit cessare citius. Postremum male! Priorem scripturam probo, v. 7. Venti autem incipientes scilicet cum sole et oriente luna. Unde scilicet? Num δηλαδὲ reddidit? v. 8. Si autem oriente sole et luna cessant, distendantur venti, luna autem diminuta fuit magis venti. Legit igitur: Ἐὰν ἀνατέλλαντες τοῦ ἡλίου καὶ σελήνης παύσονται, ἐκτελεῖται. Sed in Ad-
dendis p. 602, negationem ante πάντων inseri debere docui. Notum est membrum luna autem diminuta fuit magis

uentis. Graece dixeris: *φθινούσης δὲ τῆς σελήνης πύλλαι γίνονται ἀνεύματα.* — S. 9. v. 1. *ἐτησίαι. boreae temporales.* v. 5. *μηκύνεται. non movetur. igitur μὴ κινῆται legit.* Vulgatum πρὸς κορυφῆς a vertice vertit. Sequitur nisi *uentus flaverit.* Sed falso: scribendum unde v. f. v. 2. καὶ ἐκ τοῦ ὀπισθεν legit vertens et a posteriori flant. Deinceps pro Hymetto, quem Furlanus supplevit, interpretas *Athum* nominavit. Scribe igitur *Ἄθος μέσος.* v. 11. *μέσῃ πύκνῃ ποτὶ πλυνίαν boreae consuevit flare.* De austro res liquida est. De borea statuendum cum Aristotele Probl. 26, 48. ubi est: *διὰ τί ἐπὶ μὲν τῷ νότῳ ταχὺς ὁ βορέας, ἐπὶ δὲ τοῦτο ὁ νότος οὐ ταχὺς ἐπιπίπτει;* v. 12. *Μύκητας ἐπὶ λύχνου φαύλλαι ex lucerna.* — S. 10. v. 4. *ἐπιπίπτουσαι cadunt.* deinceps nominantur *aquilo, boreas.* v. 6. *ἀλλὰ καὶ ἐαυτὰ καταπαράνθῃσι legit vertens sed secundum se cessaverint.* — S. 11. *ναυκίας καὶ λίψ choris et circius, ἀπαρκίος qui est ab arcto. et boreas et argestes. Nivosi autem boreas et qui ab arcto.* v. 6. *hi quidem a pelago veniunt, hi quidem a terra.* sed scribendum his quibus v. 7. *Μοῦνται αὐτὴν νύβες et trahunt: et alii quidem venti a se nubes impellunt, auris autem solus flans ad se trahit nubes.* Omisit igitur nomina duorum ventorum caecias et libis, sed recte μέσος, non μέσος, vertit. v. 10. *Λεῶν αὐτὴν μέγιστος ἀκίλλος et zephyrus et reliquorum boreas. Νεβελῶσι αὐτὴν μέγιστος boreas et circius. Fiunt αὐτὴν νύβες.* — S. 12. v. 4. *Coruscationes autem circius et argestes. Si in mari papī fiunt multi, qui fiunt a spinis.* Voluit spinis dare, v. 9. ὁμοίως omisit, recte.

AD CAPVT III.

S. 1. initium *Καίμῶνος δὲ τὰντα* omisit. v. 2. *et si quasi dividatur occidens.* An legit: *νὸν ὡς πρὸς μεσσηνίαν?* Sequitur *infra dies finiuntur.* Credo, fuisse ita dies.

P. 794. v. 1. *ἐφ' ἣν ἴτα εἰ τertia pars assumatur quae mediae.* Male scriptum ἀνελήφθῃ legiti. Pergit: *Luna si recta fuerit usque ad quadraturam et si non circularis.* Igitur *ἐφ' ἣν ὁ κύκλος* legitur. v. 4. *Πέλαγοι Starnes si mare volaverint.* An voluit *Starnes?* v. 5. *verum ὑποκαταφύσσει vertit et reuertantur.* — S. 2. v. 1. *Ἀνέμους volantes αἰετῶντες.* Legit igitur *αἰετῶντες ὑπὸ πτερύγεσσιν αἰετῶντες.* sed omisit sequens *πύλλαι.* Deinceps *ἡ τριπλὴ ἑστὸς* legit, quod probat v. 3. *Πιπύοντες et παρὰ αἰετῶντες.* Supra.

fuit *Prugani*. Sequitur infra *pinzionis*. Legit autem ἡ στρούθος. v. 4. Ὀρχίλος. *Vespertilio quasi intrans et occurrentans se foraminibus, — et cutis similiter. —* S. 3. v. 3. σπίνος. et si *pinzionis in domo habitans clamans*. v. 6. χειμῶνος χειμέριον. *tempestatis signum*. Igitur χειμῶνος σημεῖον. Vulgatam non intelligo, nisi χειμῶνος e margine irrepsit. v. 6. κολοιοὶ cornices ex austro volantes tempestuosae. *Tota mortua scilicet in portum veniens; et pulinones marini*. Muribus omissis scripturam plane diversam reddidit. v. 9. φωνή — πολέπλορον ἔχουσα. recte mecum Coray in ἡχούσῃ mutandum censuit. Addit tamen suspicionem, olim animalium marinorum nomina posita hic fuisse; atque ita locum cum lacunae signo scribit: Φωνὴ ἐν ἡμέρῃ ἀποφοφούσα καὶ πολυπόδες. * * ἔχουσα, χειμέριον.

P. 795. s. 4. v. 4. ὄνος ὡς κρούων asinus quatiens aures. — S. 5. v. 1. et 2. omisit pergonis *Terra viscera multa visa*. v. 4. et si ignis non permittit se videri, tempestuosum. Vulgatum πυρῶν μὴ δέλῃ ἀξέφασθαι. correxit Furlanus. Interpreti μὴ ἐφίη ἀξέφασθαι scriptum, legisse videtur. v. 7. ἡσυχυλὸς καίόμενος, *lucerna serenitate quiesca ad interesse tempestatem significat, et si nigrae flammae instantur, tempestuosae: et si tempestate existente favillae nigrae superfluant, tempestatem significanti*. Videtur igitur additum legisse: καὶ εὖν μέλαινα φλόγας ἀταύτωσι, vel simile verbum, quod urantur reddidit. Ita enim scribendum censeo. — S. 6. v. 4. Verba Ἐν Ἰλίουπείδῃ usque ad v. 10. Ἄδως omisit. v. 13. παραταρπύμενον καὶ τάλαν μνον distenda et diuisa.

P. 796. v. 1. παρὰ τὸ εἰκὸς prope decens. Scripserat praeter decens. v. 6. Si quatenus erubigo fiat moderata ut in pluribus sit fructuum tempus et autumnus suffocabilis et non ventosus. Vertit igitur ῥιττοσύνε ἐκαστῇ. deinceps rectius ὡς τὰ πολλὰ scriptum legit, sed sequentia plura omisit. — S. 8. v. 2. πρῶται. Pruni, nisi Prini scripserat. v. 5. πρῶσιμα maris iam turbatum mare inundationibus, circumstantem autem extremitatem montis stat nubes quae tempestatem ostendit. v. 8. et si colorabuntur quasi pelliculae albae, tempestuosum. Ouspicio, cum scriptum legisse: εὖν ὁμαροῦσιν ὁπταρ μῆνεσς λευκοί. Retulit haec interpreti ad vertices montium: quam interpretationem secutus azisimo, vulgatam stripturam, ad ἀγορῇ ἀρούς relata, satis bene habere, modo dices, interprete perillius: καὶ εὖν ὁμαροῦσιν ἡ ὑπὲρ λευκῇ, atque vertex montis colorem membranae tenuis indicat,

colore m. tenuis infectus fuerit. — S. 9. v. 1. Verba δ' ἡλιος omisit quoque interpres. Pro χειμέριος disseo posuit *dies tempestuosa erit*. An hoc etiam signum ad verticem montis referendum est, ita ut supplemento Eurliano non opus sit? v. 6. ἀλλ' αὐτοῦ. *sed in eodem in serenitate volant*. v. 8. post ἐρηται vulgatam scripturam et distinctionem verborum reddidit. τὰ ἔργα vertit *laborata tā est culta venis aut in terra et tempestatis tempus non sit, tempestatem confestim significat*. Vides, locum vitiosum in vulgata scriptura longe diversum lectum fuisse ab interprete. Suspico, in eas libro fuisse: πρὸς τὰ ἔργα ἔρχεται ἢ ἐν γῇ καὶ χειμῶνος ὥρα μὴ ἢ, χειμῶνα et cet. Potius tamen verba versionis vitiosa esse censo et scribendas *culta venit aut intrat, et t. tempus non sit* ut graece scriptum fuerit: πρὸς τὰ ἔργα ἔρχηται ἢ εἰς τὴν χειμῶνος ὥρα, aut καὶ χειμῶνος ὥρα ἐστὶν ἢ, χειμῶνα σ. σ.θ.ς. Videant acutiores! — S. 10. v. 3. σφῆκες, raffani, et omnino silvestres bestiae si ad laborata descenderint, boreale et tempestatis magni signum. Transiluit iterum plura interiecta verba.

P. 797. v. 2. Verba: Τῆς Πάγωντος usque ad v. 5. ἐρηται omisit. Sequitur: *Quando praefocatio fit ut mactum ut frequenter retribuitur (a. 11.) et fit hyems fortis*. Confirmat igitur partem saltem emendationis in Addenico διαπισθ3. propositae, ὡς τὰ πολλὰ ἀντιπροσέδοις. Praeterea scriptum legisse videtur πύλην γένηται ὡς λαμπρὰ vel πύλος γένηται πολὺ. Quid si vitiosam versionis scripturam esse statuam, et scriptum fuisse coniciam? *Quando praefocatio fit autumni vel autumnalia?* Tunc graeca scribenda sunt: *Ὅταν πύλην γένηται μετεωροῦ*. v. 8. καλοῖς vallibus. v. 6. vocem ἐαρ non legit, nisi ver post vehementer excidit. — S. 12. πῆνοι pruni. v. 2. verba ὡς μὲν τὰ πολλὰ omisit. v. 4. φασὶ γίνεσθαι ostendit fieri. Sequentia omnia usque ad Capitis sequentis verba ἔλκετ μὲν omisit.

AD CAPVT IV.

S. 1. v. 5. ἐὰν μὴ. — δαδυνόις ἢ. — οὐκ ἔστιν αὐτῶν, ut prioribus diebus in non puro occidens fuerit, ex serenitatibus. Ista autem in manifestum. Scriba ita autem.

P. 798. v. 2. ἀγρὸς croceae. — S. 7. v. 1. μὲν luna si tertia existens. v. 4. πύλη καὶ μαγαντὶν constituitur et panea. Scriptum fuisse puta pereat. v. 5. ἐρεοῦαι nubes. v. 9. ἀποκατασταθῶν apud mare ipsum prope agunt, eare.

num est. v. 11. serenitas ut frequenter dicto die. *vats-
gala* igitur aliter scriptum legit. — S. 3. v. 1. *ὁμήλη* ne-
bulae fiant. v. 3. *reflectuntur vel non revertuntur.* v. 4.
nisi utique volantes prius serenitatem viderint. v. 7. *Θαλα-*
τίη δὲ γλαυῆ marina autem serenita cantans. Igitur vitio-
sum γλαυῆ aliter scriptum legit. De nomine serenita videant
alii. v. 9. *ἐὼν κράξη τις* legit et vertit *et si quis clamaverit*
cum hoc multotiens clamabit, sexenus. — S. 4. v. 2. καὶ
πρόοιη εὐθεῖα εὐθὺς δὲν κράξη τοῖς, εὐδίαν σημαίνει. Ita
scribe auctore interprete, qui vertit: *Et cornix mane si cla-*
maverit serenitatem significat, et in vespera tempestatem
quiete cantans. Ita demum apparet, unde vitiosum ὅθεν
ortum sit: vero autem εὐθεῖα respondet sequens ἐνπέρας.
Vaculam τοῖς interpretis omisit. v. 4. ὄρχιλος *vespertilio ex*
foramine volans et ex domo exterius serenitatem significat.
Omisit igitur verba vitiosa καὶ ἐξ ὀρχίλων Edd. pr. v. 6.
et si tempestate existente a borea splendor fiat ab austro,
si opposita fuerit tumorosa, ut frequenter in serenitatem
significat mutationem. Hinc non difficulter loci vitia aperta
corrigo scribens: Καὶ ἐὼν χειμῶνος βορέωντος βορρᾶθεν
ὑπόλαμψις γένηται, νοτόθεν δὲ ἐναντία τεταγμένη ἢ νεφέλη
ὀγκώδης. Nunc demum sensus fit manifestus et bonus, et
apparet origo scripturae antiquae πεπαγμένη. Vocabulum
ὑπόλαμψις est etiam in Hippocrate. Verbum autem βορέων-
τος Coray mutandum in βορέου ὄντος censuit.

P. 799. s. 5. v. 2. ἀποτελεῖσι τὸ σημεῖον *ostendant*
signum. v. 3. ἰοχίον ancham. v. 9. λαμπρὰ χειμῶν
rectius scriptum vertit *et si in circulo mucilaginem circum-*
scribat splendida lumina. Fuit enim sine dubio *linea* scrip-
tum ab interprete. — S. 6. v. 1. *Bracones autem habet*
tres partes, et primus primae signum, secundus secundae,
tertius tertiae, et quicumque horum inclinatur et optime et
fiat fortissus, ita et habebit et aretor quae est secundum
hoc. Vides ab initio verba aliquot omissa incuria exscri-
bentium: sequentia edim restantur ad omissa. Praeterea
scripserat *fortissimus* (ἀδρότατος) et *aratio* quae est. —
S. 7. v. 1. καὶ τοιαῦτα et huiusmodi talia. v. 4. τὰ ἄνευ
ὕδατος et quae sunt aquae arentis dissolvantur, ver signi-
ficat *gravidinem futuram.* Igitur τὰ ἄνευ ὕδατος scriptum
legisse videtur. Vulgata Furlano debetur, sensu idoneo ca-
rens. Ceteram *grandinem* scripsit interpres. v. 7. πνεύ-
ματα καὶ ἀνέμους simpliciter vertit *ventos significat in no-*
minibus mendam. Acriusque martis. Nam scripsit *νεφεράς?*

Nondum locum intelligo. Vide tamén Addenda p. 603. Tomi II. v. 9. ἅμα μηνσεῖται τῇ σελήνῃ, luna pariter existente ubi nocula acciderit, ipsae quidem ventos significant in id tempus, ubi scripsit auctor existente nebulae accident. v. 11. ἀμφικύρτου gibbosa existente luna.

P. 800. s. 8. v. 2. τὰ πρᾶξιμμένα σημαίνουσι rectius scriptum vertit *praedicta significant*. v. 3. Vulgatum Τοῖς δ' ἄστροις reddidit. Concluditur versio in paginae 21. initio his verbis: *Explicit liber de signis aquarum et ventorum et tempestatum Aristotelis.*

Habes, lector, spicilegium variarum lectionum atque emendationum non contemnendum, quo spero equidem me veterem interpretem apud te in gratia collocaturum esse, quam ille a seculo suo inire non potuit, quo paucissimi ultra eius ingenium et doctrinam sapiebant. Itaque qui graeca callebant, interpretationem eius contemnebant; quicumque vero ignorabant, nihil in versionibus istis intellegebant.

AD FRAGMENTVM VII. DE LASSITVDINE.

P. 800. v. 2. Ἐπιγνοῖς A. Q. v. 5. Coniicio fuisse: καὶ ἀπλῶς ὁ πόνος τοῦ αὐτοῦ οὐπερ καὶ ὁ κόπος. v. 8. κόπος ἐν A. Voss. ἐναι Cam. deinceps φύσιν· ὁ δὲ τόπος A.

P. 801. v. 4. διαθέντος A. — S. 3. v. 2. καλυπτόμενα A. v. 13. πάγῃ τις A. — S. 4. v. 5. τὴν τριμήν A. margo πέριπν.

P. 802. s. 6. v. 1. γὰρ πᾶσα A. v. 8. μαλ' ὀξέως A. margo μαλάξεως. v. 9. καὶ πλείω πότον A. v. 12. οὐχ ἅπασι οὐδὲ A. v. 13. τῶν πατρῶν A. margo θεραπεύων. — S. 7. v. 5. συντομίαν A. v. 6. κοπηρότερον δὲ το τοιοῦτο καὶ δόξειεν A. v. 9. καὶ ταῦτα A. — S. 8. v. 2. ἀπίεστα A.

P. 803. v. 1. χρόνῳ ποιεῖν ὑποκείμενον A. cum Edd. v. 2. τινὰ δὲ πιεῖται A. — S. 9. v. 4. καὶ μείζω ποιεῖ τὸν τόπον A. — S. 10. v. 3. συνεχεστέρας — συμφυσστέρας A. v. 4. ἐνδοτέρω τοῦ τόπου A. v. 11. βουβῶνες cum Furlanb aut verbum Hippocraticum βουβωνοῦνται scribendum censuit Coray.

P. 804. s. 12. v. 3. καὶ ὁμάλῃς A. superscripto μάλιστα. v. 4. τοῦτο μάλιστα A. v. 14. διὰ τὸ (superscripto τοῦτο) ἀπομαρταίνεται A. — S. 13. v. 2. διογενῆς A. ridicule cum

Cam. v. 6. ἀρτήρας A. v. 10. βέλος pro βίρος A. — S. 14. v. 5. μᾶλλον ἐν omissio αἱ A. v. 6. ὁμαλοῖσι A. v. 8. ταύτῃ.

P. 805. s. 15. v. 2. ὁμαλοῖσι A.

P. 806. v. 4. ἡδονησιτία A. cum Edd. — S. 18. v. 3. τὸ δὲ σκληρόν im margine habet A. μὲν post ἰσχυρότερον omisit A. deinceps ἀπαθέστερον τὸ σκληρόν οἶον πρὸς A. In hac varietate nihil verae scripturae reperiri a me potuit.

AD FRAGMENTVM IX. DE SVDORIBVS.

Initio statim Codices A. Q. verba Ὁ ἰδρῶς omittunt et lacunam literarum 10 habent. v. 4. καταψυχόμενον A. Q. Voss. deinceps ἐν ἄλλ. λόγοις A, Q. v. 6. νῦν δὲ πειρατέον A. Q. Voss. — S. 2. v. 2. ἐκκρίνεται πρὸς φύσιν. — S. 3. v. 1. ἄλμυρός δὲ ὅτι omittunt A. Q. sed ὅτι solus Q. — S. 4. v. 3. οὐκ ἂν τοῦ ἄλυσίου ἢ ἐκκρίσις εἴη A. — S. 5. v. 5. κακοδίας· ἄπτονται γὰρ ταῦτα, ὡς γένη λαβεῖν, ἄπειρος A. γένη — ἄπειρος quoque Cam. — S. 6. v. 3. 4. κρατήσῃ pro κράσει A. Voss. v. 5. βορῆς pro βαρεῖς A. v. 8. τῶνδε θεραπευτῶν A.

P. 813. s. 7. v. 2. ἀλλ' ἢ βαρέτης τοῦ χροάματος, haec verba habet A. cum Edd. omnibus, ommissa a Furlano, in quibus Coray latere putabat scripturam hanc: ἀλλ' ἢ βραχυτής τοῦ περιττώματος. v. 5. τῶν πρεσβυτέρων ἡγνῶν A. pro ἡττον. in quo verbum aliquod latere videtur, quod certe ad sequens membrum desideratur. — S. 8. v. 4. post πρεσβυτέρων A. habet lacunam literarum 9 capacem. deinceps v. 6. εὐπνοῦς. v. 7. οὐδὲ περιττωματικῇ recte scribi voluit Coray. deinceps ὑπνοῦν pro εὐπνοῦν A. — S. 9. v. 1. λογισμός pro ἄσμος A. v. 2. τὰ τ' ἐκ τοῦ σώματος. — S. 13. v. 5. ἰδρωτός εἶπερ εὐ· ὅτε παχαία A. Voss.

P. 815. v. 5. πειρῶνται, καὶ δεῖν — ἀντισπῶντας καὶ ἀντικαθιστάντας A. cum Vossiano. — S. 15. v. 5. ἀλλὰ τὰ δι' αὐτῶν A. cum Edd. v. 6. διακρινόμενα A. Voss. Edd. v. 7. θερμότητα A. v. 13. ἐπὶ τοὺς με... A. cum Edd. — S. 16. v. 2. verum εἰμ et v. 6. κνησμοῖδε firmat A.

P. 816. v. 2. πυριάσει χλιαρῇ cum Grangerio praeferebat Coray. — S. 17. v. 6. ὡς Ἀντιφάνης A. Voss. Camot. — S. 18. v. 3. καθάπερ θερμὰ A. Voss. Edd. v. 7. πεκλημένους ἔχον A. Voss. — S. 19. v. 7. ὑπάρχειν. ἀλλὰ δὲ καὶ A. cum Edd.

P. 817. s. 21. ἐπιτραπίος ἢ γυμναζόμενοι A. ἢ αἱ χεῖρες.
Cam. v. 6. τῶν ἀπὸ τὰ σώματα A. cum Voss. et Edd. —
S. 22. v. 6. πεπηγμένην A.

P. 818. s. 25. v. 1. καὶ . . . ἰδὸν πονοῦντες A. solus.
v. 3. οὐδὲ συγγεγονότες οὐδὲ κατέχοντας A. cum Voss. Edd.
v. 4. ὅταν ᾧσι A. cum iisdem. Mihi non dubium est, fuisse
scriptum initio: καὶ διότι οὐχ οἱ πονοῦντες — ἐν ταύταις ἢ
αἰτίαις v. 13. διττῇ A. pro διέει. v. 15. ὡστ' εἰ καὶ A. —
S. 26. v. 4. πλήρους δύσεως A. Voss.

P. 819. s. 28. v. 2. ἰδίσειεν A. solus pro ἰδρώσειεν,
recte! v. 3. πολὺ ὕδωρ cum Voss. Edd. A. v. 4. μᾶλλον
δὲ A. v. 6. σήματος A. σήμματος Camot. — S. 29.
v. 4. post κωλύει solus A. supplementum habet hoc: ποιεῖ
μὲν γὰρ οἶον . . . μὲν αὐτὸς αὐτῷ πανοσμένον δὲ καὶ στάν-
τος ἀμφότερα λέγει, καὶ οὐδὲν κωλύει· τὰ δ' ὑπὸ et cetera
Causam omissionis vides ὁμοιοτέλεστον. Quid in lacuna
fuerit, difficile est ad divinandum: nec simile quid est in
problemate Aristotelico 2, 24. Coniicio tamen, ἐμφραγμὸν
vel ἀποφραγμὸν vel simile verbum in reliquiis latere. —
S. 31. v. 2. διαπαλαίοντες τῷ τρέχειν A. Q. Voss. Edd.
v. 3. ὅττω θροίξεται διαπαυόμενον A. Voss. — S. 32.
v. 2. θερμότης καὶ ἡ πρὸ τῆς πλείων A. v. 5. ἄν-βάλων
ὅτι οὐδὲ πόνοσ A. — S. 33. v. 1. μάλιστα ἰδρῶσιν A.
v. 3. ὑγρὰ κόμαι ηταδε ○ μονότητος . . . A.

P. 820. s. 34. v. 2. εἰς τὴν . . . φαλὴν· ὅτι A. v. 6.
πνεῦμα οὕτω κατέχουσι τὸ ἐγγυτάτω A. v. 8. μᾶλλον ἰδρῶσι
τοῦ ἔχοντες μάλιστα τὸ πνεῦμα· μάλιστα κατέχουσιν· εἶτα
A. Voss. v. 9. τριβόμενοι συμπονούμενοι ἄλλων· ὅταν A.
cum Voss. et Edd.

P. 821. s. 38. v. 5. post verba καὶ ἔξω γινόμενον Codex
A., qui in ceteris locis cum Vossiano consentit, supplemen-
tum alterum habet, his verbis conceptum: ἰδρῶτων τὸ
ψυχθὲν καὶ ὑγρὸν γενόμενον προσπεσόν et cetera. Unde
fortasse breviora via et oratione locum lacunosum redin-
tegrare licebit ita: γινόμενον ἰδρῶς, τὸ δ' ἔξω ψυχθὲν καὶ
ὑγρὸν γενόμενον, καὶ προσπεσόν τῷ ἀναπνευστικῷ. —
S. 39. v. 10. συγισταλμένας — διαπνέονται A. Q. —
S. 40. v. 2. ἐτι καὶ ὑγρότατα A. Q.

Duobus igitur supplementis nos beavit Codex Vaticanus
A. quorum prius aliunde ducere non licuit, alterum e pro-
blemate Aristotelis, mutatis tamen verbis aliquot, deriva-
tum fuit.

AD FRAGMENTVM XII. DE PISCIBVS IN
SICCO DEAGENTIBVS.

P. 825. In inscriptione A. Q. omittunt verba cetera omnia præter duo prima *Περὶ ἰχθύων*. — S. 1. v. 2. *δοκεῖ οἶον, γὰρ* Camot. v. 3. *τὰ μὲν δεχόμενα τὸν ὕδα μᾶλλον* Cam. *τὰ μὴ* A. Q. Voss. v. 5. *δ' εἴπερ* Camot. v. 6. *ἐξοικεῖτον* Cam. A. Q. v. 9. *διαγωγῇ* A. Q. cum Voss. v. 10. *ἢ μῦς* A. Q. Voss. v. 15. *ἀναφύσαντα* Q. Cam. v. 17. *ἀτοπος δ' ἂν τοῖς* A. Q. — S. 2. v. 7. *μαζίναις* A. Q.

P. 826. v. 2. *στρογγύλαις* A. Q. Voss. Cam. Ald. Bas. v. 4. *καὶ* post *νέμεσθαι* omittunt A. Q. v. 10. *κωβιῶ* Edd. omnes, ut s. 8. deinceps *ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι* A. Q. auctius habent. v. 11. *Ὅτι δὲ οὐ* Camot. v. 12. *βαδίζουσιν* Cam. — S. 3. v. 3. *φύκος* Camot. v. 4. *διαγίνεται* scribendum videtur. v. 6. *ἄλλοι δ', ὡς φασί* Cam. A. Q. Ald. Bas. v. 15. *ἢ ὅτε μὲν* Cam.

P. 827. v. 2. post *θάλατταν* lacunam 4 literarum capaxem habet A. cum Camot. v. 3. *καρκῖνοι* Cam. Post *τοιαῦτα* A. lacunam 7 literarum habet. v. 8. *δέρχεται* Cam. A. — S. 5. v. 7. *ἀναπνέοντες* A. superscripto *ἀναπλ.* — S. 6. v. 3. *τὰ δ' ἐκ τῶν* A. v. 8. *ἦτις ἀσὶ* Camot.

P. 828. s. 7. v. 1. *καθάπερ γὰρ καὶ περὶ Ἡράκλειον* A. Unde pro τῶν copula est substituenda. v. 8. *τῇ ἰκμάδι καθάπερ ἂν ἐνταριζευομένους* Camot. v. 10. *φωλέναις διαρκοῦντας ὅταν διανασκάπτωνται* A. *φολέναις* — *διαρκοῦντες* Voss. — S. 8. v. 2. *Πόντι, ὅθεν* Cam. — S. 9. v. 2. *ἐγγέλως* Camot. v. 5. *ἀπομορφοῦνται*. v. 7. *αἱ ὄφεις*, et v. 8. *φολοῦντα* A. v. 10. *διαδομένην* Cam. v. 11. verum *μέγιστός γε* firmat A.

P. 829. s. 10. v. 2. *ὑπάρχειν* Cam. v. 7. *δεομένου διὸ καὶ ἡ ἔγχυσις* A. *δεομένου· διὸ καὶ ἄγχυσις* Camot. v. 9. *καὶ ἅμα εἰ τοῖς γε* A. — S. 11. v. 3. *τοὺς ὀρεκτοὺς ἰχθύς* A. sed superscr. *ὀρυκτοὺς*. deinceps *ὀρύγεσθαι* A. v. 8. *λοιπὸν γὰρ δι' αὐτομάτους* A. v. 10. *πρὸς ἀλλήλας* A. v. 15. *εἴτε διανοεῖν* Cam. *εἴτε διανέειν* A. *διαναναεῖν* Voss. Unde scripturam *διανέειν*, transfluere, perfluere, lucratur. Nempe repetendum *θρεῖον τοῦτο*.

P. 830. v. 2. *ἀφιέμενον* Cam. *ἀφιέμενοι* A. v. 4. *φύσεις* Cam. *καθάπερ καὶ τοὺς* A. Cam. v. 5. *ἐν ante ποταμοῖς* omittit Cam. v. 6. *ὅσα γε* Cam. v. 10. *ὄρατος* —

ἀπλοῦς A. ἀπλοῖς Cam: quoque. v. 11. τοῖς δὲ αἷς Camot.
v. 13. ἐρέθη Camot. et Furl.

AD CHARACTERES ETHICOS XIX.

P. 838. Polyclem initio Prooemii appellatum alibi Periclem nominari monet Censura Coraii. Ipse vero vir doctissimus Proclēm appellatam maluit; discipulum Theophrasti, cuius patri Pythias, Aristotelis filia, secundis nuptiis iuncta fuit, e quo filios duos Proclēm et Demaratum genuit, teste Sexto Empirico p. 271.

P. 841. Cap. 2. s. 3. v. 3. mecum ἐστὶ παύσατο praeferat Coray.

P. 842. Cap. 3. s. 2. v. 4. καὶ ὅτι ἄγρον εἰς νέωτά γεωργήσαι cum Casaubono maluit Coray.

P. 845. Cap. 6. s. 2. v. 2. πύθμον coniecit Coray fuisse κερκονπίθμον, Guenon vel Montes Gallis, cum τίττος significet simiam brevis caudae, Gallis Magot. Deinde suspicatur, τίττον esse avem Phasianam, quam Pamphilus Athenaei p. 387. ταύραν vocari ait. Hesychius: Ταύρας, ὁ φασιανὸς ὄρνις. Idem: Τίττος, ὄρνις ποίος. Τίττος — ὄρνις. Incidit igitur in eandem coniecturam cum cive suo Darmare.

P. 846. Cap. 7. s. 2. v. 5. Improbata Hottingeri coniectura, Coray posuit exemplum perditī hominis morum ex oratione Dinarchi contra Aristogitonem p. 77. ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πλείω χρόνον ἢ ἕξω διατέτρεψε: et p. 80: ὁ χρηστός οὗτος περιεθεὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ ζῶντα τῶν ἀναγκαιῶν σπανίζοντα καὶ τελευτήσαντα οὐ τυχόντα τῶν νομίμων. — S. 3. v. 8: ἐργάδεις interpretatur Coray e Xenophonte ἐργάδεις φυλάσσασθαι, sed εὐλυτον mutatum vult in ἐκλυτον, quod ἀχαλίνωτον interpretatur.

P. 848. Cap. 9. s. 1. v. 7. Praefert Coray vulgatam distinctionem et scripturam καὶ μὴν ἀγαθὰ ἐστὶ τὰ λεγόμενα; et comparat locum Platonicum e Protagora p. 310. Μὴ τε πτωχότερον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. Εὖ ἂν λέγους; ἦν δ' ἐγώ: ubi scribi vult Οὐκ ἂν λέγους; Alliter Heindorfius noster p. 461: Ego tamen in utroque loco Coraio assentior.

P. 850. Cap. 10. s. 3. extrema δδνietit Coray: καὶ εἰπεῖν, ὅτι κέλονται; ἐπειπὼν κἀκείνο; Οὐδεμίαν σοι χάρις: Invitus verbum ἀπὼν omitto; sed lubens κἀκεῖν accipio.

P. 854. Cap. 13. s. 7: ἀποθέσθαι τῷ πατρὶ δαντοῦ διδόναι
Theophr. oper. T. V.

μένων ξύλων scribit Coray pro ὑποθέσθαι, comparans capitulis 24. s. 2. v. 3. τὰ δ' ἑαυτοῦ ἀποτιθέναι.

P. 856. Cap. 15. s. 3. extrema Καὶ ὀμνύναι μέλλον — καὶ πρότερον πολλάκις ὁμώμενα. Hanc notam περιέγραψεν non convenire cum Hottingero agnoscit Coray, potius ἀνασχύντω accommodatam demonstrans, locq. Menandri comparato apud Priscianum XVIII. p. 1192. Ὀμνύω σοι τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλικῶς, ὁμωμοκῶς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις, ubi pseudologus inductus in scenam, loquitur.

P. 857. Cap. 17. s. 1. v. 7. Reiskii coniecturae a me receptae ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο δεδομένων ipse praefert hanc: οὐκ ἂν γ' ἔλθοιτο δεδομένα, atque obiter monet, Atticis dici δεῖπνον et εἶτον αἰρεῖσθαι.

P. 858. Cap. 18. Monet Coray contra Hottingerum, vocem δεισιδαιμονία in deteriorem partem accipi coepisse iam Menandri tempore, idque testatum facere fragmenta e dramate eius Δεισιδαιμών inscripto servata a Clemente Alexandrino p. 712. 713. — S. 2. cum nota hoc sacci a muribus arrosi comparat Coray similem locum Menandri e fabula Δεισιδαιμών inscripta: Ἀγαθὸν γένοιτό μοι, ὦ πολυμήναι θεοί. Ἰπποδύμενος γὰρ δεξιᾶς τῆς ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διεύρηξα. Ad quem alter ἀνθι: Εἰκότως γ', ὦ Κλεινία, Σαπρὸς γὰρ ἦν· σὺ δὲ σμικρολόγος, οὐ θέλων Καινὸν πρῖαςθαι. — Ad s. 3. v. 1. comparat Coray ex Hesiodi ἔργοις v. 770. πρῶτον ἔην, τετράς τε καὶ ἐβδόμη, ἰερὴν ἤμαρ.

P. 859. s. 4. v. 8. Καὶ ἱερσίας καλέσας. Comparat iterum Coray locum Menandri ex eodem dramate: Περιμαζήτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ Καὶ περιθέτωσαν, * ἀπὸ κρουγῶν τοιῶν Ἰδατε περιβῆναι, * μβαλὼν ἄλλας, φακούς. Sequitur ibi: Πᾶς ἄνθρωπος ἐστ' ὃ μὴδὲ ἐν συνιδῶν παῖδον Ἀντῶ.

P. 860. Cap. 19. s. 1. Monet Coray, in Editione Siebenkeesii esse προσηκῶς δεδομένων. Ipse praefert coniecturam παρὰ τὸ προσήκον δεδομένων.

P. 861. s. 2. v. 1. coniecturae et suae et meae μόνον οὐ πυρώσας alteram nunc subiicit μόνον οὐ τυπώσας.

P. 862. Cap. 21. s. 4. βλασφημῆσαι. Ita fieri irritum, quicquid agitur, ex Ione Euripideo versu 1187. seqq. imbet Coray.

P. 863. Cap. 23. s. 2. Pro περὶθήσεται praefert Coray ἐπιβήσεται scriptum, κολοῶν hunc in militem formatum fingens, quo commodius usum κλίμακίου (ad muros ascendendos) et ἀσπίδιου interpretetur.

P. 864. s. 3. v. 4. 5. καὶ ἀναθεῖς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιδίῳ τοῦτον ἐκτίβειν στεφανῶν καὶ ἀλείφων ὁσημέραι. Probat Coray scripturam hanc ἀλείφων, non vulgatum ἀλείφειν, et monet, αὐτὸν cum verbis duobus, στεφανῶν, ἀλείφων, referri ad ipsam Aesculapii statuam, non ad annulum. Comparat locum Ciceronis Verrinae IV, 43. *riatum eius et mentum paulo attritius*, quod — non solum venerari, verum etiam osculari solent. Philostrati Heroic. de statua Protesilai: Περιτρίψας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος καὶ νῆ. Δι' οἱ ἀλείφοντές τε καὶ ἐπισφραγίζουμένοι τὰς εὐχὰς ἐξηλλάχουσιν τοῦ εἶδους. Ceterum annulum ipsum μικροφιλοτίμου ad εὐχὰς seu vota esse referendum, addit Coray, quae Euhulo comico Athenaei p. 460. προσεύγματα dicuntur: Ἐρμῆς ὁ Μαΐας λίθινος, ὃν προσεύγμασιν, Ἐν τῷ κυλικίῳ λαμπρὸν ἔκτετριμμένον. ubi vulgatur πρὸς εὐγμασιν. Sophocles Oed. tyr. 919. κατεύγματα dixit.

P. 865. Cap. 25. Initio posita verba, προσδοκία τις ἀγαθῶν οὐκ ὄντων, ita tueri cōnatur Coray, ut vocem προσδοκία a verbo προσδοκέω derivet, aut προσδοκία attice dictum pro προσδοχία censeat; comparat autem Hesychii Προσδέχεται, προσποιεῖται. Cuius significationis exemplum e scriptore Attico allatum aliud nondum vidi.

P. 869. Cap. 28. s. 1. v. 5. Praefert Coray emendationem Galli Courier positam in Curis Secundis. — S. 3. v. 8. Probabilitatem emendationis suae, antea iam positae, Coray adiuvat comparato loco Herodoti 6, 156. νομίσας δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀγαριτώτατον.

P. 870. Cap. 29. s. 1. v. 8. verba κἄν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον illustrare conatur Coray appposito loco Isaei p. 248. Εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὃ πατὴρ ὃ εὐδὸς τὸν Ἀστυφίλον παῖδα ἤγε μὲν ἑαυτοῦ — καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκείνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας. Putat igitur, ridicule τὸν ὀψιμαθῆ ἰmitari pueros, quos patres in Herculis templum introducebant. Me verbum κληθῇ dubium facit, v. 10. καὶ προσανατρίβεισθαι εἰσιὼν εἰς τὰς παλαίστρας recte corrigit, ubi libri scripti εἰπὼν habent, male in ἀπὼν mutatum.

P. 873. Cap. 31. s. 3. v. 5. καὶ φῆσαι αὐτὸν κύνα εἶναι τοῦ δῆμου. Respici maxime in toto hoc capite demagogum Aristogitonem annotaverat iam antea Coray, nunc addit locum Pollucis 5, 11. Ἀριστογείτων δὲ ὁ Κυδινάου κύων διὰ τὴν τόλμαν ἐκαλεῖτο. — S. 4. v. 5. In definitione φιλοπρωρίας monet respicere Theophrastum verba magistri in

Nicomacheis 9, 3. Φιλοπόνηρον γὰρ οὐ χεῖρ εἶναι, οὐδ' ὁμοιοῦσθαι φαῦλῳ. Εἴρηται δ', ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον. Paroemiae fontem esse Homerum Odysseae 6. versu 217. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

AD XX. LIBRVM DE COLORIBVS.

P. 887. s. 33. v. 9. γίνεται τὸ ἔδαφος ὡς ἂν αἵματος ἄρτιος ἐπεσφαγμένου. Coray malebat ἐπεσταγμένου scriptum. Vetus interpres *recenter effuso* habet. Equidem dubius haereo, an prosaici quoque scriptores frequentarint dictionem poetis satis usitatam αἷμα σφάττειν.

P. 886. v. 9. Acute Coray in varietate scripturae καυλοῖς, κολέοις, καλλοῖς, verum καλλαίοις investigavit, quod iam ipse in Curis Secundis posui.

AD FRAGMENTVM XIII. DE ANIMALIBVS COLOREM MVTANTIBVS.

Nescio quomodo sum oblitus editionem Photii ab Hoeschelio proditam e codicibus diversis a Stephanianis cum versione Andreae Schotti comparere cum scriptura Stephaniana et Heinsiana. Igitur superest δυνάτωρ ὁ πλοῦς. Omittam autem varietatem eam, quae Stephani diligentia annotavit; reliqua in margine Photii adscripta e quibus libris scriptis ducta sit, annotatum non reperi. Sequar autem ordinem Excerptorum Photianorum, quo publicata in editione Hoeschelii prostant. Legit igitur cum altero Stephani codice περὶ τὰς, et particulam causalem γὰρ omisit; quo facto delapsus est in eum errorem, ut τὸ ὄστον non de cornuum osse, sed de totius corporis ossibus interpretaretur. Verba ὅθεν ἡ ἐκφυσις non de pilis, sed de ipso osse cornuum intelligi debent. Ita enim Aristoteles h. a. 3, 9, 2. τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλά ἐστιν ἀπὸ τῆς προσφύσεως παρὶ τὸ ἐντὸς ἐκπεφυκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὄστον, ἐκ' ἅκρου δ' ἔχει τὰ στερεὰ, καὶ ἐστιν ἐπιλὰ. τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα διδούσι στερεὰ καὶ πολυχοῖ. Scilicet ab ipsa sede et basi protuberantiae cranii, cui insident cornua cervi et tarandi, cutis pilosa extensa vestit cornua recens renata et tenella, donec indurata et detrita abiecerint cutem cum pilis. Sequens ἐξανύζοντες Schottus vertit *aptantes*, quasi παρασκευάζοντες vel simile verbum scriptum legerit. Ubi legitur Ἡ δὲ τῶν τετραῶν μεταβολή, in Photio edito articulus τῶν omissus est,

S. 3. πνεύματι *anhelitu* et πνευματικὸν *flatuosus* vertit Schottus.

In Fragmento X. de *animi deliquio* s. 1. verba ἡ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ omissa sunt in editione Photii anni 1611. — S. 4. *Θαυμῶν* post *πλέον* deest. versu 5. ἐπιτολὴν editum. — S. 5. v. 2. margo προσεκλύει annotavit, et statim post *δίδωμι* copulam omittit editio. Scholion codici Marguntii adscriptum haec de causa defectionis tradit: Οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἐπεὶ λειποψυχία γίνεται τοῦ περικαρδίου θαυμοῦ πλέον ἢ προσήκει σκεδαννυμένου, τοῦτο δὲ τοῖς μὲν ἡδομένοις ὡς πλέον ἢ δεῖ διαγυθῆσαι γίνεται, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ ἐν βάθει θαυμοῦ τῇ τῆς καρδίας ἀναχύσει καὶ ἐξαπλώσει πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν σκεδασθέντος· τοῖς δ' αὖ λυπουμένοις, ὡς μᾶλλον συσταλεῖσαι καὶ πιληθῆσαι καὶ οἰονεῖ συσφιγγθῆσιν· ὡς ἐκ πηγῶν συμβαίνει· σβέννυσθαι γὰρ καὶ κατ' ἄμφω τὸ πῦρ γινώσκόμεν· τοῦτου ἕνεκα γίνεσθαι (γίνεται coniicit Hoeschel.) καὶ οὐχὶ τῇ τῶν ὑγρῶν ῥοῇ καὶ τῷ πλήθει· καὶ γὰρ εἰ ἀμέτρως τοῦτο συμβαίη τῷ σώματι, τὸ στεγνὸν ἢ μόνον γενέσθαι οὐ λειποψυχία μόνον ἀλλὰ καὶ θάνατος ἐπακολουθήσειεν ἂν. Quae annotatio pertinet ad sectionem 7, et propositam opῶνιονem a Theophrasto bene redarguit.

In Fragmento VIII. de vertigine s. 6. v. 7. dare volui: πρὸς γὰρ τῇ κύκλῳ περιφορᾷ καὶ ἡ ὄψις αὐτῇ, προσβάλλουσα τοῖς θεάουσι καὶ μὴ συνεχῆς οὔσα, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ποιεῖ τινα κίνησιν ἑτέραν καὶ ταραχὴν. inserta videlicet negatione μὴ ē Photio, ubi sola copula καὶ erat, additaque praepositione ante ἐγκεφάλῳ. Sed bene cecidit error calami in eo, quod negationem omisi. ὄψις enim συνεχῆς οὔσα est eadem, quae deinceps ἡ ὄψις συνεχῶς βλέπουσα dicitur. — S. 8. v. 6. Photius Τοῖς δ' ἄνω βλέπουσι habet, et pro ἀποτέμενεσθαι margo varietatem ὑποτέμενεσθαι annotat. — S. 15. v. 6. Pro verbis Ἐν μὲν οὖν — μῆκος, αἱ μεταβολαὶ Photius habet brevius: αἱ δ' ἀνώμαλοι κατὰ τὰς μεταβολὰς ποιοῦσιν ἀνάπαντι· ἐν δὲ τοῖς ὁμαλοῖς et cet.

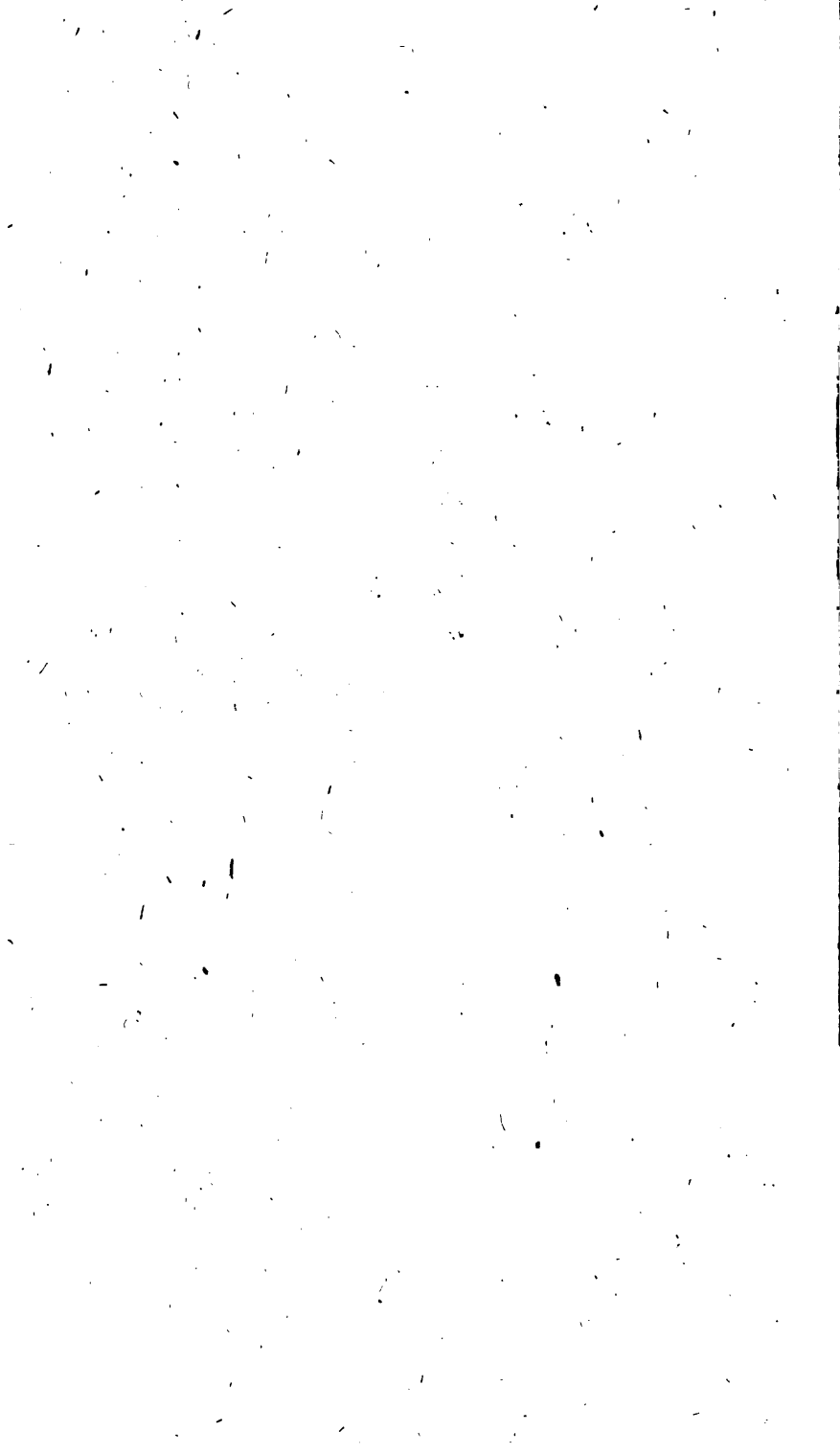
In Fragmento XIV. s. 1. v. 3. ante φανερά omissum est vocabulum εὐθύς. v. 14. καὶ τούτοις margo Photii. — S. 2. v. 10. μέχρις οὗ Photius. — S. 7. v. 11. καὶ τούτοις margo Ph. — S. 8. v. 3. χρυσίους Ph.

In Fragmento XV. s. 1. v. 7. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο repetita copula Photius editus habet.

In Fragmento XVIII. de melle ὅταν ἀραιυθῇ habet margo Photii, *humor liquefactus* versio Schotti. deinceps ἀπὸ τοῦ ἡλίου editus Ph. v. 10. rectum μῆτε habet editus Photius.

Ad c. pl. 4, 13, 6. Emendationem ὅταν ἐφύση confirmat locus Plutarchi in Quaest. natur. 14. p. 13. ed. Hutten., quem paulo integriorem exscripsit Psellus editus in Fabricii Bibl. Gr. Vol. V. p. 176. Διὰ τί Δωριεῖς εὐχονται κακὴν χόρτου συγκομιδὴν; ubi post initium: νόμος δὲ ὁ οἶτος πρὸ τοῦ θέρους βοηθεῖται πρὸς τὰ θεσμὰ καὶ νότια πνεύματα ταῦτα γὰρ οὐκ εἰς πυκνωθῆναι συνιστάμενον ἐν τῷ στάχνι τὸν καρπὸν, ἀλλ' ἐξίστησι καὶ διαχέει τῇ θερμότητι τὴν πῆξιν, ἂν μὴ βεβεσγμένης τῆς γῆς ὑγρότης παραμένη (παραβόη Psellus) ψυχουσα καὶ νοτίζουσα τὸν στάχυν. Unde fere suspicor, verba Theophrasti invertenda et sic collocanda esse: ὅταν ἐφύση, οὐχ ὅτι χεῖρον, ἀλλὰ καὶ βελτίον γίνεται. Suspicionem firmare videtur sequens: ἐνιοὶ δὲ καὶ ῥαίνουσι.

ECLOGAE. LIBRORVM
T H E O P H R A S T I
PERDITORVM
COLLECTAE
E SCRIPTORIBVS GRAECIS ET LATINIS.

I. Ἐκ τῶν Θεοφράστου περὶ φυτῶν ἱστορίας.

(E Codice Vaticano 1759. p. 246—248. comparato cum Monacensi.)

Τῆς γῆς ἡ μὲν πίττω, ἡ δὲ λεπτόγυαυς. καὶ ἡ μὲν γλίσχρα, ἡ δ' ὑπόψαμμος. καὶ ἡ μὲν μελίγγυαυς, ἡ δ' ὑπόλευκος, ἡ δ' ὑπέρυθρος. καὶ ἡ μὲν λειμονία τὲ καὶ ὅλως ἐνικμος, ἡ δὲ ξηρά. καὶ ἡ μὲν φορὰ, ἡ δ' ἄργιλος. καὶ ἡ μὲν τεράμων, ἡ δ' ἀτράμων. καὶ ἡ μὲν εὐχέμερος, ἡ δὲ δυσχέμερος. δρυὸς εἶδη, φηγὸς, ἡμερίς, ἀλίφλοιος, αἰγίλων. φηγὸς μὲν, ἡ τὰν γλυκύτατον φέρει καρπὸν. ἡμερίς, ἡ τῶν λοιπῶν τὸν γλυκύτατον· καὶ πρὸς τὰς σκαποδεψίας τοῦτον χρησιμώτατον. ἡ δ' ἀλίφλοιος ἥττω ταύτης γλυκύτητι φέρει τὸν καρπὸν. πικράτατον δὲ πάντων ἡ αἰγίλων. ὀρθοφυεστάτη δ' αὕτη καὶ ὑψηλοτάτη πασῶν. πῖλον δὲ τὸ ταῖς δρυσὶν ἐπιφυόμενον ἔρεωδες μαλακόν, ᾧ πρὸς τὰς ἔκ τῶν πυρρίων χροῖται τοῦ πυρὸς ἀνάψεις. ἱουλοι δὲ τὰ ταῖς ¹⁾ καρύαις ἐπιφυόμενα καὶ ἀπαιωρούμενα οἷον σκοληκώδη, ὁμωνύμας τῷ οὕτω καλουμένῳ θηριδίῳ τῷ πολυποδωτάτῳ. ἐρινὸς ἡ ἄβρην συκῇ. καὶ ὁ καρπὸς, ἐρινος. καὶ ἐρινάζειν τὸ τὰ ἔρινα ταῖς θηλείαις προσαρτᾶν. ἔρινα δὲ καὶ τὰ προαποπίπτοντα τῶν θηλειῶν συκῶν. τὰ δὲ πεπαινόμενα ἀντὶ τῶν προαποπιπτόντων τούτων, ἔκ τισί γε τῶν συκῶν, ὀλυνθοί. πεύκημ πίττω διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν πεύκην μείζω εἶναι καὶ ὀρθοφυεστέραν, καὶ τοὺς κώνους μείζους φέρειν, ἥττον δ' ἔχειν τὰ λεπῶδες. πίττω δὲ τὰναντία τούτων προσεῖναι. ἐλάτην δὲ πίττω καὶ πεύκης πολλῷ εὐμηχεστέραν εἶναι. καὶ πάντων τὴν βλάστησιν εὐτακτοτάτην, πολὺ δ' ἥττον ἐκείνῳ εἶναι ἔνδοξον. τὴν δ' ὀξύνην, τὰ μὲν ἄλλα παρομοίαν εἶναι τῇ ἐλάτῃ, λεῖαν δ' εἶναι καὶ ἄνοχον. καὶ τὸ ξύλον ἰσχυρὸν ἔχειν· τὸ τε φύλλον δισχιδὲς ἐξ ἄκρου ἀκανθίζον. καρπὸς δὲ φέρειν βαλανώδη ἐν ἐλύτρῳ λεῖον, φηγῷ τῇ γλυκύτητι παραπλήσιον. καὶ τὴν μίλον δὲ, τὰ μὲν ἄλλα τῇ ἐλάτῃ εἶναι παρομοίαν, πλὴν οὐχ οὕτω ὑψηλὴν, καὶ μᾶλλον πολυ-

1) ταῖς addit Monac.

μάσχαλον. τὸ δὲ ξύλον, ταῖς μὲν μέλαν εἶναι καὶ φοινικοῦν, ταῖς δὲ ξανθὸν σφόδρα, καὶ ὅμοιον τῇ κέδρῳ. καὶ τὸν φλοῖον δ' ἔχειν, τῇ τε τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι, τῇ κέδρῳ ὅμοιον. καρπὸν δὲ φέρειν στρογγύλον, μαλακόν, ἐρυθρόν, κυάμου μικρῷ μείζω. ταύτης τῶν μὲν φύλλον ἕαν τι τῶν λοφούρων φάγη, ἀποθνήσκειν. τὸν δὲ καρπὸν καὶ ἀνθρώποις ἡδὺν εἶναι καὶ ἄσινῃ. ὅστρυν δὲ τῇ δξύῃ μάλιστα εἶναι παρομοίαν. φύλλα μέντοι ἀπίοσιδῇ τῷ σχήματι ἔχειν· πολλὰ δὲ προμηκέστερα καὶ ἐς ὅξυ λήγοντα· καὶ πολὺν ἀπὸ τῆς μέσης ἐκατέρωθεν πλευροειδῶς. ξύλον σκληρόν, λευκόν· καρπὸν δὲ φέρειν προμήκη, κριθῇ ὅμοιον, ξανθόν. φιλύρα δὲ τὸ μὲν φύλλον κιττῶδες εἶναι τὴν μορφήν, πλὴν κυρτὸν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ πρὸς τῷ μίσχῳ κυρτάτατον. ἐπὶ δ' ἔπον-
λον κύκλῳ καὶ κεκαραγμένον, γλυκύ τε εἶναι καὶ ἐδώδιμον τοῖς βοσκήμασι· τὸν δὲ καρπὸν ἄβρωτον πᾶσι. τῷ δὲ τοῦ κιττοῦ καὶ τοῦτον ὅμοιον, μείζω δὲ, ἥλικον κύματος, καὶ προ-
μηκέστερον, γωνίας ἔχοντα τὸν ἄδρὸν πέντε, ὅϊον ἰνῶν ἐξε-
χουσῶν καὶ ἐς ὅξυ συναγομένων. τὸν δὲ μὴ ἄδρὸν, ἀδιω-
κτότερον εἶναι. καὶ διακνιζόμενον δὲ τὸν ἄδρὸν μικρὰ ἄττα ἔχειν καὶ λεπτὰ σπερμῆα, ἥλικα τὰ τῆς ἀτραπάεως. φιλύ-
ρας δὲ καὶ τὸν φλοῖον πρὸς τε ἄλλα χρήσιμον εἶναι, καὶ πρὸς καλωπασίαν. σφενδάμνῳ δὲ τὸ μὲν ξύλον εὐμέγεσθες καὶ ἰσχυρόν, τὸ δὲ φύλλον τῇ σχήσει ὅμοιον τῷ τῆς πελατάου, λεπτότερον δὲ καὶ μαλακώτερον καὶ προμηκέστερον, τὰ τε σχίσματα ἀκροσχιδέστερα. φλοῖος δὲ μικρῷ τραχύτερος τοῦ τῆς φιλύρας. καὶ καρπὸς παρόμοιος τῷ τοῦ παλισύρου, προ-
μηκέστερος δέ. μελία δὲ φύλλον εἶναι θαφροειδὲς τῷ σχή-
ματι· καραγμὸν τινα ἔχον κύκλῳ. φύλλοφορσιν δ' ἅμα πλεία ἀφ' ἑνὸς μίσχου, περὶ ἓνα μίσχον κατὰ γόνυ, δυοῖν ἐκατέ-
ρωθεν φύλλον πεφυκότων. εἶναι δ' αὐτῆς τὴν μὲν λείαν καὶ ἔφυδρον, τὴν δὲ τραχεῖαν, περὶ τε τὰ ξηρὰ καὶ πετρῶδη φυομένην. κρᾶνεία, ἣ τὰ κρᾶνεια φέρουσα, καρπὸν ἐδώδιμον. ἥς δύο εἶδη. τῇ μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἰσχυρότατον, καὶ πρὸς τὰ ἀκόντια χρησιμώτατον· τῇ δὲ, δὴ τὸ ἐντεραιώτην ἔχειν, οὐκ ἰσχυρόν, οὐδ' ὁμοίως χρησιμὸν. ἄρκευθος δὲ κέδρῳ δια-
φέρει τῷ ὑψηλότερα τε εἶναι, καὶ τὰ φύλλα μαλακώτερα ἔχειν. τὸν δὲ καρπὸν μέλανι τε καὶ στρυφνόν, καὶ ἥτιον ἐδώδιμον τοῦ τῆς κέδρου. μεσίλη ἣ τὰ μέσιλα φέρουσα. πῦα δὲ ἣ τὰ οὐα. ἥς τὸ φύλλον ὁμοιωτάτων τῷ τῆς μελίας, μείον δέ. κέρασος, ἣ τὸν καρπὸν τὰ κέρασια φέρουσα, ὅμοιον διόσπυρῳ τῷ σχήματι, πλὴν τοῦ τῷ διόσπυρῳ πολλὰ σκλη-
ρότερον εἶναι τὸν πυρῆνα. αἰγειρον δὲ καὶ λεύκην καὶ κε-
κίδα ἀλλήλων διαφέρειν, τῇ τὴν μὲν αἰγειρον μακροτέραν τε

εἶναι καὶ λειοτέραν τῆς τε ²⁾ λεύκης καὶ κερκίδος. αὐτῶν δὲ τῇ μὲν κερκίδι καὶ ἐτι τραχύτερον εἶναι τὸν φλοιὸν, καὶ μᾶλλον ὑπόλεπρον, τὸ δὲ φύλλον κιντῶδες μᾶλλον, μίσχον μακρῷ καὶ λεπτῷ προσσηρημένον. τῇ δὲ λεύκῃ φύλλον μὲν παρόμοιον τῷ τῆς αἰγείρου, μήκος δὲ τῷ πᾶσι κερκίδος. τὴν δὲ κλειθραν φύσει ὀρθοφυῖ εἶναι, ξύλον δ' ἔχειν μαλακὸν καὶ ἐντριώνην, ὥστε δι' ὅλων κοιλαίνεσθαι αὐτῆς τὰς λεπτάς ῥαβδούς. φύλλον δ' ὅμοιον τῷ τῆς ὑπέρου, μείζον δὲ καὶ ἰνωδέστερον. καὶ φλοιὸν τραχὺ, ἑσώθεν ἐρυθρὸν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ δέρματα. κολυτέα δὲ τὸ μὲν φύλλον ἐγγὺς τοῦ τῆς ἱτέας, πολυῶρον δὲ καὶ πολυφύλλον το δένδρον· ὁ δὲ καρπὸς ἑλλοβος, καθάπερ τὰ χεδροπὰ, λοβοῖς πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς· καὶ τὸ σπερμάτιον τὸ ἐνὸν μικρόν. τερεβίνθου δὲ τῇ καὶ τερεμίνθου, τὸ μὲν φύλλον σαφροειδές, πλείω δὲ περὶ ἓνα μίσχον κατὰ συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τῇ οὐα. λιπαρὸν δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός. οὐ μὴν ἐντεῦθεν γε ἡ ῥυτίτις συλλέγεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἢ πλείστη. τὴν δὲ πύξον, μεγέθει μὲν εἶναι οὐ μεγάλην, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ, μεγέθει μὲν καὶ σχήματι ὅμοιον τῷ τῆς μυρρίνης, τῇ δὲ χῶρα μάλιστα τῷ τῆς δάφνης, καὶ ἐτι ζοφερώτερον. φύεσθαι δ' ἐν ψυχροῖς τόποις καὶ τραχεῖσι. τὸν δὲ πρίνον φύλλον μὲν ἔχειν δρυῶδες, μείον δὲ, ἐπακανθίζον τὸν δὲ φλοιὸν λειότερον δρυός. γίνεσθαι δὲ καὶ μέγα, ἐκ χωρᾶς λαβηταί επιτηδείας· καρπὸν δὲ φέρειν βάλανον οὐ μεγάλην. φέρειν δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον τὸν φοινικοῦν κόκκον. ἴσχειν δὲ καὶ ἱξίαν καὶ ὑφέαρ. καὶ ἴσχειν τὴν μὲν ἱξίαν ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν, τὸ δ' ὑφέαρ ἐκ τῶν πρὸς μεσημβρίαν. τὴν δ' ἄριαν πρίνου ἔχειν καὶ δρυὸς μέσσην τὴν φύσιν καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ. τὴν δὲ σμίλακα ὁμοίαν μὲν εἶναι τῷ πρίνῳ, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ οὐκ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἀπαλότερον καὶ διαφανὲς ἅμα ἔχον πλείους. οὐδὲ τὸ ξύλον ὥσπερ ἐκείνῳ πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ μαλακὸν πρὸς τὰς ἐργασίας. τῇ δ' ἑτέρα σμίλακι, τῇ θαμνώδει καὶ ἐπαλλοκαύλῳ καὶ ἀκανθῶδει, τὸ μὲν φύλλον κιντῶδες, μικρόν, ἀγώνιον, ὁ δὲ καρπὸς βοτρυνώδης, κατακρέμαστος, ἐρυθρός, πυρρῆας ἔχων, τὸ μὲν ἐπίπαν δύο, τρεῖς δ' ἐν τοῖς μείζοσι, καὶ ἓτα ἐν τοῖς μικροῖς. τὴν δὲ κόμαρον φέρειν μὲν τὸ μεμικαλόν, καρπὸν ἐδώδιμον. φέρειν δὲ καὶ τὴν ἀνδραγνὴν ὅμοιον τὸν καρπὸν. τὸν δὲ φλοιὸν τῇ πὲν κομάρῳ οὐ λείον, τῇ δ' ἀνδραγνῇ λείον εἶναι καὶ περιζρόγγυλμον. ὁμοίαν δὲ τούτοις εἶναι καὶ τὴν κοκκυμηλέαν· ἰδίον δὲ ταύτην ἔχειν

2) τε addit Mon.

τὸ ἐκπαμποῦσθαι αὐτῇ τὸν καρπὸν. τῇ δὲ χαμαιδάφνῃ ³⁾ τὸν καρπὸν ἐπιγίνεσθαι παραπλήσιον τῷ τῆς σπράμου σὺν τῷ λοβῷ, ἐνδοθεν δὲ στερεὸν, διηρημένον τε κατὰ τετραστιχίαν. ταύτης καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον ὑπὸ τῶν προβάτων ἐσθιόμενα ἀποκτινύναι. τὴν δὲ κερωνίαν τὸν μὲν πλεῖστον καρπὸν ἐκ τοῦ σταλέχους φέρειν, φέρειν δ' ὀλίγον καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων. ἄλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ἀείφυλλον. τὸ βάλσαμον κηπευτὸν εἶναι, ὅπῃ καὶ καρπὸν καὶ πτόρθους χρήσιμα παρέχον. τὸ δὲ σίλφιον ἄγριον ἄλλως, οὗ καὶ ὁ ὀπὸς καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ καυλὸς καὶ τὸ φύλλον καὶ ἡ ῥίζα χρήσιμα. καὶ ἐστὶ καρδοηκῶδες τὸ φυτόν. καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τι ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς ἑλληνικοὺς, ὥστε καὶ ἐν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐκεῖ πρὸς τε ἄλλα ἅττα ἱκανὴν χρεῖαν παρέχεσθαι, καὶ πλεόν ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. ἐν γε μὴν τῇ Ἑλλάδι κάλλιστον ⁴⁾ κάλαμον περὶ τὸν Κηφισὸν γίνεσθαι ποταμόν· καὶ μάλιστα περὶ τὴν ὀξείαν καμπήν, ἣ ἐστὶ συμβολὴ τοῦ τε Κηφισοῦ καὶ Προβατίου ποταμοῦ, τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος. πεύκην, πίτνυ, ἐλάτην, μίλον ⁵⁾, ἄρκευθον, κέδρον, κυπάριττον, πρίνον, ἄριαν, κόμαρον, ἀνδράχνην, τέρμινθον, μυρίκην, ἀφάρκην, κύλαστρον, ὀξυάκανθον, πύξον, δάφνην, σχαῖνον, μυρρίνην, κερωνίαν, ἅπαντα ταῦτα ἀείφυλλα εἶναι.

II. Περὶ Μουσικῆς ἐν δευτέρῳ. ¹⁾

1. Ἔστι γὰρ τὸ γινόμενον κίνημα μελωδικικὸν περὶ τὴν ψυχὴν σφόδρα ἀκριβές, ὅποταν φωνῇ ἐδελέσῃ ἐρμηνεύειν

5) De euonymo haec Theophr. h. 5, 18, 15. ubi vide annotata.

4) μάλιστα Mon. 5) μίλον addit Mon.

2) Praeclarum libri 2, de Musica fragmentum servavit Porphyrius in commentario ad Ptolemaei Harmonica, edito a Wallisio Operum T. III. p. 241 — 244. e Codd. tribus scriptis, D. Barocciano bibliothecae Bodleianae, M. Oxoniensis Collegii Magdalenensis, E. Bodleianae bibliothecae: cui versionem addidit Wallisius, quae lectorem magis impedire possit, quam iuvare. Graeca enim verba modo sequitur vel vitiosissima, interdum coniecturam interpretis non indicatam reddit. Equidem vitia et menda aliquot feliciter sustulisse mihi videor: supersunt tamen fere totidem ab acutioribus corrigenda. Statim ab initio salebrae verborum sunt plures, quas explanare non potui. Pro μελωδικικὸν Codd. M. E. μελωδικὸν habent: deinceps editum αὐτὸν, sequens τὴν ἄλογον Wallisius vertit *et irrationalē*. Equidem intelligo, τὸ κίνημα, ὅποταν ἐδελέσῃ ἢ ψυχῇ ἐρμηνεύειν φωνῇ, τρέπειν τὴν φωνὴν τὴν ἄλογον. Editum legitur ὅποταν φωνῇ.

αὐτὸ, τρέπει μὲν τήνδε, τρέπει δὲ ἐφ' ὅσον οἷα τε ἐστὶ τὴν ἄλογον τρέψαι, καθὼς ἐθέλει. Ἦς τὴν ἀκρίβειαν τινες ἐπαβάλοντο ²⁾ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀναπέμπειν, κατὰ τοὺς ἐν τούτοις λόγους τὴν ἀκρίβειαν τῶν διαστημάτων γίνεσθαι φήσαντες. Ἐνα γὰρ λόγον εἶναι τοῦ διὰ πασῶν ἔφασαν, ὡς καὶ τὸν τοῦ διπλασίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ πέντε, ὡς τὸν τοῦ ἡμιολίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ τεσσαράων, ὡς τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, καὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων ἀπάντων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ἐκάστου ἴδιον. Οὕτω τε ἐν ποσότητι τὴν μουσικὴν εἶναι, ἐπειδὴ παρὰ τήνδε αἱ διαφοραὶ. Ἀ δὲ λέγοντες συνετώτεροί τισιν ἐφαίνοντο τῶν ἀρμονικῶν καὶ αἰσθήσει κρινόντων, τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐπικρίνοντες. Οἱ οὐκ ᾔδεισαν, ὅτι, εἰ μὲν τοι ³⁾ ποσότης ἐστὶν ἡ διαφορὰ, γίγνεται αὕτη παρὰ τὸ ποσότητι διάφορον, κἂν μέρος ἢ μέλους μέρος εἴη· ὥστε καὶ ἡ χροὰ χροᾶς ποσότητι διαφέρει· ὅπερ ἀνάγκη κἂν μέρος ἢ μέλους [μέρος] εἴη, εἰ γε τὸ μέρος καὶ τὸ διάστημα ἀριθμός, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τὸ μέρος καὶ ἡ τοῦδε διαφορὰ. Καὶ γὰρ, εἰ πᾶν ² διάστημα πλήθος τι, τὸ δὲ μέρος ἐκ διαφορῶν φθόγγων, τὸ μέρος ὅτι ἀριθμός, τοιόνδε ἂν ⁴⁾ εἴη. Ἀλλ' εἰ μὴδὲν ἄλλα ὁ ἀριθμός, πᾶν ἀριθμητὸν μετέχει ἂν καὶ μέλους, ὅσον καὶ ἀριθμοῦ. Εἰ δ', ὡς τῷ χρωματι συμβεβήκοι ⁵⁾ τὸ πλήθος ἄλλω ὄντι, καὶ τοῖς φθόγγοις, ἐστὶ τι ἄλλο φθόγγος, καὶ ἄλλο τὸ περὶ αὐτὸν πλήθος. Ἀλλ' εἰ ἄλλο τε φθόγγος ὁ ἀκουστός καὶ ὁ βαρύτερος καὶ ὁ ὀξύτερος, διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ ὡς φθόγγοι ἢ ὡς τὸ πλήθει. Εἰ μὲν [ὡς] τὸ πλήθει, καὶ ἐστὶν ὁ ὀξύτερος τοιοῦτος τῷ πλείονας ἀριθμοῦς κεκινήσθαι, καὶ ὁ βαρύτερος τῷ ἐλάττους, τί ἄλλο τὸ ἴδιον τῆς φωνῆς ἂν εἴη; Πᾶσα γὰρ ἀντιληπτὴ ἢ κατὰ τὸ ὀξὺ ἢ κατὰ τὸ βαρὺ ἐστὶ· πᾶσα γὰρ φωνὴ ἐστὶν ἥς μὲν ὀξύτερα, ἥς δὲ βαρυτέρα· ὥστε ἥς μὲν ἐλάττων τὸ πλήθος, ἥς δὲ πλεῖον· ὥστε ἀριθμός· οὐ αἰρομένου τί τὸ ἀπολεί-

2) Editum ἐπέβαλον, τὸ εἰς — τοὺς ἐν τούτοις λόγοις.

3) εἰ μὲν τι. Codd. equidem μὲν τῇ malim. deinceps M. E. ὥστε ἡ χροὰ. ut si color a colore W. quasi ὥσπερ εἰ scriptum voluerit. Sequens μέρος supplevit W.

4) Codd. M. E. τοιόνδε, D. τοιόντε, quod W. dedit. Equidem conicio fuisse τὸ μέρος, ὅτι τοιόνδε, ἀριθμός ἂν εἴη. et deinceps μὴδὲν ἄλλο ἢ ἀριθμός.

5) An συμβεβήκει? deinceps φθόγγος ἢ ἀκουστός Codd. ἀριθμός substituit W. equidem, servata Codicum scriptura, distinctionem verborum mutavi et ἢ in ὁ mutavi. Erat enim editum: ἢ ἀριθμός — ὀξύτερος διαφέρουσιν ἀλλήλων· ἢ ὡς φ. Sequens ὡς addidit W.

πόμενον εἴη ἄλλο τι, καθὼς φωνή; Ἡ φωνή δὲ ὀξυτέρα
 τινος ἢ βαρυτέρα ἐστίν· ἔχει τὸ ποσὸν ἢ φωνή· εἰ δὲ ἄλλο
 τι, οὐκ εἴτι ἐστὶ φωνή τις. Εἰ δὲ ὡς ⁶⁾ φθόγγοι διοίσου-
 σιν οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς, οὐκέτι τοῦ πλήθους δεησόμεθα·
 ἢ γὰρ αὐτῶν φύσει διαφορά αὐτάρκης ἐστὶ εἰς τὴν τῶν
 μελῶν γένεσιν. Καὶ εἰδήσεις ⁷⁾ ἐστὶ τῶν διαφορῶν. Οὐκέτι
 γὰρ ἐσονται διαφοραὶ παρὰ τὰ πλήθη, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδιό-
 3 τηα τῶν φωνῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς χρώμασιν. Οὐδὲ γὰρ χρῶμα
 ἀπλοῦν ἀπλοῦ χρώματος ποσότητι διαφέρει· ἴσων γὰρ ἂν εἴεν
 αἱ ποσότητες· ὥσπερ εἰ συμμιγείη ἢ μέλαν λευκῷ, ἴσον
 ἴσῳ, οὐκ ἂν οἱ τοῦ λευκοῦ ἀριθμοὶ τῶν τοῦ μέλανος πλείους
 λέγοιντο, οὐδ' ἂν οἱ τοῦ μέλανος τῶν τοῦ λευκοῦ. [Οὕτως
 οὐδὲ τὸ γλυκύπικρον ⁸⁾· ἕκαστον γὰρ, καθὼς ἐπιτίεταται, ἴσον·
 ἀλλ' ἐστὶ τὸ πλήθος ἐπ' ἴσον ἐπιτεταγμένον κατὰ τὸ ἴδιον.]
 Οὕτως οὐδὲ ἡ ὀξεῖα φωνή ἐκ πλείονων συνέστηκεν ἢ πλείους
 ἀριθμοὺς κινεῖται, οὐδὲ ἡ βαρεῖα· οἷόν τε γὰρ καὶ ταύτην
 λήγειν ἢ κινεῖν, ἐπειδὴ ἰδιὸν τι μέγεθος βαρείας ἐστὶ
 4 φωνῆς. Ἀήλον δὲ ἐκ τῆς βίας τῆς γενομένης περὶ τοὺς
 μελωδοῦντας· ὡς γὰρ τινος δεόνται δυνάμει εἰς τὸ τὴν
 ὀξεῖαν ἐκφωνῆσαι, οὕτω καὶ εἰς τὸ τὴν βαρεῖαν φθέγγεσθαι.
 Ἐνθα μὲν γὰρ συνάγουσι τὰ πλευρά, καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἐκ-
 τείνουσι· διὸ βραχύτερον βία ¹⁰⁾ ἀποσπενδόντες. Ἐνθα δὲ
 διεσπέννουν τὴν ἀρτηρίαν· διὸ βραχύτερον τὸν τράχηλον
 ποιοῦσι, τὸ μήκος τῆς εὐρύτητος συναγωγῆς. Τοιαύτης
 ἔσκεν ¹¹⁾ ἐν τε τοῖς αὐλοῖς εἰς τὸ ἐμπνεῦσαι βίη τῷ στε-
 νωτέρῳ δυνάμει δειν, καὶ εἰς τὸ τῷ εὐρύτερῳ, ἵνα πλη-
 ρωθῇ. Καὶ γὰρ δὴ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς αὐλοῖς· ἀπονοήτε-
 ρον γὰρ τὸ ὀξύ, τῷ διὰ τῶν ἄνω γίνεσθαι τρημάτων βίας
 δὲ δεόμενον τὸ βαρὺ καὶ μείζονος, εἰ δὲ ὅλον τὸ πνεῦμα
 πέμποντο· ὥστε ὅσον μήκους προστίθεται, τοσόνδε καὶ
 5 πνεύματος ἰσχύος προστίθεται. Ἐν δὲ ταῖς χυρδαῖς τὸ ἴσον
 κατὰ θάτερον δῆλον· ὅσον γὰρ εὐτονωτέρα ἢ τῆς λεπτοτέ-

6) Ita W. οἱ φθόγγοι M. E. οἱ δὲ ἢ D.

7) W. vertit *specificativa specierum*, quasi εἰδοποιὸς scriptum voluerit. An fuit αἰσθησις?

8) Verba Οὕτως — κατὰ τὸ ἴδιον omittit D. quae non satis intelligo. An fuit καθὼς ἕκαστον ἐπιτίεταται ἴσον?

9) Ita M. E. sed W. ἢ D. praetulit.

10) Desidero nomen cum verbo, τράχηλον ποιοῦσι. Sed si in voce gravi exprimenda arteria fit latior et collum brevius, contrarium fieri debet in voce acuta exprimenda: igitur τράχηλον μακρότερον fuisse conicio.

11) Editum Τὸ αὐτῇ εἰκιν, ἐν τε — δεῖ. Vertit W. *Eidem similis contingit vis in tibiis: ad inflandum — opus est.*

ρας τάς, τοσῶδε ἢ ἀνείσθαι δόκοῦσαι παχυτέρα· οὕτω τε
 ὅσω ἰσχυρότερος ὁ ἥχος ἐκ τῆς λεπτοτέρας, τοσῶδε βαρύ-
 τερος ὁ ἕτερος· ἐκ γὰρ μείζοντος ὁ πλείων καὶ τοῦ περίε ἥχος.
 Πῶς γὰρ ἂν σύμφωνοι ἐγίνοντο τιτες φθόγγοι, εἰ μὴ ἰσό-
 της ἦν; ἀσύμφωντον γὰρ τὸ πλεονάζον· τὸ γὰρ ὑπέμετρον
 ὑπὲρ τὴν μῆξιν διαδήλον γίνεται. Διὸ τοῖς κατὰ τὴν κρᾶ-
 σιν ἰσχυροτέροις τὸ ἀναιμένον πλεῖον ἐπιμίγνυται εἰς τὸ ἰσο-
 δυναμήσθαι. Ὡς ἐστὶ τις συμφωνία καὶ ἰσότης τῶν ἐξ ὧν
 γίνεται. Εἰ γὰρ ὁ ὀξύς πλείους κινεῖτο ¹²⁾ ἀριθμούς, πῶς
 ἂν συμπήχῃς γένοιτο; Καὶ γὰρ, ὡς φασί, καὶ ποδρωτέρω
 ἀκούεται ὁ ὀξύτερος φθόγγος, τῷ ποδρωτέρω διὰ τὴν τῆς
 κινήσεως οξύτητα δίκνευσθαι. Εἰ ¹³⁾ διὰ τὸ πλῆθος γίνε-
 ται, οὐκ ἂν ποτε γένοιτο σύμφωνος οὗτος πρὸς τὸν βαρύν-
 ονθ' ὅτε ἀκούεται, εἰ γε ἐν ἀμφοτέροις ἡ συμφωνία· οὐδ',
 ὅτε ἐκλείπει ὁ βαρύτερος· ἀνάγκη γὰρ κατὰ τὴν λεληθυῖαν
 ἐκλείψιν μηκέτ' ἀκούεσθαι· οὔτε μάλιστα ἄμφω ἀκουοῦνται·
 καὶ τῆς γὰρ ὁ ὀξὺς σφυρότερός ἐστιν, ἵτε αἰὼς τε ὢν καὶ
 πόρρω δίκνευσθαι· φάσκει τε οὖν τὸν βαρύν καὶ κατισχύει,
 ὥστε σφαιερίεσθαι τὴν αἰσθησιν, αἰεὶ (μὴ) ¹⁴⁾ μειονεκτινόντος
 τοῦ βαρυτέρου. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐστὶ τις ἀμφοῖν, ἰσότης δη-
 λούν ἀμφοῖν τῶν φθόγγων, ἰσότης ἐστὶ τῶν δυνάμεων, δια-
 φέρονται τῇ ιδιότητι ἑκατέρα. Τὸ γὰρ ὀξύτερον φύσει ὄν
 ἐπὶ ἡλότερον, οὐκ ἰσχυρότερον, ποδρωτέρω ἀντιληπτὸν ἐστὶ τοῦ
 βαρυτέρου, ὥσπερ τὰ λευκὸν ἄλλου τοῦ χρώματος, ἢ το ἑτα-
 ρον, ὃ οὐχὶ τῷ θάτερον ¹⁵⁾ ἥτιον εἶναι, ὃ πέφυκε, μᾶλλον
 ἀντιληπτὸν ἐστίν, ἢ τῷ μὴ διὰ τοὺς ἴσους ἀριθμούς κινεῖ-
 σθαι, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τῷδε ἢ τῷδε ἐπιβάλλειν τὴν αἰσθη-
 σιν, διὰ τὴν πρὸς τὰ περίε ἀνομοιότητα. Οὕτως δίκνεύται
 μὲν καὶ ὁ βαρὺς, ἢ δ' ἀκοῇ θάττον ἀντιλαμβάνεται διὰ τὴν
 ιδιότητα τοῦ ὀξέος, εὖ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος. Καὶ γὰρ ⁷
 δὴ γε εἰ καὶ ποδρωτέρω ἐκινεῖτο, οὐ διὰ τὸ πλείους κινεῖ-
 σθαι ἀριθμούς ὁ ὀξύτερος, ἀλλὰ διὰ τὸ σχῆμα· ἐπειδὴ ὁ
 μὲν ὀξὺς ἥχος πόρρω μᾶλλον φέρεται καὶ ἄνω, ὁ δὲ βαρὺς
 περίε κατ' ἴσον μᾶλλον. Ἀῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ὀργάνων τὸ
 μὲν γὰρ ὑπόκερας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερον,
 αἶτε τοῦ ἥχου ἴσον ¹⁶⁾· περὶ πᾶν γιγνομένου. Καὶ γὰρ εἰ
 τις ὅξυν φθεγγόμενος φθόγγον ἄπαιτο τῆς αὐτοῦ πλευρᾶς,

12) Editum κινεῖται.

13) Codd. ἦ. correxit W. equidem additum δὲ malim. deinceps σύμφωνος ἀντὶ πρὸς τ. β. Codd. correxit W.

14) μὴν fecit W.

15) οὐχὶ τὸ θάτερον — ἢ τὰ μὴ — ἀλλὰ τὸ μᾶλλον editum.

16) ἴσως aequalitatem fecit W.

ἄπειτα πάλιν βαρὺν, αἰσθάνοιτο ἂν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βαρέος φθόγγου τῇ χειρὶ τῆς περὶ τὴν πλευρὰν κινήσεως. Καὶ τοῦ ὀργάνου ἄπειται τῆς χέλους ἢ τοῦ κέρατος ἢ ἀγκῶνος, ὅποτε τὴν λεπτὴν τύπτοι καὶ τὴν τοῦ βαρέος προετικὴν, πάλιν ἐπαίσθοιτο ¹⁷⁾ ἂν μᾶλλον τῆς περὶ τὸ κύτος κινήσεως, ὅποτε τὴν τοῦ βαρυτέρου τύπτοι ἤχου προετικὴν. Εἰς πᾶν γὰρ ὁ βαρὺς φθόγγος διίκνυται πέραξ, ὃ δὲ ὀξύς πρόσω ¹⁸⁾

8 ἢ εἰς ὃ βιάζεται ὁ φθεγγόμενος. Εἰ οὖν ὅσω πρόσω κινεῖται ὁ ὀξύς, τοσούτῳ περὶ πᾶν κινεῖτο ὁ βαρὺς, οὐκ ἂν ἐλάττους κινεῖτο ἀριθμούς. Ὅπερ καὶ τῶν αὐλητικῶν δῆλον· ὁ γὰρ μακρότερος αὐλὸς βαρυτέρος, ἐν ᾧ πλεῖον τὸ πνεῦμα, περὶ ὃ πᾶν ἡ κίνησις. Ἀλλ' οὐδὲ τάχει ἂν διαφέρῃ ὁ ὀξύς· προκατελαμβάνετο ¹⁹⁾ γὰρ ἂν τὴν ἀκοήν, ὥστε μὴ γίγνεσθαι σύμφωνον· εἰ δὲ γίγνεται, ἰσοταχοῦσιν ἄμφω· οὐχὶ οὖν ἀριθμοὶ τινες ἄνωσι τὸν τῶν διαφορῶν λόγον ποιουῖσιν. Αἱ δὲ φύσει τοιαῦτα φωναί, φύσει συνηρμοσμέναι οὐσαι· οὐδὲ γὰρ τὰ διαστήματα, ὡς τινὲς φασιν, αἷτια τῶν διαφορῶν, διὸ καὶ ἀρχαί· ἐπεσθὴ καὶ τούτων παραλειπομένων γίγνεται τὰδε ²⁰⁾ αἷτια τοῦ εἶναι, οὐχ ὡς ποιοῦντα, ἀλλὰ ὡς μὴ

9 καλύοντα. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκμέλεια τῆς ἐμμελείας αἷτια· ἐπεσθὴ οὐκ ἂν γένοιτο ἐκμέλεια, εἰ μὴ ἡ ἐμμέλεια παρὰ πλείονος. Οὐδ' ἂν τι ἄλλο ἐπιστημονικὸν γένετο, εἰ μὴ τούταντιον ἀνεπίστημον τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλὰ παραπεμπομένον, τοῦ μὴ καλύειν. Ἰσοτ' οὐδὲ τὰ διαστήματα τοῦ μέλους αἷτια ὡς ποιοῦντα, ἀλλ' ὡς μὴ καλύοντα. Εἰ γὰρ τις ἅμα φθεγγοιτο κατὰ τὸ συνεχές καὶ τοὺς μεταξὺ τόπους ²¹⁾, ἄρ' οὖν ἐκμελῇ προΐοιτο φωνήν; ὦν οὖν μὴ παραπεμπομένων ἐκμέλεια γίγνοιτο ἂν, οὐχὶ τούτων παραλειπομένων ἡ ἐκμέλεια, ὡς, εἰ μὴ παραλειφθεῖν, καλύσθων. Μέγα οὖν ὄφελος τὸ περιῶστασθαι ταύταις τὴν μελωδίαν, ὥστε ἀνευρίσκειν τοὺς συνηρμοσμένους πρὸς ἀλλήλους φθόγγους· ἀλλ' οὗτοι μὲν αἷτιοι τοῦ μέλους ὄντες, τὰ δὲ διαστήματα παραπεμπόμενα ἐπιδηλούμενα ἐκμελείας αἷτια ἔστιν· ἥς ²²⁾ καὶ

17) Editum ἐπαίσθθητο ἂν.

18) est pro πορρωτέρω. W. prorsum sive quo vim suam dirigit proferens.

19) Ἀν προκατελάμβανε γὰρ ἂν?

20) Ἀν γίγνεται. Τὰ δὲ αἷτια?

21) Ἀν τόνους? per intermedios locos W. deinceps ἄρ' οὐκ legisse videtur W. vertit enim annon inconcinnam protulerit vocem? quod praefero. Postea παραλειπομένων — ὡς εἰ μὴ παραληφθεῖν editum.

22) Editum ἔστιν. Οἱς καὶ — Ἄτε οὖν τὰ διαστήματα. sed Codd. οὐκ omittunt. In fine fortasse fuit ἢ κατὰ — ἢ εἰ μὴ ἦν.

λογαὶ λέγονται ἂν, ἀπὸ τῆς ἐμμελεῖς φωνῆς. "Αὐτὸς δὲ [ὁ] τὰ διωστήματα αὐτῆς τῆς ἐμμελείας, ἀλλὰ βλαπτικὰ αὐτῇ φαινόμενα γὰρ οὐτε οἱ ἡρωῖμοι αὐτοὶ τῇ ποσότητι διαφέρειν ἀλλήλων τοὺς φθόγγους· κατ' ἄλλο γὰρ ἴσως εὐρίσκονται οἱ βαρεῖς τοῖς ὀξέσι, καθὰ καὶ ὁ πόντος ἴσως κατὰ τοῦναντίον· οὐ γὰρ ἦτορ τῶν πρὸς ὀξέας φθόγγους φθιγγόμενων οἱ τοὺς βαρεῖς ποιοῦσι, βιαζόμενοι εἰς τοῦναντίον πάλιν. Μία δὲ φύσις τῆς μουσικῆς, κίνησις τῆς ψυχῆς, ἣ κατὰ ἀπόλυσιν γιγνομένη τῶν διὰ τὰ πάθη καμῶν, ἣ δὲ μὴ ἦν.

Multa Theophrasti loca excerpſit idem Porphyrius in libris de abstinentia carniū, sed difficile est verba philosophi Eresii a narratione Porphyrii discernere: quare ea omisi.

2. Θ. περὶ μουσικῆς ἡρχὰς μουσικῆς τρεῖς εἶναι λέγει, λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐκαστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ σονήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν. Plutarchus Quaest. Convin. 1, 5.

III. Ἱστορικὰ Προμνήματα.

1. Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ κατοικοῦντες, ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, Δελφῶν ἄποικοι, παρέχονσι τοῖς ἐπιδημοῦσι στέγην, ἄλας, ἔλαιον, ὄξος, ἐπίλυκρον, κλίνας, στρώματα, τραπέζας. Athenaei 4. p. 114. a. (174. Schw.)

2. Τῶν φασιατῶν οὐ κατὰ λόγον ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀφρόνων, ἀλλὰ πολλῷ μείζων. Athen. 14. p. 654. a. (381. Schw.)

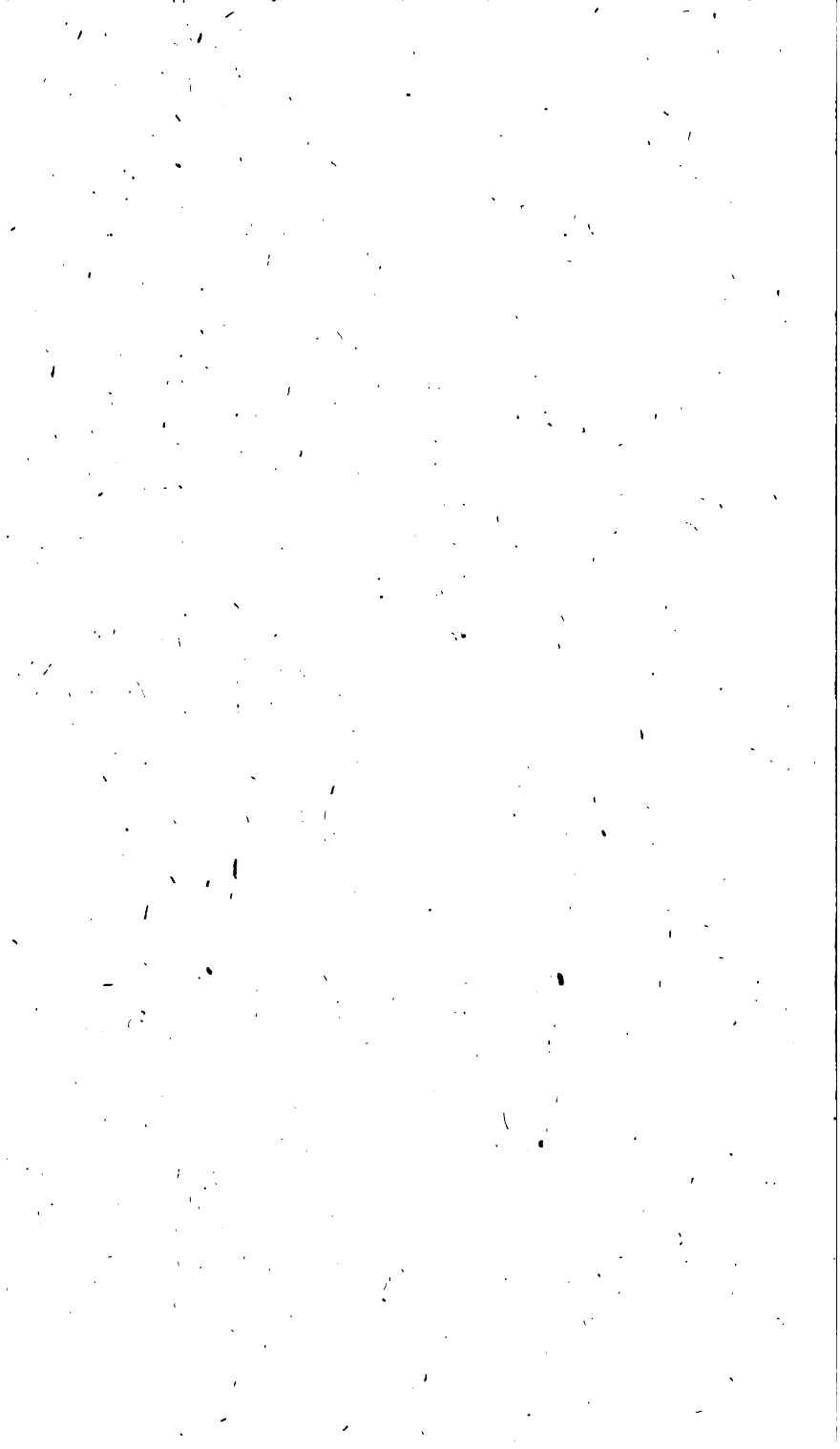
3. Θεόφραστος ἐν τοῖς ἱστ. ὑπ. τὸν ἀπὸ τῶν Λιόλου νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρός καίεσθαι μέχρις ἐνὸς σταδίου καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκούεσθαι ψόφον βροντῇ παρὰ πλῆθει. Scholia ad Apollonii Rhodii Argon. IV, 834.

IV. Περὶ ὑδάτων.

Τὸ Νεῖλου ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον :: διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μῆξιν ἔχοντα λιτρώδη ... 1). Καὶ τῶν γλυκέων δὲ, φησὶν, ὑδάτων ἕνια ἄγασθαι ἢ

W. veritas val ut non sint. Mihi oratio truncata et mutila esse videtur. Plures errores editionis annotare omisi, qui facile corrigi poterant; et fortasse operis debentur.

1) Falsam vulgatam coarctavit Casaub. argumento dulcedinis, quae cum soluta alyo et nitri natura nihil habet commune. In iigi Theophr. oper. T. V.

I. *Ἐκ τῶν Θεοφράστου περὶ φυτῶν ἱστορίας.*

(E Codice Vaticano 1759. p. 246—248. comparato cum Monacensi.)

Τῆς γῆς ἡ μὲν πείρα, ἡ δὲ λεπτόγυαλος. καὶ ἡ μὲν γλίσχρα, ἡ δ' ὑπόψαμμος. καὶ ἡ μὲν μελίγγυαλος, ἡ δ' ὑπόλευκος, ἡ δ' ὑπέρουθρος. καὶ ἡ μὲν λειμονία τὲ καὶ ὅλας ἐνικμος, ἡ δὲ ξηρά. καὶ ἡ μὲν φορὰ, ἡ δ' ἀργίλος. καὶ ἡ μὲν τεράμων, ἡ δ' ἀτεράμων. καὶ ἡ μὲν εὐχέμερος, ἡ δὲ δυσχέμερος. δρυὸς εἶδη, φηγὸς, ἡμερίς, ἀλίφλοιος, αἰγίλων. φηγὸς μὲν, ἡ τὸν γλυκύτατον φέρει καρπὸν. ἡμερίς, ἡ τῶν λοιπῶν τὸν γλυκύτατον· καὶ πρὸς τὰς σκετοδεψίας τοῦτον χρησιμώτατον. ἡ δ' ἀλίφλοιος ἥτις ταύτης γλυκύτητι φέρει τὸν καρπὸν. πικρώτατον δὲ πάντων ἡ αἰγίλων. ὀρθοφυεστάτη δ' αὕτη καὶ ὑψηλότερη πασῶν. πύλον δὲ τὸ ταῖς δρυσὶν ἐπιφυόμενον ἔρῳδες μαλακὸν, ᾧ πρὸς τὰς ἔκ τῶν πυρείων χροῖται τοῦ πυρὸς ἀνάψεις. ἱουλοὶ δὲ τὰ ταῖς ¹⁾ καρύαις ἐπιφυόμενα καὶ ἀπαιωρούμενα οἷον σκοληκώδη, ὁμοσύμμετα τῷ οὕτω καλουμένῳ θηριδίῳ τῷ πολυποδωτάτῳ. ἐρινεὸς ἡ ἄρρηγ συκῇ. καὶ ὁ καρπὸς, ἔρινον. καὶ ἐρινάζειν τὸ τὰ ἔρινα ταῖς θηλείαις προσαρτάν. ἔρινα δὲ καὶ τὰ προαποπίπτοντα τῶν θηλειῶν συκῶν. τὰ δὲ πεπαινώμενα ἀντὶ τῶν προαποπιπτόντων τούτων, ἔν τις γὰρ τῶν συκῶν, ὄλυνθος. πεύκην πίτυος διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν πεύκην μείζω εἶναι καὶ ὀρθοφυεστέραν, καὶ τοὺς κωνοὺς μείζους φέρειν, ἥτις δ' ἔχειν τὰ λεπτῶδες. πίτυς δὲ τὰναντία τούτων προσεῖναι. ἐλάτην δὲ πίτυος καὶ πεύκης πολλῶ εὐμηγεστέραν εἶναι. καὶ πάντων τὴν βλάστησιν εὐτακτοτάτην, πολὺ δ' ἥτις ἐκείνῳ εἶναι ἔνδοξον. τὴν δ' ὀξύν, τὰ μὲν ἄλλα παρομοίαν εἶναι τῇ ἐλάτῃ, λεῖαν δ' εἶναι καὶ ἄνοχον. καὶ τὸ ὕλον ισχυρὸν ἔχειν. τὸ τε φύλλον διαχιδὲς ἐξ ἄκρου ἀκανθίζον. καρπὸν δὲ φέρειν βαλανώδη ἐν ἐλύτρῳ λεῖον, φηγῷ τῇ γλυκύτητι παραπλήσιον. καὶ τὴν μίλον δὲ, τὰ μὲν ἄλλα τῇ ἐλάτῃ εἶναι παρομοίαν, πλὴν οὐχ οὕτω ὑψηλὴν, καὶ μᾶλλον πολυ-

1) ταῖς addit Monac.

μάσχαλον. τὸ δὲ ξύλον, ταῖς μὲν μέλαν εἶναι καὶ φοινικοῦν, ταῖς δὲ ξανθὸν σφόδρᾱ, καὶ ὅμοιον τῇ κέδρῳ. καὶ τὸν φλοιὸν δ' ἔχειν, τῇ τε τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι, τῇ κέδρῳ ὅμοιον. καρπὸν δὲ φέρειν στρογγύλον, μαλακὸν, ἐρυθρὸν, κύαμου μικρῷ μείζω. ταύτης τῶν μὲν φύλλων ἐάν τι τῶν λοφούρων φάγη, ἀποθνήσκειν. τὸν δὲ καρπὸν καὶ ἀνθρώποις ἡδὺν εἶναι καὶ ἄσυνῃ. ὅστρυν δὲ τῇ ὀξύῃ μάλιστα εἶναι παρομοίαν. φύλλα μέντοι ἀπίοσιδῃ τῷ σχήματι ἔχειν· πολλὰ δὲ προμηκέστερα καὶ ἐς ὀξύ λήγοντα· καὶ πολὺν ἀπὸ τῆς μέσης ἐκατέρωθεν πλευροειδῶς. ξύλον σκληρὸν, λευκόν· καρπὸν δὲ φέρειν προμήκη, κριθῇ ὅμοιον, ξανθόν. φυλῦρα δὲ τὸ μὲν φύλλον κειτᾶδες εἶναι τὴν μορφὴν, πλήν κυρτὸν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ πρὸς τῷ μίσχῳ κυρτάτατον. ἐτι δ' ἔπον-
λον κύκλῳ καὶ κεραραγμένον, γλυκύ τε εἶναι καὶ ἐδώδιμον τοῖς βοσκήμασι· τὸν δὲ καρπὸν ἄβρωτον πᾶσι. τῷ δὲ τοῦ κειτοῦ καὶ τοῦτον ὅμοιον, μείζω δὲ, ἡλικὸν κύαμος, καὶ προ-
μηκέστερον, γωνίας ἔχοντα τὸν ἄδρὸν πέντε, ὅιον ἰνῶν ἐξε-
χουσῶν καὶ ἐς ὀξύ συναγομένων. τὸν δὲ μὴ ἄδρὸν, ἀδια-
σφάτερον εἶναι. καὶ διακνιζόμενον δὲ τὸν ἄδρὸν μικρὰ ἄττα ἔχειν καὶ λεπτὰ σπερμάτια, ἡλικὰ τὰ τῆς ἀτραφάξυος. φυλῦ-
ρας δὲ καὶ τὸν φλοιὸν πρὸς τε ἄλλα χρήσιμον εἶναι, καὶ πρὸς καλωποιῶν. σφενδάμνῳ δὲ τὸ μὲν ξύλον εὐμέγεθες καὶ ἰσχυρὸν, τὸ δὲ φύλλον τῇ σχήσει ὅμοιον τῷ τῆς πλατάνου, λεπτότερον δὲ καὶ μαλακώτερον καὶ προμηκέστερον, τὰ τε σχίσματα ἀκροσχιδέστερα. φλοιὸς δὲ μικρῷ τραχύτερος τοῦ τῆς φυλῦρας. καὶ καρπὸς παρόμοιος τῷ τοῦ παλισύρου, προ-
μηκέστερος δέ. μελῖα δὲ φύλλον εἶναι δαφνοειδὲς τῷ σχή-
ματι· χαραμῶν τινα ἔχον κύκλῳ. φυλλοφορεῖν δ' ἅμα πλείως ἀφ' ἑνὸς μίσχου, περὶ ἑνὸς μίσχου κατὰ γόνυ, δυοῖν ἐκατέ-
ρωθεν φύλλων παφυκώτων. εἶναι δ' αὐτῆς τὴν μὲν λεῖαν καὶ ἐρυθρὴν, τὴν δὲ τραχεῖαν, περὶ τε τὰ ξηρὰ καὶ πετροῖδῃ
φυομένην. κρανεία, ἣ τὰ κράνεα φέρουσα, καρπὸν ἐδώδιμον.
ἥς δύο εἶδη. τῇ μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἰσχυρότατον, καὶ πρὸς
τὰ ἀκόντια χρησιμώτατον· τῇ δὲ, διὰ τὸ ἐνταφιώτην ἔχειν,
οὐκ ἰσχυρὸν, οὐδ' ὁμοίως χρησίμον. ἄρκευθος δὲ κέδρου δια-
φέρει τῷ ὑψηλωτέρῳ τε εἶναι, καὶ τὰ φύλλα μαλακώτερα
ἔχειν. τὸν δὲ καρπὸν μέλανα τε καὶ στρυφνόν, καὶ ἥττον
ἐδώδιμον τοῦ τῆς κέδρου. μεσπίλη ἣ τὰ μέσπιλα φέρουσα.
σῦα δὲ ἣ τὰ οὐα. ἥς τὸ φύλλον ὁμοιώτατον τῷ τῆς μελίας,
μείον δέ. κέρασος, ἣ τὸν καρπὸν τὰ κέρασα φέρουσα, ὅμοιον
διόσπυρον τῷ σχήματι, πλήν τοῦ διόσπυρον πολλὰ σκλη-
ρότερον εἶναι τὸν πυρήνα. αἰγειρον δὲ καὶ λεύκη καὶ κε-
κίδα ἀλλήλων διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν αἰγειρον μακροτέραν τε

εἶναι καὶ λειοτέραν τῆς τε ²⁾ λεύκης καὶ περκίδος. αὐτῶν δὲ τῇ μὲν περκίδι καὶ ἔτι τραχύτερον εἶναι τὸν φλοιὸν, καὶ μᾶλλον ὑπόλεπρον, τὸ δὲ φύλλον κιντῶδες μᾶλλον, μίσχῳ μακρῷ καὶ λεπτῷ προσηρητημένον. τῇ δὲ λευκῇ φύλλον μὲν παρόμοιον τῷ τῆς αἰγείρου, μήκος δὲ τῷ κῆς περκίδος. τὴν δὲ κλεῖθραν φύσει ὀρθοφυῖ εἶναι, ξύλον δ' ἔχειν μαλακὸν καὶ ἐντεριώνην, ὥστε δι' ὅλων κηλαίνεσθαι αὐτῆς τὰς λεπτάς ῥάβδους. φύλλον δ' ὅμοιον τῷ τῆς ὑπέρου, μείζον δὲ καὶ ἰσχυρότερον. καὶ φλοιὸν τραχὺ, ἔσωθεν ἐρυθρόν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ δέρματα. κολυτῆα δὲ τὸ μὲν φύλλον ἐγγὺς τοῦ τῆς ἰτέας, πολυῦτον δὲ καὶ πολὺφύλλον τὸ δένδρον. ὁ δὲ καρπὸς ἑλλοβος, καθάπερ τὰ χερσοπὰ, λοβοῖς πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς. καὶ τὸ σπερματίον τὸ ἐνὸν μικρόν. τερεβίνθῳ δὲ τῇ καὶ τερμίνθῳ, τὸ μὲν φύλλον σαφροειδές, πλείω δὲ περὶ ἓνα μίσχον κατὰ συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τῇ οὐα. λιπαρὸν δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός. οὐ μὴν ἐντεῦθεν γε ἡ ῥυτίτη συλλέγεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἢ πλείστη. τὴν δὲ πύξον, μεγέθει μὲν εἶναι οὐ μεγάλην, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ, μεγέθει μὲν καὶ σχήματι ὅμοιον τῷ τῆς μυρρίνης, τῇ δὲ χυρὰ μάλιστα τῷ τῆς δάφνης, καὶ ἔτι ζοφερώτερον. φύεσθαι δ' ἐν ψυχροῖς τύποις καὶ τραχεῖσι. τὸν δὲ πρίνον φύλλον μὲν ἔχειν δρυῶδες, μείον δὲ, ἐπακανθίζον τὸν δὲ φλοιὸν λειότερον δρυός. γίνεσθαι δὲ καὶ μέγα, ἐὰν χώρας λαβήται ἐπιτηδείας. καρπὸν δὲ φέρειν βάλανον οὐ μεγάλην. φέρειν δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον τὸν φοινικοῦν κόκκον. ἴσχειν δὲ καὶ ἱξίαν καὶ ὑφέαρ. καὶ ἴσχειν τὴν μὲν ἱξίαν ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν, τὸ δ' ὑφέαρ ἐκ τῶν πρὸς μεσημβρίαν. τὴν δ' ἀρίαν πρίνου ἔχειν καὶ δρυὸς μέσην τὴν φύσιν καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ. τὴν δὲ σμίλακα ὁμοίαν μὲν εἶναι τῷ πρίνῳ, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ οὐκ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἀπαλωτέρον καὶ διαφυῆς ἅμα ἔχον πλείους. οὐδὲ τὸ ξύλον ὥσπερ ἐκείνῳ πυκνὸν καὶ ἰσχυρόν, ἀλλὰ μαλακὸν πρὸς τὰς ἐργασίας. τῇ δ' ἐτέρα σμίλακι, τῇ θαμνώδει καὶ ἐπαλλοκαύλῳ καὶ ἀκανθῶδει, τὸ μὲν φύλλον κιντῶδες, μικρόν, ἀγώνιον, ὁ δὲ καρπὸς βοτρυνώδης, κατακρέμαστος, ἐρυθρός, πυρῆρας ἔχων, τὸ μὲν ἐπίπαιν δύο, τρεῖς δ' ἐν τοῖς μείζουσιν, καὶ ἓνα ἐν τοῖς μικροῖς. τὴν δὲ κόμαρον φέρειν μὲν τὸ μενικαλόν, καρπὸν ἐδώδιμον. φέρειν δὲ καὶ τὴν ἀνδράχνην ὅμοιον τὸν καρπὸν. τὸν δὲ φλοιὸν τῇ πέν κομάρῳ οὐ λείον, τῇ δ' ἀνδράχνην λείον εἶναι καὶ περιρρόγηννύμενον. ὁμοίαν δὲ τούτοις εἶναι καὶ τὴν κοκκυμηλέαν. ἴδιον δὲ ταύτην ἔχειν

2) τε addit Mon.

τὸ ἐκπαπποῦσθαι αὐτῇ τὸν καρπὸν. τῇ δὲ χαμαιδάφνῃ ³⁾ τὸν καρπὸν ἐπιγίγνεσθαι παραπλήσιον τῷ τῆς σησαμίου σὺν τῷ λοβῷ, ἐνδοθεν δὲ στερεὸν, διηρημένον τε κατὰ τετραστιρίαν. ταύτης καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον ὑπὸ τῶν προβάτων ἐσθιόμενα ἀποκτινύνται. τὴν δὲ κερωνίαν τὸν μὲν πλεῖστον καρπὸν ἐκ τοῦ σταλέους φέρειν, φέρειν δ' ὀλίγον καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων. ἄλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ἀειφύλλον. τὸ βέλσαμον κηπευτὸν εἶναι, ὅπῃ καὶ καρπὸν καὶ πτόρθους χρήσιμα παρέχον. τὸ δὲ σίλφιον ἄγριον ἄλως, οὐ καὶ ὁ ὅπος καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ κανὺς καὶ τὸ φύλλον καὶ ἡ ῥίζα χρήσιμα. καὶ ἐστὶ καρδοκῶδες τὸ φυτὸν. καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τε ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς ἑλληνικοὺς, ὥστε καὶ ἐν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐκεῖ πρὸς τε ἄλλα ἅττα ἱκανὴν χρεῖαν παρέχεσθαι, καὶ πλοῖον ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. ἐν γε μὴν τῇ Ἑλλάδι κάλλιτον ⁴⁾ κάλαμον περὶ τὸν Κηφισὸν γίγνεσθαι ποταμόν, καὶ μάλιστα περὶ τὴν ὀξείαν καμπήν, ἣ ἐστὶ συμβολὴ τοῦ τε Κηφισοῦ καὶ Πραβατίου ποταμοῦ, τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος. πεύκην, πένυν, ἐλάτην, μίλον ⁵⁾, ἄρκευθον, κέδρον, κυπάριττον, πρίνον, ἄριαν, κάμαρον, ἀνδράχην, τέρμινθον, μυρικήν, ἀφάρκην, κύλαστρον, ὀξυάκανθον, πύξον, δάφνην, σχαῖνον, μυρρίνην, κερωνίαν, ἅπαντα ταῦτα ἀειφύλλα εἶναι.

II. Περὶ Μουσικῆς ἐν δευτέρῳ. ¹⁾

1. Ἔστι γὰρ τὸ γινόμενον κίνημα μελωδικικὸν περὶ τὴν ψυχὴν σφόδρα ἀκρεβές, ὅποταν φωνῇ ἐδελήσῃ ἐρμηνεύειν

3) De euonymo haec Theophr. h. 5, 18, 15. ubi vide annotata.

4) μάλιστα Mon. 5) μίλον addit Mon.

1) Praeclarum libri 2, de Musica fragmentum servavit Porphyrius in commentario ad Ptolemaei Harmonica, edito a Wallisio Operum T. III. p. 241 — 244. e Codd. tribus scriptis, D. Barocciano bibliothecae Bodleianae, M. Oxoniensis Collegii Magdalenensis, E. Bodleianae bibliothecae: cui versionem addidit Wallisius, quae lectorem magis impedire possit, quam iuvare. Graeca enim verba modò sequitur vel vitiosissima, interdum coniecturam interpretis non indicatam reddit. Equidem vitia et menda aliquot feliciter sustulisse mihi videor: supersunt tamen fere totidem ab acutioribus corrigenda. Statim ab initio salubrae verborum sunt plures, quas explanare non potui. Pro μελωδικικόν Codd. M. E. μελωδικόν habent. deinceps editum αὐτόν, sequens τὴν ἄλογον Wallisius vertit *tem irrationalē*. Equidem intelligo, τὸ κίνημα, ὅποταν ἐδελήσῃ ἡ ψυχὴ ἐρμηνεύειν φωνῇ, τρέπειν τὴν φωνὴν τὴν ἄλογον. Editum legitur ὅποταν φωνῇ.

αὐτὸ, τρέπει μὲν τήνδε, τρέπει δὲ ἐφ' ὅσον οἷα τε ἐστὶ τὴν ἄλογον τρέψαι, καὶ ἐθέλει. Ἦς τὴν ἀκρίβειαν τινας ἐπεβάλοντο²⁾ εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀναπέμπειν, κατὰ τοὺς ἐν τούτοις λόγους τὴν ἀκρίβειαν τῶν διαστημάτων γίνεσθαι φήσαντες. Ἐνα γὰρ λόγον εἶναι τοῦ διὰ πασῶν ἔφασαν, ὡς καὶ τὸν τοῦ διπλασίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ πέντε, ὡς τὸν τοῦ ἡμιολίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ τεσσάρων, ὡς τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, καὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων ἀπάντων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ἐκάστου ἰδίου. Οὕτω τε ἐν ποσότητι τὴν μουσικὴν εἶναι, ἐπειδὴ παρὰ τήνδε αἱ διαφοραί. Ἄ δὲ λέγοντες συνεισιότεροί τιςιν ἐφαίνοντο τῶν ἀρμονικῶν καὶ αἰσθησέαι κρινόντων, τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐκμυκρύνοντες. Οἱ οὐκ ἤδυσαν, ὅτι, εἰ μὲν τοι³⁾ ποσότης ἐστὶν ἡ διαφορὰ, γίγνεται αὕτη παρὰ τὸ ποσότητι διάφορον, καὶ μέρος ἢ μέλους μέρος εἶη· ὥστε καὶ ἡ χροὰ χροᾶς ποσότητι διαφέρει· ὅπερ ἀνάγκη καὶ μέρος ἢ μέλους [μέρος] εἶη, εἰ γε τὸ μέρος καὶ τὸ διάστημα ἀριθμὸς, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τὸ μέρος καὶ ἡ τοῦδε διαφορὰ. Καὶ γὰρ, εἰ πᾶν² διάστημα πλήθος τι, τὸ δὲ μέρος ἐκ διαφορῶν φθόγγων, τὸ μέρος ὅτι ἀριθμὸς, τοιόνδε ἂν⁴⁾ εἶη. Ἀλλ' εἰ μὴδὲν ἄλλο ὁ ἀριθμὸς, πᾶν ἀριθμητὸν μετέχει ἂν καὶ μέλους, ὅσον καὶ ἀριθμοῦ. Εἰ δ', ὡς τῷ χρωματι συμβεβήκοι⁵⁾ τὸ πλήθος ἄλλω ὄντι, καὶ τοῖς φθόγγοις, ἐστὶ τι ἄλλο φθόγγος, καὶ ἄλλο τὸ παρὶ αὐτὸν πλήθος. Ἀλλ' εἰ ἄλλο τι φθόγγος ὁ ἀκουστός καὶ ὁ βαρύτερος καὶ ὁ ὀξύτερος, διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ ὡς φθόγγοι ἢ ὡς τὸ πλήθει. Εἰ μὲν [ὡς] τὸ πλήθει, καὶ ἐστὶν ὁ ὀξύτερος τοιοῦτος τῷ πλείονος ἀριθμοῦς κεινησθαι, καὶ ὁ βαρύτερος τῷ ἐλάττω, τί ἄλλο τὸ ἴδιον τῆς φωνῆς ἂν εἶη; Πᾶσα γὰρ ἀντιληπτὴ ἢ κατὰ τὸ ὀξὺ ἢ κατὰ τὸ βαρὺ ἐστὶ· πᾶσα γὰρ φωνὴ ἐστὶν ἥς μὲν ὀξύτερα, ἥς δὲ βαρυτέρα· ὥστε ἥς μὲν ἐλάττω τὸ πλήθος, ἥς δὲ πλεον· ὥστε ἀριθμὸς· οὐ αἰρομένου τί τὸ ἀπολεί-

2) Editum ἐπέβαλον, τὸ εἰς — τοὺς ἐν τούτοις λόγοις.

3) εἰ μὲν τι Codd. equidem μὲν τῇ malim. deinceps M. E. ὥστε ἡ χροὰ. ut si color a colore W. quasi ὥσπερ ei scriptum voluerit. Sequens μέρος supplevit W.

4) Codd. M. E. τοιόνδε, D. τοιόντε, quod W. dedit. Equidem conicio fuisse τὸ μέρος, ὅτι τοιόνδε, ἀριθμὸς ἂν εἶη. et deinceps μὴδὲν ἄλλο ἢ ἀριθμὸς.

5) An συμβεβήκει? deinceps φθόγγος ἢ ἀκουστός Codd. ἀριθμὸς substituit W. equidem, servata Codicum scriptura, distinctionem verborum mutavi et ἡ in ὁ mutavi. Erat enim editum: ἡ ἀριθμὸς — ὀξύτερος διαφέρουσιν ἀλλήλων· ἢ ὡς φ. Sequens ὡς addidit W.

πόμενον εἴη ἄλλο τι, καθὼς φωνή; Ἡ φωνή δὲ ὀξυτέρα
 τινὸς ἢ βαρυτέρα ἐστίν· ἔχει τὸ ποσὸν ἢ φωνή· εἰ δὲ ἄλλο
 τι, οὐκ ἐστὶ ἐστὶ φωνή τις. Εἰ δὲ ὡς ⁶⁾ φθόγγοι διοίσου-
 σιν οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς, οὐκέτι τοῦ πλήθους δεησόμεθα·
 ἢ γὰρ αὐτῶν φύσει διαφορὰ αὐτάρκειας ἐστὶ εἰς τὴν τῶν
 μελῶν γένεσιν. Καὶ εἰδησις ⁷⁾ ἐστὶ τῶν διαφορῶν. Οὐκέτι
 γὰρ ἔσονται διαφοραὶ παρὰ τὰ πλήθη, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδιό-
 3 τηα τῶν φωνῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς χρώμασιν. Οὐδὲ γὰρ χρῶμα
 ἀπλοῦν ἀπλοῦ χρώματος ποσότητι διαφέρει· ἴσων γὰρ ἂν εἴεν
 αἱ ποσότητες· ὥσπερ εἰ συμμιγείη ἡ μέλαν λευκῇ, ἴσον
 ἴσῳ, οὐκ ἂν οἱ τοῦ λευκοῦ ἀριθμοὶ τῶν τοῦ μέλανος πλείους
 λέγοιντο, οὐδ' ἂν οἱ τοῦ μέλανος τῶν τοῦ λευκοῦ. [Οὕτως
 οὐδὲ τὸ γλυκύπικρον ⁸⁾· ἑκαπτον γὰρ, καθὼς ἐπιτίεταται, ἴσον·
 ἀλλ' ἐστὶ τὸ πλήθος ἐπ' ἴσον ἐπιτεταγμένον κατὰ τὸ ἴδιον.]
 Οὕτως οὐδὲ ἡ ὀξεῖα φωνή ἐκ πλείονων συνίστηκεν ἢ πλείους
 ἀριθμοὺς κινεῖται, οὐδὲ ἡ βαρεῖα· οἷόν τε γὰρ καὶ ταύτην
 λήγειν ἢ κἀκείνην, ἐπειδὴ ἰδιὸν τι μέγεθος βαρείας ἐστὶ
 4 φωνῆς. Ἀῆλον δὲ ἐκ τῆς βίας τῆς γενομένης περὶ τοὺς
 μελωδοῦντας· ὡς γὰρ τινος δεόνται δυνάμει εἰς τὸ τὴν
 ὀξεῖαν ἐκφωνῆσαι, οὕτω καὶ εἰς τὸ τὴν βαρεῖαν φθέγγεσθαι.
 Ἐνθα μὲν γὰρ συνάγουσι τὰ πλευρὰ, καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἐκ-
 τείνουσι· διὸ βραχύτερον βία ¹⁰⁾· ἀποστενοῦντες Ἐνθα δὲ
 διευρύνουσι τὴν ἀρτηρίαν· διὸ βραχύτερον τὸν τραχήλον
 ποιοῦσι, τὸ μήκος τῆς εὐρύτητος συναγωγῆς· Τοιαυτῆς
 ἔσκεν ¹¹⁾ ἐν τε τοῖς αὐλοῖς εἰς τὸ ἐμπνεῦσαι βίη τῷ στε-
 νωτέρῳ δυνάμει δειν, καὶ εἰς τὸ τῷ εὐρύτερῳ, ἵνα πλη-
 ρωθῇ. Καὶ γὰρ δὴ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς αὐλοῖς· ἀποναιέ-
 μον γὰρ τὸ ὄξυ, τῷ διὰ τῶν ἄνω γίνεσθαι τρομάτων βίας
 δὲ δεόμενον τὸ βαρὺ καὶ μέλλονος, εἰ δὲ ὅλον τὸ πνεῦμα
 πέμποιτο· ὥστε ὅσον μήκος προστίθεται, τοσόνδε καὶ
 5 πνεύματος ἰσχύος προστίθεται. Ἐν δὲ ταῖς χυρδαῖς τὸ ἴσον
 κατὰ θάτερον δῆλον· ὅσῳ γὰρ εὐγωνιώτερα ἢ τῆς λεπτοτέ-

6) Ita W. οἱ φθόγγοι M. E. οἱ δὲ ἢ D.

7) W. vertit *specificativa specierum*, quasi εἰδοποιὸς scriptum voluerit. An fuit αἰσθησις?

8) Verba Οὕτως — κατὰ τὸ ἴδιον omittit D. quae non satis intelligo. An fuit καθὼς ἑκαστον ἐπιτίεταται ἴσον?

9) Ita M. E. sed W. ἢ D. praetulit.

10) Desidero nomen cum verbo, *τραχήλον ποιοῦσι*. Sed si in voce gravi exprimenda arteria fit latior et collum brevius, contrarium fieri debet in voce acuta exprimenda: igitur *τραχήλον μακρότερον* fuisse conicio.

11) Editum *Τὸ αὐτῇ εἰκειν, ἐν τε — δεῖ*. Vertit W. *Eidem similis contingit vis in tibiis: ad inflandum — opus est*.

ρας τάσις, τοσῶδε ἢ ἀνείσθαι δόκουσα παχυτέρα· οὕτω τε ὅση ισχυρότερος ὁ ἥχος ἐκ τῆς λεπτοτέρας, τοσῶδε βαρύτερος ὁ ἕτερος· ἐκ γὰρ μείζοντος ὁ πλείων καὶ τοῦ πέριξ ἥχος. Πῶς γὰρ ἂν σύμφωνοι ἐγγίγοντό τιτες φθόγγοι, εἰ μὴ ἰσότης ἦ; ἀσύγκριτον γὰρ τὸ πλεονάζον· τὴ γὰρ ὑπέριμετρον ὑπὲρ τὴν μῆξιν διαδήλον γίγνεται. Διὸ τοῖς κατὰ τὴν κρᾶσιν ισχυροτέροις τὸ ἀνείμετον πλεῖον ἐπιμίγνυται εἰς τὸ ἰσοδυναμῆσαι. Ὡς οὖν ἐστὶ τὰς συμφωνίας καὶ ἰσότης τῶν ἐξ ὧν γίνεται. Εἰ γὰρ ὁ ὀξύς πλείους κινεῖτο ¹²⁾ ἀριθμούς, πῶς ἂν συνήχησις γένοιτο; Καὶ γὰρ, ὡς φασί, καὶ ποδρωτέρω ἀκούεται ὁ ὀξύτερος φθόγγος, τῷ ποδρωτέρω διὰ τὴν τῆς κινήσεως ὀξύτητα δίκνευσθαι. Εἰ ¹³⁾ διὰ τὸ πλῆθος γίγνεται, οὐκ ἂν ποτε γένοιτο σύμφωνος οὗτος πρὸς τὸν βαρύνον· οὐδ' ὅτε ἀκούεται, εἰ γε ἐν ἀμφοτέροις ἡ συμφωνία· οὐδ' ὅτε ἐκλείπει ὁ βαρύτερος· ἀνάγκη γὰρ κατὰ τὴν λαληθυσαν ἐκλείπειν μηκέτ' ἀκοῦεσθαι· οὔτε μάλιστα ἄμφω ἀκούονται· καὶ τότε γὰρ ὁ ὀξύς σφωδρότερός ἐστιν, ἕτε οἷός τε ὢν καὶ πόρρω δίκνευσθαι· φθάσει τε σὺν τὸν βαρύν· καὶ κατισχύει, ὥστε σφειρεῖσθαι τὴν αἴσθησιν, αἰεὶ (μὴ) ¹⁴⁾ μειονεκτοῦντος τοῦ βαρυτέρου. Ἄλλ' ἐπεὶ ἐστὶ τε σύμφωνον, ἰσότητα δηλοῦν ἀμφὲν τοῖν φθόγγοι, ἰσότης ἐστὶ τῶν δυνάμεων, διαφέρουσα τῇ ιδιότητι ἑκατέρα. Τὸ γὰρ ὀξύτερον φύσει ὄν ἐκδηλότερον, οὐκ ισχυρότερον, ποδρωτέρω ἀντιληπτὸν ἐστὶ τοῦ βαρυτέρου, ὥσπερ τὸ λευκὸν ἄλλον τοῦ χρώματος, ἢ τὸ ἔσπερον, ὃ ἀρχὴ τῷ θάτερον ¹⁵⁾ ἥτιον εἶναι, ὃ πέφικε, μᾶλλον ἀντιληπτὸν ἐστὶν, ἢ τῷ μὴ διὰ τοὺς ἴσους ἀριθμούς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τῶδε ἢ τῶδε ἐπιβάλλειν τὴν αἴσθησιν, διὰ τὴν πρὸς τὰ πέριξ ἀνομοιότητα. Οὕτως δίκνεύεται μὲν καὶ ὁ βαρύν, ἢ δ' ἀκοῇ θάττον ἀντιλαμβάνεται διὰ τὴν ιδιότητα τοῦ ὀξέος, οὐ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος. Καὶ γὰρ ⁷ δὴ γε εἰ καὶ ποδρωτέρω ἐκινεῖτο, οὐ διὰ τὸ πλείους κινεῖσθαι ἀριθμούς ὁ ὀξύτερος, ἀλλὰ διὰ τὸ σχῆμα· ἐπειδὴ ὁ μὲν ὀξύς ἥχος πρόσω· μᾶλλον φέρεται καὶ ἄνω, ὁ δὲ βαρύνος πέριξ κατ' ἴσον μᾶλλον. Δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ὀργάνων· τὸ μὲν γὰρ ὑπόκερας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερα, ἕτε τοῦ ἥχου ἴσαν ¹⁶⁾· περὶ πᾶν γιγνομένου. Καὶ γὰρ εἰ τις ὀξὺν φθεγγόμενος φθόγγον ἀπτοῖτο τῆς αὐτοῦ πλευρᾶς,

12) Editum κινεῖται.

13) Codd. ἦ. correxit W. equidem additum δὲ malim. deinceps σύμφωνος ἀπὸ τ. β. Codd. correxit W.

14) μὴν fecit W.

15) οὐχὶ τὸ θάτερον π. ἢ τὰ μὴ — ἀλλὰ τὸ μᾶλλον editum.

16) ἴσας aequalitate tetina W.

ἔπειτα πάλιν βαρὺν, αἰσθάνοιτο ἂν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βαρέος
 φθόγγου τῇ χειρὶ τῆς περὶ τὴν πλευρὰν κινήσεως. Κἂν τοῦ
 ὀργάνου ἀπικτηται τῆς χέλυος ἢ τοῦ κέρατος ἢ ἀγκῶνος, ὅποτε
 τὴν λεπτὴν τύπτει καὶ τὴν τοῦ βαρέος προετικὴν, πάλιν
 ἐπαίσθοιτο ¹⁷⁾ ἂν μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κύτος κινήσεως,
 ὅποτε τὴν τοῦ βαρυτέρου τύπτει ἢ γὰρ προετικὴν. Εἰς πᾶν
 γὰρ ὁ βαρὺς φθόγγος διικνεῖται πέραξ, ὁ δὲ ὀξύς πρόσω ¹⁸⁾
 8 ἢ εἰς ὃ βιάζεται ὁ φθεγγόμενος. Εἰ οὖν ὅσην πρόσω κινεῖ-
 ται ὁ ὀξύς, τοσούτῳ περὶ πᾶν κινεῖτο ὁ βαρὺς, οὐκ ἂν
 ἐλάττους κινεῖτο ἀριθμούς. Ὅπερ καὶ τῶν αὐλητικῶν δῆλον·
 ὁ γὰρ μακρότερος αὐλὸς βαρυτέρος, ἐν ᾧ πλεῖον τὸ πνεῦμα,
 περὶ ὃ πᾶν ἡ κίνησις. Ἀλλ' οὐδὲ τάχει ἂν διαφέρῃ ὁ ὀξύς·
 προκατελαμβάνετο ¹⁹⁾ γὰρ ἂν τὴν ἀκοήν, ὥστε μὴ γίνεσθαι
 σύμφωνον· εἰ δὲ γίνεσθαι, ἰσοτιχοῦσιν ἄμφω· οὐχὶ οὖν
 ἀριθμοὶ τινες ἄνωγει τὸν τῶν διαφορῶν λόγον ποιουῖσιν. Αἱ
 δὲ φύσει τοιαῦτα φωναί, φύσει σύνηρμοσμέναι οὐσαι· οὐδὲ
 γὰρ τὰ διαστήματα, ὡς τινὲς φασιν, αἷτια τῶν διαφορῶν,
 διὸ καὶ ἀρχαί· ἐπεσθὴ καὶ τούτων παραλειπομένων γίνεσθαι
 τὰς ²⁰⁾ αἷτια τοῦ εἶναι, οὐχ ὡς ποιοῦντα, ἀλλὰ ὡς μὴ
 9 καλύοντα. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκμέλεια τῆς ἐμμελείας αἷτια· ἐπεσθὴ
 οὐκ ἂν γένοιτο ἐκμέλεια, εἰ μὴ ἡ ἐμμέλεια παραπέμπτοιο.
 Οὐδ' ἂν τι ἄλλο ἐπιστημονικὸν γένοιτο, εἰ μὴ τούταντίον
 ἀνεπίστημον τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλὰ παραπτεμπομένον, τοῦ
 μὴ καλύειν. Ἰδοὺ οὐδὲ τὰ διαστήματα τοῦ μέλους αἷτια
 ὡς ποιοῦντα, ἀλλ' ὡς μὴ καλύοντα. Εἰ γὰρ τις ἅμα
 φθεγγοιτο κατὰ τὸ συνεχές καὶ τοὺς μεταξὺ τόπους ²¹⁾, ἅρ'
 οὖν ἐκμελῇ προΐοιτο φωνήν; ἂν οὖν μὴ παραπτεμπομένον
 ἐκμέλεια γίνοιτο ἂν, οὐχὶ τούτων παραλειπομένων ἡ ἐκμέ-
 λεια, ὡς, εἰ μὴ παραλειφθεῖν, καλύσθων. Μέγα οὖν
 ὄφελος τὸ περιῖστασθαι ταύταις τὴν μελωδίαν, ὥστε ἀνευ-
 ρίσκειν τοὺς σύνηρμοσμένους πρὸς ἀλλήλους φθόγγους· ἀλλ'
 οὗτοι μὲν αἷτιοι τοῦ μέλους ὄντες, τὰ δὲ διαστήματα παρα-
 πτεμπόμενα ἐπιδηλούμενα ἐκμελείας αἷτια ἔστιν· ἥς ²²⁾ καὶ

17) Editum ἐπαίσθθητο ἂν.

18) est pro πορρωτέρω. W. prorsum sive quo vim suam dirigit proferens.

19) Ἀν προκατελάμβανε γὰρ ἂν?

20) Ἀν γίνεσθαι. Τὰ δὲ αἷτια?

21) Ἀν τόνους? per intermedios locos W. deinceps ἀρ' οὐκ legisse videtur W. vertit enim annon inconcinnam protulerit vocem? quod praefero. Postea παραλειπομένων — ὡς εἰ μὴ παραληφθεῖν editum.

22) Editum ἔστιν. Οἱς καὶ — ἅτε οὖν τὰ διαστήματα. sed Codd. οὐκ omittunt. In fine fortasse fuit ἢ κατὰ — ἢ εἰ μὴ ἦν.

λογαὶ λέγουσι ἂν, ἀπὸ τῆς ἐμμελείας φανήσθαι. Ἄτε οὖν [οὐ]
τὰ διαστήματα αὐτὰ τῆς ἐμμελείας, ἀλλὰ βλαπτικὰ αὐτῆς
φανόμενα γὰρ οὐτε οἱ ἑρμῆς αὐτοὶ τῇ ποσότητι διαφέ-
ρουν ἀλλήλων τοὺς φθόγγους· κατ' ἄλλο γὰρ ἴσαι ἐκρίσκον-
ται οἱ βαρεῖς τοῖς ὀξεῖσι, καθὰ καὶ ὁ πόντος ἴσος κατὰ
τοῦναντίον· οὐ γὰρ ἦτον τῶν πόντος ὀξεῖς φθόγγους φθεγ-
γόμενων οἱ τοὺς βαρεῖς ποιοῦσι, βιαζόμενοι εἰς τοῦναντίον
πάνην. Μία δὲ φύσις τῆς μονακικῆς, κίσησις τῆς ψυχῆς, ἣ
κατὰ ἀπόλυσιν γιγνομένη τῶν διὰ τὰ πάθη καμῶν, ἣ δὲ
μὴ ἦν.

Multa Theophrasti loca excerpfit idem Porphyrius in libris
de abstinentia carniū, sed difficile est verba philosophi
Eresii a narratione Porphyrii discernere: quare ea omisi.

2. Θ. περὶ μουσικῆς ἀρχὰς μουσικῆς τρεῖς εἶναι λόγοι,
λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐκαστου ταύτων παρα-
τρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τῇ φωνῇ.
Plutarchus Quaest. Conviv. 1, 5.

III. Ἱστορικὰ Προμνήματα.

1. Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαϊάνθρῳ πῶτα μὲν κατοικοῦν-
τες, ἱεροὶ τοῦ Θεοῦ, Δελφῶν ὑποίκοι, παρέχουσι τοῖς ἐπι-
δημοῦσι στέγην, ἄλας, ἔλαιον, ὄξος, ἐπίλυκρον, κλίνας,
στρώματα, τραπέζας. Athenaei 4. p. 114. a. (174. Schw.)

2. Τῶν φασιατῶν οὐ κατὰ λόγον ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀφρό-
νων, ἀλλὰ πολλῷ μείζων. Athen. 14. p. 654. a. (381.
Schw.)

3. Θεόφραστος ἐν τοῖς ἱστ. ὑπ. τὸν ἀπὸ τῶν Διᾶλου
νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρός καίεσθαι μέχρις ἐνὸς σταδίου
καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκούεσθαι ψόφον βροντῇ παρα-
κλήσιον. Scholia ad Apollonii Rhodii Argon. IV, 834.

IV. Περὶ ὑδάτων.

Τὸ Νεῖλον ὕδωρ πολυγονάτατον καὶ γλυκύτατον ... διὰ
καὶ λύνει τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μῆξιν ἔχοντα λιτράδια
... 1). Καὶ τῶν γλυκέων δὲ, φησὶν, ὑδάτων ἕνα ἄγασθαι ἡ

W. verba vel ut non sint. Mihi oratio truncata et mutila esse
videtur. Plures errores editionis annotare omisi, qui facile
corrigi poterant; et fortasse operis debentur.

1) Falsam vulgatam conviciit Casaub. argumento dulcedinis, quæ
cum soluta alio et nitri natura nihil habet commune. In igi-
Theophr. oper. T. V.

οὐ πολὺ ὄντα, ὥς τὸ ἐν Φέτῃ καὶ τὸ ἐν Πύρῳ. Ἀνγκῶν δὲ ποτε γενομένων περὶ τὸν Νεῖλον ἐρῶν τὸ ὕδωρ ἰσθῆαι, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. Μεταβάλλειν τε φησιν οὐ μόνον τὰ πικρὰ τῶν ὑδάτων ἀλλὰ καὶ τὸ αἰκνὸν καὶ ὅλους ποταμοὺς, καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζηρός, [καὶ τὸν ἐν Καρία, παρ' ᾧ] Πρῶσιδωνος ἱερὸν ἐστίν· αἰτίον δὲ τὸ πολλοὺς κεραυνοὺς πίπτειν περὶ τὸν τόπον. Ἄλλα δὲ τῶν ὑδάτων καὶ σωματώδη εἶσι καὶ ἔχει ὥσπερ τι βάρος ἐν ἑαυτοῖς, ὥς τὸ ἐν Τροίῳ. τοῦτο γὰρ καὶ τῶν γενομένων εὐθύς ποιεῖ πλήρες τὸ στόμα. Τὰ δὲ πρὸς τοῖς περὶ Παγγαίον ²⁾ μετάλλοις τοῦ μὲν χειμῶνος τὴν κοτύλην ἄγουσαν ἔχει ἐννενήκοντα ἔξ, θέρονος δὲ τεσσαράκοντα ἔξ. Συστέλλει δὲ αὐτὸ καὶ πυκνοὶ μᾶλλον τὸ ψυχρὸν· διὸ καὶ ἐν τοῖς γνάμοσι ρέον οὐκ ἀναδίδωσι τὰς ὕδας ἐν τῇ χειμῶνι, ἀλλὰ περιτενεῖ, βραδυτέρας οὗσης τῆς ἐκροῆς διὰ τὸ πάχος. Καὶ ταῦτα περὶ Αἰγύπτου φησὶν, ὅταν μαλακώτερος ὁ ἀήρ.

græc. ex Eustathio remedium quaerens pro dîo assumebat καὶ ὅτι. Sed sequens ἔχοντα in libris scriptis omnibus repertum testatur, etiam haec diversa ab antecedentibus de aliis aquis narrari. Itaque lacunae signum apposui. Sequentia item vitiosa corripuit Cas. coniiciens Φερῆς αὐτ' Ἀφείρας. De pestilentia Aegypti locus Plinii 31, 4, 29. Nili rigua pluviae amara fecere, magna pestilentia Aegypti, si hinc ductus est, defectum scripturae arguit. Ultima verba Codices omnes scripti ita exhibent: καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζηρός Πρῶσιδωνος ἱερὸν ἐστίν. quam lacunam praeuante Dalecampio Casaubonus e Plinio 31, 5, 30. interpolavit, qui cetera quoque miranda memoravit, velut illud de aqua Cranonis: Cranone est fons calidus citra summum fervorem, qui in vinum additus triduo caliditatem potionis custodit in vasis. Idem 17, 2, 2. Nives liquorem praebere purum levissimumque, quando nix aquarum coelestium spuma est: ideo et nives praefertunt imbribus, nivibusque etiam glaciem. Idem 31, 5, 30. Mutantur et colores aquarum, sicut Babylone lucis aestate rubras habet diebus undecim. — Et Borysthenes aetatis temporibus coeruleus fertur, quanquam omnium aquarum tenuissimus, ideoque innatas Hypani: in quo illud mirabile, austris flantibus superiorem Hypanin feri. Pro sequente ἀποσπαιρόντες puto simpliciter ἀφαιρόντες scriptum fuisse. Locum de fonte Cariae Porsonus Advers. p. 47. ed. Lips. ita corrigit comparatō loco libri 8. p. 337. c. (243. Schw.), ut scribat: καθὰ τὸν ἐν Καρία, παρ' ᾧ Ζηροποσειδῶνος ἱερὸν ἐστίν. Narrat ibi Machon comicus, ante urbem Μύλανα (Μύλασα corrigit, Cariae urbem) templum Ζηροποσειδῶνος fuisse, ubi Iupiter cum Neptuno communis cultus honorabatur.

2) Plutarchus Quaest. nat. p. 924. a. Ἐν δὲ Θράκη περὶ τὸ Πάγγαιον ἱστῶρεῖ Θ. εἶναι κρήνην, ἐφ' ἧς ταῦτο γέμον ὕδατος στήθην ἔλκειν διπλάσιον σταθμῶν ἢ θέρονος.

Τὸ δὲ ἐλαϊκὸν ὕδωρ γεωδέτερον ἐστὶ καὶ πλείονος δέεται καταργασίας, ὡς καὶ τὸ θαλάσσιον, θερμότεραν ἔχον τὴν φύσιν, καὶ μὴ ὁμοῖον πάσῃ. Μόνον δ' ἀτέτακτον τῶν αἰλικῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. Χεῖρων δ' ἐστὶ τὰ βαρυστάθμη-
τερα καὶ τὰ σκληρότερα καὶ τὰ ψυχρότερα δια τὰς αὐτὰς αἰτίας· δυσκατεργαστότερα γὰρ ἐστὶ, τὰ μὲν γὰρ πολλὰ τὸ γεω-
δες ἔχειν, τὰ δὲ ψυχρότερος ὑπερβολῇ. Τὰ δὲ ταχὺ θερ-
μαινόμενα κοῦφα καὶ θγικινά. Ἐν Κρανῶν δ' ἐστὶν ὕδωρ ἡσυγῇ θερμόν, ὃ θερμαῖνον διατηρεῖ κραδέντα τὸν οἶνον ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὰ δ' ἐπίθρυπτα καὶ ἐξ ὀχρετοῦ ὡς ἐπὶ πλεον βελτίον τῶν στασίμων, κοπιότερα τε μαλακώτερα γίνονται. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀπὸ τῆς χιόνος δοκεῖ χρηστὰ εἶναι· καὶ γὰρ ἀνάγκη τὸ ποτιμώτερον, καὶ τοῦτο κεκομ-
μένον ἐστὶ τῷ αἵματι. Διὰ καὶ τῶν ὑμφοίων βελτίον, καὶ τὰ ἐκ κρυστάλλου δὲ, διὰ τὸ κορυφώτερα εἶναι· σημεῖον δὲ, ὅτι καὶ ὁ κρύσταλλος αὐτὸς κορυφώτερος τοῦ ἄλλου ὕδατος. Τὰ δὲ ψυχρὰ σκληρὰ, διότι γεωδέτερα. Τὸ δὲ σωματώδες καὶ διαφανές θερμότερον, καὶ ψυχρὸν ψυχρότερον ἐστὶν. Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' αἰτίαν καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι ποτιμώτερα τῶν ἐν τοῖς πεδίοις· ἥτις γὰρ μέμικται τῷ γεωδεῖ. Ποιὰ δὲ τὰ γεωδες καὶ τὰς ἐπυχρούς τῶν ὑδάτων. Τὸ γοῦν τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης θρυθρὸν γίνεται ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· τὸ δὲ τοῦ Βερναθένους κατὰ τινὰς χρόνους ἰοβαρές, καίπερ ὄντος καὶ ὑπερβολὴν λεπτοῦ· σημεῖον δὲ· τοῦ Τάμιος ἐπάνω γίνεται διὰ κορυφότητα τοῖς βορείοις. Πολλαχῶ δ' εἰσὶ κορή-
ται καὶ μὲν ποτιμώτερα καὶ οἰνωδέστεραι, ὡς ἡ περὶ Παφλα-
γονίαν, πρὸς ἣν φησὶ τοὺς ἐγχωρίους ὑποπίνειν προσιόντας. Αἰωδέας δ' αἶμα τῷ ὄξει ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας· ἐν τῇ Καρχηδονίῳ δὲ ἐπικρατεῖα κορήν ἐστιν, ἢ τὸ ἐφιστάμενον αἶμα ἐστὶν ὅμοιον, μελάντερον τὴν χροῖαν, ὃ ἀποσφαιροῦν-
τες χροῖται πρὸς τὰ πρόβατα καὶ τὰ κτήνη. Καὶ παρ' ἄλλοις δ' εἰσὶ λίπος ἔχουσαι τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπερ-
ῆς Ἀλεξάνδρου· ἐπέστειλεν ὡς ἐλαίου κορήν ευρηκώς. Καὶ τῶν θερμῶν δ' ἐκ φύσεως ὑδάτων ἐνὶ γλυκεῖα ἐστὶν, ὡς τὰ ἐν Αἰγαίᾳ τῆς Κιλικίας, καὶ περὶ Πυλαίας, τὰ τ' ἐν τῇ Τρωϊκῇ Ἀκαίᾳ καὶ περὶ Μαγνησίαν καὶ ἐν Μήλῳ καὶ Λιπαρῇ· ἐν δὲ Περσῶν τῇ πρὸς τὸν Μῦσιον Ὀλυμπον τὰ βασιλικὰ καλούμενα. Τὰ δ' ἐν Ἀσίᾳ περὶ Τράλλεις καὶ τὸν Χερμακίην πρταμόν, ἐν δὲ Νύσσῳ πόλιν, οὕτως ἐστὶ λίπαρά, ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολούμενους ἐλαίου. Τοι-
αῦτα καὶ τὰ ἐν Λαοικίῳ κομή· τὰ δ' ἐν Καρούροις κατὰ-
ἔρα καὶ σφόδρα θερμά· τὰ δὲ περὶ Μήνους κομήν, ἢ ἐστὶ Φρυγίας, τραχύτερά ἐστι καὶ λιγροδέστερα, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ

καλούμενη Λέοντος κώμη τῆς Φρυγίας· τὰ δὲ περὶ Δορυλαιοῦ καὶ πινόμενά ἐστιν ἡδίστα· τὰ γὰρ περὶ Βαΐας ἢ Βαΐου λεγόμενα τῆς Ἰταλίας παντελῶς ἕπετα. Athenaei 2. p. 41. f. (158. Schw.)

V. Περὶ Πνιγμοῦ.

Ἡ δὲ τούτων ἀνάγκησις ὄξους ἐγγύσει καὶ πεπτερίδος ἢ πνίδος καρπῷ τριφθείσης. Athenaei 2. p. 67. f. (256. Schw.)

VI. Περὶ Μέθης.

1. Θεόφραστος ἐν τῷ π. μ. ζωρότερον φησὶν εἶναι τὸ πεκραμένον, παρατιθέμενος Ἐμπεδοκλέους τάδε· αἶψα δὲ θνητὰ φύονται, τὰ πρὶν μᾶθον ἀθάνατα· εἶναι, ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάσσοντα καλεῖσθους. ¹⁾

2. Ἦσαν δ' αἱ τῶν ἀκρατοποικῶν ἐπιγύσεις αὐ παλαιαὶ ἀλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδων ἀποδοδομένον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κόπτιαθος τοῖς ἐρωμένοις· ἐχρῶντο γὰρ ἐκμελῶς τῷ κοτταβίζειν, ὅντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ. Ibid. 10. p. 427. d. (63. Schw.)

3. Παρὰ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιεστυρίοις εἰ τις ἀκραταν ἔπα, μὴ προστάξαντος ἱατροῦ θεραπείας ἐνεκε, θάνατος ἦν ἢ ζήμια, Ζυλκυῖκου τὸν νόμον θέντος. Παρὰ δὲ Μασσαλιήταις ἄλλος νόμος, τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν· ἐν δὲ Μιλήτῳ εἰς καὶ νῦν φησι Θεόφραστος τοῦτ' εἶναι τὸ νόμιμον. Ibid. p. 429. a. b. (p. 69. Schw.)

4. Ἐποιοῦντο δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τὰ καλούμενοι σοφοὶ συμποτικὰς ὁμιλίας· παραμυθεῖται γὰρ ὁ οἶκος καὶ τὴν τοῦ γήραος δυσθυμίαν, φησὶ Θ. Ibid. p. 465. c. (198. Schw.)

5. Ὅτι τοῦ Διονύσου τροφοὶ αἱ Νύμφαι κατ' ἀλήθειαν, αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσιν. Ibid. p. 465. b. (205. Schw.)

6. Ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν κρῶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἕλλησιν ὑπάρχοντι· οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπέχεον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ὥπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρῆσι τερὸν χρῶνται τῷ ποτῇ, καὶ τούτῳ ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἥτιον ἐρέγοντο, τοῦ λοιποῦ· καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττιάβους κατανήμισκον. Ibid. p. 214. Schw.

7. Θ. τὸ ῥυτόν φησὶν ὀνομαζόμενον πατήριον τοῖς ἥρως μύθοις ἀποδιδόσθαι. Ibid. p. 497. e. (346. Schw.)

1) Athenaei 40. p. 424. f. (49. Schw.) G. Hermann ad Aristot. Poetic. p. 185. φησὶ γὰρ ὅτι θνητὰ ἔφοντο — ζωρά τε πρὶν ἄκρητα διαλλάττοντα.

8. Τὸν ἄκρατον οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δέλπῳ διδόμενον, ὃν δὴ λέγουσιν ἀγαθοῦ δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ὀλίγον τε προσφέρουσιν, ὥσπερ ἀναμνησκοντες μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσὺν αὐταῦ καὶ τὴν τοῦ θεοῦ δωρεάν· καὶ μετὰ τὴν πληρωσιν δίδουσιν, ὅπως ἐλάχιστον ἢ τὸ πινόμενον· καὶ τρίτον προσκυνήσαντες λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ὥσπερ ἱκεταίαν τινὰ ποιούμενοι τοῦ θεοῦ, μηδὲν ἀσχημονεῖν μηδ' ἔχειν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ταῦ πότου, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Idem libri 15. p. 693. d. (532. Schw.)

VII. Περὶ Κολακείας.

Θεόφραστος ἐν τῷ π. κ. φησὶν, ὡς Μύρτις μύστης, ὁ Ἀργεῖος, Κλεώνυμον τὸν χορευτὴν ἅμα καὶ κόλακα προσκαθίζοντα πολλάκις αὐτῷ καὶ τοῖς συνδικάζουσι, βουλόμενον δὲ καὶ μετὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἐνδόξων ὁρᾶσθαι, λαβόμενος τοῦ αἵους καὶ ἔλαυν αὐτὸν ἐκ τοῦ συνεδρίου πολλῶν παρόντων εἶπεν, Οὐ χορεύσει ἐνθάδε, οὐδ' ἀμὼν ἰκούσει. Athenaei 6. p. 254. d. (475. Schw.)

VIII. Περὶ Κωμωδίας.

Τισινοθίους φησὶ Θ. ἐν τῷ π. κωμ., φιλόγελος, ὄντας ἀρεταίους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἀπαλλαγῆναι βουλομένους τοῦ πάθους· καὶ τὸν θεὸν ἀνελεῖν αὐτοῖς· Ἦν δύνοντες τῷ Ποσειδῶνι ταῦρον ἀγέλασι τοῦτον ἐμβύλιωσιν εἰς τὴν θάλατταν, καπνέσθαι. Οἱ δὲ δεδιότες, μὴ διαμάχῃ τοῦ λογίου, τοὺς παῖδας ἐκάλυσαν πυρεῖναι τῇ θυσίᾳ· μαθὼν οὖν εἰς καὶ συγκαταμυχθεῖς, ἐπειτέρ ἐβῶν ἀπελαύνοντες αὐτόν· Τί δ' ἦτ', ἔφη, δεδοίκατε, μὴ τὸ σφάγιον ὑμῶν ἀνατρέψω; Τελαπάντων δὲ, ἔμμεδον ἔργῳ τὸν θεὸν δεῖξαντα, ὡς ἄρα τὸ πολυχρόνιον ἔθος ἀμήχανόν ἐστι θεραπευθῆναι. Athenaei 6. p. 261. d. (501. Schw.)

IX. Περὶ Ἠδονῆς.

1. Ἐμνδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐπὶ τὸν Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους θυγατρὸς ἐξορμῶν γάμον, ὑπὸ χλιδῆς καὶ τρυφῆς χλιδῶς συνεπηγάτο οἰκέτας ἀλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. οὗτος δ' ὁ ἀνὴρ καὶ ἐνδείξασθαι βουλόμενος, ὡς εὐδαίμωνος· ἔφη, ὡς ἴστωρεϊ Χαμαιλέον ὁ Ποντικός ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς, τὸ δ' αὐτὸ βεβλήεν καὶ ὡς Θεοφράστου φέρεται, οὐκ ἔφη τὸν ἥλιον ἑτῶν εἰκοσιν οὐτ' ἀνατέλλοντα οὐτε δύμενον ἐσρακέναι· καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμάσιον πρὸς εὐδαίμονίαν. Athenaei 6. p. 273. c. (547. Schw.)

2. Φιλόσοφος δ' ἦν τῶν πάνυ ὁ Δισχύλος, ὃς καὶ ἡττήθεις ἀδίκως ποιεῖ, ὡς Θ. ἡ Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς εἰρήκεν, ἔφη, χρόνῳ τὰς τραγωδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς ὅτι κομίζεται τὴν προσήκουσαν τιμὴν. Idem 8. p. 348. c. (281. Schw.)

3. Οὐδείς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου καὶ τὸν Σαρδαναπάλλου, καίτοι κατὰ γὰρ τὴν δόξαν, φησὶν ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς Θ., οὐχ ὁμοίως λαμπρὸς ἐστίν· ἀλλ' οὐκ ἐτρύφησεν, ὥσπερ ἐκεῖνοί· οὐδὲ τὸν Ἀγησilaίου τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ ἔτυχεν, τὸν Ἀνάτιος, οὕτως ἀσφαίου κατὰ δόξαν ὄντος· οὐδὲ τὸν τῶν ἡμιθέων τῶν ἐπὶ Τροίας, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον τῶν γυν. καὶ τοῦτ' εἰκότως· ὁ μὲν γὰρ ἀκατάσκευος καὶ κατὰπερ ἀνάριτος ἦν, οὐτ' ἐπιμίσθας οὐσης, οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων· ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηγε-
τιμμένος πρὸς ῥαδιωτήν καὶ πρὸς ἀπολαυσιν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας διαγωγὰς. Idem 12. p. 311. c. d. (400. Schw.)

X. Περὶ Ζώων.

1. Θ. ἐν τρίτῃ περὶ ζώων οὕτωςί πως λέγων· Ἔστι δὲ καὶ τοῖς ὄρνισι τοιαύτη διαφορὰ· τὰ μὲν γὰρ βαρέα καὶ μὴ πτήτικα, κατὰπερ ἄτταγην, πέρδιξ, ἀλεκτρυὼν, φασιανός, εὐθύς βαδιστικά καὶ δασέα. Idem 9. p. 387. v. (428. Schw.)

2. Θ. ἐν τῷ περὶ ἐισροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνησι, φησὶν, ἐπὶ τὰδε πέρδικας τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακιστίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τιτυβίζουσιν. Idem 9. p. 390. a. (440. Schw.)

XI. Περὶ Εὐδαιμονίας.

1. Ἄλλ' οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν τέχνην ἀηδῶς ἐποιεῖτο (Παύ-
δάσιος ὁ ζωγράφος), ἀλλὰ ῥαδίως, ὡς καὶ ἄδεν γραφοντα,
ὡς ἰστορεῖ Θ. ἐν τῷ π. εὐδ. Idem 12. p. 343. f. (520. Schw.)

2. Θεόμανδρον τὸν Κυρηναῖον φησὶ Θ. ἐν τῷ π. εὐδ.
περιόντα ἐπαγγέλλεσθαι διδάσκειν εὐτυχίαν. Idem 13. p. 567. a. (46. Schw.)

3. Κεφαλοτομεῖν, quod ceteri Attici καρατομεῖν, dix-
erat improbante Phrynicho in Epitome p. 341. Libri notitiam
addidit Antiatticista Bekkeri p. 104. περὶ εὐδαιμονίας.

XII. Ἐκ τοῦ Ἑρωτικοῦ.

1. Θ. ἐν τῷ Ἑρωτικῷ Χαυρήμονά φησι τὸν τραγικὸν λέγειν,
ὡς τὸν ὄϊνον τῶν χρωμένων. [ποῖς τροποῖς] κεραννυσθαι,

οὕτως καὶ τὸν Ἑρωτα· ὃς μετριάων μὲν ἔστιν εὐχαρις, ἐπει-
τεινόμενος δὲ καὶ διαταράσσων χαλεπώτατος. Idem 13.
p. 562. a. (30. Schw.)

2. Ἀμασιν τὸν Ἥλεκτον Θ. ἐν τῷ Ἑ. περὶ τοὺς ἔρωτας
δαινὸν γαγονέναι λέγει. Ibid. p. 567. b. (47. Schw.)

3. Ἐν Αἰγίῳ παιδὸς ἡρώσθη γῆν· τὸν δὲ παῖδα τοῦ
τον Θ. ἐν τῷ Ἑ. Ἀμφίλοχον καλεῖσθαι φησι, καὶ τὸ γένος
ᾠλέτιον εἶναι. Ibid. p. 606. c. (194. Schw.)

4. Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ Μελαμποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ
Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν· εὐπρεπεῖς γὰρ αὐτόθι γυναί-
κες, ὡς καὶ Θ. εἶρηκε. Ibid. p. 609. e. (207. Schw.)

5. Θ. ἁγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἥλεις, καὶ
τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς
νικήσαντας ἄθλα ὅπλα, ἅπερ ἀνατίθασθαι φησι Διονύσιος
ὁ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ. Ibid. f. (208. Schw.)

6. Ἐκαγοῦ φησὶν ὁ αὐτὸς Θ. καὶ κρίσεις γυναικῶν περὶ
σωφροσύνης γίνεσθαι καὶ οἰκονομίας, ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβά-
ροις· ἐτέρωθι δὲ κάλλους, ὡς δέον καὶ τοῦτο τιμᾶσθαι,
καθάπερ καὶ παρὰ Τενεδίοις καὶ Λεσβίοις. Ibid. p. 610. a.
(209. Schw.) Ex eodem libro laudant Plinius 9. c. 8. et
Gellius 7. c. 8. narrationem de puero Naupactio a delphine
adamato.

7. Ἐκ Λεβήνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἔραστής αὐ-
τοῦ Εὐξύνθετος, οὓς ἱστορεῖ Θ. ἐν τῷ περὶ Ἑρωτος λόγῳ·
εἶναι δὲ τῶν ἄθλων, ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέ-
ταξεν, ἕνα φησὶ τοῦτον, τὸν ἐν Πραίσῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ·
ἄλλοι δ' εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραῖσιοι, τῆς μὲν θαλάττης ἐξή-
κοντα σταδίου, Γερρόνης δὲ διέχοντες ἑκατὸν καὶ ὀγδοή-
κοντα. Strabo 10. p. 478. Casaub.

XIII. Περὶ Ἐνθούσιασμοῦ. Περὶ Μουσικῆς.

Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἴσται μουσική, Θ. ἱστόρησεν ἐν τῷ
π. ἐνθ. ἰσχυροὺς φάσκων ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλήσει
τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Athenaeus 14. p. 624. a.
(260. Schw.) Plinius 28. c. 2. s. 4. Theophrastus, ischia-
dicos sanari carmine. Cf. Apollonii Mirab. c. 49. Gellii
4, 13.

XIV. Περὶ τῶν φωλευόντων ζώων.

1. Θ. ἐν τῷ περὶ τ. φωλ. διὰ τὸ φύγος φησὶ τὴν νάρκην
κατὰ γῆς δύεσθαι· ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν δικέτων καὶ βλητικῶν

διαπέμπασθαι φησι τὴν νόσον τὴν ἀπ' αὐτῆς δύστανιν καὶ διὰ τῶν ξύλων καὶ διὰ τῶν τροφάντων, ποιῆσαν ταραχὰς τοὺς ἐν χειροῖν ἔχοντας. Idem 7. p. 314. b. (151. Schw.)

2. Μίσγεται (ἡ θύνη) μετὰ τὴν φαλαίαν, ὡς φησι Θ. καὶ ἕως μὲν ἂν ἔχη μικρὰ τὰ κνήματα, δυσάλωτος· ὅταν δὲ μείζω γένηται, διὰ τὸν οἶστρον ἀλλοκεται. φαλεῖται δὲ ὁ θύνης, καίτοι πολυαίματος ὢν. Idem 7. p. 301. f. (102. Schw.)

XV. Περὶ Γελοίου.

Θ. ἐν τῷ περὶ γελοίου λεγθῆναι μὲν φησι τὴν παροιμίαν ὑπὸ τοῦ Στρατονίκου, ἀλλ' εἰς Σιμυνίαν τὸν ὑποκριτὴν, διελόντος τὴν παροιμίαν, μέγας αὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς. Idem 8. p. 348. a. (282. Schw.)

XVI. Περὶ Βασιλείας.

1. Θ. ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα· πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασιν εἶναι Σωσιβίου) τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς ὑπὸ τρυφῆς προκηρύττειν τοῖς ἐφευρίσκουσι τινα καινὴν ἡδονὴν ἀργυρίου πλήθος. Idem 4. p. 145. e. (65. 66. Schw.)

2. Θ. ἐν τοῖς π. β. ἱστορεῖ τὸν Θεμιστοκλέα, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν Ἱέρωνος ἵππους ἀγωνιστάς καὶ σκηνὴν τινα κατεσκευασμένην πολυτελῶς στήσαντος, εἰπεῖν ἐν ταῖς Ἑλλήσι λόγον, ὡς χρή τὴν σκηνὴν διαρπάζειν τοῦ τυράννου, καὶ κωλύσαι τοὺς ἵππους ἀγωνίσασθαι. Plutarchi Themistocles.

Θ. δὲ πρῶτον φησιν Ἀδριανὸν τὸν Καταναῖον αὐλητὴν κινήσεις καὶ ὀρθμοὺς ποιῆσαι τῷ σώματι αὐλοῦντα· ὃθεν σικελίζεν τὸ ὀρχεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· μεθ' οὗ Κλεόφαντον ¹⁾ Θηβαῖον. Athenaeus 1. p. 22. c. (83. Schw.) Videatur esse e libro de Musica.

Ὅ δὲ Θ. τοὺς ἀγρίους (ἀλεκτρούνας) φησὶν δρυτικωτέρους εἶναι τῶν ἡμέρων· λέγει δὲ καὶ τοὺς ἄρθενας εὐθύς ἐξ εὐνῆς ἐθέλειν πλησιάζειν, τὰς δὲ θηλείας προβαινούσης μᾶλλον τῆς ἡμέρας. Idem 9. p. 391. e. (446. Schw.) Videatur esse e libris de historia animalium.

Θ. δὲ φησι καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ (Λοκυσίου τοῦ γεωμέτρου) τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα προσποιεῖσθαι

1) Κλεόφαν corrigit Porson Advers. p. 43.

μη βλέπειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χειρωγωγῆσθαι, καὶ μήτε τὰ παρατεθέντα τῶν ἐδεσμάτων μήτε τὰς κύλικας ὁρᾶν· διὸ κληθῆναι Διονυσιακόλακας. Idem 10. p. 435. a. (95. Schw.) Videtur esse e libro de adulatione.

XVII. Περὶ Νόμων.

1. Οἱ μὲν οὖν ὑπὸ κήρυκος κελεύουσι πωλεῖν καὶ προκηρύττειν ἐκ πλειόνων ἡμερῶν· οἱ δὲ παρ' ἀρχῇ τινι, κατὰ τὸν Πιττακὸς παρὰ βασιλεῦσι καὶ πρυτάνει· ἔτι δὲ προγράφειν παρὰ τῇ ἀρχῇ πρὸ ἡμερῶν, μὴ ἐλαττόνων ἢ ἐξήκοντα, κατὰ τὸν Ἀθήνησι, καὶ τὸν πρῶτον ἐκατοστήται δέξαι τῆς τιμῆς, ὅπως διαμφοβητῆσαι τε ἐξῆς καὶ διαμαρτύρεσθαι τῷ βουλευμένῳ, καὶ ὁ δικαίως ἐωνημένος φανερός ἢ τῷ τέλει. Παρὰ δὲ τισι προκηρύττειν κελεύουσι πρὸ τοῦ κατωρθωθῆναι πένθ' ἡμέρας συνεχῶς, εἴ τις ἐνίσταται ἢ ἀντιποιῆται τοῦ κτήματος ἢ τῆς οἰκίας. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Κυβικῶν ¹⁾. Οἱ δὲ ² Θουριακοὶ τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα ἀφαιροῦσιν, οὐδ' ἐν ἀγορᾷ προστάττουσιν, ὥσπερ τὰλλα, διδόναι δὲ κελεύουσι κοινῇ τῶν γετόρων τῶν ἐγγυτάτῳ τρισὶ νόμισμά τι βραχὺ μνήμης ἐνεκα καὶ μαρτυρίας. Ἀναγκαῖον δηλονότι τοῖς μὲν τὰς ἀρχὰς ὑπευθύνους ποιεῖν, τοῖς δὲ τοὺς γείτονας, ἐὰν μὴ λάβωσι, ἢ δις παρὰ τοῦ αὐτοῦ λάβωσιν, ἢ ἔχοντες μὴ λέγωσι τῶν ἐωνημένων ²⁾. Οὐ γὰρ δ' ἀγνοεῖν, ὅτι αἱ προγραφαὶ καὶ αἱ προκηρύξεις καὶ ὅλως ὅσα πρὸς τὰς ἀμφοβητήσεις ἐστὶ, πάντα τὰ πλεῖστα δι' ἑλλειψιν ἐτέρου νόμου τίθεται. Παρ' οἷς γὰρ ἀναγραφὴ τῶν κτημάτων ἐστὶ καὶ τῶν συμβολαίων, ἐξ ἐκείνων ἐστὶ μαθεῖν, εἰ ἐλαύθερα καὶ ἀνέπιφα καὶ τὰ αὐτοῦ πωλεῖ δικαίως· εὐθύς γὰρ καὶ μετεγράφει ἢ ἀρχὴ τὸν ἐωνημένον. Ἐπεὶ δὲ καὶ προστασίας ³⁾ τινὲς ἀναγνῆται καὶ ποιλοῦσιν ἀπαλλοτριούων ἐθέλοντες, ὁρθῶς ἔχει καὶ πρὸς ταῦτα νομοθετεῖν, ὅπερ καὶ ποιοῦσιν, ὅσα ταῦτά τε βουλόμενοι πωλύειν καὶ τὴν ἐμφανῆ ³⁾ ποιεῖν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνίων· κελεύουσι γὰρ, ἐὰν μὲν τις οἰκίαν πρὶνταί, θύειν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικωμαίου· ἐὰν δὲ χωρίον, ἐπὶ τῆς κωμῆς, ἢ αὐτὸς οἰκεῖ, καὶ ὁμνυεῖν ἐναντίον τῆς ἀρχῆς ἐγγραφύσης καὶ κομητῶν τριῶν, ἢ μὴν ἀνείσθαι

1) Intelligo νόμους. Vulgabatur Κυβικῶν. Ad sequens Θουριακοὶ iterum intelligo νόμους, ut non sit opus cum Heynio Opuscul. Acad. II. p. 152. Θούριοι scribere. Idem deinceps probabilius πράττουσι corrigit.

2) Editum ἐωνημένων correxit Heyne, qui ad λέγων intelligit ἔχων τε. 3) et veram manifestant versio. An ὠνήη deest?

δικαίως, ὥς μὴδὲν συγκακουροῦντα, μήτε τέχῃ μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὸν πωλοῦντα πωλεῖν ἐδόλωσ. Τὸν δὲ μὴ οἰκοῦντα ἐν ἡστίᾳ θύειν τὸν ὄρκον ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ ἀγοραίου, τὴν δὲ θυσίαν τῶν ἐλευτῶνων εἶναι θυλήμασιν, ἀνευ δὲ τούτων μὴ ἐγγράφειν τὴν ἀρχὴν· ὅμα καὶ ἐν τῷ ὄρκῳ προσορμίζειν ⁴⁾ αὐτὴν, ἐὰν μὴ
 4 ὀρκωσῇ, μὴδὲ ἐγγράφειν τὴν ὠνήν. Οὗτοι μέντοι πρὸς ἀμφοτέρω, μᾶλλον δὲ πρὸς πάντα βούλονται πεφυλαχθαι, καθάπερ ἴσως καὶ δεῖ. Κυρία δὲ ἡ ὠνὴ καὶ ἡ πρᾶσις εἰς μὲν κτήσιν, ὅταν ἡ τιμὴ δοθῇ καὶ τὰ ἐκ τῶν νόμων ποιήσωσιν, οἷον ἀναγραφὴν, ἢ οἶκον ⁵⁾, ἢ τοῖς γείτοσι τὸ γινόμενον· εἰς δὲ τὴν παρὰδοσιν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πωλεῖν, ὅταν ἀραβῶνα λάβῃ. Σχεδὸν γὰρ οὕτως οἱ πολλοὶ νομοθετοῦσιν· ἀλλὰ τοῦτο προσδιοριστείον, ἐὰν μὴ παρὰ μεθύοντες μὴδ' ἐξ ὀργῆς μὴδὲ φιλονεικίας μὴδὲ παρανομοῦντος ⁶⁾, ἀλλὰ φρονούντος καὶ τὸ ὅλον δικαίως· ὅπερ κἄντι προσθετέον, ὅταν ἀφορίζῃ, παρ' ὧν δεῖ ὠνεῖσθαι. Τάττουσι δὲ τινες καὶ τὸν ἀραβῶνα πόσον δεῖ διδόναι πρὸς τὸ πλήθος τῆς τιμῆς μερίζοντες· ἄτοπον γάρ, ἐὰν δακτύλιον δῶ τῶν δέκα ταλάντων· ἔοικε γὰρ ἐκ καιροῦ τὰ τοιαῦτα καὶ πάθους γίνεσθαι ⁷⁾. δεῖ δ' ἐκ προαιρέσεως· οὕτω γὰρ ἔσται τὸ
 5 δίκαιον. Ἐὰν δὲ λαβὼν ἀραβῶνα μὴ δέχεται τὴν τιμὴν, ἢ δοὺς μὴ καταβάλῃ ἐν τῷ ὠρισμένῳ χρόνῳ (δεῖ γὰρ ὠρίσθαι, καθάπερ ἐν τοῖς Θουρίων, τὸν μὲν ἀραβῶνα παραχρῆμα, τὴν δὲ τιμὴν αὐθήμερον· οἱ δὲ καὶ πλείους ἡμέρας τίθενται πῆς τιμῆς· οἱ δὲ ἀπλῶς, ὅσας ἂν ὁμολογήσωσι) τὸ δ' ἐπιτίμιον ἐκατέρω, πότερον τῷ μὲν στέρησις τοῦ ἀραβῶνος· οὕτω γὰρ σχεδὸν οἱ τε ἄλλοι κελεύουσι καὶ οἱ Θουριακοί· τῷ δὲ μὴ δεχομένῳ ἔκτισις ὅσου ἂν ἀποδῶται ⁸⁾· καὶ γὰρ τοῦτο ἐν τοῖς Θουρίων ἡ ἀνίσκος ζημία· πολλαπλασία γὰρ ἡ τιμὴ τοῦ ἀραβῶνος· εἰ δὲ καὶ βλίσπτειτ' ἂν ὁ ἀποδόμενος ἀφ' ἐκατέρου, ἐπειδὴ τις ἐφ' ἡμέραν μίαν ὀρίσειεν· οὕτω γὰρ μάλιστα ἐνδέχεται. Παρ' ἐνίοις δεδικασθαι κελεύουσι τῷ μὴ δεχομένῳ τὴν τιμὴν· πότερον δὲ, ἕως ἂν κομίσηται, κύριον· εἴηαι τοῦ κτηματός; οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νομοθετοῦσιν· ἢ ὥσπερ Χαρώνδας καὶ Πλάτων· οὗτοι γὰρ παραχρῆμα κελεύουσι διδόναι καὶ λαμβάνειν· ἐὰν δὲ τις πιστεύσῃ, μὴ εἶναι δίκην· αὐτὸν γὰρ αἴτιον εἶναι τῆς ἀδικίας ⁹⁾. Sermo 42. p. 280 — 281. Ioannis Stobaei.

4) Ἀν προσορμίζειν? 5) Ἀν ὄρκον? 6) παραφρονούντος?

7) Verba loquitur — ἔσται τὸ δίκαιον Geaner supra post παρ' ὧν — δεῖ ὠνεῖσθαι inserenda censet. 8) Vulgatum ὅσον correxit Bentley. 9) Plato Legg. XI. p. 915. d. Cf. Bentl. de Phalaridis Epist. e versione Lennepii p. 204. 205.

2. Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ, δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν· μὴ μόνον τοὺς πιπρώσκειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνομιέτους. Suidas et Harpocration in vocibus Κατὰ τὴν ἀγοράν.

3. Ὡς Θεόφ. ἰστέρηκε, καὶ τὸν τῆς ἀρχίας νόμον οὗ Σόλων ἐθήκεν, ἀλλὰ Πεισίστρατος, ὃ τὴν τε χώραν ἐξεργαστέραν καὶ τὴν πόλιν ἡρεμαιοτέραν ἐποίησεν. Plutarchi Solon circa finem.

4. Θ. ἐν τῷ περὶ νόμων ὕβρεως καὶ ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμοὺς φησὶ. Zenobii Proverb. 4, 36.

5. Ἐγίνοντο δὲ καὶ εἰσαγγελίαι κατὰ τῶν καταλύντων τὸν δῆμον φητέρων, ἢ μὴ τὰ ἄριστα τῶν δῆμων λεγόντων, ἢ πρὸς τοὺς πολέμους ἄνευ τοῦ πεμφθῆναι ἀπελθόντων, ἢ προδόντων φρούριον ἢ στρατιὴν ἢ ναῦς, ὡς Θ. ἐν τῷ περὶ νόμων. "Οτι δὲ ὁ εἰσαγγέλλας καὶ οὐκ ἔλων ἀζημιος ἦν, Ἐπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκόφρονός φησι· καίτοι γε ὁ Θ. τοὺς μὲν ἄλλας γραφὰς γραψαμένους χιλίας τ' ὀφλισκάνειν, εἰ τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων μὴ καταλάβοιεν, καὶ προσαιτιμοῦσθαι, τοὺς δὲ εἰσαγγέλλοντας μὴ αἰτιμοῦσθαι μὲν, ὀφλεῖν δὲ τὰς χιλίας. Pollux Onomastici 8, 52. et 53. Ad eundem locum respexit Harpocration in vocibus Λώρων γραφή, ubi est ἐν τοῖς περὶ νόμων. Idem Pollux 10. sect. 19. vocabulum ἀπαρτίαν annotavit significans, ut videtur, auctionem seu publicam venditionem.

6. Θ. ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ, ὡς καταλέλνται τὰ ἔθος τοῦτο. Harpocration in voce Ἀρδηττας, ubi iudices Heliaistici iuramentum publice olim praestabant. Idem vocem ἐφορίαν ἐ τertia libro annotavit interpretatus ἢ ἐπὶ τῶν ὕδρων γυνομένην προαγόρευσις. Interpretationem sine auctoritate Theophrasti repetiit Photii Lexicon. Ex eodem tertio libro in voce Θεσμοδέται annotavit: ὅτι τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστος. — ἐν τρίτῳ νόμῳ. E quarto posuit sub Καταχειροτονία haec: διεξήλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θ. ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων. E decimo de σκαιηφρήσις auctoritatem Th. annotavit: "Οτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον αἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον οὐ ἰσχυρεῖς, Θ. ἐπεὶ ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν νόμων οὗτος δὲ φησιν, ὡς ἐνικαοὺ καὶ πόλεσιν ὅλας ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίους τε καὶ Θηβαίους. Idem in Ἰσχυρεῖς· "Οτι οἱ ἄλλοις ἐπ' ἀκουσίῳ φόβῳ ἔξουσίαν εἶχον· εἰς δὲ δεικνύει τῶν ἰδίων — καὶ Θ. ἐν τῷ τρίτῳ νόμῳ.

δεκάτη τῶν νόμων δηλοῦ. Idem sub vocibus hīc prae-
scriptis.

Φαρμάκων δ' ἐστὶν ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς
καὶ Θ. ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων ὑποσημαίνει. Idem
sub h. v. et Photii Lexicon, ubi φαρμακῶν scriptum legitur
vocabulum Sextum et decimum nominat in vocibus ἐν
Φεσάτῳ, ubi locum huius iudicii ab heroe Φεσάτῳ appel-
latum auctor est Th., et in Ὑποφάνια. De actione in rem
(οὐσίας δίκη) disserentem Th. in octavo decimo laudat in
his vocibus. Certamen equestre describentem, quod a solis
Atheniensibus et Boeotiis celebretur, libro vicesimo laudat
in Ἀποβάτης. Idem de significatione vocabuli παρασκευήν
eundem librum laudat.

Συστομώτερον σκιάφης τίσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγνέειν
σιωπῶντων. Θ. γὰρ ἐν τῷ περὶ νόμων εἰρησθῆαι ἀπὸ τοῦ
τοὺς μετόικους Ἀθηνησιν ἐν ταῖς δημοτελέσει πομπαῖς ἀνάφας
φέροντας πομπεύειν· καὶ ὅποτε δὲ ἐβούλοντο μέτοικον δη-
λώσαι, ἢ ἀκῆφην ἔλεγον ἢ ἀκαφηφόρον· διὰ δὲ τὸ ἀπαρ-
ήσιαστον εἶναι, συστομώτερον ποιήσεν, ἀπειλὴν σκιάφης.
E decimo libro esse ducta haec, licet coniecere ex Harpo-
crate in voce Σκαφηφόροι.

Suspicio ex his libris ductam glossam Photii in Lexico:
Κυρβας — Θ. δὲ ἀπὸ τῶν Κορητικῶν Κορυβάντων (εἰρη-
σθῆαι)· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἶον ἀντίγραφα αὐτοὺς
εἶναι.

Εἰ δὲ Θεοφράστῳ πιστεύομεν, ἄνδρι φιληκόν καὶ ἱστο-
ρικῷ παρ' ὅκτινοῦν τῶν φιλοσόφων, εὗρεν μὲν ἦν τὰ θέοντα
καὶ νοῆσαι πάντων ἱκανώτατος ὁ Ἀλκιβιάδης, ζητῶν δὲ μὴ
μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ τοῖς ὄντοισι καὶ τοῖς
ῥήμασι, αὖν εὐπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξὺ
λέγων ὁπεσιόατα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν,
ἀναλαμβάνων καὶ διασχοπούμενος. Plutarch. Alcibiadis c. 10.
et in Praec. de republ. gerenda p. 804, a.

Εὐδοκίμῃσιν Ἐπικλῆς ὁ Λακεδαιμόνιος εἶπεν, ὡς οὐκ
ἦν Ἑλλὰς διὰ Λυσάνδρους ἤνεγκε. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ
περὶ Ἀλκιβιάδου φησὶ Θεόφ. εἰπεῖν Ἀρξίστρατον. Idem
Lysandri c. 19.

Θεόφ. φησὶν Ἀριστείδην περὶ τὰ εἰκῆα καὶ τοῖς πολί-
ταις ἄκρας ὄντα δίκαιον ἐν τοῖς κριταῖς πολλὰ πρῶτον πρὸς

τῆς ὑποδοχῆς τῆς ὑποδοχῆς· ὡς συγῆς ἀδικίας δευτέραν·
καὶ γὰρ τὰ χοήματα φησὶν ἐκ Δήλου βουλευμένῳ Ἀθήνῃ
κοίτῃσιν παρὰ τὰς συνθήκας, καὶ Σαρμίας εἰσηγομένῳ, ὅτι
πῶς ἐκείνῳ, ὡς οὐ δίκαιον μὲν, συναρῆσαι δὲ τοῦτ' ἐστὶ
καὶ τέλος εἰς τὸ ἔχειν ἀπορῶπων κινήτων κατωστήσας τῆς
πόλεως αὐτὸς ἐνέμεινε τῇ πενίᾳ, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ πένης εἶναι
δόξαν οὐδὲν ἥτιον ἀγαπᾶν τῆς ἀπὸ τοῦ τροφικῆς διατέλεσας.
Idem Aristidis c. 25.

Ἀνσάνδρος καλέσας Φιλοκλέα τὸν στρατηγόν, ἡρώτησεν
αὐτόν· τίνα ἐκείνῳ ἐστὶ δίκην τοιαύτην περὶ Ἑλλήνων
συμβουλευτικῶς τοῖς πολιταῖς; (vide Xenophontis Hellen.
2, 1, 32.) ὁ δὲ οὐδὲν τοῦ πρὸς τὴν συμφορὰν ἐνδοῦς ἐκέλευσε
μὴ κατηγορεῖν ὡς οὐδεὶς ἐστὶ δίκαιος, ἀλλὰ κινῶντι πρῶτον
τὴν ὑπερ' αὐν κινήσει· εἰσαγγέν· εἴτα λουσίμενος καὶ λαβὼν
πλαῦδα λαμπρῶν πρῶτος ἐπὶ τὴν σφαγὴν ἦγεν· τοῖς πο-
λίταις, ὡς ἔστωρθε Θεόφ. Idem Lycaetri c. 18.

Γενομένων δὲ συνθηκῶν, ὅπως τὰ χωρία καὶ τὰς πό-
λεις, ὡς εἶχον ἀλλήλων, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι,
πρῶτον ἀποδιδόντων· αὐτὸν κλήρον λαγόντων, ὡν ἦτοιο τὸν
κλήρον ὁ Νικίας κινήσει· ὥστε πρῶτον ἀποδιδόναι
τοὺς ἀικεταίους. Καὶ τοῦτο ἔστωρθε Θεόφ. Idem
Nicias c. 15.

Οὐκ ἔγνω· ὅτι Θεόφ. ἐξοστρακισθῆναι φησὶ τὸν Ἰν-
βολον, Φαίανος, οὐ Νικίου, πρὸς Ἀλκιβιάδην ἐρίσαντος, ἀλλὰ
οἱ πλείους εἶναι γεγῶσιν. Idem ibid. c. 17. Videtur esse
locus excerptus e libris πολιτικῶν τῶν πρὸς αὐτοῦς. Vide
XIII, 1.

Στρατηγὸς, ὡς ἔφη Θεόφ., οὐ θάνατον ἀποδνήσκουσιν τῶν
στρατηγῶν, οἱ πελταστῶν τοῦ τυγόντος. Idem Sestorii c. 13.

Ὡς Θ. ἔστωρθε, τὸν Ἀρχιδάμον ἐξήμωσαν οἱ ἔστωρθε
χρήματα· γυνῆκα μικράν· οὐ γὰρ βασιλεὺς, ἔφασκεν, ἀμύνει
ἀλλὰ βασιλεῖδια γεννάσει. Idem Agesilai c. 2.

Ἐνίαν προσκομίσαντος καὶ προσυγῆναι, αὐτοῦ μὲν
καὶ μόσχους καὶ χήνας ἔλαβε, τραγήματα δὲ καὶ πέμματα
καὶ μέγα διαδοῖτο (Ἀγησίλαος)· καὶ βυζυμένον λαβεῖν καὶ
λαγόντων, ἐκέλευσε τοῖς εἰλωσι δίδοναι κομίζοντας· τῆς
μῆναι στεφανοκρίδι βίβλῃ φησὶν αὐτὸν ἡρώτην Θεόφ. διὰ
τὴν λιτότητα τῶν στεφανῶν πλεῖστα καὶ λαβεῖν, ὅτι
ἀπᾶντι παρὰ τοῦ βασιλέως (τῆς Αἰγύπτου). Idem Agesilai c. 36.

Κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν ὡς φησὶ Θ., αἴτιον τοῦ μισῆναι
γίνεσθαι πολλῶν. Idem Antonia iustitia c. 3.

Νέφ' ἔτι ὄντι καὶ φιλοτίμῳ δοῦσαν ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων
ἐπὶ δόξῃ τι καλλωπίσασθαι καὶ καμπάσαι· φυνόμενοι γὰρ ἐν
τῆς τηλικούτης αἱ ἀρεταὶ καὶ βλαπτόμεναι τὸ τε καί πο-
θαυμέναι, ὡς φησὶ Θ., ἐπιβαρυνόμεναι τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ
λοιπὸν αὐξάνται μετὰ φρονήματος ἐπαιρούμεναι. Idem initio
Agidis c. 2.

Ἀρίστην δ' Ἄλκος καὶ Θεοφράστῳ τινὲς δόξαν ἱστορεῖται
περὶ τῶν ῥητόρων· ἐρωτηθέντα γὰρ, ὁποῖός τις αὐτῷ φαί-
νεται ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης, εἰπεῖν, Ἄλκος τῆς πόλεως·
ἑποῖός δὲ Δημάδης, Ὡς τὴν πόλιν. Idem Demosthenis
c. 10.

Ὅτε καὶ φησὶ Θ., ἀξιοῦντων τῶν σφιδάχων, ὑποδείχνας
τὰς εἰσοφίας, εἰπεῖν Κραβύλον τὸν δημαγωγόν, ὡς οὐ τε-
ταγμένα σιγῇ πόλεμος. Idem ibid. c. 18.

Ὁ Θεός, ἐν τοῖς Ἠθικοῖς διαπορήσας, εἰ πρὸς τὰς τύ-
χας τρέπεται, τὰ ἥδη, καὶ κινούμενα τοῖς πάθεσι τῶν σαμά-
των ἐξίσταται τῆς ἀρετῆς, ἱστέρεται, ὅτι νοσῶν ὁ Περικλῆς
ἐπαινετοῦμενος τῇ τῶν φίλων δειξίᾳ, παρίπταν ὑπὲρ τῶν
χρημάτων τῷ τραχέλει περιηρημένον, ὡς σφόδρα κακῶς ἔχον,
αἰετοῖ, καὶ ταυτοῖς ὑπομένει τὴν ἐβελήριαν. Ἢδη δὲ πρὸς
τῷ τελευτῇ, ὁμοῖος αὐτοῦ, περιηρημένοι τῶν πολιτῶν οἱ
βέλονται, καὶ τῶν φίλων αἱ περιονίαι, λόγον ἐποιεῖντο τῆς
ἀρετῆς καὶ τῆς δυνάμεως, ὅση γένοιτο, καὶ τὰς πράξεις ἀνα-
μετροῦντο, καὶ τῶν τροπαίων τὸ πλῆθος ἐννεῖα γὰρ τὴν ἀστρα-
τήριον καὶ ναυὸν ἐσκήρην ὑπὲρ τῆς πόλεως· ταῦτα, ὡς οὐκ αἰ-
σχυμέντος, ἄλλῃ καθηρημένου τὴν αἰσθησιν αὐτοῦ, διαλέγοντο
πρὸς ἀλλήλους· ὁ δὲ πᾶσιν ἐτύχανε τὴν νοῦν, προσεση-
κόις, καὶ φθονοῦμενος εἰς μέσον, ἔφη θαυμάζειν, ὅτι ταῦτα
μὲν ἐπαινοῦσαν, αὐτοῦ καὶ μνημονεύουσιν, ἃ καὶ πρὸς τύχην
ἔστι κοινὰ καὶ γέροντες ἤδη πολλοὶς στρατηγόις, τὸ δὲ κάλ-
λίστον καὶ μέγιστον οὐ λέγουσιν· Οὐδεὶς γὰρ, ἔφη, δι'
ἐμῶν ὄντων Ἀθηναίων μέλαν ἑμῶν περιεβάλετο. Idem
Periclis c. 38.

καὶ Τὴν ἀκροατικὴν αἰσθησιν Θ. παθαρμακτικὴν εἶναι φησὶ
παλαιῶν. Idem initio libri de Auditione p. 37. f. c. 2. p. 129.
Hutt. ubi plura etiam sequentia Theophrasto tribuenda esse
specificatur Wytenbach.

Ἀσκοπὸς ἡ τύχη (φησὶν ὁ Θ.) καὶ δευτὴ παρὰ τὸν
τὰ προκεπονημένα, καὶ μεταδίδωμι τὴν δοκοῦσαν εὐθυμερίαν,
οὐδὲν καίρῳ ἔχουσα ταχίον· Idem in Consol. ad ApoHo-
nium p. 104. d. (p. 323. Hutt.) quae e Callisthene. seu de
laetitia libri sentia esse putat Wytenbach.

Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου κατέγραψεν ἱστορεῖται οὐ μόνον

μεταξὺ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καὶ τῇ τύχῃ καὶ τῷ τρόπῳ μὴ
 ἴσως γενέσθαι καὶ μετριοτερον. Idem in Apophth. reg.
 p. 177. e. ubi Wytenbachius τῶν μεταξὺ corrigens inter-
 prelatur μεταξὺ postea, e. seriore usu, locum vero Theo-
 phrasti ex opere aliquo historico excerptum esse e verba
 ἰσότηρην arguit. Mihi verba οὐ μόνον μεταξὺ lacunosa et
 vitiosa esse videntur, quae cum H. Stephano Huttén p. 84,
 ita correxit, ut verba οὐ μόνον τῇ τύχῃ μείζονα, ἀλλὰ καὶ
 τῷ τρόπῳ coniungeret.

Δίνων ὁ Ταραντίσος στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὢν ἀγαθὸς ἐπὶ
 τοῖς πολέμοις, ἀπαχειροτονήσαντων αὐτοῦ τινὰ γναμνὴν τῶν
 πολιτῶν, ὡς ὁ κήρυξ ἀνείπε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς ἀναιρέων
 τὴν ἀνέμν, Ἄδς, εἰπε, κρείσσων. Οὕτω γὰρ ὁ Θ. ἰσότηρην.
 Idem, Quaest. gr. p. 301. C. cap. 42. p. 401. Hutt.

Ὡς μοι δοκεῖ Θ. ἀποφνησάσαι: τί γὰρ καλὴν φωνήν
 δεῖσθαι σμυρὴν καὶ φιλοσοφωτάτην; καὶ γὰρ ἄθετον
 μέν πολλὰ τῶν ἐγδοχόμενων, ἀποδειχθῆναι δὲ μὴ δυναμέ-
 των ἀναιρεῖ, καὶ τιθεμένη πολλὰ συνεφέλεται τῶν ἀδυνατούντων
 καὶ ἀνυπάρχων. Idem de Oracul. defectu p. 420. C. p. 330.
 sect. 20. Huttén. ubi verba ἄθετονμένη — ἀνυπάρχοντα
 ipsis esse Theophrasti censuit Wytenb. ad librum περὶ πᾶσι
 ἀκούων p. 313. Sed apertissimum esse mihi videtur, sen-
 tentiam Theophrasti omissam esse a librarioribus.

Τοὺς ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θ., εὐ φιλοῦντα δεῖ κα-
 τὰ, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν. Idem de fraterno amore p. 422.
 C. p. 45. sect. 8. Hutt.

Εὐ εἶπε Θ. ὡς, εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κα-
 νοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους. Idem ibid. p. 422. d.
 p. 65. sect. 20. Hutt.

Ὁσιειδισμός ἐστι τῆς ἁμαρτίας παρασχηματισμένος κα-
 τὰ τὸν Θ. Idem Sympos. 2. p. 631. e. p. 622.
 Quaest. 1. sect. 4. Hutt. ubi sect. 9. p. 66. sequitur: (Ὁ
 Κασιόδρου φίλος (Φίλιππος vertit Xylender) οὐκ ἠχθέσθη,
 τῇ Θεοφράστου πρὸς αὐτὸς εἰπόντος, Θαυμάζω σὺν ταῖς
 ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐκ ἄδουσι, τοῦ μυκτῆρος αὐτοῖς ἐνδοκίμα-
 τος. ubi miror μυκτῆρα nominatum, non εἶνα, si de γυναι-
 κῇ vel σιμῷ voluit Plutarchus intelligi.

Θ. παλίων ὄνομα ἀνυπόσια ἐκάλετο τὸ κουρέϊα. Idem
 Sympos. 5. p. 679. e. et 716. a.

Διὰ τί χειμῶντος μᾶλλον ἢ θέρους τὰ τῶν ἁλίων σήπη-
 ται θήματα; καίτοι τὰ γε ἄλλα μᾶλλον τῷ θερῷ τοῦτο
 πάσχει. Πότερον, ὡς Θ. αἰεταί, τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ὑπα-
 γκαρὴν ἀκτινίζουσι, καὶ θερμότερα ποιεῖ τὰ ἐν βλάτῃ;

τῆς θαλάσσης, ὥσπερ τῆς γῆς· διὸ καὶ τὰ πηγυαία τῶν ὑδάτων χλιαρώτερά τοῦ χειμῶνος εἰσι· καὶ μᾶλλον ἀπρίζουσιν αἱ λίμναι καὶ οἱ ποταμοί· κατακλάειται γὰρ εἰς βύθος ἡ θερμότης ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ κρατήσαντος. Idem Quaest. nat. p. 915. b. p. 12. Quaestio 13. Hutt.

Θροὶ θ. τὸν αἶρα (ψυχρὸν) ῥηγνύναι τὰ ἀγγεῖα τῷ ὑγρῷ καθάπερ ἦλερ χρώμενον. Idem de primo frigido p. 952. a. p. 114. c. 16. Hutt.

Ἰχθὺς ιστορεῖ θ. ὑπὸ ὀλίγους πεπηγότας, ἂν ἀπεθῶσι ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰγινεσθαι καὶ συντρίβεσθαι δίκην ὕδατος ἢ κεραιῶν σωμάτων. Idem ibid. p. 953. c. p. 118. c. 18. Hutt.

θ. καὶ προσιστορεῖ τῷ Πλάτῳ προεβύτερον γενομένῳ μεταμέλειν, ὡς οὐ προσήκουσαν ἀποδόντι τῇ γῇ τὴν μέσην χώραν τοῦ παντός. Idem Quaest. Platon. p. 1006. c. p. 271. Quaest. VIII, 1. Hutten.

Ἐπίκουρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν πρὸς Θεόφραστον ὕμνῳ λέγων τὰ χρώματα συμφυῇ τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ γενεῖσθαι κατὰ ποίας τινας τάξεις καὶ θέσεις πρὸς τὴν ὕμην, οὐ μᾶλλον φησὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀχρωμάτιστον σῶμα εἶναι ἢ χρῶμα ἔχειν. Idem adv. Colotem p. 1110. c. f. 147. c. 7. Hutten.

θ. τοῦναντίον ἐφη τῷ σώματι πολλοῦ τὴν ψυχὴν ἐνσταθεῖν, ὀλίγον χρόνου βαρεῖς μυσθεὺς ὑποκαλοῦσαν τὰς λύπας, τὰς φόβους, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ζήλοσυτίας, οἷς συμπεφομένῃ περὶ τὸ σῶμα δικαιοτέρον ἂν αὐτοῦ δικάζοιτο. Plutarchi Fragm. II. p. 252. ed. Hutten. Non ipsa Theophrasti verba haec esse testatur alter locus de sanitate tuenda p. 405. Hutt. Δημόκριτος εἶπεν, ὡς, εἰ τὸ σῶμα δικάσεται τῇ ψυχῇ κακώτερος, οὐκ ἔν αὐτὴν ἀποφυγεῖν· ἴσως καὶ θ. ἀλλήθες εἶπεν, εἰπων ἐν μεταφορᾷ, πολὺ τῇ σώματι τελεῖν ἐνστάειν τὴν ψυχὴν.

Χρὴ τοίνυν τὸν μέλλοντα θανατοσθένεσθαι περὶ τὸ θεῖον φιλοθύτην εἶναι, μὴ τῷ πολλὰ θύειν, ἀλλὰ τῷ πυκνὰ τιμᾶν τὸ θεῖον· τὸ μὲν γὰρ εὐπορίας, τὸ δ' ἐσώτητος σημεῖον. Ἐπειτα γενεῖς γηροτροφεῖν καλῶς, ταῖς τ' ἐκείνων βουλήσσει τὸν ἑαυτοῦ βίον· εὐπαιδῇ κατασκευάζειν· ὃ γὰρ μὴ τσοῦτος, ἀλλὰ τῶν τε τῆς φύσεως τῶν τε τῆς πόλεως νόμων ὀλιγορῶν, ἀμφοτέρους τοὺς τῆς δικαιοσύνης τρόπους παραβέβηκε. Καὶ μὴν καὶ γυναῖκός καὶ παῖδων ἐπιμελητέον καλῶς καὶ φιλανθρώπως· οἱ μὲν γὰρ εἰς τὸ γῆρας ἀμείβονται ταῖς θεραταίαις, ἡ δ' ἐν ταῖς νόσοις καὶ ταῖς καθ' ἡμέραν οἰκονομίαις ἀπεδώσει τὴν εὐεργεσίαν. Ἐὰν δὲ τῶν

συμβάλλειν ἀνάγκη ἢ, μετὰ τοῦ βεβαίου πειρᾷ τοῦτο πράττειν· φρονιμοῦτάτου γὰρ ἀνδρὸς δατείσαντα φρονίμως ἀπολαβεῖν φιλικούς, οὐ συναλλάξαντα φιλανθρωπῶς κομίσασθαι φιλαπεχθημόνους. Serm. 3. p. 40.

Ὀλίγων οἱ ἀγαθοὶ νόμων δέονται· οὐ γὰρ τὰ πράγματα πρὸς τοὺς νόμους, ἀλλ' οἱ νόμοι πρὸς τὰ πράγματα τίθενται. Serm. 27. p. 220.

Ἐκ διαβολῆς καὶ φθόρου ψεῦδος ἐκ' ὀλίγον ισχύσαν ἀπεμαρῶνθη. Serm. 12. p. 140.

Οὐ μὴν οὐδὲ μετ' ὀργῆς πρακτέον τοῖς φρονίμοις οὐδέν· ἀλόγιστος γὰρ θυμὸς καὶ μετὰ προνοίας οὐδέν ἂν ποτε ποιήσκειν, ἀλλὰ μεθύων ταῖς φιλονεικίαις, ὥς ἐτυχε, χρήται ταῖς ὁρμαῖς· ὥστε δεῖ μῆτε ἐξ ὑπογυίου τῶν ἁμαρτημάτων τὰς τιμωρίας μῆτε παρὰ τῶν οἰκετῶν μῆτε παρὰ τῶν ἄλλων λαμβάνειν, ἵνα τὸ τῷ λογισμῷ κρείττωτον, μὴ τὸ τῷ θυμῷ φίλον ἀεὶ πράττης· καὶ δίκην παρὰ τῶν ἐχθρῶν [μὴ] λαμβάνης, ἐξ ἧς μέλλεις σαυτὸν, μὴ αὐτοὺς ἐκείνους βλάψειν. Τὸ γὰρ τιμωρεῖσθαι τινα κακῶς ἑαυτὸν ποιοῦντα δίκην δίδοναι οὐχ ἥττον ἢ λαμβάνειν ἐστίν. Ὥστε θεὶ σχολῇ μᾶλλον ἀνύεσθαι ζητεῖν ἢ ταχέως [καὶ] ἀλυσιτελῶς ἑαυτῷ κολᾶσαι τὸν ἐχθρόν. Serm. 19. p. 168. Schow. p. 367. μὴ inserit Gesner. ut postremum καί. Is praeterea corrigebat σαυτὸν μὴ λυπῶν ἐκείνους βλάψειν. equidem σαυτὸν μᾶλλον ἢ — βλάψειν.

Λιδοῦ σαυτὸν καὶ ἄλλον οὐκ αἰσχυνθήσῃ. Serm. 31. p. 242.

Τοσοῦτον δὲ εἰσιν οἱ φθονεροὶ δυστυχεῖστεροι τῶν ἄλλων, ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς αὐτῶν συμφοραῖς ἀλγοῦσιν, οἱ δὲ φθονοῦντες πρὸς ταῖς ἑαυτῶν κακῶς καὶ ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων ἀγαθοῖς λυπούμενοι διατελοῦσιν. Serm. 38. p. 224.

Ἐρως δὲ ἐστὶν ἀλόγιστου τινὸς ἐπιθυμίας ὑπερβολή, ταχεῖαν μὲν ἔχουσα τὴν πρόσσodon, βρυδεῖαν δὲ τὴν ἀπόλυσιν. Serm. 62. p. 402.

Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶν ἔρως, πάθος, ἔφη, ψυχῆς σχολαζούσης. Ibidem.

Οὔτε ὄραν οὔτε ὀρᾶσθαι γυναῖκα, καὶ ταῦτα ἐξησκημένην περὶ κάλλος· ἐπίσταται γὰρ κυφότερα πρὸς ἃ μὴ δεῖ. Serm. 72. p. 441. Versio: utrumque enim ad res inhonestas incitamentum est.

Theophr. oper. T. V.

Ο

Οὐ γὰρ δὲ τὴν γυναῖκα δεωὴν ἐν τοῖς πολιτικοῖς, ἀλλ' ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς εἶναι. *Serm.* 83. p. 485.

XVIII. Περὶ καιρῶν. Πολιτικά τὰ πρὸς καιρούς.

1. "Ἐτεροι δ' εἰς ἀνδραδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατοὺς ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπανακρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονυσίος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ὤρετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδιον τοῖς ἐπιβουλευούσιν. Ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσός καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχει διάνοιαν. *Suidas* in voce Κυψελιδῶν ἀνάθημα εἰς librum 2 περὶ καιρῶν. *Photii Lexicon* habet: ἐν τῷ περὶ καιρῶν δύο λέγειν οὕτως — στραταίας — ἐφόδια διὰ τοῖς.

2. Θ. ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν τῶν πρὸς καιρούς φησὶν οὕτως· Πολλῷ γὰρ κάλλιον κατὰ γὰρ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, ὡς οἱ Λάκωνες ἀρμυστὰς φύσκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν, οὐκ ἐπισκόπους οὐδὲ φύλακας, ὡς Ἀθηναῖοι. *Harpocration* in Ἐπίσκοπος. *Idem* in Ἀσπασία quantum *Politicorum simpliciter* laudavit.

Narrationem de Polycrita Naxia ex Andrisco et Theophrasto affert Parthenius c. 9. γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θ. ἐν τῷ ια τῶν πρὸς καιρούς. ubi primus Maussacus numerum priorem deletum voluit, quia quatuor tantum libri hoc titulo inscripti fuisse dicuntur. Cf. Reinesii Var. Lect. p. 385. Aristotelis narratio apud Plutarchum de Virtut. Mulierum p. 289. cum Parthenii narratione prorsus congruit. Aliiter narravit historiam Polyaeus 8, 36.

Idem Parthenius c. 18. narrationem de Neera Milesia e solo Theophrasto excerptam posuit: ἐν α' τῶν πρὸς τοῖς καιρούς, quam indidem, ut videtur, excerpsit Plutarchus l. c. p. 287. ed. Hutten.

Huc pertinere videntur etiam loca Plutarchi de Hyperbolo e vita Niciae et XXII, 1.

Argumentum horum librorum annotavit Cicero de Finibus 5, 4. quem locum, cum plures Theophrasti libros edrumque argumenta comprehendat, integrum apponere non dubi-

te: Persecutus est Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras: Theophrastus autem stirpium naturas, omniumque fere rerum, quae e terra gignuntur, causas atque rationes: qua ex cognitione facilius facta est investigatio rerum occultissimarum. Disserendique ab iisdem, non dialectice solum, sed etiam oratorie praecepta sunt tradita. — Omnium fere civitatum, non Grasciae solum, sed etiam barbariae ab Aristotele mores, instituta, disciplinas, a Theophrasto leges etiam cognovimus: cumque uterque eorum docuisset, qualem in republica esse principem conveniret, pluribus praeterea cum scripisset, qui esset optimas reipublicae status, hoc amplius Theophrastus scripsit, quae essent in republica inclinationes rerum et momenta temporum, quibus esset moderandum, utcumque res postularet. — De summò autem bono — non semper idem dicere videntur, nec in summa tamen ipsa aut varietas est ulla — aut inter ipsas dissensio. Sed cum vita beata quaeratur, — siue ea tota sita in potestate sapientis, an possit aut labefactari aut eripi rebus adversis, in eo nonnunquam variari inter eos et dubitari videtur. Quod maxime effecit Theophrasti de beata vita liber; in quo multum admodum fortunae datur: quod si ita se habeat, non possit beatam praestare vitam sapientia. Haec mihi videtur delicatior, ut ita dicam, molliorque ratio, quam virtutis vis gravitasque postulat.

Idem Academicorum I. c. 10. Theophrastus, vir et oratione suavis et ita moratus, ut prae se probitatem quandam et ingenuitatem ferret, vehementius etiam fregit quodammodo auctoritatem veteris disciplinae: spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere. Hoc argumentum copiosius prosequitur in Tuscul. Quaest. 5. c. 9. unde notitiam libri nomine Callisthenis inscripti huc transferam: Vexatur idem Theophrastus et libris et scholis omnium philosophorum, quod in Callisthene suo laudavit illam sententiam: Vitam regit fortuna, non sapientia. Negant ab ullo philosopho quidquam dictum esse languidius. Idem 3. c. 10. Qui dolet rebus alicuius adversis, idem alicuius etiam secundis dolet: ut Theophrastus interitum deplorans Callisthenis, sodalis sui, rebus Alexandri prosperis angitur. Itaque dicit, Callisthenem incidisse in

hominem summa potentia summaque fortuna, sed ignarum, quemadmodum rebus secundis uti conveniret.

Agmen claudat Theophrasti de deo opinio, ita tradita a Cicerone de natura deorum I. c. 13. *Nec vero Theophrasti constantior sententia est: modo enim menti divinae tribuit principatum, modo coelo, tum autem signis sideribusque coelestibus.* ubi editiones pleraeque habent: *Nec vero Th. inconstantia ferenda est: modo enim menti divinum tribuit principatum.* Clemens Alex. in Cohortat. ad Gentes p. 59. v. 17 seqq. ed. Potteri: 'Ο δ' Ἐρέσιος ἐκεῖνος Θ. πῇ μὲν οὐρανόν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ.

XIX. Ἐκ τῶν Φυσικῶν, καὶ ἐκ τῶν Τοπικῶν.

1. Ἐν τῷ τεσσαρεσκαδεκάτῳ τῶν Φυσικῶν οὕτως περὶ τῆς κινήσεως· τὸν μὲν κοινὸν καὶ καθόλου λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνεργεσία τις ἐστὶν ἀτελής τοῦ δυνάμει ὄντος, ἣ τοιοῦτον καθ' ἑκάστον γένος τῶν κατηγοριῶν, ὃ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως σχεδὸν φαίνεται. Simplicius in Categ. p. 110. Basil. Comparata Fragm. X.

2. Ἐτι δὲ δεῖ πείθεσθαι Θεοφράστῳ· τούτῳ μὲν γὰρ δοκεῖ μὴ χωρίζεσθαι τὴν κίνησιν τῆς ἐνεργείας· εἶναι δὲ τὴν μὲν κίνησιν καὶ ἐνεργεσίαν, ὡσάν ἐν αὐτῇ περιοχομένην, οὐκέτι μέντοι καὶ τὴν ἐνεργεσίαν κίνησιν. Τὴν γὰρ ἐκαστοῦ οὐσίαν καὶ τὸ οἰκεῖον εἶδος ἐνεργεσίαν εἶναι ἐκαστοῦ, μὴ οὖσαν ταύτην κίνησιν· καὶ γὰρ ἡ τελειότης καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις καὶ φύσει ἀκινήτοις εἶναι οὐ κεκάλυται· εἰσι δὲ καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς πολλαὶ τοιαῦται, οἷον τὴν [τῆ?] κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος· ἐστὶν δὲ τὸ σχῆμα κατὰ τὴν αὐτὴν τελειότητα. Ibid. p. 77. b.

3. Ἐν τοῖς Τοπικοῖς τάδε γέγραφε — Ἐπεὶ δὲ ἐναντία τῶν ἐναντιῶν αἱ ἀρχαί, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐν ἐνὶ γένει ταῦτα, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ κίνησις καὶ στάσις, εἴη δ' ὡς καὶ ὑπεροχὴ καὶ ἑλλειψις, ἐναντία τε αἱ ἀρχαὶ καὶ εἶδος καὶ στέρεσις. Ibid. p. 105. Καὶ παραδείγματα ἐπινοοῖεν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν, ὥστε φησὶν ὁ Θεοφράστος ἐν τῷ περὶ παθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχειν τὴν διαφορὰν, καὶ μὴ εἶναι ὁμοειδή. Ibid. p. 60. b. Καθὼ μὲν αἱ φωναὶ λέξεις, ἄλλας ἔχουσι προ-

γινεσθαι, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγου στοιχείῳ (στοιχείου εἰσι. Fabric.) ὁ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γογγυφότες. Ibid. p. 3.

4. Θεόφραστος δὲ συμβεβηκὺς τι (τὸν χρόνον) καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀριθμὸν εἰπὼν, ὡς χωριστὸν (τῆς κινήσεως) ἰδεάσατο. Ibid. p. 87. b.

5. Ὡς πρόχειρον εἰληπται τὸ ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετὴν· καὶ γὰρ Θεόφραστος περὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἱκανῶς ἀπέδειξε, καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, οὐκ ἀνθρώπειον εἶναι τὸ ἀναπόβλητον. Ibid. p. 102.

6. Ἐν πρώτῳ τῶν Φυσικῶν περὶ τούτου ζητῶν (τῆς ἀληθείας τῶν φυσικῶν ἀρχῶν) τάδε γέγραπεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀνευ μὲν κινήσεως οὐδὲ περὶ ἐνὸς λεκτέον· πάντα γὰρ ἐν τῇ κινήσει τὰ τῆς φύσεως· ἀνευ δὲ ἁλλοιωτικῆς καὶ παθητικῆς οὐχ ὑπὲρ τῶν περὶ τὸ μέσον, εἰς ταῦτα τε καὶ περὶ τούτων λέγοντας οὐχ οἶόν τε καταλιπεῖν τὴν αἰσθησιν, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης ἀρχομένους πειρᾶσθαι χορῇ θεωρεῖν, ἢ τὰ φαινόμενα λαμβάνοντας καθ' ἑαυτὰ, ἢ ἀπὸ τούτων, εἰ τινες ἀρὰ κυριώτεραι καὶ πρότεραι τούτων ἀρχαί· καὶ κάλλιον οἶμαι τοιοῦτόν τινα τρόπον τὴν ἀπὸ τῶν ἡμῖν γνωστωμένων ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπίβασιν γίνεσθαι. Simplicius ad Physicam p. 5. b.

7. Ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην (τὴν πρότασιν) ἀπέδειξε λέγων· τὸ μέντοι τῶν φυσικῶν ἀρχὰς εἶναι δῆλον ἐκ τοῦ τὰ μὲν φυσικὰ σώματα σύνθετα εἶναι· πᾶν δὲ σύνθετον ἀρχὰς ἔχειν τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· ἅπαν γὰρ τὸ φήσει ἢ σῶμά ἐστίν ἢ ἔχει σῶμα· ἅμφω δὲ σύνθετα. Ibidem p. 1. b.

8. Ἰστέον, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς ἀπαρῆς πρὸς τὸν ἀποδοθέντα λόγον τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τοιαῦτα· ὅτι τὸ σῶμα ἐσται ἐν ἐπαφαιᾷ, ὅτι κοινούμενος ἐσται ὁ τόπος, ὅτι οὐ πᾶν σῶμα ἐν τόπῳ· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀπλανής· ὅτι, ἐὰν συναχθῶσιν αἱ σφαῖραι, καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς οὐκ ἐσται ἐν τόπῳ· ὅτι τὰ ἐν τόπῳ ὄντα μηδὲν αὐτὰ κινηθέντα, ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὰ περιέχοντα αὐτὰ, οὐκέτι ἐσται ἐν τόπῳ. Ibidem p. 141. media.

9. Καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς φαίνεται τὴν ἐννοίαν ταύτην ἐσχηκώς περὶ τοῦ τόπου, ἐν οἷς φησιν ὡς ἐν ἀπορίᾳ προάγων τὸν λόγον· Μήποτε οὐκ ἐστὶ καθ' αὐτὸ

hominem summa potentia summaque fortuna, sed ignarum, quemadmodum rebus secundis uti conveniret.

Agmen claudat Theophrasti de deo opinio, ita tradita a Cicerone de natura deorum I. c. 13. *Nec vero Theophrasti constantior sententia est: modo enim menti divinae tribuit principatum, modo coelo, tum autem signis sideribusque coelestibus.* ubi editiones pleraeq̃e habent: *Nec vero Th. inconstantia ferenda est: modo enim menti divinum tribuit principatum.* Clemens Alex. in Cohortat. ad Gentes p. 59. v. 17 seqq. ed. Potteri: Ὁ δ' Ἑρέσιος ἐκεῖνος Θ. πῇ μὲν οὐρανόν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ.

XIX. Ἐκ τῶν Φυσικῶν, καὶ ἐκ τῶν Τοπικῶν.

1. Ἐν τῷ τεσσαρεσκαίδεκάτῳ τῶν Φυσικῶν οὕτως περὶ τῆς κινήσεως· τὸν μὲν κοινὸν καὶ καθόλου λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνεργεῖα τίς ἐστὶν ἀτελὴς τοῦ δυνάμει ὄντος, ἣ τοιοῦτον καθ' ἑκάστον γένος τῶν κατηγοριῶν, ὃ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως σχεδὸν φαίνεται. Simplicius in Categ. p. 110. Basil. Comparata Fragm. X.

2. Ἐτι δὲ δεῖ πείθεσθαι Θεοφράστῳ· τούτῳ μὲν γὰρ δοκεῖ μὴ χωρίζεσθαι τὴν κίνησιν τῆς ἐνεργείας· εἶναι δὲ τὴν μὲν κίνησιν καὶ ἐνεργεῖαν, ὡσάν ἐν αὐτῇ περιεχομένην, οὐκέτι μέντοι καὶ τὴν ἐνεργεῖαν κίνησιν. Τὴν γὰρ ἐκάστου οὐσίαν καὶ τὸ οὐκείον εἶδος ἐνεργεῖαν εἶται ἐκάστου, μὴ οὖσαν ταύτην κίνησιν· καὶ γὰρ ἡ τελειότης καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ φύσει ἀκινήτοις εἶναι οὐ κεκώλυται· εἰσι δὲ καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς πολλαὶ τοιαῦται, οἷον τὴν [ἡ?] κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος· ἐστῆκε δὲ τὸ σχῆμα κατὰ τὴν αὐτὴν τελειότητα. Ibid. p. 77. b.

3. Ἐν τοῖς Τοπικοῖς τὰδε γέγραφα. — Ἐπεὶ δὲ ἐναντία τῶν ἐναντίων αἱ ἀρχαί, δηλὸν ὅτι οὐδὲ ἐν ἐνὶ γένει ταῦτα, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, καὶ κινήσεις καὶ στάσεις, εἴη δ' ἂν καὶ ὑπεροχὴ καὶ ἑλλειψις, ἐναντία τε καὶ ἀρχαὶ καὶ εἶδος καὶ στέρεσις. Ibid. p. 105. Καὶ παραδείγματα ἐπιγίνοιεν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν, ὡς φησὶν ὁ Θεοφράστος ἐν τῷ περὶ παθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἔχειν τὴν διαφορὰν, καὶ μὴ εἶναι ὁμοειδῆ. Ibid. p. 60. b. Καθὼ μὲν αἱ φωναὶ λέξεις, ἄλλας ἔχουσι προ-

γματοτέας, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγου στοιχείῳ (στοιχείου εορτ. Fabric.) ὁ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γεγραμμένοι. Ibid. p. 3.

4. Θεόφραστος δὲ συμβεβηκός τε (τὸν χρόνον) καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀριθμὸν εἰπὼν, ὡς χωριστὸν (τῆς κινήσεως) ἔθεάσατο. Ibid. p. 87. b.

5. Ὡς πρόχειρον εἰληπται τὸ ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετὴν· καὶ γὰρ Θεόφραστος περὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἱκανῶς ἀπέδειξε, καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, οὐκ ἀνθρῶπειον εἶναι τὸ ἀναπόβλητον. Ibid. p. 102.

6. Ἐν πρώτῳ τῶν Φυσικῶν περὶ τούτου ζητῶν (τῆς ἀληθείας τῶν φυσικῶν ἀρχῶν) τάδε γέγραπεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἄνευ μὲν κινήσεως οὐδὲ περὶ ἐνὸς λεκτέον· πάντα γὰρ ἐν τῇ κινήσει τὰ τῆς φύσεως· ἄνευ δὲ ἁλλοιωτικῆς καὶ παθητικῆς οὐχ ὑπὲρ τῶν περὶ τὸ μέσον, εἰς ταῦτα τε καὶ περὶ τούτων λέγοντας οὐχ οἶόν τε καταλείπειν τὴν αἰσθησιν, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης ἀρχομένους πειρᾶσθαι χρή θεωρεῖν, ἢ τὰ φαινόμενα λαμβάνοντας καθ' ἑαυτὰ, ἢ ἀπὸ τούτων, εἴ τινας ἄρα κυριώτεροι καὶ πρότεροι τούτων ἀρχαί· καὶ κάλλιον εἶναι τοιοῦτόν τινα τρόπον τὴν ἀπὸ τῶν ἡμῶν γνωστωμένων ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπίβασιν γίνεσθαι. Simplicius ad Physicam p. 5. b.

7. Ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην (τὴν πρότασιν) ἀπέδειξε λέγων· τὸ μέντοι τῶν φυσικῶν ἀρχὰς εἶναι δῆλον ἐκ τοῦ τὰ μὲν φυσικὰ σώματα σύνδετα εἶναι· πᾶν δὲ σύνδετον ἀρχὰς ἔχειν τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· ἅπαν γὰρ τὸ φύσει ἢ σώμμι ἐστὶν ἢ ἔχει σῶμα· ἅμφω δὲ σύνδετα. Ibidem p. 1. b.

8. Ἰστέον, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς ἀπορεῖ πρὸς τὸν ἀποδοθέντα λόγον τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τοιαῦτα· ὅτι τὸ σῶμα ἐστὶ ἐν ἐκφανείᾳ, ὅτι κοινόμενος ἐστὶ ὁ τόπος, ὅτι οὐ πᾶν σῶμα ἐν τόπῳ· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀπλανής· ὅτι, ἐὰν συναχθῶσιν αἱ σφαῖραι, καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς οὐκ ἐστὶ ἐν τόπῳ· ὅτι τὰ ἐν τόπῳ ὄντα μηδὲν αὐτὰ κινήθῃ, ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὰ περιέχοντα αὐτὰ, οὐκέτι ἐστὶ ἐν τόπῳ. Ibidem p. 141. media.

9. Καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς φαίνεται τὴν ἐγνωσμένην ταύτην ἐσχηκώς περὶ τοῦ τόπου, ἐν οἷς φησιν ὡς ἐν ἀπορίᾳ προάγων τὸν λόγον· Μήποτε οὐκ ἐστὶ καθ' αὐτὸ

οὐσία τις ὁ τόπος, ἀλλὰ τῇ τάξει καὶ θέσει τῶν σωμάτων λέγεται κατὰ τὰς φύσεις καὶ δυνάμεις· ὁμοίως δ' ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν καὶ ὅλως τῶν ἀνομοιομερῶν, εἴτε ἐμψύχων εἴτε ἀψύχων, ἐμμορφον δὲ τὴν φύσιν ἐχόντων· καὶ γὰρ τούτων τάξεις τις καὶ θέσεις τῶν μερῶν ἐστὶ πρὸς τὴν ὅλην οὐσίαν· διὸ καὶ ἕκαστον ἐν αὐτοῦ χώρᾳ λέγεται τῷ ἔχειν τὴν οἰκείαν τάξιν· ἔπει καὶ τῶν τοῦ σώματος μερῶν ἕκαστον ἐπιποδῆσαι ἔν καὶ ἀπατήσεις τὴν ἑαυτοῦ χώραν καὶ θέσιν, Ibidem p. 149. b.

10. Θ. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἑαυτοῦ Φυσικῶν καὶ καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν τὴν κίνησιν θεωρεῖσθαι φησι γράφων οὕτως· Περὶ δὲ κινήσεως τὸν μὲν καθόλου καὶ κοινὸν λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνέργειά τις ἐστὶν ἀτελής τοῦ δυνάμει ὄντος ἢ τοιοῦτον, καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν. [Ἔοικε δὲ καὶ νῦν κίνησιν κοινῶς τὴν μεταβολὴν λέγειν· καὶ γὰρ ὁ ὁρισμὸς ὁ λέγων ἐντελέγειαν τοῦ δυνάμει, ἢ τοιοῦτόν ἐστιν, οὐ τῆς κυρίως κινήσεως ἐστίν, ἀλλὰ καὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ ὅλως πάσης μεταβολῆς. Διὸ καὶ] προελθὼν ὀλίγον ὁ Θ. ζητεῖν δεῖν φησι περὶ τῶν κινήσεων, εἰ αἱ μὲν κινήσεις εἰδὶν, αἱ δὲ ὥσπερ ἐνέργειαι τινες. Ibid. p. 201 et 202. Cf. Fragm. I.

11. Ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ κινήσεως· οἰκειότεραν δὲ ὑπὲρ καὶ λέγομεν καὶ ἐστίν, ἐνέργειαν τοῦ δυνάμει κινητοῦ, ἢ κινήτον, κατὰ γένος ἑκαστὸν τῶν κατηγοριῶν, ὅσον οὐσίας, ποσοῦ, ποιοῦ, πορητοῦ, τῶν ἄλλων· οὕτω γὰρ ἀλλοιώσεις, αὐξήσεις, φθορά, γενέσεις, καὶ αἱ ἐναντίαι ταύταις. Ἐν τῷ τρίτῳ δὲ, οἶμαι, σφαιρότερον ταῦτα γέγραπεν· ἐν μὲν τῷ ἀφορισμῷ τῆς κινήσεως τοιαῦτα φαινόμενα αὐτῆς εἶδη, ὅσαι κατηγορίαι· τὴν γὰρ τοῦ δυνάμει ὄντος, ἢ τοιοῦτον, ἐντελέγειαν, κίνησιν. Καὶ τοῦτο δὲ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ φησί· τοῦ δὲ πρὸς τι κίνησις τοῦ μὲν κατὰ λόγον οὐκ ἐστὶ, τοῦ δὲ κατὰ δυνάμιν ἐστίν· ἢ γὰρ ἐνέργεια κίνησις τε καὶ καθ' αὐτό. Ibid. p. 94. med.

12. Θ. ἐν τρίτῳ τῶν Φυσικῶν ἢ περὶ οὐρανοῦ τὰ γινόμενα διαίρει οὕτως· ἢ γὰρ ὑπὸ ὁμοίου γίνεται, ὡς ἀνθρώπος ὑπὸ ἀνθρώπου, καὶ θερμὸν ὑπὸ θερμοῦ, ἢ ὑπὸ ἐναντίου, ὡς ὀρῶμεν τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰς ἀστραπὰς· ὑπὸ γὰρ ψυχρότερος ἢ τούτου τοῦ πυρὸς ἐν τῷ αἰερί γενέσεις, ἀθροίζοντας εἰς ἐν τὸ ἐν αὐτοῖς θερμὸν ἐκπυροῦντας· ἢ τρίτον ὑπὸ ἐντελέγειας ὅλως ὄντος, ὡς καὶ ὁ μακρὸς ὑπὸ

γὰρ ἐνταλῆς οὐσης τῆς μάλιστα γίνεται, οὔτε δὲ ὁμοίως
εἰ οὔτε ἐναντίας τοῖς γινόμενοι· καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου δέ-
φου γινόμενα ὑπὸ ἐνταλῆς γίνεται· καὶ γὰρ αὐτὸς οὔτε
ὁμοίως οὔτε ἐναντίος τοῖς γινόμενοις. Ibid. p. 187. vers.
finem.

13. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως λέγει, ὅτι αἱ μὲν
δρεῖξεις καὶ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ὁργαὶ σωματικαὶ κινήσεις εἰσὶ
καὶ ἀπὸ τούτου ἀρχὴν ἔχουσιν· ὅσαι δὲ κρίσεις καὶ θεωρίαι,
ταύτας οὐκ ἔστιν εἰς ἕτερον ἀγαγεῖν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ
καὶ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ τέλος· εἰ δὲ θῆ καὶ ὁ νοῦς, κρεῖτ-
τόν τε μέρος καὶ θειότερον, ὅτε δὴ ἔξωθεν ἐπαισιῶν καὶ
παντελείας· Καὶ τούτοις ἀπάγει· ὑπὲρ μὲν οὖν τούτων
σκαπτόμενος· εἰ τίνα χωρισμὸν ἔχει πρὸς τὸν ὅρον· ἐπεὶ τό γε
κινήσεις εἶναι καὶ ταύτας ὁμολογούμενον. Ibid. p. 225. post
medium.

14. Θ. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως, θαναστιὰ,
φθὸν, φάινεταί κατ' αὐτὴν ὅτι τὴν φύσιν τῆς κινήσεως,
οἷον εἰ μὴ ἔστιν αὐτῆς ἀρχή, πέρας δὲ ἐστί· πῶς δὲ τὰ
μὲν πέρας ἀδιαίρετον ἐλαμβανόμεν, τὴν δὲ ἀρχὴν ἐπ' ἄπειρον
διαίρετόν; δυνατόν γὰρ τοῖς αὐτοῖς χωριζόμενον λόγοις καὶ τὸ
πέρας τοῦ συνεχοῦς ἐπ' ἄπειρον διαίρετον λαβεῖν, καὶ τὴν
ἀρχὴν ἀδιαίρετον. Ibid. p. 230. media.

15. Ο δὲ νοῦς πῶς ποτε ἔξωθεν ὦν καὶ ὥσπερ ἐπίθε-
τος ὅπως συμφυῆς; καὶ τίς ἡ φύσις αὐτοῦ; Τὸ μὲν γὰρ
μηδὲν εἶναι κατ' ἐνέργειαν, θανάμει δὲ πάντα, καλῶς·
ὥσπερ καὶ ἡ αἰσθησις· οὐ γὰρ οὕτως ληπτέον, ὥς οὐδὲ
αὐτός· ἐριστικόν γὰρ· ἀλλ' ὡς ὑποκειμένην τινὰ δύναμιν,
καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν· ἀλλὰ τὸ ἔξωθεν ἄρα οὐχ ὡς
ἐπίθετον, ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτῇ πρώτῃ γενέσει συμπεριλαμβάνον
θετέον. Πῶς δὲ ποτε γίνεται τὸ νοητὸν, καὶ τί τὸ πάσχειν
αὐτόν; θεῖ γὰρ, εἴπερ εἰς ἐνέργειαν ἤξει, καθάπερ ἡ αἰσθη-
σις· ἀπομάτω δὲ ὑπὸ νόματος τί τὸ πᾶθος, ἢ ποία μετα-
βολή; καὶ πότερόν ἀπ' ἐκείνου ἢ ἀρχῇ ἢ ἀπ' αὐτοῦ; τὸ
μὲν γὰρ πάσχειν ἀπ' ἐκείνου δόξειεν ἂν· οὐδὲν γὰρ ἀφ' ἐαυ-
τοῦ τῶν ἐν πᾶθει· τὸ δὲ ἀρχὴν πάντων εἶναι, καὶ ἐπ'
αὐτῇ τὸ νοεῖν καὶ μὴ, ὥσπερ ταῖς αἰσθησίαις, ἀπ' αὐτοῦ.
Τῶν δ' ἂν φανείη καὶ τοῦτο ἄτοπον, εἰ ὁ νοῦς ὕλης ἔχει
φύσιν μηδὲν ὦν, ἅπαντα δὲ δυνατός· καὶ τὰ ἐφεξῆς μακρόν
ἂν εἴη παραδέσθαι, καθὼς μὴ μακροδὲς εἰρημένα, ἀλλὰ
λίαν συντόμως τε καὶ βραχέως τῇ γε λέξει· Ἔστι δὲ ἐν τῷ

πέμπτῳ τῶν Φυσικῶν, δαυτέρῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς, ἐξ ὧν ἀπάντων δῆλόν ἐστιν, ὅτι καὶ περὶ τοῦ δυναμικοῦ τοῦ σχεδὸν ταῦτα διαποροῦσιν, εἴτε ἐκωθέν ἐστὶν εἴτε συμφυῆς. Theophrastus ad librum 3. de anima p. 94. post initium.

16. Θεόφραστος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς κινήσεως τῆς λογικῆς τοῖς ἀνέμοις φησὶ γίνεσθαι διὰ τὸ μὴ ἀπλῶς αὐταὺς ἐκ ξηρῆς καὶ θερμῆς ἀναθυμιάσεως γίνεσθαι· αὐτὸ γὰρ ἂν ἐφέροιντο. Alexander Aphrod. in Meteorol. p. 100. b.

Θεόφραστος τὸν Προμηθεὺς φησὶ σοφὸν γινόμενον μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας· ὅθεν καὶ διαδοῆναι τὸ μῦθον, ὡς ἄρα πνεῦς μεταδοίη. Scholium ad Apollonij Rhodij 2. vers. 1248.

Θεόφ. ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν (τὸν ἰούλου) καλεῖσθαι. Idem ad 1. v. 972. Eandem epistolam nominat Diogenes Laert. 5, 37. οὗτος τὰ τε ἄλλα καὶ περὶ δικαστηρίου τοιαῦτα διέλεκται ἐν τῇ πρὸς Φανίαν τὸν περιπατητικὸν ἐπιστολῇ. Οὐ γὰρ οἱ πανήγυριν, ἀλλ' οὐδὲ συνέδριον ῥάδιον, οἷόν τις βούλεται, λαβεῖν· αἱ δὲ ἀναγνώσεις ποιοῦσιν ἐπανορθώσεις· τὸ δὲ ἀνάβιβλεσθαι πάντα καὶ ἀμελεῖν οὐκέτι φέρουσιν αἱ ἡλικίαι. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ σχολαστικὸν (ἑαυτὸν;) ὠνόμαξε. Ubi iudicium videtur dici consensum virorum doctorum, qui legere et exhibere iudicandos libros suos solebat, ut videtur, Theophrastus.

XX. Ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

Θ. ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ γράφει (περὶ Ἀναξαγόρου) οὕτως· Οὕτω μὲν οὖν λαμβανόντων, δόξειεν ἂν ποιεῖν τὰς μὲν ὑλικάς ἀρχὰς ἀπείρους, ὡς εἴρηται· τὴν δὲ τῆς κινήσεως καὶ τῆς γενέσεως αἰτίαν μίαν· εἰ δὲ τις τὴν μίαν τῶν ἀπάντων ὑπολάβοι μίαν εἶναι φύσιν ἀόριστον καὶ εἶδος καὶ κατὰ μέγεθος, ὅπερ ἂν δόξεις βούλεσθαι λέγειν, συμβαίνει δύο τὰς ἀρχὰς αὐτῷ λέγειν, τὴν τε τοῦ ἀπείρου φύσιν καὶ τὸν νοῦν· ὥστε πάντως φαίνεται τὰ σωματικὰ στοιχεῖα παραπλησίως ποιῶν Ἀναξιμάνδρῳ. Simplicius ad Physic. p. 33. post mediam.

XXI. Περὶ Μεταφορῶν.

Θ. ἐν τετάρτῃ περὶ Μ. εἶρηκε κατὰ λέξιν· ἐπεὶ καὶ αἱ πλωτῖδες αὐταὶ νεφέλαι καὶ αἱ συνεστῶσαι, ἀκίνητοι δὲ καὶ τοῖς ῥωμασίν ἐκλενοὶ, δηλοῦσι διαφορὰν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὐτε ἐξυδατουμένης οὐτε ἐκπνευματουμένης. Plutarchi Quaest. graecae c. 7.

Idem Theophrasti τὰ πρὸς τοὺς Φυσικοὺς laudavit c. Colotem c. 14. p. 162. Hullen.

XXII.

1. Ὀστρακισθῆναι πρῶτον Ἀθήνησι. Θησεῖα ἱστορεῖ Θ. ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. Suidas sub v. Ἀρχὴ Σκυρία. ubi vide Kusteri annotationem. Excerpsit locum Apostolius Adag. 4, 31.

2. Ἀρχὴ ἀνδρῶν δεικνύσκει. — Ἀριστοτέλης καὶ Θ. Βίαντες ἀνὰ φασιν. Idem sub his vocibus, et Apostolius 4, 51. qui addit ἐν τῷ παροιμῶν.

3. Γλώσση ματαία ζημία προστρίβεται· Αἰαγίλου (Promethei v. 329.) τὸ μὲν ἀπόφθεγμα Βίαντος, ὡς παροιμία δὲ λαμβάνεται, ὡς μαρτυρεῖ Θ. ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Apostolius Adag. 6, 36.

4. Θ. Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν τὸν Ἐμπεδοκλῆ γινέσθαι καὶ μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασι· καὶ γὰρ ἐκείνον ἐν ἔπει τὸν περὶ φύσεως λόγον ἐξενεγκεῖν. Diogenes Laert. 8, 55.

5. Idem 9, 21. in Parmenide: τοῦτον Θ. ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἀντισθένης φησὶν ἀκούσαι. et sect. 22. καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ταυτὸν εἶναι, καθά μὲν ἔνι καὶ Θ. ἐν ταῖς Φυσικοῖς, πάντων σχεδὸν ἐκτεθήμενος τὰ δόγματα.

Theophrasti librarius Μεταφορῶν nominat et narrationem de Diogene Cynico a murel vitae rationem instituendas edocto tradit Idem Diogenes 6, 22.

XXIII. Περὶ Ρητορικῆς.

Διόπερ Θ. παραδειγμα ἐκτέθειται μεγαλοπρεπείας, τὸ ταυτὸν πᾶσι· τῶν μὲν περὶ τὰ μηδενὸς ἄξια φιλοσοφῶν.

quae constant insulae in Lydia natant. Idem ibid. Cf. Varro R. R. 3, 17, 4. Strabo 13. p. 469. Lips.

4. Th. est auctor, in Ponto quoque quosdam amnes crescere tempore aestivo: quatuor autem esse iudicant causas. Aut quia tunc maxime in humorem mutabilis terra est, aut quia maiores in remoto imbres sunt, quorum aqua per secretos cuniculos reddita tacite suffunditur. Tertia, si crebrioribus ventis ostium caeditur et reverberatur fluctu, amnis restitit: qui crescere videtur, quia non effunditur. Quarta ratio est siderum: haec enim quibusdam mensibus magis urgent et exhauriunt flumina: quum longius recesserunt, minus consumunt atque trahunt. Itaque quod impendio solebat, id incremento accedit, Idem ibid. c. 26.

XXV.

1. Lapidinās Cadmus Thebis, aut, ut Theophrastus, in Phoenice invenit. — Tarres, ut Aristoteles, Cyclopes, Tirynthii, ut Theophrastus. — Aes constare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delam Phrygem putat. — Picturam in Aegypto Gyges Lydus, in Graecia vero Euchir Daedali cognatus, ut Aristoteli placet, ut Theophrasto, Polygnotus Atheniensis. Plinius h. n. 7. c. 56. sect. 57. Videtur excerptus esse locus e libro περὶ σπογγίων.

2. Theophrastus tradit, invectitias esse in Asia columbas et pavones et corvos, et in Cyrenaica vocales ranas. Idem 10. c. 29. s. 41.

3. Theophrastus prodit, boves quoque pisce vesci, sed non nisi vivente. Idem 11. c. 53. s. 116.

4. Theophrastus celerius contorqui dextri lateris instructum, difficilius a supernis. Idem 28. c. 4. s. 14.

5. Th. in Thurijs Crathim candorem facere, Sybarim nigritiam bobus ac pecori. — Theophr. hoc idem fieri in Aethiopia eiusdem nominis fonte. (explere olei vicem fontem.) — Th. Marsyas fontem in Phrygia ad Celaenarum oppidum saxa egerere. Idem 31. c. 2. s. 9. 13. et 16.

6. In aqua Stygis esse pisces parvos tradit Th. letales et ipsos, quod non in alio genere mortiferorum fontium. Idem ibid. s. 19.

quibus alimentum ex proximo est: fluminum vero vis ex intimo manat, utraque excipitur, quam radicibus evagari licet. Deinde succisae arbores plus humoris desiderant: non enim id, quo vivant, sed quo crescant, trahunt. Idem ait circa Arcadium, quae urbs in Creta insula fuit, fontes et rivos substitisse, quia desierit coli terra, diruta urbe: postea vero quam cultores receperit, aquas quoque recepisse. Causam siccitatis hanc ponit, quod obduruerit constricta tellus, nec potuerit imbres inagitata transmittere. Quomodo ergo plurimos videmus in locis desertissimis fontes? Seneca Quaest. nat. 3. c. 11. Indidem Plinius 31. c. 4. Nascuntur fontes decisis plerumque silvis, quos arborum alimenta consumebant, sicut in Haemo, obsidente Gallos Cassandro, cum valli gratia silvas cecidissent. Plerumque vero damnosi torrentes corrivantur, detracta collibus silva, continere nimbos ac digerere consueta. Et coli moverique terram, callumque summo terrae cutis solvi, aquarum interest. Proditur certe in Creta expugnato oppido, quod vocabatur Arcadia, cessasse fontes, ampesque, qui in eo situ multi erant; rursus condito post sex annos emeruisse, uti quaeque coepissent partes coli. Terras quoque motus profundunt sorbentque aquas: sicut circa Rhaneum Arcadiae quinquies accidisse constat. Sic et in Coryca monte annis erupit, posteaque coeptus est coli. Illa mutatio mira, ubi causa nulla evidens apparet, sicut in Magnesia calidas factas frigidas, salis non mutato sapore. Et in Caria, ubi Neptuni templum est, annis, qui fuerat ante dulcis, mutatus in salem est. — Mutantur et colores aquarum, sicut Babylone lacus aestate rubras habet diebus XI. Et Borysthenes aestatis temporibus coeruleus fertur, quam communem aquarum tenuissimus, ideoque innatans Hypani. In quo et illud mirabile, Austriis flantibus superiorem Hypanin fieri. Sed tenuitatis argumentum et aliud est, quod nullum halitum, non modo nebulam emittat. Qui volunt diligentes circa hoc videri, dicunt, aquas graviores post brumam fieri. Vide Fragm. II. *περὶ υδάτων*.

2. In Macedonia quoque, ut ait Th., est flumen, ad quem, qui facere albas oves volunt, adducunt quod ut dicitur potavera, non aliter quam insectae mutantur. At si illis lana opus fuerit pulla, paratus gratuitus inspector est; ad Peneion eundem gregem appellant. Idem ibid. c. 25.

3. Lapides sunt multi pumicosi et levea, ex quibus

despicior. Cur aspiciebas vicinam? Quid cum ancillula loquebaris? De foro veniens quid attulisti? Non amicum habere possumus, non sodalem. Alterius amorem suum odium suspicatur. Si doctissimus praeceptor in qualibet urbium fuerit, nec uxorem relinquere, nec cum sarcina ire possumus. Pauperem alere difficile est, divitem ferre tormentum. Adde, quoniam nulla est uxoris electio, sed qualiscunque obvenerit, habenda, si iracunda, si fatua, si deformis, si superba, si foetida, quodcunque vitii est, post nuptias discimus. Equus, asinus, bos, canis et vilissima mancipia, vestes quoque et lebetes, sedile ligneum, calix et urceolus fictilis probantur prius et sic emuntur: sola uxor non ostenditur, ne ante displiceat, quam ducatur. Attendenda semper eius est facies, et pulchritudo laudanda: ne, si alteram aspexeris, se existimet displicere. Vocanda domina, celebrandus natalis eius, iurandum per salutem illius; ut sit superstes, optandum ⁸⁾, honoranda nutrix eius, et gerula, et servus, patrinus ⁹⁾, et alumnus, et formosus assecla, et procurator calamistratus, et in longam securamque libidinem exectus spado: sub quibus nominibus adulteri delifescunt. Quoscunque illa dilexerit, ingratis amandi. Si totam domum regendam ei ¹⁰⁾ commiseris, serviendum est. Si aliquid tuo arbitrio reservaveris, fidem sibi haberi non putabit, sed ¹¹⁾ in odium vertetur ¹²⁾ ac iurgia: et nisi cito consulueris, parabit venena. Anus et aruspices ¹³⁾ et hariolos et iustitores gemmarum sericarumque vestium si intromiseris, periculum pudicitiae est; si prohibueris, suspicionis iniuria. Verum quid prodest etiam diligens custodia, quum uxor servari impudica non possit, pudica non debeat? Infida enim custos est castitatis necessitas: et illa vere ¹⁴⁾ pudica dicenda est, cui licuit peccare, si voluit. Pulchra cito adamatur, foeda facile concupiscit. Difficile custoditur, quod plures amant. Molestum est possidere, quod nemo habere dignetur ¹⁵⁾. Minore tamen miseria deformis habetur, quam formosa servatur. Nihil tutum est, in quod ¹⁶⁾ totius populi vota suspirant. Alius forma, alius ingenio, alius facietis, alius liberalitate sollicitat. Aliquo modo vel aliquando ¹⁷⁾ expugnatur, quod undique incessitur. Quod

8) orandum V. 9) paternus V. 10) om. V. 11) et V.
 12) vertitur V. 13) aurifices V. 14) Illa vero V.
 15) dignatur. Minori V. 16) quo V. 17) vel al.
 om. V.

si propter dispensationem domus et languoris solatia et fugam solitudinis ducuntur uxores, multo melius servus fidelis dispensat, obediens auctoritati domini, et dispensationi.¹⁸⁾ eius obtemperans, quam uxor: quae in se existimat dominam, si adversum.¹⁹⁾ viri faciat voluntatem, id est, quod placet, non quod iubetur. Assidere autem aegrotanti magis possunt amici et²⁰⁾ vernulae beneficiis obligati, quam illi, quae nobis imputat²¹⁾ lachrymas suas, et haereditatis spe vendit illuviem²²⁾; et sollicitudinem iactans languentis animum desperatione conturbat²³⁾. Quodsi ipsa²⁴⁾ languerit, coaegretandum est, et nunquam ab eius lectulo recedendum. Aut, si bona fuerit et suavis uxor, quae tamen rara avis est, cum parturiente gemimus, cum periclitante torquemur. Sapiens autem nunquam solus esse potest: habet secum omnes, qui sunt, qui unquam²⁵⁾ fuerunt boni, et animum liberum quocunque vult transfert. Quod corpore non potest, cogitatione complectitur. Et si hominum inopia fuerit, loquitur cum deo. Nunquam minus solus erit, quam cum solus fuerit. Porro liberorum causa uxorem ducere, ut vel nomen nostrum non intereat, vel habeamus senectutis praesidia, et certis utamur haeredibus, stolidissimum est. Quid enim ad nos pertinet recedentes e mundo, si nomine nostro alius nominetur²⁶⁾, quum et filius non statim patris vocabulum referat, et innumerabiles sint, qui eodem appellantur²⁷⁾ nomine? Aut quae senectutis auxilia sunt, enumerare²⁸⁾ domi, qui aut prior te forte moriatur, aut perversissimis²⁹⁾ sit moribus? aut certe, quum ad naturam actatem venerit, tarde ei videaris mori? Haeredes autem meliores et certiores amici sunt et propinqui, quos iudicio deligas³⁰⁾, quam quos velis nobis habere cogaris. Licet certior³¹⁾ haereditas sit, dum advivis, bene abuti³²⁾ substantia tua, quam tuo labore quaesita in incertos usus relinquare. Haec et huiusmodi Theophrastus disserens quem non suffundat³³⁾ Christianorum?

Ὅτι ὁ Θεόφραστος ἀντιλέγει τῷ Πλάτῳ περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀληθῆ καὶ ψευδῆ ἥδονην, ἀλλὰ πάσας ἀληθεῖς. Εἰ

- 18) dispositioni V. 19) adversus V. 20) amici et om. V.
 21) imputet V. 22) vendat ingluviem V. 23) conturbet,
 omisso desperatione V. 24) ipsa om. V. 25) quicunque V.
 26) non vocetur V. 27) appellantur V. 28) nutrire V.
 29) perversis moribus sit V. 30) eligas V. 31) certa V.
 32) uti V. 33) q̄ oro suffundant V.

γὰρ ἐστὶ τις, φησὶν, ἡδονὴ ψεύδης, ἔσται τις ἡδονὴ οὐχ
 ἡδονή· ἢ μάλιστα μὲν οὐδὲν συμβήσεται τοιοῦτον· καὶ γὰρ
 ἡ ψεύδης δόξα οὐδὲν ἦτιον δόξῃ· εἰ δὲ καὶ συμβαίη τι
 αἰτοπον, τὴν ἐσχάτην ἡδονὴν δοκεῦσαν εἶναι μὴ εἶναι ἡδονήν·
 ἐπεὶ καὶ ὄντι· ἄλλως οὐκ ὄν ἀπλῶς οἷον τὸ γεννητὸν, οὐχ
 ὅπερ ὄν. Καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης τινὰς ἡδονὰς πρὸς τε εἶναι
 ἡδονὰς ἀξιοῖ, καὶ οὐχ ἀπλῶς· εἶδον τὰς τῶν νοσούντων καὶ
 τῶν πικρῶ χρωμένων ὡς γλυκεῖ. Ἔτι φησὶν ὁ Θεόφραστος
 τριχῶς τὸ ψεῦδος· ἢ γὰρ ὡς εἶδος ἐπίπλαστον, ἢ ὡς λόγος,
 ἢ ὡς πρᾶγμα τι ὄν. Κατὰ τί οὖν, φησὶν, ἡ ἡδονὴ ψευ-
 δής; οὔτε γὰρ ἡθὸς ἡδονή, οὔτε λόγος, οὔτε ὄν, οὐκ ὄν·
 τοιοῦτον γὰρ τὸ πρᾶγμα τὸ ψευδές, ἐν τῷ μὴ εἶναι χαρακτη-
 ριζόμενον. Ἡ ῥητέον, ὅτι κατὰ τοὺς τρεῖς διορισμοὺς ἐστὶ
 ψεύδης ἡ ἡδονή· καὶ γὰρ ἐπίπλαστος ἡ τοῦ ἐπιπλάσιον
 ἡθους, καὶ ἄλογος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς εἰς τὰ ψεῦδος
 ἀποπλανηθεῖσα δόξα καὶ τούτῳ ἐφηδομένη· καὶ μὴ οὔσα,
 ἢ κατὰ ἀπουσίαν τοῦ λυπηροῦ φανταζομένη (ἢ) ἡδονή, καὶ
 ταῦτα μὴ παρόντος ἡδέος; Olympiodori commentar. ad Pla-
 tonis Philebum p. 269. ubi verba ἐπεὶ καὶ ὄντι· ἄλλως —
 ἀπλῶς οἷον, ita fortasse scribenda et distinguenda sunt:
 ἐπεὶ καὶ ὄν τι, ἀλλ' ὡς οὐκ ὄν ἀπλῶς, οἷον τὸ γεννητὸν
 οὐχ ὅπερ ὄν.

DE
A V C T O R I T A T E,
INTEGRITATE, ARGVMENTO,
ORDINE, METHODO
ET
P R E T I O L I B R O R V M
DE
HISTORIA ET CAVSIS PLANTARVM.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

1910

CHICAGO, ILL.

DE AVCTORITATE, INTEGRITATE, ARGVMENTO, ORDINE, METHODO ET PRETIO LIBRORVM DE HISTORIA ET CAVSIS PLANTARVM.

§. 1.

Unde profectus quid consilii in conscribenda historia de plantis Theophrastus fuerit secutus, ex ipsa operis inspectione et consideratione, comparati cum historia Aristotelica de animalibus, quod magistri exemplum discipulus imitatus esse videtur, facile est coniectura assequi. Viam quoque et rationem videmus, qua uterque cum in animalium tum in plantarum historia explicanda perrexit usque ad rerum causas investigandas atque interpretandas. Praescriptionem autem legis, quam sibi ipse dixerat, ingenio suo inventam, in ordinandis, coniungendis, explicandis, augendis atque emendandis notitiis non solum a variis scriptoribus traditis, sed etiam ex ipsa naturae investigatione collectis, Aristoteles ipse diligenter exposuit in libro, quem praepostere Editiones vulgatae librum primum numerant de partibus animalium. Locum ei summum nuperrime assignavit universitatis literariae Pragensis Doctor *Francisc. Nicol. Titze* eumque passim emendatum versione et annotationibus illustravit. Quaeri autem potest, eademne lex et methodus utriusque doctrinae conveniat, an diversa ratio historiae plantarum ordinandae atque explicandae potius invenienda fuerit. E natura huius quaestionis iusta nascitur dubitatio, num magistri legem, animalium historiae praescriptam, discipulus per omnes doctrinae partes in historia plantarum condenda exsecutus fuerit, an diversa utriusque disciplinae natura et conditio discipulum deflectere a via recta magistri, et per divortia et compendia quaedam analogiae et similitudinis causas et verum quaerere coegerit. Quid enim? Nonne videmus, quantum intersit inter eam cognitionem, quae investigatione non adeo operosa et difficili de corporis humani partium externarum et internarum fabrica et muneribus, causisque sanitatis, morborum et mortis acquiri potest, atque eam notitiam naturae et virium plantarum, quam vulgus agri-

solarum, hortulanorum, rhizotomorum, fabrorum lignario-
 rum, pharmacopolarum et medicorum vel diligentia culturae
 vel usu et experimentis collectam hucusque secutum est, par-
 tim etiam monumentis literarum proditam habemus? Maxime
 vero omnium ad hunc usque diem non tam in cognitione par-
 tium internarum, quas perspicacia pertinax virorum doctorum
 oculis vitro armatis persecuta est, quam in earum muneribus
 usque explicandis laboramus ubique haeremus; necdum
 emolumentis conspici et confessi multum ad naturam et officia
 partium internarum cognoscenda vel omnino ad usum culturae
 hortensium et silvaticarum plantarum e diligentissima anatomo-
 rorum botanicorum investigatione redundavit. Quid igitur
 miramur, Theophrastum, ubi secutus legem et ordinem a ma-
 gistro praescriptum ad partium internarum naturam explican-
 dam pervenerat, confugisse ad similitudinem et comparationem
 animalium, quae usque ad hunc diem varie et tentata et
 reprobata, tot tantosque in natura plantarum, tantopere di-
 versa ab animalium natura, erroret peperit? cum partium
 internarum munera et usus multo difficilius atque obscurius in
 structura dissimillima agnosci possint, nec fere aliter investi-
 gari nisi culturae curiosae experimentis operosis, per annos
 continuatis et mirum in modum variatis. In loco vero prin-
 cipe et parte nobilissima physiologiae plantarum, quae est de
 generatione, quanquam parum absuit, quin in palmae et mali
 Medicae floribus partes genitales agnosceret, si ad diligentem
 florum aliorum naturae, singulos per gradus perfectiorum plan-
 tarum pedetentim descendens, comparationem propria expe-
 rimenta accessissent, notitia tamen ab aliis tradita contentus
 quaerere superseedit, quid veri inesset opinioni Empedoclis a
 magistro etiam repetitae, qui non solum semina plantarum
 cum ovibus animalium comparaverat, sed etiam sexum utrum-
 que, qui in animalium genere divisus corporibus sit, in
 plantis in uno eodemque corpore coniunctum esse statuerat.
 Manifestum hinc fit, Theophrastum in ea parte historiae
 plantarum, quae partes earum internas tractat, longissimo
 intervallo a magistri exemplo distare oportuisse, neque omnino
 libros de causis plantarum cum magistri libris de partibus,
 generatione, respiratione, vigilia et somno, vita et senectute
 animalium, quos vulgo Parvorum Naturalium nomine compre-
 hendunt, posse comparari. Accedit, quod magister praeter
 ingenium multo perspicacius in elaboranda historia anima-
 lium adiutus fuit et sublevatus subsidio Alexandri liberali-
 tate undique ad eum congestis, quorum usum diligentissima

sectione, investigatione et comparatione animalium cognitorum inter se invicem, adeoque partium verbis difficulter explicandam picturis ad historiam perficiendam fructuosissimum reddidit. Theophrastus contra praeter praecepta et doctrinam a magistro acceptam, et notitias a physiologis, velut Empedocle, eiusque discipulo Menestore, Democrito, Chidemo similibusque, et rei rusticae et hortorum culturae scriptoribus, partim etiam ex Itinerariis civium suorum, praecipue Alexandri comitum, collectas parum admodum e proprio usu experientiaque sua ad ordinandam et condendam historiam plantarum earumque causas explicandas attulisse videtur, quod manifestum facit praecipue repetita toties formula solennis *περὶ τούτων ἐπινοήσεων*, vel *τοῦτο σκεπτέον*, etiam in dubitatione ea, quam non tam difficile erat vel inquisitione accurata vel experimento tollere. Nam quod quidam vidit, Theophrastum hortum plantis refertum coluisse cum Demosthene Phalereo, scholae legatum in testamento a Diogene Laertio servato, nihil quidem mentis horti ibi facti parum valere videtur ad scientiam propriis experimentis partim a Theophrasto comprobandam. Atque ita iam reuicimur ad quaestionem primo loco propositam, quid consilii Theophrastus, uti usu rei herbariae et experientia destitutus, in condenda plantarum historia fuerit secutus.

¶ Notitiae vulgares et communes, undique collectas, cum

nominebus plantarum in usum civium suorum receptis digerere, ordinare et in formulam doctrinae redigere voluisse Theophrastum, multis argumentis cognoscimus. Atque haec causa fuit, quae eum nomine saepe cum pluribus plantis propter aliquam vel formae vel virium similitudinem communicata adhibere atque usurpare coegit. Quo nomine saepe reprehensus Theophrastus facillimam tamen et iustam habet excusationem. Scilicet homo Graecus Graecis scripsit, quibus si prodesse voluit, sermonem eo debuit uti, qui ab omnibus, certe civibus Atticis, posset intelligi. Videmus enim exemplo systematicorum rei herbariae scriptorum nostri aevi, e sermone non solum peregrino, sed saepius barbaro et pleurumque imperite ficto et ad similitudinem aliquam graeci conformato, quo plerique omnes hodie utuntur, nihil commodi ad publicam et communem vel cognitionem rei herbariae vel culturam earum agrariam et hortensem redundasse, neque magis redundare posse, nisi quis interpretes inter-

veniat, qui sermone populari nōticias collectas et doctrinās praecepta contracta et declarata exemplis ad usum communem transferat. Incommodum verō illud, quod viri docti multi in scriptis Theophrasti reperisse sibi videntur, et in maius auctum toties accusant, potius mihi testimoniū contra lectorum socordiam et levitatem perhibere videtur. Meminisse enim debebant, Theophrastum ubique nominibus Atticis plantarum uti, veluti brassicam *ράραρον*, nominat, quam dialecti ceterae *κράμβη*. Deinde si quando vel invitus nominibus plantarum eiusmodi utitur, quae cum pluribus generibus diversis communicata fuerunt, tum vero vel ipse locus atque ordinis ac generis descriptio satis docet, plantam synonymam pertinere ad aliud genus. Exempli causa *ἰσν*, *ἀνθεμον*, *σχινον* et *ἀμαρακον* nomina. Praeterea ubi plures uno in loco nominare vel enarrare cogitur, saepiuscule ipse lectorem de *ὁμωνυμία*, ne nomenum confusione fallatur, admonet, velut in historia hellebori nigri et albi, strychni generibus diversis et aliis facit. In paucis dubius adhuc haereo, cuiusnam causae assignem nominis variationem, veluti cum castaneam nucem *Διὸς βάλανον*, interdum aut *κάρνον*, *ἐμβόρνον* aut *καοταναικόν* appellat. Hoc vero unum exemplo magistri confusus licere et sibi in condenda plantarum historia putavit, uti classium familiarumque atque omnino plantarum earum, quibus aliqua vel formae vel naturae similitudo et cognatio est, nomina nova ipse inveniret, pluresque numero eodem nomine comprehenderet, quo melius multitudo similium uno veluti conspectu agnosci et natura earum designari posset. Huc pertinent vocabula a florum similitudine deducta, *κολοβοκρότη*, quo nomine flores papilionaceos a botanicis nostris dictos appellare solet, alia genera a floris similitudine *ἀνθώδη* vel *διανθώδη* vel *βουώδη*, quaedam a radicum forma simili *βαλβαώδη* vel *καπαλόροφα* vel *σαρκόριζα* et *φλοιόροφα*, alia *μήτεροροφα* et *ἐπιτολαιοροφα*, quaedam a caulium forma et durationis tempore *ἐπταεόκαυλα*, *ναρθηκώδη* et *ἐκτενοκαυλα*, a foliorum similitudine *κνιγωώδη* et *πηγνία*, a fructus forma *βαλακώδη* et *καρνώδη*, a seminum simplici natura aut composita *μονόθρονα* et *δίθρονα*, a formae atque habitus totius similitudine, vitae duratione atque usu humano *περώδη*, *αιρώδη*, *φρυγανία*, *σταμνώδη*, *δένδρα* distinxit, atque haec ipsa *δένδρα* in *ἀλσώδη*, *φιλύδρα*, *πάρωδρα*, *φίλοψυχα* aliisque vocabulis separata designavit. A vitae brevitate vel diuturnitate *ἐπέτεια*, *ἐπταεόκαυλα*, *χρονώτερα*, *θρονωτά*, ab usu humano *λαχανόρα* vel *λαχανία* vel

καρυων, *κυρων*, *οισκαραναρα* vel *οισκαραναρανα* appellavit. Quorum nominum partem maximam ipse invenisse Theophrastus videtur, aut, si quae vulgari fuerant in usu, significationem eorum certis finibus ita terminavit, uti commode in usus doctrinae de plantis ea adhibere posset.

Multum diversa est ratio et natura doctrinae vel potius farraginis Dioscoridis, qui natione Cilix nominibus plantarum nudis saepe defungitur, nulla addita formae et speciei, nota, quae cui Graeciae populo et dialecto propria fuerint, hodie ignoramus. Plures is commemoravit eodem quo Theophrastus nomine, quas tamen genere et natura diversas convivere possumus. In multitudine nominum, quam ipse vel veterum Grammaticorum male sedula curiositas adiecit, certa haec inthodice auxit, interdum vetustiora Theophrastea licet agnoscere, in aliis nihil simile reperimus. Ordo vero doctrinae Dioscorideae talis fere est, qualem is non tam cognoscendae plantarum naturae congruere, sed quem usibus pharmacopolarum et medicorum accommodatissimum esse existimus. *) Eadem cantilena in Plinii libris repetenda est, qui non solum ex eodem fonte quo Dioscorides notitias de plantis habuit, sed etiam Theophrasti doctrinam in latinum sermonem translatam saepe cum graecis vel Dioscorideis vel communis auctoris verbis confudit, ita ut Plinii auctoritate in iudicanda scripturae varietate aut nunquam aut raro uti liceat. Hoc autem Plinii exemplum pessimam imitatus est interpres Theophrasti latinus, Theodorus Gaza, qui cum

*) Quam is rhinotoma ad usum medicorum plantas legentibus legem scripsit in Praefatione, utinam observarent botanici omnes, qui gloriam in augendo novarum specierum numero quaerunt: Qui in animo est harum peritiam assequi, eum oportet tum primo germinatu e terra prorumpentibus tum adultis atque etiam flaccescentibus adesse. Nec enim qui tantummodo pullulanti herbae astiterit, eandem adultam nosse poterit, nec qui adultam viderit, recens erumpentem agnoscat. Quo fit, ut propter mutatam foliorum faciem ac caulium, florum fructuumque magnitudinem et id genus alios peculiares notis magno in errore interdum versentur, qui non ita studiose singula fuere contemplati. — Ergo qui saepius et multis in locis illa observaverit, eorum etiam cognitionem maxime consequetur. Haec autem legem a legentibus herbas observandam recte dicit, in describendis autem plantis nec ipse secutus est, et qui eas ubique exsequi volet, nas is lectores taedio emetabit et artem longam faciet scribendo, quam praepostero ordine et perverso quidam observando in compendium radigere et breviter facere conantur.

natione Graecus esset, summam tamen laudem elegantiae sermonis latini in interpretandis Aristotelis et Theophrasti libris affectavit, quam aliter consequi se non posse, nisi Plinii verbis uteretur, ubi verba Theophrasti latine reddenda erant, existimavit. Itaque in locis plerisque vitiosis et lacunosis interpretationis Gazae auctoritas, quae facta fuit e libro scripto prius, quam graeca verba typis excusa fuerant, non maior est quam Plinii, sed utraque longe maiorem critico interpreti creat molestiam, quam utilitatem praestat.

Praeter hos tres rei herbariae scriptores principes nihil scripti ex antiquitate graeca et romana superest, unde incrementa et detrimenta rei herbariae paulatim facta coniectura consequi possimus, quanquam detrimenta, quidem satis aperta, patent ex eo tempore allata botanicae disciplinae, quo scholae peripateticae rectores et discipuli ab exemplo Aristotelis et Theophrasti subito ita desciverunt, ut deserta doctrina et historia de animalibus et plantis curam et operam omnem in studio physices collocarent, et, si quando opus haberent notitia plantarum, traditas ab aliis vel adeo vulgares opiniones repeterent et sequerentur. Hic vero locus admonere me videtur, ut de temporum iniuria conquerar, quae nobis invidit libros Phaniae Eresii, civis et amici Theophrasti, qui plures physiologiae plantarum partes accuratius investigasse et literis consignasse videtur, quantum equidem e paucis librorum eius reliquiis ab Athenaeo excerptis existimare possum.

Atque haec in universum de consilio Theophrasti et methodo, quam in historia plantarum condenda fuit secutus, dicta sufficiant, plura paulo postea dicuntur, ubi particulatim recensere ea, quae a Tullio Scallegero et Accorambono in ordine et ratione doctrinae Theophrastae reprehensa fuerunt.

§. 3.

Proximus est locus quaestionis de numero, ordine atque integritate librorum Theophrasti de plantis. De cetero animi satis nunc constat, testimonio quoque scriptorum veterum, Excerpta nos habere vel a Photio patriarcha vel ab aliis tempore incerto facta, partim iterum contracta, ab aliis ita, ut corporis nuda ossa sine carne et sanguine nobis relicta sint. Quod detrimentum pertinere etiam ad Characteres morum, non solum exemplo reliquorum librorum, sed testimonio etiam Codicis Palatini multo auctioris manifestum et certum videtur.

pasc. Libelli vero de legne Excerpta plura facta fuerunt, vel
 in annotatione, docui; adeoque Codex unus eorum, qui a
 Brandio comparati fuerunt in Italia, in fine testatur peti-
 quorum factumque nescio quid, quod vocabulum de excerptor-
 ris industria interpretet. Ceterum primum de sensu et sen-
 sibilibus libellum solum integrum e physica historia Theo-
 phrastii excerptum ut patem, sciunt loca plura alia inde a
 Simplicio recepta. Reliqui omnes breviter videntur et ex
 uno Codice descripti esse in amplius, quorum integerrimus
 hodie Romanus Vaticanus bibliotheca videtur esse. Libelli
 autem de plantis historiae adeam et a Diogene Laertio et
 vulge numerantur, impares tamen volumine et veterum multi-
 tudine, ita ut descriptio vulgaris librorum merito in suspi-
 cionem erroris et critica librariis scriptoribus vel ipsis Graecis
 matricis admitti veniat, itaque decimus qui vulgo numerat-
 tar, et libro quidem scripto, quem Aldus diligentissime re-
 praechari typis, paucis versibus exaratus repetit verbi-
 interdum quibusdam materialis, nonnulla etiam auctore, quor-
 dam minus integra, quae in libro nono tradita prostant.
 In Medicis Codicibus plures quidem sunt verborum libri de-
 cimi, sed repetunt et variant idem dicta libri sunt. Unde
 suspitio identitatis priorum librorum descriptione et turbata
 eorum ordine et numero confirmari videtur. Certe tantum
 indicia nulla habemus, atque initio turbatio exorta tibi satis
 steterit. Testimoniis enim utrumque scriptorum et Gramma-
 tice, confidere propter librorum facilem et frequentem
 in numerorum notis perscribendis aberrationem non licet.
 Argumentum tamen ceteris haec paulo minus dubium praec-
 bare videtur in volumine libri, quarti nimis pro reliquorum
 tenuitate episcopi, quae ut suspicionem erroris effugere pos-
 sit, in Duplicatione var. doctus. *Hahnemann* de Helleborismo
 veterum quod op censuit, librum quartum et quidam temere et
 librariis inobstanti suspicionem autem confusos fuisse, et qui
 nunc hodie numeratur, non decimum numerandum et nihil
 nactus esse, et sane decebat, finita notitia scriptum et inab-
 titum et huiusmodi per librorum tertium et quartum digressus
 ram, et disputationem de eius ambiguitate scriptis concessisse ap-
 novo libro exordiri, quod quidem tota illa disquisitio rectius
 ex exemplonegata in extraneum locum reiecta fuisse. Comui
 modo igitur si possumus, a capite inde tertio et decimo libri
 quarta, quinta, quinta, sexta et statuere, quo facto volumine
 libri quarti, reliquos non praegnabit. Sed libri praeter
 secundi, sed decimus, qui ex Athenaei et in fine assensu

lector videt p. 65. cuius sententiam difficile est hodie conjectura assequi. Fortasse alii quoque eius libri defectus sunt, quos divinare quam demonstrare facilius est. Prædixit Aldus annotationem Codicis sui initio libri octavi positam, quam eandem Codex antiquissimus et integerrimus Urbinas paucis verbis leviter mutatis habet. (Vide Annot. p. 639. et Addenda in Comparatione Codicis Urbinatis.) Monetur ibi, Andronicum librum octavam Theophrasti *περὶ φρυγανῶν* *καὶ πικρῶν* inscripsisse, Hermippum contra *περὶ φρυγανῶν καὶ πικρῶν*. Admonitio paululum obscurior in utroque Codice hoc velle videtur, librum septimum, qui *περὶ φρυγανῶν καὶ πικρῶν* coniunctim docet, (nam octavus qui nunc numeratur, est de frugibus, seminibusque aestivis eorumque morbis et diuturnitate) ab Hermippo octavum et habitum et numeratum, fuisse. Itaque hoc quoque testimonio suspicio antea posita de libro quarto in duos dividendo confirmari videtur. Sed alia et diversa recensio numeravit librum historiae decimum, unde exscriptus fuit Codex Urbinas, et quo eodem Medici, descripti esse videntur, sed minus integri. Libri enim decimi initium tantum librorum describit, contra Urbinas caput 8: 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. in librum decimum coniicit, caput 20. non addibit, hand parva cum lectionis varietate, in qua non solum plures veritatem scripturae sed plane novam textus recensionem agnoscere mihi licuit, Vide Addenda posteriora ad librum decimum. Ceterum scriptor Theophrasti (dominque scribitur) comperta fuisse videtur cum Aristotelis, quam sibi diligentius exposui. Neque in libris de plantarum historia et usibus obscura sunt vestigia lacunarum, in passim a me punctis designata, alius indicavit simulque supplevit Codex antiquissimus Urbinas, multo integrior est, quem Gess. antea docuerat habuit. Turbatum etiam ordinem illorum querendum et lacunarum indicia edet, sequens sectio, quas librorum singulorum argumentis persequitur. Unum hic memorabo locum de causis I. 20. 21. ubi usum solorum fructibus tendis antea explicatura commemorat Theophrastus, quod hodie nunquam explicatum reperitur. Cf. Curas sec. p. 508. Auctoritatem Codicum scriptorum recte antipares hodie vix licet, cum fontem eorum et varietatem recensionum ab Andronico Hermippo aliisque factarum rationem ignoremus. Hoc unum conditione libri antiquissimi et integerrimi omnium Urbinita conicere licet, librum decimum e diversa recensione additum in eo fuisse, ceteris autem libri ex eadem reco-

sione tempore scripti Codicis istius an adhuc alicubi terra-
rum lateant, ignoramus. Comparanti mihi versionem Gazae
et Mediceorum librorum scripturam cum libro Urbinatæ sae-
pius mirum accidit, omnia plerumque verba, in Medicis,
quae in Urbinatæ extant, unde eos descriptos suspiceris,
duorum vero aut trium tantum lacunarum supplementa con-
gruere cum Urbinatæ. Contra Gaza paucis, quibusdam in
locis vocabula addita vertit e libro suo, quae hodie nus-
quam in libris scriptis reperiuntur. Quod autem interdum
suspiciatus eram, Gazam traduxisse illa loca e vetere mes-
sione Guilelmi Morbeccensis, vereor nunc, ne suspicio ista
atque omnino narratio a Io. Alb. Fabricio vel primo pro-
dita vel repetita vera, et falsa sit. Nititur ea loco Prae-
fationis Gazae hoc: *Denique singulae textus graecae orationis
adeo persequemur, ut ne minimam quidem praeter-
mittere videamur, quoad scilicet, sine abscissa et barbarâ,
illa Guilelmi interpretis locutione quaeque graeca latine
aliquo pacto exprimi possint.* Nusquam enim alibi mentio-
nem versionis Theophrasti, factae a Guilelmo proditam hucus-
que reperi; et potuit Gaza, rationem interpretandi a Guilelmo
in Aristotelicis libris de animalibus adhibitam respicere atque
improbare. Postea vero, quam libri praestantissimi Urbinatis
scripturam cognovi, coepi etiam de auctoritate librorum duo-
rum Havniensium et Vindobonensis scripturae, plerisque assen-
sus in locis consentientis, dubitare. Ubi enim liber Urbi-
nas solus veram et indubitatam locorum, villasorum scriptu-
ram praestitit, in varietate librorum Havniensium et Vindobonensis
agnoscere mihi, sum visus coniecturam viri docti sane et
prudentis, quam ex uno eodemque fonte derivatam plures viri
docti in marginem librorum suorum traducendo videri possunt.
Adde de Codice eo, quo fuit olim usum Gemistus Plathae
cuius Excerpta ex historia plantarum Theophrasti excerpta e
Codice Monacensi habeo, (vide Praefationem T. I. p. XIX.) quae
eodem ex alio Vaticanae bibliothecae libro, nomine auctoris
omisso, excerpta audivit doctissimus eius bibliothecae Scriba
pater Amati. Gemistus igitur eodem excerptis integriorum
et similium Urbinatæ, quod appareret comparato loco historiarum
4. 11. 13. ubi de genere arundinis Theophrastus disputat
solus autem liber Urbinas Indici mentionem et notitiam ad-
dit. Ex eodem hoc loco Plathae haec excerpta posuit
*Καλαμὸς τοῦ ἐν τῇ Ἰνδῇ πάμπαν τοῦ ἀναστρέφοντος
ἐν τῇ Ἑλλάδι, ὅστις καὶ ἐν γένει καλαμῶν τῶν γὰρ
ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἄλλῃ ἰσχυρὴ καὶ παρὰ τὴν ἑλάνην καὶ ἄλλῃ*

ἐν τῇ ποταμῷ ποιεῖν. Præterea paulo post initium posuit Plinio hæc: Ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴν οὐκ ἔχει, καὶ ὁ κατὰ τὴν φύσιν, καὶ ἐκινεῖται τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς φύσεως προσηγορίας. ἔστω δὲ καὶ τὴν προσηγορίαν τῶν θηλείων οὐκ ἔχει, τὰ δὲ πεποιημένα ἀπὸ τῶν προσηγοριῶν τούτων ἐν τῇ φύσει τῶν οὐκ ἔχοντων. Quæ quidem e libro secundo historie videntur esse excerpta; ubi tamen hodie nihil simile de discrimine matris feminaeque fide legitur; non magis quam quæ inde excerpta posuit Athenæus 3. p. 305. Schw. Vide Indicem in voce Ἐπειδὴ.

S. 4.

Videamus nunc argumentum librorum de historia et causis plantarum. In historia igitur liber primus initio versatur in iis rebus enumerandis, quæ historiam plantarum constituent, differentias et reliqua naturæ, quæ partibus affectionibus, generatione et vita spectatur. Ubi annotari meretur sententia: Ἡ δὲ γὰρ καὶ πρῶτος οὐκ ἔχει οὐδὲν ὡς τὰ ζῷα. Contra, magister hist. anim. 8. 1. 4: καὶ κατὰ τὴν φύσιν δὲ πρῶτος τῶν αὐτῶν ἔχει τὸ πρῶτον τῶν γὰρ οὐκ ἔχει οὐδὲν ἄλλο ἔργον φαίνεται πλὴν εἶναι αὐτὸ ποιητὴ πᾶσι ἔστω; ὅσα γίνονται διὰ σπεύδατος. Quod δὲ καὶ τῶν ζῶων εἶναι παρὰ τὴν φύσιν οὐδὲν εἶναι ἄλλο λαβεῖν ἔργον. Αἰσίων καὶ μὴ τοιαῦτα πρῶτος κοινὴ πάντων εἶναι. Quam distinctam fortasse licet ita explicare: in Theophrastus actiones voluntarias, Aristoteles contra πρῶτος φύσιν actiones naturales, dicit. Deinde statim aggreditur disputationem difficilem, quæ sunt vere partes plantarum dicendæ; ubi distinguit perennes, annuas et supervenientes eundemque earumque differentias summam percurrit, quæ ἡ φύσις καὶ μορφοὶ αὐτῶν εἶναι, nempe radices, caules, rami, surculorum; usque ad finem capitis primi. Capite secundo corticem, medullam, lignum, succum, vides, fibras, nervos, folia, pediculum, clavulam arborum pertractat: quibus subiungit distinctionem et differentiam earum partium in æternis, æstivis, hiemis et perennibus plantis. Tum sectione 3. l. partes eadem singulim percurset, earumque differentias demonstrat. A sectione 5. exorditur explicationem internarum partium, venarum, fibrarum, ligni, carnis, corticis, medullæ. Capite tertio considerat τὰς φύσιν τῶν δένδρων καὶ φύσιν αὐτῶν cum differentis partium dictarum summam exhibere. Primum igitur dividit plantas in hæc πρῶτος καὶ δεύτερος φύσιν, nempe δένδρον, ὑμῖνον, ἑρπύλλιον, ἑρπύλλιον;

quorum definitio sequitur *): cui subdit divisionem quæ hæc genera amplectentem, ἡμερα, ἄγριον, καρπαζον, ἀκαρπα,

*) Εἶδη vocat, quæ ἄλλibi γένη, ut magister de Part. I, 3. ἀλλὰ δὲ περιέσθαι λαμβάνειν κατὰ γένη τὰ ζῷα, ὡς ἐξηγήθηδ' οἱ πολλοὶ διορίζαντες ὁριστὸς γένος κατ' ἰδιότητος, τούτων δὲ ἕκαστον. πολλὰς ὅριστα διαφορὰς. Cuiusmodi idem in hist. anim. 4, 6, 1. Γένη δὲ μέγιστα τῶν ζῶων, εἰς ἃ διέχονται τὰ ζῷα, τὰ δ' ἴσθιν, ἐν μὲν ὁρίσθων γένος, ἐν δ' ἰδιότητων, ἄλλο δὲ κήτους — ἄλλο δὲ γένος ἐστὶ τὸ τῶν οὐτραποδέρων et cetera. Sed eadem dictione Theophrastus nititur etiam de minore divisione τῶν ποιδῶν libri 8: εἰ γ. 1. Δύο δ' αὐτοῦ γένη τα μέγιστα, τετραῖναι: τὰ μὲν γὰρ σιτιώδη, οἷον πυροὶ, κριθαί, τίγαι, ζεαί, τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιόπυρα ἢ ὁμοιοκριτὰ. τὰ δὲ χέδροπα, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πικρὸς, καὶ ὅλως τὰ σπέρια προσαγορευόμενα. τρίτον δὲ παρ' αὐτὰ κέχρητο, ἔλκμος, σισαμὸν καὶ ἄπλους τὰ ἐν τοῖς θεμενοῖς ἀρότοις, ἀνόνυμα κοινῇ προσσηγορίᾳ. quæ, daipocps ipse brevitate causa, τὰ θερινὰ vocat. Mox Cap. 3, 1. eadem γένη vocat τὰ ὅλα his verbis: Διαφέρει δὲ καὶ τὰ ὅλα γένη τὰ διηρημένα τῶν γενῶν, οἷον αἶτος, χέδροπα, τὰ θερινὰ, καὶ καθ' ἕκαστον γένος τὰ ὁμοιογενή. ubi non dubitandum mihi videtur fuisse ὁμογενή, congeneres species, scriptum, uti Cap. 4, 1. Τὰ μὲν οὖν ὅλα γένη τοιαύτας ἔχει διαφορὰς τὰ μὴ ὁμοιογενή. τὰ δὲ ὁμοιογενή δηλον ὅτι κατὰ τὴν τῶν μερῶν ἀνομαλίαν, οἷον τῶν σιτιωδῶν πικρὸς κριθῆς στενοφυλλότερον et cet. ubi structura verborum incomplexa et difficilis valium scripturae aliud quicquid argueret videtur, in utroque loco. In priore scriptum est, in libris omnibus: Διαφέρει δὲ καὶ ὅλα τὰ γένη τὰ διηρημένα τῶν γενῶν — καὶ καθ' ἕκαστον γένος τὰ ὁμοιογενή. ubi post copulam articulum collocavi. Sed nunc mihi videtur opus in καθ' mutandum: Διαφέρει δὲ καθ' ὅλα γένη τὰ δ. τ. γενῶν, καὶ καθ' ἕκαστον γ. τ. ὁμογενή. ut opponantur sibi τὰ διηρημένα τῶν γενῶν et τὰ ὁμογενή, ut καθ' ὅλα τὰ γένη et καθ' ἕκαστον γένος. In altero vero loco paulum difficiliore similiter scribo: Κατὰ μὲν οὖν ὅλα γένη τοιαύτας ἔχει διαφορὰς τὰ μὴ ὁμογενή. τὰ δ' ὁμογενή δηλον et cet. Certe manifestum est, utrumque locum eadem ratione explicari debere. Paulo postea 8. 2. sequitur: Τῶ μὲν οὖν ὅλῳ γένει (τῶν πυρῶν) πρὸς γένος (τῶν κριθῶν) τοιαύται τινὲς αἰεὶ διαφορὰς. καθ' ἕκαστον δὲ τούτων πάλιν πολλὰ γένη. Nunc etiam manifestum lectori factum erit, locum 6, 1, 2. vulgo male scriptum legi de φρυγανικῶς ἀγρίοις: Ἐστὶν αὐτῶν εἶδη καὶ μέρη πλείω, καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον γένος καὶ τοῖς ὅλοις εἰδῆσιν. αὐτοὶ δὲ διαφέρειν. μεγίστην δ' αὖ τις ἔσθαι διαφορὰν τῶν ὅλων γενῶν. quæ Gaza partim rectius scripta legit, quo duce cetera correxī. Pari ratione 4, 13, 1. Ὡς δ' ἄπλους εἰπεῖν, τὰ ἄγρια τῶν ἡμέρων μακροβιώτερα, καὶ ὅλως τῶ γένει τὰ ἀντιδιηρημένα καθ' ἕκαστον. ubi Med. cum Urbinatē τῶ γένει κατὰ ἀντιδ. habent, non dubito fuisse καὶ τὰ ὅλα τῶ γένει ἀντιδιηρημένα καθ' ἕκαστον, quod idem infra 3, 2, 1. dicit: τὰ ὁμογενή ἄγρια, οἷον ἐλάτας καὶ ἀπλίου κόπτινος καὶ ἀχράς. i. e. et quæ in huius aliquo genere opponuntur sibi species diuisas,

ἀνθοφόρα, ἀνανθή, ἀειφύλλα, φύλλοβόλα, deinde differentias quas dicit κατὰ τὰς μορφάς, nempe μέγεθος, μικρότης, σκληρότης, μαλακότης, λειότης, τραχύτης φλοιοῦ καὶ φύλλων aliarumque partium, denique εὐμορφίαν, δυσμορφίαν, καλλικαρπίαν, κακοκαρπίαν. Atque has differentias omnes naturales esse videri ait Cap. 4. s. 2. Genericam vero quodammodo divisionem posse videri addit terrestrium et aquaticarum; sed eam improbat non solum tanquam ambiguum propter naturam plantarum multarum quasi amphibiam, sed etiam minus congruam et tanquam alienam a natura plantarum esse ait: Τὰ τοιαῦτα καὶ ὅλως τὸ οὕτω σκοπεῖν οὐκ οἰκείως ἐστὶ σκοπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἡ φύσις οὕτως, οὐδ' ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχει τὸ ἀναγκαῖον.

Tamen differentias a loco spernendas non esse addit, in quo quaeque planta vel arbor commodissime et optime proveniat aut plane non nascatur. Οἰκεῖον δ' ἴσως συμπαλαβεῖν τοὺς τόπους, quoniam plantarum natura terrae affixa haereat, nec, ut animalia, motum liberum habeat. Prior igitur distinctio vel potius divisio in terrestres et aquaticas plantas ita videtur reprobari tanquam incongrua, si generalis intelligi divisio debet: contra distinctio loci natalis altera differentiam modo bonitatis continet, igitur magis naturae plantarum congruit. Obiter consideremus, quid Theophrasto in descriptione et physiologia plantarum dicatur οἰκείως σκοπεῖν. Primo loco hist. I, 1, 4. ubi partes plan-

velut in genere oleae oleaster, pyro pyraster et cet. Denique 8, 8, 1. τῶν δὲ σπερμάτων ἕκαστα καὶ πρὸς τὴν τῆς χώρας φύσιν ἀρμόττει, καὶ ὅλως γένη πρὸς γένος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν· similiter mutata distinctione scriptum fuisse censeo: ἀρμόττει καὶ ὅλῳ γένει πρὸς γένος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν. Semina quaeque regionis naturae accommodantur, non solum totius generis semina, sed etiam quae sunt in eodem genere species. Unde fortasse de c. ph 4, 11, 2. vulgata scriptura Τοῦτο μὲν οὖν ὡς καθόλου τῷ γένει πρὸς τὸ γένος mutanda fuerit in καθ' ὅλον τοῦ γένους πρὸς τὸ γένος. Vides igitur, τὰ μέγιστα γένη classem, τὰ ὅλα γένη ordinem, et simplex γένος genus, eadem qua nos nunc dicimus notione, significare. Interdum quoque εἶδος dicitur pro voce γένος. Ceterum quae in hac generica divisione dicit Theophrastus differentias κατὰ μορφάς, vereor ne librarius scriptor oblitus mediorum aliquos verborum corruerit. Non enim μορφαί, sed παθήματα σωματικὰ erant dicenda exemplo magistri in libro I. de part. c. 4. ubi de γενῶν μεγίστων differenttiis agit: τὰ γὰρ μῦρον διαφέρει τούτων οὐ τῇ ἀνάλογον ὁμοιότητι, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς σωματικοῖς παθήμασιν, οἷον μεγέθει, μικρότητι, μαλακότητι, σκληρότητι, λειότητι, τραχύτητι καὶ τοῖς εὐτοῖχοις.

ternat cum animalium partibus comparantur, addit, similitudinem eam nimis urgendam non esse: οὐσα γὰρ μὴ οἶόν τις ἀφομοιοῦν, περίσχυον τὸ γλίχασθαι πάντως, ἵνα μὴ καὶ τὴν οἰκειάν ἀπερρίλλωμεν θεωρίαν. Alter 8, 6, 2. narrat, quæstionem de satione densa vel rara quosdam ita tractasse, ut eadem terra alias plus, alias minus seminis recipiat: si plus, omen sinistrum dicere; πεινῆν γὰρ εὐθύς φασὶ τὴν γῆν. Qua ratione tanquam reprobrata, aliam subiicit regulam cum clausula: οἰκειότερον ἂν λαμβάνοι (τις) τὴς διαφορᾶς. Tertius est 9, 8, 5. de legendis herbis et radicibus referens quas vulgus rhizotomorum et pharmacopolarum tradunt cautiones: τὰ μὲν ἴσως οἰκειῶς, τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγοῦσθους λέγουσι. quæ variat sect. 6. Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις τάχ' ἂν οὐκ ἄλλοιότως δοῦσαν λέγειν. Est igitur οὐκ οἰκειῶς λέγειν hoc in loco ficta et aliena a natura plantarum et vero narrare. De causis 4, 15, 2. ubi plantarum, quæ semina minuta ferunt, fertilissimas esse ait, quærit rationem in comparatione cum animalibus minutis, imprimis τοῖς ὠρόκοις καὶ ἀκοληνοτόκοις, sed statim addit: Ἡ αὐτὴ μὲν ἔξωθεν, ἄλλην δὲ τινα οἰκειότεραν ζητητέον; ἐπεὶ καὶ τῆδε διαφέρει τῶν περὶ τὰ ζῷα. Ita est c. pl. 6, 16, 1. οἰκειότερως τὴν αἰτίαν ἀποδιδόναι, ubi quaeritur, cur fructus arborum agrestium odore præsentent urbanis. Causam primum ait edi posse, ὅτι τὰ ἄγρια ἐκλήροτερα, quæ non contentus aliam quaerendam censet propioram et interiorrem. Similiter denique Fragm. 2, 45. de lapide aurum explorante, cuius vim quidam cum igne comparabant: Διὸ καὶ ἀποροῦσι τινες, οὐκ ἄγαν οἰκειῶς ἀποροῦντες· οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν τρόπον δοκιμάζει. Deinde docet modum diversum, quæ ignis auri puritatem explorat.

Alia est animadversio de divisione plantarum in agrestes et cultas, ἄγρια καὶ ἡμέρα, quam non solum hic cap. 3. s. 5. et 6. sed diligentius etiam infra 3. cap. 2. tractavit. Priore in loco cultas ait referendas esse et spectandas ad cultissimum omnium animal eiusque usum: ἀναφέροντα πρὸς τε ταύτας καὶ ὅλως πρὸς τὸ ἡμερώτατον· ὃ δ' ἀνθρώπος ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἡμέρον. At enim Aristoteles de part. I, 3. divisionem animalium in agrestia et mitia reprobens ait: ὡσαύτως γὰρ ἂν δοῦσις τὰ αὐτὰ εἶδη διαιρεῖν· πάντα γὰρ ὡς εἰπεῖν ὅσα ἡμέρα καὶ ἄγρια τυγχάνει ὄντα, οἷον ἄνθρωποι, ἵπποι, βόες, κύνες ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὄες, αἰγες, πρόβατα· ὃν ἕκαστον εἰ μὲν ὁμῶνυμον, οὐ διήσεται (ἀλλ' ἐστὶ addit nuperus interpret. Franc. Nic. Titze) χωρὶς· εἰ δὲ ταῦτα ἐν αἰθερί

οὐχ οἷόν τε εἶναι διαφορὰν τὸ ὄργανον καὶ τὸ ἥμερον. Verum Theophrastus rationem satis probabilem edidit, cur hac quidem in parte a methodo magistri paulum discederet. Causa enim et natura plantarum terrae affixarum diversa et quasi tota in potestate hominum coelestium posita est, contra atque in animalium genere. Recte tamen alteram partem observationis magistri secutus est discipulus 7, 6, 10 ubi *λάχανα ἄγρια* tractat. Haec enim praefatur: *Τυχόνται δὲ τὰ μὲν ὁμοῦνομα τοῖς ἡμέροις: ὑπάντια γὰρ ἐστὶ τὰ γένη ταῦτα καὶ ἄγρια καὶ σχεδὸν τὰ γε πολλὰ παραπλησίαν ἔχοντα τὴν ὄψιν τοῖς ἡμέροις, πλὴν τοῖς γε φύλλοις ἐλάττω ταῦτα καὶ τραχύτατα καὶ τοῖς κλωνοῖς καὶ μάλιστα τοῖς κυλῶσις δοιμύεσσι καὶ ἰσχυρότεροι.* et sect. 4. *Ἐννυ δ' ὅλως ἀνυμβλήτα τοῖς ἡμέροις ἐστὶ κατὰ γε τοὺς γυμνοὺς καὶ τὰς δυνάμεις, ὥσπερ σίακος ὃ τὸ ἄγριον καὶ ὃ ἥμερον, ἀλλ' ἐκ τῆς προσόψεως ἔχει τὴν ὁμοιότητα, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς στεφανωμένοις ἡ *ἱερὰ* τὸ γὰρ φύλλον ἔχει παρόμοιον.* Duo postrema exempla nihil habent dubitationis de generis diversitate, quam similitudo foliorum in viola maritima et cheirantho mihi quidem dubia esse videtur: sed prioris generis exempla quatenus ὁμοῦνομα, id est diversi generis, dicantur, tamen propter verba sequentia ambigua de generis societate dubitationem habere possunt videri.

A capite 5. usque ad finem libri differentias cum generum maximorum tum singularum partium persequitur, obiter etiam natura partium quarundam explicata.

Liber secundus generationi arborum cultarum earumque propagandarum modis diversis dicatus est totus. Obiter capite 6. palmarum cum satione et propagatione universa eius generis natura speciesque plures explicantur et describuntur. Similiter capite 8. invitatus mentione caprificacionis genera ficorum eorumque differentias explicat. Fine autem truncatum esse hunc librum iam antea monui.

Liber quartus tractat generationem arborum agrestium ita, ut eas in montanas, campestras et utriusque loco communes separet, eoque ordine genera plurima earum nominet, partim etiam describat. Simul etiam germinationis modi varii et tempora diversa cum floribus, incremento et prospero proventu generum et specierum annotantur. Capite 17. peculiare arbores et frutices montium quorundam commemorantur, et primum quidem Tyrrheniae πελάγος, Liparas νησιῶν, Idae montis haud procul Troia κολυτρία, δάφνη

Ἀλεξανδρεία, σκωτὴ frutex, vitis. Tum cap. 18. redit ad arborum et fruticum differentias et species explicandas. Ultimo loco a sectione 6. copiose de differentia κιστοῦ καὶ ἑλικοῦ, a sectione 11. usque ad sect. 13. de smilace aspera, denique a s. 13. usque ad finem de euonymo montium Lesbi disputat. Clauditur liber his verbis: Περὶ μὲν οὖν δένδρων καὶ θάμνων εἴρηται· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς περὶ τῶν λειπομένων λεκτέον. At sequitur libri quarti initium, quo argumentum libri antecedentis aliter indicatur: Αἱ μὲν οὖν διαφοραὶ τῶν ὁμογενῶν τεθωρήνται πρότερον· ἅπαντα δ' ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις καλλίως γίνεται καὶ μᾶλλον εὐθεναῖ. Merito hic adhaesit Scaliger. Argumentum enim libri tertii praeter multa alia silvestria genera et μονογενῇ complectitur etiam aliquot, quorum plures sunt species enarratae, veluti coniferae arbores. Deinde lector absolutam esse arborum coniferarum historiam cum ex clausula libri tertii existimare cogeretur, et initio novi libri novum argumentum de locis et regionibus singulis generibus et silvestribus et cultis denuntiari videretur, tamen narratio ad coniferas arbores, πεύκην et ἐλάτην, earumque pro locorum diverso situ differentiam usumque adeo oeconomicum, qui libro quinto proprie explicandus erat, subito redit. Additur mentio taxi, θυίας, κηλίστρου, cupressi Cretensis. Denique sectione 5. sequitur: Ὅτι δὲ ἕκαστον ζητεῖ χώραν οἰκίαν καὶ κρᾶσιν αἶρος, φανερόν τῃ τὰ μὲν φέρειν ἐνίοις τόποις, τὰ δὲ μὴ φέρειν, μήτε αὐτὰ γινόμενα μήτε φυτευόμενα ῥαδίως — ἔσοι γὰρ πλείω καὶ ἐν πλείοσι χώραις τὰ μὲν ὅλως οὐ φυόμενα, τὰ δὲ φυτευόμενα [μὲν], ἀναυξῇ δὲ καὶ ἄκαρπα καὶ τὸ ὕλον φαῦλα· περὶ ὧν ἴσως λεκτέον, ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἱστορίας. Hinc Capite 2. exorditur enarrationem arborum et plantarum peculiarium Aegypto, veluti sycomori, quacum Cypria ficus Cretae comparatur, perseae, glandis unguentariae, palmae lucioferae, spinæ (acaciae) geminae, oleae, κοκκυμηλέας, fruticis Memphitici sensibilis. Genera autem ποώδη, praecipue aquatica, reicit ad locum eum, ubi plantae aquaticae simul enarrantur. Caput 3. Libyae peculiare arbores et frutices, lotum, paliurum, palmam, oleam, silphium memorat, quorum generum quaedam accuratius enarrat, veluti loti genera plura distinguit fructibus, in quibus sunt quidam sine nucleis (ἄπυρρητοι). Diversa etiam lotus Cyrenaica dicitur esse ab ea, quae apud Lotophagos nascitur; sed statim ex aliena narratione loti notitia subiicitur, quam ad Cyrenaicam pertinere, licet suspicari, non affirmare.

Sequitur sect. 4. descriptio paliuri, s. 5. mentio palmarum, thymi, atque ex animalium genere πτωκός, δορκάδος et στρουθός. Silphii descriptionem reicit ad locum posteriorem (libri 6. cap. 3.), ubi genus φρυγανικῶν simul enarratur. Caput 4. Asiae totius diversarum regionum peculiariter arbores et frutices partim breviter attingit, alias copiosius enarrat, nec dubium esse potest, comparatis aliorum scriptorum locis, plura fide comitum Alexandri tradita esse. Cap. 5. regionum septentrionalium peculiariora genera arborum fruticumque commemorat, Thraciae, Ponti, omninoque frigidiorum locorum et montium Graeciae atque Europae, eorumque diversitatem. Capite 6. et 7. transit ad historiam plantarum marinarum, praecipue fucorum cum maris exteri, sive Oceani, tum mediterranei, in quibus plura genera nominantur, quorum natura et comparatio cum generibus notis difficilis cognitu videtur esse. Caput 8. tractat plantas et stirpes, quae vel in fluviiis vel in lacubus vel in paludibus nascuntur; quarum tria genera ponit, δένδρα, ὡσπερ ποώδη, λοχμώδη. Postremo e genere nominat exempli causa κύλαμον, κύπειρον, φλεῶ, σχύζον, βύτον, παλίουρον. Vocabulum igitur genericum λοχμώδη ad sola aquatica genera referri voluit, quanquam verbo ἀπολοχμοῦσθαι de rosa etiam silvestre usus sit 6, 6, 6. Primo loco memorantur genera Aegyptia, papyrus, s. 5. sari, s. 6. μνάσιον et herba innatans aquis sine radice, s. 7. et 8. faba, s. 9. 10. 11. lotus Nili et Euphratis, s. 12. malinanthalle, s. 13. et 14. lacustris planta innominata alteraque inter segetem sponte crescens, pabulo iumentorum utiles, narrantur. Capite 9. fluviorum peculiares quaedam plantae eduntur, veluti Strymonis tribulus: capite 10. Orchomenii lacus plantae et arbores usque ad s. 6. ubi distinguuntur eae stirpes a commemoratis, quae terrae et aquis communes sunt. Caput 11. genera strundinis, praecipue lacus Orchomenii, simul cum modo, quo ad tiliarum genera diversa parari solebant, diligentissime exsequitur. Adduntur etiam genera externa, quorum notitiam Codex demum Urbinae integriorem dedit. Ultimo loco Capite 12. genera σχοίνου recensentur, atque obiter insularum natantium lacus Orchomenii Aegyptique mentio adiicitur. Hunc libro finem Theophrastum statuuisse, non solum ex initio capitis, Κατάλοιπον δ' εἰπεῖν ὡς ἐκ τοῦ γενοῦς τούτου περὶ σχοίνων, et clausula, Καὶ περὶ μὲν ἐνύδρων ταύτ' εἰρησάτω, sed magis etiam ex argumento Capitis 13. et sequentium usque ad finem libri

apparet, ubi primum de vitae vel brevitate vel longitudine arborum et fruticum, primum aquaticorum, deinde ceterorum quoque, postea de eorum noxis et morbis disputatur. Haec igitur Capita quatuor manifesto sunt seiungenda a libro quarto, et quinto loco seorsum assignanda: quo facto numerus decem librorum impletur, quem scriptores veteres et Codices plerique posuerunt.

Liber quintus genera et naturam materiae variumque lignorum usum ad opera atque instrumenta humana exsequitur. Liber sextus φρύγανα et φρυγανικά tractat, et primum quidem agrestia, quae distinguuntur in ὅλα γένη duo ἀκανθώδη vel ἀκανθικά et ἀνάκανθα. Prius genus habet notas quasdam communes, quae recensentur: alterius generis communes notas esse negat, igitur alia ratione eas distinguendas esse. Facit igitur duo genera, quorum prius videtur comprehendisse communi aliquo vocabulo, quod hodie ignoramus a librariis omissum: alterum nominat τὰ παρθενικάδη et ἐννευρόκανθα, cuius posterioris vocabuli significatio mihi quidem nondum omnis patet. Prius genus primum exsequitur per species capite 2. quas dicit ὡςπερ διαφέροντα: addit, alia esse μονοειδή, quorum in numero habuisse videtur τὸ μαισιόφυλλον, quod solum e nominatis inter τὰ διαφέροντα, quibus 6, 6, 3. τὰ ἀπλᾶ opponit. Genera παρθενικάδη recenset sect. 7. capite autem 4. et 5. τὰ ἀκανθώδη vel ἀκανθικά, capite 6. τὰ ἡμερα φρυγανικά, quorum pars magna ad στεφανώματα pertinet. Quare totum genus στεφανωματικόν, quod φρυγανικά multa et quaedam ποώδη complectitur, uno in loco simul tractat usque ad finem libri sexti.

Libri septimi capita 1 — 5. olera culta, c. 6. agrestia, c. 7. τὰ ἀρουράα percenset, c. 8. τὰ ποώδη non edulia. Post differentias generales tractat τὰ σταχυώδη, τὰ κηχωιώδη, τὰ μυοφύα, τὰ σκανδικώδη; sed sola σταχυώδη et cum iis κηχωιώδη, antea non nominata, enarrat, cetera omittit. Capite 12. τὰ σαρκώδη et κεφαλώδη recenset; capite 14. alia ποώδη, adiantum, deinde ex numero τῶν κατὰ μέρος ἀνθούτων describit ἄνθεμον, deinde ἀπαρίνην. Capite ultimo περὶ τῶν τοῖς ἀστροῖς συνακολουθούτων agit, denique de αἰζοο et de ὕμωνύμοις duobus generibus πόωδων, loto et strychno.

Libro octavo seorsum e genere ποωδῶν accuratissime tractavit τὸν σῖτον καὶ τὰ σιτώδη, quorum tria facit genera summa (γένη μέγιστα), τὰ σιτώδη, velut triticum, hordeum,

tipham, zeam, et χέδρα vel ὄσπρια, tertium, cui ipse brevitatis causa nomen τα ὄσπρια dedisse videtur, quoniam per aestatem seruntur et metuntur, κάρχρον, ἔλυμον, σήσαμον, ἐρούσιμον, ὄρμινον. Horum generum omnium differentiae generales et speciales cum in satione, germinatione et maturatione, tum in viribusimenti et firmitate ad servandum diligentissime enarrantur. Atque hic liber omnium fere integerrimus ad nos pervenisse videtur.

Nonus totus versatur in nominandis et explicandis plantis usibus hominum medicis, interdum etiam magicis et superstitioni inservientibus, earum partibus et succis utilibus aut venenatis, locis natalibus et modis colligendi praeparandique ad usum humanum. Ubi nominantur obiter quaedam plantae, quarum vel nullam aliunde notitiam habemus, vel quas agnoscere in verborum brevitate non possumus. Hic autem liber multis in locis lacunosus et laceratus a libraria apparet; unde excerpta loca plura seorsum posuerunt et numero decimi libri signarunt.

Haec sunt argumenta librorum historiae de plantis: quorum ordinem fere ubique sequuntur libri de causis plantarum, ubi primo loco generatio et propagatio arborum et fruticum silvestrium et cultorum, deinde cultus vitium, olearum, ficorum, punicae et similium diligenter, sed omnium copiosissime vitis generum exponitur. Liber sextus succorum saporumque genera in plantis earumque partibus et fructibus persequitur. His summatim desungi nunc posse mihi videor, quoniam deinceps de argumento horum librorum singulatim plura erunt dicenda, ubi Scaligeri censuram ponam, qui hos Theophrasti libros acerrimo iudicio, saepius etiam iniquo, et maiore cum diligentia quam libros de historia interpretatus percensuit.

§. 5.

Comparemus nunc iudicia virorum doctorum de ordine et methodo a Theophrasto in his libris observata, praecipue Iulii Scaligeri et Accoramboni, qui quidem omnium diligentissime methodum discipuli cum doctrina magistri compararunt. Quorum censurae si meum ipse quoque iudicium interposuero, homo quanquam non plane alienus a studio rei herbariae, non ita tamen in eo versatus, ut universam plantarum per omnem terrarum orbem dispersarum multitudinem earumque historiam complecterer, velim lectorem meminisse sententiae Aristotelicae propositae initio libri de methodo a scriptore historiae naturalis observanda, qui vulgo liber primus de partibus animalium numeratur: Περὶ τῶν αἰσθητικῶν καὶ μεθόδου διὰ παντὸς

τρόποι τῆς ἐξέως εἶναι, ὧν τὴν μὲν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος καλῶς ἔχει προσαγορεύειν, τὴν δ' εἶον παιδεύειν τινά. Παι-
 δευμένου γὰρ ἐστὶ κατὰ τρόπον τὸ δύνασθαι κρίνειν εὐστόχως,
 τί καλῶς ἢ μὴ καλῶς ἀποδίδωσιν ὁ λέγων· τοιοῦτον γὰρ δὴ
 τινά· καὶ τὸν ὅλως πεπαιδευμένον οἰόμεθ' εἶναι, καὶ πεπαι-
 δεῦσθαι τὸ δύνασθαι ποιεῖν τὸ εἰρημένον. Πλὴν τοῦτον μὲν
 περὶ πάντων ὡς εἰπεῖν τινὰ κριτικὸν νομίζουσιν, ἐνα τὸν ἀρι-
 θμὸν ὄντα· τὸν δὲ περὶ τινος φύσεως ἀφορισμένης, εἴη γὰρ ἂν
 τις ἕτερος τὸν αὐτὸν τρόπον δεικνύμενος τῷ εἰρημένῳ περὶ τῆς
 φύσεως ὑπάρχων ὅρους τοιοῦτον, πρὸς οὗς ἀναγέρον ἀποδέξε-
 ται τὸν τρόπον τῶν δεικνυμένων, χωρὶς τοῦ πῶς ἔχει τὰ λεγόμενα,
 εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως. Eiusmodi hominis πεπαιδευμένου
 iudicio simile si meum lectoribus visum fuerit, gaudebo; plus
 mihi nunquam vindicabo. Quod ad ipsam plantarum a Theo-
 phrasto vel descriptorum vel nominatarum notitiam attinet, in-
 terpretis officio satis mihi videor fecisse scriptura vulgata dili-
 genter cum libris scriptis veterumque scriptorum testimoniis
 vel interpretationibus comperanda, constituenda et, quantum
 scientia rei herbariae meae sufficiebat, interpretanda. Omnes
 autem omnium rei herbariae scriptorum, qui post renatum in
 Italia literarum antiquarum et rei herbariae studium historicum
 Theophrasti attigerunt et cum plantis sibi notis compararunt,
 opiniones vel referre vel iudicare nec volui nec potui propter
 immensam librorum multitudinem, neque operae pretium factu-
 rus eram, cum plures librorum horum auctores a sermonis
 graeci scientia impariti et Gazae interpretatione textus lacunosi
 et vitiosissimi contenti ad plantarum Theophrastearum histo-
 riam accesserint, itaque coniecturis levissimis et vanissimis
 saepe indulserint. Multo quidem facilius hodie conicere atque
 plantas Theophrasteas periti agnoscere possent, si votis erudi-
 torum hominum fructus ex iterato per Graeciam et Asiam ite-
 nere Britanni Sibthorpii relati respondissent. Icones quidem
 pulcherrimas in itinere repertarum stirpium admiramur: sed
 descriptio earum post mortem Sibthorpii a Smitho, cive eius,
 facta ex Iconibus, non ex ipsa natura translata, nec e notitiis
 a Sibthorpio collectis composita, desiderium lectoris curiosi
 plurimis in locis et rebus destituit: nec dispersae eiusdem
 Sibthorpii annotationes in *Walpolii* Notitiis per regnum Tur-
 cicum collectis ad agnosceudas atque interpretandas Theo-
 phrasti aut Dioscoridis plantas plus subsidii afferunt. Nomina
 quarundam hodie in Graecia usitata apposuit, in quibus inter-
 dum vestigia vetustorum agnoscere licet, sed dubitatio superest,

ea cum Theophrasti et Dioscoridis plantis conveniant. Alia ex rudibus atque imperitiisimis Dioscoridis Vindobonensis picturis credulus transcripsit. Quid multa? Mihi videtur integra laus superesse viro botanico scientiae perito nec sermonis graeci plane ignaro, e notitiis et nominum reliquiis inter se accurate comparatis et cum Iconibus Sibthorpianis collatis plantarum a Theophrasto et Dioscoride vel descriptarum vel geminarum agnoscendarum et interpretandarum. Redeo nunc in viam, et appono vicorum doctorum de methodo Theophrasti iudicia.

In partium numero, ordine, natura, atque adeo nominibus enarrandis atque explicandis discipulum a doctrina magistri descivisse interdum, post Scaligerum monuit et comparatis utriusque scriptoris locis accurate docuit Accorambonus p. 711 — 714. Scaliger initio annotationum ad librum nonum historiae: Hoc libro, inquit, variam textit historiam. Agit enim de partibus liquidis, quae reliquae erant. In hoc minus saeculus praecceptoris instituta. Is de animalium partibus dicturus in historia, divisit eas in consistentes et liquidas. Deinde post hanc narrationem, quae partibus debebatur, longe diversis abijt ad plantas peregrinas. His interpositis ad succos redijt. Post haec immiscet herbas vernaculas et medicamenta, tum autem revertitur ad peregrinas. Hae Scaliger: qui si voluit ordinem ipsarum rerum in hoc libro nono tractatarum reprehendere, et si quae partibus liquidis enarrandis deberi, alienis ab hoc argumento rebus occupatum locum esse putavit, in se videtur mihi fecisse iniuriam Theophrasto. Is enim statim initia historiae partes plantarum consistentes et liquidas distinctit et breviter enarravit. Et solidarum quidem partium naturam et usum ceteris in libris per classes et genera eandem satis diligenter recensuit: liquidarum autem naturam et usum, qui praecipue in viribus plantarum a medicis et pharmacopolis spectabatur, hoc nono libro explicandum reservavit. Rationem eam, qua hodie in libro hoc nono argumentum tractari videmus, minime omnium reprehensione carere, facile lector attentus agnoscat; sed supersunt etiam vestigia multa, eaque manifesta corruptelae; quam tum temporis vetustas et iniuria, tum librorum ignorantia et negligentia libris Theophrasti intulerunt. Itaque ordinem perversum et praeposterum argumenti tractati non licet ubique nec totum supinitati scriptoris assignare.

Simile fere iudicium fuit Accoramboni in Appendice annotationum ad historiam, his verbis perscriptum p. 712. „Hae

methodo et ordine usus est Theophrastus in tradendis causis et historia plantarum, ut vidimus. At ei extarent libri de plantis Aristotelis, qui temporum iniuria perierunt, forsan alium ordinem aliamque methodum inveniremus ab hoc multum diversam. Puto enim, quod ea doctrina tradiderit scientiam de plantis, qua docuit historiam et causam animalium. Prius enim docuit causas partium animalium libris de partibus animalium; postea tractavit de illo animali affectu, qui ex partibus oritur, seu potius de partibus quibus animal progreditur in libro de animalium progressu, et hoc quoad causam materiale animalium. Postea tractat de anima, et praecipue de anima sensitiva, ut de formali causa. Mox de his affectibus, qui ab anima proficiscuntur, ut de sensu et sensili, de memoria, de somno et vigilia et reliquis. Deinde de causa efficiente et generante animalia tractat in libris de generatione animalium. Mox de affectibus, qui a generante causa et efficiente procedunt, ut de longitudine et brevitate vitae, de iuventute et senectute, de vita et morte, et tandem de sanitate et aegritudine, ut ibi notavimus. Similiter in tradendis causis plantarum prius agendum erat de materiali causa, utpote de partibus plantarum, qui libri puto quod in operibus Theophrasti desint, quia in historia de partibus in principio de his tractat. Ideo in causis prius de his erat agendum, mox de his affectibus, qui partes et materiale causam insequuntur, ut de sapore, odore, succis, medicamentis, venenis, et huiusmodi. Postea erat tractandum de formali causa, utpote de anima vegetativa et eius partibus, nutritiva videlicet, augmentativa, distributiva et reliquis. Mox de affectibus, qui hanc animam insequuntur, ut de nutrimento, de cultura, de augmento, de vegetatione, de germinatione, fructificatione, et huiusmodi, universaliter de omnibus, et particulariter de singulis generibus plantarum. Postea de generatione plantarum et de efficiente causa agendum erat. De generatione omnium plantarum in universum, quae sunt vel ab natura vel ab arte, postea particulariter de singulorum generum generatione, de arborum silvestrium generatione, de domesticarum arborum ortu, de virgulis, de coronariis, de cleribus, de frumentaceis, de leguminibus et cet. Denique de his, quae hanc causam insequuntur, et ab ea prodeunt, ut de longitudine et brevitate vitae, de iuventute et senectute, de vita et morte, et de sanitate et aegritudine plantarum:

unde totum tractatum de plantis optime peractum esset. Sequitur hoc iudicium collectio locorum Aristotelis, in quibus fit mentio de natura plantarum et earum causis, a pagina 712. usque ad 714., unde excerpta deinceps ponam de singulis partibus plantarum loca, postea vero ea, quae de universa earum natura tractant. In fine annotationum ad sextum de causis librum p. 727. haec subdidit: „*Hic tantum tractavit de odoribus, qui ex plantis oriuntur, sedrsum vero tractat de omnibus speciebus odorum in opusculo de odoribus, quod habemus infra. Sed puto deesse saltem librum unum Theophrasti, in quo tractare debebat de succis et de medicamentis plantarum, et de venenis, ut fecit in ultimo libro de historia plantarum. Nam in hoc libro pauca quaedam tetigit de succis et de medicamentis, quatenus conferunt ad notitiam saporum et odorum.*“

Gravior est censura Iul. Caes. Scaligeri initio annotationum ad libros de Causis proposita his verbis: „*Ac mihi quidem videntur illi prisci sapientes artium atque scientiarum vel inventores vel cultores minus exacte quaedam tradere coacti. Sic enim comparatum est in natura omnium principiorum, ut, quoniam semina cohibeant in se omnia futuras molis, confusa multa contineant. Quamobrem ut quique venerat in mentem, saepe impartita invasionis aliarum commentationum sedes occupavit. Quo factum est, ut non pauca videamus coacervata, alia repetita, plurima inouitata, neo pauciora praepostera. Id quod cum in aliis observavimus auctoribus, quos honoris causa non nãmino, tum his in libris etiam licet animadvertere. Principio non recte videtur a mitibus arboribus auspiciatus ad silvestres transire: sunt enim silvestres utroque modo notiores nobis, et natura scilicet et facilitate. Neque tueri possumus hoc divini praeceptoris exemplo, qui in historia corporis humani partes extimas pro formula statuit ad cognitionem partium, quae in aliis animalibus considerandae sunt, quasi maxime nobis notas ad ignotiores agnoscendum. Non enim ratio par. Nam homo tibi praesens est: arbores mihi nilo magis vel praesentes vel obviae vel frequentes, quam ipsae feræ. Quocunque oculos circumuleris, naturam invenies suam de sinu pandentem sponte opes suas, suaeque arti proponentem, quae imitanda tibi sint, exemplaria, tuumque studium operae similitudine provocantem. Tum vero quis nescit insitiones sponte et epro iniectas et saepe a natura repudiatas, non*

recte priore loco positas ab hoc viro, quam eam generationem, quas quotidie videtur, etiam invitis nobis occurrere arva ipsa vel communis artibus exculta? Quis enim non videt, tribulos et scolymos et anemonas et lumnas naturae consilio et obstrepere iam positae operae, et augere futuram? Praeterea, quae suis monebimus locis, multa confundit, multa repetit: quasdam tam perplexae atque miserae tractat, ut explicatio longe maiorem pariat dubitationem, quam ipsa quaestio. Illud non potest ferri, cum prius de morbis egit, quam de affectibus naturalibus. Nam si morbus est constitutionis depravatio, quis neget, prius agnoscendas ipsas qualitates, quam earum vitiationes? Nam et hoc apud medicum inprimis consideratur in qualibet aegritudine, quo quisque habitu prius fuerit naturali. Haec enim est primaria indicatio. At iste ultimo loco docuit, quibus principiis saporis in plantis odoribus constarent: quorum corruptionem in ipsa substantia depravata iam legebamus in praecedente libro. Si igitur et commodius et prudensius statuisset. Plantarum causa atque principium seminum quoddam est: sed aliis manifestum, aliis occultum. Sunt enim certis locis principia caelestia quaedam, quibus elementorum mixtiones animantur in plantas: quales eas sunt, quas sponte dicuntur provenire. Aliae generantur ex plantarum partibus sese prorogantibus, ut quae pullulant ab radice: aliae ex plantae parte separantur, ut ex talea, parillo. Nonnullas ex plantis foetu, quod semen appellatur. Eiusmodi duo; aut enim idem generatus specie, ut e glande robur: aut proportionem, ut e brassicae semine rapum. Similis talearum rationi est insitio: quippe huius surculo matrix arbor est, sicut terra taleae. Avulsiones autem nihil mutant aut addunt naturae praeter locum. Radix enim iam produxit: unde et vivradices appellamus: ars vero transferat. Horum igitur modorum maior atque potior pars cum sit in feris plantis, ab his primam exordiri par est. Secundo loco transferenda opera in causas cicurum plantarum. Et quia sunt arborum naturae praestantiores, ab arboribus prius incipiendum. Hic vero explicaret in feris τις ἐπαλλαγαῖος, scilicet quae sine aliarum operum consistere nequeunt: simul quae non nisi in aliis proveniunt, ut vitium. Atque hunc naturae adiungeret artem insitionum. Tercio loco diceret de virgulis sive fruticibus, et quae ipse vocat coronaria. Deinde de steracis. Quarto

de frugibus: sunt enim cleribus posteriores. Tum sequentur affectus naturales, scilicet odor et sapor, atque etiam color: quem tamen omisit ipse. At non praeteriit auctor eorum librorum, qui Aristoteli attribuuntur. Et sane quaerendum fuerat, quare viriditas paene omnibus communis. Cur deficit truncos veterascences: quamobrem ligna viridia pulla, lutea nonnulla, rubra aliquot. Quae causa luxum novellam facit dilutiore viriditate, vetulam fusciora. Contra in aliis frondes per initia saturo virore, declivi aetate fiunt pallidiores. Qui fiat, ut autumnio vitibus, rubis, malis, sorbis videamus folia viriditatem cum rubore commutare? Sunt et speciebus quibusdam odorea peculiariter, ut bistortae: subtus enim foliorum superficies caesia est. Cyclamino rubra. Atriplex tribus coloribus totidem species distinguit, sicut et beta, viridi, pallido, sanguineo. Sunt et alia generis eiusdem in floribus, in radicibus, in fructibus: quae omnia nobis fuerant hic excussa, ad eam quicquae causam reducenda. Ac post haec morborum, seu vitiorum considerationis postremus fuerat relictus locus."

Quo iustius utriusque iudicii veritatem lector aestimare possit, aequum est considerare singularum partium historiam: ubi apparebit, quae et quanta sit opinionum diversitas magistri et discipuli. Huius deinde causam investigare conabor, et simul quaeram, si qua est methodi diversitas in tractanda plagarum historia et natura earum explicanda, quae satis certis argumentis e libris reliquis Aristotelis demonstrari possit, num ex ingenii acumina inferioris imbecillitate Theophrasti, an ex aliis quibusdam causis eam ortam esse existimem.

Primum igitur de radice videamus, quam Aristoteles cum capite animalium comparavit. Locus est princeps de motu animalium cap. 4. quem ex interpretatione Nicolai Leonici ponam: „*Dimensiones, quibus determinari possunt animalia, numero sunt sex, summum videlicet et imum, ante et retro, dextrum et sinistrum. Summum autem et imum omnia habent viventia, non solum animalia, sed etiam stirpes. Distinguitur haec dimensio, non solum situ parva terram et coelum directo, sed etiam actione. Unde enim alimenti distributio singulis fit et incrementi accessio, id summum sane est: quo autem istud pergit, id est imum. Illud enim initium quoddam est, hoc autem finis. Initium autem est id, quod summum: quanquam stirpibus proprium magis videri potest id, quod est imum. Non enim simile*

est vitæ uni et summi in his et in animalibus. Scilicet ad universum hoc dissimilis quidam videtur, sed actio similem facit. Radices enim summum habent in stirpibus: inde enim alimentum distributum omnibus, quæ e terra nascuntur, plantæ ita accipiunt, ut animalia ore recipiunt. Alter est de vita et morte cap. 1. quem Accoramus bonus ita vertit: „Omnia habent summum et imum: quare et plantæ habent. In medio autem utriusque est principium nutritivum. Partem enim, quæ recipitur alimentum, summam vocamus respectu actus ipsius, non respectu ambientis universi: imam vero appellamus, quæ extremum summæ emittit. Contrario autem modo se habet hoc in animalibus et plantis. Homini enim, quia præter intecedit, inter omnia animalia hoc maxime datum est, ut superior vel summa eius pars mundi superiori parti respondeat. Aliis vero in medio est. Plantæ vero, propterea quod sunt immobiles, atque alimentum e terra recipiunt, ut eam partem semper imam vel infra habeant, necesse est. Radix enim plantarum respondet ori animalium actione et usu alimenti, ab illis quidem recipiendi a terra, ab his vero ipsis quaerendi et capiendi.“ Cum hæc doctrina congruit locus de longitudine vitæ cap. 6. ubi est: „In genere plantarum, quæ caput grave habent (τὰ κεφαλοβαρή), longioris vitæ sunt: tales autem annuæ non sunt, sed arbores. Radix enim in plantis summi et capitis locum obtinet. Contra annuæ incrementum et fructum deorsum agunt et ferunt. Quæ de re seorsum in libris de plantis dicitur.“ Denique de anima 2, 4. contrariam appellationem situs superioris et inferioris partium plantarum in Empedocle reprehendens addit: si decet organa alia atque eadem dicere, non situ aestimantes, sed actione. Hic magna statim occurrat nobis doctrinae differentia non solum in compensatione partium animalium et plantarum, sed etiam in nominibus et vocabulis, quibus partes istæ appellantur. Theophrastus enim in historia 1, 6, 8. 7, 2, 8. κεφαλοβαρή vocat bulbos et bulbacea plantarum genera, quæ radicem maiorem quam pro ratione caulis et foliorum et fere formæ capitis humani habent. Eadem τὰ λαχανώδη καὶ ἀσπυλώγη videntur esse hist. 1, 14, 2. et manifestè allium, cepa, bulbos et arum inter ἀσπυλώγη nominantur 7, 2, 1. Hoc vere genus totum vel semper vel biennæ atque semper vivis est vitæ. Contra Aristoteles ἀσπυλώγη, arbores vocat, quoniam radices longas latasque extendunt et in profundum

demittunt, vitasque omnium plantarum longissimam produ-
 dunt. Non dubitari potest, vocabula *καρλόριζα* et *καρ-
 λοβαρῆ* usu vulgari Graecorum fuisse frequentata, unde ac-
 cepta, ut cetera plantarum nomina vulgaria, Theophrastus
 usurpavit. Quorum significatio, nisi fuit ad similitudinem
 formae capitis humani tantum relata, quae opinionem in-
 ducere possit vocabulum *καρλόριζα*, indicare videri potest
 initia opinionis ab Aristotele susceptae et argumentis quibus-
 dam firmatae, quae plantarum radicem cum capite anima-
 lium comparabat. Theophrastus autem ab ea paulum desci-
 vit; radicem enim cum ventriculo animalium comparavit c.
 pl. 6, 11, 5. αἱ ῥίζαι ὡς κοιλίας τοῖς πυτοῖς εἰσι νάρτες.
 Contra magister de partibus animalium 2. c. 10. „*Stirpium,*
inquit, genus, nam id quoque vivere statuimus, locum su-
pervacui excrementi nullum habet: alimentum enim con-
coctum a terra accipit: sed vice excrementi semen et
fructum emittit. — Sed stirpium natura, quoniam sta-
bilis est, non ex multis ac variis speciebus partium dissi-
milium constat, quoniam paucorum organorum usus ad
paucas actiones requiritur. Quare seorsum de plantarum
forma agendum est.“ Vides, radicem alvi locum tenere in
 plantis ex Aristotelis opinione. Accorambonius ex hoc eodem
 loco posuit p. 726, ideo in stirpibus nullam excrementum
 contrahi, terra enim caloreque eius perinde ac ventriculo
 uti. Quae sunt ducta partim e loco de part. 2, 3. ubi est:
Plantae alimentum iam concoctum e terra hauriunt: quo-
circa excrementum eis nullum severnitur: terra enim et
calore eius perinde ac ventriculo utuntur. Similiter de
 part. 4, 10. ubi progressionem naturae in formandis corpo-
 ribus animalium respectu positionis capitis exsequitur: *Deni-*
que fit planta, superiore parte in inferiorem conversa.
Radix enim plantarum vim obtinet oris et capitis. Semen
contrarium situm habet in summis ramis. Denique in libro
de respiratione cap. 17. Interitus, inquit, omnium anima-
lium perfectorum ab ea parte oritur, in qua est principium
vivendi (οὐσία ἀρχή), id est ea, quae partem eorum
superiorem et inferiorem coniungit; quod facit in sangui-
neis animalibus cor, in exanguibus pars cordis vicem
gerens: in plantis vero superiorem et inferiorem partem
coniungit pars inter radicem et germen media. De excre-
 mentis repetit de part. 4, 15. et quaedam adiungit, quorum
 sensum alteram posuit Accorambonius. Ita vero philosophus,
 ubi tethyi naturam et formam describit. Duo eius foramina

unamque aperturam ponit, qua aquam recipiat et reddat. Tum addit, tethyum, et si quod ei simile est animal, recte cum plantis comparari: οὐδὲ γὰρ τῶν φυτῶν αὐτὸν ἔχει περίττωμα, διὰ μέσου δὲ διαίτωμα, ἐν ᾧ τὸ κύριον ὑπάρχειν σύλογον τῆς ζωῆς. quae Gaza vertit: *Praecingi vero per medium tenui quadam membrana, in qua vitae principatus sit, rationi congruum est.* Contra Accorambonus p. 712. *per medium vero tenuis medulla, in qua verisimile est consistere principium vitae.* Verum ipse locus accurate consideratus docet, postrema verba referri ad tethyum, non ad plantam, cuius medulla vocabulo διαίτωμα minimis omnium signari potuit.

Atque haec sunt loca omnia, quae de partibus plantarum externis earumque officiis in Aristotele extant, nisi quod infra mentio iterum fiet de radicum vi, quam habent ad plantarum vitam producendam. Partium internarum nullam usquam a magistro memoratam memini, nec ex eius scriptis quicquam Accorambonus annotavit. Pauca discipulus de iis docuit historiae 1, 2, 5 seqq. qui monuit, paucas propria sibi vocabula habuisse, veluti ξύλον, φλοιός et μήτρα, id est lignum, cortex, matrix: quapud de tertio dubitari potest, quod commune animalium seminis esse vidatur: reliquae fuerunt a similitudine quadam vel naturae vel situs vel usus earundem in animalibus appellatae, veluti φλέβες, ἰσς, σπῆξ, μυελός; quo postremo vocabulo aliqui significarunt intimam ligni partem, quam alii μήτραν, alii καρδίαν vocarunt: id quod testatur etiam Codicis Urbicis egregium supplementum. In explicandis his partibus earumque nominibus Theophrastus brevitatis nimia usus multum interpretibus negotii fecit. Difficultatem a rerum verborumque obscuritate ambigua ortam mirifice auxit Plinius, cum graeca Theophrasti aliorumque philosophorum scripta interpretaretur. Is enim ea, quae Theophrastus alique, additis metaphoris nota, ut dissimilitudinis reprehensionem effugerent, vocabula modeste posuerant, veluti Theophrastus, ubi μήτραν tertiam a cortice partem definit οἶον ἐν τοῖς ὀστέϊς μυελόν, tanquam propria confidenter usurpavit, imo eorum ipsorum significationem interdum variavit atque obscuravit. Locus est classicus libri 16. c. 38. sect. 72. *Humor et cortici arborum est, qui sanguis earum intelligi debet, non idem omnibus.* — *Alique in totum corpori arborum, ut reliquorum animalium, cuius, sanguis, caro, nervi, venae, ossa, medullae: pro cute cortex.* — *Proximi plerisque adipēs; ii vocantur a colore*

alburnum, mollis ac pessima pars ligni. — Subest huic caro, cui ossa, id est materiae optimum. — In quarundam arborum carnibus pulpa venaeque sunt. — Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandia. In iis nec vena nec pulpa, quodam callo carnis in se convoluta. Hoc pretiosissimum in citro et acere. — Fagis pectines transversi in pulpa. — Quibusdam pulpa sine venis,mero stamine et tenui constat. Sufficit hic locus solus ad demonstrandum ineptissimum vocabulorum ab animalium corpore translatorum abusum, qui regnavit in botanicis scriptis etiam recentiorum usque ad ea tempora, quibus Malpighius anatomiam plantarum, contempta animalium comparatione inutili, verioribus principiis fundatam vocabulis aptioribus illustrare coepit. Verum ipse Plinius, quanquam rerum naturae non peritissimus, non excogitavit tamen vocabula aliena a stirpium natura, sed reperit usurpata a vetustioribus scriptoribus, qui partim agricolarum loquendi usum secuti, neglecta interiorum partium accuratiore notitia atque observatione, rebus dissimillimis vocabulorum ab animali corpore translatorum usum accommodare conati sunt. Testimonium Plinio dicet Columella, qui vitium culturam tractans libri 3. c. 10. paene omnium corporis humani partium externarum vocabula ad vites transtulit, modeste tamen haec sect. 9. praefatus: si modo, ut in corporibus nostris propria sunt officia cuiusque membri, sic et frugiferarum stirpium partibus propria munera. Idem paulo antea medullae officium in vite his verbis persequitur sect. 2. Naturali enim spiritus omne alimentum virentis quasi quaedam anima per medullam trahi veluti per siphonem trahitur tri summum: quo cum pervenerit, ibi consistit atque consumitur. Unde etiam materiae vehementissimae reperiuntur aut in capite vitis aut in crure vicino radicibus. Similis est locus Plinii 17. c. 21. Vitium surculi et quarundam arborum, quibus fungosior intus natura est, geniculatis scaporum nodis intersepiunt medullam. Ferulae [Fistulae Dalecampius] ipsae breves; et ad summa breviores, articulis utique duobus internodia includunt. Medulla, sive illa vitalis anima est, ante se tendit longitudinem impellens, quum diu non pervia patet fistula. Cum vero concreti adhaerere transitum, percussa erumpit ab ima sui parte, iuxta priorem nodum alternis laterum semper inguinibus, ut dictum est in arundine ac ferula: quorum dextrum ab imo intelligitur articulo: laevum in proximo, atque ita per vices.

Hoc vocatur in vite gemma, cum ibi cespitem fecit. Ante vero quam faciat, in concavo oculus, et in cactumiae ipso germen. — mirumque esse in dextra parte genita firmiora. De arundine similiter 16. c. 36. s. 65. Latera arundinis calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inguine, ut alterum ad dextram fiat, alterum superiore geniculo ad laevam per vices. Inde exeunt aliquando rami, qui sunt calami tenues. De ferula 13. c. 22. sect. 42. vocabula inguen abstulit, nec latus dextrum sinistrumve memoravit. Theophrastus autem, a quo Plinius ferulae et arundinis notitiam transtulit, in utraque stirpe vocabulo inguen et significatione dextri laevique lateris abstulit. Compara historiae 6, 2, 8. Dextri et sinistri notionem Aristoteles de animalium incessu c. 4. propriam assignavit animalibus iis, qui corpore moventur, et in progrediendo dextrum latus pedemque anteponunt. Rotunditas igitur stirpium immobilium dextro et sinistro latere carere debet. Semel tamen, si recte memini, Theophrastus in plantis hanc significationem laterum posuit.

Sed ad Aristotelem eiusque doctrinam reliquam de plantis per libros superstites dispersam revertor comparandam. In qua primum locum merentur loca de sexu et generatione plantarum. Primum igitur de generatione animalium 1, 1. *Arborum quaedam species congenere fructus ferunt, aliae ipsae quidem non ferunt, aliarum vero fructus maturandos iuvant, quod in fico et caprifico accidit. Generationis quoque ratio eadem in stirpibus est, quarum aliae semine oriuntur, aliae sponte naturae. Nascuntur enim aut e terra putrescente, aut e partibus plantarum quibusdam. Sunt enim quae per se seorsum nunquam oriuntur, sed in aliis stirpibus generantur, veluti viscum.* Ubi obiter moneo graeca vitiosa ita e versione et codice Guilhelmi corrigenda esse: *γίναται γὰρ ἢ ἐκ σπικουμένης τῆς γῆς, ἢ ποτίζων τινῶν ἐν τοῖς φυτοῖς. ἕνα γὰρ αὐτὰ μὲν οὐ συνίσταται καθ' αὐτὰ χωρὶς ἐκ τῆς γῆς, ἐν ἑτέροις δὲ γίναται δίδωσθαι, οἷον ἱξός.* Vulgo est *ἢ τῆς φύσεως σπικουμένης τῆς γῆς — χωρὶς, ἐν ἑτέροις.* Alter locus est 1. c. 23. *In plantis, inquit, facultas generandi gemina mista est, nec mas a femina separatus. Quam ob causam ipsae ex se generant, nec genituram emittunt, sed conceptum, quod semen vocatur. Et recte Empedocles arbores oviparas dixit. Ovum enim conceptus est, et e parte aliqua ovi oritur animal, reliquum in alimentum ovi cedit. Similiter e parte*

seminis planta oritur, reliquo germen et prima radix alitur. Hoc idem fit quodam modo in iis quoque animalibus, quae sexu distincta sunt. Cum enim impetus generandi incessit, separatio ista sexus quasi cessat, ut in plantis, et natura separata coeundo unire gestit: quod apparet, cum sexu utroque coniugata et commixto unum ex duobus animal factum videtur. Ubi vulgo legitur: ὅταν γὰρ ὅν γένηται καὶ γυνῆ, γίνεται ἀχώριστον. Guilelmus vertit: cum enim fuerit opus generare, fit non separatum. Legitur igitur rectius scriptum ὅταν ἐνδύη γένηται τοῦ γυνῆ: quod deinde significat verbis ὅταν δέηται ἀπότρεσθαι τὸ τοῦ ζῶντος ἔργον, τότε συνδυάζεται καὶ μίγνυται. Pergit Philosophus: Post coitum peractum animalia separata plane similia videntur esse plantis separatis, perinde ac si plantas quoque, postquam semen attulerunt, dissolvas et separes in sexum ipsis insitum maris ac feminae. Recte autem haec ita natura ordinavit. Plantarum enim natura, vita et munus absolvitur hac una actione seminis et fructus procreandi: quod cum maris ac feminae coitu efficiatur, miscuit natura sexum utrumque in plantis. Tertius locus est 3. c. 11: ubi generatio ostracodermorum quorundam comparatur cum plantarum generatione: οὗτοι δὲ λαβεῖν τὰς γενέσεις τὰς τῶν φυτῶν. τούτων γὰρ γίνονται τὰ μὲν ἐκ σπέρματος, τὰ δ' ἀπὸ σπαρογμάτων ἀποφυτευομένων, ἐνταῦθα δὲ τῷ παραβλαστάνειν, ὅλον τὸ τῶν κρομμύων γένος.

De generatione seminis loquitur de Iuventute et Senectute c. 3. ubi similitudinem insectorum et plantarum tractat, quae divisa vivere possunt. Manifestum, inquit, hoc est in plantis et animalibus: in plantis, cum generationem earum e semine, e plantis et ex inoculatione consideramus. E semine enim cum proveniunt, generatio incipit e medio. Omnia enim semina sunt duplicia et quasi bivalvia, atque is locus, quo plantae adhaeserant, inter utramque partem medius est. Hinc enascitur caulis et radix virescentium. Principium enim generationis in medio ipsorum situm est. In plantatione vero atque insitione fit idem in nodis. Nodus enim rami principium generationis et simul medium locum habet: quare aut demunt hoc, aut huc inserunt, ut aut ramus aut radices hinc enascantur. Nam principium fit e medio caulis et radices, quemadmodum in animalibus sanguineis primum cor generatur. Quo in loco magistri doctrinam deseruisse videtur discipulus, qui semina quidem omnia ὁμοῦ quodammodo, sed leguminum praecipue

οὐδὲν καὶ διδύχα esse ait, cum hoc discrimine, ut haec ex uno eodemque loco radicem et cauliculum emittant, illa vero, praecipue frumentacea oblonga, ex infimo radiculam, ex opposito vero cauliculum. Hist. pl. 8, 2, 2. Quam distinctionem plures viri docti fuerunt qui manifesti erroris arguerent. Contra Theophrastus sententiam magistri de ortu germinis et radicis ex ea parte seminis, qua adhaeserat stirpi, correxit, cum semina nucis, amygdalae et similia exciperet, quorum germen e contraria parte exit. Repetit Aristoteles eadem de gener. anim. 3, 2. ubi ovorum cum seminibus comparisonem exsequitur: *Quemadmodum, inquit, ovum parte acuta, qua matri adhaeserat, et qua germen vitale inest, post latiore exit, ita semina plantarum principium vitale habent ea in parte, qua vel ramis vel putaminibus vel fructuum pulpis (pericarpis) adhaerent. Quod manifestum praecipue est in leguminibus; qua enim parte, quae videlicet oculis divi solet, bivahis natura fabae et ceterorum leguminum adhaeret, in ea principium vitale inclusum haeret. Ubi verba ἐν τῷ λεγομένῳ ὀμῶν Gaza et Guilelmus omiserunt: nec usquam de umbilico leguminum ceterorumque seminum vocabulum id usurpatum legi, sed in vite gemmam ὀφθαλμὸν cum Aristotele Theophrastus dicere solet.*

Pergit Aristoteles de gener. 2, 6.: *Ut embryonis pars superior, id est caput, primum nascendo excluditur utero, ita in plantis pars superior prior exit: radícula enim antecedit ramos (πρώτους).* Antea vero germen aliter intra semen ipsum parte eius lactea. Ita de gener. anim. 2, 4. ubi τὸ φαινόμενον πρῶτον γαλακτώδες dicit. Gaza vertit *primum quod lacteum dicitur.* Guilelmus vero rectius verbum φαινόμενον omisit. Theophrastus c. pl. 1, 7, 3. ubi idem argumentum tractat, τὰ διαβλαστάνοντα γαλακτοῦσθαι dixit: sata vero lactentia, ubi nimiae terrae humiditate degenerant et pereunt, ἐγκαλακτοῦσθαι hist. 8, 6, 1. ἡ μὲν γὰρ ὕδα καὶ πηλώδης διακρί καὶ ἐγκαλακτοῖ c. pl. 3, 23, 1. unde ἐγκαλακτώσας c. pl. 4, 4, 7. et 9. ubi vide annotata p. 509. De alimento seminum adulatorum haec annotavit Aristot. de generatione et corruptione 2. c. 8.: *Quascunque uno elemento ali videntur, veluti plantae aqua, pluribus tamen nutriuntur. Aquas enim terra admixta est. Quare et agricolae plantas aqua stercorei mista irrigare solent.* ubi verba μίξαντες κόπρον ἀρδεν redintegravit Camotiana editio, addito vocabulo κόπρον, quod vulgo cum ceteris Editionibus Gaza et Theophr. oper. T. V.

plantae animalia vivunt. Plantarum autem somnus nec esse nec dici potest: omnis enim somnus expensibilis est. Affectio autem ista plantarum, quae cum somno comparari potest, expersfactionem non habet. In libro de somno et vigilia c. 1. ait: Planta omnis sensu caret, igitur et somnos sine sensu enim nec somnus nec vigilia locum habet. Quibus autem sensus contigit, iidem quoque dolor, gaudium et omnia laetitia competit. Nihil autem horum in natura plantarum inest, argumento manifesto, quod facultas nutritiva potius per somnum quam per vigiliam agit. Nutriuntur autem et augentur nunc magis, tanquam non egentes ad haec sensu. Quem plantarum somnum intelligi voluerit Aristoteles, equidem divinare non audeo. Theophrastus semel, si bene memini, foliorum pinnatorum somnum commemoravit.

De vita plantarum longa vel brevi causisque eius discriminis ita disputat Aristoteles de eo argumento scripti libri c. 6. In plantarum genere reperiuntur quaedam longissimas vitas, et magis quam in animalium classe. Primum quidem, quoniam minus humecta sunt natura, quae non facile congelascit. Altera causa est in earum pinguetudine et viscositate aita, quoniam siccae et terreae naturae tamen humorem non facile exarescentem habent. Longaevitatis autem arborum causa repetenda est a natura earum, quam diversam a ceteris animalibus cum solis insectis communem habent. Semper enim plantae renovantur, ideoque diu vivunt. Assidue enim germina et surculi permulantur, et senescentibus invenculi succedunt. Idem fit in radicibus, non simul tamen: sed aliquando solus caudex cum ramis perit, novusque suboritur. Quod cum fit, radices e prima stirpe renovantur, et sic continue pars interit, altera vero subnascitur. Hinc vita arborum longa. Similes autem plantae sunt insectis, ut antea dixi. Divisae enim divunt, et ex uno corpore duo et plura fiunt. Insecta vero vivere quidem possunt, sed non diutius carent enim organis: neque haec singulis partibus natura eorum generare valet. In stirpibus autem ubique dispositis germina radicis et caulis: a quibus assidue enascuntur novae partes, dum aliae senescunt et moriuntur, ita ut parum differant longaevitae a plantarum, quae sunt partes corpori demtas. Omne discrimen in eo est, quod planta a corpore materno separatur, ibi autem continuas corporis non solvitur, quoniam vires generandi per totum corpus disseminatae reperiuntur. (Eadem paulo suctiore repetuntur de Juventute c. 2.) Ceterum in stirpibus idem quod

in animalibus accidit, ut marium vita plerumque sit longior. Horum vero partes superiores maiores inferioribus sunt; genus enim masculinum magis naniforme quam foemineum. Calidum autem dominatur in parte superiore, frigidum autem inferiora obtinet. Et in plantis eas, quae caput praegrave habent, longioris sunt vitae. Tales autem sunt non annuae, sed arborescentes plantas. Cetera supra excerpta posui. Eandem doctrinam copiosius exsecutus est Theophrastus hist. 4, 13. c. pl. 2, 11.

De caloris naturalis conservatione haec tradit de Iuventute c. 6. In plantis calori servando sufficit alimentum assumptum et aer circumdatus: alimentum enim sumtum infert refrigerationem, quemadmodum hominibus a cibo primum sumto: ieiunium contra calefacit et sitim affert: aer enim immotus semper calefit: cibo autem sumto, movetur et refrigerat, donec concoctio perfecta fuerit. Quod si vero aer ambiens propter anni tempus frigore excellat, et gelu inducat, exarescunt arbores, aut, si aestas nimis incalescat, neo humor e terra attractus refrigeretur, calor naturalis marcescit et extinguitur. Tunc arbores sphacelismum pati et siderari dicuntur (σφακελίζειν καὶ ἀστροβλήτα γίνεσθαι). Quamobrem agricolae genera quaedam lapidum radicibus supponunt, et vasa plena aquis, quibus radices refrigerentur.

Denique de calvitie hominum ubi docuit de gener. anim. 5, 3. ita pergit: Quod genus affectionis generale quodammodo est. Nam et plantarum aliae semper frondent, aliae frondem amittunt. Et aves, quae certo tempore latent, pennas amittunt. Et plantis quidem paulatim et particulatim folia desluunt, avibus pennae, animalibus vero pili. — Causa affectionis est in humoris inopia calidi, qualis praecipue est humor pinguis. Quare potissimum plantae pinguedine abundantes semper frondent. Sed de his alias: Sunt enim plures aliae causae huius affectus in plantis. Evenit hoc plantis hierno tempore: mutatio enim haec potior aetate est. Animalibus etiam, quae latent, idem tempus iacturae est. Sunt enim minus quam homines natura humida et calida. Homini autem aetatis tempora vices hiemis et aestatis gerunt. Quamobrem nemo ante calvescit, quam coire incipiat. — Causa vero, cur, quae latent, rursus pennas recipiant, quaeque frondem amiserant, denuo frondescant, calvis autem nunquam redeat pilus, quoniam anni tempora illis mutationem corporis magis afferunt. Itaque pro temporum mutatione vicissitudo gignendi amittendique sequitur, ut animalia

pennas pilosque, plantae frondes aut dimittant aut recipiant. At vero hominibus per aestatem succedit ver, aestas et hieme: quae quoniam non mutatur, nec affectiones, quae sequuntur mutationem, mutantur, quanquam causa sit eadem.

Haec sunt fere omnia loca, in quibus partes aliquae doctrinae Aristotelicae de plantis traditae leguntur. Atque ex his partim pendet iudicium de modo et ratione doctrinae a Theophrasto observata, quam si comparamus cum methodo, quam in tractanda historia et doctrina animalium secutus est Aristoteles, iudicium regendum videtur non solum considerata diversitate naturae utriusque viventium classis, sed magis etiam animadvertenda est difficultas partes interiores stirpium earumque naturam et officium exquirendi et cum partibus animalis corporis internis comparandi. Denique respiciendum videtur in comparanda et iudicanda methodo magistri et discipuli ipsum consilium, quod uterque in dissimili viventium classe enarranda secutus est, atque inquirendum, num diversa argumenta disputationis eandem rationem et viam argumenti tractandi admiserint.

Primum igitur observo, quod iam supra initio huius disputationis monui, omnem hanc Theophrasti de plantis doctrinam ex usu cultuque hominum deductam eandemque ad usum humanum accommodatam esse. Deinde praeter cultum usumque humanum dignitas etiam naturae vegetabilis magis minusve perfectae ordinem et rationem doctrinae direxit, ita ut ab arboribus exars per frutices et virgulta transiret ad frumenta, herbaceam atque annua genera plantarum. Cum has vegetabilium classes et familias, per singulos libros distributas, et interdum per genera et species, quae tum innotuerant, digestas, seorsum in historia pertractasset, annotatis ubique, si quae natura vegetabilis vel classis vel familiae vel generis totius alicuius habet aut communia cum aliis plantis vel animalibus, aut peculiaris sibi et diversa a reliquis plantis, transit ad investigandas causas eorum omnium, quae antea in natura vegetabilium enarranda aut communia omnibus aut peculiaris quibusdam vel classibus vel familiis vel generibus annotaverat; sive illa ad generationem et incrementum, sive ad florem et fructificationem, seu denique ad habitum et statum vel vegetum vel morbosum pertinent. His tractatis seorsum addidit librum de sapore et odore plantarum: cui subdidit libellum, qui doctrinam universam de odore corporum naturalium tradit. Similem de colore causisque coloris corporum naturalium omnium composuit, quem vulgo Aristoteli adscriptum nos

gravissimis adducti argumentis Theophrasto asseruimus, ultimoque loco in editione nostra collocatum illustravimus. Generationem plantarum ubi docet, iterum cultorum experientiam sequitur ducem, et dum varia procreandi et propagandi genera, praeter naturale e semine et spontaneum, explicat, causas simul prosperi sinistrive eventus e natura vegetabilium ducere experientia explorare atque explicare conatur. Genera autem ista diligenti cultorum et solerti observationi atque experientiae debentur omnia: silvestrium enim, quae nihil aut parum commodi humanis usibus suppeditant, naturam nemo curat, nisi solertius aliquando ingenium casu plantarum cultarum vel affectu singulari et mirabili excitatum ad comparisonem congenerum vel similium plantarum descenderit. Apparet igitur, doctrinam de plantarum natura omnem deberi cultarum observationi atque experimentis. Igitur Theophrastus initium docendi fecit a cultis arboribus, quibuscum silvestres comparavit, quotiescunque causas positas argumentis et ipsius naturae testimonio confirmare voluit. Causas incrementi, foecunditatis, habitus laeti prosperique, senectutis, denique morborum et mortis non seorsum effarravit, sed eum natura singularum classium, familiarum et genorum ita coniunxit, ut e cultarum observatione solerter investigaret, quid cuiusque naturae vel commodum vel contrarium causam boni malive eventus, quid peculiarium cuiusque affectuum, quid denique morborum mortisque causam continere videretur. Quae in disputatione si cui nimis saepe ad elementa Empedocles, ad frigidum, calidum, humidum, siccitatem, aliasque huiusmodi qualitates corporum naturales, denique ad naturam peculiarem plantae alicuius redire videtur, eum meminisse velim, eadem doctrinae ratione magistrum quoque Theophrasti usum fuisse. Qui si diligentius et solertius causas rerum in tradenda animalium historia et doctrina investigasse videtur, ea fuit ingenii profundioris felicitas. Ubi vero in libro Theophrasti doctrinae ordo vel confusus vel turbatus vel obscurus advertitur, ubi argumentorum vis non satis consentanea aut par gravitati rerum apparet, ubi series et ordo rerum subito interruptus lectoris expectationem destituit, denique ubi causa allata obscurior est dubitatione, quae solvenda proponitur, horum igitur vitiorum culpam qui in scriptorem ipsam quam in eius librarios transferre mavult, is aut fatum equanime librorum Aristotelis et Theophrasti ignorat, aut nullum usum scripturae vulgaris cum librorum scriptorum varietate comparatae habet. Atque hic locus posuere videtur, ut de conditione

librorum Theophrasti, quales ad nos pervenerunt, breviter exponam. Historiae igitur cum libris de causis comparatae non tam male habitae fuisse videntur vel a librariis vel temporum iniuria vel situs corruptela. In libris autem de causis tam multae sunt salebrae, quae Scaligero stomachum saepe moverunt, ut, qui fati librorum Theophrasteorum infausti non meminisset, cum non mirer de methodo scriptoris conqueri. Gravissima operis huius censura extat in Scaligeri annotatione ad libri de causis secundi cap. 7. p. 173. de stercoracione: *Si condidiaset, inquit, artem hanc Theophrastus, ferremus inconditas interdum atque etiam fluctuantes vestigationes: id quod usu: vanis omnibus pene studiosis, qui praeconi iaciunt artis evanescentia fundamenta, ut fecit divinus vir in Topiciis et in transnaturali Philosophia. At multos habuit Theophrastus auctores, qui ea hanc ad operam praeluxere dum diligentia: quorum praeceptiones non sine iactura veniae vel minus commode confudit, vel inordinatas, ut acceperat, effudit: veluti partem hanc. Nam mox de soli electione scribet, pene omnia quae supra dicebat repetens.*

Natura et conditio librorum de causis talis, qualem dixi, interpretationem eorum facit omnium difficillimam, et pene somniorum divinationi similem. Par fere ratio est fragmentorum omnium, quae e ceteris Theophrasti libris male sanae seriorum scriptorum sedulitas vel industria excerpsit, ubi non raro res ipsae vel nimis breviter atque obscure, vel mutilatae ponuntur. Omissis argumentis et causis, quibus disputationem Theophrastus distinxerat vel confirmaverat.

Haec sunt, quibus praeparatum lectorem velim ad iudicium de historia plantarum et libris de causis plantarum ferendum accedere. Ad ipsam plantarum interpretationem quae vel ipse excogitare potui vel collecta undique prodesse lectori, his existimavi, lector in Commentariis, in Curis secundis et in Comparatione Codicis Urbinatis reperiet, cuius usum demum nactus sum, postquam volumen secundum, postremo loco typis excusum, prelum reliquerat. Atque, quae comparationem arborum et plantarum a Theophrasto nominatarum cum generibus nobis notis attinent, Indices graecitatis et rerum dabunt: ubi si praeter opiniones *Bauhini*, *Bodaei*, *Columnae*, *Sprengelii*, *Stackhousii*, *Galli Thibault* saepius dubitationes meas coniecturis virorum doctorum oppositas repererit lector, eum meminisse velim, coniecturas istas saepe e scriptura vitiosa vel minus integra ductas esse; itaque ubi Codex Urbinas veram vel integriorem suppeditavit, aliam coniiciendi atque interpretandi

viam inmundam esse, quam rei hptanicas perijioribus indicare malui, cum ipse persequi non possem. Ceterum ut, quocumque modo possem, interpretationem doctrinae Theophrasteae adjuvarem omninoque historiam incrementorum rei herbariae explicarem, huic disputationi subieci Fragmenta physiologica de nodis plantarum earumque medulla collecta s. scriptoribus latinis, praecipue e libris Alberti Magni de Vegetabilibus, quibus inesse suspicor reliquias quasdam doctrinae Aristotelicae de plantis. Certe ex his libris tanquam e fonte manasse videntur opiniones, quae per sequiorum temporum acripta passim repetitae vel interpretationibus variis auctae regnarunt. Addidi Calendarium Theophrasti historiae plantarum et librorum de causis temporis accommodatum, id est partem eam anni Metonici, quae temporibus ab ipso Theophrasto indicatis congruit, quo facilius et certius tempus quodque operis rustici faciendi, plerumque ortu et occasu siderum a Theophrasto, ut a reliquis rei rusticae scriptoribus graecis et latinis, signatum, ex ordine mensium Atticorum agnoscere et definire lectores possent. Cuius subsidii commoditatem debent eruditioni atque insigni humanitati *Ideleri*, qui non solum peculiari dissertatione, inserta Actis Academiae Berolinensis, annum Metonis explicavit, sed precibus meis etiam motus eum cyclum qui temporis librorum Theophrasti de plantis congruit, usibus lectorum seorsum ita accommodavit, ut ortus siderum a Theophrasto memoratorum positus calculis ad certos anni Iuliani menses et dies revocaret et tanquam errones in certa sede collocaret.

FRAGMENTA PHYSIOLOGICA DE NODIS PLANTARUM VARIIS EARVMQVE MEDVLLA AD THEOPHRASTI H. PL. I. c. 8. ET I. c. 6.

Albertus M. de Vegetabilibus I. tractat. 2. c. 1. p. 356. ubi de partibus plantarum partibus animalium respondentibus: *Quaedam arbores habent nodos — Nodos autem voco iuncturarum colligationem, sicut nodi in vitibus: et hi nodi malleoli vocantur. Id autem, quod est inter nodos, subtilius est, et in nodo ingrossatur, et nodus ille est, in quo congregatum nutrimentum quandam maiorem, quam prius habuit, accipit ad sequens lignum assimilationem per digestionem, quae est in nodo: Quaedam autem plantae materiae substantiae et valde similis omnino carent huiusmodi nodis, sicut scirpus: propter quod proverbium est, quod quaerit nodos in*

scorpi, cum inaniter quaeritur aliquid, cuius oppositum est manifestum. Idem cap. 2. p. 358. Nodos autem habet comparabiles nervis non quidem sensitivis, sed illis, qui dicuntur ligamenta, quae ex una extremitate ossis protenduntur in alterius coniuncti ossis extremitatem et colligant ea. — Et similiter malleolus est colligatio duorum lignorum in stipite vel ramo uno, vel stipite et ramo, sicut diximus in praecedentibus. Malleolum paulo diversa significatione dixit Columella 3, 6, 3. Malleolus novellus est palmet innatus prioris anni flagello, cognominatusque ad similitudinem, quod in ea parte, qua deciditur ex vetere sarmento, prominens utrinque mallei speciem praebet. Plinius 17. sect. 35. no. 3. Solebat capitulatus utrinque e duro surculus seri, eoque argumento malleolus vocatur etiam nunc. Male Pollux Onomastici 6, 145. σφύρα — τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων. Columella 3, 17, 4. quicquid residui fuit ex vetere palma per ipsam commissuram, qua nascitur materia nova, rescuerunt (Atticus et Celsus Saserenam secuti) atque ita cum suo capitulo (dimidiati nodi) sarmentum depressoerunt. Plinius 17. s. 35. no. 2. Hos ergo in surculo nodos, cum seruntur, medios secare oportet ita, ne profuatur medulla. Nodos vitis et partem infimam enodem dixit Columella 3, 18, 8. Palladius Martii 7, 3. in frumenti calamis nodos et internodia Columella 2, 12, 10. Pergit Albertus p. 370. et 371. Nodi licet triplices inveniantur in plantis, tamen nodus ille, qui vocatur malleolus, est factus a natura, ut in ipso stet succus et ampliorem accipiat digestionem: cuius signum est, quod in ramo sylvestris arboris fiat incisio ultra medium, ita quod medulla sit abscissa; et postea ligatus consolidetur, temperabitur malitia fructuum, et meliorabitur sapor eorum: et hoc est expertum in arboribus iuvenibus, de quibus fiunt incisiones, quando fit incisio praedicta in ramis, qui directe tanquam stipites quidam stipiti sive trunco primo sunt infixi. Est autem probabile, quod et in aliis praedicto modo incisis contingat. Causa autem est, quod ibidem retortum porum inveniens nutrimentum, adscendens per truncum, stat et diutius digestum in meliores dirigitur et transformatur fructus. Huiusmodi autem nodos in plantis habent ea, quae rarae sunt substantiae et habent magnas medullas aut in toto sunt concavae et cum hoc sunt longa valde, sicut est vitis et vinella et vitis alba et cucurbita et in cannis arundo et genera frugum et triticum et siligo et hordeum et avena et alia huiusmodi. Si

nam in illis per multos nodos non retineretur nutrimentum indigestum usque ad germen, cito adscenderet, et inutile semper germen proferret. Scirpus tamen nodum non habet et fere omnia genera iuncorum, propter hoc quod sunt debilia substantiae valde et aquosae: et ideo nutrimentum eius est aquosum, et terrestre valde raram, sicut apparet in interiori substantia ipsius: et ideo si hoc retentum esset a nodo, totum retineretur et non adscenderet ulterius propter modicum calorem, quem habet. Et ideo etiam eius germen quasi nullum esse videtur nisi lanugo quaedam ad modum rarae stupae apparens in summitate ipsius. Multiplicantur autem nodi isti secundum quantitatem extensionis plantae, sicut apparet in centipodia, in qua, quando extenditur, vix numerabiles efficiuntur nodi: et sic est in aliis, ut in foeniculo et valeriana et in aliis concavis maioribus oleribus. Sed in genere frugum vix invenitur numerus nodorum quaternarium excedere et citra eundem numerum vix unquam deficit, quin semper calamus quatuor nodos invenitur habere. Cuius causa est, quod illud genus plantae habet grana solida multae farinae respectu suae quantitatis et purae farinae valde: propter quod oportet habere organa depurantia completa puritate: quod non fit nisi per digestionem, quarum prima semper ad terrestre grossum, et secunda aquosum, quod calore compleri non potest, tertia autem alba quaedam incensa ventosa assumit, et quarta complete terminat ad speciei similitudinem, sicut etiam in animalibus fit. Signum autem huius est, quod situs nodorum non est per aequidistantiam in calamis, sed primus magis vicinus terrae, sub ipso est substantia terrestri dura magis, ad nigredinem terrestrem sicut frequenter declinans. Secundus autem plus distat a primo quam primus a terra, et subest substantia plantae grossa, latitudinem habens foliorum propter multum aqueum facile dilatabile. A secundo ad tertium incipit contrahi stipes plantae in frugibus, et a tertio in quartum adhuc plus, et ab illo usque ad aristam sive usque ad culmen subtiliatur valde et acuitur propter caloris actionem in humidum subtile optime digestum. Si autem planta sit in multis locis emittens semen, sicut faba et faseolus et pisca et alia genera leguminum, tunc erit farina seminis eius impura et ventosa valde et terrestri: propter hoc quod non sufficienter depuratum est. Sunt autem quaedam plantae aliquid simile nodis habentes, quod tamen verissime nodus non est, sicut hedera et quaedam herbae aquaticae longae, quae radices habent acu-

tas et parvas, quas infigunt lapidibus et lignis, super quæ repunt: at locus illarum radicum quandam exprimit figuram nodi. Illæ autem, quæ vere nodos habent, habent eos propter causam, quæ dicta est: et ideo in nodis folia emittunt, per quæ fit superfluitatis purgatio: et in frugibus quidem folia nodorum inferiorum sunt grossiora et terrestriora et secundum quod adscendunt nodi in calamo, sic purgamenta foliorum fiunt minus grossa et minus terrestria. Superfluitatem autem hæc natura convertit in folia, quia, cum sit ingeniosa et regitiva plantæ ad finem, ad quem tendit, illud tamen, quod purgandum erat, convertit in coopturam substantiæ, ut a læsura et caumate defendatur. Et hæc quidem est natura nodorum. Quartus locus est p. 357. Sed de nodis, de quibus prædiximus, adhuc notandum, quod nodi secundum tres modos in arboribus et plantis inveniuntur. Unus autem, qui supra dictus est, et ille solus est in toto naturalis et a natura intentus. Alius autem modus nodorum est, qui causatur ex siccitate et terrestritate arboris et nutrimenti, quod nutrit eam. In illa enim arbore stringuntur pori valde propter constantiam et compactionem partium ipsarum: et cum nutrimentum sit terrestre et grossum, ubique claudit sibi viam rectam per venas ligni et non divertit ad alteram partem, et ibi conglobatur in nodum, et efficitur totum lignum nodosum, repugnans siccibillitati, sicut diximus in quarto meteororum. Tertius autem modus nodorum est nascentiæ quædam, quæ ebulliunt extra in arboribus et convertuntur in lignum totum reticulatum, sic ut sit contextum ex nervis ligneis propter multiplicem revolutionem, qua revolvitur humor ligni in se ipsum: et hic nodus vocatur latine murra; et sunt inde scyphi pulchri ad bibendum, qui etiam in prima fusione vini inspissantur, eo quod humorem venæ multiplices attrahunt, et ex ipsis tumescere videntur: et propter tortuositatem ipsarum, quæ causatur ex dicta revolutione, humorem refinent, ita quod non effluit ex ipsis, nec cito evaporat ligni ipsius spissitudinem. Vocatur igitur primum genus malleolus: secundum autem proprie vocatur nodus, et lignum, in quo est, nodosum vocatur. Tertius autem modus murra proprio nomine appellatur.

Audi nunc Plinium VI. cap. 21. sect. 35. Vitium sarcu-
læ et quarundam arborum, quibus fungosior intus natura
est, geniculati scaporum nodi intersepiunt medullam. Feru-
læ (fistulæ recte Dalecampius corrigebat) ipse breves et

ad summa breviores, articulis utique duobus internodia includunt. Medulla, sive illa, vitalis anima est, ante se tendit longitudinem impellens, quamdiu nodi pervia patet fistula. Cum verò concreti ademere transitum, percussa erumpit ab ima sui parte iuxta priorem nodum alternis laterum semper inguinibus, ut dictum est in arundine ac ferula: quorum dextrum ab imo intelligitur articulo, laevum in proximo, atque ita per vices. Hoc vocatur in vite gemma, cum ibi oespitem facit: ante verò quam faciat, in concavo oculus, ut in cacumine ipso germen. Sic palmites, nepotes, uvae, folia, pampini gignuntur: mirumque firmiora esse in dextra parte genita. Priorem huius physiologiae partem tetigit etiam Columella 3, 10, 1. de productissimo vitis sarmento, uvis pleno, loquens: id enim, inquit, accidit non palmis ingenita fertilitate, sed loci opportunitate, quia reliquas trunci partes humor omnis et alimentum, quod a solo ministratur, transcurrit, dum ad ultimum perveniat: naturali enim spiritu omne alimentum virentis quasi anima quaedam per medullam trunci veluti per siphonem trahitur in summum: quo cum pervenerit, ibi consistit atque consumitur. Unde etiam materiae vehementissimae reperiuntur aut in capite vitis aut in crure vicino radicibus. Quae Plinius dixit inguina, sunt etiam in loco, ad quem refert lectorem, 16. s. 65. et 13. s. 42. Arundo, inquit, omnis ex una stirpe numerosa — radix natura viva, geniculata et ipsa. Folia omnibus a nodo orsa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque a medio internodio cum plurimum desinant vestire procumbuntque. Latera arundini calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inguine, ut alterum ad dextra fiat, alterum superiore geniculo ad laeva per vices. Inde exeunt aliquando rami, qui sunt calami tenues. Horum partem de ferula cum arundine comparata habet quoque Theophrastus hist. 6, 2, 8. βλαστάνει δὲ παραλλὰς τὰ φύλλα — ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλὰς, περιεληφτότα δὲ τὸν καυλὸν ἐπὶ πολὺ καθ' ἅπασα τὰ τοῦ καλάμου, πλὴν ἀποκαλιμένα ταῦτα μᾶλλον διὰ τὴν μαλακότητα καὶ τὸ μέγεθος. Sed male arundini tribuit Plinius calamos tenues e geniculis exeuntes, quos ferulae Theophr. καὶ καυλοὶ τινες μικροί. Tertius Plinii locus 13. s. 42. et ferulam — arborum generi adscripsisse (conveniat), quoniam quarundam naturae, sicut distinguimus, lignum omne corticis loco habent, hoc est foris seque, ligni autem loco intus medullam, ut sambuci: quaedam vero inanitatem, ut arundines. Ferula

— *geniculatis nodata scapis* — a *genibus exsertitis foliis maxima, ut quasque terrae proxima.* Annotandum videtur, Plinium ferulas aliter distinxisse quam Theophrastum: nam sect. 43. addit de thapsia: *ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis, foliis foeniculi, inani caule.* Theophrastus contra h. 9, 9, 6. caulem *καρθηκώδη* habere ait, inanem tamen esse non addidit, ut Dioscorides 4, 157. Omnino dubitari potest, an Theophrastus, ubi distinxit τὰ *καρθηκώδη*, medullae rationem quoque, non solius ligni corticis locum obtinentis, habuerit. Dubitationem enim facit locus hist. 8, 3, 3, ubi frugum calamus *γορετώδης*, fabae vero *κυλίσ*, reliquorum leguminum lignosior, *μήτι* et *πανί* *καλαμώδης*, *εοσάμι* et *ερυσίμι* magis *καρθηκώδης* dicitur: unde certo colligitur, caulem *καλαμώδη* frugum non intelligi cavum. Sed si thapsia Dioscoridis et Plinii eadem est cum Theophrastes, ut videtur, cui hic caulem ferulaceum tribuit, apparet, notam τῶν *καρθηκωδῶν* ad solam ligni maltham, nulla medullae habitatione, referendam esse. Quid quod historia plantarum 1, 6, 2. *μήτι* *καλαμώδη* tribuit τοῖς *θαμνώδεσι* καὶ τοῖς *ὕλημασι*, nominatim vero *καλάμω* καὶ *καρθηκῶ* arundini praeterea corticem *ἐνώδη* καὶ *καρπικόν*, *μετόλοπον*, 1, 5, 2.

Nedorum coecorum genus duplex memoravit Theophrastus h. 5, 2, 2. minus alterum et frequentius, alterum maius et rarius, spiram proprio nomine vocatum: utriusque causam a nutrimenti indigentia et frigore hierno repetit. Plinius 16, sect. 76, 1. *Publicum omnium vitium vocant spiras, ubi convolvuntur se venas atque nodi.* Paulo accuratius Theophrastus a nodo distinguit, addens, *ὀυλότητα* esse per omne lignum aequaliter distributam. Itaque ubi distinguit *ξύλα εὐεργα* καὶ *δύσεργα* h. 5, 5, 1, et posteriora ait esse *σκληρὰ* καὶ *ὀξεία* καὶ *ὀυλάς* ἔχοντα *συστροφάς*, intelligi puto spiras. Materiam an torta sit nodisque concisa, Plinius ait deprehendi aure ad caput trabis quamlibet praelongae admota: ictum enim ab altero capite vel graphii sentiri, penetrante rectis meatibus sono, 13, s. 73. Verum hic quoque erravit in graecis interpretandis vel Aristotelis περὶ ἀκουστικῶν vel similis loci. Ille enim experimentum ait capi in eligenda malo natibus aliaque materia longiore, quae integra nec secta in usum convertitur: *ὅταν γὰρ κρούσωσιν, ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου κατὰ τὸ ἕτερον ὃ ἤχος φέρεται συνέχης, εἰν μὴ το ἔχη σπέντημα τὸ ἕλκον· εἰ δὲ μὴ, μέγρο τούτου προελθὼν αὐτοῦ καταπαύσται διασπασθεὶς· περὶ κήμπτες δὲ καὶ τοὺς ὄζους καὶ οὐ δυνατός δι' αὐτῶν εὐθύνοροισιν.* Igitur ligni venas fractura a vento forte laesas experi-

mentum indicat: sed nodos solum circumflectit et reliquam viam rectus peragit. Aliud experimentum, sed materiae diffusae, habet Theophrastus, an coeci nodi ligno extus supercrecente absconditi lateant, h. 5, 2, 2. *ὅτι καὶ σκοποῦνται τῶν σιγιστῶν τὰς μήτρας· εἰν γὰρ αὐταὶ ἔχουσιν ὄζους, ὅζωδη καὶ τὰ ἐντὸς.* Nodi igitur ad ipsam medullam pertinent, aut potius inde perfecti corticem percurrunt aut intus vitio concluduntur: quod verbis disertis nusquam indicavit Theophrastus. Alberti vero doctrinam deinceps videbimus. Nunc de crispa materia absolvamus. Historia 5, 3, 3. ligna omnino densa (πυκνὰ) simul crispa pronunciat. 3, 11, 4. *βουμελίαν* ait esse *μανοτέρα*, *διὰ καὶ ἥτιον οὖλον*, quasi crispitudo cum raritate consistere nequeat: at cum mollitie potest: nam ibidem sect. 3. *μελία* dicitur lignum habere *σῦνον καὶ μαλακώτερον καὶ ἀνοξότερον καὶ σκληρότερον*. Attamen colutea Idaea h. 3, 17, 3. lignum *σκληρὸν καὶ πυκνόν*, contra radices in summo natantes, tenues (*λεπτὰς*), *μανίς* habere dicitur: ubi adduntur verba *οὐλὰς δ' ἐνίσχυσεν καὶ ξανθὰς σφόδρα*: quorum compositio ipsa vitium aliquod scripturae videtur arguere, et recte Codex Urbinas *ἐπιότε* verbq; substituere videtur. Plinius 13. s. 30. *menis praecipuam dotum esse ait in venam crispis vel in vortices pavos. Illud oblongo evenire discursu, ideoque tigrinum appellari: hoc intorto, et ideo tales pantherinas vocari. Esse etiam undatim crispas, majore gratia, si pavonum caudae oculos imitentur. Magnam post has gratiam crispis densa veluti grani congerie, quas ob id a similitudine apiatus vocari.* Contra 36. s. 11. marmor Augusteum dicitur *undatim erispum de vertices*, Tiberium *sparsa, non convoluta, canitie*. ubi inter verba *crispam* in inserendam censet voculam *ans* vel et: nam undatim quod maculatum est marmor, non potest simul in vortices dici: recte etiam in altera loco forma una ab altera distincta legitur. Idem Plinius 16. s. 83. lignorum, quae inter se et cum aliis glutino sociantur, probat *stamineam ventum*, quam ait *feruleam* vocari, *argumento similitudinis, quoniam laciniöse crispa*. ubi vulgo ante Harduicum legebatur *fertilem* — *lacrymose forispa*. Codices *lacinosae* scriptum habent. Totus locus obscurus est, et difficile est verae scripturae indicium. Crispum macularum discursum in acere altero memorat 16. sect. 26.

Tertium genus nodi in olea proprio nomine, in aliis arboribus alijs appellatum, Theophrastus h. 1, 8, 6. postremo loco memoravit. In acere bruscum et molluscum laudavit Plinius 16. s. 27. Taber. utrumque acris, bruscum intortius crispum,

molluscum simplicius sparsum. Reparari etiam in alio tubero refert, sed deterius multo. Dalecampius ad Plinii locum monuit, Germeos Galliae Narbonensis radicem crispantem huiusmodi hodieque servato veteri vocabulo *brouchia* et *brouchon* appellare. Vocabulo tuberum abutitur Plinius 16. c. 38. s. 73. ubi est: *Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandis. In illa nec vena nec pulpa, quodam callo carnis in se convoluta.* Nam hae sunt spirae a Theophrasto descriptae, ut recte admonuit Dalecampius.

Redeo nunc ad mentionem medullae, de qua nodos derivari supra dixi. Originis huius disertis quidem verbis Theophrastus non meminit, sed Albertus, et quidem in genere plantarum nodosarum et arborum, cuius doctrinam de hac parte ligni ponam. Is igitur p. 360. b. *Medullam*, inquit, *quidam vocant arboris matricem, eo quod in ipsa videbatur concipi et formari semen conceptum: cuius signum est, quod vitis et quaedam aliae plantae evacuatae medullis non concipiunt semen, sed faciunt uvas sine arillis, qui tamen arilli pro certo sunt semina vitium.* (Hoc idem argumentum cum Theophrasto scriptores Romani rei rusticae, multi quoque recentiores repetierunt, sed nullus, quodaequidem sciam, certo experimento confirmavit.) *Quidam autem vocant viscum, eo quod primum nutrimentum decurrit in ea in quibusdam plantis, quae cibantur a medio ad superficiem digerendo nutrimento, sicut diximus supra. Est quidam causam vitis, quia vitalem virtutem confert nutrimento attracto in eas, quae habent medullam. In his autem, quae non, confert id, quod est loco medullae, sicut ligni medium. Scilicet antea p. 357. dixerat de venis: Venas autem in nulla plantarum est vere et secundum perfectam rationem, sed cum viae rectae, in quibus decurrit nutrimentum. — Invenitur autem istae venae a duobus principiis in plantis oriri in his, quae nodosae non sunt et sunt raras substantiae, extenduntur viae illae a radicibus in altum per stipitem et per ramos et per folia divisae et super se. Aliquando autem derivantur ex medulla et protenduntur ad superficiem plantae, et cognoscitur, quia, quando inciduntur plantae, apparent in talibus lineae albae per modum stellae a medio medullae ad corticem plantae protensae, sicut est in vite et aliis nodosis, praecipue in nodo et iuxta nodum. Idem p. 372. Medullae autem plantarum videntur esse vicariae virtutis radicalis, sicut nucha in animalibus est vicarius cerebri, et per medullam arborum decurrit et pulsat plus*

de spiritu plantae, quam per aliquam aliarum viarum: et in ea est vigor spiritualis plantae: quia aliter partes distantes nimium a radice non bene vivificarentur ad formam speciei plantae. Et ideo plantae habent ortum et principium ramorum, qui oriuntur lateraliter a corporibus plantarum, a medulla quasi ex vicario radices: et quando ligna scinduntur per ariditatem, profundatur frequenter scissura continua ad medullam et ultra non invenitur continuari scissura, nisi raro. Plantae autem, quae nutriuntur ex medulla per poros transversales, habent medullas maiores: et quae nutriuntur per poros directos adscendentes, habent medullas minores: et aliquando non videntur habere medullas, quando magnas efficiuntur, et propter hoc, quod lignae tunicae arctatae per alias eas circumvestientes comprimuntur et quasi insensibilem faciunt viam medullarum: et probabile est, quod sit una causa, suffocatio videlicet spiritus vitalis in medulla conclusa propter hoc, quod comprimitur per circumstanti induratum et constrictum lignum. Ipsa autem substantia medullae videtur esse sicut purgamentum quoddam cholericum, quod proicitur de auribus animalium, et hoc fit propter calorem spiritus et motum, qui pulsatur in medulla. Quis vignum est, quod fere omnes medullae plantarum perfectarum inveniuntur a principio iuventutis earum albae et humidae, et in processu declinant ad citrinitatem et siccitatem. Sunt autem plantae quaedam fere totam substantiam habentes medullosam, sicut sambucus et ebulus et huiusmodi: et omnes illas nodos habent multos et nutriuntur ex medulla, et ideo est multa in eis: et in hoc genere est vitis, sed minus est medullea, quam sambucus et ebulus. Alias autem experimur plantas in toto concavas, sicut fistulas quaedam et calamos: et hoc fit ideo, quia illae multo indigent spiritu fumoso libero, qui elevatur in concavo plantarum illarum ex nutrimento, quod ascendit et per directos poros laterum plantae, sicut arundo et calamorum genus et huiusmodi. Haec igitur est dispositio medullarum plantae et necessitas.

AVOTARIUM AD VARIETATEM SCRIPTURAE
VRBINATIS CODICIS.

Cum singulari, quem, cum inopinato primum ingratus accidisset, postea sera comparatio gratissimam reddidit, factum est, ut varietatem scripturae e Codice Urbinatē descriptam et benevole mihi oblatam ab *Amato Bekkero*, Romae tunc commorante, semestri intervallo consequeretur. Eiusdem libri comparatio facta ab eruditissimae Bibliothecae Valesianae Scriptore graeco-linguae, *Stephano*, quem diu antea litteris adieram precibusque, ut codicem a *Weiglib*, medico *Presiden*, communi amico, mihi indicatum in usum meum compararet varietatemque scripturae omnem mihi transmitteret. "Quod quomodo statim humanissimus vir feceret, tum *Valesiana* tum *occepsationibus* multis impeditus operae serius impensae diligentiae mirifica moram omnem largissimae compensavit. Primus additissimas varietatem librorum, tum priorum continebat, quam antea exscriptam a Bekkero iam in manibus cum haberem, rogavi *Amatum*, ut operam a reliquis historiae plantarum libris comparandis revocaret ad librum decimum, qui in codice Urbinatē satis spissus extare dicebatur, et libros sex de causis plantarum comparandas. Quod is negotium quae cum fide persiceret, paginae antecessores testantur agitur cum viri docti diligentiam et minutissimam veritas annotandas perspicacissimam et religiosissimam inde cognovissem, subito animum cupido varietatem librorum historiae trum priorum ab *Amato* exscriptam cum varietate a Bekkero indidem annotata comparare. Uterque butem vir doctus exemplo eadem editionis historiae, quod *Bodley* a *Stephano* debebat, quolibet solum in Bibliotheca Valesiana tum extabat, ad operam comparandi libris scripti adhibuit. Ubi coepi varietatem utramque invicem comparare, statim apparuit, Amatum maiore cum otio apices omnes, reliquiasque vestigia litterarum, etiam erasorum vel distractarum vel in margine repetitarum aut correctarum consuetum vestigia intertextum quaedam lectionum diversarum punctis signasse, quae Bekkerus vel insequi vel annotare operae pretium non existimavit. Conferant igitur haec quicquid Amatus collatio diversum a varietate Bekkeriana obtulit, ita tamen, ut utrique viro docto laus et gratia operae unice susceptae et benevole persectae salva et integri maneat. Quisquis graecos libros, litteris praecipue maioribus scriptos, inspexit et cum editis comparavit, facile existimabit, quam sit prouum et facile in eiusmodi scriptura, ut oculos vel acutissimos litera una alteraque

fallat, nisi lectio ab otioso inquisitore. semel iterumque repetatur.

Pag. 4. sect. 3. v. 3. γένεσιν η αὐτὰ τε τὰ γυννείμενα μέρη θετέον. Sed η superscriptum eadem manu est. Unde coniecicio, scriptum fuisse rectius, ἢ αὐτὰ γε τὰ γυννείμενα μέρη θετέον, ita ut primum instrumenta generationis, deinde ipsi generationis nati foetus partium in numero habendi esse negentur. v. 6. αὐθατὶς vetus retinet, in quo scriptura vera αὐθενὶ latere videtur. v. 17. verum βλάστησις pro γένεσις codex in margine tantum scriptum exhibet.

P. 5. s. 5. v. 10. ὡς ἂν τις τῶν γ' ἀνάλογον ἀφομοιωθῇ. unde coniectura nova emergit: ὡς ἂν τις [μάλιστα δύνηται] τῶν γ' ἀνάλογον ἀφομοιωθῇ. — S. 6. v. 5. Ιου. — S. 7. v. 4. αὐτοῦ τοῦ δένδρου cum vulgatis, et dainceps ἐξ ἄκρου, sed postremo qu puncto supposita sunt.

P. 6. v. 1. ἀραχίδα. v. 2. μίσχον super deletο μέσχον. — S. 8. v. 5. Ισοι.

P. 7. s. 11. v. 2. δὲ ἀναλογία. v. 4. ἀκρεμόνα. — S. 12. v. 5. ἐφ' ἐν.

P. 8. s. 1. v. 8. δ' ἔστιν. v. 9. in correctione μίσχος. — S. 2. v. 1. ἴδια αἶνα. v. 2. κικίς in rasura, etiam margo κικίς habet. v. 7. ὅσα δὲ in correcto θῆ. — S. 3. v. 2. ὄπον.

P. 9. s. 4. v. 5. αἰκίς. v. 10. αὐτὰ ἄλλα. v. 14. ζῶον. — S. 5. clare scriptum exhibet: Ἐν τα μὲν οἶν τοῦτα τὸ μέρος π. ἄλλα, δὲ εἰδη, sed postremum εἰδη dubia inter α et η scriptura.

P. 10. s. 6. v. 4. παραβλάσκας gemino accentu. v. 6. πικρη. v. 9. δέμασιν. v. 11. ἔστιν. v. 15. in supplemento ἐντερορρηξ sed cum correctione habet.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 4. δὲ ἔστιν. v. 8. πολυλάδον, αἰωκάν.

P. 12. v. 5. δαμά. v. 9. ἐλάτας, παρ ἐλάτας. v. 10. σικας. — S. 4. v. 11. δένδρωδα. — Διὰ δὲ, sed correctio apparet: δένδρωδη. — δὲ. — S. 5. v. 9. καὶ μὴ τυχάνον cum Hainsiana. v. 12. φυλλόβαλλα.

P. 13. s. 6. v. 4. προῖδεν οἷον fuerat. v. 10. verba ἔστιν θεοκαίας cum A. B. M. omitti, testatur Amatus. v. 13. πικρὴ λαστρὰ habet. v. 15. πῶδων, inter π et ω superscripto α.

P. 14. s. 3. v. 5. ἀναλογουμένων cum ceteris. Vide Indicem Graecitatis, v. 7. πάντα post τοσαῦτα male editio omittit restituendum, ἵνα πᾶν καὶ τὰ ἄλλα. Edd. τὰλλα, restitue τὰλλα.

P. 15. Cap. 4. s. 1. γ. β. ροία. v. 12. φοινίξ cum cithra cum flexo et acuto librarius dubitans scripsit. Eadem geminatio locum habet in sequente δρῦς et alibi. — S. 2. v. 7. ῥοία, superscripto λ, et puncto supposito literas ζ. Verum ῥηξίφλοια. v. 9. ηηλεία cum A. B. M.

P. 16. v. 2. πολυαίονος, ita tamen, ut ac correctum appareat et factum πολυόπος videatur. — S. 3. v. 4. κοτειόν, sed εἰ in correctione. v. 13. τάρη. — S. 4. v. 5. ἡ δὲ κατὰ cum reliquis. v. 10. ἀδρανιστα cum reliquis, et v. 11. λῶτα cum gemino accentu.

P. 17. s. 5. κ. β. ἀσχετον, sed correctio εὔ apparet. v. 3. ἀδρανιστον. — Cap. 6. s. 1. v. 7. ῥοίς. — S. 2. v. 11. πρίνος, δρῦς sic cum gemino accentu.

P. 18. s. 3. v. 5. ροία, ut sect. 4. v. 12. ubi versu γα ἐπεὶ πᾶσαι τε καὶ ταύτας cum Vinl. Med. sed τε punctis suppositis damnat Urbinas. Equidem verum puto: ἐπεὶ πᾶσαι γε καὶ ταύτας. nempe τὰς λεπτὰς ῥίξας vel ῥιζία. nam κοιανύσας inutile est propter sequentia οὐχ ὁμοίως ἀδράς καὶ πολλὰς. v. 13. Ἐπεὶ δὲ αἱ μὲν vulgatum habet.

P. 19. s. 5. v. 4. ἀνταλας, ῥοα cum editis, ut v. 8. κράνον. γ. 12. χερσὶν. — S. 6. v. 2. ῥαφανοσχε, editis, ut v. 3. λιπαθος. v. 10. σχίζματα. v. 12. πῶδεσθ, super scripto ο. Sed statim p. 22. v. 1. πῶδων est, ο. solo super scripto.

P. 20. s. 7. v. 1. μερίστας δὲ ἄλλας cum A. B. v. 14. αἰεὶ c. Med. — S. 8. v. 13. praeter geminum δόξαιεν verum ἔχουσι habet. v. 16. ἀρῶν cum Heitsiana.

P. 21. v. 1. σκίλλων. v. 3. ἡρτυμέναι sic. v. 13. προ οὐγγον habet οὐγῶ scriptum.

P. 22. s. 11. v. 5. ἐγκυλίσεσθαι sic, tribus punctis super i. v. 9. διαφέρει τε cum editis.

P. 23. Cap. 7. s. 1. v. 16. ἡμερωτάτων cum reliquis libris. v. 13. φρέατος (ἢ) ὄχτου τινος, ἡγουν ἐν τῷ Λυκίῳ ἢ πλάτανος cum Med.

P. 24. s. 2. v. 1. δόξαι. — S. 3. v. 9. ποιάρχον in rasura agnoscitur. — Cap. 8. s. 1. v. 4. ἀνωτα δὲ λέγει. sed sub primo ω punctum apparet, et super altero εἰ scriptum est. v. 7. τῖφ.

P. 25. s. 2. v. 5. θηλείων sic. v. 7. μένος τί θήλυκρῶν, sed τί in rasura scriptum est, ubi τὸ fuisse antea videtur. v. 10. ἐρῶς sic, ut ἐρῶς fiat. v. 14. οἶα. — S. 5. v. 4.

καλοῦσιν. v. 5. αἰεὶ. v. 6. ὡς περ; καὶ ὅπερ fiat. v. 9. οἱ δ' αὖς ἔτιον. Ἔστιν.

P. 26. s. 4. v. 6. παρὰ σε sic. deinceps ἢ ὅταν ἢ μή. v. 7. ἀβιάσθαι καὶ ἢ ἀποκοπή. — S. 5. v. 1. αἰεὶ. v. 3. προσκυνησθαι, punctis 3 sub ξη positis. v. 8. ὁρὺς sic. v. 12. ἀπορηροσμένη τῶν. — ἢ γόγγυρος, cum editis et Codd. ceteris.

P. 27. v. 6. vitiosum. ποίνεξ δὲ habet cum ceteris libris. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ῥοὰ οὐ μὲν ἀλλ' οὖν μέγιστά συμβάλλεται, superscripta γε. v. 13. ἀφείη cum ceteris. — S. 2. v. 4. εὐαξή, sed v superscripto inter α et ξ.

P. 28. v. 2. προαβαρύνει. S. 3. v. 7. πρίνος sic. deinceps cum reliquis ἀγρία interserit, quam Geza equifoliam vertit. v. 11. καὶ τῷ φυλλοβολεῖν. v. 12. ἀκρέμονας. — S. 4. v. 6. ἐρφυλλος. v. 9. ἐππροσέκρινεν omittit c. δέξ. — S. 5. v. 3. Μέμφει.

P. 29. v. 2. φυλλοβολαί. v. 4. ὁρὺς sic. — S. 7. v. 5. σπῆλαια sic. v. 9. verum ἐπιβλαστῆσαι habet b. Med. v. 10. ἐφαίνεσθαι, ita ut v superscriptam sit inter α et α.

P. 30. s. 2. v. 4. ἵνας. v. 8. super γίνεσθαι inter γ et alterum γ scriptum est.

P. 32. v. 1. παραμονίζονται καθάπερ καὶ τὰ τοῦ μίλακος. v. 4. σπηγῶδες cum Med. quod non spernendum cenſeo. — S. 6. v. 16. ἐκείναι δὲ pro τῇ cum ceteris.

P. 32. v. 1. κρόδον, super x scripto σ. deinceps κηρυγίου, sed in litera o rasa. v. 4. ὅλος ὁ καλός. — S. 8. v. 12. ἀκρέμονος.

P. 35. s. 5. v. 3. περὶ κήμας ἢ δὲ κύμασι καὶ μεν, δερματικοῖς — καὶ τὸ εὐβοϊκόν. v. 8. τῶν κώνων, superscripto τὸ κώνον. v. 14. κινηκωδῇ sic.

P. 36. v. 4. μηλείας sic. v. 5. ῥοτο truncatum. v. 11. ἐλάας sic. S. 5. v. 10. pro vulgato ὀπου habet ὀπι, itaque corrigi voluit ὁ τι, quod probō. — S. 6. v. 8. καὶ μεν γὰρ, recte! v. 10. πᾶσαι, recte! ὀρρόνηται κατὰ γὰρ πᾶσαι antecedenti περὶ ἑαυτὸν προήγα.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 7. ἐλαώδες, sed iota primum inter α et ω intersertum. γ. 13. κεδριδος. — S. 2. v. 4. οἶον ἐλαῖα sic.

P. 38. s. 3. v. 4. ἀκρέμων sic. v. ultimo ζῶμα.

P. 39. Cap. 13. s. 1. v. 6. μηλείας sic. v. 7. τῇ ἐλάας.

P. 40. v. 1. ἐλάας sic. v. 7. καὶ κατὰ, sed κατὰ super scriptum. — S. 3. v. 7. γίνεσθαι. v. 10. κηρύττει ἀγρος.

ποικιληλία. v. 12. super. κατά scripturam apparet. v. 13. κνήκος, sic. v. 20. προαυξανόμενον. — S. 4. v. 7. πικυών.

P. 41. v. 1. ἡλικίτη. v. 4. ὡς περ ἄλλον. v. 17. τε-
λοκαροπει. — S. 5. v. 2. ὅλος, sed per rasuram ὅλος apparet.
v. 4. ἐπαρο δι' ὃν ὡς μικρόν, sed ὃ in ἑτέρα scriptura. v. 9.
γένεα τοιαῦτα την. — Cap. 14. s. 1. v. 5. ἔλαιν, sic. v. 6.
μηλία, sic. iterumque.

P. 42. v. 1. et διαφορών. — S. 2. v. 3. γε φασι.
v. 12. σκαριαια, scriptura inter η et σ est dubia. v. 16. ἔλας,
minuto iota interserto. — S. 3. v. 4. δ' ὅλως.

P. 43. v. 4. verba ἐστὶ τὸ τοιοῦτον articulum in codice
ita erasum gerunt, ut antea scriptum fuisse scripturam credere
vestigis liceat. — S. 4. v. 10. μωρόνης. — S. 5. v. 8.
λεκτέον τοῦ ... τοῦτο γὰρ.

P. 44. Libri II. Cap. 1. s. 1. v. 10. τέχνης ἡδὴ προαι-
ρέσεως.

P. 45. s. 3. v. 4. πρώτας. v. 7. ἰωνία. — S. 4. v. 12.
ἐμφυλίας ita geminam habet rasuram scripturae, ut vestigia
indicare ἐμφυλκείαι videntur.

P. 46. v. 4. ἡ ῥοδωνία, sic. v. 10. κατακρύπτει. v. 11.
τῷ φέσθαι καὶ τὰ κεφάλαια.

P. 47. v. 5. οὕτως. v. 15. μὴ δὲ ἀδρύνειν, recte! —
S. 5. v. 7. στρογγύδιον κωνικός. — S. 6. v. 2. γοῦν
τῆς προτῶν. v. 15. διασπείρειν.

P. 48. s. 7. v. 3. ἐκφέρειν, sed puncto sub μ posito.
v. 10. γήγνεσθαι, superscripto γ.

P. 49. s. 10. v. 9. τὴν ὃν εἶναι εἰς ἄλεινόν, sic. — S. 11.
v. 7. τῆς αἰῆς.

P. 50. v. 4. ἔλααν, iota minuto interserto. v. 5. σκήν.
v. 6. ὡς εἶναι.

P. 51. s. 3. v. 4. στελέχων. v. 10. ἐλαία, sic. v. 14.
ἦκται, sic. — Cap. 4. v. 6. τὰ δὲ ἐν τοῖς.

P. 52. v. 1. τοῦθ' οὐκ. — S. 2. v. 2. ἀμφοτέροις.
v. 3. ὁπρεια, sic. Sequens ἀτέλματα inter α et μ rasuram
magnam habet. v. 10. ὡρας τοῦ σπόρου πρὸς verum habet,
quod restituendam. Sed apparet, correctoris manum articulo
τοῦ (sic scripto) et fini vocis σπόρου sigma addidisse. v. 13.
γίγνεσθαι δὲ αἰεὶ ἐν. — S. 3. v. 4. οὐλόν cum vestigio accen-
tus super fine.

P. 55. s. 4. v. 2. ζώοις. v. 5. καὶ κατὰ τὰς τῶν τόπων,
vere! sed τ et ε superscripta sunt. v. 8. ζώων. v. 9. χρύ-
εαλλίς, sic. — Cap. 5. s. 1. v. 10. pro vulgata βαθυτέρους

αἰ καὶ τοῖς ἐπιπολαιωδέστεροις habet: βαθ. αἰ καὶ τοῖς ἐπιπολαῖς ῥιζότεροις, i. e. ἐπιπολαίοις.

P. 54. s. 3. v. 12. ἀπίους; μῆλεις, συκῆς. v. 14. μοσχεύειν, super o scripto i, — S. 4. v. 4. καὶ λίθον omittit in contextu, sed margo κλίθον addit ita scriptum, ut super x puncta 4 posita sint, unum sub λ', sequens iota in litura item suppositum habet punctum; postremum v, ut primum x, quatuor superposita.

P. 55. v. 10. ἔρη, sic. — S. 6. v. 7. ὄγγας, sed γ in rasura, v. 8: συνας. deinceps sub πλέον apparet ei positum, ut sit πλέον. v. 9. ζοιάν. — S. 7. v. 5. παδεῖνῃν, sic. v. 10. ὑπωρεσίας, sed literae α punctum suppositum, ut in ei literae iota. v. 11. ὁμογενέσιν. v. 13. ἔστι: v εἶδη, sic.

P. 56. Cap. 6. s. 2. v. 4. δότηχυν, sed v in rasura est.

P. 57. s. 3. v. 8. Θεραπνεύουσιν. v. 10. ἄλλωιν, sed prius λ in rasura est. v. 11. διςης, ut Medic. 2. — S. 4. v. 6. ὀρθοφνητ, superscripto in fine α. v. 7. ἀπορ-θῶντας, ita scriptum, ut theta puncto supposito damnatum in tau mutetur. — S. 5. v. 4. ἐπιζητεῖν, sed litera extrema dubia in rasura et ei puncto sub a posito ita scripto, ut η efficiatur, v. 5. ὕδωρ ὃ ἐκ τοῦ διός, sed ὃ in rasura scriptum, v. 8. super Ἀραβίας alterum ρ apparet.

P. 58. s. 6. v. 7. πρώτος, sic. v. 12. χροιάς, v. 16. σφαίροειδῇ, sed extrema litera correcta.

P. 59. v. 5. τριετίς, sic. — S. 8. v. 1. "Ἐτερον δ' ἔμ, sed e correctione, — S. 9. v. 4. δικροάν, sic. v. 9. οὐ πάλω, sed οὐ punctis circumscriptum. — S. 10. v. 2. κύκας cum ceteris.

P. 60. v. 1. συνηρημένας μὲν. v. 3. κόμωιν, quasi κόμπην fuerit; v. 5. ἐλαχίστων, sic. v. 8. στρογγυλώτερον — μέλλον. v. 10. ὥστ' αἰεὶ καρπὸν ἔχειν. firmat igitur scripturam e Gaza versione ductam. — S. 14. v. 4. ῥοάδα γίνεσθαι. litera g in litura scripta apparet, v. 6. κυτίλους. v. 8. εὐβατοτεραν.

P. 61. Cap. 7. s. 1. v. 5. καὶ ἀφαίρεσις omittens mediam η, sed in correctione.

P. 62. v. 2. δεῖ cum ceteris. v. 3. ἀκρέμνας, sic. — S. 4. v. 5. χαρτόδρας, quod nominis proprii esse annotat Amati. v. 6. inter δευτέραν δὲ rasura duarum literarum.

v. 8. ἔκτεν δὲ τὴν λοφούρων: δὲ ἀνοματίς, sic, super λοφούρων et δὲ scripta η. v. 10. κρεῖττων, sic. — S. 6.

v. 7. μεγαροί. v. 9. ούτως. v. 15. υπέλλαι, sic, dubio accentu.

P. 63. v. 4. ῥῶν τενα. v. 7. καταροδοί, inter α et χ desuper addito sigmate. — S. 7. v. 3. εὐθύνην καλοῦσι γαλαν fere cum ceteris. v. 6. ἀετρίτειν, sed corrigitur ἐκπέττειν. v. 7. γίγνεσθαι. — Cap. 8. s. 1. v. 5. τῶν ἐκεῖ κρημνισμένων cum ceteris.

P. 64. v. 1. ἐρρωδοσαν cum ceteris. v. 8. πρώτα. — S. 2. v. 7. κεντρίας. v. 9. κτείνουσιν, sic. v. 10. ἐρρωδῶν, inter v et ω desuper s inserto, v. 11. πολλὰς γὰρ habet, sed γὰρ superscriptum. — S. 3. v. 4. Γυγνώσκεις. v. 6. ἐρρωδῶν. v. 7. πόλιον καὶ ἐπὶ τὴν αἰγίπυρον ἢ πολὺς. v. 8. κυπαίρους, ita ut appareat, antea κυπαίρους fuisse scriptum, sed α mutatum in s, ut simul α et s appareat, sub s puncto supposito.

P. 65. v. 1. κίπτες, ὅταν ἐν. — S. 5. v. 1. τόνδε τὸν τρόπον, sed τὸν superscriptum. v. 7. τὰ τε χωρὺν, sed α correctum, et punctum suppositum.

P. 67. Libri 3, Cap. 1. s. 2. v. 8, δὲ πτελέας. — S. 3. v. 4. ὀλεσίκαρπον, sed rasura in o primo apparet. v. 14. ἄλλων τὲ, ut v. 16. ταύτας τὲ.

P. 68. v. 1. Κλήδημος, sed primum η corrigitur. v. 3. ζῶια. v. 4. ἄλλοι punctis suppositis damnatur. v. 5. ἄλλατι μὲν, sed αὐτῇ correctum ita, ut spiritus asper, et super τ additum u appareat. — S. 5, v. 12. τοῦτο δ' αὖ ἐποίησε ταῦτο, sed δ' αὖ punctis suppositis damnatur.

P. 69. v. 3. οὕτως. — Cap. 2. s. 1. v. 11. πάντα τὰ ἄλλα καὶ τὰ ὁμοιογενῆ, postremum η in rasura. Sic etiam ceteri libri. v. 15. ἡδύτερα e correctione habet. — S. 2. v. 2. ζῶιους.

P. 70. s. 3. v. 3. καὶ αὐτὸ βραχύτερον cum ceteris. Haec scriptura restituenda est. αὐτὸ, ut saepius alibi a Theophrasto, opponitur τοῖς καρπεῖς, et significat caulem seu truncum. — S. 5. v. 1. πεδυνά, in rasura et scriptum.

P. 71. v. 6. εὐδεινούς, sed iota inter δ et ε desuper adscriptum. — S. 6. v. 4. Ἰδαίαι. — Cap. 3. s. 1. v. 4. φίλτρα, recte! v. 10. ὀξυάκαρα. ἄκανθος, ἢ.

P. 72. v. 2. δ' ἐν. v. 10. δ' ἐπὶ. — S. 3. v. 8. φελ-
λός, θρύς cum ceteris.

P. 73. s. 6. v. 11. πρίντες, sic.

P. 74. v. 1. ἐνίοτε. — S. 8. v. 7. ὁμοίαν. v. 10. τὰς σαρκένθους, sic.

P. 75. s. 2. v. 6. πρὸς, sed α in rasura. deinceps κρανεία

καὶ θηλυκρανία, sed supervutramque s. scriptum est ἰ, ita ut κρανία — θηλυκρανία sit. postea κλήθρα, superscriptum, ut sit κληθρα. v. 10. πείας, super x. scripto ἄ. deinceps τὰ δοκούντα, καὶ ἀλφάδι cum Medic. — S. 3. v. 4. κρανία, superscripto ἰ. v. 6. ἦν δὲ, sed δὲ in rasura. v. 7. θηλυκρανίαν, superscripto ἰ.

P. 76. s. 6. v. 8. θηλυκρανία, superscripto ἰ. v. 9. ἀνδράγλη, ut supra p. 72. — S. 3. v. 7. super, ἀνδράγλη pro ἰ appictum v. est.

P. 77. v. 2. τετραπονήσια. — Cap. 5. s. 1. v. 3. τηγς, sic. v. 4. δοῦν, sic. v. 6. mergo τρισλοῦπτε καὶ λοιπῶν. v. 7. λοιπῶν. v. 16. σιφορίωνά. — S. 2. v. 2. κήκίς, sed in rasura. v. 7. μέζον, sic.

P. 78. s. 4. v. 4. ἐνδηλεῖ v. 5. ῥοιαῖ. v. 7. γένδοθαι. v. 12. αἰεῖ. v. 13. διαλεί χρόνον, superscripto πει.

P. 79. v. 5. αὐται δὲ γίνονται. v. 7. ἐπὶ δ' ὥσπερ ἡ κήκίς φυλακῇ. — S. 6. v. 14. παρρηγορόν cum ceteris, quod restituendum. — Cap. 6. v. 2. ἀβαξῇ.

P. 80. v. 7. κρανία, superscripto ἰ. — S. 2. v. 6. τὰ ἴσα. v. 14. μέν, rasura, οὐκ ἀνίσχιν.

P. 81. s. 4. v. 8. ἡ τρίκος ἐλατι, sic. v. 11. θράπια-λος. — S. 5. v. 4. κοκκυηλίαν. v. 7. δυσώλεθρον, in rasura s. scriptum, ut sit δυσώλεθρον. v. 13. οὐαν.

P. 82. Cap. 7. s. 1. v. 10. πλοῖον. — S. 2. v. 9. ἄμφαυξς, sed correctum. — S. 3. v. 4. τόν τε, sed τε superscriptum.

P. 83. v. 3. ἄκαρπος. v. 4. τὸ ἴουλαν. v. 5. πρότος. v. 7. καὶ ante γένος secludendum. — S. 4. v. 1. δοῦς, sic. v. 2. κινίδα in rasura. — S. 4. v. 4. ἔτε δὲ συκαμινῶδας, omisso καὶ, recte! v. 8. σχῆιν, sed in rasura, deinceps τα-

αῖ-
λειουμένης. v. 14. καῖετ, post τ rasura, superposito αι. v. 15. κικίς in rasura scriptum. — S. 5. v. 2. μαχαλίδας cum ceteris, ut deinceps ποιλόμεσχαν.

P. 84. v. 8. κικίδος in rasura. v. 9. δοῦς, sic. v. 10. περὶ τόν. — Cap. 8. s. 1. v. 9. καὶ ὡς τὸ ἡμερον, sed ὡν antea fuit in voce altera postrema.

P. 85. v. 10. φέρουσιν, sic. v. 11. οἱ δὲ τομνδιον. v. 13. αἰγίλου, sed in rasura. v. 15. γλυκύτατα δὲ τὰ, sed s. postremum primae vocis in rasura. v. 19. αἰγίλου, sed e

superscriptum. — S. 3. v. 4. *χρώμασι*. — S. 4. v. 2. *σελεύσει*.

P. 86. v. 4. *ἀσπεύσας*, sed correctum et in π. mutatum. v. 5. *αὐτή*, ἀλλ'. v. 9. *αἰγίλῳ*, sic. — S. 5. v. 6. *μετ' ἐκείνην*. v. 7. *ἀλίφλοισ*. v. 12. *λέγουσιν ὡς*. — S. 6. v. 3. *κινδύας*, in rasura iota primum. v. 6. *λειότερα*, ut antea παρόμοια. v. 7. *ἀχρεῖον*.

P. 87. v. 1. *καλοῦσι τινές*. v. 2. *αἰγίλῳ*, sic. v. 9. *οὕτως*. — S. 7. v. 8. *μοχθηρά δὲ καὶ τὰ ξύλα cum ceteris*.

v. 15. *εὐδὴς* omittit. v. 16. *πασηται*, sic. v. 17. *ἀλεφλοῖον*. — Cap. 9. s. 1. v. 4. *ὡς ἐστὶ*.

P. 88. v. 13. *ἀγγισίων* pro συγγενῶν. *deinceps γνώριμος*. — S. 2. v. 6. *ὄρον*, superscripto ἄλτερα β. v. 12. *ἐν δὲ*. v. 13. *περομήτρια cum ceteris*. — S. 3. v. 2. *θηλείων*.

P. 89. v. 1. *ἐπιστραμένον* alterum μ superscriptum. v. 5. *ἀπευκότερα*. v. 6. *ἐνδαμδος καὶ λειότερα καὶ εὐκτακότερα*. v. 11. *Ὁ δὲ*, sed fuerat δὴ. v. 12. *δαίδουργοι*. v. 15. *δαίδος*. — S. 4. v. 2. *τινὶ γὰρ κούσαν*.

P. 90. s. 5. v. 5. *ὁμοιωτέρα*. v. 9. *ἐπικαθεισῶν*. v. 11. *ἐμπροσθεντος*, sic. — S. 6. v. 3. *κρητικώτερον*.

P. 91. v. 7. *θηλοειδῆ*, sed in rasura. v. 10. *ἰδία τις*. v. 11. *τάξι*, sic. — S. 7. v. 4. *δαιδώδεις*. v. 6. *ἐκληροτέρους cum ceteris*. v. 9. *δαιδώδεις*. v. 17. *τὰ δὲ τὰ τυχόν δαυμλεῖ*, super u scripto iota. v. 19. *γραμμάτεα — πολλὰ καὶ ἐπαυδαμένα*, praelim cum ceteris.

P. 92. Cap. 10. s. 1. v. 1. *Ὁξύη*, sed η in rasura. fortasse *ὀξύα* fuit. v. 6. *παχύφυλλον cum ceteris*. v. 9. *βαλαναίδης*, sed η in rasura, ut v. 11. *ἀκανθώδης*. v. 12. *ἐκείνων*. v. 15. *ἀμαξήτια*, sic. Verba καὶ εἰς διφρουργίαν habet, quae deesse collatio prior narrat. v. 17. *Ἡ δ' ἐν*.

P. 93. v. 4. *μελαινά* antea fuisse, rasura indicat. v. 14. *λόφουρα*, sic. v. 15. *ἀποθνήσκειν*. — S. 3. v. 2. *ὄστρουαν ὁμοφύς τῇ ὀξείᾳ*. v. 3. *τῷ σχήματι*. v. 7. *ἐρυτιδωμένα*. v. 11. *εὐνδρον*, ita ut ὕ alterum superscriptum sit. v. 12. *ὡς πεπιτηδμεν*, sic.

P. 94. v. 5. *πικώτερον ἐστίν*. τὸ δὲ, omittens verba, ὅτι εὐνδρότερον cum ceteris, quae infra sequuntur. v. 12. *ταῦ ξύλου cum ceteris*.

P. 95. Cap. 11. v. 7. *ξύλον* pro φύλλον cum ceteris. v. 14. *πυρώτερον cum A. B.* — S. 2. v. 12. *γλῶσσον*.

P. 96. v. 9: ὅλον ὑπερ. εἶποι τις ἀφ' ἑλλόν cum ceteris, ut deinceps ἀφ' ἐνός μίσχον, et v. 14. τραχία. v. 15. μακροί, sic. v. 17. στενότερα. — S. 4. v. 3. ἔχεν, sed γ in rasura. v. 6. αὐτόν, sed γ in rasura. v. 10. βαθυάχη sine rasura habet.

P. 97. v. 2. μαρότερα, postremum α post se rasuram habet. v. 3. πεδισικόν, sed εἰ in rasura sunt. — S. 5. v. 4. εὐχρους. v. 8. ὄξυν. v. 9. πτελέα τὰ ἄλλα. deinceps πεδισικόν, sed alterum ε in rasura. v. 10. μελίας cum ceteris. Ita v. 18. πεδισικόν, sed post iota rasura apparet. — Cap. 12. v. 1. κρανείας, superscripto i. margo παρὶ κρανίας. Idem θηλυκρανείαν habet, ubi editi θηλυκρανείαν. v. 6: ὥσπερ ἄγνος, recte! deinceps ἐλάττους· ἡ δὲ θηλυκρανεία, super εἰ scripto i. Ita iterum v. 10. κρανείας, et v. 12. θηλυκρανείας, deinceps ἐντεριόνην, sed post ο rasura apparet.

P. 98. s. 2. v. 12. ρίζας δ' ὁμοίας, sed α in rasura. v. 13. τοῖς ἄγνοις correctum, et post s. 3. v. 1. κάρδρον, sed α in rasura apparet. v. 3. φοινίκην. v. 7. μαλακοίτερον, sed α in rasura.

P. 99. s. 5. v. 6. ἐλάττω εἰσι. v. 11. ἐκεῖνα ἀλλ' ἐγχαρότερον, sed prius ο in rasura. v. 14. σχήμασι cum rasura post iota. v. 16. καὶ τὰ σχίσματα. v. 17. περιεκαταφυμένον δὲ ὅλον μίσχον δὲ, sed ὅλον scrip. ut scripturam meam οὔλον interpretari possis. v. 17. φυλακίζον.

P. 100. s. 6. v. 4. ἰδίους, sed primum iota correctum. v. 7. ἄρσν. v. 11. τὰ δ' ὠσαυδή. — S. 7. v. 4. πετερυγοιδῶν. v. 6. ἀπ' αὐτῶν. v. 9. δ' ἐπ' ἄκρον. v. 15. ἐκ πολλῶν.

P. 101. v. 4. ἀαινται, sic. v. 6. τριστες, sic. — S. 9. v. 4. τραχύν, sic. — Cap. 13. v. 3. ἔστιν, sed γ in rasura.

P. 102. v. 3. κιστὰς ἐξ αὐτῶν. v. 4. περιπέφυκεν, sed γ in rasura. v. 5. ἐλικηδόν, iota fuit antea η. v. 7. οὔτος, sed e correctione, ut sequens ἐκεῖνος. — S. 2. v. 5. λοιπᾶ, sed iota in rasura. v. 7. τὴν ὑγρότητα. v. 12. στρεπτομέλειταιμένοι. v. 15. ἀπόλλησθαι.

P. 103. v. 1. φίλυρα, recte! — S. 4. v. 2. μὴ τοιούτοις. v. 3. θαμνωδε, sequitur rasura, superscripto σί. deinceps τε. v. 4. φυλλοραίας. v. 8. ποστρός. v. 10. ἐντεριόνην, sed ο in rasura. — S. 6. v. 1. γωνιαδή.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν, sed primum α in rasura. — S. 7. v. 6. πυροτέρας, sed ω antea fuit. v. 10. ἐλίην, sed margo ἐλίην, recte! v. 11. δ' ὥσπερ.

P. 105. s. 1. v. 6. χόρας cum ceteris. — S. 3. v. 1.

ἄκαρπον δὲ μονογενὲς δὲ καὶ ἡ κληθεῖσα, sic. v. 3. ἑντεριό-
νην, sed o in rasura. v. 4. φύλον δ' ὁμοιον. — S. 4. v. 3.
σιανότερον. v. 4. ἐκ βακτηρίας, sed eis correctum.

P. 106. v. 6. μικρὰν, οὐ μέγα, omisso καί. v. 7. ἄγο, re-
liqua in rasura. — Cap. 15. v. 2. μηδὲν μὴ δὲ πολὺ. —
S. 2. v. 1. δὴν, sequente rasura. v. 6. δὲ ἔχει.

P. 107. v. 2. ἑντεριόνην, sed o in rasura. v. 3. ἡ κοι-
λαινεται. — S. 3. v. 4. Δηλείων. v. 5. χλασρόν cum cete-
ris. v. 13. τερεβίνθων, sic. — S. 4. v. 1. φύλλον παρὶ ἓνα
μίσχον πλείω. v. 6. οἴης. v. 10. ἐγγίγνεται bis. v. 14.
χεροῖν.

P. 108. v. 1. ἐπὶ πλεί, deinceps rasura maior: ὁ δὲ. —
S. 5. v. 7. Κυρήναι, super ω scripto η. — S. 6. v. 4. ἐκεί-
του. v. 7. πυμῖλον. v. 8. ἄρμον μεσπλήη cum Vind. Medic.
— Cap. 16. v. 1. πρίνος, sic. v. 4. δρυς, sic.

P. 109. v. 8. πρὸς βαρδάν. — S. 2. v. 5. πρίνος, sic.
v. 6. ἀμάξας. v. 14. πρίνος — δρυς. v. 16. ἴσον.

P. 110. s. 4. v. 2. ἔστι. v. 6. κρεμίστρας, sic. v. 12.
σφόνδυλος, super φ scripto π. — S. 5. v. 3. λευκόν.

P. 111. v. 4. βαλανηφόρον cum ceteris. — S. 2. v. 6.
κίλλιστα, sed corrigitur. v. 12. ἀποθνήσκεις. — S. 3. v. 2.
κολοιτίαν, super οι scripto ω. deinceps θαμνοειδής. v. 5.
στρογγυλωτέρον. v. 9. ἐκ τῶν. v. 11. ἀλλὰ οἶον.

P. 112. v. 3. ἄλας. v. 5. παρὰ e correctione, — S. 5.
v. 11. στρογγυλωτέρος, super ω scripto ο, v. 15. ἑντεριόνην,
sed in correctione,

P. 113. Cap. 18. s. 2. v. 2. ἀκανθοφορεῖ, v. 3. το οἴσου,
sic. v. 5. ἐνιοι δὲ καὶ ὡπτερ.

P. 114. s. 4. v. 7. ῥόας. v. 9. ῥόαις, sic. deinceps ἀγνώδες.
— S. 5. v. 7. κατὰ δήλα pro κατ' ἀλλήλα. v. 10. ὀσπλίγγας.
v. 13. βατρυνδόν. v. 18. ὀλόριζα — ἑντεριόνην, ante ωνην.
v. 19. γίγνεται. — S. 6. v. 1. ὁ κίττος, sed ὁ superscriptum.

P. 115. s. 7. v. 4. εὐρυθμότατα, sed o fait ω. v. 5. κλε-
μάτων. v. 6. δεκείνεται γὰρ τινος. v. 8. ἀλλὰ τὴν ἐκ. —
S. 8. v. 1. Ἐδὴ δὲ ἔστιν. v. 3. ποιῶδης, sed correctum.
v. 4. post ἡ magna rasura. v. 5. Θρακίαν.

P. 116. v. 5. in lacuna habet scriptum τῆς λευκῆς καὶ
τῆς. v. 6. ποιῶδης, sed i in rasura. v. 11. κατακεκαυμένη.
— S. 9. v. 3. βαθυρότοις. v. 10. αἰεὶ. v. 11. ἐπταλόκα-
λον, sed v correctum ante λ.

P. 117. v. 3. ἔστιν. — S. 11. v. 5. προσφυσισαμένην,

sic, sed σ ante θ correctum; ut ω esse videatur v. 10. καὶ
 εἰς παρὰ. v. 11. ἀκαλείψας. v. 13. ἐλαττωσάντων ἡρινόν. —
 S. 12. v. 2. παρωγνίζει δὲ παραθροναίσει δὲ ὡς πρὸς τῇ.
 v. 5. μείζων δὲ κρείς, sed δὲ superscriptum per notam. v. 9.
 παραθροναίσει, sed ν correctum.

P. 118. s. 13. v. 6. μαλακὸν δὲ. v. 8. χροῖαν, sic. v. 13.
 ἀπὸ, super α scripto υ .

P. 119. Libri 4. Cap. 1. v. 5. προσεῖλοις et v. 5. εὐσε-
 λοις a prima manu, sed α correctum et inter λ et οἷς iota de-
 super insertum. — S. 2. v. 1. κρένην, sic. v. 3. ἐμβάλλει,
 sic. v. 11. τανείαι. v. 13. προσεῖλων a pr. manu, ut supra.
 — S. 3. v. 1. ἡ μήλητος cum ceteris. v. 4. θυά, sic.
 margo θυά. v. 16. προσεῖλοις a pr. manu, ut supra.

P. 120. s. 2. v. 2. εὐδέποις ἐπιλείπει, sed ἐλείπειν fuerat.
 — S. 4. v. 3. πένθεν, sic. v. 4. ἀναργίαν. v. 6. εὐσθε-

σαι. v. 7. ὕλης πρὸς βορᾶς τὰ ξύλα πυκνότερα καὶ ὑλότερα.
 v. 13. κοπεῖνος. — S. 5. v. 2. τούτοις καὶ ἐν τοῖς. v. 3.
 εὐεῖλοις a pr. manu, ut supra. Sequens ἐν τοῖς ante εὐπνόους
 omittit. v. 5. εὐεῖλοις a pr. manu, ut supra. v. 8. τόποις
 in rasura. deinceps γινόμενα.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 15. αἰδηρᾶς, sic. antecedit ἐπι-
 κνισθέντα, sequente rasura, in qua ϵ fuisse videtur scriptum. —
 S. 2. v. 1. πολυπόρον, sed in rasura ω apparet. v. 7. δὲ ἐκ
 τῷ. v. 8. ἀνμφέ, rasura, ρεται.

P. 122. s. 3. v. 6. προσω. v. 9. ὅσα ὑπὲρ (sic) αὐτοῦ
 — οὐδὲν. v. 10. ἐρινού, sic, ut v. 12. ἐρινός. — S. 4.
 v. 9. καί. v. 15. κυσόμενος — ὁμοσχῆμον.

P. 123. s. 5. v. 11. κωιδᾶς, sed iota in rasura. v. 15.
 πολυπροσενγκάμενον. v. 19. κλωνία, sed α in rasura.

P. 124. v. 1. κωκώφορον. v. 3. φοίνιξ, sic. v. 5. ἄκρον.
 v. 7. φυλλὰς, inter ϕ et οἱ superscripto λ . v. 15. κρόκου.
 — S. 8. v. 1. Γ, rasura, δεῖ κα, rasura, λεῖται. v. 3. ἐπὶ τῶν
 ἀκρομόνι, καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν. v. 4. φύλων. v. 5. δωδε-
 κήτητος, sed ν in rasura. v. 10. τὰ ἐγκαλλία, sic.

P. 125. v. 3. κωιδᾶς, sed primum iota in rasura. —
 S. 9. v. 1. θρύς, sic. — S. 11. v. 1. σέθημα, sed iota in
 rasura. v. 3. τὸ ἴδιον, sic, ut τὸ ἴδιον voluisse videatur.

P. 126. v. 9. ἔλαται. — Cap. 3. s. 1. v. 4. φοίνιξ. v. 5.
 κυπάρισας καὶ ἔλαται τε, sic. v. 6. ἐπαι, sic. v. 9. ἔλα-
 τος, sic.

licet suspicari verba excidisse aliquot, quae similitudinem loci alicuius in litore Cypri tradebant. Licet etiam conicere, nomen *Κουριάος* e Cretensis urbis *Cydonis* vel *Κυδωνίδος* nomine fuisse a scriptore librario transmutatum. In Strabonis notitia Cretae 10. p. 267. Lips. nihil est subsidii ad situm locorum accuratius enarrandum. Is enim Phaestri oppidi, post Homeri tempora destructi, mentioni, haec paucula subiunxit: καὶ Ὀλύμπου δὲ τῆς Φαιστίας, ubi Coraius recte ὁ Ἄλιον scripsit, quam scripturam locus scholiorum supra positus confirmat. In nomine *Ἐνετειού*, quod Strabo 10. p. 258. et 266. Gortyniae regioni tribuit, *Μέταλλον* nepinans, libris tamen scriptis mire variantibus, fortasse mentio *Μαλλού* Homerici latet; *Matium* oppidum Plinii 4. c. 20. a Meursio comparatum, si licet ordini a Plinio observato fidem habere, huc non pertinet.

AVCTARIUM FRAGMENTORVM.

Περὶ φιλίας.

179 Super hac quaestione, an nonnunquam contrarius contrave-
nientem faciendum pro amico sit; et in quibus et in quibus
causis et quemnam adusque modum; super hac quaestione
etiam ab aliis multis tum vel diligentissime a Theophrasto disputa-
tatur; viro in philosophia Peripatetica modestissimo doctissi-
moque: eaque disputatio scripta est, ut recte meminimus, in
libro eius de amicitia primo. Eum librum M. Cicero videtur
legisse, quam ipse quoque librum de amicitia componeret. Et
cetera quidem, quae sumenda a Theophrasto existimavit, ut
ingenium facundiaque eius fuit, sumsit et transposuit compe-
dissime aptissimeque: hunc autem locum, de quo satis quae-
situm esse dixi, omnium rerum aliarum difficillimum strictim
atque cursim transgressus est; neque ea, quae a Theophrasto
pensim atque enucleate scripta sunt, exsecutus est, sed, anxie-
tate illa et quasi morositate disputationis praetermissa, genus
ipsum rei tantum paucis verbis notavit. — Theophrastus autem
in eo quo dixi libro anquisitius quidem super hac re ipsa et
exactius pressiusque quam Cicero disserit; sed is quoque in
docendo non de unoquoque facto singillatim existimat, neque
certis exemplorum documentis, sed generibus rerum summam
universimque utitur ad hunc ferme modum. *Parva, inquit,
et tenuis vel turpitudine vel infamia subeunda est, si ea re
magna utilitas amico quaeri potest. Rependitur quippe et
compensatur leve damnum delibatae honestatis maiore alia
gravioresque in adiuvando amico honestate, minimaque illa
labes et quasi lacuna famae munimentis partarum amico
utilitatum solidatur. Neque nominibus, inquit, moveri nos
oportet, quod paria genere ipso non sunt honestas meae
famae et rei amici utilitas. Ponderibus haec enim potestati-
busque praesentibus, non vocabulorum appellationibus neque
dignitatibus generum diiudicanda sunt. Nam quum in rebus
aut paribus aut non longe secus utilitas amici aut honestas
nostra consistit, honestas procul dubio praeponderat. Quum
vero amici utilitas nimio est amplior, honestatis autem
nostrae in re non gravi levis iactura est; tunc quod utile
amico est, id prae illo, quod honestum nobis est, fit plenius;
sicuti magnum pondus aeris parva lamina auri fit pretiosius.
Verba adeo ipsa Theophrasti super ea re adscripti: οὐκ εἶδ',*

αὐτὶ τί πᾶν τῶ γένει τιμωτέρον ἔδει, καὶ, ὅτι οὖν αὐτῷ μέρος τοῦτου πρὸς τὸ τηλικόν θυγέρον συγκρινόμενον, αἰσταν ἔσται. Λέγει δὲ οἷον καὶ χρυσίον τιμωτέρον χαλκοῦ, καὶ τηλικόν τοῦ χρυσίου πρὸς τὸ τηλικόν χαλκοῦ μέγεθος ἀντιπαρβαλλόμενον οὐ πλέον δόξει, ἀλλὰ ποιήσει εἰνα ῥοπήν καὶ τὸ πλεῖον καὶ τὸ μέγεθος. Post deinde idem Theophrastus ad hanc ferme sententiam disseruit. *Has tamen, inquit, et parvitates rerum et magnitudines, atque has omnes officiorum aestimationes alia nonnunquam momenta extrinsecus atque alia quasi appendices perestimationis et constantium et temporum et circumstantiarum ipsius necessitates, quas includere in praecepta difficile est, moderantur et regunt et quasi gubernant, et nunc ratas faciunt, nunc irritas.* Haec aliaque Theophrastus satis caute et sollicitè et religiose cum discernendi magis disputandique diligentia, quam cum decernendi sententia atque fiducia disseruit. Gellii N. A. I, 3.

Vulgo graeca scripta ita leguntur: εἰ πᾶν τοῦτον τῷ γένει — οἷον, οὐ καὶ χρυσίον — παρβαλλόμενον, πλέον δόξει. Sensum tamen Gronovii interpretatio bene reddidit.

Libri octavi eiusdem Gellii capitis 6. argumentum, quod e libro perduto solum nunc superest cum aliis, ita habet. *Quum post offensus in gratiam redeatur, expositulatio fieri mutuas minus utile esse: superque eare et sermone Tauri expositus et verba ex Theophrasti libro sumpta, et quid M. quoque Cicero de amore amicitiae senserit, cum ipsis verbis additum.*

Scriptis Theophrastus tria de amicitia volumina, omnem eam praeferens charitati, et tamen raram in rebus humanis esse contestatus est. Hieronymus in Michae Proph. cap. 7. p. 1548. Tom. III. edit. Benedictin.

Theophrastus dicitur dixisse, prudentis esse officium amicitiam probatam appetere, non appetitam probare. Rutilius Lupus de Figuris p. 21. Ruhn.

Plutarchus de fraterno amore p. 482. B. p. 45. Hutt.: τοῦ μὲν γὰρ ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θεοφραστος, οὐ φιλοῦντα διὰ κρίνεν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν. Eodem respexit Seneca Epist. 3. non nominato sententiae auctore, Cicero Amicit. 22. Valerius Max. 4. 7. Ammianus Marcell. 26, 2.

Theophr. c. 1. T. V.

T

- Fr. 4, 35. ubi *ἄριστον* πρὸς τὰ οἷα praecedit.
- Ἀγαλμα*, *ἀγαλμάτων* materia lignea quae? 5, 3, 7. *ἀγάματα* ἐκ λίθων ἀνίστοι τινα νοτῶν ἐν τοῖς ναύμασι F. II, 47.
- Ἀγαμέμνων* *platanum* Delphis et Caphyis Arcadias plantasse dicitur 4, 13, 2.
- Ἀγγοεισπίσματα* erat 1, 11, 3, ubi *ἀγγοεισπίσματα* dedi.
- Ἀγώνητος*, *ἀγροφον* καὶ *ὥσπερ ἀγώνητος* τὰ *ἀλμυρὰν* c. pl. 6, 10, 1.
- Ἀγρογχαία* c. pl. 2, 15, 1.
- Ἀγρίγαιος*, πῶς *ἀγρίγαιος* ποιοῦσι τοὺς βότρυς c. pl. 5, 5, 1, 3, 6, 13. 1, 21; 2.
- Ἀγύρας* *τινὶν ἀφαιρῶν* c. pl. 3, 2, 2.
- Ἀγλισχρὸς*, *ὕγροτης* *ὕδατος* καὶ *ἀγλίσχρους* c. pl. 6, 11, 15.
- Ἀγλυκὴς*. *δομαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκῆς* c. pl. 6, 14, 12. nota. 6, 16, 8. nota. αὐτὴ *ἀγλυκὴς* 6, 18, 8. ubi solus Urbinas *ἀγλυκῆς* verum habet. Quam formam poeticum *ἀγλυκῆς* commendat, quod in Nicandri *Alexipharm.* v. 171. *βαρβαρε ἀγλυκῆν θαλάσσαν* scriptum et toleratum nolim. Ibi Euteonius *ἀγλυκῆ* recte transtulit. achollon autem *ἀγλυκῆ* καὶ *πικρὰν*. In Xenophontis *Oecon.* 8, 3. *θῆσθαι ἀγλυκῆς* pro *ἀτεροπῆς* legit Suidas et in Hieronis c. I, 21. *ἀγλυκώτερον*, ubi libri scripti et editi omnes *ἀγλυκώτερον* habent. Dubitationem tamen facit *ἐπιγλυκὴς*, *ὑπόγλυκὴς*, *ὀξύγλυκὴς*, *φιλόγλυκὴς*. Sed a βάρος derivantur adiectiva omnia in *ῆς* desinentia: Hesychius enim solum *ἀσπὰν* e dialecto Macedonum pro origano annotavit.
- Ἀγρόημα*, ἄλλα *ἀγρ.* *προσηγρόων* 9, 4, 8.
- Ἄγρος* *θαμνώδης* arborescit 1, 3, 2. *ἀγρόμακρος* et *florosa* spi-

catum *gortia* 1, 14, 2. *παρφυσι* *ῥαβδόων* ὡς *ἄγρος* 3, 12, 1. τοὺς ὄλους κατὰ ὄβο καὶ κατ' ἀλλήλους ἔχει *Ibidem*, ubi τῇ *ἄγρῳ* est. *ῥίζας* *ιοχρῆς* καὶ *ἀνυλίσθρους* ἔχει 3, 12, 2. ubi *ταῖς ἄγροις* dedi, nam Codd. et Edd. τοῖς habent: sed τοῖς *ἄγροις* 4, 10, 2. *ἰσθμῶν* *ἡλίον* *ἄγρον* 9, 5, 1. Vide, Epimetrum de vitice ad 1, 3, 2. p. 91. eqq. Est viticem agnum castum L. consentiunt omnes, cuius odorem gratum florum testantur plures: igitur male eum negavi in Epimetro p. 90. Scholion Mediolanense ad *Odysseae* 9, v. 427. *ὁ δὲ ἄγρος* *λίγραι* καὶ *ἄγροις* *ἀρσινικῆς*.

Ἀγρώδης *φύλλον* 3, 18, 5. ubi *ἀγρωθῶδης* temere editum.

Ἀγνώριστος 1, 2, 3.

Ἄγρος, *ἀγρονώτερον* τοῖς *πικραρτίοις* 4, 13, 1.

Ἀγροβλαῖος, ἡ 2, 2, 3, 5. vide in *κότινος*.

Ἀγροβῶν, *νῆος ὥσπερ ἡγρομῆν* τῇ *ῥῆν* 5, 8, 2.

Ἀγρωσις, *ῥίζαι γονατώδεις* τῶν *ἀγρωσιῶν* 1, 6, 7. *ἀγρωσιδὸς* 1, 6, 10. *κατακοπῶτος* τοῦ *ναυλοῦ* φέται 2, 2, 1. *ῥῆσαν γονατώδη*, *ναυλὸν* *καλαμῶδη* ἔχει 4, 6, 6. *εἰς τὰ πῦμα τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν δύναμιν* ἔχει *ἄγρ.* 4, 10, 5. *ἐκ τῶν γόνων* φέται 4, 10, 6. *ῥίζαι γονατώδεις* *Ibidem*, φέται *ἐκ γῆς ὥσπερ ἀγρωσις* 9, 13, 6. φέται ὥσπερ *ἀγρωσις* καὶ *γόνωτα* ἔχει 9, 18, 2. ἡ *ῥίζα γλυκῆ* c. pl. 6, 11, 10. τὸ δ' *ἄνω οὐ*, διὰ *ἑσθότητα* *Ibidem*. Triticum repens plerique omnes interpretantur, agrostis simpliciter Stackhouse.

Ἀγρόμακρος, opp. *ὁ γυμναζόμενος* Fr. IX, 21.

Ἀγροῦσα, *ἀγροῦση* *χρωματίζουσα* τὰ *ῥοῦθρα* *μύρα* Fr. 4, 31. τὸ *ῥῆλλον* 33. *ἐπιγυθῶδες* 7, 8, 5. *radices rubra* 7, 9, 3. *Androsam tinctoriam* L. interpre-

dignone phaeagio an naturali appetentia illico convertuntur et devorant. Appuleius in *Applogia* p. 307. Elmsedi, ubi p. 300. memorat, legisse se Theophrasti quoque librum περί δακτύλων καὶ βλητικῶν.

Ad affectiones animi tibias Theophrastus adhibebat. Martianus Capell. IX. p. 314. Grotii.

Musica, sive in voce tantummodo est, ut Socrates ait, sive, ut Aristoxenus, in voce et corporis motu, sive in his et praeterea in animi motu, ut putat Theophrastus, certe multum obtinet divinitatis, et animis permovendis plurimum valet. Censorinus de die natali c. 12.

Ad III. 3. p. 193. Ἱστορικὰ Προμνήματα.

4. Θεόφρ. τὴν παρὰ τὰς Διόλου νήσους ἀναξίην οὕτως ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μέγεθος, ὥστε μὴ δυνατόν εἶναι διὰ τὴν θερμότητα ἐμβαίνειν εἰς αὐτήν. E. Callimacho posuit Antigonus Qarystius c. 145. ubi in extremo τὰς τὴν vulgatur. Eidem Theophrasto sequens locus, e Callimacho excerptus ibidem, deberi videtur.

5. Ἐκ δὲ τῆς παρὰ Δημόνησον τὴν Καλχηδονίων τοῦ πολυμνηστῆς ἀναφέρειν ἐν δύο ὄργυιας χιλόν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐκ Φενεῆς τοὺς ὑπὸ Ἡρακλείους ἀνατεθείκτας ἀνδράνας εἰσάγει. Antigon. Car. c. 146. Argumentum narrationis, quae plenior extat in Aristotelis *Θαυμασ. ἀκουσμ.* c. 59., in annotatione ad istum locum illustravit Io. Beckmanni.

Ad IV. p. 196. περί Ῥδάτων.

2. Περί δὲ τῶν ὑδάτων Θεόφραστον φησι τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φενεῇ, στάζει δ' ἐκ τινος πετρίδιου, τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρὲν εἶναι σπάγγους πρὸς ξύλους δεδωμένους λαμβάνειν. διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα πληρὰ τῶν κροατικῶν τῶν δὲ ἀπογευσάμενον τελευταῖον. E Callimacho excerpit Antigonus Car. c. 174. commentariis Io. Beckmanni illustratus.

189. *semperviventes*, *lectorum* interpretantur. An folia *sar-pendii* in *στερογυλλότα* conveniunt?
- Δελφύλλα* τὰ στερογυλλότα καὶ ἔχοντα τινα λιπαρότητα καὶ ευωδίαν 7, 9, 4. τῶν δένδρων τὰ αἰφ. ὀμφιπλασιότερα καὶ ὀψιμοσπότερα c. pl. 1, 10, 7.
- Δῖμος*, ἄλω σπέρματα, i. e. ἃ οὐ ζοῦνται, c. pl. 4, 15, 3.
- Διήρ* μαλακώτερος, σκληρότερος 6, 8, 1. *εὐκαταμυκνύμενος* τῇ γῇ κινουμένη ἰκμάδα τινα δίδωσι καὶ παρῆται *κροφὴν* c. pl. 3, 10, 1. 3, 12, 2. *κροφὴν ἐνίκμου* τικὸς αἵρος 3, 16, 4. *λεπτῆς*, *πικρῆς αἵρος* Fr. 1, 30.
- Διδραπενσία* 2, 2, 12.
- Διδραστός* δ. πύρος μᾶλλον διαμένει 8, 11, 4. *nota*.
- Διδρώδης* στήχης 7, 11, 2.
- Διδυχαίς*, δ. πύρος δ. *Δῖ*. *καταπλέων* c. pl. 4, 9, 5. *Διδυήσιν* αἱ κριθαὶ τὰ πλείστα ποιοῦσιν ἄλματα 8, 8, 2. *nota*.
- Διήρ* c. pl. 4, 7, 4.
- Διλητής*, Boeotii athletae tritici τρία ἡμιχοίνα vix absumunt, Attici contra πέντε ἡμιχοίνα 8, 4, 4.
- Διδραγίνη* 5, 9, 6. *nota*. Fr. III, 64. *nota*. ubi tamen libri editi et scripti ἀνδράχνης vel ἀδράχνης habent. Clematin cirrhosam L. interpretatur Censura Lipsiensis 1818. p. 760. et Sprengel p. 77. ed. 2. et clematin aliquam iam antiquiores Botanici comparant.
- Διδραῖ*, καὶ τὰς τοιαύταις συνάμειον *ἀδραῖν* τὰ διεμά καὶ επικρίνεται c. pl. 1, 22, 6.
- Διδροῖα*, τὰ καταμεμερισμένον ἰσὺν ἀδραϊζόμενοι Fr. III, 2.
- Διδρός*, *ἀδρός*. φέεται τὰ καφαλόδροια 7, 13, 4.
- Διδως*, οἱ περὶ τὰς *ἄδων* μελοῦσι γῆπον Fr. II, 64.
- ἄδως* Fr. VI, 3, 6. VI, 4, 2.
- Αἶγαι* Euboeae magis χειμερὶ καὶ καὶ πρόσβοφοι καὶ ἐρηφαί, quem mons Telesthion 9, 28, 5.
- Αἰγίαις* (περὶ) τῆς Μανδοσίας αὐτῆς τοῖς σταύμοις υπερᾶντα φέρεται Fr. V, 27.
- Αἰγίαιος* montibus et campis communis 3, 3, 1. an sterilia 3, 3, 4. τὴν ἐν Κρήτῃ λεγόμενὴν αἰγίον 2, 2, 10. tres Cretae αἰγίαι καὶ αἰγίαι 3, 3, 4. *nota*. describitur 3, 14, 2. Vide *Λεύκη*. De Creticis populi fructu et genere dictum in Annot. p. 143. Auctor ἀκασμ. σταυμάτων c. 70. αἰγίον καὶ σταυρόν ἐν Κρήτῃ inter mirabilia retulit. Creticam in altera editione Sprengel propter locum Hippocratis ad populum balsamiferam referre maluit p. 87. et αἰγίον cum populo Graeca comparavit. De genere δ' αἰγίον vide in *Πείρος*.
- Αἰγίλωψ*, quercus, glandem fert anarum 3, 8, 2. *nota*. fert φάσκακ 3, 8, 6.
- Αἰγίλωψ*, avena, αἰγίλωπος τὸ φύλλον δασύ 8, 7, 1. eodem anno non omnis nascitur e semine sato 7, 13, 5. μᾶλλον ἐν ταῖς κριθαῖς γίνεσθαι δοκεῖ 8, 8, 3. αἰγίλωψ καὶ δ. βρόμος φασκεῖ ἄλλοι ὅτι καὶ ἀνήμερα — επικρίνεται σφόδρα δ. αἰγ. τὴν γῆν 8, 9, 2. ἔστι πολυρόζον καὶ πολυδάμνα Ibidem. τὰν δευτέρων ὡς περὶ ἀγρίων αἶων 8, 11, 8. ἐν τῇ γεωργουμένη καλλὼν γίνεται 8, 11, 9. ἴδωμεν καὶ παρ' ἐνιστῶν βλάστησις ἐπαιτέρων τῶν σπερμάτων 8, 11, 9. *nota*. quomodo extirpetur. Ibid. Cf. Lenzoni di Agricoltura del Dott. Ottav. Targioni Tozzetti T. I. p. 120 Firenze 1802. τοῦ αἰγίλωπος τὰ σπέρματα οὐχ ἅμα γινῆν, ἀλλὰ παρὰ μέρος c. pl. 4, 6, 1. οἱ τὸν αἰγίλωπα ἀπολλύντας διητῇ τὸν ἀγρὸν ἀφρὸν ποιοῦσι c. pl. 4, 6, 1. πολὺν προεργαί καὶ τῶν κριθῶν, ὥστε νυνὶ ἰστένας

*Ad Fragmenta libri περὶ Ἐρώτος
ἢ Ἐρωτικῶν.*

Ἐκ Ἀσβήνος ἦν Ἀευκοκῶμας τε καὶ ὁ ἔραστής αὐτοῦ Εὐξυνάτος, οὗς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ Ἐρώτος λόγῳ εἶναι [δὲ τῶν] ἀθλῶν, ὧν ὁ Ἀευκοκῶμας τῷ Εὐξυνάτῳ προσέταξεν, ἵνα φησί τοῦτον, τὸν ἐν Πρωσίῳ σὺν ἀνέρω γαῖν αὐτῷ· ὁμοιοὶ δ' εἰσιν αὐτοῖς οἱ Πρωσίους. Strabo libro X. in descriptione Cretae p. 258. ed. Lips. ubi verbum εἶναι auctoritate libri Moscov. transposuit, sequentia δὲ τῶν inseruit doctissimus Coray p. 287. Nomen amatoris variatur in libris scriptis Εὐξυνάτος, Εὐξύνθος, Εὐξύνθιος. Vulgata forma est quidem in Amatorio Plutarchi p. 70. Reiskii, p. 259. Hutteni, sed valde illa dubia, ipsa vera narratio est de iuvene et puella et pertinet ad insulam Cyprum. Coraius nomen fuisse Εὐξίνθος coniecit.

Theophrasti sententiam priorem de natura amoris e Stobaeo Ioanne Serm. 62. repetiit Collectio Maximi et Antonii p. 939. et Scholion e Codice scripto Oppiani excerptum olim in Praefatione Argentoratensis Editionis p. XX.

Ad p. 210.

In inscriptione cap. IX. Parthenii Codex a Bastio inspectus Epistol. crit. p. 226, habet ἐν τῷ ὁ πρὸς τοὺς παῖδας.

AD FRAGMENTA SEDIS INCERTAE.

Theophrastus visus pulchritudinem asserens visum formae nomine appellat, quod, quorum extincta est acies videndi, vultus informes sint et velut in aeterna consternatione. Chalcidius in Platonis Timaeum p. 361. ed. Meursii.

Tragoedia a Theophrasto ita definita est: Tragodia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. Diomedes Gramm. 3. p. 484. Putsch.

Παφλαγόνων δὲ ἄρα περδικῶν διπλὴν ὄρᾳσθαι καὶ καρ-
διαν Θεόφραστος πον φησιν. Aelian h. a. X, 35. Idem XI,
40. ita: Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοι εἰσιν, ὥσπερ οὖν
Θ. λέγει. In Paphlagonia bina perdicibus corda. Plinius
H. N. XI. c. 37. Theophrastus philosophorum peritissimus
omnes in Paphlagonia perdices bina corda habere dicit.
Gallii N. A. XVI, 15.

*Theophrastus lacteum circulum dixit esse compagem,
qua de duobus haemisphaeriis coeli sphaera solidata est,
et ubi orae utrinque convenerant, notabilem claritatem
videri.* Macrobius in Somnium Scipionis I. c. 15. p. 79.
Gronov.

Nuncius denique recentissimus ex Italia retulit, in
quarto voluminum Herculanensium industria Neapolitana ex-
plicatorum tomo editum esse scriptorem graecum περὶ οἰ-
κονομικῶν, ab eoque nominari auctorem Theophrastum libelli
sub Aristotelis nomine falso vulgati, qui argumentum idem
οἰκονομικῶν tractat eundemque titulum praefert. Addi-
dit, multis in locis libellum hunc e libello Herculanensi tum
emendatiorem tum integriorem fieri posse. Quibus igitur
superstitibus contigerit hoc Herculanense volumen inspicere
et comparare, utentur fortuna, Theophrastoque non solum
auctoritatem libelli περὶ οἰκονομικῶν vindicabunt, si tem-
pora argumentaque omnia congruere viderint, sed inde etiam
commoda scripturae integrioris veriorisque interpretationis
derivabunt. Hac enim sortis felicitate aetas me ingruescens ne
privet, admodum vereor.

INDEX

REXUM ET VERBORUM IN THEOPHRASTI OPERIBUS REFER-
TORUM, EXCEPTIS CHARACTERIBUS, QUORUM INDICES
PLURES VULGATI EXTANT. C. PL. SIGNIFICAT LIBROS DE
CAUSIS PLANTARUM NOVENI, HISTORIA INTELLIGITUR, UBI
NULLA ADEST NOTA, CETERORUM FRAGMENTA SUIS
NUMERIS NOTANTUR.

A

- Ἀβανίδι* ἐν τῇ περὶ Λάμψα-
κον 1, 6, 13.
Ἀβλυβῆς ὑπὸ τῶν ὑδάτων c.
pl. 4, 10, 3.
Ἀβλαστία, c. pl. 1, 20, 5. σπέρ-
ματα πυροδέντια ἀβλαστῖ Fr.
III, 44. nota.
Ἀβλαστής 2, 2, 8, 8, 4, 7. c.
pl. 1, 10, 6. γῆ, ut ἀκαρπὸς
et εὐβλαστής c. pl. 2, 4, 1.
ἀβλαστοὺς c. pl. 5, 13, 6. 6, 17,
13. τὸ ἀβλαστῖς c. pl. 4, 12,
10.
Ἀβλαστήα erat c. pl. 1, 3, 2.
ubi ἀβλαστὰ dedi; illud ta-
men habet etiam Urbinas
liber.
Ἀβλαστός 1, 2, 5. c. pl. 1, 3,
2.
Ἀβρότονον, natura et satio 6, 7,
3. radix 6, 7, 4. *θερμὸν ὅν*
τὴν αἰὶαν διακεῖ, πρὸς τοὺς
χιμῶνας καὶ τὰ καύματα ἀσθεν-
ει c. pl. 4, 3, 1. *ἕσα τῶν*
σπερματικῶν ὁσμῆας ἔχει
τὰς ὁσμὰς, οἷον τὸ ἄβρ. μά-
λιστα c. pl. 6, 14, 9. *Ἀβρό-*
τονον erat 6, 1, 1. ubi solus

Urbinas verum habet, Ald.
ἀβρότιον. Sine dubio est ge-
nus id, quod ἄρρον vocat Dios-
corides 3, 29. et *κληματῶδες*,
cum alterum, *θῆλυ*, sit *θά-*
μος δινδροειδής. Posterius
cum *Santolina chamaecypa-*
risso comparabat Sprengel,
prius cum plurimis facit
Artemisiam abrotoum Linn.
Theophrasti *ἀβρότονον* prior
Editio Historiae comparat cum
Santolina chamaec., sed cum
dubitacione, cuius signum
omisit posterior. Stackhouse
Santolinam rosmarinifoliam L.
comparavit. Neutri generi
convenit locus c. pl. 4, 3, 2.
de planta obnoxia frigori et
caloribus.

Ἀβρωτός, ἔβλα ἀβρωτά 5, 1, 2.
Ἀγαθός πρὸς σῆτας 1, 10, 4.
πρὸς τὴν κοιλίαν 4, 3, 7. τοῖς
ὀφθαλμοῖς 9, 9, 5. *ἀγ. καθ'*
ἐλκῶν et sic saepius cum κατὰ,
ubi codices scripti hoc omit-
tunt, 9, 11, 1. nota, 9, 20, 4.
τὸ ῥόδινον ἀγαθὸν τοῖς ὤσιν

- Fr. 4, 35. ubi ἄριστον πρὸς τὰ ὅτα praecedit.
- Ἀγάλμα**, ἀγαλμάτων materia lignea quae? 5, 3, 7. ἀγάματα ἐν λίθων ἀνέμοι τινα ποτὶδα ἐν τοῖς ναύμασι F. II, 47.
- Ἀγαμέμνων** platanum 'Delphis et Caphyis Arcadiae plantasse dicitur 4, 13, 2.
- Ἀγχιωσιπίσματα** erat 1, 11, 3, ubi ἀγχιωσιπίσματα dedi.
- Ἀγίννητος**, ἀτροφον καὶ ὥσπερ ἀγέννητος τὸ ἀλμυρὸν c. pl. 6, 10, 1.
- Ἀγογγαία** c. pl. 2, 15, 1.
- Ἀγίλατος**, πῶς ἀγχιάρτους ποιοῦσι τοὺς βότρυς c. pl. 5, 5, 1, 5; 6, 13, 1, 21; 2.
- Ἀγκύρας** τισιν ἀφαίρειν c. pl. 3, 2, 2.
- Ἀγλιόχορος**, ἐγρότητας ὑδατώδεις καὶ ἀγλιόχορος c. pl. 6, 11, 15.
- Ἀγλυκῆς**. δομαὶ σκληραὶ καὶ ἀγλυκῆς c. pl. 6, 14, 12. nota. 6, 16, 8. nota. αὕτη ἀγλυκῆς 6, 18, 8. ubi solus Urbinae ἀγλυκῆς verum habet. Quam formam poeticum ἀγλυκῆς commendat, quod in Nicandri Alexipharm. v. 171. barbare ἀγλυκῆν θάλασσαν scriptum et toleratum nolim. Ibi Euteonius ἀγλυκῆ recte transtulit. achollon autem ἀγλυκῆ καὶ πικράν. In Xenophontis Oecon. 8, 3. διασθαι ἀγλυκῆς pro ἀτερεπῆς legit Suidas et in Hieronis c. I, 21. ἀγλυκῆστερον, ubi libri scripti et editi omnes ἀγλυκῆστερον habent. Dubitationem tamen facit ἐπιγλυκῆς, ὑπόγλυκῆς, δξύγλυκῆς, φιλόγλυκῆς. Sed a βάρος derivantur adiectiva omnia in q̄is desinentia: Hesychius enim solum ἄβραϋ e dialecto Macedonum pro origano annotavit.
- Ἀγρόνημα**, ἄλλα ἀγρ. προσηγόνων 9, 4, 8.
- Ἄγρος** θυμαρίδης arborescit 1, 3, 2. ἀγρόκαρπος et florea spi-

- catum gerit 1, 14, 2. παραφύει δαβδούς ὡς ἄγρος 3, 12, 1. τοὺς ὄζους κατὰ δύο καὶ κατ' ἀλλήλους ἔχει Ibidem, ubi τῇ ἄγρῳ est. ῥίζας ἰσχυρὰς καὶ ἀνυλίσθρους ἔχει 3, 12, 2. ubi ταῖς ἄγροις dedi, nam Codd. et Edd. τοῖς habent: sed τοῖς ἄγροις 4, 10, 2. ἰσχυροὺς ἡλίους ἄγρου 9, 5, 1. Vide Epimetrum de vitice ad 1, 3, 2. p. 91. sqq. Eae viticem agnum castum L. consentiunt omnes, cuius odorem gratum florum testantur plures: igitur male enim negavi in Epimetro p. 90. Scholion Mediolanense ad Odysseae 9, v. 427. ὁ δὲ ἄγρος. λίγραι παρ' Ἀττικοῖς ἀρσενικῆς.
- Ἀγρώδεις** φύλλον 3, 18, 5. ubi ἄνωσθαι temere editum.
- Ἀγνώριστος** 1, 2, 3.
- Ἄγνος**, ἀγονώτερα τοῖς περικαρπίοις 4, 13, 1.
- Ἀγροβαίος**, ἡ, 2, 2, 5. vide in κότινος.
- Ἀγρίδιον**, ῥήσος ὥσπερ ἡγχιωμένη τῇ ἄγρῳ 5, 8, 2.
- Ἀγρωτίς**, ῥίζαι γονατώδεις τῶν ἀγρωτίων 1, 6, 7. ἀγρωτίδος 1, 6, 10. κατὰ σπῆντος τοῦ ναυλοῦ φύεται 2, 2, 1. ῥίζαν γονατώδη, ναυλὸν καλεῖται δὲ ἔχει 4, 6, 6. εἰς τὰ πῦμα τὴν ὀσμὴν καὶ τὴν δύναμιν ἔχει ἡ ἄγρ. 4, 10, 5. ἐκ τῶν γονατίων φύεται 4, 10, 6. ῥίζαι γονατώδεις Ibidem. φύεται ἐπὶ γῆς ὥσπερ ἄγρωτίς 9, 13, 6. φύεται ὥσπερ ἄγρωτίς καὶ γόνυα ἔχει 9, 18, 2. ἡ ῥίζα γλυκεία c. pl. 6, 11, 10. τὸ δ' ἄνω οὐ, διὰ ἐγρότητα Ibidem. Triticum repens plerique omnes interpretantur, agrostin simpliciter Stackhouse.
- Ἀγύμνατος**, opp. ὁ γυμναζόμενος Fr. IX, 21.
- Ἀγχοῦσα**, ἀγχοῦση χρωματίζουσα τὰ ἐρυθρὰ μύρα Fr. 4, 31. τὸ ῥίζον 33. ἐπιγυόφυλλος 7, 8, 3. radice rubra 7, 9, 3. Anthusam tinctoriam L. interpre-

tantur: Dioscorides 4, 29. de priore anchusa refert: *χρῆται καὶ οἱ μυρμηκοὶ τῇ ῥίζῃ πρὸς τὰς στύγεις τῶν μύρων.* Sed Plinius 13, 1. unguentis coloris causa additur anchusa. Huic conveniunt verba Diosc. *φύλλα πανταχόθεν τῆς ῥίζης προσκεκλασμένα τῇ γῇ, θάλλουσι τῇ ἐξυφύλλῃ παραπλήσια.* Hanc eandem tinctoriam L. interpretatur: Spr. in altera editione.

Άγυς, τοὺς δὲ καὶ εἰς ἐνισπύον ἄγειν 9, 16, 6. *ἀγυγῖν* τὴν πρὸς τὸν τοῦ σπέρματος 9, 18, 9. οἷας ἀνὸ θεοῦ ἄγῃ τὰς ἔρας c. pl. 1, 20, 4. τὸ μὴ πάντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἄγειν c. pl. 6, 2, 2. εἰς αἶμα.

Άγυγι plantarum 1, 3, 2, 1, 9, 1. ποιεῖσθαι τὰς ἀγυγὰς c. pl. 5, 13, 4.

Άγωνία ἰστίον αὐξήσεις θερμότητος Fr. IX, 36.

Άγωνία, οἱ ἀγωνιάουσι τοὺς πόδας ἰσθῶσι Fr. IX, 36.

Άγωνίος, non angulatus 3, 14, 2. *ἀγωνιώτερον* 3, 15, 4. ubi Urbinae *ἐγγωνιώτερον* habet 3, 18, 11. *ἀγωνώτερον* 7, 6, 2. nota.

Άγωνος, vide *ἀγωνίος*.

Άδυδος, ἑλάτης ἀδύδων ἢ καὶ λιγυρότερον τὸ ξύλον 5, 1, 5.

Άδάμας ἀκαυστος Fr. II, 19.

Άδιαντον *Aspidiella* 7, 10, 5. singularis eius 7, 14, 1. duo genera, eorum unus medicus, *Ibidem*. *Adiantum* *capillum Veneris* L. album asplenium trichomanes L. videtur dici ad l. c. p. 634. 635.

Άδιόφρακτος καὶ ἑμαλῆς 1, 5, 3. ἑλλοβόκαρπος τὸ ἑλλοβα — ἀδιόφρακτος καὶ ὥσπερ συμψεύδεται 8, 5, 2. ἀδιόφρακτος 6, 5, 3. nota.

Άδιόχυντος, opp. *εὐδιόχυντος* c. pl. 4, 12, 2.

Άδιόμορ, ἐπικρίσειν ἀδιόμορον, oppo. τὸν θαυμαζόμενον, 9, 17, 2.

Άδράμεντα *Lotus* in Arabia 9, 4, 2.

Άδράμας, vide *ἐνδράμα*.

Άδράχη 1, 5, 2.

Άδρίας 4, 5, 2 et 6. De finibus Hadriae et sine Ionii vide Galli Letronne Recherches sur Dieux p. 193.

Άδρός, *ἀδρότερος* τῇ προστάσει πυρός 8, 11, 7. *ἀδρόν* ὄντος τοῦ οἷου καὶ ὕδατος ὥσπερ ξηροῦ c. pl. 4, 13, 6. ὁ οἷος διατρεφόμενος συντελεθῇ, *ἀδρότερος* καὶ βελτίων γίνεται 4, 13, 6.

Άδρότης c. pl. 4, 12, 1.

Άδρύνει τὸν καρπὸν 2, 2, 4. *ἀδρύναι* καὶ πίνειν 3, 1, 3. *ἀδρύνεται* τοῦ θάφους 4, 10, 3. τὸν ἀδρυνόμενον 4, 11, 3. *ἀδρύνονται* καὶ τελειοῦνται 8, 2, 6, 8, 4, 4. ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι 8, 10, 3. ὅρροα. ἀπηνθηκέναι *Ibid.* πυροὶ ἀδρύνονται ἐν θαμνῷ μᾶλλον ἢ ἡλιωθέντες 8, 11, 4. ὅταν ἀδρύνωνται αἱ καρφαὶ 9, 11, 9. τελειωθῆναι καὶ ἀδρυνθῆναι τὸν καρπὸν 9, 14, 4. *ἀδρύνει* τὰ πνεύματα καὶ τὰ βόρεια μᾶλλον, φθίλκει δὲ τὰ νοτιώδη c. pl. 4, 13, 4. ἢ ἀγνίς ἀδρύνει τοὺς ὄγκους 4, 13, 6.

Άδρυνσις, τελείωσις καὶ ἄδρ. c. pl. 2, 12, 1. et 4, 12, 11.

Άδυναμία virilis 9, 18, 4.

Άδωνίδος ἡήποι 6, 7, 3. nota. c. pl. 1, 12, 2. sed 6, 5, 3. ubi nunc *ὀνώνης* editum, cedicet omnes *Άδωνις*, Ald. Bas. *ἀδωνις* habent, et videtur esse diversa ab *ononide*.

Άεβλαστής c. pl. 1, 11, 6.

Άεβλάστησις c. pl. 1, 11, 6.

Άειδής, ἰσχυρὸς ὥσπερ — δεικνύει καὶ ὑδατὶς Fr. 4, 1. oppo. ἔχουσαι τινὰς ἰδέας *Ibidem*. *ἔλαιον* Fr. 4, 15. οὐκ *ἀειδής* c. pl. 2, 4, 11.

Άελλων φύλλον σαρμῆδος ἐν στρουγγυλότητι ἔχει, e classe τῶν ποσῶν 1, 10, 4. describitur 7, 15, 2. nota. Hoc et Dioscorides *ἀελλων* μύρα 4,

189. *semperviventes*, *sectorum* interpretantur. An folia *sar-
kώδη* ἐν *στρογγυλότητι* *ορνυ-
νιουν*?
Δειφύλλα τὰ *στενοφυλλέστερα* καὶ
ἔχοντά *τινὰ* *λιπαρότητα* καὶ
ευωδίαν 7, 9, 4, τὰν δὲν-
δρων τὰ *αἰέφ.* *ὀφθαλμοειδέστερα*
καὶ *ὀσμωπρότερα* c. pl. 1,
 10, 7.
Ἄλως, *ἄλως* *σπέρματα*, i.e. ἃ οὐ
ζωοῦται, c. pl. 4, 15, 3.
Ἄηρ *μαλακώτερος*, *σκληρότερος*
 6, 8, 1. *ἐγκαταμνημένος* *τῇ*
γῇ *κινουμένη* *ἐκμάδα* *τινὰ* *δί-
 δωσι* καὶ *παρέχεται* *προφῆν* c.
 pl. 3, 10, 1, 3, 12, 2. *προ-
 φῆν* *ἐνίκμου* *τικός* *ἄερος* 3,
 16, 4. *λεπτός*, *πυκνός* *ἄερος*.
 Fr. 1, 30.
Ἀδραπινναία 2, 2, 12.
Ἀδριατικός ὁ *πυρρός* *μᾶλλον* *δια-
 μένει* 8, 11, 4. *nota*.
Ἀδριαδῆς *στύχης* 7, 11, 2.
Ἀθήνα, ὁ *πυρρός* ὁ *Ἀθ.* *κατα-
 πλέων* c. pl. 4, 9, 5. *Ἀθήνη-
 σιν* αἱ *κρίθαι* τὰ *πλείστα* *ποι-
 οῦσιν* *ἄλματα* 8, 4, 2. *nota*.
Ἀθήρ c. pl. 4, 8.
Ἀθλητής, *Boeotii* *athletae* *tri-
 tici* *τοῖα* *ἡμικοῦντα* *vix* *ab-
 sumunt*, *Attici* *contra* *πέντε*
ἡμικοῦντα 8, 4, 4.
Ἀθραγῆ 5, 9, 6. *nota*. Fr.
 III, 64. *nota*. ubi tamen libri
 editi et scripti *ἀνδράχνης* vel
ἄδραχνης habent. *Clematin*
cirrhosam L. interpretatur *Gen-
 sura* *Lipsiensis* 1818. p. 760.
 et *Sprengel* p. 77. ad. 2. et
clematin aliquam iam anti-
 quiores *Botanici* comparaverunt.
Ἀδρῶν, *χρῆ* *ταῖς* *τοιαύταις*
δυνάμεσιν *Ἀδρῶν* τὰ *θερμὰ*
καὶ *ἐπιμυρμεν* c. pl. 1, 22, 6.
Ἀδρῶν, τὰ *καταμυρμενισμένον*
ἕωρ *Ἀδρῶν* *ἔδεμενος* Fr. III, 2.
Ἀδρῶς, *Ἀδρῶς*. *φύεται* τὰ *κα-
 παλόφῳ* 7, 13, 4.
Ἄδως, αἱ *περὶ* *τὰ* *Ἄδων* *καλοῦσι*
γῆπον Fr. II, 64.
Ἄδως Fr. VI, 3, 6. VI, 4, 2.
Ἄλως *Euboeae* *magis* *χυμω-
 νει* καὶ *πρόσβεβῆται* καὶ *ἐπρεῖ*

quem *mons* *Telesterias* 9, 20,
 6.
Ἄλως (*περὶ*) *τῆς* *Μαυδο-
 νίας* αἱ *γῆραι* *ταῖς* *ἀνέμοσιν*
ὑπερκεῖται *φέρεται* Fr. V, 27.
Ἄλμιρος *montibus* et *campis*
ορνυμέναις 3, 3, 1. an *steri-
 lis* 3, 3, 4. *τὴν* *ἐν* *Κρήτῃ* *λεγο-
 μένην* *αἰγίον* 2, 2, 10. *tres*
Cretae *αἰγίον* *κατάμει* 3, 3,
 4. *nota*. *describitur* 3, 14, 2.
Vide *Ἄλως*. De *Creticae* *po-
 puli* *fructu* et *genere* *dictum*
in *Annot.* p. 143. *Auctor*
ἄκυστον. *Θαυμαστόν* α. 90. *αι-
 γίον* *καρποφόρον* *ἐν* *Κρήτῃ*
inter *mirabilia* *retulit*. *Cre-
 ticam* *in* *altera* *editione* *Sprengel*
propter *locum* *Hippocra-
 tis* *ad* *populum* *balsamiferam*
referre *maluit* p. 87. et *αἰγί-
 ον* *cum* *populo* *Graeca* *com-
 paravit*. De *genere* ὁ *αἰγί-
 ος* *vide* *in* *Πείρος*.
Ἀγίλων, *quercus*, *glaucom* *fert*
amaram 3, 8, 2. *sola* *fert*
φύσιν 3, 8, 6.
Ἀγίλων, *avena*, *αἰγίλλος* *τὸ*
φύλλον *δυσὸν* 8, 7, 1. *eodem*
anno *non* *omnis* *nascitur* *e* *se-
 mine* *sato* 7, 13, 5. *μᾶλλον*
ἐν *ταῖς* *κρίθαῖς* *γίνεσθαι* *δο-
 κεῖ* 8, 8, 3. *αἰγίλων* καὶ ὁ
βρόμος *ὥστερ* *ἄγχι* *αὐτὰ* καὶ
ἀνήμερα — *ἐπικρατίζονται* *σφο-
 δρὰ* ὁ *αἰγ.* *τὴν* *γῆν* 8, 9, 2.
ἵστί *πολυρρίζον* καὶ *κατακλῆ-
 μον* *Ibidem*. *τῶν* *δενούντων*
ἔσπερ *ἄγχι* *αὐτῶν* 8, 11, 8.
ἐν *τῇ* *γυνωγουμένην* *καλλίαν*
γίνεται 8, 11, 9. *ἴδιον* *ἢ* *καρ-
 πωστέον* *βλάστησις* *ἐπικρατίζον*
τῶν *σπερμάτων* 8, 11, 9. *nota*.
quomodo *existitur*, *Ibid*.
Cf. *Leonini* *di* *Agricoltura* *del*
Dott. *Ottav.* *Targioni* *Tos-
 zetti* *T. I.* p. 120. Firenze 1802.
ταῦ *αἰγίλλος* *τὰ* *σπέρματα*
οὐχ *ἅμα* *γεννᾷ*, *ἀλλὰ* *παρὰ* *μῆ-
 ρος* c. pl. 4, 6, 1. αἱ *τῶν*
αἰγίλλων *ἐπολλύνταις* *διαιτῇ* *τῶν*
ἄγχι *ἄγχι* *κατακλῆται* c. pl. 4,
 6, 1. *καὶ* *προκαταί* καὶ *τῶν*
κρίθων, *ὥστε* *κατὰ* *ἴστανται*

τοῦ καλαμῶνος c. pl. 4, 6, 6. ἀκοπος καὶ πολυχίτων 4, 16, 2. αἶψα καὶ αἰγίλων συγγνωταὶ παρκοῖς καὶ κρηδαῖς 5, 15, 5. Sprengelii editio prior avenam sterilem, βρώμον autem fatuam, altera editio p. 62. aegilopem ovatam, βρώμον avenam fatuam interpretatur. In aegilope sentit cum Sprengelio ed. aeq. Stackhouse, qui βρώμον secale cereale interpretatur: sed in altero Catalogo mutata sententia aegilopem cum avena fatua comparat.

Αἰγίνα Διὸς Ἑλλαντίου (ἰαφόν) Fr. VI, 1, 24.

Αἰγίπυρος, φασὶν ἐρωάζειν καὶ τὸν αἰγίπυρον, ὅπου ἂν ἡ πολὺν 2, 8, 3. nota p. 132. Ononia cum Anguillara et Schrebero comparavit Sprengel, sed in editione altera p. 65. ad eryugium aliquod deflexit. Iudicium sine notis accuratioribus manebit incertum.

Αἰγίς, πέντης Θηλέας τὸ ἐγκάρδιον 3, 9, 3. et 7. Arcades etiam tribuunt τῇ ἐλάτῃ 3, 9, 8. τὰς αἰγίδας αὐταὶ φουοῖς 5, 1, 9.

Αἰγυπτος, Aegyptiae terrae mixtio sola ὕλην τινὰ generat 3, 1, 5. arbores ibi germinationem fere nunquam intermittunt 3, 5, 4. c. pl. 1, 11, 5. ibi περὶ τὰ ἐλγὴ νῆσοι πλούδεις 4, 10, 2. ἀρώματα καὶ ἄνθη, praeter myrtum, ἄσσμα fert 6, 8, 5. Flores ibi διμήνην antecedunt graecos Ibidem. ὅπου μὴ ὕεται ἡ γῆρα ἡ ἀπανίως 8, 6, 6. ἡ περὶ Αἰγυπτον φαρμακώδης 9, 15, 1. περὶ Αἰγυπτον δὲ Νῆλος c. pl. 3, 3, 3. ubi Nilus redundarit ὡσαύτῃ σῆμον Αἰγ. Fr. 4, 5. μύρον ἐκ πλεονῶσα, ἀρωματιστὸν Fr. 4, 28, 30. 31. πάρος λέθος, aliis μέλας διαφανής, ὁμοίος τῷ Χλω Fr. 11, 7. οἱ γράφοντες τὰ περὶ τοῦ βασιλέως Fr. 11, 55. Vide ἀναρχαί. — περὶ Αἰγ. δὲ νότος

δεξιμόνος μίγες Fr. V. 5. καὶ αὐτὴν Αἰγυπτον τὴν εἰς θάλατταν τὸν νότον μὴ πνεῖν, ἀλλὰ τὰ ὑπερ Μιμφίδος — ὅτι κοίλῃ τὰ κῆτος ἡ Αἰγ., τὰ δ' ἀνὰ ὑψηλοτέρᾳ Fr. V, 8 et 61. ἐν Αἰγύπτῳ φασὶ μὴνι πρότερον ἢ ἐν τῇ Ἑλλάδι τελειοῦσθαι τὰ σπέρματα c. pl. 4, 11, 8. τὰ ἐν Αἰγ. τεράμνα 4, 12, 3. πολλὰ εἶδη ἐλαίων, — τὸ τῶν Αἰγυπτίων καλουμένων γένος τῶν πολυσάρκων τὲ καὶ μεγάλων ἀνέλκων ἐστὶ, θάττερον δὲ ἐλαϊώδες 6, 8, 7. ἐν Αἰγ. ἡ φάφανος, χρηστή 6, 10, 10. δ. κάλαμος δὲ ἐν τοῖς ἔλεσι καὶ τὰ ἄνω ἔχει ἐδάδιμα 6, 11, 12. τῆς ἐν Αἰγ. ἀκέρδης κόμμι 6, 11, 15. χείρωτα τὰ ἄνθη καὶ στεφανώματα 6, 18, 3. αἱ μυρρίνας τῇ εὐοσμῇ ὑπερβάλλουσι, earum descriptio 6, 18, 4. ταῖς ἀναρχαφαῖς ὑπερ τῶν βασιλέων τῶν Αἰγυπτίων Fr. II, 24. ἐν τῷ Διὸς ὀβελίσκον ἀμαρῶντος ἀνακρίσθαι Ibidem. μῦς διήποδες Fr. XIV, 9. nota. Arbor, quae centesimo anno demum fructum ferre dicitur c. pl. 1, 17, 9. σιτοφόρος c. pl. 3, 23, 4.

Αἰθαλώδης γῆ c. pl. 6, 3, 2. sed ibi pro ὅσαι αἰθαλώδεις verum ὅσαι, δ' αἰμώδεις liber Urbinas habet.

Αἰδιονία, ἐν Αἰθ. ὅλα θανατηφόρος, ἡ τοὺς διστοὺς χρόνους 9, 15, 2. δ. θεινὸς ὁμβρὸς πάλος c. pl. 3, 3, 5.

Αἰθρία, οἱ πάροις γίνονται καὶ αἰθρίαῖς — διὰν αἰθρίας οὐσας αἱ λεπίδες καταφέρονται 4, 14, 12. ἐπιγενόμεναι καταξηραίνεσθαι c. pl. 1, 19, 5. αἰθρία καὶ πάγων σφοδρότητες c. pl. 5, 12, 2. γίνεταί αἰθρίας καὶ πνεύματος Ibidem. διὰν αἰθρίας οὐσας λεπίδες καταφέρονται 5, 12, 11. σκληραῖ 5, 14, 2. ἐπινεφῇ καὶ αἰθρία Fr. V, 51. ubi additur poeticum ταχὺ δ' αἰθρία ποιῶ.

Αἰθριος νύκτατος καὶ μὴ αἰθριος
c. pl. 5, 12, 2.

Αἰθυσία, αἱ αἰθ. Fr. VI, 2, 3.

Αἷμα, αἵματος ἀκριβώς ἐπεφα-
γμένου Fr. 10, 33.

Αἱμάσια, πρὸς αἱμάσιον φνιγ-
θεῖς 6, 7, 5.

Αἱματίς, de purpura, ὅταν κα-
θίσαι τὰς αἱματίδας Fr. 20, 40.
nota. de eodem succo sect. 30.
τὴν ὑγρὰσίαν est.

Αἱματίτης, ἡ αἱματίτις λίθος,
αὐχμώδης, ὡς αἷματος ἐπρὸς
κίχηρδος, Fr. II, 37.

Αἱματωδὴ χυλὸν 6, 4, 6. χροῖαι
τῶν χυλῶν 9, 1, 1.

Αἱμόδορον erat 8, 8, 5. ubi
ἡμόδορον dedi.

Αἰμός fert myricam 4, 5, 7.
πρὸς τὸν Αἰμ. quercus rectae
(ἀγρὺς), altae et laeves nascuntur
c. pl. 2, 9, 2. Neutro genere
appellarunt Αἰμον Hecataeus,
Hellanicus, Eudoxus, Diony-
sius, testante Grammatico in
Anecdosis Bekkeri I. p. 362.

Αἰνίαν (πρὸς) αἱ σὺν αἱ οὐ ψα-
ρῶσι 4, 14, 3. et 8, 4, 4.
ubi Εὐβοίαν editum.

Αἶνος, ἔδρα σπαῖς αἶνα 1, 5, 3.
φύλλα ἀφλεβα καὶ αἶνα 8, 3.

Αἶνος δοκᾷ ἀλειψντέρα γεγόνε-
ναι πλησιαιτέρον ὄντος τοῦ
Ἑβρου c. pl. 5, 14, 3. ἰσημερι-
νοὶ πυροὶ περὶ Αἶνον c. pl. 4,
11, 4.

Αἶξ, ἡ αἶξ, ὅταν λάβῃ τὸ ἡρύγ-
γιον εἰς τὸ στόμα, μένει καὶ
τὰς ἄλλας ἵστασθαι κατὰ Fr.
XV, 3.

Αἰλίων τινὲς in sacrificiis non
utuntur lignis quercus ἀλι-
φλόον 3, 8, 5.

Αἶρα, φλοιδὸν μονόλοπον habet
1, 5, 2. τὰ ἐν μέσῳ τῶν αἰρῶν
erat 1, 10, 10. ubi ἀνδρῶν
scripsi. Oryza nascitur similis
ταῖς αἶραις 4, 4. 10. πυρὸς
καθαροῦ αἰρῶν 8, 4, 6. αἶρα
βαρὺ καὶ κρημνολυγὲς Ibidem.
πυρὸς καὶ κρημνὴ εἰς αἶραν με-
ταβάλλει 8, 7, 1. describitur
Ibidem. φιλνύρον c. pl. 2, 16,

3. ἐκ τῶν πυρῶν καὶ κρημνῶν
διαφθερισμένων transit 8, 8, 3.
παντελὲς ἀπηργισμένον ἐστὶ
8, 9, 3. πυρὸς ἐξάλληλῃ εἰς
αἶρας καὶ πάλιν τῶν αἰρῶν εἰς
πυροῦς c. pl. 4, 4, 5. ἀνατίλλον
τὸ φύλλον εὐθὺς λιπαρότερον
καὶ πικρότερον καὶ σικνωτέρον
c. pl. 4, 4, 11. αἶρα ἀνεργος
(οὐ πολυχύτων), ἀλλὰ γομῇ
c. pl. 4, 16, 2. ἐκ πυρῶν αἶ-
ραν ποιοῦσιν αἱ ὑπερομβραὶ
c. pl. 5, 3, 7. αἶρα καὶ αἰ-
γίλωφ συγγεννῆται πυροῖς καὶ
κρημνῶς c. pl. 5, 15, 5. Lo-
linum temulentum interpretan-
tur omnes, quod hodieque in
Graecia nomen antiquum ser-
vat.

Αἶρα erat 9, 16, 6. ubi λε-
γὼν dedi.

Αἰρωδης πυρὸς 8, 4, 6.

Αἰσθησις, ἡ, κοινοτέρα, oppos.
ἐμπειροὶ ὀλίγοι 1, 14, 4.

Αισχύλον ἐλεγκτὰ 9, 15, 1.

Αἶτια, ἅπαντα ἐν ταύταις ταῖς
αἰτίαις ἐστὶ c. pl. 6, 11, 12.

Αἰτιόμαι, τοῦ — τὴν ἰδιότητα
αἰτιατέον c. pl. 3, 7, 4. τοῦ —
τὸν αἶρα τις ἀν αἰτιασάτω c.
pl. 4, 11, 8. περὶ ὧν οὐδὲν ἔτε-
ρον τις αἰτιάσάτω παρὰ τὴν κρη-
μνὴν 6, 7, 13. nota. τοῦτο δὲ,
ἐπερ ἀληθὴς, δυοῖν θάτερον
αἰτιάσασθαι — τις 6, 19, 1. ubi
τούτου scribendum, aut com-
ma post τοῦτο tollendum vi-
detur. τὴν παχύτητα τοῦ αἶρος
αἰτιάται πρὸς τὸ φάλασθαι
μύλων Fr. I, 80. πάντων τού-
των — ἐν τοῖς πρότερον εἰρη-
μένοις αἰνῶται Fr. VIII, 3.
nota.

Αἰώρα, οἱ τὰς αἰώρας καὶ τοὺς
τροχοὺς διαφρούντας ταχὺ σπε-
τοῦνται Fr. VIII, 7.

Ἀκαίρια ἔργων c. pl. 5, 15, 3.

Ἀκαλήφῃ, olus agreste, coctum
editur 7, 7, 2. Urticae ad
genus pertinere consentitur
omnes.

Ἀκανθα ἡ βασιλικὴ sero germi-
nat c. pl. 1, 10, 5. τὸ περὶ
Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ ἐπι-

σπυγρόμενον σπέρμα c. pl. 2, 17, 3. et annot. p. 192. *Ἀκανθάν την Ἰνδιάν, ἥς ῥίζαι τὰ ὕμνησιν σμύρνῃ 9, 1, 2.* quam stractylidi affinem aut synonymam putat Stackhouse. *Ἐκαστὸς ἀκανθῶναι, ut sonchus, eorum fōta qualia? 4, 6, 10.* *Ἀκανθὰ τίς, ἥ ἐμβαλλομένη κήρυται τὸ ὕδωρ 9, 18; 1. ἀκανθὰς καὶ δάκρυον αὐτομάτως ἐκπύρηνται 6, 11, 15.* *Ἀκανθα Aegyptiaca describitur, μέλαινα καὶ λευκὴ 4, 2, 18.* Ejus ὑπόθεσις δακρυώδης 9, 1, 2. *ἀκανθὴς τῆς ἐν Αἰγύπτῳ τὸ ἄρμυ ἔχουσα καὶ ὀσμηρ. c. pl. 6, 11, 5.* Albam cum Acacia Senegal, nigram cum Arabica comparat Sprengel in editione Historiae utraque: in nigra consentit Stackhouse. Cf. annot. p. 291. Hist. Cum in descriptione 4, 2, 18. ait *ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον πλὴν τοῦ στελέχους καὶ ῥιζῆς τῆς δακρυώδους καὶ βλεφαρῆς καὶ ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει, nec ἴσῃ ὁλλία spinas minores, ut sihi cogitarum reperit Casp. Hofmann,* verba ista contigi voluit: καὶ γὰρ ἐν *ἰσχυρὸν μέρον, κατὰ τὴν φύλλων ἔχει, de Medicamentis officinalibus p. 186.* Voluitne dubia παρὰ τὰ φύλλα ἔχει, καὶ ἰσχυρὸν μέρον vel spinas, stipulatas minimorum vel acaciae plurimarum, vel spinas pediculos occurrentes, et hinc quibedam, pinnulas distinctas, quentes. Speciem enim ὁλλία spinosa cum ramis et stipulis ex Aegypto vel Africa mondana legi: descriptam, nescitis, est acacia nec Senegal nec Arabica. Quare more Theophrasti censet ἰσχυρὸν μέρον de Acacia Aegyptiaca Theophrasti. *Ἀκανθὰ ἐστὶν Ἰνδική, σπυγρό, spinosa ramia, succo plena, qui animalia et homines aspergus excoecat 4, 4, 13, quam*

Sprengel Euphorbiam aliquorum interpretatur. Sed vide Annot. p. 311. In verba *πυγρόμεται δ' ἐν μίας φέτρῃ* desunt verba aliquot, quae caules multos ex una radice nasci significabant. *Ἀκανθα λευκὴ κρόκος, ἥν' Ἡμετέριους καλοῦσιν, in India 4, 4, 12. nota p. 310.* *Ἀκανθὰς, 24, 6, 1, 2. et 3. ἀκανθῶν δὲ λαχανόφ. 7, 7, 3.* *Ἀκανθὸς, ἐν Ἀκανθῷ καὶ ἐπὶ τέταρτος ἀποκαλυφθεὶς τέρμενος τὰς ἀμπέλους c. pl. 3, 15, 5.* *Ἀκανθῶν 13. ἥ ἀποκαλύπτει ἀκανθῶν τὸ φύλλον καὶ τὸν πύλον 7, 6, 1.* *Ἀκανθὶς 6, 4, 8. nota.* *Ἀκανθὰς, καὶ δὲ, καὶ sonchus, 4, 4, 10.* *Ἀκανθὸς 1, 10, 6. φύλλων ἀκανθῶν 6, 1, 10. ἀποκαλύπτει ἀκανθῶν οὐκ ἐστὶ 6, 4, 4. nota. δ' ἀποκαλύπτει ἀκανθῶν ἰσχυρὸν 6, 4, 9. κατὰ τὴν φύλλον ἀκανθῶν, et δ' ἀκανθῶν καὶ οὐκ, de chamaeleone alba 9, 12, 1. Inter πολυκαυθῶν καὶ πορφυρῶν ἔχει τὰ νομικά 6, 2, 4. Urbanis Codicis supplementum. ὁμοπορὸν acanthium L. interpretantur Sprengel et Stackhouse, confisi interpretatione Honorii Belli Epist. ad Ciliatum (Append. Hist. pl.) p. CCCX. Equidem hoc ausim affirmare cum propter postremum Theophrasti locum, tum propter formam capituli hucusque male intellectam. *Ἀκανθῶν, ὁμοίᾳς ἀκανθῶν, qualis forma? 6, 24, 3. ἥ καὶ οὐκ ἐστὶ ἀκανθῶν, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει 6, 4, 9. ἰσχυρὸν μέρον. καὶ ἀποκαλύπτει ἀκανθῶν τὴν πορφυρῶν 6, 4, 11. ἰσχυρὸν μέρον. καὶ ἀποκαλύπτει ἀκανθῶν 6, 6, 6.* *Ἀκανθῶν, ἰσχυρὸν 3, 12, 1. ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν ἀποκαλύπτει. ἰσχυρὸς, ἀποκαλύπτει καὶ φύλλον 1, 1, 4. ἰσχυρὸν καὶ φύλλον,**

Ἀκρίβης ἢ ἀκρίβος 1. Fr. 9. b1a.
ακρίβης inter nomina propria
repperitur c. pl. 5, 1, 2.

Ἀκριβεία, οὐ κατ' ακρίβειαν, ἀλ-
λὰ ἡ ἀκριβεία Fr. V, 48.

Ἀκριβής, αὐτὸς ακρίβης δηλοῖται
ἡ ἀκρίβεια πρὸς τὸν ἀκριβή Fr. 5, 12, 10; κατὰ τὰς ἀκριβεί-
ας τὰς ἀκριβείας Fr. 1, 11, 12.

Ἀκριβήτης, 1, 4, 3. οὐκ
ἀκριβήτης τὸν ἀκριβή Fr. 1, 1, 3.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. 1, 1, 3.

Ἀκριβήτης, generatio et interitus Fr.
XIV, 3, 4, 5.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκριβήτης, ἀκριβήτης, ἀκριβή-
της Fr. V, 55.

Ἀκρίβης πρὸς τὸν ἀκριβή 9, 26,
3. Conf. Theocriti Id. 5, 94.

Scholion Theocritum 9, 26.
ἰσὶ δὲ δυνάμεις γένε πάντε, φη-
γός, ἡμῶς, ἐννεύδους, ἀλ-
φῶνους, ἀκρίβους.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν Θύβρις ἀκρίβης Fr. 11, 12.

6. μέγας, ἐμνῆς, ἰδὲν, δ
ἰδὲν τῆς γύψου ἐμνῆς τῶ
ἀκρίβης, ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

Ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης, ἀκρίβης
ἐν τῶν, τοιοῦτον ἰδὲν.

- * *ἄλπις*, ὡςπερ τὰς ἄλπις Fr. II, 60. vox vitiosa.
- * *ἄλσιν*, huic simile folium aristolochiae 9, 13, 3. An cum Dioscoride 4, 87. sit eadem, dubium manet. Omisit Stackhousii Index et Sprengelii.
- * *ἄλσῶδης*, τὸ ἄλσῶδῃ καὶ φύλῳδρα quae? 3, 1, 1. τὰ ἄλ. καὶ παραποτύμια 3, 2, 4. τὰ ἀναρπα δοκοῦντα λειψία, πιτῆα, ἰτέα, αἰγειρος 3, 4, 2. τὰ πάροδρα καὶ ἄλσῶδῃ c. pl. 2, 7, 3.
- * *ἄλτῆρες*, ἔχων ὁ πένταθλος μείζον ἄλλεται Fr. VII, 13.
- * *ἄλυνός* idem quod ἄλμυρός Fr. IX, 4.
- * *ἄλυνία*, πρὸς κονυφύτητα καὶ ἄλυνίαν 2, 4, 2.
- * *ἄλυσιτελής*, τοῦ ἄλυσιτελοῦς ἔκκρισις Fr. IX, 4. ubi ἄλυσίου ἢ ἔκκρισις editum.
- * *ἄλφιτον*, μετ' ἄλφειον 9, 9, 1. Ἀθήνησιν αἱ κριθαὶ τὰ πλείστα ποιοῦσι τὰ ἄλφιστα 8, 8, 2. πυρὸν καὶ γένος τι κριθῶν, διὰ τὸ βελτίους εἰς τὰ ἄλφιστα γίνεσθαι, μὴ ἀπεξηραμμένα διερίζεσθαι 8, 11, 3.
- * *ἄλφός*, ἄλφους καὶ ψώρας βοσκημάτων 9, 9, 4. sed ἄλφον est 9, 12, 2.
- * *ἄλωπεκόννησος*, ἐν Ἀλ. 1, 6, 13.
- * *ἄλωπεκονρός* 7, 11, 2. eius στάχυς μαλακός, δασύς καὶ χρωδέστερος Ibidem. Saccharum cylindricum comparavit Sprengel, Phalarin paradoxam Flor. Gr. aut Phleum crinitum eiusdem Stackhouse.
- * *ἄλως*, αἱ μέλαινα Fr. VI, 1, 22. αἱ ἄλωνα Fr. VI, 2, 6. φαγεῖσθαι Ibid. ἐὰν ὁμαλῶς παγῇ καὶ μαρανθῇ VI, 4, 2. ὁμαλῇ τόπον ὡςπερ ἄλω ποιήσαντες 9, 3, 1.
- * *ἄμα*, φανερὰ γίνεται ἅμα περὶ τὴν πλάστιγγιν, ἢ δὲ ἐλατὰ ἴσπερον 4, 14, 2. σπείρεται ἅμα καὶ τὸ σῆσαμον, τὸ ὀρμιον καὶ τὸ ἐρύσιμον 8, 7, 3.
- * *Ἀμαξικά*, εἰς τὰ χρώνται 5, 7, 6. Theophr. oper. T. V.
- * *Ἀμαξοπηγία* 5, 7, 6.
- * *Ἀμαράκινον συντιθέμενον χλωρίς ἀμαράκον ψευδώνυμον ἔχει τὴν ἐπικλήσιν* Fr. 4, 30.
- * *Ἀμάρακον*, τὸ, ὃ εἰς τὰ ἀμάματα χρώνται 9, 7, 3. inter αἰφύλλα 1, 9, 4. τῶν στεφανωματικῶν — τὸ ἀμάρακον δριμύτιαν ἔχει ὁσμὴν c. pl. 6, 14, 9. τούτῳ μόνῳ τῶν ἀρωμάτων οὐ χρῆσθαι τοὺς μυρεφούς Fr. 4, 30.
- * *Ἀμάρακος*, ὃ, quomodo nascatur 6, 7, 4. nota. inter flores aestivos ἀμάρακος ὁ Φρύγιος 6, 8, 3. nota. inter bulbosae ἀμάρακος ὁ χλωρός c. pl. 1, 4, 1. nota. ἀμαράκον τοῦ χλωροῦ ὄλθα εὐχυλός καὶ εὐσπαχρός c. pl. 1, 4, 1. inter φρυγαδικὰ 6, 1, 1. et 6, 7, 4. natura et satio 6, 7, 4. Amaraeum simpliciter Sprengel in priore editione origanum maioranoides, Stackhouse aegyptiacum interpretatus est: sed in altera editione Sprengel p. 68. amaraeum χλωρὸν coniecit esse hyacinthum comosum, sed Phrygium omisit.
- * *Ἀμανρός*, τὰς ἐντομὰς ἀμανρότερας 6, 2, 5. ἀνθος μηλινουίδης ἀμανρόν 6, 2, 8. ἀνθος 6, 7, 1.
- * *Ἀμανροῦσθαι* τὰς δυνάμεις 9, 14, 3.
- * *Ἀμᾶω*, ἄμᾶται 9, 11, 7. ἄμᾶσι 9, 11, 9.
- * *Ἀμβλώω*, ἀμβλοῦνται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου ἀμπέλου 8, 14, 6.
- * *Ἀμβλωπῶ* Fr. 1, 8.
- * *Ἀμβλωπεῖς ὀφθαλμοὶ ἀμπέλου* c. pl. 3, 15, 2. bis. Etymologicum M. p. 347, 1. ἐξαμβλοῦν — κυρίως μὲν ἐπὶ ἀμπέλου ἐπικικανμένης τοὺς λεγομένους ὀφθαλμούς φασὶ τὸ ἐξαμβλώσθαι.
- * *Ἀμβλωσις* τῶν ὀφθαλμῶν c. pl. 5, 10, 13.
- * *Ἀμεγώτερος*, ὅσα ἂν ἐξ ἀμεγώτερον ἢ Fr. 1, 76.
- * *Ἀμέθισον*, τὸ, διαφανές, οἶνω

- πὸν τῇ χρόῳ Fr. II, 30 et 31. *nota.*
- * **Ἀμνηνός**, φύλλον λεπτότερον καὶ ἀμνηνότερον 3, 9, 1. 4, 12, 2. σπέρμα πιτυράδες καὶ ἀμνηνόν c. pl. 1, 5, 4. et 1, 19, 1. κλήμα ἀμ. c. pl. 3, 14; 5. ὁρρα. δυνατόν καὶ νεανικόν *Ibid.* 6. ἀμνηνὰ σπέρματα c. pl. 4, 4, 3.
- * **Ἀμύρδω**, διὰν ἀμύρῳσι τὸν καρπὸν 9, 8, 2. sed Urbinas ibi in libro decimo ἀμυρῶσιν habet.
- * **Ἀμταβλησία** c. pl. 6, 19, 3.
- * **Ἀμξία** καὶ καθαρότητι ἀκοπῇ c. pl. 4, 16, 2. 6, 17, 1.
- * **Ἀμμων**, παρ' 4, 3, 1. 5, 3, 7. ἐν Ἀμμωνος 4, 3, 5.
- * **Ἀμόργης**, πλείω ἀμόργην c. pl. 1, 19, 2. φαίνεσθαι πλείον ἔλαιον διὰ τὸν ἀμόργην c. pl. 6, 8, 3. ὃ ἀμόργης τῆς ἔλαιας τὸ πρῶτον λευκὸς γίνεται καὶ πάλιν εἰς τὸ φοινικεῖον μεταβάλλει, τὸ δὲ τελευταῖον γίνεται κυανέουδης Fr. 20, 35.
- * **Ἀμπελος ἄγρια** arbores scandit 5, 9, 6. radix eius durat annum 9, 14, 1. usus eius et fructus 9, 20, 3. Vide Annot. p. 836 et 837. Ἰδαία vel Ἀλεξανδρεία 3, 17, 4 et 6. Tammum communem interpretatur Sprengel, vaccinium vitem Idaeam Stackhouse. Tami natura sarmentosa et fructus non congruunt notitiis Theophrastae: nec magis vitis Idaeae fructus racemosus ruber acinus convenit, Theophrastus plantae acinos secundos tribuere videtur. Cf. not. p. 254. **Θαλαττία** 4, 6, 1 et 9. Fucum volubilem coniecit Sprengel. **μαινομένη** τὸν καρπὸν μὴ ἐκπέττει c. pl. 1, 11, 3. 1, 18, 4. *nota.* ἀμπέλων αἱ ὀλιγοκαρπότεραι καὶ πικνοφθαλμότεραι καὶ στερεώτεραι 5, 4, 1. *nota.* ἀμπέλων ὀκνηρῶν quando colligatur 9, 1, 6. διαμένει τριάντον θ'
- ἡμέρας c. pl. 1, 6, 9. ἀμπέλοι λευκαί, διὰν εὐβλαστῶσι, τότε μάλιστα εὐκαρποῦσι c. pl. 1, 20, 5. ἀμπέλος βλάπτειται τῇ δόμῃ τῆς θαφῆς καὶ ῥαφάνου c. pl. 2, 18, 4. ἀμπέλων ὃ φλοιὸς περιαιρεῖται c. pl. 3, 18, 6. Athenaeus 15. p. 701. A. Clitarchum ait in Glossis tradere, Rhodios vocare λοφνίδα τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλων λαμπάδα. Hinc φανὸς ἀμπέλων apud Aristoph. Lysistr. v. 308. ubi Scholia vide exscripta a Suida in φανός. ὅσα χώρας εἶδη, τοσαῦτα καὶ ἀμπέλων λέγουσι 4, 11, 6. ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ ἐκ τοῦ στελέχους ἤνεγκε καρπὸν c. pl. 5, 1, 2. κατακρύπτουσι τὰς ἀμπ. διὰ τὸ ψύχος 5, 12, 5. σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται — σχιζόμενα τὰ κλήματα καὶ τῆς ἐντεριώτης ἐξαιρουμένης ταχὺ σφύεται 5, 16, 3 et 4. οἱ τῶν ἀμπ. βλαστοὶ καὶ ἀκρέμονες χλωροὶ βρωτοὶ 6, 12, 9.
- * **Ἀμπιλουργεῖν** c. pl. 3, 7, 5. et formare novellas vites 3, 13, 1. synonymum ἢ κλάσις *Ibidem.*
- * **Ἀμπιλουργία καὶ κλάσις** c. pl. 3, 14, 2. ὅρα τῆς ἀμ. c. pl. 3, 15. toto.
- * **Ἀμπώτις** quomodo βόρειον πνεῦμα significet Fr. VI, 2, 4. ἀμπώτιδι editum c. pl. 2, 5, 2. ubi Urbinas ἀμπώτι habet. Alterius formae exempla recentiora posuit Lobeck ad Phrynichum p. 340.
- * **Ἀμυγδαλή**, arbor et fructus 1, 11, 3. ἀμυγδαλῶν τινῶν ἀνθος ὑπέρυθρον 1, 13, 1. sed 3, 12, 5. simpliciter amygdalae ἀνθος ἐρύθρον dicitur. **σκληρὰ**, **μαλακῇ** 2, 2, 5. cultura fructum mutat 2, 2, 11. florem ante folium edit 7, 13, 7. ὑγρότης θακρυώδης 9, 1, 2. τοῦ ἀπὸ τῆς ἀμ. θακρύνου οὐδεμία χρεῖα 9, 1, 5. οἱ θύσιοι ἐνοφθαλμίζουσιν, διὰν προσανύθωσιν c. pl. 1, 9, 1. τὴ

- ἀμυγδαλα* hist. 4, 4, 7. c. pl. 4, 2, 1. *πικρά πολλά περὶ Κιλικίαν*, e quorum oleo fit ibi τὸ χρίσμα Fr. 4, 16. *ἀμυγδαλὴ* τὸ πρῶτον ὕδατος, ἕως ἂν ἡ χλωρά, ξηραίνουμένη δι' ἴππος λαμβάνει 6, 6, 8. τὰ κελύφη δὲ αὐτομάτως ἐπιπηγνύμενον δάκρυον ἔχει 6, 11, 15. Aristarchus *ἀμυγδάλην* arborem et fructum scribi voluit, *ἀμυγδαλὴν* arborem Trypho et Pamphilus apud Athenaeum 2. p. 202. Schw. *ἀμυγδαλῆς* ὑγρότης κομμωδότης c. pl. 5, 11, 1. *σχίσιν* δέχεται 5, 16, 4. *νελομένη* πικρὰ γίνεται 5, 17, 5. τῶν δένδρεων σπερμάτων ὅσα μαλακὰ καὶ σαρκώδη, καθάπερ ἡ *ἀμυγδαλὴ* καὶ τὸ κάρυον καὶ ἡ βάλανος, τοῖς περιέχουσιν σώζεται 5, 18, 4.
- * *ἀμυγδάλινον* ἔλαιον παρακμάζει ταχὺ Fr. 4, 20.
- * *ἀμυγδῶδη*, τὰ ἄνω, in flore puniceae 1, 13, 5. Alio modo *amygdalae* corticem plenum *ἀμυγῶν* arbori nomen dedisse tradit Herodianus Athenaei 2. p. 201. Schw.
- * *ἀμφιανθὺς* prae fractae abietis quid? 3, 7, 1. 3, 9, 8.
- * *ἀμφίβιος*, de plantis aquae et terrae communibus ὥς περὶ *ἀμφίβιον* 1, 4, 3. τοῖς δ' ὡς *ἀμφίβιοις* κατὰ Δημόκριτον Fr. XII, 12.
- * *ἀμφιδόξος*, ἐν ἀμφιδόξῳ ταῦτα c. pl. 1, 22, 2.
- * *ἀμφίεργος γῆ* c. pl. 3, 23, 1.
- * *ἀμφικαρπός* 1, 6, 12.
- * *ἀμφικυρτός*, τῆς σελήνης — κύρτου οὐσης Fr. 47, 4, 7. Vide in *Meis* dicta. 6
- * *ἀμφιφύα* in abiete eadem quae *ἀμρανθὺς* 3, 7, 1.
- * *ἀμρανθ* Fr. 4, 32.
- * *ἀμρανθ* e libro 7, 4, 2. integriore olim excerpit Athenaeus inter genera raphani, et liber Urbinas nominis eius reliquias μόραν habet ante *Βουωτίαν*. Videtur armoracia Plinii intelligi, quam suspicionem e loco Athenaei duxit etiam Sprengel h. r. h. p. 114. ed. sec.
- * *ἀναβάπτει* τὰς χεῖρας 3, 13, 6.
- * *ἀνάβασις*, ὥς περ ἡ ἀν. Fr. 1, 79.
- * *ἀναβλώσκειμαι* 4, 2, 11. τὰ δένδρα 4, 14, 12. τὰ φύλλα ἀνέβλωσι 4, 14, 12.
- * *ἀναβλαστάνω* 4, 2, 8. 4, 14, 13. *ἀναβλαστῶ* 7, 10, 1. *θάπττον* — ἀνι c. pl. 4, 11, 4. *πάλλω* ἀναβλαστήσαι 5, 13, 4.
- * *ἀναβλαστήσεις* καὶ διαφύσεις 8, 1, 6.
- * *ἀναβολὴ* τῶν πομφυλίων Fr. III, 16.
- * *ἀναγκάσις*, ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἢ φύσις ἔχει τὸ ἀναγκάσιον 1, 4, 3. *ἀναγκάσις* δέχεται ἡ χώρα πύξον 4, 4, 1.
- * *ἀνάγκη*, διὰ τοσαύτας ἀνάγκας c. pl. 2, 6, 1. 2, 10, 2. 2, 11, 7. et saepe alibi causae necessariae ἀνάγκαι dicuntur.
- * *ἀναγκυανθῶσιν* οἱ ἐρεβινθοὶ c. pl. 3, 22, 3.
- * *ἀναγραφή*, αἱ ὑπὲρ τῶν βασιλέων Fr. II, 24. Strabo 17. p. 600. Lips. ἐν δὲ ταῖς θήκαις ἐπὶ τινῶν ἐβελίσκων ἀναγραφὰι δηλοῦσι τὸν πλοῦτον τῶν τότε βασιλέων.
- * *ἀνάγω*, εἰς ὕψος ἀναγομένη 1, 3, 2. ἀνάγεται πρὸς τὴν φύσιν 1, 5, 5. πολλὰ πρὸς ταύτας ἀνάγεται τὰς ἀρχὰς c. pl. 1, 21, 4. εἰς ἀσθένειαν ἀνακτεῖν c. pl. 4, 5, 2. εἰς τὴν οὐσίαν c. pl. 4, 6, 6. ἀπὸ εἰς τέρατα καὶ σημεῖα ἀνάγουσι c. pl. 5, 4, 3. πάντα εἰς τὴν ἀρχὴν Fr. 1, 48.
- * *ἀναγωγή* τῶν φυτῶν c. pl. 3, 7, 4.
- * *ἀναδάσκω*, ἀναδιδάσκειν αἱ δίδαι c. pl. 3, 17, 4.
- * *ἀναδενδράς* c. pl. 1, 10, 4. et 3, 10, 7. et 5, 5, 4.

- Ἀναδείξω**, ἐν ὕδατι ἀναδείκνυσθαι 9, 13, 3. — δευρομένη μέλιτι 9, 18, 8. — διευκρίνησθαι συν ὕδατι 9, 20, 4.
- Ἀναδήξαι**, ἀναδήξας δίδονται αἱ ῥίζαι c. pl. 3, 17, 5. simplex δήξας est. 3, 17, 6.
- Ἀναδιαφθροῦμενα**, καθάπερ φύλλα c. pl. 2, 16, 4. sed ibi liber Urbinas rectius καθάπερ ἀνεί διαφθροῦμενα.
- Ἀναδιδῶμι**, ἡ χώρα ταχὺ καὶ θαλάσσης ἀναδιδῶσι 8, 1, 6. τὰς ῥίζας λαβεῖν ἢ ἀναδοῦναι τὴν τροφήν c. pl. 5, 3, 3. τὴν διὰ τὸ πηγανόν δυσωδίαν καὶ ἐπὶ μύρων ἐνίων, διὰν ἀναδοῦσιν Fr. IX, 10.
- Ἀναδόσεις**, ποιεῖται τὰ δένδρα ἀθρόας τὰς ἀναδόσεις c. pl. 2, 1, 4.
- Ἀναδρομή** εἰς τὴν βλάστησιν c. pl. 4, 5, 1. ἀν. ταχέια c. pl. 4, 11, 3. alibi ἀναφορά εἰς τὸ ἀνω.
- Ἀναδύσεις** ὑδάτων c. pl. 1, 13, 6. nisi fuit ἀναδόσεις.
- Ἀναξίω**, ὕδατα ἔνια ἀναξί μάλλον Fr. III, 16.
- Ἀναζητέω** τὰς αἰτίας c. pl. 6, 18, 11.
- Ἀναζυμῶς**, — ζυμοῖ τὴν γῆν ἢ χιῶν c. pl. 2, 1, 3. ἢ χιῶν ἀναζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν c. pl. 3, 23, 4. ἀναζυμοῦνται 5, 9, 12, 5, 13, 1.
- Ἀναζυμῶσι** τῆς γῆς. ὑπὸ χιόνος Fr. III, 18.
- Ἀναζωπυρέω**, πάλιν — πυρεῖται Fr. III, 61.
- Ἀναθεραπεύει**, τοὺς βλαστοὺς καλῶς 4, 13, 3.
- Ἀναθερμαινόμενος** ἤδη ἀναδιδῶσι 5, 6, 3. c. pl. 5, 9, 12.
- Ἀναθεωρεῶ** 1, 4, 3, 8, 6, 2.
- Ἀναθυμιάσις**, ἡ πύρωσις τοῦ λιθωντοῦ καὶ τῆς σμύρνης ποιεῖ τὴν ἀναθυμιάσιν Fr. 4, 13. ἔρηκα καὶ καπνώδης Fr. II, 50. ἐν τῷ γεῶδι καὶ ἀερώδει τῆς ἔρηκας — ἀσέως Fr. III, 7. de λύχνῳ sc. ἀνευ ὑγροῦτος ἢ ἀνα — αἰεὶς τινος οὐκ ἔστι θερμοῦτος 65.
- Ἀναθυμῶ**, τὴν ἡλίου θερμοῦτητα ὥσπερ ἀναθυμῶν καὶ ἐπικαίειν τὰ ἐπιπολῆς Fr. III, 38.
- Ἀνακαθαίρω** 1, 3, 3. τοὺς ὄλους 1, 9, 1.
- Ἀνακάμπτω**, διὰν γέραναι μὴ ἀνακάμπτωσι Fr. VI, 4, 3.
- Ἀνάκωνθος** 3, 12, 9. τὰ ἀνάκ. 6, 1, 2.
- Ἀνάκλασις** φύλλον 1, 19, 2. ἐν ὕδατι καὶ γαλιῶ ἔστιν ἀν. Fr. I, 36. φῶς ἄπτονται τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων Fr. III, 73. ἀνέμων Fr. V, 27. Cleomedes 2, 1. p. 86. ἀπὸ δὲ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπιτεχνώμενοι λαμβάνομεν πῦρ κατ' ἀνάκλασιν.
- Ἀνακλώω**, ἀνακλᾶσθαι τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν Fr. I, 53. ἀνακλώμενον τὸ φῶς συνεχὲς μάλλον γίγνεται Fr. III, 73. θερμοῦτητα ἀν — ἔρηκ Fr. V, 45.
- Ἀνακολυμβῶσι** φύκος οἱ σπογγεῖς 4, 6, 5.
- Ἀνακομίζω**, διὰν ἀνακομισθῇ τὰ σώματα c. pl. 2, 4, 6.
- Ἀνακουφίζω**, — εἶσθαι τῆς λύτης Fr. I, 45.
- Ἀνακνῶς**, τὰ ἀνακνῶντα c. pl. 6, 1, 5.
- Ἀναλαμβάνω**, διὰν ἀναλάβῃ πάλιν καὶ εὐσθετησῇ 5, 2, 2. bis.
- Ἀναλάμπω**, ὁ ἥλιος διὰν ἀναλάμπῃ c. pl. 4, 13, 6. nota.
- Ἀναλίσκω**, ἀνηλωμένη Fr. 4, 19.
- Ἀναλλοιδῶ**, καθάπερ εἰς τὴν ὕλην ἀναλλοιούμενος οἶνος c. pl. 6, 7, 6. Sed ibi liber Urbinas recte ἀναλνόμενος habet.
- Ἀναλογία**, κατ' ἀναλογίαν θεωρεῖν 1, 1, 4. ἀναλογία ταῦτα 1, 1, II. 4, 1, 4. οὕτως καὶ τὴν ἀναλογίαν λαμβάνει c. pl. 1, 16, 4. ἐπ' ἐκείνων οὐκ ἄλογον — ἀλλ' ἔχει τὸ ἀνάλογον c. pl. 1, 16, 5. ἀποδιδῶσι τὸ ἀνάλογον c. pl. 1, 18, 3. ubi erat παραδιδῶσι.
- Ἀνάλογος**, ὁμοία εἶναι καὶ ἀνάλογον τοῖς ἐρίνοις 3, 3, 8. καὶ τοὺς ἄλλους ἀνάλογον 5, 5, 3. 7, 3, 4. ἀνάλογον δ' ἀπολογ-

Θα καὶ τὰ ἀληθῆ τῶν σπερ-
μάτων 8, 5, 2. ἀνάλογον δ'
ἔχει καὶ ἡ κόπρις πρὸς τὰς
χωρὰς 8, 6, 3. ἐκ τῶν ψυχρῶν
ἀνάλογον ποιῶσθαι τὴν μετα-
βολὴν 8, 7, 1. ἀνάλογον δὲ
καὶ αἱ ἀπύρρηνοι τῶν πυρρῶ-
δων θάττον σπυλῆκονται c.
pl. 2, 16, 1. ἀνάλογον δὲ
τούτοις καὶ ὅσα c. pl. 3, 1, 4.
τὰ δὲ μέσα καὶ ἀνασθῆτα
ἀνάλογον Fr. 1, 84. et pro
ἀδελφῶ Platonicō est ἀνάλο-
γον 86. γίνεται ἡ ἀνταπόδοσις
ἀνάλογον τοῦ πλήθους καὶ μι-
γέθους Fr. 1, 26. ὅση ἀνάλο-
γον ἡ ἰσχὺς ἐκάστοις c. pl. 4,
1, 1. τὸ ἀνάλογον οὕτω λαμ-
βάνειν c. pl. 4, 4, 10. ἀπὸ
μῆς ἀρχῆς ἀνάλογον ἔχοντα
τὸ ἰστέης Fr. V, 59. νυκτὸς
μῆρη τὰ ἀνάλογα Fr. VI, 1, 9.
Ἀναμάχομαι τὰ ἀμαρτανόματα
c. pl. 3, 2, 5.
Ἀνάμειξ, συμβαίνει γὰρ ἀνάμι-
ξιν τινα γίνεσθαι τοῦ ἐκωδον
θερμοῦ c. pl. 4, 15, 4. ubi
Aldinae 1, 2. θερμοῦ cum Me-
diceo omittunt.
Ἀνανθίς, ὁ κύματος πολλὸν χρό-
νον ἀνανθεῖ c. pl. 3, 24, 3.
Ἀνανθεῖς γίνονται c. pl. 3, 19,
1.
Ἀναξάγορας 3, 1, 4. c. pl. 1,
5, 2. de sensu Fr. I, 1. et 17.
27. ἀρχὴν ποιῶ πάντων τῶν
νοῶν 38. διαιρεῖ τὸν αἶρα καὶ
τὸν αἰθέρα Fr. I, 59. de colo-
ribus Ibidem.
Ἀναξηραίνω, ἔλει τῷ ἀνεξηραμ-
μένῳ 9, 7, 2. —ξηραίνει 9,
7, 4. ἀνεξηρανθῆαι τὸ ὕδωρ
c. pl. 5, 14, 5. ἀναξηρανθῆ ὁ
ἐγκέφαλος τοῦ φοίνικος 5, 16,
1. ἡ μήτρα 5, 17, 2. idem
eompositum dedit liber Urbi-
nae c. pl. 2, 1, 4. De forma
ξηραίνει, ἀναξηραίνει vide Lo-
beck. ad Phrynichum p. 25.
Ἀναξηρανσις 3, 1, 2.
Ἀναξηρασία Fr. XII, 12.
Ἀνάπαλιν τίθεται τὰ φρεν-
τήρια 2, 6, 12. nota. ἡ κάμψις
ἀνάπαλιν ἢ τοῖς ἄλλοις γίνεται

5, 6, 1. τοῦτο οἶον ἀνάπαλιν
ἔχοι τοῖς ἄλλοις 7, 4, 9. τοῦ-
τό γε ἡμῖν ἢ τοῖς ἄλλοις ζῷοις
ἀνάπαλιν 8, 3, 51.
Ἀναπειάω, ἀναπειταμένον τὸ
συνεγγυς, —ἀμείνη ἢ φορὰ Fr.
V, 3.
Ἀναπιδύει χυμὸς οἰνωδὲς ἐκ τῆς
γῆς c. pl. 6, 4, 1. ubi erat
ἀναποδύει.
Ἀναπίνω, διατὶ ἀναπίνωσι οἱ γό-
φοι c. pl. 3, 6, 1. ἤτιον τὸ
ἐλαϊον Fr. 4, 23. ἐκπίνει est
24.
Ἀναπλίσ, οἱ ἐχθροὶ ἀναπλίσον-
τες εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς
λίμνας Fr. XII, 5.
Ἀναπληρῶ, —ροῦσθαι κοπέντα
c. pl. 4, 16, 2.
Ἀναπλήρωσις τοῦ κοιλώματος
9, 2, 6.
Ἀνάπλους τῶν ἐξ' Ἰνδῶν ἀποστα-
λέτων 4, 7, 3.
Ἀναπνευστικός, ὁ ἀν. τόπος Fr.
IX, 39. X, 1.
Ἀναπνέω, τὸ μέτρον οὐκ ἄγαν
ἀναπνέει Fr. 4, 69. ut ἀναπνοή
dicitur. ἀναπνέει τάχιστα καὶ
πλείστον τὰ πυρεῖα 5, 9, 6.
nota.
Ἀναπνοή, ὅπου μὴ ἀναπνοή δι-
κνέται ἢ ἀπὸ τῆς θαλάττης
6, 2, 4. ἀσθενέστερα διὰ τὴν
ἀναπνοὴν 7, 5, 6. nota. ἢ ἀπὸ
τῆς χώρας εὐσομος 9, 7, 2.
μύρα ἀσθενῆ κούφην ἔχοντα
τὴν ἀναπνοὴν Fr. 4, 55. Vide
etiam ἀποπνοή.
Ἀναποδύει χυμὸς ἐκ τῆς γῆς erat
c. pl. 6, 4, 1. ubi ἀναπιδύει
dedi.
Ἀνάπτω πάντα τῷ αἵρι Fr. 1,
46.
Ἀνάρτησις τῶν νεύρων καὶ φλε-
βῶν ποιεῖ συμπτώσιν Fr. VII,
10.
Ἀνασκάπτω δολοφίλον 3, 18, 5.
τὴν γῆν c. pl. 1, 15, 1.
Ἀνασκοπτόν τὰς αἰτίας ἐν τοῖς
ἐρημένοις c. pl. 6, 13, 2.
Ἀνασκοπῶν, ἐκ τῆς θύσεως ἀν.
καὶ θιαρεῖν Fr. V, 44.
Ἀνάσπασις τῆς γῆς c. pl. 5,
4, 7.

- Ἀνάστημα τοῦ στείλεχους 2, 6, 19. σπιθαμιαῖον 9, 9, 5.
 Ἀναστομός, διαδυνόμενον καὶ — στομοῦν τὸ ἀλνκὸν c. pl. 2, 5, 4. ἀ — μούσιν οἱ ἄλλες Fr. 4, 50.
 Ἀναστομώσεως καὶ δῆξιως δύνανται αἱ φῖλαι c. pl. 3, 17, 6.
 Ἀναστρέφειν καὶ ἀφορεῖν 4, 16, 6. ποτα. διαν ἡ πελλήνης ἀναστρέφῃ 5, 1, 9. ἀναστρέφει ἐπὶ τὸν αὐτὸν Fr. V, 52.
 Ἀνασώζω veneno aconiti infectos 9, 16, 5.
 Ἀνατέλλω, ἀνατελλαι ὕλης πλῆθος 3, 1, 6. φύλλα ἀνατέλλει 7, 13, 7. αὐαμος 8, 1, 6. τὸ σέλιφον ἀνατελλαι c. pl. 1, 5, 7. ἀνατέλλον τὸ φύλλον c. pl. 4, 4, 10. σπέρμα c. pl. 4, 6, 8.
 Ἀνατίθῃμι, τὰ μὲν τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀνατίθειν 8, 4, 6. ταῦτα ἀνατίθῃσι τοῖς σχήμασι Fr. 1, 64.
 Ἀνατολαὶ τῶν ἄστρον διτταί, ἴσαι καὶ ἀκρόνυχτοι Fr. VI, 1, 2. οἱ πρὸς τὰς ἀνατολὰς τόποι 9, 15, 2.
 Ἀνατομή, τὰ ἐκ τῶν ἀνατομῶν 1, 1, 4. id est τὰ ἐντός. ἀπ' ἀνατομῆς συνίσταται τὸ δάκρυον 9, 1, 5. δι' ἀνατομῆς γίνεται 9, 4, 1.
 Ἀνατρέπω, ἀνατρέπουσι τὰς ἀρούρας 8, 9, 1.
 Ἀνατρέπουσι τοὺς βούς καὶ τὰ ὑποζύγια c. pl. 2, 17, 6.
 Ἀνατρέχειν, τὰ εὐθὺς ἀνατρέχοντα πρὸς τὴν βλάστησιν c. pl. 1, 12, 2. τὰ εὐθὺς ἀνατρέχοντα σπέρματα λεπτὰ c. pl. 3, 23, 3. ἐνια φυτὰ ἐκ τῆς ὑστερας πέφυκε ἀνατρέχει πάλην εἰς τὴν πρατίραν Fr. 20, 52.
 Ἀναυξής, ἀναυξής καὶ ἀνεπίδοτον c. pl. 4, 6, 3.
 Ἀναφείρω, ἀναφύροντας αἰεὶ πρὸς τὸ τέλος c. pl. 3, 2, 3. ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰεὶ πρὸς τὰ τῆς τροφῆς ἀνακτεῖν c. pl. 3, 21, 3. ἐπὶ τὴν χώραν ἀνοιστεῖν c. pl. 4, 11, 8. κοινὴν τινὰ καὶ πα-

- λαιὴν δόξαν ταύτην ἀναφείρω Fr. I, 37.
 Ἀναφορὰν ποιῆσθαι πρὸς τὰ — 1, 1, 4 et 11. ἐλάττω ἀ — ραν ἔχουσι τοῦ σώματος Fr. VII, 14. τῆς ἀναφορᾶς εὐθὺς ἀνω γινόμενης c. pl. 4, 7, 1. alibi ἀναδρομὴ dicitur, 4, 10, 3. 4, 11, 3. ἡ ἀν. πρὸς τὴν ἡμετέραν αἰσθησιν 6, 12, 6. πρὸς τὸ βέλτιον Fr. 4, 7.
 Ἀναφύομαι, ἀναφύηται 2, 2, 9. ἀναφύηται 3, 1, 2. ἀναφύεται ὁ πυρὸς μονόφυλλος 8, 2, 3. πᾶσαν πολλὴν ἀναφύησθαι 8, 6, 1. τὰ ἄγρι ἀναφύόμενα c. pl. 5, 15, 1.
 Ἀναφύρας, Fr. 4, 25.
 Ἀναφύρῃω, ἀναφύρῃσάντες τῇ εὐαδίᾳ Fr. 4, 25. γύψος — ρωμένη καλεῖται Fr. III, 66.
 Ἀναφυσάω, τὴν θάλατταν δεχόμενα καὶ ἀ — σῶντα πρὸς τὴν χερίαν Fr. XII, 1. ἐν ἀλφειοῖς 9, 12, 1.
 Ἀναχωρῶνύω, ὥσπερ ἀναχωρησμένης ταύτης Fr. IX, 12. ubi ἀναχωρησμένης editum.
 Ἀναχωρεῖν, ἐν τῇ ἀναχωρηστικῇ χώρᾳ. opp. ἐν τῇ πρὸς θάλατταν 9, 7, 4.
 Ἀναχωρίζω, vide ἀναχωρῶνύω.
 Ἀνθήρα τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων 7, 15, 2. τῶν ἀμπέλου φυτῶν c. pl. 3, 15, 4. ubi ἀνθήρα erat.
 Ἀνδράφαξ 1, 14, 2. 7, 1, 3. semen ἀνδράφαξος 3, 10, 5. πλατὺ καὶ φυλλοειδὲς 7, 3, 2. ἀνθρ. καὶ βλίτον καὶ ἐκ τοῦ πλαγίου καὶ τό γε πλεῖστον εὐθὺς παρ' ἑκαστον ὄξον προσκαθήμενον ἔχει τὸ σπέρμα βοτρυνῶδες 7, 3, 4. radix 7, 2, 6. et 7. ἀνδράφαξιν 7, 1, 2. Phrymichus Bekkeri l. p. 345. Atticum ἀνδράφαξιν probat, τοῖς πολλοῖς ἀνδράφαξιν. Scholion Venetum ad II. 5, 203. editum a Bastio ad Gregor. p. 935. ἀνδράφαξιν scribi ait. Cum atriplice hortensi comparant plerique omnes interpretes. Cf. dicta sub voce Βλίτον.

Ἀνδράχνη τὸ λάχανον sero germinat c. pl. 1, 10, 4. ὕγρὰ καὶ ψυχρὰ c. pl. 4, 3, 2. τὰ φύλλα πεττώμενα γίνεται φοινικὰ Fr. 40, 42. Portulacam oleaceam interpretantur omnes.

Ἀνδράχνη arbor silvestris, αἰφύλλος quomodo? 1, 9, 3. 3, 3, 3. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. συναναβλαστάνει τῷ δημογενεῖ ἡμέρῳ 3, 4, 2. δὲ παρτος, quando fructum utrumque māturet 3, 4, 4. describitur 3, 16, 5. 4, 4, 2. φλοιοραγής 4, 15, 2. quousque φλοιὸν κύκλῳ περιαιρεθέντα toleret 4, 15, 1. σμύρνα φλοιὸν λείον ἔχει ὁμοιον τῇ ἀνδράχνη 9, 4, 3. usus ligni εἰς τὰ περὶ τοὺς ἰστούς 5, 7, 6. Arbutum andrachuen interpretes plerique omnes agnoverant. Formam ἀνδραχλός habent Codd. 4, 15, 2. ubi Heinsiana ἀνδραχός. Istam habent etiam Etymol. M. et Gudianum ab ἀνδροεικέλος derivantia. ἀνδραχνον bis nominavit Pausanias 9, 22 et 28. ubi in Helicone ait arborem τῶν πανταχοῦ παρτὸν ἡδιστον ἔχειν. Eandem formam habet Eratosthenes Scholii Aristophanei Av. 122. Helladii Chrestomathia p. 16. ἀνδράχλη Atticam scripturam esse ait, ἀνδράχνην vulgarem.

Ἀνδρείκιον, τῇ μίλτῳ εἰς τὰ ἀλά χρῆσθαι τοὺς γραφεῖς Fr. II, 51.

Ἀνδρεῖος, ἀνδριώτερα πρὸς ἀμφοτέρω, opp. ἀσθενέστερα Fr. 4, 32.

Ἀνδρουίδης medicus 4, 16, 6.

Ἀνδροσθένης c. pl. 2, 5, 5.

Ἀνδροτίαν nominatur bis 2, 7, 2. c. pl. 3, 10, 4.

Ἀνδρῶδα, ἡ, olus agreste 7, 7, 1. nota. Vide Χρόνδουλλα.

Ἀνέλαιος oleae fructus c. pl. 2, 3, 8.

Ἀνεμώδης, σημειὼν — ὠδες Fr. VI, 1, 18. VI, 2, 1.

Ἀνεμώνη ἐπιγυμῶφυλλος 7, 8, 3. cum

croco, sphaca et erigeronte inter ἀνθη χειμερινὰ 7, 10, 2. ἀνθεῖ κατὰ χειμῶνα c. pl. 1, 10, 2. ἡ ὄρελα cum narcisso et lilio floret 6, 8, 1. nota. ἡ λειμωνία quando floreat 6, 8, 1. paulo post germen emit tit florem 7, 7, 3. Veneris lacrimae anemonen generasse dicuntur a Bione 1, 66. ἡ τὸ φοινικοῦν ἀνθος ἔχοντα nominatur a Zopyro Oribasii p. 349. inter medicamenta acrimemoratur et ἔλκουσιν, iterum inter διαφορητικά p. 351. ἡμερος Dioscoridi 2, 207. et ἀγρία ibidem nominatur. Theocritus 5, 92. anemonen et rosam caninam cum rosa nobili comparat. Meleager in Praefatione Anthologiae suae versu 46. ἀνέμοις ἀνθη φνόμενα anemonen dicit. ἀνεμώνη νοτιρῇ Rufino Epigr. 15. ἀνεμωνίδης longe fulgentes colore florum Nicandro Fragn. II, 64. Sprengel anemonen L. nemorosam cum λειμωνία comparavit, alteram cum coronaria, ὄρελα omisit. Stackhouse λειμωνίαν narcissum pseudo-narcissum interpretatur.

Ἀνετριγής 9, 16, 9. — γαῖς δυνάμεις φαρμάκων 9, 17, 1. ubi liber Urbinas ἀργοὶ habet.

Ἀνεπίδοτος, ἀπυξῆς τε καὶ ἀνεπίδοτος c. pl. 4, 6, 3. hist. 7, 4, 7.

Ἀνεπίμικτος, χυλῷ — μίκτῳ c. pl. 6, 8, 4.

Ἀνερίναστος 2, 8, 3. c. pl. 2, 19, 12. Hesychius et Etymol. M. formam ἀνηρίναστος praeferre videntur. Etymol. vocem copiose interpretatur.

Ἀνίσαις, διὰ τὴν ἀνείσιν, de insula Cipro 5, 8, 2. nota. τοῦ αἵρος c. pl. 2, 1, 6. εἰ ταχῆσαι αἱ μεταβολαὶ πρὸς τὰς ἀνείσεις c. pl. 5, 14, 7. γίνεται τῆς ἀκράτου δόμης 6, 15, 3. ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τῇ ἀνείσει Fr. 4, 56. nota.

Ἄνισος, ἄνισος ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη
Fr. V, 61.

Ἄνηθος inter τὰ ἐπισπορά 7, 1,
2. oreoselinii fructus similla,
sed minor 7, 6, 4. radix 7, 2,
8. Vide ἄνητος. Anethum
graveolens L. Sprengel, hor-
teuse interpretatur Stackhouse.

Ἀνήκω, τὸ θερμόν οὐκ εἰς αἰ-
σθησιν, ἀλλ' εἰς λόγον ἀνήκει
c. pl. 1, 21, 4. ἡ αὔξησις εἰς
λεπτόν ἀνήκει Fr. III, 56.

Ἄνητος, ὃ εἰς τὰ ἀρώματα χρῶν-
ται 9, 7, 3.

Ἀνθέμιον inter τὰ ποώδη καὶ
ἀνθώδη, ἐπ' αὐτῶν τῶν σπερ-
μάτων τὸ ἄνθος ἔχει καθ'
ἕκαστον ἄνθος 1, 13, 3. Per-
tinet igitur ad Syngenesiū
Linnei cum cnica et acorna si-
mul nominatis. ἐπιγυειόφυλλα
ἄνθεμον — ἀνέμωνη, ἀφύλ-
λανθες, ἀπαργία — ἐπικαυλό-
φυλλα δὲ κρηπὶς, ἄνθεμον τὸ
φυλλῶδες, κατὰ 7, 8, 3. ubi
contra Codicum fidem Hein-
sius ἄνθεμιον scripsit, credo,
quod de eadem planta, de
qua in primo loco, sermonem
esse senserat. Equidem vero
ibi quoque ἄνθεμον scriben-
dum ceu aeio. Praeterea non
dubito, vocem ἀφύλλανθες cum
nomine ἄνθεμον coniungendam
esse, addito articulo τὸ, ita ut ei
in altero membro ἄνθεμον τὸ
φυλλῶδες opponatur. Qua de re
plura dixi infra sub voce
ἀφύλλανθες. — Ἰδιὸν τὸ περὶ
τὸ ἄνθεμον τῶν κατὰ μέρος
ἀνθοῦντων, ὅτι τῶν μὲν ἄλλων
πάντως τὰ κάτω πρῶτον ἀπαν-
θεῖ, ταῦτα δὲ τὰ ἄνω. Τυχά-
ναι δ' αὐτοῦ τὸ μὲν κύκλον
ἄνθος λευκόν, τὸ δ' ἐν τῷ
μέσῳ χλωρόν, καὶ καρπός, ὃς
ἐκπίπτει, καθάπερ τοῖς ἀναν-
θώδεσι, καταλείπων τὴν πρόσ-
φυσιν κινήν. Εἴδη δ' αὐτοῦ
πλείω 7, 14, 2. ubi de flore
radiato et ἀνθέμῳ φυλλῶδες
sermonem esse non dubito.
Plinius ista vertit 21. a. 63.
Mira et anthemidis natura,

*quod a summo flore incipit,
cum ceterae omnes, quae parti-
culatim florent, ab ima sui par-
te incipiant.* De ipso florendi
modo vide annotationem p.
635. Sprengelii hist. p. 83.
ed. sec. anthemina cotam, al-
tissimam et arvensem simul
comparavit, nec, cui generi
singulas accommodari voluerit,
explicavit. Anthemini simpli-
citer nominavit Stackhouse.
Non dubitandum videtur, idem
genus esse, quod ἄνθεμιον
dixit Dioscorides 3, 154. et
tres species distinctis floribus
tantum distinctas, ita ut capi-
tula florum intus sint aureo
colore, extus autem πορφύρε-
ται κυκλοτερεῶς λευκὰ ἢ μῆλινα
ἢ πορφύρεα ἄνθη κατὰ μέγε-
θος πηγυρόν φυλλων. Hinc
specierum harum nomina, λευ-
κάνθεμον, χρυσάνθεμον et
πορφυρανθες, posuit. Tertia
omnium maxima peculiariter
etiam ἡράνθεμον vocatum fuit.
Vides igitur, antiquam nominis
formam ἄνθεμον in composi-
tis servatum fuisse. Has
species cum Sibthorpio Sprengel
cum anthemide Chia, tin-
ctoria et rosea comparavit.
Superest quarta species vel
genus ἀφύλλανθες, si bene
interpretatus sum locum Theo-
phrasti, explicandum, quod ad
diversum ab anthemide genus
Linneanum pertinere videtur.

Hippocrates p. 570. ἄνθη-
μον τοῦ χλωροῦ τὸ εἶναι sic-
catum ad menstrua provocanda
adhibet. Sed p. 625, 54. est
τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν, unde
Galenī Exeg. interpretatur
ἄνθεμιον et χαμαίμηλον. Liber
Hippocraticus de natura mu-
liebri p. 569, 39. καὶ τοῦ ἄν-
θεμον τοῦ χλωροῦ τὸ εἶναι
ξηρὸν τρίψας habet: sed de
morbis mulierum 1. p. 625,
54. καὶ τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν
τρίψας. Tertio loco p. 632, 6.
καὶ τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν

τὸ ἔξω τρίψας, ubi versio male habet et *euanthemi viridis interiorem partem*. Editio Lindeni p. 514., omisso nomine *εὐάνθεμον*, vertit et *euanthemi viridem sive luteam internam partem*. Galenus *ἀνθέμιν* et *χαμόμηλον* interpretatur nomen *εὐάνθεμον*.

Ἀνθερικὸς 1, 4, 3. cum palma et cilia nominatur inter ea, quae etiam in aqua marina nascuntur 7, 13, 4. cum lilio et phasgano et bulbo inter ea, quae a semine etiam nascuntur. Inter *φρυγανικά* 6, 2, 9. inter *σαρκώεα* et *κεφαλόριζα* 7, 13, 4. Pro caule asphodeli est 7, 13, 2. et 3. et saepius *Anthericum* graecum comparavit Sprengel l. p. 88. ornithogalum Pyrenaicum Thiebault p. 24. Asphodelum luteum Stackhouse, fistulosum in altera editione Sprengel comparavit.

Ἀνθερικώδη καυλόν 9, 10, 1.

Ἀνθῶ, εἰς τοὺς ἀνθεῖν τοὺς καρπούς c. pl. 1, 12, 10. ubi male editum *ἀνθοῦντας* — *ὑπισχνέσθαι*.

Ἀνθηδονοειδὴς μεσπλή 3, 12, 5. ζῶον πτηνὸν ἀνθηδονοειδὲς 7, 13, 3. *nota*. ubi *Urhinas verum ἀνθηδονοειδὲς* habet.

Ἀνθηδών, mespili species 3, 12, 5.

Ἀνθήλη τοῦ φλεῶ 4, 10, 4. καλάμων 4, 11, 4. praeter loca in annotatione p. 357. posita Dioscorides duobus in locis voce *ἀνθήλια* usus est, 3, 173. et libro 4, 122. quae hinc deducta videri potest, sed cum sit de flore hyperici alciuius et violae nigrae usurpata, propria *ἀνθήλης* notionem servare non videtur: quare alii ab *ἀνθος* derivare maluerunt. Quo vero sensu flos *luxvis* fuerit *ἀνθήλη* vocata, teste Polluce 10, 41., divinare non possum.

Ἀνθηαίς, ἀνθηαῖν ποιοῦντας πο-

λυχνονοειδῶν τὰ χείρονα c. pl. 4, 10, 1.

Ἀνθητικὸς, oppos. *ἀνανθὴς* 1, 14, 13. pro quo *ἀνθοῦντα* 3, 2, 1.

Ἀνθικός, *ἀνθικά*, quae flore in coronis placent 6, 6, 2. et 11. quae eadem 6, 6, 3. et 11. *ἀνθη* simpliciter dicuntur: *ἀνθώδες* et *ἀνθικόν* synonyma ibidem s. 11. ita *οὐνάνθη* 6, 6, 11. *ἀνθώδες*, sed cap. 8, 2. *ἀνθικόν* dicitur. *ἀνθικόν μὲν*, *πωλίδες δὲ τῇ φύσει* 6, 8, 2. *ἀνθικῶ κερωσμένον* 7, 9, 2. *nota*. τὰ *ἀνθικά σπέρματα* *ξύλωδη* c. pl. 4, 11, 10. *nota*.

Ἀνθινός, μύρα Fr. 4, 39, 68.

Ἀνθος, inter ἐπέεα μόρια 1, 10, 9. varietas floris elementaris 1, 10, 10. τὰ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν ἐκ σαρκὸς *Ibidem*. Varietas florum in forma, positione et cet. 1, 13, 1. seqq. *χροῶδες*, *φυλλώδες*, *μονόχρουν*, *διχρουν*, *ἀνθώδες*. Cucuineris *ἀνθη* ἀπλῶ 1, 13, 4. ἀφυλλον καὶ κοίλον κομίρου 3, 6, 4. *χροῶδες παντός τοῦ σταχυώδους* 8, 3, 1. *κέγχρουν καὶ ἔλμου* *Ibidem*. τῶν ἀνθῶν ἐκρύντων ἐκ τῶν πόρων Fr. 20, 21. *εἰσόντων* 22. *ἀνθη λαμπρότερα* *Ibidem*. ἀκρατίστερον *Ibidem*. τὰ βαπτόμενα τῶν ἀνθῶν 27. et 40. τῶν ἀνθέων συνειψηθέντων 30. et 40. *ἀνθη θερμοβαφή*, *ψυχροβαφή* Fr. 4, 22. *nota*.

Ἀνθοφόρος c. pl. 1, 5, 5.

Ἀνθρακίās — *εἶαν* 5, 9, 4. ubi *ἀνθρακίās* — *εἶαν* erat.

Ἀνθρακίω, εἰς τὸ ἀνθ. φαῦλαν 3, 8, 5. εἰς *ἀνθρακίαν μοχθηρόν* 3, 8, 7. οἱ *ἀνθρακίοντες* 9, 3, 1.

Ἀνθράκιον Orchomenium Arcadiae, e quo specula fiunt Fr. 11, 37.

Ἀνθρακῶν, οἱ λίθοι Fr. 11, 12.

Ἀνθραξ, unde optimus 5, 9. *στερεώτατοι*, *γεωδέστατοι*, *ξηρότατοι*, *πηδῶσι* *κινούμενοι* *Ibidem*. *σιτιστοί* Fr. III, 37. δ

- ἀνδραξ (λίθος) σπάνιος καὶ σμι-
κρός Fr. II, 8. 86. καλοῦσιν
εὐθύς ἀνδρακας τῶν ὀρυττο-
μένων Fr. II, 16. λίθος ἀκαν-
στος, ἀνδραξ καλούμενος, ἐξ οὗ
καὶ τὸ σφραγίδα γλύφουσι
Fr. II, 18. de quo vide Adden-
da Tomi V. λίθος ὁμοία τὴν
χρῶαν τοῖς ἀνδραξι 39.
- Ἀνδρηνοειδὲς ζῶον 7, 13, 3.
- Ἀνδρυσκον, vide ἐνδρυσκον et
Annot. ad hist. p. 594.
- Ἀνθῶδης, ἀνθος ἀνθῶδες 1, 13,
1. *nota.* οἰνάνθη ἀνθῶδες 6,
6, 11. ἀνθῶδη, τὰ, flores im-
positos seminibus confertis ge-
runt 1, 13, 3. *nota.*
- Ἀνίημι, ἀνίσσιν τὰς ἀρούρας ἀσπ-
ρους 8, 4, 9. οὐκ ἀνιμένης,
ἀλλὰ μάλλον ἐπιτεχνούσης τῆς
ᾠρας c. pl. 1, 7, 5. ἀνίη τὰ
κέρδινα ξύλα 5, 9, 8. *nota.*
ἀνίησι τὴν βαφήν τὰ σιδηρία
5, 3, 3. et 5, 5, 1. *nota.* δια-
χομμένου καὶ ἀνιέντος τοῦ
ὕψους c. pl. 2, 19, 3. ὅπως
πλέον ἀνίη c. pl. 4, 13, 7. *nota.*
ὁ καρπὸς ἀνίσταται, ὅθεν καὶ οἱ
πρόδρομοι 5, 1, 4. ἀνιμένον
ὄντος καὶ μαλακοῦ τοῦ ἄερος 5,
4, 4. ὁσμη μαλακῇ καὶ ἀνι-
μένη 5, 1, 1. ὅταν ἀνίη ὁ πά-
χος 5, 13, 2. τὰ ἄρθρα ἀνί-
σται ὑπὸ τῶν νοτίων Fr. V, 56.
διυγραινόμενων καὶ ἀνιμένων
58.
- Ἀνικμος, ῥόδον ἄγριον ἄν. δι
c. pl. 6, 20, 2. φλέβες Fr. I,
50.
- Ἀνικὴν ἀπὸ τροχηλιᾶς τὸ ὕδαρ
4, 3, 5. ἀνατέμνοντες τοὺς
μύας τὸν χρυσὸν ἀνικῶνται Fr.
XIV, 8.
- Ἀνισον, τὸ, herba 1, 11, 2. sed
ibi Urbinas Cod. ἀννησον habet,
quod vide.
- Ἀνιστορίω, ἀνιστορήσαι τὰς αὐ-
τομάτους γενέσεις c. pl. 1, 5,
5.
- Ἀννησον, τὸ, 1, 11, 2. inter um-
belliferas, Pimpinella anisum
L. παριάννησον libri scripti et
Edd. pr. habent 1, 11, 2. ubi
παριάννησον, ἀννησον fuerat scri-
bendum. semen odoratum 1, 12,
1. ubi male ἀνῆθου dedi cum
Heinsio. Sed 9, 7, 3. ἀνῆ-
τος est inter ea, quae ad aro-
mata adhibentur, ubi Urb. et
Med. libri ἀννητος habent.
In loco Phaniae apud Athe-
naeum 9. p. 370. Schw. rectum
ἀννησον Codices habent, ἀν-
νησον editiones.
- Ἀνοξος 1, 8, 1. 1, 9, 2. 3, 10,
1. 3, 11, 3. ἀνοξότερος 3, 13,
3. 3, 15, 1. 3, 17, 5. 4, 1,
4. sed ἄξος est 1, 5, 4. 3,
7, 1. 5, 2, 1. et 5, 8, 1. Cf.
Lobeck ad Phryu. p. 730.
- Ἀνοιδίω, ἀνοιδούντος πρὸς τὴν
βλάστησιν c. pl. 5. 13, 6.
- Ἀνοιδίσκουσα σίτον γῆ c. pl. 4,
13, 7.
- Ἀνομολογίωμα, ἄτοπον καὶ ἀνο-
μολογούμενον πρὸς 8, 4, 5.
- Ἀνοσμος 6, 6, 3. ἄσμοτέρα 6,
6, 6. ἄνοσμοι 7, 7, 4. Simi-
liter ἄσμος et ἄνοσμος varia-
tur in libris his.
- Ἀνόστιμος, ἀνοστιμώτατα πρὸς τὴν
σιτυποιῶν πυρῶν καὶ κριθῶν
c. pl. 3, 21, 1. νοστιμώτερα
ἢ ἀνοσιώτερα 4, 13, 1.
- Ἀνόχη καθάριεται 3, 8, 13.
nota.
- Ἀντιάνδρος, ἐν Ἀντιάνδρῳ 2, 2, 6.
4, 16, 2. 5, 6, 1. πλάτατος
ἢ ἐν Ἀντ. c. pl. 5, 4, 7.
- Ἀντιπόδοις γίνεται Fr. V, 10,
11.
- Ἀνταρτίω, vide αὐταρτίω.
- Ἀντι, sive, ter positum Fr. 4, 44.
- Ἀντιστραμμένως ἢ ὁ χαμαιλέων
6, 4, 8.
- Ἀντίχω, ὅσα δὴ τῇ ξηρότητι
ἢ τῇ δριμύτητι ἀντίχει c. pl.
4, 15, 3. ubi Heinsius ἀντί-
χεται, sed Aldinae 1. 2. ver-
bum omittunt, ut sequens
θερμοῦ sect. 4.
- Ἀντιβαλῶ, τὰ ἀντιβαλόντα
ταῦτ' ἐστίν c. pl. 4, 6, 4. ubi
erat ἀντιμένοντα. τῇ πλοῦτι
ἀντιβαίνει 4, 6, 8.
- Ἀντιγενίδης, πρὸ Ἀντιγενίδου
(αὐλήτου) 4, 11, 4.

Ἀνάλυσις rex 4, 8, 4. πρὸς *Ἀνάλυτον* 9, 4, 8.

Ἀντιδιαφάω, τὰ τῷ γένει ἀντιδιηρημένα καὶ ἑαστον 4, 13, 1.

Ἀντιδρομῆν erat Fr. V, 28.

Ἀντικαθίστημι, *ἀντικαθιστάντες* καὶ *ἀντισπῶντες* Fr. IX, 14.

Ἀντικιμένως Fr. III, 12.

Ἀντικόπτω, *ὅταν ἀντικόψη* ὁ χιμῶν c. pl. 1, 12, 6. *ὅταν ἀντικόψωσιν ἀλλήλους* οἱ ἄνθρωποι Fr. V, 53.

Ἀντικόψεις τῶν ἀνέμων Fr. V, 55.

Ἀντικοῦω, τὸ ἀντικοῦον Fr. VIII, 1.

Ἀντίκυρα, οἱ ἐν Ἀντικύρῃ τῇ κρητῇ (τοῦ ἰλλεβόρου) καθάροις 9, 9, 2. comparato 9, 14, 4.

Ἀντιλαμβάνομαι, de plantis, ut comprehendere 4, 1, 5. 4, 8, 8.

Ἀντιληπτική ἡ γλίσχερός c. pl. 1, 6, 4.

Ἀντίληψις, εὐλογος ἡ ἀντ. c. pl. 1, 6, 2. τῇ εἰσι καὶ οἶον δασμός c. pl. 2, 18, 2. ἀντ. καὶ εὐκαρπία c. pl. 3, 6, 6.

Ἀντίλιβανος 9, 7, 1.

Ἀντιμενῶ, vide *ἀντιβαῖνα*.

Ἀντιπάσχω, ἐκτίνος (λίθος) τοῦ τῷ ὥσπερ ἀντιπακονθῶς Fr. II, 14.

Ἀντιπεριβάσταμαι, τὸ θερμὸν ἀντιπεριβάσταμενον c. pl. 6, 7, 3. 6, 8, 8. — ἐν ἡ ἡ θερμότης 6, 18, 11. *ἀντιπερίστικται* τὸ θερμὸν Fr. III, 13. *ἀντιπερίστικται* καὶ συνθλίψαν 74.

Ἀντιπερίστικται c. pl. 1, 12, 3. 1, 13, 3. τοῦ θερμοῦ c. pl. 2, 6, 1. et 6, 18, 12. Fr. 3, 18.

Ἀντίπνευται γίνονται τῷ βορέῃ Fr. V, 28.

Ἀντίρρινον describitur: εὐκλείαν ποιεῖν λέγεται 9, 19, 2. Idem est Dioscorideum 4, 133. *Utrumquecum antirrhino orontia comparavit Sprengel in editione altera. Cf. Annot. p. 831. Libri scripti omnes ibi*

ἀντίρρινον habent: quae scriptura vera videri potest, quoniam planta radice carere dicitur.

Ἀντίρρινα, *ἀντιπόδοις* καὶ οἶον ἀντ. τῶν ἀνέμων Fr. V, 53.

Ἀντισπῶν, *ἀντισπῶμένην τροφήν* c. pl. 1, 15, 3. *τὴν ὁρμήν* ἐτέρᾳ κινήσει c. pl. 3, 16, 3. *ἀντισπῶντες* καὶ *ἀντικαθιστάντες* Fr. IX, 14.

Ἀντιστατέω, *μηδὲν* τὸ —στατοῦν 1, 7, 1. Fr. 4, 18.

Ἀντίτυπος, τὰ ἀντίτυπα καὶ σκληρὰ Fr. VII, 7.

Ἀντιφάινη (δταν) τὸ στίλβον καὶ διαφανές Fr. I, 26.

Ἀντιφάνης ὁ Ἀήλιος Fr. IX, 17.

Ἀντιφράττω, τὸ ἀ—τιον αὐτῇ Fr. III, 30. ἀ—ται καὶ καλύπτει 49.

Ἀντιφάτω 5, 6, 1.

Ἀνυγραίνω, *ἀνυγραίνωμενον* de fructu c. pl. 1, 16, 2. et 1, 19, 3. *διαχεῖ* καὶ *ἀνυγραίνει* c. pl. 2, 6, 1. *ἀνυγραίνει* καὶ *ποιεῖ* τὴν βολὴν c. pl. 2, 9, 3. alibi *διανυγραίνω* dicitur. *ἀνυγραίνωμενον* τοῦ ἀέρος κατὰ τὸ ἐσθινόν c. pl. 4, 13, 3. et 6. σπέρματα *ἀνυγραίνονται* 5, 18, 1. *περιμάστιον* ξηρὸν ὃν τὸ πρῶτον *ἀνυγραίνεται* 6, 6, 5.

Ἀνυδρία, ἡ, c. pl. 5, 9, 8.

Ἀνυδρος, ὁ, ἡ, c. pl. 2, 4, 10. sed *Urbinas* ἀνυδρος habet. Cf. Lobeck ad Phryg. p. 729. et *Ἄος*.

Ἀνωθίω, ἀνωθεῖ πρὸς τὰ ἄνω Fr. III, 70.

Ἀνώλεθρος ὄλεα 3, 12, 9. 3, 15, 4. Vide *δυσώλεθρος*.

Ἀνωμαλῆς c. pl. 3, 6, 5. *πράξεις* τροφῆς —λῆς c. pl. 6, 17, 11.

Ἀνωμαλία τῶν φύλλων 6, 1, 4. τῶν μερῶν 8, 4, 1. *ἀνωμαλίας* τοῦ αἵματος c. pl. 3, 24, 2. i. e. ἀνομοιοῦσι. τῶν παρῶν τῶν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φυτευομένων 4, 11, 6. τῶν *δυνάμεων* Fr. 4, 36. *ἀνωμαλοῦται* *δυνάμει* Fr. III, 9.

- Ἀνόματος; ἀνωμάτων καρπούς
ἦνεγκεν c. pl. 5, 3, 3.
- Ἀνώνυμα κοινῇ προσηγορίᾳ 8,
1, 1.
- Ἀξιολογώτατα δένδρα quae 1, 8, 3.
- Ἀξιώω, τάχα τις ἀν' ἀπορήσειεν ἐπι-
το καὶ ἀξιώσειεν οὐκ ἀλόγως.
οὔτε ἀπορήσειεν ἂν οὔτε ἀξιώ-
σειεν c. pl. 1, 16, 3. et 4.
- Ἄζων, ἄζωνες ταῖς ἐμάξαις 5, 7,
6.
- Ἄζος, vide in ἄνοτος.
- Ἀοριστεῖν Fr. V, 55.
- Ἀοριστία Fr. V, 52. τῆς ὥρας
55.
- Ἀπαγριοῦσθαι 2, 2, 9. 3, 2, 2.
oppos. ἡμεροῦσθαι 8, 8, 2. c.
pl. 2, 15, 1.
- Ἀπαγρίωσις, διὰ τὴν τροφὴν καὶ
ἀργίαν ἢ ἀπ. c. pl. 4, 5, 6.
- Ἀπαγω, ἀγλὺν ἀπ' οφθαλμῶν 7,
6, 2. ἐφήλιδας 9, 20, 3.
- Ἀπάθεια κακῶν 9, 15, 1. sed
ibi ἀπαλλαγὴν liber Urbinas
habet.
- Ἀπαθὲς δένδρον 4, 2, 6. nota.
τὸ ἀλμυρὸν ἀπαθὲς c. pl. 6,
10, 2. sed ibi liber Urbinas
ἀσπερὶς habet.
- Ἀπαιθαλῶ, unde ἀπηθαλωμέ-
νους erat c. pl. 4, 12, 8. ubi
ἀπηλοσημένοις dedi.
- Ἀπαλλαγὴ, τὴν ἀπ. ῥᾶθως ποιεῖ
καὶ θάττον 9, 8, 3. ταχέϊαν
ποιεῖσθαι τὴν ἀπ. οὐδὲ ἐλα-
φρὰν, ἀλλὰ δυσχερῆ καὶ χρο-
νιον 9, 16, 6. et 9. ἀπόλυσιν
est 9, 16, 8.
- Ἀπαλλάττω, ῥίξαι θανατηφόροι
παραχρῆμα τοὺς προσεγγα-
μένους ἀπαλλάττουσαι 9, 15,
2. χεῖριστα — ττειν τοὺς ἐν
πλείστῳ χρόνῳ 9, 16, 5. ῥίξιν,
ὃ ἐφημέρον — ἀττει 9, 16, 6.
- Ἀπαλοῶ, unde ἀπηλοσημένοις
ἐν τῇ ὕλῳ c. pl. 4, 12, 8. nota.
ἁλοαθέντα est 4, 6, 5.
- Ἀπαράδομαι, ἅπαν ἀπαμήσωνται
τῶν Fr. II, 21. ubi vulgaba-
tur ἀπαμείρωνται, Edd. pr.
ἀπαμείβονται, Turnebiana
ἀπαμῶνται habent.
- Ἀπαμείρω, vide ἀπαμάρομαι.
- Ἀπαράβλαστος 1, 2, 5. κατὰ
τὸν κανὼν 7, 8, 2. μονοφυῆ
καὶ ἀπαράβλαστα c. pl. 1, 1, 3.
ἀπαράβλαστα quae et quare c.
pl. 5, 17, 4.
- Ἀπαράβλητος erat 1, 2, 5. ubi
ἴνας describit, ὃ ἐστὶ συνεχὲς
καὶ σχιστὸν καὶ ἐπιμήκης, ἀπα-
ράβλητον δὲ καὶ ἄβλαστον,
ubi contra fidem codicum cum
Roberto Constantino ἀπαρά-
βλαστον scripsi. Idem error
admissus in loco 7, 8, 2. un-
de Athenaeus 2. p. 69. a. ἀπα-
ράβλητος retulit, verum Ca-
saubonus ἀπαράβλαστος resti-
tuit.
- Ἀπαργία τῶν ἐπιγεοφύλλων 7,
6, 5.
- Ἀπαρίνη inter noxias frumento
herbas 8, 8, 4. συγγενῆται φα-
κοῖς c. pl. 5, 15, 5. non est
proprium φακῶν vitium, sed
plurimum commune 8, 8, 4. πε-
ριαλλόκαυλος 7, 8, 1. alia in
capite aspero florem abscon-
ditum gerit et vestibus ad-
haeret 1, 14, 3. nota. ἀπα-
ρίνη simile τὸ ἀντιόρρινον 9,
19, 2. Priorem ad galium apa-
rinen referunt, alteram cum
xanthio comparavit Liuckius
et Gallus Thiebault. Cf. An-
not. p. 636.
- Ἀπαρξτίας ἄλλοις πνέουσιν ἐπι-
πίπτει Fr. VI, 2, 10. χαλα-
ζώδης, νιφετώδης, αἰθρῖος, ἐν-
νιφίας, ἀστραπαῖος VI, 2,
11, 12.
- Ἀπαρξθενοῦσθαι, oppos. ἀποθῆ-
λυνεσθαι 7, 4, 3.
- Ἀπαρξίδομαι, τὸν σιόχον ἀπηρ-
τημένον τοῦ φύλλον 8, 4, 1.
pro quo est ἀπέχοντες 8, 4, 2.
ἀπὸ τῶν ἀπηρτημένων τὰς
δμοιότητας λαμβανειν c. pl.
2, 9, 15. τῶν ἀπηρτημένων
μορίων c. pl. 2, 10, 5. ἐλα-
φρὰ καὶ οἷον ἀπηρτημένα c.
pl. 4, 1, 5. Vide in πόρρω.
πλῆον ἀπηρτημένη καὶ κοινο-
τέρα ἢ στυφονότης 6, 6, 4.
τῷ μακρὰν ἀπηρτηθῆναι λαν-
θάνουσι Fr. V, 11. 30.
- Ἀπάτη ἐπιγεοφύλλος 7, 8, 3.

ubi Codex Urbinas ἀπάνη habet. Cum Roberto Constantino in ἀφάκη mutavit Stackhouse. Similiter 7, 11, 3. inter cichoriacea ἐπιστεφύλλα καὶ ριζόφυλλα πλὴν τῆς ἀπάτης πάντα βλαστάνει μετὰ πλειάδα. Ita enim Edd. pr. et Codd. Med. cum Gaza, qui fraude vertit. Solus Urbinas ἀπάνης habet. ἀφάκης Hein-sius scripsit et Gazae versionem mutavit. Nempe 7, 7, 3. post pleiadem cichorium et cichoriacea germinare dicuntur, contra alia post primos statim imbres μετ' ἰσημερίαν, οἷον ἀφάκης. quam scripturam firmat Urbinas: codices Aldi cum Mediceis ἀφάκεις habent. Ibidem sequitur: πλὴν ἣ μὲν ἀφάκη, ἀπογηράσαντος τοῦ πρώτου, πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο παραφυέει, καὶ τοῦτο ποιεῖ πικρὸν ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ ἄχρι τοῦ θέρους. ubi nomen ἀφάκη in Codice Aldi, Gazae et Mediceis omissum e Plinii versione inseruit Heinsius. Codex Urbinas ἀπηγηράσαντος habet, ubi scriptura ἀπάνη ἀπογηράσαντος latere videtur. Fortasse nomen idem latet in loco 6, 4, 8. γηράσκον δὲ τὸ ἀνθος ἐκπαπποῦται, καθάπερ τὸ τῆς δάφνης καὶ τὸ τῆς μυρρίνης, de soncho, ubi Mediceī libri δοπάνης, Urbinas πάπνης et μυρίνης habet. Atque his in locis omnibus, praeterim libri septimi, de una eademque herba sermo videtur esse, quam cum Bodæo p. 811. et 859. Leontodontem taraxacum interpretatur Sprengel. Inter hieracium et leontodontem dubius haerebat Stackhouse. Quod ad ipsam herbae nomen attinet, quamquam plures interdum herbae et arbores. apud Theophrastum idem nomen gerunt, Codices tamen plurimis in locis ἀπάνη vel ἀπάκη praefertunt et

herbam a legumine ἀφάκη distinguunt. Itaque nomen ἀπάκη in locis libri septimi omnibus restituendum censeo, etiam 7, 7, 1. ubi inter olera agrestia ἀφάκη constanter nominatur. Similiter 7, 10, 2. ubi crocus flores dicitur μετὰ τὴν ἀφάκην — καὶ ὁ ἡριγέρων καὶ τὰ ἄλλα χειμερινά.

Ἀπαυδάω, ἄλλως. ἀπαυδάω τὰ ξύλα 5, 6, 1.

Ἀπαφαναίνω, unde ἀπεφάνανεν c. pl. 3, 10, 7.

Ἀπεικάζω, διὰ τὴν ὁμοίτητα ἀπεικάζεται ταῖς 1, 2, 4.

Ἀπεμφερής, οὐκ ἀπεμφερές 8, 8, 5.

Ἀπεπτος, ἐκ ταῖς ἀπεπτοτέραις χώραις c. pl. 6, 18, 12.

Ἀπέρασις ὕγρου καὶ πνεύματος c. pl. 2, 8, 4. εὐπνόαν καὶ ἀπέρασιν ποιοῦσα c. pl. 2, 9, 8. ἐν τῇ τελειώσει δὲ πόνος καὶ ἡ ἀπέρασις c. pl. 2, 11, 11. ἀποπνοὴν καὶ ἀπ. c. pl. 2, 15, 4. κατ' ἄλλον τρόπον Fr. IX, 19. In Strabone 8. p. 321. Lips. libri scripti ἀπέρασιν vulgato ἀπέρκυσιν recte substituit.

Ἀπεράω, τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης c. pl. 1, 17, 10. ubi erat ἀπελαθείσης.

Ἀπεργάζομαι, τὸ πνεῦμα μάλιστα ἀπεργάζεται c. pl. 5, 12, 7. ubi sequitur ἐργάζεται.

Ἀπερεῖδω, σφοδρῶς ἀπερείδεσθαι εἰς τὸ βάθος τὰ ἔγχη c. pl. 6, 19, 5. ὁ πένταθλος ἀπερείδεται πρὸς τοὺς ἀλτήρας Fr. VII, 13.

Ἀπερῶν, ἀπειρηκυῖαν γῆν, ferendo defectam terram c. pl. 3, 20, 3. ubi erat ἀπυρηνίαν.

Ἀπερίττωτον τὸ φυτὸν c. pl. 6, 10, 3. τροφή 6, 17, 9.

Ἀπεριφερής c. pl. 6, 1, 6.

Ἀπικυσιβοῦν c. pl. 5, 10, 13. 5, 11, 3.

Ἀπεινα δένδρα 3, 9, 3. et 5.

Ἀπέχω, τόπους μακρὰν ἀπέχοντας c. pl. 6, 13, 4.

Ἀπηθῶ 9, 8, 3. τὸ ὕδωρ Fr. 4,

29. ἀφηθῶσι est Fr. II, 56. nota.
- Ἀπηλιώτης, ἐν Σικελίᾳ καικίαν οὐ καλοῦσιν, ἀλλ' ἀπηλιώτην Fr. V, 62. ἀπὸ ἀνατολῆς ἰσημερινῆς ὑδατώδης VI, 2, 10.
- Ἀπῆρωτος c. pl. 3, 5, 1.
- Ἀπίστα, τὰ, Fr. VII, 8.
- Ἀπικμάω, εἰς τὴν ἄλω φέροντας ἀπικμῆσαι τὸν κοπάντα σίτον c. pl. 4, 16, 2.
- Ἄπιος, ἡ natura μονοστιλέχης esse non videtur 1, 3, 3. flos eius 3, 13, 3. τοῖς ἄπιοις de arbore erat 5, 3, 2. ἄπια εὐβλαστότερα τῶν ἡμέρων ἐστὶ c. pl. 1, 15, 2. nota. inter τὰ πυκνὰ καὶ ἰσχυρὰ c. pl. 5, 12, 9. φασὶ καὶ τὴν ἄπιον σχίζεσθαι 5, 16, 4. ἐν Καρίᾳ ἄπιδν τιν' ἔχειν χροὺν ἁλμῶδη θανυμασιῶς φασιν 6, 10, 7. τὰ φύλλα πεττώμενα γίνεται φοινικά Fr. 20, 42.
- Ἄπιος, vide Ἰσχάς.
- Ἀπλάστος, ἡνία ἡῦλον ἀπλάστως 4, 11, 4.
- Ἀπληκτος radix 9, 14, 1. nota.
- Ἀπλοῦς, τὰ ἀπλᾶ, elementa Fr. III, 1. τῶν ἀπλῶν λεγομένων 8.
- Ἀπλυσίαι, αἱ, 4, 6, 10.
- Ἀπλῶς, φανερόν καὶ ἀπλῶς λεχθέν Fr. III, 24.
- Ἀπνεύματος χώρα c. pl. 3, 24, 4. Fr. V, 16. τόποι, c. pl. 1, 8, 3.
- Ἀπνευστότατος τόπος c. pl. 5, 12, 7.
- Ἀπνοια c. pl. 2, 7, 5.
- Ἀπνοος, χώρα ἀπνοα 8, 10, 2. c. pl. 2, 9, 1. τόποι ἄπνοι Fr. III, 48. Cf. Ἐπνοος.
- Ἀποβλάστημά τι μικρόν ποιῆται c. pl. 1, 20, 1.
- Ἀποβλέπω, οἱ τὰ ὑψηλὰ ἀποβλέποντες Fr. VIII, 8.
- Ἀποβρέχω, ξύλα ἀποβρεχθέντα 5, 9, 5. ναυματῖα ἐπαφίπντας ἀποβρέχειν c. pl. 2, 5, 5.
- Ἀποβρέθω, ἀποβρέθουσι erat 5, 3, 3. ubi ἐπιβρέχουσι dedi.
- Ἀπόγειος, αἶρας καὶ δλωσ αἱ ἀπόγειαι πνέουσιν ἔσθιν Fr. V, 24. ἀπὸ τῆς ἀπογείας καὶ τῆς τοιαύτης αἶρας αἱ τροπαὶ γίνονται Fr. V, 20. τῶν ἀπογείων πνευμάτων Ibidem. ὡς ἂν αἱ ἀπόγειαι πνέουσιν 26. τὰς ἀπογείας est 53.
- Ἀπογηράσκω 1, 5, 2. 1, 8, 5. ὅταν ἀπογηράσῃ ὁ παυλὸς 7, 13, 6. c. pl. 5, 7, 2.
- Ἀπογίνομαι, ἀπογενομένου τοῦ ὑδατῶδους c. pl. 6, 8, 8.
- Ἀπογωνιούτας τὰ φύλλα c. pl. 2, 16, 4.
- Ἀποδανδροῦσθαι 3, 17, 2. 3, 18, 9. τὰ λαχανηρὰ διακαυλήσαντα c. pl. 2, 12, 4. et 6. μάλαχῃ εἰς ὕψος ἀναγομένη καὶ ἀποδενδρουμένη 1, 3, 2. ubi ὑποδ. editum est: recte Urb. Codex ἀποδ. habet.
- Ἀποδέω, εἰς ὁδόντιον ἀποδήσαντες σπεύρουσι 7, 3, 4. nota.
- Ἀποδηλώ, διὰ τὸ θάττιον — δηλοῦν c. pl. 4, 16, 4. Fr. V, 36. IX, 33.
- Ἀποδίδωμι τὰς διαφορὰς 1, 2, 7. ἐὰν μὴ συνεχῶς ἀποδιδῶ βρέχειν ἀρξάμενος c. pl. 3, 8, 4. ἡ κρῆνεια ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν 3, 4, 3. De disputatione promissa vel ex ordine sequente: περὶ χυμῶν καὶ ὁσμῶν — πειρατέον ὁμοίως ἀποδοῦναι τοῖς πρότερον c. pl. 6, 1, 1. τὰ εἶδη τῶν χυμῶν ὡς μὲν εἰς ἀριθμόν ἀποδοῦναι ῥᾶδιον c. pl. 6, 1, 2. πρὸς τὴν διάθεσιν ἂν τις καὶ τὴν κρᾶσιν τό τε πάθος ἀποδοίῃ καὶ τὴν ἀπάθειαν 6, 5, 4. ἀληθέστερον ἐκείνως ἀποδοῦναι 6, 6, 8. οὐ κατὰ τὰς αὐτὰς προσηγορίας ἀποδοθήσονται πάσαι αἱ ὁσμαὶ 6, 9, 2. περὶ ὧσιν οὕτως ἀ—διδῶσι Fr. 1, 57.
- Ἀποδύομαι, μὴ εὐχάριστον εἶναι μὴδ' ὁμοίως ἀποδυέσθαι c. pl. 4, 6, 8.
- Ἀποδν, ἀποστήσαντα ἐπιπᾶττειν ὅσον ἡμικτον 2, 6, 2.
- Ἀποδηλῶν, ὀπρος. ἀπαρξέον 7, 4, 3. ἀπόλλυται τὸ ὄρμη τῆς ὁσμῆς καὶ οἷον ἀποδηλῶ-

- νεται c. pl. 4, 5, 6. ἀποθ-
λύνει τὰς δαμάς Fr. 4, 66.
- Ἀποθλίβω ὀργάνους Fr. 4, 29.
- Ἀποκαθαίρω, —καθάρη τὴν
ἐπιφάνειαν, τῆς ὑγρότητος c. pl.
1, 17, 10.
- Ἀποκαθαρίζω, πῶς τις καὶ ἀπο-
καθαρίζεται (ἀίρος) dicitur υἱὸς
καὶ γάλαξ Fr. V, 50. nota.
- Ἀποκαθίσταμι, ἀποκαθίστανται
εἰς κερύσιον οἱ σκώληκες 4, 14, 5.
8, 7, 4. εἰς τὴν αἶψαν εἰς πυρὸς
παλιν ἀποκαθίσταται c. pl. 5, 3,
7. σκώληκες πάντες εἰς κερύ-
σιον ἀποκαθίστανται 5, 11, 5.
ὁ οἶνος 6, 7, 6. ἐὰν ἀ—αστή-
ναι Fr. IX, 16.
- Ἀποκαίω, ἔλαιον ἀποκαυνθεῖσα 2,
3, 3, 4, 14, 11. τὰ δένδρα δ' ὀλυμ-
πίας ἀποκαίει 4, 14, 11. nota.
ἀποκαυμένων τὴν καρπῶν c.
pl. 2, 1, 7. τὰ ψυχρὰ πνεύματα
—καίει c. pl. 2, 3, 1. ἀνε-
μος ψυχρὸς ἀπέκασας c. pl. 5,
10, 13. ἀποκαίει καὶ καύματα
ἔνια τοὺς καρποὺς 5, 11, 5. τὸ
ψυχρὸς τὸ ἀποκαῖον 6, 12, 2.
πνεύματα ἀποκαίοντα 6, 12, 4.
ἔλαιον καὶ συκὴν ἀποκαυνθῆναι
5, 12, 8. ἡ παχὴν ἀποκαίει 5,
13, 6.
- Ἀποκαύω, τὼν ἀποκαύων 7, 2,
4. ubi erat λεονταύων. nota.
- Ἀποκίμαι, —κεῖται καὶ ἀπέχει
μικρὸν 4, 3, 2. τὰ σπέρματα
ὅψι ἀποκίμαι ἐν τοῖς πρώτοις
8, 8, 1. nota.
- Ἀποκηρύττω, ἀπεκήρυξε μὴ ἐσθί-
ειν 4, 4, 5.
- Ἀποκτινοῦμαι 3, 18, 7.
- Ἀποκλίνω, φύλλα ἀποκλιμένα
6, 2, 8. εἰς τὸ μέλαν ἀποκλι-
νοντες βότρυνες c. pl. 5, 3, 2.
- Ἀποκλύω, τὰς μητέρας προσι-
σοῦσας τῷ ὕδατι 9, 13, 3. 9,
20, 4. ἀποκλύω τὴν ἄλμην c.
pl. 5, 9, 6. —ύζεται τὰ αἶτια
5, 9, 12.
- Ἀποκνίξω, τὸ ἄνθος καὶ ἀφαιρῇ
6, 8, 2.
- Ἀποκνίσω, τῷ οἶνῳ c. pl. 5,
9, 11.
- Ἀποκορυφῶται ἡ φλόξ Fr. III,
53.
- Ἀποκινῶ, 3, 18, 3. ubi Edd.
pr. ἀποκινῶ, Urbinas ἀπο-
κινῶ. In Antonini Liber. c.
12. Codex Paris. ἀπικινῶν
habet. Phrynichus Bekkeri p.
29. Ἀποκινῶναι δι' ἐνός 7. οἱ
δὲ διὰ δυοῖν γραφόντες ἀμαρ-
τάνουσι. Cf. Baatii Epistol. p.
137.
- Ἀπόλαυσις, πλεῶν ἀπόλαυσις
ποιεῖ τὰ ὕδατα c. pl. 2, 2, 3. et
4. δίδωσι c. pl. 3, 4, 3. De ci-
his vocabulum et verbum ἀπο-
λαύειν medici usurpant, docente
Coray ad Xenocratem p. 129.
ἅμα πᾶς ἡ ἀπ. ἐν τοῖς τοιοῦτοις
τῶν γευστῶν ὁσμῶν καὶ χυμῶν
c. pl. 6, 16, 7. πρὸς τὴν τρο-
φὴν καὶ ἀπόλαυσις Fr. 4, 4.
ὡν κατὰ τὴν γεῦσιν ἡ ἀπόλαυ-
σις supplementum Urbinatis
libri c. pl. 6, 16, 7.
- Ἀπολαύω, ὑπὸ τῶν ξηρῶν καὶ
λυγρῶν μηδὲν ὠφελείσθαι διὰ
τὸ μὴ ἀπολαύειν c. pl. 2, 4, 6.
αὐτὰς τὰς ῥίζας ἀπολαύειν c.
pl. 2, 11, 7. Vide ἀπόλαυσις.
- Ἀπολείπω, ἀπολείποντων τῶν
ἐπιτηδεῖων 4, 3, 2. πρώτον ἀπο-
λείπει τῶν ἐαρινῶν 6, 8, 2. τοῖς
ζώοις πρώτον ἀπολείπει τὴν
τῆς γονῆς δύναμιν c. pl. 4, 3,
4. περὶ ἐκάστης οἱ μὲν ἄλλοι
σχεδὸν ἀπολείπουσι Fr. 1, 2.
περὶ τῶν αἰσθητῶν οἱ μὲν ἄλλοι
παραλείπουσι Fr. I, 59. ἀπο-
λείποντος τοῦ ἡλίου Fr. V, 23.
ἀπολείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης
ἀπὸ τετραδὸς φθίνοντος μέχρι
τετραδὸς ἱσταμένου Fr. VI, 1,
5. τὰ μὲν ὑπερβάλλειν, τὰ δ'
ἀπολείπειν Fr. 20, 40.
- Ἀπόλειψιν ταχῆαν ποιῶται τὰ
μύρα Fr. 4, 55. πυρὸς γίνεται
Fr. III, 10. τοῦ θερμοῦ Fr. V,
24. ὥσπερ ἑλλοῦ ἀπ. γίνεται,
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ
τῆς σελήνης ἐκλειψις Fr. VI, 1,
5.
- Ἀπολιθούμενα, τὰ, ταῦτα 4, 7, 1.
Ἀπολίθωσι, πρὸς, εὐφυνίς Fr. II,
50.
- Ἀπολλῶνία ἡ περὶ τὸν Ἰόνιον 4,
2, 3, 8, 11, 3. c. pl. 4, 16, 2.

- ¹ *Ἀπολογέομαι*, τὴν αἰτίαν ἀπολογητέον erat c. pl. 5, 3, 3. ubi ἀποδοτέον dedi.
- ² *Ἀπολούμαι*, ἀπολουάιντες ἐρεβινδοι c. pl. 6, 10, 5.
- ³ *Ἀπολοχοῦσθαι*, ἐξαύξεται καὶ ἀπ. 6, 6, 6.
- ⁴ *Ἀπόλυσις* ὁρδία καὶ ἄπονος 9, 16, 8. ubi sequitur ἀπαλλαγῇ.
- ⁵ *Ἀπολύω*, ἀσθενεῖα ἢ νόσος ἀπολύεται c. pl. 5, 3, 7.
- ⁶ *Ἀπομάγματα* τὰ τῶν δακτύλων c. pl. 6, 19, 5. nota p. 510. Addo locum Hippocratis de sterilibus p. 682. ubi editum ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι. Foësius e Galeni Exeg. mutat in δακτύλῳ, sed δακτύλιον etiam hic scribō. Idem p. 685. ἴσιν κόψας καὶ διασήσας χαρὶς, νυπέρου ἴσον καὶ ἐκμάγμα ὅσον μαγίδα οἶνῳ διτεῖναι, εἰτα ἀλειμματώδες ποιεῖν, quae verborum ne sint transposita verba ordine mutato. eis ἀπομάγματα τῇ γύψῳ μάλιστα οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα χρῶνται Fr. II, 67. Vide ἐκμάσσω.
- ⁷ *Ἀπομαραίνω*, ὥσπερ ἀποπνεύτων καὶ ἀπομαραυνόμενων c. pl. 5, 12, 1. ἀπομαραυνόμενα ἀσμώτερα γίνονται, opp. ἀκμή, 6, 11, 13. ἢ φλεγμονῇ Fr. VII, 12.
- ⁸ *Ἀπομάρανσις*, παρηλίαν φάσις καὶ ἀπ. Fr. V, 36.
- ⁹ *Ἀπομάττω*, ὃ ἀῆρ ἀπομάττεται Fr. I, 52. pro quo ἀποτυκύνεται est 51.
- ¹⁰ *Ἀπομελαίνω*, ὅταν ἀπομελανθῇ ὁ βότρυς 2, 7, 5.
- ¹¹ *Ἀπομιθύνω* τὰς γεωργίας c. pl. 2, 11, 3.
- ¹² *Ἀπομορφοῦται* Fr. XII, 9.
- ¹³ *Ἀπονέω*, ἢ ἐτεδερνιδος ἀπονέυει c. pl. 3, 22, 2.
- ¹⁴ *Ἀποξέω* τὸν λίβανον σιδήροισι 9, 4, 4. ubi Urbinas ἀποξέειν habet.
- ¹⁵ *Ἀποξηραίνω*, μὴ ἀπεξηραμμένας διερίεσθαι 8, 11, 3. ἀποξηρανθῇ c. pl. 3, 11, 6. 3, 19, 2.
- ¹⁶ τὰ σπέρματα φθίρεται ἀποξηραίνόμενα c. pl. 5, 18, 1. ἀπεξηραμμένα Fr. 4, 13. sed 63. male editum ἀπεξηραμένα.
- ¹⁷ *Ἀποξέω* τὸ ἐνδεμα c. pl. 1, 6, 1. cf. ἀποξέω.
- ¹⁸ *Ἀποπαππόομαι* 7, 11, 4. nota.
- ¹⁹ *Ἀποπνηζόμενον* κήλημον 8, 10, 4. nota: ubi erat ἀποπνηγμένον.
- ²⁰ *Ἀποπίεω*, —ζόμενος ὁ χυλὸς ἐξ ἐνίων ὅτι c. pl. 6, 7, 3. ὅταν —πισθῶσιν ὑπὸ καθάρσεως Fr. XI.
- ²¹ *Ἀποπίεσις*, θλίψιν τινὰ καὶ ἀπ. ποιούσα Fr. III, 11. σβεπνύουσι —σει 58. Fr. VII, 7.
- ²² *Ἀποπλάττω*, —όμενον τὸν αἶρα Fr. I, 54.
- ²³ *Ἀποπλήττω*, ὅταν πάλιν ἀποπληγῇ ἢ ὑμπίλος 4, 13, 6. nota.
- ²⁴ *Ἀποπνεύματα* τόποι Fr. V, 30. nota.
- ²⁵ *Ἀποπνέω*, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ τὸ ἀποπνεύσαν 9, 16, 2. ταῦτα ἀποπνεῖ τῷ ὑδατώδες 6, 14, 9.
- ²⁶ *Ἀποπνοή* de odore 9, 7, 2. λαμβάνει ἀποπνοὴν καὶ ἀπέρχεται c. pl. 2, 15, 4. αἱ ἀπόπνοαι ἀφ' ἐκάστου c. pl. 5, 12, 2. τοῦ ὑδατώδους c. pl. 6, 7, 4. τὰ ἀνθ' ἡ χρονιζόμενα ἀμβλύνεται διὰ τὴν ἀπ. c. pl. 6, 14, 9. et οὐ δίδωσιν ἀποπνοὴν 6, 14, 11. τοῦ ὑδατώδους 6, 16, 5. λεπτότερα καὶ καθαρώτερα 6, 17, 9.
- ²⁷ *Ἀποπτερνγίζεται* ἢ γῆτα Fr. VI, 1, 18. κολοιοὶ ἢ ἀλεκτρονίδες ἀποπτ. Ibidem.
- ²⁸ *Ἀπορεῖω*, τοῦτο ταύτῃ ἀπορεῖσθω 9, 19, 4.
- ²⁹ *Ἀπόρημα* διαπορεῖν κοινὸν 9, 19, 4. Fr. 4, 53. λύεται Fr. 3, 45.
- ³⁰ *Ἀπόρησιν* ἔχει Fr. 4, 12.
- ³¹ *Ἀπορροή* τοῦ ὕδατος γίνεται c. pl. 5, 14, 9.
- ³² *Ἀπόρροια*, τῇ ἀπ. αἰσθάνεσθαι Fr. I, 2. et 74.
- ³³ *Ἀποσβεπνύω*, αὐτὴ ἢ τῆς βλα-

- στήσεως ἀρχή πείσεται· καὶ ἀποσβέννεται c. pl. 5, 17, 7.
- Ἀποσίω τὰς ἐλάτας c. pl. 1, 20, 3.
- Ἀποσημαίνω, ἐλάττω καὶ ὥστερ ἀποσημαίνουσιν ἀρχὴν 8, 5, 4. αὐτὸ τὸ συμβαίνειν —σημαίνει c. pl. 1, 22, 3. In Anecdotis Bekkeri I. p. 83. est: Ἀποσημῆται ἀντὶ τοῦ δηλωσαί. Σοφοκλῆς Φαλαξιν.
- Ἀποσκληρύνεται c. pl. 3, 16, 2. 2. et 3, 19, 2. ἀποσκληρύνειντος τοῦ φλοιοῦ c. pl. 5, 15, 6.
- Ἀπόστασις 9; 8, 3. sed Medic. et Urbin. ὑπόστασιν habent;
- Ἀπόστασις, τὰς ἀποστάσεις τῶν φυτῶν ποιῆσαι c. pl. 3, 7, 2. ἐξ ἀποστάσεως εὐοσμότερα, opp. πληστον c. pl. 6, 17, 1. τρίτη τις ἀπόστ. ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται αὕτη Fr. III, 43.
- Ἀποσταφίδω c. pl. 2, 8, 3.
- Ἀποστεγνύω; καθίς εἰς φράγξ ἀποστεγνύει τοὺς σκύνους c. pl. 5, 6, 5. —στεγνύουσα τῶν ἔξω 5, 13, 7. sed ibi liber Urbinas —στεγνύουσα habet. εἰς τις ἀποστεγνύει πανταχῇ Fr. III, 23.
- Ἀποστεγνύω τοῦ ψυχους c. pl. 5, 13, 3.
- Ἀποστέγω, —στέγει καὶ τηρεῖ τὴν ζωὴν c. pl. 1, 4, 5. —γοντος τοῦ ψυχους c. pl. 1, 12, 7. et 3, 5, 5. —στέγωσι τὴν ἀλκυρίδα c. pl. 3, 6, 3. ὑποστέγοι τῇ πυκνότητι καὶ σκληρότητι, opp. δέχεται c. pl. 4, 12, 2. πολὺ τὸ —γον ἔχει δ' ἄλλος 4, 16, 2. τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀφαιρούμενον καλύπτει ἡ χύτρω ἀποστέγουσα c. pl. 5, 6, 1. τὸ ἴδιον 5, 6, 2. ἡ τροφή ἀποστεγνύμενη τῷ πέριξ 5, 6, 7. τῇ μανότῃ θείσει καὶ οὖν ἀποστέγει 5, 12, 9. ἀπ. καὶ τηρεῖν τὸ θερμόν 6, 18, 11.
- Ἀποστεινύσθαι Fr. III, 54.
- Ἀπόστημα, τὰ φύματα καὶ ἀποστήματα διαχεῖν Fr. 4, 61.
- Theophr. oper. T. V.
- Ἀποστρίβω, ὁ ἥλιος Fr. VI, 2, 1.
- Ἀποστρέφω, ἀποτρεῖται καὶ ἀποστρέφει τὸ ἄγαν ψυχρὸν τοὺς καρπούς c. pl. 2, 8, 1. τοὺς ἐπὶ τῇ κίβωτιν πόρους Fr. 4, 36. nota. Simile Hippocratis de dieta 3. c. 3. p. 66. Mack. ὥτως ἂν συστηφῇ τὰ στόματα τῶν φλαβῶν.
- Ἀποτίλειψις εἰς ἔκκτον Fr. III, 54.
- Ἀποτελεῶ, ὅσον τὸ ἐλάττον ἀποτελεῖσθαι c. pl. 4, 11, 3.
- Ἀποτίμνω, ἀποτίμνισθαι τῇ φύσει τὰ συμβαλλόντα δυσχερῇ Fr. I, 4. διὰ τὸ μὴ ὁμοίως ἀποτίμνειν μακρὰν, ἀλλ' ἀποτίμνισθαι ἐν τῷ φωνί (τῇ ὥσιν) Fr. VIII, 8. Cum theoria vias convenit locus Macrobii Saturn. 7, 14. Tria ista nobis necessaria sunt ad effectum videndi: lumen, quod de nobis emittimus, et ut aer, qui interiacet, lucidus sit, et corpus, quo offenso desinat intentio: quae si diutius pergat, rectam intentionem lassata non obtinet, sed scissa in dextram laevamque diffunditur. Similiter Theophr. I. c. οἱ πρὸς τὰ ὕψηλα —ἀποβλέποντες ἡλεγγίσαι, διὰ τὸ συμβαλλειν μακρὰν ἀποτεινόμενῃ στέλνεται καὶ κραδαίνεσθαι τὴν ὥσιν.
- Ἀποτήκω, ἡ χύτρω —τήκεται τῶν βλαστῶν c. pl. 5, 13, 6. —ἡκειν τι τῆς φύσεως 6, 1, 4.
- Ἀποτομή, ἐκ ταῖς ἀποτομαῖς c. pl. 3, 14, 5.
- Ἀποτραχύνεται 6, 4, 2.
- Ἀποτρέβω, ἐξηραίνει καὶ ἀποτρέφει καὶ ἀπείρει 6, 7, 1.
- Ἀποτυπῶ, —οὔσθαι Fr. I, 50.
- Ἀποτύπωσις Fr. I, 51.
- Ἀπουσία πολλὰ γίγνεται Fr. 4, 22, 23.
- Ἀπόφανσις, ἐκ πλείστης ἀποφάνσις φατῶν c. pl. 4, 9, 2.
- Ἀποφράσσει τὴν ἀπὴν Fr. VII, 2, 5.

- Ἀποφύας ὄλκας 1, 6, 6. 7, 2, 5. et 8. primo in loco legebatur ἐπιφυσάδης, quod vocabulum vide. ἀποφυσάδης ἔχει τὸ κέρως τὸ ἐλαφρον Fr. XIII, 2.
- Ἀποφυλλίζω 7, 12, 2.
- Ἀπόφυσις, πολυκύλλωμεν εἶναι καὶ ἀπορύσεις ἔχειν 6, 4, 4. — φύσεις ἀφεμένη εἰς τὰ πλάγια 6, 5, 4. 7, 2, 6. et 9. 7, 11, 3. καυλῶν — φύσεις 8, 2, 3.
- Ἀποφυτία, τὸ ὤμιμον τὰς — φυτάδας ἐν τῶν αἰσῶν δέχεται c. pl. 1, 4, 3.
- Ἀποφυτίζω τὸ ὤμιμον 7, 2, 1.
- Ἀποφύω ἀπὸ τῶν μεγάλων μικρὰς ὄλκας 1, 6, 4. ἀπὸ τῶν ὄλκων ἀποφύεται, regerminat, c. pl. 4, 8, 5.
- Ἀποχέω, ἀποχέεται οὐκ εἰς στάχυν, ἀλλ' ὅσον φόβην 4, 4, 10. ἀποχυνθεὶς δὲ πυρὸς εὐθὺς ἀνθεῖ 8, 2, 5. nota. αὐχμῶντες ἀποχυνθῆναι μὴ δύνανται 8, 10, 4, ubi erat ἀποτελειωθῆναι. τὰ πυκνὸσπορα πρότερον ἀποχέεται c. pl. 3, 21, 5. ἀποχυνθῆναι διὰ τὸν αὐχμὸν μὴ δύνατος δὲ σίτος c. pl. 3, 22, 4. κυσκόμενα καὶ ἀποχεόμενα πρὸ τῆς ὥρας c. pl. 3, 23, 3. ὅψις ἀπόκειται h. pl. 8, 8, 1. cf. Addenda ad c. pl. 3, 24, 2.
- Ἀποχραίνω, —εται ὑπὸ τῆς πέψως Fr. 30, 34. ubi ἀποχραίνεται editum.
- Ἀποχυρῶ, ὥστ' ἀποχυρῶσθαι 4, 17, 7.
- Ἀπόχυσις ἢ καλαμώδης φόβη καλεῖται 8, 3, 4. τῶν πυρῶν 8, 10, 4. ὁδὸν ἢ ἀπόχυσις c. pl. 4, 14, 1. nota.
- Ἀποψιλῶσις τῶν ἀμπέλων c. pl. 5, 9, 11.
- Ἀποφυσία, φωνή ἐν λιμένι δ' — φουρῶσα Fr. 14, 3, 3.
- Ἀπόφυξις Fr. XII, 10.
- Ἀποφύχω, διακ' ἀποφύχεται τὰ διαπύρα 4, 7, 3.
- Ἀπτομαί, τὰ ἀπτόμενα καὶ τὰ σύνγυγς c. pl. 5, 12, 10. ταῦτα ἀπτογται, ὡς γίνεται λαβεῖν, ἀπτείας Fr. IX, 5.
- Ἀπυρηνία, vide ἀπαρτεν.
- Ἀπύρηνος ὅρα βραχυβιωτίδα 4, 13, 2.
- Ἀπύρος, ἀπύω ἀπύρῳ ἢ ἀπύρῳ 9, 18, 3. nota. ἀπύρου χρυσίον 9, 19, 3.
- Ἀπυθίω, ἀπυθίζεται ὄλιγον αἶρα Fr. V, 7.
- Ἀπωχραίνεται editum Fr. 20, 34. ubi ἀποχραίνεται scribendum.
- Ἀραβικός κόλπος 4, 7, 7. ἐν τῇ τῶν Ἀράβων χειρὸν ἡσθ 9, 4, 2.
- Ἀραιός, ὡς ἀραιὸν ἐκπέμψαι. τὸ περικάρπιον c. pl. 1, 21, 2. ubi ὁπίον fuisse videtur, ἀραιὸν καὶ ὄλιγον φῶς ἀνακλῆται Fr. 20, 2. ἀραιὸς ἀκτίνος ἀνακλῆσαι 20, 3.
- Ἀρακος, τὸ ὅμοιον τῇ ἀράκῃ paulo post τὸ ἀρακάδες, describitur 1, 6, 12. ἄρακος, τὸ τραχὺ καὶ αὐληρὸν. ἐν τοῖς φακοῖς γίνεταί 8, 8, 3. nota p. 687. Pisum arvense comparavit editio altera Sprengelii, alterum, τὸ ὅμοιον ἀράκῃ, omisit, quod Stackhouse cum viciae specie aliqua, illud cum v. eracca, dubius tamen, comparavit. In priore loco Plinius 21, 15. s. 52. male aracos vertit. Vulgata in Th. scriptura, τὸ σαρκώδες, quam mutavi in ἀρακάδες, impedit, quo minus viri docti araco similem plantam agnoscerent, et solas radicum appendices glandarias cum lathyro tuberoso compararent.
- Ἀράχιδνα 1, 1, 7. ἀμφικάρπιος 1, 6, 12. nota p. 37. 38. Lathyrum amphicarpum cum Moldenhauero Sprengelioque etiam Stackhouse comparavit.
- Ἀράχινον τῆς ἰαίας 4, 14, 10. unde? c. pl. 5, 11, 4. nota. ἀράχια πολλά φερόμενα Fr. VI, 2, 4.
- Ἀργεμα, ὡφαιρεῖν 7, 6, 2. 9, 11, 10. 9, 12, 3. πρὸς τὰ ἀργέματα 9, 9, 5. nota.
- Ἀργίστης ventus Fr. V, 51. βορρῆς καὶ ἀργίστης ἀρχεται ἀπὸ

- δυσμῶν ἐπ' ἀνατολᾶς 61. ἄλλοις πνέουσιν ἐπιπνέει VI, 2, 10. χαλαζώδης VI, 2, 11. αἰθρῶς Ibidem. ἐκτεφρᾶς Ibid. ἀστραπαῖος VI, 2, 12.
- Ἀργίον**, ἐρημός καὶ ἀργόουσα χώρα Fr. XIV, 3.
- Ἀργία**, αἱ ἀργίαι, ὄππος. αἱ κατεργασίαι. c. pl. 1, 16, 9. διὰ τὴν τροφὴν καὶ ἀργίαν ἢ ἀπαργώσεως c. pl. 4, 5, 6. δι' ἀργίαν — ὅταν μηδεὶς ἐξεργάζεται 5, 7, 1. ἀργία τῆς χώρας, ὄππος. γενομένη Fr. XIV, 3.
- Ἀργίλος**, ἡ ἀργίλος καδ' ἐστὶν ἡ οὐ φέρουσα c. pl. 3, 20, 3. ἡ ἀργ. δοκεῖ γλυκεῖα εἶναι c. pl. 6, 3, 2. ἀργίλον ὑποπλάσας εἰς κιδάκην Fr. VI, 3, 12. Cf. sub voce πλῆγος dicta.
- Ἀργιῶδης τόπος** 3, 18, 5.
- Ἀργός**, ἐν Ἀργεῖ ὁ νότος qualis Fr. V, 43.
- Ἀργός**, ἐν ἀργῇ τῇ γῇ φυόμενα 3, 6, 4. ξύλα ἀργὰ κείμενα καὶ ἐργασμένα 5, 9, 8. ὅπως σιλοφῶν ἀργός 6, 3, 2. nota. μετὰ τῆς κόμης ἑώσιν ἀργὸν τὸ πρόμυρον 7, 4, 7. ἀργός πομίζεται ὁ λιμνωτός 9, 4, 10. χωρία ψυχρὰ καὶ ἀργὰ 9, 12, 2. φρενὶ καὶ δένδρε ἀργῇ, ὄππος. ἐργασμένα c. pl. 1, 15, 1. ἡ ἀργὸς χώρα ψυχρότερα καὶ παχύτερον ἔχει τὸν αἶρα c. pl. 5, 14, 5. ἀργῇ σμάραγδος, ὄππος. ἐργασίᾳ πρὸς τὸ λαμπρὸν Fr. II, 27.
- Ἀργυρεῖα** Fr. II, 51. 59.
- Ἀργυρός χυτός** unde paretur Fr. II, 60. ἐξάπτεται φῶς ἀπὸ ἀργύρου Fr. III, 73.
- Ἀρδω**, ἀρδῇ διερω 6. pl. 5, 6, 6.
- Ἀρην**, ἀρας τοὺς μικροὺς στάχτας καλοῦσι 8, 7, 5. nota.
- Ἀρθρον**, χειρὸς ἀρθρα 1, 10, 2. nota. τὸ γλῆσπον ἐν τοῖς ἀρθροῖς — ἡ ἰσχὺς καὶ δύναμις ἐν τοῖς ἀρ. Fr. V, 56.
- Ἀρία χώρα** 4, 4, 12. spinam gummiferam fert.
- Ἀρία** sero germinat 3, 4, 2. hieme ineunte maturat fructum 3, 4, 4. Diores Ἀρίαν, Arcades φειλλόδρον vocant 3, 16, 3. quando caeditur? 5, 1, 2. ἀρίας ξύλα σκληρότατα 5, 3, 3. δύσειργότατα Ἀρία καὶ δρύς 5, 5, 1. ἀνθρακες Ἀρίας, δρύος 5, 9, 1. φειλλὸς καρπὸν αἰεὶ φέροι ὅμοιον τῇ ἄρῃ 3, 17, 1. ubi Codd. Ἀργία habent, et 3, 16, 3. Ἀρίαν Codd. in Ἀγγίαν mutaverat Heinsius. δάφνη ποτίτα ὁμοία τῇ Ἀρίᾳ 4, 7, 2. Cf. Annott. p. 242. 243. Qui pyrum ariam compararunt, quod factum video jam a C. Bauhino, male locum postremum 4, 7, 2. de lauro vulgari interpretati sunt, cum sit de lauro marina. Quercum illicem hodie in Graecia ἀρίος vocari, testatur Sibthorpius apud Walpole p. 237. et in Smithi Prodromo p. 239.
- Ἀριθμῖον**, — δησασθαι 4, 8, 2. εἴτ' ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ τὸ φῶς Fr. III, 3.
- Ἀρισταῖος ἀνεκάλιστο** τοὺς ἐτησίας θύσας ἐν Κέῳ θυσίας τῇ Αἰῇ Fr. V, 14.
- Ἀριστολογία**, descriptio et usus 9, 13, 3. et 9, 20, 4. nota p. 787. 788.
- Ἀριωτός**, εἰς τὸ ἀριστον δεῖ τάτιον τὴν φῶσιν c. pl. 6, 4, 2.
- Ἀριστόφιλος ὁ Πλαταινὸς** φαρμοκοπῶλης 9, 18, 4.
- Ἀρκαδία**, οἱ περὶ Ἀρκαδίαν testes advocantur 3, 13, 7. 4, 16, 4. c. pl. 5, 17, 1.
- Ἀρκτεῖον**, frigoris et πῆξιως causae c. pl. 5, 12, 2.
- Ἀρκευθίς**, ἡ, fructus ἀρκεῖθου, ἐμφανταί τινα ἐν τῇ μασήσει κακωδίας γλυκεῖα οὖσα; τὸ οὖρον ποιεῖ εὐώδης Fr. 4, 5. nota p. 645. ubi tamen ἀρκευθός editum est.
- Ἀρκευθος**, ἡ, ἀρκευθίς, ἡ, fructus arboris ἀρκεῖθου, in montibus Macedoniae crescit ἡ ἀρκευθός 3, 3, 1. alteram flores tantum, alteram fructum ferre aiunt 3, 3, 8. fructum immaturum dentum aliquam-

diu servant 3, 4, 5. quibus notis a castro differat 3, 12, 3. ὑγρότης διακρινώδης ἀρκευθου, κρότου 9, 1, 2. Vide in Κέ-δρος.

Ἀρκίω, καὶ αὐταὶ ἀρκεύονται καὶ τὸ δλον δένδρον αὖξουσιν c. pl. 3, 17, 4.

Ἀρκτος, τὸ στέαρ τῆς ἀρκτου ἔματαις φασίαις ἐπαίρεται καὶ συμπληροῖ τὰ ἀγγεῖα Fr. 4, 63. λευκός Fr. 20, 49.

Ἀρκτούρος, μετὰ τετυγητόν καὶ ἀρκτούρον 5, 1, 2. μετ' ἀρκτούρον ἢ ἀνθρακίς καὶ περὶ ἰσημερίαν 6, 6, 9. μετ' ἀρκτ. ἐπὶ θερινῆς οὐσῆς τῆς γῆς 7, 4, 10. περὶ ἀρκτ. καὶ ἰσημερίαν 4, 2, 4. ἐπὶ πύλῃ καὶ ἀρκτούρου βλαστήσεις 3, 5, 4. ὕδατος ἐπ' ἀρκτούρου γινόμενον 4, 14, 1. c. pl. 1, 10, 5. c. pl. 5, 11, 1. τοῦ μετοπώρου μετ' ἀρκτούρον 9, 8, 2. ἀπὸ τροπῶν θερινῶν μέχρι ἀρκτούρου τὴν γῆν διακρίσθαι χεῖροστα καὶ τὴν ἔξω καὶ τὴν ἐν τοῖς γύροις καὶ βλαστάνειν ὅλως οὐδεν c. pl. 3, 4, 1. τὴν ἐπ' ἀρκτούρου ἐμφυτεῖαν c. pl. 1, 6, 3. ἔμα ἀρκτούρου δυομένω 3, 17, 2. ἀρκτούρου αἱ λεγόμεναι ἀνατολαὶ διτταί, ἡ μὲν τοῦ χειμῶνος ἀρκτόνυχος, ἡ δὲ μετοπώρινῃ ἑσπ. Fr. VI, 1, 2.

Ἀρμενία, ἀκρόνῃ ἀρίστη ἐξ Ἀρμενίας Fr. 11, 44.

Ἀρμότιω, ὃ ὀφθαλμὸς ἀρμόττειται θαλάττῃ c. pl. 1, 6, 1. εἰς ἐπὶ τοὺς ἀρμόττει c. pl. 3, 24, 2.

Ἀρνέλωσσον ἐπιγεῖφύλλον 7, 8, 5. diu floret 7, 10, 3. aliis ὄρνυξ ἐστὶ τελεφούρος 7, 11, 2. Annot. p. 616. Plantaginem maiorem comparant Sprengel et Stackhouse.

Ἄρον, ῥίζαι σαρκώδεις 1, 6, 6. et 7. et 8. ὡς περ ἀφλοιοί 7, 9, 4. nota. 13, 2. cultura radicum 1, 6, 10. 7, 12, 2. φύλλον ἑγκοῖλον καὶ σικυώδες 7, 12, 2. ἄρον τὸ ἐδώδιμον cule caret et flore 7, 13, 1.

Annot. p. 621. Ἄρον arum colocasiam Sprengel, dracunculum Stackhouse, δρακύντιον dracunculum Spr. maculatum St. interpretatur.

Ἄροτος, vocant ἄροτον quidam ὄραν τὴν περὶ κλειάδων δύσιν 8, 1, 2. τῶν ἐν τοῖς ἐαρινοῖς ἀρότοις 8, 1, 5. τὰ ἐν τοῖς θερινοῖς 8, 1, 1. 8, 7, 2. 8, 9, 3. τρεῖς ἄροτοι πάντων τῶν κηπουμένων 7, 1, 1. χειμαρινός, θερινός, ὃ μεταξὺ ibidem 7, 1, 2. πλείους ἀρότους ποιοῦνται 7, 1, 2. ὃ τῆς σκίνου καρπὸς σημαίνει τοὺς τρεῖς ἀρότους signor. 4, 6. Tres ἀρότους hos publica religione consecratos Athenis nominavit Hesychius in νόμο Βουζύγης. Plutarchus praecept. coniugal. p. 425. Hutt. Ἀθηναῖαι τρεῖς ἀρότους ἱεροὺς ἄγοναι, πρότον ἐπὶ Σέλω, τοῦ παλαιότητος τῶν σπόρων ὑπόμνημα, δεύτερον ἐν Ραρία, τρίτον ὑπὸ Πέλει, τὸν καλούμενον Βουζύγιον. ubi alii ὑπὸ Πέλει scribi volunt. De campo Rhario et sementi ibi facta testatur etiam Pausanias Attic. 38, 6.

Ἀροτριάω, βαθεῖαν 8, 6, 3. βοῦσιν c. pl. 4, 12, 13. Semel ἀρόω dixit c. pl. 3, 20, 5. Furto hanc priorem formam illatam suspicatur Lobeck ad Phrynichum p. 284.

Ἀροῦρα, κατακλίνεται πρὸς τὰς ἀρούρας 6, 4, 5.

Ἀρουραῖος, ἄγρια λάχανα καὶ τὰ καλούμενα ἀρουραῖα 7, 6, 1. 7, 7, 1. ἐν τοῖς ἀρουραῖοις φέσται 9, 12, 4.

Ἀρόω, ὃ κατὰ βάθος ἀρούρας c. pl. 3, 20, 5. ubi editum olim ἀρούρας damnavit etiam Lobeck ad Phrynichum p. 227.

Ἀρπαλός 4, 4, 1.

Ἀρραγῆς, ἔλλα ἀρραγῆ 5, 5, 6.

Ἀρρενικόν ἐστὶ κορίας Fr. II, 40. πεπυρωμένον καὶ οἷον κατακτανόμενον 50. τὴν ὥραν ἀντ' ἀρρενικοῦ διὰ τὸ μηδὲν τῇ χρόσθαι διαφέρειν 51.

- Ἀφρογενός** 9, 18, 3. ubi ἀφρογενοντιν legitur.
- Ἀφρην**, τὰ ἀφρὲνα τῶν θηλειῶν οὐδένιστα 1, 8, 2. τὰ ἀφρὲνα τῶν ἀφρῶν καὶ θηλειῶν ἰδιαροῦσι 1, 14, 4. ἀφρὲνα dicta pleraque sterilia, quaedam etiam non florent 3, 3, 7. alii aliter definiunt, *Ibidem*.
- Ἀφρόχος**, ἐν ἀφρόχοις c. pl. 1, 7, 2. ubi erat παφραλοῖς. Atticis ἡ ἀφρόχος, teste Etymologico M.
- Ἀφρώσιος** τὰς μακρὰς ἐκκλίνειν 9, 11, 2.
- Ἀφριβλαστή** c. pl. 2, 3, 1. — σῶν ὄντων c. pl. 2, 1, 7.
- Ἀφρίκαστος** κοιλία Fr. III, 65.
- Ἀφρίος**, τὸ ἔφρας γίνεται ἰσφρίον 2, 5, 5.
- Ἀφρίως**, ὡς ἀφρίως ἐμνήσθημεν c. pl. 6, 20, 4. Fr. 4, 57.
- Ἀφρίων**, αἶνος ἡρυμένος Fr. 4, 51.
- Ἀρχή**, ἐξ ἀρχῆς, denno 4, 13, 4.
- Ἀρχιλόχος**, locus de signu tempestatis Fr. VI, 3, 8. *nota* p. 748. Verba poetae ita scribit Lobeck ad Phrynichum p. 417. ἄμφι δ' ἄκρᾳ Γυριῶν ἀρδὸν ἰσταται νέφος.
- Ἀρχίππου**, ἐπὶ, 4, 14, 11. *nota*.
- Ἀρωμα**, ἀρώματα καὶ ἄνθη Αἰγυπτίου εἶσμα 6, 8, 5. τὰ εἶσμα, οἷς πρὸς τὰ ἀρώματα χρώνται 9, 7, 2. οἱ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ διαπλάσματα συντιθέντες Fr. 4, 8. eorum usus in unguentorum compositione 17. A verbo ἀρᾶσθαι derivavit Theophrastus, cuius locum habet Porphyrius de Abstinent. 2. p. 109. et 115.
- Ἀσβολος**, τὴν ἀσβολὸν ἀναφύων Fr. III, 39. ubi Codices optimi τὸν habent. Alia exempla sexus masculini dabit Lobeck ad Phrynichum p. 113.
- Ἀσημος**, ἀσημον ἢ διαστολή, opp. εὔσημον c. pl. 3, 16, 3.
- Ἀσθιγόρριος** c. pl. 4, 14, 4.
- Ἀσίαν**, περὶ τὴν, πᾶρῶν Βάντρων genus tritici magnum 8, 4, 5. τὰς λίθους τὰς ἐν τῆς Ἀσίας ταύτας ἀγομένους Fr. II, 61.
- Ἀσίην**, ἡ, erat c. pl. 2, 18, 2. et 3. ubi ἰσάιων dedi.
- Ἀσκήης**, ἀσκήσιον c. pl. 3, 10, 6.
- Ἀσκήσιον** πάντας describitur cum usu medico 9, 11, 2.
- Ἀσος**, δ' ἐν! Ἀσφ λίθος καὶ ὅπου ἄλλοθι τοιοῦτος, ἐξ οὗ τὰς σοφοὺς ποιοῦσιν, ἀφανίζω πάντι καὶ ἐν ἐκντῶ τέρων ποῖ — γίνεται κοιλία ἐξ αὐτοῦ Fr. III, 46.
- Ἀσάλαθος** inter ea, οἷς εἰς τὰ ἀρώματα χρώνται 9, 7, 3. ἡ εὐώδης Fr. 4, 33. *nota* ad hist. p. 738. 739. Spartium villosum interpretatur Sprengel in altera editione. Cf. ἐρυσσκηπτικόν. In Fr. IV, 25. semel Codd. duo ἀσφ. habent.
- Ἀσάλαξ**, vide σπάλαξ.
- Ἀσπαργιά** 6, 4, 2. *nota* p. 484.
- Ἀσπάργος** spinas loco foliorum habet 1, 10, 6. οὐκ ἔχει φύλλον παρὰ τὴν ἐκασθάν 6, 1, 3. ἀσπάργος est 6, 4, 1. et descriptio. *nota* p. 484.
- Ἀσπρος**, ἡ, species quarta quercuum secundum Macedones 3, 8, 7.
- Ἀστανοὶ** οὐ δέχονται τὴν θάλατταν Fr. XII, 4.
- Ἀστέλης** 1, 3, 1.
- Ἀστρίσκος**, eius semen 4, 12, 2. *nota* p. 577. Asterem Atticum comparavit Stackhouse, omisit Sprengel.
- Ἀστήρ** τῆς Σαμίας γῆς Fr. II, 63. ἐν ἄστρασι est Fr. VI, 1, 25. ubi ἀνθραξί scribebuntur.
- Ἀστοίχος**, ὁ πυρὸς 8, 4, 2.
- Ἀστράβη**, ἐκ προστέλειρας τῆς ἀστράβης Fr. 20, 48.
- Ἀστροπαῖος** νότος Fr. VI, 2, 8. θροῦλιος, ἀργιέτης, ἀπαρτίος, μέτης VI, 2, 12.
- Ἀστρόβληται** φυτό c. pl. 5, 9, 1. bis.
- Ἀστροβολεῖσθαι** 4, 14, 2. et 6. c. pl. 5, 9, 7. ἀπύλλνται — βολόμενα 5, 12, 1. Tertio in

- loco Codd. ἀστροβολοῦσθαι habent.
- ¹ Ἀστροβολήσια c. pl. 5, 9, 4.
- ² Ἀστροβόλητα, τὰ, 4, 14, 7. erat, ubi ἀστροβόλητα dedi. Illam forinam habet quoque Heay-chius.
- ³ Ἀστροβολία c. pl. 5, 9, 2.
- ⁴ Ἀστρολογία, καὶ ἄλλοι τοῦτον τὴν τρόπον ἡστρολόγησαν Fr. VI, 1, 4.
- ⁵ Ἀστρον praecipue dicitur caniculae sidus, ut in derivatis ἀστροβολεῖν, ἀστροβολία, ἀστροβολήσια, ἀστροβόλητος. Ita περι τὸ ἄστρον 2, 6, 4. c. pl. 2, 17, 3. ὑπὸ τὸ ἄστρον c. pl. 1, 12, 1. 1, 13, 4. et 5. et 6. c. pl. 3, 3, 4. 9, 6, 2. ἅμα τοῖς ἄστροις ἐπιβλαστάνειν c. pl. 1, 11, 7. ἅμα τῇ τοῦ ἄστρον μεταβολῇ c. pl. 1, 13, 7. τὸ ἐπὶ τῷ ἄστρῳ ὕδωρ c. pl. 3, 4. 1. ὑπὸ τὸ ἄστρον τὰ πλείστα φθείρεται c. pl. 5, 9. 1. διαγγραίνεται τὰ δένδρα Ibid. 2. ἐπὶ τῆς τοῦ ἄστρον ἐπιτολῆς 6, 7, 6.
- ⁶ Ἀστρονομίαν, ἐκ τῶν λαμβάνει τὰς δύσεις τῶν ἄστρον Fr. VI, 1, 2.
- ⁷ Ἀστρονόμος, ἀγαθοὶ αὐτοὶ νόμοι γεγεννηται ἐνίοι κατὰ τόπους τινὰς Fr. VI, 1, 4.
- ⁸ Ἀστυμετρία τῆς τροφῆς καὶ τοῦ αἵματος c. pl. 3, 22, 3. τῆς διαμετροῦ 6, 2, 4. τῶν πόρων Fr. III, 42.
- ⁹ Ἀστυπλεκτος c. pl. 6, 10, 3.
- ¹⁰ Ἀσυνήθεια 9, 17, 2.
- ¹¹ Ἀσφαλῆς, ἐς ἀσφαλῆς τῆς φύσεως πρὸς ἄμω θεμένης τὰ σπέρματα c. pl. 4, 11, 10.
- ¹² Ἀσπαράγλα 6, 4, 2.
- ¹³ Ἀσπαράγος, vide Ἀσπάραγος.
- ¹⁴ Ἀσφόδελος, eius ὄρεα σαρκώδης 1, 6, 7. et 11. προμήκης καὶ βαλακοειδῆς 7, 9, 4. sed non λεπιδώδης 9, 9, 6. edulis 7, 12, 1. caulem sine foliis emittit 1, 10, 7. folium quale? 7, 13, 1. ὁ καυλὸς (ἀνθέρικος) μέγιστος, ὁ καρπὸς ἐυλαδῆς, τρίγωνος, μέλας 7, 15, 2. στενὸς ὢν ἀποφύεις ἀπώθεν ἔχει 7, 15, 3.
- ¹⁵ Tournesfort ad Tab. 518. 1. fructus carnosus et trigonus, apice dehiscens, in tria loculamenta divisus, seminibus fartus triangularibus. Medicus Philosoph. Botanik p. 171. thecam baccantem dicere maluit. Asphodelum ramosum agnoscerunt Sprengel et Stackhouse.
- ¹⁶ Ἀχίον, aliis ὕδωρ, 1, 6, 9. sed Codex Urb. diversum facit.
- ¹⁷ Αἰτισμός Fr. VIII, 9.
- ¹⁸ Αἰτραμνότης τῶν αἰτραμάτων πρὸς τὴν βλάστησιν c. pl. 4, 3, 2.
- ¹⁹ Αἰτραμνόν, τὰ τεράματα καὶ αἰτραμνα πῶς γίνεσθαι c. pl. 4, 12.
- ²⁰ Αἰλακτικὸν πέλαιος Fr. V, 41.
- ²¹ Αἰτωδῶδης γῆ c. pl. 3, 23, 2. ubi erat αἰτωδῶδης, nota. ἀήρ Fr. IV, 22.
- ²² Αἰμιζῶ, τὴν γῆν αἰμιζέειν c. pl. 2, 4, 11. τοῦ ἡλίου διαχέοντος τὸ ὕγρον ἢ αἰμιζόντος Fr. V, 41. αἰμιζόντος αἰ τοῦ σώματος Fr. IX, 2.
- ²³ Αἰμις ἢ ἀπὸ τοῦ ὕδατος c. pl. 5, 6, 5.
- ²⁴ Αἰτωδῆς, ἐπὶ τῶν αἰτωδῶν c. pl. 3, 16, 4. nota.
- ²⁵ Αἰονος καυλὸς τῆς σμίλακος 3, 18, 11. αἰονώτατος ἢ φιλικῇ 5, 6, 2. sed ibi Urbinas rectius εὐτοκρότατον habet.
- ²⁶ Αἰετος, αἰετον κήκειν τοῖς τὰ σχήματα λήγουσιν, ἢ τῶν ὁμοίων διαφορὰ c. pl. 6, 2, 4.
- ²⁷ Αἰρακτυλῖς inter φυλλόξανθα καὶ ἀκανώδη 6, 4, 3. describitur 6, 4, 6. a quibusdam φόνος vocata Ibidem. χυλὸς αἰματώδης τῇ ἀτρακτυλίδι καλουμένη ἀνὰ θῆ 9, 1, 1. Annot. p. 489. In altera editione Sprengel Carthamum Creticum, a Sibthorpio leucocaulum vocatum, comparavit. Nomen ἀτρακτυλῖς plures hodie plantae spinosae in Graecia habent.
- ²⁸ Αἰτραφῆς, ἀτραφῆ καὶ χεῖρα γίνεσθαι c. pl. 2, 6, 4. ubi erat ἀτραφῆ.

* *Ατροφή* erat c. pl. 2, 6, 4. ubi *ατροφή* desit.

* *Ατροφος*, opp. *τροφίμος* c. pl. 6, 4, 7.

* *Ατροφῶ*, *ατροφεῖ* τὸ μὴ κρατοῦν *μηδὲ πείττειν* c. pl. 5, 9, 9.

* *Αντίλιβος* est 2, 3, 3. sed οἱ *ἀντίλιβοι* χαλεπώτεροι ἢ αἱ *ἀκρίδες*, καὶ τούτων μάλιστα οὗς καλοῦσι βρούκους, eorum generatio non αὐτόματος Fr. XIV, 4. Arcadius p. 46. *ἀντίλλαβος*, ἕπερ οἱ Ἀττικοὶ παραλόγως ὀξύνουσι.

* *Αυαίνω*, *αυανθίσσης ἱλαίας* c. pl. 5, 13, 4.

* *Αυανσις*, 1, 2, 4. 1, 9, 7. ubi editum erat *ἀνθισσις*, in nostra βλάστησις, Codex Urbinas *αὐανσις* habet. *αὐανσις* αἱ γῆραι καὶ δι' ἀσθενίαν c. pl. 5, 12, 1, 5, 13, 4.

* *Αὐγῇ*, *αὐγῇν* τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου Fr. III, 5. *αὐγῇν* τοῦ πυρός συναθροῖσθαι 19. ἡλίου αὐγαί οἶον ἐκλείποντος χρώμα ἔχουσι Fr. VI, 1, 13. *ὀλίγων* τῶν αὐγῶν προσπιπτούσων Fr. 20, 3. τοῦ ἡλίου ἀσθενεῖς 8. ἡεροειδεῖς 10. αἱ τοῦ πυρός, eadem τὸ ἀπὸ πυρός φῶς dicuntur 12. φωτὸς 18. *σκληρὰ ἢ μαλακῇ* — τῶν λύχνων αὐγαί *Ibulem*. τοῦ μέλανος 22.

* *Αὐδρος*, vide *Ἀνδρος*.

* *Αὐλαξ*, μόνον αὐλακος διοριζούσης 8, 8, 7. αὐλακος μόνον διοριζούσης c. pl. 4, 12, 1. et 5.

* *Αὐλῇ*, φέται περὶ τὰς αὐλὰς 6, 5, 3.

* *Αὐλος*, oppos. ὑλώδης c. pl. 1, 5, 2.

* *Αὐλὼν*, δ, τόποι κοῖλοι καὶ αὐλῶνες 4, 14, 12. τῶν τόπων δσοι κοῖλοι καὶ αὐλῶνες c. pl. 5, 12, 7. ἐν ὅσῃς ὄρη ὑψηλὰ καὶ αὐλῶντες εἰσι Fr. VI, 1, 3. αὐλῶν cavae Syriae qualis 2, 6, 5. ἐν ᾧ καὶ τὰ φοινικόφυτα τυχάνει. — τὸν αὐλῶνα δὲ τοῦτον λέγουσι τοὺς Σύρους, διὰ διατείνει διὰ τῆς Ἀραβίας μέχρι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ πολλοὺς

φασκεῖν ἐκλήθηναι· τοῦτον δὲ ἐν τῷ κοιλωτάτῳ περιμένει τοὺς φοίνικας. De eodem αὐλῶνι τῷ περὶ Συρίαν 9, 6, 1. balsamum ibi nascitur. et 9, 7, 1. ibi πεδίον πολὺ καὶ καλόν. Situs inter Lihanium et alium montem accurate describitur, et negatur Antilibanum recte dici a quibusdam alterum montem: ubi Codex Urbinas addit δ γὰρ Ἀντίλιβανος μακρὰν ἔχει τοῦ Λιβάνου. Tamen Strabo, qui in scriptorem falsum incidisse videtur, qui regionem a se non visam male descripsit, eadem aromata memorans libro 16. p. 327. de Libano et Antilibano: ἀπολείποναι δὲ μεταξὺ πεδίον κοῖλον, πλάτος μὲν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ διακοσίων σταδίων, μήκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν μεσόγειαν ὁμοῦ τι διπλάσιον. Διαρρεῖται δὲ ποταμοῖς ἄρδουσι χώραν εὐδαίμονα τε καὶ ἀμφοροῦν, μεγίστῃ δὲ τῷ Ἰερδάνῃ. Ἐκεῖ δὲ καὶ λίμνη, ἣ φέρει τὴν ἀρωματίζτιν οὐρίον καὶ κάλαμον· ὥς δ' αὖτως καὶ ἔλ. Καλεῖται δὲ ἡ λίμνη Γεννησαρτίτις· φέρει δὲ καὶ βάλαμον. Cuius notitias errores convicit nuper interpres doctus Letronne p. 216. Toini V. Plinii locum annotatio nostra p. 737. posuit.

* *Αὐλωνίσκος* 9, 7, 1. idem qui postea αὐλῶν dicitur.

* *Αὕξη*, ἅμα τῇ εἰς βάθος αὕξη c. pl. 5, 16, 2.

* *Αὕξητις* εἰς μῆκος καὶ βάθος 1, 9, 1.

* *Αὔος*, τὰ αὐῆ τε καὶ τὰ τρώσανα c. pl. 3, 2, 2. ubi erat ταῦτά τι.

* *Αὔρα* ἀπὸ τῶν ποταμῶν Fr. V, 25. 26. πνεύματα πόντια καὶ αἱ αὔραι 8, 6, 6. diversae a ventis σκληροῖς καὶ διατόνοις c. pl. 2, 3, 1. Apud Homerum αὔρη est, igitur prosaice αὔρα.

* *Αὐστηρία* c. pl. 6, 12, 6.

Ἀνταρκίω, τὸ πάντας δυνάμετον — ἀρκεῖν δένδρον 4, 13, 5. de frugibus est 8, 6, 1. sed utroque loco Urbinae ἀνταρκεῖν habet.
Ἀντάρκης, **αὐτάρκη** τινὰ μύλον καλοῦμεν, διὰ τὸ μὴ μέγνυσθαι Fr. II, 53.
Ἀντοστής, **αὐτοστής** **αὐαίνονται** 3, 7, 1. **αὐτοστής** **σνακίπτειν** τὸν γύρον c. pl. 3, 12, 1. ubi erat τῷ αὐτῷ ἔπει. **αὐτοστής** opp. τῷ ὕστερον ἔπει c. pl. 4, 8, 5.
Ἀυτόθεν, οὐκ αὐτόθεν ἐκ στασίμου πνεύματος τὰ πάθος c. pl. 5, 12, 11.
Ἀυτόματος, θάττον ἀπ' αὐτομάτων παραγίνεται c. pl. 1, 1, 2. ubi fortasse αὐτομόλων fuit. Si singularis esset, possis defendere exemplo Aristotelis de Partibus 1, 1. ἔνια γὰρ καὶ ἀπὸ ταυτομάτου γίνεται ταῦτά τοις ἀπὸ τέχνης.
Ἀυτοτελής, οὐδὲν φρεται ἐκ τοῦ ἁλμυροῦ, οὔτε αὐτετελής οὐδὲν c. pl. 6, 10, 2.
Ἀυτοφυής, ἐκ τῶν αὐτοφύων c. pl. 3, 1, 1.
Αὐχμῶ, **αὐχμῶ** ἄπαντα 4, 10, 7. sed **αὐχμῶντες** est 8, 10, 3.
Αὐχμηρὰ **χωρία** καὶ **πιτρώδη** 9, 11, 10. oppo. **ἐπομβροῦς** c. pl. 3, 12, 4. et 6. **αὐχ.** καὶ **θερμὴν** c. pl. 3, 12, 6. et 3, 13, 1. seqq. **αὐχμηρὸν** καὶ **ἀλαμπές**, opp. **λαμπρὸν** καὶ **σίλβον** Fr. 20, 14. Vide **αὐχμῶδης**.
Αὐχμῶδης, **χωρία** **αὐχμῶδιστέρα** τοῖς τόποις 8, 1, 6. — **δεσι** καὶ **λεπταῖς** c. pl. 3, 9, 2. **αὐχμῶδης** καὶ **ἀνυδροῦς** c. pl. 3, 10, 1. **σιερεὰ** καὶ **αὐχ.** c. pl. 3, 11, 1. καὶ **ξηραῖς** c. pl. 3, 13, 4. et saepius. **φύλλον** **αὐχμῶδης**, opp. **ποώδης** 6, 2, 5. sed ibidem **φύλλον** **αὐχμηρὸν** et **τραχὺ** videtur opponi τῷ **λείφῳ**.
Ἀφάκη, ἡ, legumen, ἐν ταῖς ἀφάκαις ὁ πελεκίνος γίνεται 8, 8, 3. οἱ λοβοὶ ἀκάλουθοι τοῖς σπέρμασιν εἶσιν, οἷον οἱ μὲν ἐπιπλάττεις, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ καὶ τῆς ἀφάκης 8, 5, 3. ταχὺ κόπτεται 8, 11, 1. φακοὶ καὶ

ἀφάκαι **ζωογονοῦνται** c. pl. 4, 15, 4. Lathyrum Aphacam in Theophrasto et Dioscoride 2, 178. interpretatur Sprengel, in altera editione Theophrasteam omisit. Consentit Stackhouse. In locis de legumine nulla est scripturae varietas in libris scripta, sed in herba ea, quae ad Syngenesin Linnei pertinet, pluribus in locis Codices optimi ἀπάκη vel ἀπάκη offerunt, cui Editores recentiores ἀφάκην substituerunt. Loca posita habeo sub nomine **Ἀπάκη**. Legumen ab odore recte iam olim Bodaeus distinxerat, sed nomen utriusque contra librorum scriptorum fidem omnibus in locis confudit; uno tantum in loco p. 811. posuit suspicionem, libro octavo ἀπάκην substituendam esse ἀφάκην. Is primus libri septimi ἀπάκην cum dente leonis comparavit.

* **Ἀφαλμος**, cf. **ἔφαλμα**.

* **Ἀφανισμός** ἄστρον Fr. VI, 1, 2.

* **Ἀφάκη**, **ἀειφύλλος** 1, 9, 3. 3, 3, 3. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. **συναναβλαστῇ** τῷ **δμογενεῖ** ἡμίφω 3, 4, 2. nota p. 146. **δίκασπος**, quando primum atque alterum fructum maturet 3, 4, 4. nota p. 149. ligni usus 5, 7, 7. Plinius 13. c. 22. s. 41. semel ex hoc loco nominavit. Dalecampius in H. P. I. p. 158. nihil definit, C. Bauhinus sub Philyca cum rhamno alaterno nominavit, Stackhouse rhamnium alaternum interpretatur, idem **φιλύκην** alaternum, quanquam dubitabundus, interpretatus, Sprengel philyream angustifoliam. Convenit **ἀειφύλλα**, ceteras notas definire non licet. Certe fructus gemini disconveniunt, monente Linkio in disputatione de genere Philyreae inserta libro Jahrbücher der Gewächskunde, Berolini edito 1818. Vol. I. P. I. p. 150.

Ἀφανίζω 1, 9. 6. 3, 19. 9. 4, 2, 11. 8, 8, 5. 8, 10, 3. τῶν δένδρων τὰ ἀφανιζόμενα c. pl. 1, 4, 5. ἀφανισθῆναι τὰ δένδρα c. pl. 2, 10, 2. ἀφανιζόμενας ῥίζας c. pl. 5, 9, 3. *nota.* ὅσα πολυκαρπύσαντα — αἰνούνται 5, 11, 1.

Ἀφελκῶ, οὐκ ἂν ἀφελκῶσι τὴν ἀμνυδαλὴν 9, 1, 5. ubi erat ἀφελκῶσι. *nota.* ἀφελκοῖ τὸν χρώτα Fr. 4, 32. ὅταν ἀφελκώσεως τῆς πύκνης ἢ δᾶς ἔξαιρσθῇ — εἰς τὸ ἔλκωμα 9, 2, 1. ἀφελκῶσι καὶ τὰς τερμίνθους *Ibid.* ubi vulgo ἀφελκῶσι est. σύμφυτον ἅπαν ζῶν τῷ ζῶντι, ὅταν ἀφελκώσῃ c. pl. 5, 5, 2.

Ἀφελκῶσις c. pl. 5, 5, 3.

Ἀφισχυλοῦσθαι τὸ ὠκισθαι c. pl. 5, 7, 2.

Ἀφισχίζω 9, 2, 5. *nota.*

Ἀφῆθῶ, vide ἀπῆθῶ.

Ἀφία, ἡ, ἕνα τῇ βλαστήσει τὸ ἄνθος ἀφῆσι 7, 7, 3. *nota* p. 60. Suspicionem de ἀφῆσι permutata posuit etiam Stackhouse in Annot. p. 314.

Ἀφιδρώσις, οἱ τὰς ἀφ. ποιούμενοι Fr. IX, 22.

Ἀφῆμι τὸ ἄνθος 7, 7, 3. τοὺς κανίλους saepius, sed ἴσως κανίλους 9, 13, 5. ὃ ἥλιος ἰδυόμενος τὰ πνεύματα ὅτε μὲν κατέπανταν, ὅτε δὲ ἄσπερ ἀφῆκεν Fr. V, 17.

Ἀφιστῆμι, πῆξαντας τὰς θύρας ἀφιστᾶσι 5, 3, 5. nisi ἀφιστᾶσι. *nota.* ἀποστῆναι τὴν πόλιν εἰκέλει 5, 8, 2. ἀφιστᾶς τὸν φλοιδόν c. pl. 3, 3, 2. ἀφιστᾶσα τὸν φλοιδόν c. pl. 3, 18, 3. ἐκληθῆναι καὶ ἀφιστᾶσαι ὃ φλοιδός c. pl. 5, 15, 6.

Ἀφλεβός, ἔβλα ἀφλεβῶ 1, 5, 3. ἀφ. καὶ αἶμα φύλλα 8, 3, 1.

Ἀφλέγματος παντός τραύματος Fr. 4, 35.

Ἀφορῶ πῶς ὁρᾶται 4, 4, 8.

Ἀφορίω, ἀφορίζω καὶ ἀναστρέφω 4, 16, 6. *nota.*

Ἀφορίζω, ἱκανῶς ἀφορίζεται τὰ ποτα εἰ, μέρη καλεῖν 1, 1, 1.

ἀφορισμένην μήτραν 1, 8, 2. ἀφορίζοντα, καθ' ἑκαστον τὸ χρησίμον 5, 7, 1. ταῦτα ἂν ἀφορίζοιτο ὃ φάσκων c. pl. 3, 3, 2. ὅλας οὐδὲν ἀφορίζειν Fr. 1, 3.

Ἀφορισμός, τοὺς ἀφ. τῷ τύτῳ ληπτέον 1, 3, 5. πᾶς ἀφ. ὁμοίως 9, 2, 1. ἀφορισμός ἐν δυοῖν ἐστὶ c. pl. 3, 14, 2.

Ἀφροδισιάζω, ἀ—ζόντων Fr. IX, 6.

Ἀφρός, πολλὰ βάπτειται ἀφρός Fr. 20, 21. num aphronitro?

Ἀφύλλανθες ἐπιγεῖοφύλλον 7, 8, 5. *nota.* Scripturam Codicum omnium editiones recentiores mutarunt in φύλλανθες, quod vocabulum tanquam herbae (πῶδους) alicuius peculiare nomen interpretari viri docti sunt conati. In Plinio, qui hunc locum exscripsit, *phyllanthos* editum. Equidem in annotatione vocabulum transpositum censui ad ἄνθεμον referendum esse, cui opponatur ἄνθεμον alterum τὸ φύλλανθες, quod interpretor de flore quasi φύλλανθες dictum, quod petalis florem internum cingentibus careat. Ita in notitia typhae 4, 10, 5. Dalecampius τῷ ἀφύλλον εἶναι mutari voluit in ἀφύλλανθες εἶναι, quem plerique omnes interpretes hucusque sunt secuti. In hac opinione equidem etiam nunc persisto, sprete Plinii auctoritate, quia τὸ φύλλανθες ἄνθεμον sensum commodum non habere videtur, nisi τὸ ἀφύλλανθες opponatur. Proprium autem genus herbae eiusdem nominis aliunde ignoramus. Stackhouse cum Sprengelio omisit nomen, sed in annotatione cum Bodaeo φύλλανθες scabiosam arvensem interpretatur propter foliosum florā flosculum. Mea igitur e sententia scribendum ἄνθεμον τὸ ἀφύλλανθες, ἄγχουσα, πῶα, ἀνεμώνη, ἀπαρχία et cetera.

Ἀφύταλος ἀμπέλος c. pl. 3, 15, 5.

Ἀχαΐδι, ἐν, τῆς Πελοποννήσου 8, 9, 1. ἐν Αἰγαίᾳ 9, 15, 8. de eadem re. ἐν Ἀχαΐᾳ περὶ Καρύναιον 9, 18, 11.

Ἀχανῆς, διὰ στενοῦ καὶ ἀχανοῦς πύλῃ Fr. V, 25.

Ἀχαρνὸς κιστὸς λευκόκαρπος 3, 18, 6. *Stumiae Thebaui epigramma* in Sophocleum *Analect.* l. p. 168. *Βλασιὸς Ἀχαρνίτης* κιστὸς ἔριψε κόμην. Antipatri Thessalonici. in Aristophanem T. II. p. 115. *Ἀχαρνέος* κιστὸς ἐπὶ χλοερῶν πουλὺς ἔσσισι κόμην.

Ἀχάτης, καλὸς λίθος ἀπὸ τοῦ Ἀχάτου ποταμοῦ ἐν Σικελίᾳ, πωλεῖται τίμιος Fr. 11, 31. nota.

Ἀχείμαντες c. pl. 2, 12, 4.

Ἀχιλλῆς c. pl. 3, 21, 3. λευκὴ καὶ μέλαινα ἐρυσιφώδης, ὀφθαλμοὺς ἔχει τὸν στάχυν c. pl. 3, 22, 2.

Ἀχλὺς, ἐπὶ τῶν πυκνῶν ἐπιφωτίζεται τὴν ἀχ. Fr. 20, 20. ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν 7, 6, 2.

Ἀχλύδω, ὃ ἀπὸ ἀχλύουμένος κατὰ πυκνότητα ἢ μονότητα ἢ κατὰ θερμότητα καὶ ψύξιν Fr. V, 35.

Ἀχολον νήπεινθες 9, 15, 1.

Ἀχράς 1, 4, 1. 1, 8, 2, opposita ἀπὶ ὡς ut agreste genus 4, 13, 1. ἐν τοῖς ἀφῶδρα θέρμοις non provenit, ut in Aegypto, ut etiam μηλείαι καὶ ἄπιοι c. pl. 2, 3, 6. ὄψιμος 1, 9, 6. ἄπιοις οὗτα degenerat εἰς μοχθηρὰν ἀχράδα 2, 2, 5. ἀχράδων γένος τι 3, 4, 4. ὄψ' αὖ ἀχράς hieme fructum maturat 3, 4, 4. ἡλικίας καὶ διαθέσεως ἢ διαφορὰ, καθάπερ καὶ τῆς ἀπίου πρὸς τὴν ἀχράδα 3, 18, 7. cum sorbo et glande ὄψι λαμβάνει τὴν οἰκίαν ὑγροτητα c. pl. 2, 8, 2. πεπαλτασθαι δύναται ἀραιροθέντα, ut sorbo, *Ibidem*. ἑρπύτης τῶν ἀχράδων καὶ βαλάνων c. pl. 1, 17, 7. *Ἀχρεὸς cognatum esse*

videtur, quod in *Odyssaea* similiter aliqui ἀπίου γένος ἀχρίον interpretati sunt.

Ἀχρήσιμος, ἡ λεπτότης — μὸς εἰς τὸ θρασυρίειν c. pl. 6, 19, 3. sed ibi liber Urbinas οὐ χρεσίμους habet.

Ἀχρεῖς οὐ ἐφίκεται 5, 1, 8. πεπανθῶσι c. pl. 3, 16, 3. ἀχρεῖς ἂν ἀνίσχη Fr. V, 61. ἀχρεῖ οὐ ἂν c. coniunct. est 2, 5, 4. ubi et μέχρη οὐ ἂν. Sed 2, 5, 5. ἀχρεῖς οὐ ἂν Codd. 4 mutant in ἀχρεῖ et Urbinas ubique ἀχρεῖ οὐ praefert, quod solum Phrynichus cum aliis probat. Cf. Lobeck ad Phryn. p. 14.

Ἀχροῖα, opp. εὐχροῖα Fr. IX, 39.

Ἀχροός, contr. ἄχρους, comp. ἀχρουσίαιρα 3, 11, 5. 6, 6, 6. *Fragm.* 20, 39.

Ἀχρωματιστὸν μύρον Fr. 4, 31.

Ἀχύνω, inter herbas spicatas, plures habet species 7, 11, 2. ubi χύνω editum, sed illud nomen tenent Codd. omnes cum Aetina. Potest videri idem esse, quem Dioscorides 4, 43. φοίνικα nominavit, ab aliis vocatum ἀγγίωμα tradens. Vide annot. p. 598. et p. 616.

Ἀχύνον τὸ πύρριον ἥδιον τοῦ χρεῖνου 8, 4, 1. ἄχυνον χυμένον bis c. pl. 4, 12, 8. ubi πέλινος sequitur 9. πλῆθος τοῦ ἀχύνου 5, 6, 12.

Ἀψίνδιον 4, 5, 1. 7, 9, 4. Ponticum aves pingues facit et fel minuit 9, 17, 4. cultura fit ὑδαρῆστορον c. pl. 3, 1, 3. ἥτερον πικρὸν μὴ ταισικαρπὸν c. pl. 6, 4, 3. Quod de Pontico narrat Theophrastus, in Dioscoride 3, 27. ad marinum translatum legitur: *λεπαινεται δὲ μέλιτα τὰ πρὸς ταῖς τιμύμενα*. Artemisium absinthium plerique omnes comparant.

Ἀψίδες Fr. 4, 18.

Ἀψίδια ὕδατα c. pl. 2, 2, 2.

B.

Βαβυλών, περί Βαβυλώνα φασί τὰς κριθὰς καὶ τοὺς πυρεοὺς ἐπὶ τῆς ἁλῶς πηδῶν 8, 11, 4. Fr. III, 44. τὸ περί Βαβ. τῇ ἀνάνθῃ ἐπισπαιρῶμενον c. pl. 2, 17, 3. Babylonii salibus utuntur, non stercore, in palmarum cultura 3, 17, 4. ἐν Βαβυλώνι 2, 3, 2. ὅπου μὴ ἔσται ἡ χώρα ἢ σπανίως 8, 6, 6. ἐπικυροῦσι δις τὸν οἶτον 8, 7, 5. Βαγῶν τοῦ παλαιοῦ κῆπος περί Βαβυλώνα 2, 6, 7. ἀπὸ τῶν περί Βαβ. ποταμῶν αὐραὶ οὐ γίνονται Fr. V, 25. **Βαβυλωνίος**, παρὰ τοῦ Βαβυλωνίων βασιλέως Fr. II, 24. **Βαγῶν** τοῦ παλαιοῦ κῆπος περί Βαβυλώνα 2, 6, 7. **Βαδίω**, εἰ διὰ τοῦ πυρὸς βαδίζοντες Fr. III, 57. *nota.* **Βάθος**, κατὰ βάθος pluribus in locis, ubi κατὰ βάθος editum, rectius Urbinas habet Hber, 1, 6, 3. 1, 6, 9. I, 6, 12. 3, 6, 4. 3, 10, 4. 3, 12, 9. 3, 15, 9. 4, 7, 6. 6, 5, 1. 6, 7, 4. 7, 2, 3. ὅπως κατὰ βάθος ᾠδάνται c. pl. 3, 8, 1. 7, 2, 7. α. β. ἰούσης τῆς ῥιζῆς c. pl. 1, 18, 1. et 2. 2, 9, 1. ἅμα τῇ εἰς βάθος αἰθερ c. pl. 5, 16, 2. 6, 11, 8. βλάστην Med. habent, ubi βλάστην editum. αἰθερικά εἰς μήκος καὶ βάθος 1, 9, 1. 5, 1, 8. δ κατὰ βάθος ἀρσάας c. pl. 3, 20, 5. 4, 8, 3. Fr. XII, 11. κατὰ βάθος c. pl. 4, 7, 3. 4, 8, 3. εἰς βάθος καταβάλλουσι τὸν οἶτον c. pl. 4, 13, 7. ἐπὶ τὰ βάθος τὴν ρίζαν ἔχουν 5, 17, 4. **Βαθυάγκη**, περί τὰ βαθυάγκη 3, 11, 4. ubi βαθύα editum, Edd. pr. βαθύακια habent. **Βαθυάγκιον καὶ εὐγύγιον χωρίον** 4, 11, 9. c. pl. 1, 18, 1. eadem ibidem βαθύα. **Βαθύω**, βαθυοῦσθαι τὴν λίμνην 4, 11, 3. βαθυομένης τῆς λίμνης Ibidem.

Βαθύρριτος, μετέωρα καὶ οὐ βαθύρριτα c. pl. 1, 3, 4. et alibi, **Βαθύς**, βαθύεια γῆ c. pl. 1, 18, 1. eadem ibi βαθύγειος.

Βαθύσκιος, vide βαθυάγκης.

Βαθύσματα τῆς λίμνης 4, 11, 2. et 9.

Βάκτρα, ἐν Βάκτροις 4, 4, 7. περί τὴν Ἀσίαν πόρρω Βάκτρων ἐν τινι τόπῳ genus tritici magnitudine olivae nucleis 8, 5, 5. ὅπου μὴ ἔσται ἡ χώρα ἢ σπανίως 8, 6, 6. **Βακτριανὰι σμάραγδοι** καλούμεναι Fr. II, 25. ἐκ τῆς Βακτριανῆς πρὸς τὴν ἐρήμῳ 35.

Βαλανίον, τὰ ἀλειπτήρια καὶ βαλανία θερμότετα χειμῶνος Fr. III, 13.

Βαλανηρὰ σπέρματα 1, 11, 3. — ῥόν καρπὸν 3, 17, 1.

Βαλάνιον ἔλαιον Fr. 4, 29.

Βάλαρος, κανὺς σαρκώδης 1, 5, 3. *nota.* **Λιὸς βάλαρος** succum melleum habet 1, 12, 1. 3, 2, 4. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. florere aliqui negant 3, 3, 8. fructum ἐν ἔλνῳ ἀπαρῶσαι ἔχει 3, 10, 1. Locum 3, 3, 1. Macrobius aliter scriptum legit atque ita laudavit Saturn. 2, 14. ἴδια δὲ τῶν ὀρειῶν, ἃ ἐν τοῖς πεδίοις οὐ φέονται, τερεβινθος, πῖρος, φιλέκη, ἀφάκη, καρία, ἣ καὶ λιὸς βάλαρος. unde arguit, iuglaudem etiam λιὸς βάλαρον dictam fuisse. Vulgati libri φιλέκη, τερεβινθος, et sine vocibus insitiis ἣ καὶ habent λιὸς βάλαρος. ἀχράδων καὶ βαλάνων c. pl. 1, 17, 7. glandium Gaza. ταῖς βαλάνοις ἐπὶ τῷ ἄνθρωπῳ ἡ πικρία 6, 10, 7.

Βάλαρος Αἰγυπτία describitur 4, 2, 6. cortex fructus ad unguentorum compositionem adhibetur. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς βάλαρον τῆς Αἰγυπτίας καὶ Συρίας Fr. 4, 15. et 19. *nota.* τὸ μύρον τῆς Αἰγ. βαλάνου 69.

Βαλανώδης, τοῖς βαλανώδεσι c. pl. 4, 3, 4. τῶν βαλανῶδων σπέρ-

μάτων ἔκφυσις c. pl. 4, 7, 7. nota.

Βάλλω, τὸ πολυπόδιον μετὰ τὰ ὕδατα αἰεὶ βάλλει 9, 20, 4. pro ἐκβάλλει, id est ἐκβλάσταιναι. Vide ἐκβάλλω.

Βαλοῖμον δάκρυον 9, 1, 2. τὸ ἐν Συρίᾳ β. 9, 1, 7. historia et descriptio 9, 6, 1. seqq. τοῦ βαλοῖμον δ' ὁπός, τὸ καρπῖον, τὸ ξύλον Fr. 4, 32. nota. Pausanias 9, 28, 2. μέγεθος κατὰ μυρσίην· θάμνον τὰ βάλλοσάμ' ἐστὶ, φύλλα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὴν πόαν τὸ σύμφουχον. In Paradyso Heraclidis Alexandrini edito Parisiis anno 1503. in vita Isidori c. 1. folio 4. verso de Ammonone nitriote haec referuntur: *ille autem insisteret operi in ortulo, quem colebat, et balsamum ea qua peritus erat arte conficeret. Quod tamen balsamum multo labore ad imaginem vinearum et plantatur et colitur et putatur.*

Βαρὺς, βαρύτερον ἔχουσι τοῖς νοτίοις αἱ ἄνθρωποι καὶ ὀδυρωτέρον Fr. V, 56. τὴν χέδροπα βαρύτερα πρὸς τὰς τροφάς τοῦ αἵτου c. pl. 4, 9, 1.

Βαρύτες τῆς τροφῆς c. pl. 4, 9, 4.

Βασανίζω τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἀργυρον Fr. II, 4. ἡ βασανίζουσα τὸν χρυσὸν λίθος 45.

Βάσανος παρατρίβεισθαι πρὸς τὰς βασάνους Fr. 20, 16.

Βασίλειη ἄκανθα, καρύα, vide sub his vocibus.

Βάτος, δ, nam 3, 18, 2. ubi τῆς βάτου editum, Urbinas liber rectius τοῦ habet. Hippocrates Morb. Mul. p. 639. μόρα τὴν ἀπὸ τοῦ βάτου τὰ ἐρυθρὰ habet. βάτου folia permanent 1, 9, 4. ubi inter θανυώδη nominatur. Folia rubi παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ τῶν πλαγίων 1, 10, 6. Plinius 16. c. 24. s. 38. rubo spinosa cute folia. δ' ἄκανθα δὲ 1, 5, 3.

quod de omne intelligitur 3, 18, 3. πλεῖον γένη 3, 18, 4. δ' μέγιστος βότρυς κατ' αἶκρον 3, 18, 12. alicubi ἐνυδρος ἢ πάρυδρος 4, 12, 4. ὅψε καὶ κατὰ μέρος παπαίνονται c. pl. 1, 17, 8. σχολιῆς βάτου ἄγρια καὶ ἀναλεκτα II. p. 61. βάτου καρπὸν τριχρόματον memorat Oraculum apud Apollodorum biblioth. 3, 3, 1. et Hygin Fab. 13. ubi pro arbori moro Muncker rubi moro scribi voluit. In Plinii loco 16. c. 21. Harduinus dedit non decidunt autem et in fruticam genere cuidam rubo et calamo. sed recte Editiones veteres quibusdam habent, ut locum posui p. 52. De generibus dictum in Annotatt. p. 257. Rectum, ὁρθοφυῆ, rubum Idaeum, χεμαλβάτον rubum caesium interpretatur Sprengel, addens ex 1, 9, 4. rubum fruticosum propter folia permanentia. De κυνοσβάτῃ vide sub hac voce, et locum Phaniae sub voce Συκάμινος.

Βαίραχος, βάτραχοι· μᾶλλον ἡδοναίς Fr. VI, 1, 15. β. χλωρὸς ἐπὶ δένδρῳ, ἡδον VI, 1, 15. Fr. XII, 2. θαλάττιος XII, 2. οἱ μικροὶ βάτραχοι οὐχ ὕδονται, ἀλλὰ προφαίνονται μόνον Fr. XIV, 1. ἄλλο δὲ γένος ἐστὶ τοῦτο βαίραχων παρὰ τὸ ἐν ταῖς λίμναις καὶ τοῖς τέλεισι Ibidem.

Βαφὴ πρόφυετος 4, 6, 5. τὴν αἰθήρια τὴν βαφὴν ἀνίστη 5, 3, 3. omisso βαφὴν 5, 5, 1. δὲ τὴν τοῦ αἰθήρου βαφὴν ἀνίστη c. pl. 1, 22, 5.

Βερέθρον, τὸν βερέθρων φερχθέντων 3, 1, 2. nota. τοῦ βερέθρου — τος 5, 4, 6.

Βερκυντίας ἄνθος Fr. V, 61. nota.

Βῆξ, τοὺς βῆχας 3, 18, 3. sed ibi Urbinas liber τὰς habet 9, 18, 1. βῆχα ξηρόν 9, 13, 2.

Βία, πρὸς βίαν χιμύων c. pl. 3, 23, 4.

Βιβλίον, τὸ βιβλία 4, 8, 4.

Βιβλος παπύρου 4, 8, 4.

Βίαι, λίθος θραυστός ὁ περὶ
βίνας ἐν τῷ μέταλλῳ, ὃν ὁ πο-
ταμός καταφέρει, καίεται, ὅταν
ἀνθρώποις ἐπιπεσῶσι Fr. II, 12.

Βιοτή, ὄρνιθες ἐν νήσῳ Fr. VI,
1, 17.

Βιώσιμος, ἀσθενούντος διημι-
νῶσθαι, εἰ βιώσιμος 2, 12, 1.
bis.

Βλάπτω, πρὸς τὴν ἔκφυσιν οὖν
ἐβλαψεν c. pl. 4, 12, 9. et
10. sed altero loco Urbinas
liber κακοθῆ habet pro βλαψῆ.

Βλαστῶ, βλαστοῖν γὰρ ἂν οὕτως
c. pl. 5, 4, 5. βλαστούντος c.
pl. 2, 17, 5.

Βλάστη, ἐπὶ τὴν βλάστην 9, 11,
11. in Codd. ubi βλάστησιν
editum. c. pl. 5, 16, 2. 6, 11,
8. nota.

Βλάστημα ἐπέτειον 1, 1, 9. τὰ
βλ. c. pl. 3, 14, 6.

Βλαστήσεις, αἱ μετ' ἀρχαίου
1, 15, 1. ἐπὶ ἀρχαίαι καὶ ἀρ-
χαιοῦ 3, 5, 4. οἷον καὶ γε-
νησθῶν diversa 8, 2. δένδρι-
ων γένων, praecipue nuchin,
ἀνάπλην 8, 2, 2.

Βλαστητικός c. pl. 1, 11, 4. ἔθα-
φος c. pl. 2, 4, 2. ἀρχαῖος βλα-
στητικός c. pl. 5, 1, 3. ubi 4.
sequitur ἀρχαί τοῦ βλαστάνειν
sed 5, 1, 12. γονίμου καὶ
βλαστάνος ἀρχῆς ἐστὶν οὕτως καὶ
βλαστικά 9, 4, 3. ubi Urbi-
nas βλαστητικά habet. ὥρας
βλαστικός Fr. 4, 63.

Βλαστοκοπία c. pl. 4, 14, 6.
ὑπὸ πνεύματος βλαστοκοπηθῆ
σιν c. pl. 5, 10, 13.

Βλαστολαγία, αἱ βλ. c. pl. 3, 2,
1. et 3, 16. toto.

Βλαυτός 1, 1, 2. ὄρθοι καὶ κα-
τακλυμένοι 3, 18, 8. μετώ-
ρος Ibidem. pro catuliculis 1,
6, 11. τὸν μέλλοντα βλαστῶν
αὐτὸς τις δακτύλῳ 4, 15, 1. τὰ
στεφανώματα καθ' ἑαυτὸν οὐδὲν
ὄλκας ἐν τῶν βλαστῶν, ὥστε ὁ
αὐτός c. pl. 1, 4, 3. ὁ αὐτός

anthonis 4, 4, 4. Vide in
Συκῇ Ἰνδικῇ.

Βλαστοφυεῖν c. pl. 1, 11, 7. sed
ibi Codd. βλαστογονεῖν.

Βλεπῶ, τὸν πρὸς τὴν ἀγορὰν
βλεπόντων — τὸν πρὸς τὴν ἀγορὰν
βλ. c. pl. 1, 13, 9. nota.

Βλήχρος, vide Βλήχρ.

Βλήχρ, βλήχρ 9, 16, 1. folium
dictamini Cretaei comparatur
cum succo: ubi Plinius pule-
gium vertit et Dioscorides 3, 37.
similiter γλήχρωνα comparat.
Annotat. p. 833. Mirabar, quid
sit, cur eundem plantam βλή-
χρον c. pl. 1, 7, 4. et 5. vo-
cant: τῆς βλήχρων ἀλόνες γε-
ριζόμεναι ἑστικὰς ἀρχὰς ἔχου-
σιν. ἀνδρὶ γὰρ περὶ τριτάτης.
Aristoteles in hac ipsa materia
γλήχρωνα appellat. Inter syno-
nyma γλήχρωνος Dioscorides po-
suit etiam βλήχρον. Cf. An-
not. p. 34. ubi inter cetera 7,
5, 3. γλήχρροι nominantur in
Codd. cum Scaligero γλήχρων
scripsit Stackhouse. Ceterum
formam accusativi γλήχρων ha-
bet Aristophanes Acharn. 861.
874. Lysistr. 89. Arcastum p.
16. τὸ δὲ γλήχρων ὡς καὶ βα-
ρύνεσθαι, εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ
διὰ τοῦ β, ὀξύνεται, et paulo
postea: τὸ δὲ τέρηρον, μήκη,
γλήχρων βαρύνονται. φυλάττον-
τα τὸ α ἐπὶ τῆς γενικῆς.

Βλίτον, τὸ τῶν λαχανωδῶν ἀπο-
καρπῶν καὶ ἐν τῶν πλαγίων 1,
14, 2. et 7, 3, 4. ubi est:
βλίτον καὶ ἀνδροφάγους καὶ
εὐθὺς περὶ ἑκάστον ὅσον πρὸς
καθήμενον ἔχει τὸ σπέρμα βο-
τανοῦσθαι. βλίττω οὖν ἔχει τὴν
μίαν ὅλκαν τὴν ὀρθὴν, ἀλλ'
εὐθὺς πολλὰς ἐξ αὐτοῦ καὶ
εὐπαχεῖς καὶ μακροτέρας τῆς
ἀνδροφάγους 7, 2, 7. ἢ τοῦ
βλίτου καὶ τῆς ἀνδροφάγους
καὶ τῶν τοιοῦτων ὅσων ἦν τῶν
ἐυλόγων 7, 2, 8. in supplē-
mento Urbinatis libri et paulo
post. βλίττω δὲ ὡς καὶ αἱ
τοῦ αἰμῶνος καὶ βλίτου καὶ
ἀνδροφάγους. Latium 7, 7.

de pluribus radicibus aliter vertit Plinius. Cf. *nota* p. 550. In loco isto Theophrasti Codices scripti omnes βλίτον habent. scribitur Munychione 7, 1, 2. tertio die germinat 7, 1, 3. βλίτον καὶ τεύλιον καὶ ἀνθαράξυς καὶ ἀνιμον ἐμφλοισπύσματα 7, 3, 2. γένη βλίτον πλείω οὐκ ἔστι 7, 4, 1. Loca de semine et radicibus pluribus omisit Bodaeus p. 745. Scriptura librorum scriptorum et editorum variatur inter βλήτον, βλίτον et βλίσιον. In Hippocrate de Morbis Mulierum, ubi est βλήτον τὴν βοτάειν ὡς γλώσσαν οὖσαν, blitum capitulum interpretatus in prima editione Sprengel in altera omisit, ubi Theophrastum cum amarantho blito comparavit, quod fecit etiam in altero Catalogo Stackhouse. Cui quomodo semen ἐμφλοισπύματα, ut ἀνθαράξυς, τεύλιον et ἀνιμον, conveniat, videant, qui amaranthum comparant. Theophrastus vocat ἐμφλοισπύματα, quae semen calyci immersa, ut beta, aut connata, ut blitum et atrephyx. Lin., habent.

Βλοσυρός, βλοσυρά καὶ βορβορώδης πίττα 9, 2, 3. ἐν βλοσυρώτεραις καὶ σωματωδέστεραις ὄλης c. pl. 6, 12, 5. ἔατ ἐν τροφῇ πλείων καὶ βλοσυρωτέραις καὶ ἀπὸ τὰ λευκῶν, καὶ αὐτὰ καὶ τὰς δαμῶς ἔχει παραπληγίας, βαρείας καὶ θολείας 6, 14, 2.

Βοηδία, locus in Boeotia 4, 11, 3.

Βοηδομῶνος μῦθος ἐπ' ἀρεταῶν 4, 11, 4.

Βοηδία, βοηδίη καὶ ταῦτα 9, 16, 2. nata.

Βοηδήσιμος 9, 16, 7.

Βοηδία, vide in περιβοηδός.

Βόδυρος 4, 2, 2. 9, 3, 2.

Βοιωτία πῆξις τῶν δένδρων c. pl. 5, 12, 23. οἱ ἐν τῇ Βοιωτία παρτοὶ βαρεῖς ἐκλεχόμενα σοῦ

ἀίματος καὶ πλεῖον τῆς τροφῆς 6, 13, 4.

Βολβίτη 7, 13, 9. *nota* p. 631.

Plinius 20, 9, s. 41. Bulbinem Graeci vocant herbam porraceis foliis, rubicundo bulbo. Matrona parodus Athenasi 2: p. 247. Schw. bulbinas tanquam albiissimas praedicat: atque eundem colorem indicant sequentia Theophrasti verba. Anthericum graecum coniecit Sprengel, scillam unifoliam Stackhouse.

Βόλβιτόν vel βόλιτον περιπλάττειν 5, 5, 6. ἐν βολίτῳ φινεύειν 2, 4, 2. *nota*. unde βόλιτον priore loquoe in loco praefero. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 357.

Βολβός, δ, caulis pars terra condita 1, 6, 9. radix λευκωρώδης 7, 9, 4. χιτῶνας πλείων καὶ γλισχροῦτά τινα ἔχει ἢ ὅλῳ τοῦ βολβοῦ καὶ τῆς σούλης c. pl. 1, 4, 1. folia 7, 13, 1. cultura 7, 12, 2. caulem magnum habet 7, 13, 2. ex eodem semine non omnes eodem anno germinant 7, 13, 5. c. pl. 4, 6, 1. genera bulborum plura 7, 13, 8. bulbi flore non albo 7, 13, 9. τοῦ βολβοῦ ἢ πικρία ἐν τῇ καλομένη κορυφῇ 6, 10, 7. Bulbum edulem Dioscoridis Sprengel cum Sibthorpid comparat cum hyacintho comoso, cuius radix edulis hodieque in Graecia comeditur. Sed folia παχέως σίναε convenire non videntur.

Βολβός ἐπιφοδός 7, 13, 8. *nota* p. 630. παραδός. Ἰδὲ αὐτὸς. Ibidem: *nota* p. 631. Hyacinthum Peruvianum dubium comparat Stackhouse. Cf. Clusii Historia p. 173.

Βολβοῦ κώδων quando floret 6, 8, 1. *nota* p. 532. Codices nihil variant. Bulbocodium verum comparant Sprengel et Stackhouse. Ibidem: *nota*.

Βολβών σπέρμα. ἐν τοῖς πυροῖς γίνεται 8, 8, 3. τὸ σπέρμα τοῦ βολβοῦ καὶ μεγέθει διαφέρει σπικτίον δ' ὑπὲρ αὐτοῦ c. pl. 4, 6, 8. In utroque loco non semen alicuius plantae significare videtur, sed plantam peculiarem: altero tamen loco potius semen duriusculum difficulter germinans intelligi videtur. Suspicio, esse idem, quod Hippocrates saepe in pecto ad uterum adhibet et de Morbia mul. 1, p. 665. 53. βολβίον vocat, addens ἐν πυροῖς δὲ διακρίνεται, αἰγυκτίους δὲ μάστιγα, δορυμύ, ὁμοιον κυμύου αἰθιοπικῶ. p. 584. 30. βολβίον ἐν τῶν πυρῶν vocat, ut p. 625. 15. β. τὸ ἐν πυρῶν. Galenus in Exeget. monet, quosdam narcisium interpretatos esse.

Βολβώδη, τὰ, quae dicantur 7, 13, 9. caulem sine foliis emittunt 1, 14, 4. radices bulbosae omnes λεπυριώδεις 7, 9, 4.

Βόλιτον, vide βόλβιτον. ἐν βόλβι τῷ φαινόηται τὸ σπέρμα τοῦ φακεῦ c. pl. 5, 6, 11. nota παρατεθέντος βόλιτον καίωσι τὴν γύψον Fr. II, 69. nota.

Βουβυλίας κάλαμος 4, 12, 3. idoneus ad genus tibiarum βουβυλίας dictum praelongum, apud Aristotelem. περὶ ἀκουσίων. Turnebi Adversar. 17, 20.

Βορέας, βορέαυ ἐπισημαίνονται, νότοι δ' οὐ Fr. V, 11.

Βορέοντος χειμῶνας Fr. VI, 4. de tempestate a latere boreali oritur, sed ibi Coray βορέον ὄντος scribi maluit.

Βορράθεν, oppos. ναόθεν Fr. VI, 1, 11, 21. 22. male βορράθεν Fr. VI, 2, 8, et VI, 4, 4.

Βορρᾶς, τὰ πρὸς βορρᾶν 5, 1, 11.

Βοστρύχιον, scorpio, c. pl. 3, 16, 1.

Βοτάνη, κίχθος βοτάνης προϊού σὺν ὁ βέλβρον 8, 6, 7.

Βατανίζω, αὐδύλλω καὶ βατανίζω c. pl. 3, 20, 9.

Βοτάνιον c. pl. 2, 17, 3.

Βοτόν, αἰτὶ καὶ βοτοῖς Frag. VI, 1, 17. ubi βοτῶν vertit antiquus interpretas.

Βοτρυνδόν τὰ ἀνθή πέφυκε 3, 16, 4. ubi Urbinas βοτρυνδόν.

Βοτρυνῶν σπέρματα 1, 11, 5.

Βοτρυνῶν, βοτρυνώσται c. pl. 1, 16, 4.

Βότρως τῆς καλῆς 8, 7, 3. ὅταν δὲ βότρως τῆς καλῆς ἀνθῇ 5, 1, 4. nota. τοὺς βότρως c. pl. 6, 11, 2. editum, ubi Urbinas liber τοῦ βότρως habet. τοῦ βότρως ὁ χυλὸς ἐν αὐτῇ τῇ σαρκί c. pl. 6, 8, 6.

Βοτρυνώδης fructus amibuci 3, 13, 6. ὁμιλάει καὶ ἄλλ' αὐτὰ βοτρυνώδη c. pl. 1, 17, 6.

Βουβών, βουβωνίς Fr. VII, 10.

Βούκιρας, τῷ βουκίρῳ 8, 8, 5. nota. p. 689. a limodoro perditur c. pl. 5, 15, 9. ἔχονθ' ἐν ὄξει c. pl. 6, 14, 10. Hippocrateum βουκίρον a Rodaeo p. 952. b. praestum reperire non potui. Maximus versu 373. simile ἐν αἰγυκίῳ habet. Trigoneillam graecum graecum omnes interpretantur. Vide Τηλῆς.

Βούλομαι, εἰς βουλομένην τῇ ὑστερον c. pl. 3, 2, 6.

Βουμάλια 3, 21, 4. 4; 8, 2. ubi Codices optimi βουμέλιος offerunt. Vide μέλι.

Βουρηστής inter olera agrestia 7, 7, 3. nota. p. 599. In altera editione Sprengel vitiosam Stackhusianae scripturam secutus cynopem eum buprestide confudit.

Βούς, ὁ βούς πελυνωμώτατος καὶ σιμφαγώτατος πάντων 9, 15, 4.

Βούτομος, caulis peculiaris ὁμαλῆς 1, 5, 3. γουμφοῦλος 1, 10, 5. inter τὰ λοχμώδη 4, 8, 1. τὸ βούτομον laevis Orochomeni fructum fere nigruum, σιδῆς fructus parum 4, 10, 4. τὸ

ὄφην ἀκαρπον, πρὸς τὰ πλό-
κανα χρήσιμον, τὸ ἄρρεν ἀρρεῖ-
ον *Ibidem*. βοῦτος est 4, 10.
6. etiam in terra nascitur: τὴν
βοῦτον *Ibidem*. τὸ πρὸς ταῖς
ρίζαις ἀπαλὸν edule 4, 10, 7.
Geoponica 2, 6, 28. βοῦτο-
μον γίνεσθαι ἐν ταῖς ἔλαισι, φύλ-
λα δὲ φέρει ὁμοία λειρίοις: οἱ
βόες αὐτὰ ἡδυνῶς βόσκονται,
καὶ ἐμβαρύνουσιν τὸ ἐκ μιᾶς
ρίζης οὐ καθ' ἓν, ἀλλ' ὡς θά-
μνοι. *Butomum umbellatum*
comparavit eam aliis Sprengel
l. p. 90. sed iam olim dubitavit
Bodaeus p. 462. Sparganii
speciem potius intelligit Stack-
house.

Βράγχια Fr. XII, α μικρὰ XII,
4. βραγγίαν στενότης XII, 11.

Βραδύκαρπος c. pl. 5, 17, 6.

Βραχυβύτιρος 4, 13, 1.

Βραχυβύτης 4, 13, 1.

Βραχυρρίζα c. pl. 3, 7, 2.

Βραχὺς, αὐτὸν ἢ βραχὺ τι κα-
παν ἔστιν ἐν ταῖς ζωαῖς c. pl.
6, 5, 1. ἔχει τινὰ γλυκύτητα,
ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως 6, 11,
12. ἐπὶ μικρὸν 6, 14, 5.

Βραχυστελέχης 4, 6, 10.

Βραχυτομία c. pl. 3, 14, 2.

Βραχυτομος c. pl. 3, 2, 3.

Βρίχια, τὸ ἔχον τὰν βριχίαν 3,
13, 4.

Βρόλητος Fr. VI, 3, 6.

Βρόμος, τῶν ὁμοιοκρότων ὁ βρό-
μος μάλιστα καρπίζεται τῇ
γῇ· πολυρρίζος γὰρ καὶ πο-
λυκάλαιος 8, 9, 2. δ' αἰγίλων
καὶ ὁ βρο. ἔστιν ὥσπερ ἄγρι'
ἄντα καὶ ἀνήμερα *Ibidem*. μά-
λιστα πάντων πολύλοπος 8, 4,
1. ζιῶν ἐξαιλακή εἰς βρόμον
c. pl. 4, 4, 5. et 4, 5, 2. πο-
λυκίτων c. pl. 4, 6, 3. Ave-
nem sativam intelligi, primū
locus arguere videtur, quam
hodieque in Boeotia satam
βρόμι vocari testatur Sibthorp
apud Walpole p. 150. satum
interpretatur Sprengel, secale
cereale. Stackhouse, sed in
annotatione p. 358. *Videndum*,
inquit, qn. sit *bromus secalis*

*nus L. si species ista in-
stat segetes Graeciae. Ceterum*
βρόμος et βρόμοξ dixerunt
alii, teste Etymol. M. et He-
sychio. In fragmento Dieu-
chidis medici apud Oribasium
edito a Matthaei p. 42. est:
Μόμος δὲ, οἱ δὲ βρόμον κα-
λοῦσιν, εὐπεπτότατον πάντων
τῶν σπορίων καὶ τὸ βρόγμα
καλλιστόν ἔστιν. ubi scribe
βρόμος.

Βροῦνοι c. genere *Artemisia* Fr.
XIV, 4. eorum color et gene-
ratio *Ibidem*.

Βρόνον, ἄνθος, βρόνον 1, 1, 2, 1,
2, 1: 3, 7, 3. τὸ βρόνον quid?
3, 3, 8. δάφνης 3, 7, 3. ὁ κα-
πὸς καθάπερ ἑλατὸς βρόνον —
οἶόντις ἑλατὸν, διὰ τὸ ἀρτι φύ-
ηται ἐκ τοῦ βρόνον 9, 18, 9.
Βρόνον, succi genus 4, 6, 6. etiam
inter τὰ λιπαρὰ cum καπνῶ,
φλιῶ, βοῦτόμα nominatur 4,
11, 12. nota.

Βρόνον erat 9, 11, 6. ubi βρόνον
dedi, quod vide.

Βροσφόρος δάφνη c. pl. 2, 10,
5.

Βροῦν, διὰ τὸν βροσθέντων πρῶ-
τον ἀναξηρανθῆναι τὸ ὑγρὸν —
οἱ καθ' ἑαυτοῦ ἰδατοὶ λίθοι βρο-
σθέντες ὑστερον ἀναξηρανθέντες
γίνονται μέλας Fr. 20, 6.

Βρόντον, ἐφρουσιν ἐν τῷ βρόν-
τῳ ἀπὸ τῶν κριθῶν 4, 8, 12.

Βροῦντης, τὸ βροῦνδες τῆς Ἡρα-
κλειτικῆς καρούας 3, 5, 5. i. e.
ἱουλος.

Βυθός, συνίζανται εἰς β. Fr. 4,
29.

Βυρσαδεσμηὴ κόκρος c. pl. 3, 9, 3.

Βολοιδῆς κορία, opp. μικρομ-
εῖς Fr. III, 65.

Βολώδης, στρογγύλος καὶ β. M-
δος Fr. II, 42.

I.

Γύλα, τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἀλλὰ
γύλαν ἀποτίσθαι. β. l. 5.

Γάλα σιλικόν 6, 5, 4. nota.

Γαλακτοποιεῖν ἐμάθασιν οἱ Ἀρκάδες ἀντὶ τοῦ φαρμακοποιεῖν περὶ τὸ ἔαρ 9, 15, 4.

Γαλακτοῦται τὰ διαβλυσιάνοντα c. pl. 1, 7, 3. Plutarchus de Solertia anim. c. XI. p. 160. Hutt. de tritico: ἄλλὰ διαχῆται καὶ γαλακτοῦται μεταβάλλον εἰς τὸ φύειν.

Γαλακτώδης χυμός c. pl. 6, 4, 1.

Γαλεόγρα 5, 7, 6.

Γαλός, ἐπὶ τῶν γαλιῶν καὶ κυνῶν 7, 14, 3.

Γαλιότης καταιπνίει τὸ δέρμα, ὅταν ἐκδύσῃται Fr. XV, 1.

Γαλή, αἱ ἄγριαι γαλαὶ τοὺς μύσας φθείρουσι Fr. XIV, 7.

Γάμβρη, Codex Urbinus in definitione φρυγάνου ponit οἶον γάμβρη καὶ πήχανον 1, 3, 1. in quo nomine verum latere videtur corruptam.

Γαρηλιώτος μωδ' ἡλίου τροπῆς 7, 1, 2.

Γαυώδης, ἐν τῇ γλαχρῇ καὶ γαυώδει 6, 5, 4. nota. Non dubito huc referre locum Geoponicorum 2, 6, 35. de soli generibus aquae foecundis nominandis: τὰ μὲν ἀργιλλώδη καὶ κωσσηρώδη τῷ γένει καὶ αὐχμηρὰ τῇ φύσει (φύσει scribo) ὑπάρχοντα παντάπασιν ἐνυδρὰ φασιν ὑπάρχειν, τὰ δὲ γληνώδη καὶ πυρώδη καὶ πηλώδη καὶ μιλάγγειά τε λεπτορὰ ὄντα, ψηφιδώδεις τε διαφύσεις ἔχοντα μὴ ἀπογινώσκουσιν. 8. 41. ἐν μὲν οὖν τῇ ψηφιδώδει γῇ καὶ μελαίνῃ καὶ πυκνῇ καὶ ὁμοίως γληνώδει λιβάδας δαὶ πολλὰς καὶ ἐπιπολαίους εἶναι. ubi Interpretes γληνώδης intelligunt de glutinoso vel limoso solo et γληνῇ, γλίην eandem faciunt cum voce γλοιός. Conditionem soli eandem equidem utrobique verbis diversis, fortasse vitiosis, significari puto. Praeterea vitia duo alia loco priori insunt. Primum in ἐνυδρὰ, quod mutandum in ἐνυδρὰ e. cap. 5, 2. Deinde pro Theophr. oper. T. F.

πυρώδη §. 36. et 37. ubi Codd. habent τὰ ψηφιδώδη καὶ πυρώδη, et 38. ubi est πέτρας ἔχουσας τι πυρώδες· καὶ ὕδατι δὲ λευκῆταιροι — ἔχουσιν ὑπὸ ταῖς πύργαις — ὕδατι, scribendum suspicor πυρώδη — λευκαὶ πόροι. Certo Gudianus Codex hucusque nondum comparatus leucai πόροι habet, sed πόροι a secunda manu.

Γιδρωσία χώρα 4, 4, 13. Perstas hodiernae Mekran.

Γίσα, ὑπὸ τῇ γ. ὑπιοῦσα νῆττα Fr. VI, 1, 18.

Γιγνλασις c. pl. 6, 18, 7.

Γελυδοῦνται τὰ σφόδρα 7, 4, 11.

Γέλγεις, διμφοῦμενον κατὰ γίλγεις σφόδρον 7, 4, 11. bis. εἰς τὰς γίλγεις c. pl. 1, 4, 5. ἐν τῷ διηκοντι τῆς γίλγιδος ἡ ὀριμότης ταῖς σκορόδοις c. pl. 6, 10, 7.

Γενιὸς ἰστίου 5, 4, 2.

Γενιῶν, ἡβῶν καὶ γενιῶν Fr. 20, 46.

Γένεις τελία 1, 1, 3. τῶν γένειων 1, 14, 4. 2, 1, 1.

Γερναῖος, γενναῖα ἀμπέλος et ἀγινῆς 2, 2, 4. ῥοαὶ ἀγινεῖς opponuntur γλυνιαῖς 2, 2, 5.

Γέννησις, γέννησιν c. pl. 5, 7, 3.

Γένος, vide τίδος.

Γεράνδρουον sambuci 3, 13, 4. 2, 7, 2. 3, 12, 9. bis. diversa προεσβύτιρα 5, 9, 1.

Γεράνειον sine radice 1, 6, 5. nota.

Γερωνιός, βακτηρίας γερονιός 5, 7, 7.

Γεωργίω, συνκαὶ γεωργηθεῖσαι ὁμοίως, i. e. θεραπευθεῖσαι, c. pl. 5, 1, 10.

Γεωφανοί, τὰ ἐν τοῖς, τῶν μεταλλευτῶν Fr. II, 61. nota.

Ζῆ, ἡ διαπατισμένη γῇ τὸν οἶτον ἐρητινοῦσα καὶ ψύχουσα τηρεῖ c. pl. 5, 18, 3. γῇ ἡ τῷ χαλκῷ μιγνυμένη, ἡ τῷ κάλλει τῆς χροῆς ποιεῖ διαφορὰν Fr. II, 49. περὶ Κίλυ

κταν ἰστί τις γῆ, ἣ ἔφεται καὶ γίνεται γλίσχα Ibidem.

Γῆθρον, eius pars caulis terra co-dita est 1, 6, 9. inter ἄγρια nominatur 7, 5, 1. στύχνης δ' μακρός ἔχει κεφαλὴν ὥσπερ γῆθρον, μέλιω δὲ καὶ παχυτερον 9, 11, 6. Vide Γῆτειον. Plurima Th. loca de eo posita reperies sub πρῶτον.

Γῆτειον κοιλόφυλλον 1, 10, 8. κεφαλὴ γῆτειον 4, 12, 3. τὸ γῆτειον καλούμενον ὥσπερ ἀκεφυλόν τι 4, 10. ubi γῆθρον erat ἐπιτίθεται πολλύνις ὥσπερ τὸ πρῶτον Ibidem. δυσβλαστὲς c. pl. 4, 3, 3. Phetius: Γῆτειον, λάχανον ὅμοιον ἀνθρίσκῳ. Sprengel γῆτειον ἀκεφαλόν interpretabatur p. 87. allium ascalonicum, sed in altera editione p. 68. eam allii sativi varietatem, quae germanice Steck- oder Sutzawiebeln, Gällinge, dicitur.

Γίγαρον c. medulla oritur c. pl. 3, 14, 6. γίνεται ἀπὸ τῆς μήτρης c. pl. 5, 5, 1. ἔφρον καὶ ξυλῶδες 5, 18, 4.

Γινώσκω, γινώσκω. In loco 2, 7, 3. γινώσκειται habet Urbinas, ut Attici γινώσκω frequentant. Attanen Grammatici quidam, velut Oriou p. 42. et alii in annotatione ad eum locum nominati, scripturam γινώσκω praeferebant.

Γλαυὲ ἡσυχάιον φθιγγομένη — ἄδουσα Fr. VI, 4, 3. γλαυὲ θαλαττία Ibidem.

Γλεινός, σφένδαμος campestris vocatur 3, 3, 1. 3, 11, 2.

Γλῆχων, vide βλήχῳ.

Γλίσχος, ὑγρύτερα γλίσχρον erat 1, 5, 5. μέλια γλίσχα 3, 11, 5. ξυλόν εὐϊκόν καὶ γλίσχρον 3, 14, 1. 3, 15, 2. et 4, 3, 17, 5. ἐν τῇ γλίσχα καὶ γανῶδι 6, 5, 4. nota. ἡ γλίσχα καὶ μελάγγειος c. pl. 3, 21, 3. ῥίζα γλίσχος 3, 17, 5. εὐκαμπία τῇ γλίσχα 5, 6, 2. καυλὸς γλ. καὶ δυσδιαίρετος

7, 11, 3. γλ. καὶ δυσθλαστός 8, 4, 1. τὰ γλίσχα καὶ καθάρᾳ ἐν τοῖς δένδροις βραδείας πεπαινεται c. pl. 4, 8, 2. opp. χειρότερον καρπὸς γινώδιστερος 4, 8, 3. μήτε πλείον μήτε γλίσχρον γῆν 6, 18, 11. γλίσχος φῶται 2, 2, 3. Γλίσχος inter λάχανα 7, 5, 3. nota p. 581. 582.

Γλίσχοις τῶν καρπῶν ἐν τοῖς σιτηροῖς c. pl. 4, 8, 2. γῆς 6, 18, 11. γύψου Fr. II, 65, 6.

Γλίχομαι πάντως ἀφομοιοῦν 1, 1, 4.

Γλοιώδης, τῷ γλοιώδει καὶ σκληρότητι 5, 4, 1. nota.

Γλυκαίνω, —νεται τὰ ἀρώματα Fr. 4, 34. τὰς ῥίζας 3, 9, 3.

Γλύκανσις, εἰς τὴν γλύκανσιν προβρίθειν τὰ σπέρματα c. pl. 4, 4, 5.

Γλυκὴν ῥίζα 9, 13, 2. descriptio et usus. Annot. p. 786. Glycyrrhizam asperissimam interpretatur Sprengel; omisit Stackhouse.

Γλυκυκαρπῆς c. pl. 2, 3, 7.

Γλυκὺς, omisso οἶνος, c. pl. 6, 17, 2. genit. γλυκύος erat in Edd. pr. c. pl. 6, 4, 1. ubi γλυκύος dedi, Urbinas cum Mediceis γλυκύος habent: sed c. pl. 6, 15, 4. Edd. pr. cum Codd. γλυκίος, Heinsiana γλυκύος dedit. Similes genitivi alibi quoque in Theophrasto reperiuntur, de quibus vide iudicium Lobeckii ad Phrynichum p. 247.

Γλυκυσίδη, alias παικισία 9, 8, 6. vide παικισία.

Γλυκύστρυγνος 9, 20, 5. περιδός ῥίζα.

Γλυκύτες σπανίως καὶ ἥμισυ εὐοσμὸν c. pl. 6, 9, 4.

Γλώττα, τὸ τίτμα τῶν γλωττῶν συμμύειν 4, 11, 4. κατὰσταμα ἔχει 4, 11, 5. συμμύειν τὰς γλωττας 4, 11, 7. δεξιὰ, ἀριστερὰ γλ. Ibidem. ἐπὶ τῆς γλωττῆς σημεῖα ἀλλοτρεῶς τοῖς

αἰμῶνους, καὶ τῶν ἄλλων ζῶων
τὰ χρώματα μὲν Fr. 1, 43.

Γνώμων, ἐστὶν αἰεὶ τινα λαβῆν
γνώμων Fr. VI, 1, 3.

Γόγγρος arborum 1, 8, 6.

Γογγυλὶς ἀρόην καὶ θήλειαν, eius
notae et virtus 7, 4, 3. ῥιζὰ
φλοιδὸν ἔχουσα πρὸς τῇ σαρκί
7, 9, 4. ἡ ἀργία describitur
7, 6, 2: πῶς πλατεία γίνεται
καὶ διευρύνεται μᾶλλον c. pl.
5, 6, 9. Marem sequitores
Graeci βουνιάδα dixerunt, ut
Nicanor, et Dioscorides 2,
136. romani scriptores rapum,
feminam contra rapum, γογ-
γυλὴν Dioscor. 2, 134. Cf.
Annot. p. 559. seqq. Quod in
altera loco radix dicitur φλοιδὸν
ἔχουσα πρὸς τῇ σαρκί, perti-
net praecipue ad feminam.
De agresti genere vide annot.
p. 588. Stackhouse γογγυλὶδα
brassicam rapam L., ὕγριαν
verò raphanum raphanistrum
interpretatur. Dioscoridis γογ-
γυλὴν ἀργίαν 2, 135. Spren-
gelius p. 155. Cordilocarpum
laevigatum Desfont. a Sihthor-
pio pictum in tab. 649. inter-
pretatur. Cf. Prodrum. Fl.
Gr. Vol. III. p. 32. 33. cuius
lobus articulatus quomodo
cum λοβὸς καλυνάδει. Diosco-
rideo, alterum λοβὸν κεφαλο-
εἰδῇ includente, comparari pos-
sit, eundem nom. intelligo.

Γουττοῦμαι 8, 2, 4.

Γουατώδης 1, 5, 3. ῥιζὴν 1, 6,
7.

Γουεῖω, ἀπὸ δ γουεῖων 8, 10, 5.
ubi erat γεννῶν. ἐτέρους κάρ-
πους γουεῖαι c. pl. 1, 14, 1.
γουεῖαι τὸν εἰς νέοντα κάρπον
c. pl. 3, 16, 2. καλῶς γουεῖ-
σαι ἢ ἀμπύλος Ibidem. τοῦ ἀέ-
ρος γουεῖοντος c. pl. 3, 22, 5.

Γόνιμος, θηρία τὰ γόνιμα κα-
τασθιόντα 7, 5, 3. Θειμώτης
c. pl. 1, 4, 4. ὕγρτης c. pl.
1, 6, 1. ὥρα c. pl. 1, 13, 4.
γόνιμοι ἀρχαί c. pl. 1, 15, 1.
ὥρα γονιμοῦται c. pl. 3, 3, 1.
ὥρα μαλακώτερα καὶ γονιμώ-

τέρα c. pl. 4, 8, 1. Θειμώτης
γόνιμος καὶ φθαρτικὴ 4, 16,
3. ὕγρτης Ibidem. τῆς γονί-
μου δυνάμεως καὶ ὕγρτης
5, 1, 4. Θειμώτης ἐν τοῖς ζώ-
οις καὶ φυτοῖς Fr. III, 5. γό-
νιμος ζῶων καὶ φυτῶν Fr. III,
44.

Γόνος, ἀφ' οὗ αἱ μᾶλται c.
pl. 2, 7, 9. nota.

Γόνυ, οἷον γόνυ ποιησάμενα τῇ
τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορυφῇ 3,
5, 1. κατὰ γόνυ καὶ συζύγιον
3, 13, 5. 3, 11, 3. τὰ γό-
νατα στοιχεῖ 3, 5, 3. τοῦ κα-
λάμου, τῶν σικωδῶν 8, 2, 4.
τὸ γόνυ καθάπερ ὄζος 1, 8, 3:
et 5.

Γοργίας, opinio eius de natura
speculi caustici Fr. III, 73.

Γορύνη τῆς Κρήτης τῷ λευκῷ
τρέφεται· κεῖται γὰρ ἀναπε-
πταμένη, καὶ προσβάλλει πρὸς
αὐτὴν ἐκ τοῦ πελάγους Fr. V,
44. ἡ Γορυνναία 1, 9, 5.

Γράμμα, ἡ στάσις τῶν ἀνέμων
οὕτως ἔχουσιν, ὥς ἐν τῷ γράμ-
ματι διωρίσται Fr. VI, 2, 10.

Γραμματεῖον 3, 9, 7.

Γραμμώδης, σπέρματα σιτῆς καὶ
γραμμώδη 7, 3, 2. nota. κο-
ρυφὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμο-
δους ἐξουδήσας δ' σχοῖνος 4,
12, 2. nota. πρὸς μὲν ἀρχὴν
γραμμώδεις Ibidem.

Γυμνάσιον, Θηβαίων οἱ περὶ τὴν
γυμνασίαν 9, 20, 5.

Γυμνόκαρπος c. pl. 1, 17, 8.

Γυμνόσπερμα 1, 10, 2. γυμνο-
σπέρματα 1, 11, 3. sed ibi-
dem γυμνόσπερμον est, ut 8,
3, 4. — σπέρματα bis 7, 3, 2.
— αὐτὸν ἢ κριθὴ 8, 4, 1.

Γυναικεῖα, πρὸς τὰ γυναικεῖα 4,
8, 6. 9, 9, 2. 9, 11, 10. γυ-
ναικεῖων χάριν 7, 6, 4.

Γύρος, scrobus, προσορύττειν c. pl.
3, 4, 1. seqq. et 3, 6, 1.
seqq. Vide sub Ἀρχιλόχος.

Γυρωμάτων erat 5, 5, 2. ubi
δυσωμάτων dedi.

Γύψ, αἱ γύπες ὑπὸ τῶν μύρων
αναφαιδύνται c. pl. 6, 5, 1. Fr.
4, 4.

Γύψος, *Τυμπαίη* γῆ ἢ γύψος
Fr. II, 62. καλοῦσι γύψον οἱ
περὶ τὸν Ἄθων καὶ τοὺς τό-
πους ἐκείνους 64. eius nata-
les loci et usus 65. seqq. ἡ
Φοινικὴ ἀναφυεμένη καίαι.
Fr. III, 66.
Γωνιοειδής, *γωνιοειδῆ* τινα 3, 13,
5. *γωνιοειδῆ* erat 1, 10, 1. et
optimi libri et Edd. pr. 3, 18,
7. habent.
Γωνιδόφυλλος 1, 10, 5.

Δ.

Δαδοκοποιῖν, *δαδοκοποιμένη* σά-
ζεται ἢ πύση c. pl. 5, 16, 2.
Δαδοργεῖν, *πύση* *δαδοργου-
μένη* 4, 16, 1. *διαν* ἐν ἀμυγ-
κῇ καὶ πορρωτέρως γένηται, *νέα*
γὰρ οὐκ ἔχει c. pl. 5, 16, 2.
Δαδοργός 3, 9, 3.
Δαδοσφάειν, *πύσκει* quando? 9
2, 8.
Δαδῶν, *διαν* αἱ ῥίζαι *δαδωθῶσι*
c. pl. 5, 11, 3. 8, 11, 6.
Δαδωδής 9, 2, 5.
Δαδωσις c. pl. 5, 11, 3.
Δαίμων, ἀπὸ δαίμονος συμβαίνει
ἢ *χιλαζοκοπία* c. pl. 5, 8, 3.
Δάκειον, πρὸς τὰ δάκετα 9, 19,
3.
Δάκνω, *διαν* αἱ μυῖαι δάκνουσι
σφόδρα Fr. VI, 1, 23. *δια-
δυομένην* καὶ δάκνουσαν τὴν
χάνα c. pl. 5, 13, 7.
Δακρυον de succo silphii 6, 3,
7. et κόμμι synonyma 9, 1, 2.
ἡ βλάστησις ἐκ τῶν δακρυῶν
ἐκποσελίνου καὶ κρήνου expli-
catur c. pl. 7, 4, 6. de huius
e. caule exsulantibus interpre-
tatur etiam Georg. Rud. Boeh-
mer in Disput. de plantis caule
hulbifero Lipsiae 1788. p. 21.
nota k. αὐτομάτως ἐπιπηγνύ-
μενα c. pl. 6, 11, 15. καλοῦσι
δὲ τὰ μὲν ὀπούς, τὰ δὲ δά-
κρυα 6, 11, 16.
Δακρυόφειον, *τεμνόμενα* c. pl. 3,
13, 2.
Δακρυώδης σφόδρῃ κρήνου 6, 6,
8. *δακρυον* simpliciter dicitur

2, 2, 1. *nota*. ἐργάτης δ. ἀλά-
της, πύσης, *τεμνόμενου*, *πί-
τυος*, *ἀμυγδαλῆς*, *περάσου*,
προθύμης, *ἀρκευθου*, *κίδρου*,
ἀκάνθης *Αἰγυπτίας*, *πικρίας*
9, 1, 2.
Δακτυλίσκος, *δέγμα* τῷ πᾶσι δ.
Fr. XIII, 2.
Δακτύλιος, *δακτυλίων* ἀπομυ-
ματα c. pl. 6, 19, 5. *nota*
p. 510.
Δαλός, τοὺς δαλοὺς καταθλίβειν
Fr. III, 25.
Δεμασκός Syriae fert terebin-
thum maiorem vel pistaciam
3, 15, 3.
Δαρείον, πρὸς, ἡ μάχη 2, 2, 7.
ἐν πυλῶν *Χερσίου* *Μίθου* *κί-
ται* Fr. II, 6.
Δῆς, *δλον* γίνεται *δῆς* 3, 9, 5.
διαν ἀφελωδίας ἡ *δῆς* *ἐκ-
ρεῖται* 9, 2, 1. *ubi* erat *δορά*.
πικρία *δῆς* 9, 3, 1. *δῆδα* καὶ
πίτταν καὶ *ῥητίνη* *δῆς* *εὖ*
ἔχει τὰ *νέα* c. pl. 6, 11, 9.
δ *καπνός* τῆς *δαδῆς* καὶ *πυ-
κῆς* *οὐ* *δητικῆς*, *οὕτω* *πῶν* Fr.
III, 72.
Δασύνειν, *δασύνεσθαι* τὴν ῥάαν
2, 6, 12. *nota*. δ *ἀργίστης*
ταχὺ *δασύνει* τὴν *οὐρανόν* Fr.
V, 51. 61. *δασύνουσι* *οὐρανόν*
νέφει καὶ *καλύπτουσι* *καί-
ας* *μέλιστα* καὶ *λίγ* Fr. VI, 2,
11.
Δασύς, *φιλύκη* *δασεῖν* αἱ 5, 7,
7. *ἀκρα* *δασεῖα* *σφόδρα* — ἡ
νῆσος *πᾶσα* *δασεῖα* 5, 8, 2.
et 6, 4, 5. *μάνοφυλλον* καὶ *οὐ*
δασὺ 7, 6, 3. *φύλλον* *στενόν*
καὶ *δασὺ* 8, 7, 1. *ῥίζαι* *δα-
σεῖναι* *συχῆς* *Ἰνδίας* 4, 4, 4.
vide in *Συκῇ* *Ἰνδικῇ*.
Δαῦνον *δαφνοειδές* *κροῖον* in
Arcadia 9, 15, 5. *nota* p.
798. 799. *δαῦνον* *διαφέρειν* *πι-
ρὶ* τὴν *Πατρικὴν*, *δεγματι-
κόν*, *ῥίζαν* *ἔχει* *μέλαιναν* 9, 15,
8. et 9, 20, 2. Stackhouse
thapsiam dubius comparavit et
in annotatione P. II. p. LXX.
vocem *δαφνοειδές* ad colo-
rem folii refert. Vide *Agro-
sidῆς*.

δάφνη, ἡ, laurus, inter *ἀνθά*, *λεμόλαια*, *κίλλα* καὶ *μυρτὸν* 1, 2, 1. fructu nigro et rubro variatur 2, 2, 6. ἡ *καρποφόρος*, sed frequentius ἡ *αὐκωπὴ*, etiam *αὐκωπὴ* vocata, fert *βῆλον* 2, 2, 3, fructus τὸ σπικκίδες ἢ *πυρρὴν* 1, 11, 3. *πρία*, *κίλλος* καὶ *σάρα* καὶ *δάφνη* αὖ *δαφνίδες* ἰσχυρὸν *ἄρον* 9, 10, 1. *δάφνη* ἐν *πλατάνῳ* καὶ *δρυὶ* *ἀνθά* c. pl. 2, 17, 4. *δάφνη* ἐν *πλατάνῳ* *αὐκωπὴ* c. pl. 6, 4, 5, vicina viti quomodo noceat 4, 16, 6. ἡ *πλατύφυλλος* 2, 13, 3. et 5, 3, 17, 3. ἡ *λεπτοφυλλος* 3, 12, 7. ἡ *λευκοφόρος* c. pl. 2, 10, 5. τὸ *βῆλον* τῆς *δάφνης* 3, 7, 3. *δάφνη* *φύλον* *ἔργα* καὶ *μυρτὸν* καὶ *μυρτὸν* c. pl. 3, 7, 1. τὰ *ἔργα* *μυρτὸν* 3, 3, 3. τὰς *γαρονικὰς* καὶ *πρίστας* *βαντινὰς* *δάφνης* *ποιήσαι* 5, 7, 7. *εὐφάριστος* διὰ *μανόνη* τὰ καὶ *αὐθιμίαν* οὐκ οὐκ *πολυκαρπὸς* — ταύτης *χάρ* *αὐτῇ* ἡ καὶ *ἀκαρπὸς*, ὡς *πρὶν* ἡ *βρυοκαρπὸς* — κατὰ μέρος *φθι* *οῖται* — τὸ *καλίστα* *παρυφ* *μονον* *σπικκίδας* καὶ *φθι* *οῖται* — ἡ *παραπλαστὴς* *ἀπὸ* *τῶν* *αὐτῶν* c. pl. 2, 10, 5. *ποτα* *καίτηρ* οὐκ *μυρτὸν* *διαμένει* διὰ τὸ *δρυόν* c. pl. 5, 13, 4. *σπικκίδας* *μὲν* *ταύτας*, *σπικκίδας* δ' οὐκ *ὁμοίως* c. pl. 5, 9, 4. *δάφνης* *καρπὸς* *αὐθιμὸς*, *λεπτοφυλλος* c. pl. 6, 14, 4. τὰ *φυλὴν* καὶ *οἰκίαν* *ἀνθά* Fr. III, 68. τὸ *ἀνθος* *ἔανθον*, δ' *καρπὸς* *μύλλας* Fr. 20, 32.

δάφνη *ἀγρία* 1, 9, 3. semper virens: eadem videtur intelligi, ubi inter agrestes semper virentes arbores nominatur *δάφνη* 3, 3, 3. μετὰ *ἐρίφον* germinat 3, 4, 2. Nec laurum nec viburnum, sed plantam in hortis vulgo cultam statuit Thibaud Examen p. 38.

δάφνη ἡ *ἀλεξανδρεῖα* fructum super foliis gerens 1, 10, 8, 3, 17, 4. Ruscum hypophyl-

lum cum aliis interpretatur Sprengel et Stackhous.

δάφνη *κατὰ* *rubri* 4, 7, 2.

δάφνης, *μύρτον* δ. fit ὁ fructus Fr. 4, 28.

δαφνοειδῆ, τὰ *ἀπολλοειδόμενα* *οὐκ* *ἀνθ* 4, 7, 1. *δαφνοειδὲς* appositum nomini *δαφνοειδὲς* Arcadia 9, 13, 3. cum nulla ratione lauco accommodari posse videatur, videndum, an eorum vocabulum accipiendum de illo genere, quod Dioscor. 4, 148. *δαφνοειδὲς* vocat, ab aliis *πύλλων* et *καυκάδων* nominatum, quod cum clematide vitalba comparat Sprengel. Verum ita relinquitur sequens *καυκάδων* de planta singulari explicandum, cuius interpretationis auctorem nullum edere possum.

Laurum nobilem victoriae insignibus Theophrastus inter arbores semper virentes cultas (*ἄνθη*) relegit 1, 9, 3. sibi inter silvestres, ubi interdum dubitari potest, culta an silvestris ἡ *εὐφάριστος* vocata, intelligatur. Inter 35 *ἀνθοειδὲς* loca, frigida minima ferunt myrtus et laurus, minus tamen myrtus, in monte Olympo laurus erat, myrtus non crecebat: utraque circa Panticapaeum Ponti coll. non potuit 4, 5, 3. E. Thessalia in Graeciam et primum quidem Delphos translata fuisse videtur, ubi singulari cultu observata Apollini quoque sacris et vaticiniis consecrata est. Erit etiam victoriae et pacis insignis. Homerus Polyphemi speciem in monte Siciliæ *δάφνης* κατὰ *καρπὸς* *εὐφάριστος* nominavit Odysseae 9, 183. Hesiodus Theog. 20, si genuinum est proœmium, traditum a Musis sibi ramum lauri canit: καὶ μοι ἀνθητὸν ἔδον δάφνης, ἐξ ἧς ἔσται δάφνη ψασθαι Διόν. quem locum

interpretatur Pausanias Boeot.
 τῶν τῶν ἐν τῷ; δι' ἐν τῷ δάφνης
 δάφνης ἡδὲ. Hieronymus: *Alcedon*
 496, 9 τῆς δάφνης κλάδος, ἢ
 κατέχοντες ὑμνοῦν τοὺς θεούς.
 Sed Plutarchus Sympos. Quaeat.
 1. 1. ἡδὲν δάφνης τοῦ θεοῦ
 ἐν τῷ μύθῳ παραδ-
 ῶντος, ἢ ἀδανόν — ἐν δά-
 φνης. Asclepiadis epigramma
 in Hesiodum 34, καὶ σοὶ καλ-
 ῶντος ἐρωσάμεναι περὶ
 δάφνης ἀπὸ τῆς δάφνης ἱερὸν
 ἀργύρεον. Hyperboreos reli-
 gioni et cultui Apollinis de-
 dictis Pindarus lauro corona-
 tores convivio celebrare canit
 Pyth. 10, 61. Hymnus Home-
 ricus in Apollinem v. 393. va-
 rianis dedicat laurum: Apol-
 lo enim χρύσειον ἐκ δάφνης δι-
 citur. Paciferam testatur Pli-
 nius 15. c. 30. idque non quia
 perpetuo viret, nec quia pa-
 cifera est, praeferranda ei
 utroque olea: ubi scripturam
 Codd. altorum praeferranda
 utique myrto et oleae est ha-
 bet etiam Vincentius Spec.
 nat. 13. c. 15. Lauro uda, ro-
 tante, id est, sparsa aqua
 fontis Mercurii, vicini portae
 Capenae, mercatores et qui-
 cunque quaestum mercibus
 mutandis et vendendis facie-
 bant, merces et capillos suos
 sparsisse et lustrasse, tradit
 Ovidius Fastorum 5, 675.
 Occiso Pythonē dracone, Apol-
 lo Pythia certamina instituisse
 et caput corona esculea cin-
 xisse dicitur ab Ovidio Me-
 tamorph. I, 450. qui addit
 nondum enim laurus erat.
 Aelianus tamen V. H. 3, 1.
 Apollinem, occiso Pythonē,
 lauream coronam sumxisse ait:
 ad quem locum Perizonius no-
 nuit, inter caedem Pythonis et
 lustrationem Apollinis annos
 novem intercessisse, eoque in-
 tervallō amasse Apollinem
 Daphnen, et invenisse lau-

rum. Pausanias Phocic. c. 7.
 δάφνης δὲ στέφανος ἐν τῷ
 ἱνδῶν τῇ νύκτι κατ' ἄλλο
 μὲν οὐδὲν ἴσται, δι' δὲ τῆς Ἀλ-
 δανός θυγατρὸς ἐκδόλωνα
 ἴσται ὅτι κατέχοντες ἢ πῆμν.
 Fabula Apollinem Daphnea,
 quae Latinis laurus dicitur,
 amasse fert, eaque cultu po-
 tiri non potuisset, in ipso
 complexu eius ex voto suo
 mutata in laurum, corona inde
 decerpta caput cinxisset. Hinc
 Apollini vaticinque laurum
 consecratam fuisse. Daphnen
 Ladonis, alii Penel, nonnulli
 Atayclae filiam faciunt, sed
 fere constans fabula amorem
 Apollinis ad Thessaliam trans-
 fert: eique narrationi instituta
 oraculi Delphici fides facere
 videntur. Antiquissimum tem-
 plum Apollinis Delphica struc-
 turum e ramis lauri Tempica
 e Thessalia missa, Ionia sec-
 tae (καλὸν) potius quam
 templi, tradit Pausanias Pho-
 cic. c. 5, 5. Itaque tunc lau-
 rus nondum erat Delphi, ut
 ait Ovidius. Pythia ab initio
 hanc quoque auro, deinde
 quinto quoque celebrari solita
 fuisse, victoresque eorum ab
 initio lauro Tempica, e Thes-
 salia petita, a puero ingenuo
 matris et patris (εὐφρο-
 δῶν), coronatos fuisse, quo-
 niam Apollō, postquam in
 Creta a Chrysotheimi purgatus
 a caede et lustratus fuisset, e
 Thessalia laurum coronamque
 lauream attulisset, narrat do-
 ctus auctor Argumenti Pindari
 Pythiorum. In Thessalia lu-
 stratum a caede Pythonis Apol-
 linem tradit Aelianus v. h. 3,
 1. Monstrabant Thessaliam
 in eo loco, ubi coronam capiti
 Apollo imposuerat e lauro
 Tempica, simulque ramum
 lauri in manum sumserat. Ad-
 dit: καὶ ἐν τῷ τῷ τῷ τῷ
 οἱ Ἀπόλλωνος εὐφρο-
 δῶν καὶ ἀργύρεον ἱε-
 ρόν.

σφών αὐτῶν, qui, sacrificio magnifico peracto ad statum satum et sumtis coronis ex eadem lauro, redeant per viam Pythiam vocatam. Pythias victoribus coronas ex eadem lauro dari, postremo loco narrat. Plures pueros eum legationis principe missos in Thessaliam memorat Aelianus: primum contra Plutarchus Chaeronensis de Musica c. 15. ἀλλὰ καὶ τῷ διακομίζοντι παιδί τὴν Τεμπικὴν δακρυήν ἕως Δελφοῦς παρομαρξέει αὐλητής. Stephanus Byzantinus sub voce Δειπνίως testem adducat Callimachum, ubi narrat: Δειπνίως περὶ Ἀφροισάν. ὅπου φασὶν Ἀπολλωνίῳ Δειπνίῳσι προῖαν, ὅτε ἐν τῷ Τεμπίῳ καθαρθεὶς ὑπὸ τρεπνῶν· καὶ τῷ παιδί τῷ διακομίστῃ τῆς δαφνῆς ἔδος εἰς τὴνδε παραγομένην διαπνέειν. Scilicet puer e toto grege princeps personam Apollinis gerebat; ceteri eum comitantur cum principe legationis. Tempicam laurum memorat Nicolaus Alexiph. versu 198. contra cicutas venenum lauri caules commendans: καυλὰ δαφνῆς Τεμπίδος, ἡ πρώτη Φωφείο κατίτυπε Δελφίδα χαλινῇ. Ephorus Aethienses, religionum interpretes curiosissimus, ap. Strabonem 9. p. 519. Sieb. tradit, Pythouem, ab Apolline occisum, cognomine δρῶνonta, regionem Parnassiam tenuisse, eoque occiso ἐμπροσθεῖναι καὶ τὴν σκητὴν τότε τοῦ Πύθωρος ὑπὸ τῶν Δελφῶν καθίστασθαι καὶ νῦν εἶναι καὶ αἰεὶ ἐνόςμημα ποσειδείωντος. τῶν τότε γενόμενων. Ephorum sequitur Plutarchus de defectu oraculorum c. 14. ἡ τε γὰρ ἱσταμένη καλῶς ἐνταῦθα περὶ τὴν ἄλσιν δι' ἐκείνην ἔταν οὐ φιλωμένης τοῦ δρῶνοντος χαλῶ, ἀλλὰ μύημα τυφελῆς ἢ βασιλικῆς ἰατρικῆς, ἡ τε μετὰ αὐτῆς ἐπ'

αὐτὴν διὰ τῆς δομαζομένης δολωμένης. (ὅρατος) ἔραδος μὴ μίδια δέ [ἀν μὴ] ὀπλῶν δι' . . . τὸν ἀμφιθαλὴ κέρον ἡμῶν οὐκ ἀρῶν. καὶ προσβαλλόντες τὸ πῦρ τῇ καλῶν καὶ τὴν ἐκείνην ἀντιστάσαντες ἀντιστάσαντες φεύγουσι διὰ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ καὶ τελευταίον αἰετα πλάγας καὶ ἡ λαμπρία τοῦ πυρός, οἱ τε γινόμενοι περὶ τὰ Τεμπικὰ καθαρὰ καὶ μεγάλα καὶ τὸς ἄλλους καὶ τοὺς μύητας καὶ πᾶσι τοῖς ἱεροῦ. Idem ibidem c. 21. de Apolline τῷ δ' Ἀπολλωνίῳ μὴ ἐν τῇ ἐκείνῃ εἰς τὰ Τεμπικὰ γενέσθαι. καὶ φωνή.

Addo locum de odore suavi lauri a libro Meletii de natura hominis graecum e Codice Oracoviensi descriptum, quom versio latina Peireii edita habet p. 15. αἴσχος δὲ τις ὑποκίωθαι τῷ ἄρῳ, μυρία δὲ ὄνδρον διαφύας παρτοδότης. τε τὸν ἐν γῆς φερόμενον ἰδίως ἐν ταῖς τρεῖσιν, ὡς καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ ἡ παιδεία καὶ ἡ τῆς γῆς ἰδιότης ἐν πολλῇ διαφύας τοῖς κατὰ ἑκάστην ἐκ διαφύας. Τοσοῦτον τοῦτον κατὰ τὸν ἑνα χρόνον τῷ ἄρῳ φερόμενον, ἡ μὲν ὑποκίωθαι λουσα (ὑποκίωθαι λουσα? hunc est P.) τὰ κατὰ ἑκάστην ὀνυμῆς μάλιστα κατὰ φύσιν ἔστιν, ἡ δὲ τῶν φερόμενων ἰδιότης εἰς διαφύας τῷ ὄρῳ (τὸ ὄρῳ?) μεταβάλλει ποιότητας. Τὸ γὰρ αὐτὸ πικρύνεται μὲν ἐν τῷ ἀψίνθῳ, εἰς φθοροποιὸν δὲ χυμὸν ἐν τῷ κελίῳ μεθίσταται, καὶ ἄλλως ἐν ἄλλῳ γίνεσθαι, ἐν ὁρῳ, ἐν βαλσάμῳ, ἐν μήκῃ. τῷ μὲν γὰρ ἐκφραίνεται, τῷ δὲ καταψύχεται, τῷ δὲ μίσχῳ ἔχει ποιότητα. Καὶ ἐν δαφνῇ καὶ ἐν σκῆτῳ καὶ τοῖς τοῖς τοῖς οὗτοι, et his similibus P.) ἡδύπνητον ἔστιν, ἐν σκῆτῳ δὲ καὶ ὀπλῶν κατεχλυνάσθαι, καὶ

ἡ ταύτης βότρυς οἶνος ἐγίνετο·
καὶ δ τοῦ μύλου χυλός, καὶ τὸ
τοῦ οὐδοῦ ἐκδόημα, καὶ τὸ
τοῦ κρήνου λαμπρόν, καὶ τὸ
δυναμικόν τοῦ τοῦ, καὶ πάντα
ἐκτα κατὰ τὴν γῆν ἴσιν ἰδεῖν,
καὶ μῦθος καὶ τῆς αὐτῆς ἐκμάδος
ἐκβαλλομένην, εἰς τεσσάρους
διαφορὰς κατὰ τὸ σχῆμα καὶ
τὸ εἶδος καὶ τὰς ποιότητας
διακρίνεται, ὅσας οὐ ῥῆδιον
ἐπεξηγήσαι. ubi locum de len-
ticio et lauro Petreia. aliter
veritas. Idem de lauro ac len-
ticio et his similibus dixeris.
Idem seu quidem de vitibus dal-
tudo illa optima. In pomis in-
nascitur, ex quarum raderis
vinum fit. Vini qui in pomis
nascitur existit. Libri nempe
scripti illius auctoris, sane non
contemnendi, qui in biblio-
theca Vindobonensi, Mona-
chici auctoritate extant, mul-
tum variant scripturam, quod
ex specimenibus eorum com-
parata intellexi.

Δαφνίλης, opponitur σπάνιος 3,
9, 7. ἡ χρυσόκλα δ. ἐν τοῖς
χρυσοῖς Fr. II, 26.

Δεικνύω, ἐπὶ ἧς δευτέρου προ-
τον c. pl. 3, 7, 5. nisi fuit
δεικνύω.

Δεῖλη, πρὸ τοῦ δεῖλην γενέσθαι
9, 17, 3. ἀνατολή καὶ πρωὶ
καὶ μεσημέρια καὶ δεῖλη καὶ
δύαις Fr. VI, 1, 9.

Δεῖλις, Aegyptius inferior 1, 9,

Δελφίς παρὰ γῆν πολυμύων καὶ
ἀναδυόμενος Fr. VI, 1, 19,
XII, 1.

Δελφοί, ἡ ἐν Δελφοῖς πόλις 3,
4, 13, 2.

Δενδρεὶς, ἀνδράματα δενδρεῖα
c. pl. 5, 18, 1.

Δενδρεὶς καρπὸς καὶ σιτηρός
Fr. V, 13.

Δενδρολόγαντα 1, 3, 4.

Δενδρεὶς quid? 1, 3, 1. ταῦτα
μὲν ἐν δενδρεὶν φασί. 4, 4, 8.

Δενδρόμαι 1, 9, 4. πᾶσα
αἰσχροῦσα δενδρούται c. pl. 2,
15, 5. et 2, 18, 2.

Δένδρος 1, 2, 2, 4, 7, 8, 3,
- 10, 5. ubi δένδρους erat c.
pl. 1, 11, 8. et 7, 19, 2. Co-
dex Urbinas δένδρεσι. dat.

Δενδρόφιον 4, 7, 2.

Δένδρωσις, πρὸς δένδρεσιν c. pl.
2, 15, 5.

Δέξαμενῃ, τὰ ἐν ταῖς δ. κοινά-
ματα Fr. 20, 25.

Δέομαι, δέεσθαι Fr. XII, 10.

Δέον, εἰς τὸ δέον c. pl. 3, 7, 6.
ubi δένδρον editum, ut 3, 13,

Δερχίας ἀνεμός Fr. V, 62. nota.

Δέρμα περιμερτίων 1, 2, 16.
- αἷμα 4, 14, 10.

Δερματίζω καὶ ὑμενῶδῃ c. pl. 1,
2, 4. κλύω c. pl. 4, 1, 2. et
4, 2, 1.

Δερματίζω, φύλλον κινώρου —
ώδες 6, 2, 2.

Δέση, δέας ἡλεβόρον δέσας
9, 17, 2.

Δεσμὸς 9, 16, 2.

Δεῦ, ὅτε δυνάστησαν οἷον 9,
- 9, 1. οἷον δύναντες 9, 9, 2.
ἐκ οἷου δύναι 9, 11, 2. δύν-
εσθαι τὴν ἐμφυτεύειν c. pl. 1,
6, 5. ubi ἀρδεύεσθαι scribo.
ταχὺ γὰρ ξηραίνονται καὶ ταχὺ
πάλιν δύνονται c. pl. 2, 1, 4.
sed ibi liber Urbinas δεσται
habet.

Δέχομαι, δέχεται ἐπαμβόλια μῦ-
λον πυρὸς ἡ κρητὴ 8, 6, 4.

Δημόδος, ἐν τῇ πολεμικῇ δηγμέν
ποιεῖ καὶ δυνεντιρίαν 4, 4, 5.

Δήλοισι ἡ ἐπικυρομένη 7, 13,
4.

Δήλοι, δηλοὶ δὲ καὶ ἐκ' αὐτῶν
τῶν ὁμογενῶν c. pl. 6, 6, 2.
Fr. 20, 32, 20, 58, ubi δηλόν
δε similiter est.

Δημητριος κρητός c. pl. 2, 4, 5.

Δημητριος, Demetrii ἐνδεκτῆς
5, 8, 1. capit Megara 5, 2, 4.

Δημιουργία, ἡ τοῦ θεοῦ φύ-
σις δημιουργεῖ τὰ ἑλαῖον c. pl.
19, 4. — οὕτως τὰ ἑλαῖον

ἐπὶ τοῦ πλείονος θεοῦ. c.
pl. 6, 8, 4. αἱ χεῖρες τοῦ —
γεῖν αἰτίας Fr. 1, 24. ἡλῖος δ

πάντα ταῦτα — γων Fr. III, 5.

Ἀμφόκοιτος nominatur c. pl. 1, 8, 2, 2, 11, 7. saporum figuras enarrat c. pl. 6, 1, 2. et 7. seqq. χυμῶν γένεσιν ἐξ ἁλλήλων iacit 6, 7, 2, 6, 17, 12, 64. de sensibilibus Fr. 1, 60. de flammae figura pyramidalī Fr. III, 52. τοῖς δ' ὡς ἀμφιβλοῖς κατὰ Ἀμφόκοιτον Fr. XII, 12. Quae contra Democriti opinio nem de visu profert argumenta Th. Fr. I, 51. 52., eadem protulit Macrobius Saturn. 7, 14. cuius locum comparare in annotatione sumi oblitus.

Ἀμφόσιος, τὸ δημόσιον τὰ περὶ τὰς μύτας Fr. VI, 1, 23. τὸ πανταχοῦ ἐλεγχόμενον ἀμφόσιον σημειῶν VI, 7, 12.

Ἀήθης, ἀναστόμωσις καὶ δ. c. pl. 3, 17, 6. idem quod ἀνάθησις significat.

Διὰ, δι' ἴσου οἱ ὄροι 1, 8, 3, 3, 5, 3. ἐξ ἴσου τὰ φύλλα est 3, 18, 5. διὰ μακροῦ, ὀππος. σύνεργος c. pl. 1, 3, 5. δι' ἡμερῶν τεσσάρων πίνει 4, 3, 6. διὰ τεσσάρτης ἢ πέμπτης ἡμέρας 4, 4, 3. διὰ πολλοῦ τὰς ἐκας ἔχει 5, 5, 5. nota. διὰ πολλοῦ φυνεύει c. pl. 3, 7, 2. διὰ τῆς τροφῆς ἰαύσης c. pl. 3, 7, 4. δι' ἐμιαυτοῦ διαμέτρε c. pl. 6, 8, 2. ἀποίγνους διὰ τινος ἡμερῶν Fr. 4, 69.

Διαβάλλω, διαβεβληκότων c. pl. 3, 20, 6. in διαβεβληστικῶν μετατι.

τῆς Διαβόρου λιθοῦ τῆς φλογουμένης, ἣ καὶ πυροφούτι Fr. II, 20. ubi διαβόρους editum. nota.

Διαβιβάζω τὴν γῆν c. pl. 2, 17, 7.

Διαβλαστάνω, διαβεβλαστηκότων c. pl. 3, 20, 6. 5, 13, 6. sed posteriore loco Urbis liber simplex verbum habet. ἀμβλάστησις 5, 13, 3. διαβλαστάνω καὶ διαβλαστάνειν c. pl. 2, 17, 7. πρὸς τὸ διαβλαστειν c. pl. 4, 8, 4.

Διαβλάστησις c. pl. 2, 17, 10. εἰς διαβ. ὁρμῇ c. pl. 3, 18, 2.

Διαγελῶ, διαγελώσης τῆς ὕρας 8, 2, 4. ἄμα τῇ ὕρᾳ διαγελώση c. pl. 1, 12, 8. et 2, 1, 4. διαγελώτος ἦδη τοῦ ὕρας. o. pl. 4, 5, 1.

Διαγίνομαι, ἐπεὶ ἐν τῷ αἵματι ἀμύγνηται (διαγίνεται) ὁ ἰχθύς Fr. XII, 3.

Διαγραφὴ φύλλων 3, 13, 1. διαγραφὴν τῶν πλειόνων ἔχον μονόφυλλον ἄνθος 1, 13, 2.

Διάγω, οἱ Σκύθαι τῇ γλυκύᾳ ῥίζῃ καὶ τῇ ἱππακῇ διαγουρὶν ἡμέρας καὶ δώδεκα 9, 13, 2.

Διαγωγή, τῇ τροφῇ καὶ διαγωγῇ Fr. XII, 1.

Διαδίδωμι, δεικνὴν τινι τροφὴν διαδίδωμι τὴν χῶραν 8, 2, 2. διὰ κατὰ τὴν ἀφῆν ἢ γαῖαν διαδίδωσι τὴν αἰσθησιν τῆς θερμοῦς c. pl. 1, 22, 6. διαδοθέντος τοῦ πότου πρὸς ἅπαντα τὰ μέρη Fr. VII, 2. διαδίδασκε τὴν τροφὴν τοῖς βλαστοῦς c. pl. 5, 6, 3. οὐ διαδίδασκεν αἱ εἴδη 5, 9, 8. διαδίδωκεν εἰς τὰ ἔσχατα 5, 9, 12. ἀπὸ τῶν ἄνω διαδίδωσι πρὸς τὰς ῥίζας ἢ φθόρα 1, 12, 10. καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων διαδίδωσι (τὰ δένδρα) 6, 1, 15. τὰ πεπηγμένα οὐ — δάσκει 6, 17, 5. διαδίδεται πανταχοῦ ἢ ἀναπνοή Fr. 4, 47. δὲν δ' ἀπὸ κινήσεως διαδύωσι πρὸς τὸν ἐντέραν Fr. I, 40. οὐ διαδίδωσι τῇ ἐκπνοῇ ὁ πύγξις ἀπὸ Fr. III, 24.

Διάδοσις, ταχέαι διαδόσεις τιντων ἀπὸ τοῦ ἡλίου c. pl. 2, 19, 4. ἀπ' οὗ τοῖς ἄλλοις ἡ διαδ. τῆς τροφῆς c. pl. 6, 12, 4.

Διάδοσις πρὸς τοὺς ἐκτὸς πόρους Fr. 4, 50.

Διαδυτικότερος ἀπὸ c. pl. 3, 14. 1. Fr. III, 33. bis.

Διάζωμα, ἐν τῇ σποδαζομένη αἰσθησιν ὥσπερ διάζωμα τιθίσκειν αὐτὸν Fr. II, 7.

Διάζωννυ, διαζώνεται τοῖς νύκτα

τομαῖς 4, 8, 10. ἡ Εἴβοια
διαν διαζωσθῇ μέση Fr. VI,
1, 22. τὸν Τηγετὸν διαν κί-
τηθεν τὸν ἄκρων νεφέλη δια-
ζωσθ λευκῇ Fr. VI, 1, 24. τὰ
ἄρα διαζωσμένα Fr. VI, 2, 9.
ubi μέσος διαζωγμένος praee-
cedit.
διαθερμαίνει h. pl. 9, 16, 2.
διαθερμαίνει σφόδρα Codex
Urbinas habet, ubi θερμαίνει
editi libri. ἐντα τρέφεται. — μαι-
νομένοις τισὶ c. pl. 6, 4, 4. sed
ibi Urbinas διαφθερμαίνους ha-
bet.
διαθλήνουναι αἱ πατεργασίαι
καὶ αἱ τροφαί c. pl. 1, 16, 6.
διαθραύσους Fr. II, 11.
διαθραύω, — αὐθμένα ἄμα τῇ μα-
σσί c. pl. 6, 9, 3.
διαύνω, τὰ νότια ἀνυγραίνει καὶ
διαύει Fr. V, 58.
διαύραις, πληγῶν καὶ διαύρεσιν
δέχεται c. pl. 5, 16, 3.
διαύρω, δέχεται πρὸς τὸ αἷμα
τῇ στερεῇ τὰ ὥα 1, 2, 4.
ταῦτό πως τοῖς διαφρημένοις Fr.
IX, 29. nisi εἰρημένοις fuit.
διαύοντες θύο κλήματα συνθῶ-
σιν c. pl. 5, 5, 1. ubi σχί-
σαντες editum.
διαυτάσμαι, διαυτίζονται τὰ πο-
τὸν ὑγροῦ Fr. IX, 23.
διαυτῆς ἀγρ Fr. V, 21.
διαυτάσμαι 2, 6, 5, 2, 7, 2.
sequ.
διαυτάραις 2, 7, 1. et 2, 4,
13, 3. διαν. καὶ κατακοπαι c.
pl. 3, 2, 1. τὸν δένδρον c.
pl. 2, 12, 6. ἔλωσας ἀπὸ δια-
υτάραις c. pl. 5, 8, 2, 5,
15, 3.
διαυτῶν erat c. pl. 1, 13, 9.
ubi διαυτῶν. dedi.
διαυτῶν, διαυτῶν, διαυτῶ-
ν 7, 2, 4. nota. διαυτῶν.
σῶν c. pl. 2, 12, 4. ubi
erat — λισαντα.
διαυτῶνται πρὸς τὸν ἥλιον
9, 5, 2.
διαυτῶν τὸν καρπὸν 3, 10, 5.
διαυτῶν, ἐν τοῖς διαυτῶν
χώραις c. pl. 4, 12, 3.

διαυτῶν τὴν καύσιν 4, 4, 2.
nota.
διαυτῶν ἡ γῆ c. pl. 2, 1, 5.
διαυτῶν φυτὰ vel γῆν 4, 5,
7. nota.
διαυτῶν, αἱ διαυτῶν τῆς οὐχί-
c. pl. 5, 9, 11.
διαυτῶν, διαυτῶνται ἡ δια-
πῆα c. pl. 3, 7, 5. διαυτῶν
τὰς ἐργασίας c. pl. 3, 20, 5.
διαυτῶν, ὡς ἂν ἡ διαυτῶν. ἔχῃ τῆς
φύσεως c. pl. 6, 6, 3.
διαυτῶν, χυμὸς γλυκὺς διαυτῶν.
τῆς ἐν τῇ γλῶττι συμφύτου
ὑγροῦτος c. pl. 6, 1, 3.
διαυτῶν, ὅταν οἱ σφῆρες δια-
κρουθῶσι c. pl. 2, 15, 4.
διαυτῶν, πρὸς τὴν διαυτῶν
χρησμός αὐτὸς 4, 11, 4.
nota.
διαυτῶν, Fr. III, 53.
διαυτῶν, ἐν τοῖς δένδρεσιν
ἔστιν οὕτω διαυτῶν 1, 2, 2.
ἐν τοῖς ἀνακάνοις οὐκ ἔστιν
ὅλως διαυτῶν τοῖς γένεσιν 6,
1, 4. ubi sequitur διαυτῶν.
διαυτῶνται διαυτῶν 4, 8, 7.
χρητῶν ἀναβλαστῶντες ὡς ἐπὶ
τὸ πᾶν διαυτῶν 8, 1, 6.
καρπὸς οὐ διαυτῶν, ὅρροι.
ἄθροος c. pl. 1, 17, 3. γένε-
ται ἐκ τῇ κισσῶν διαυτῶν.
νοῖς ἄλλοι καὶ ἄλλοι Fr. II,
14. τὸ πολυτιμὸν τοῦ πυρὸς
καὶ διαυτῶν ἐν ἅπασιν τοῖς
τόποις Fr. III, 9. ἡ δμοῖα
τοῦ σχήματος τοῦ διαυτῶν.
καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος Fr.
VII, 15. διαυτῶνται τῇ πύ-
σιν τὸ πνεῦμα Fr. XI, 8. ἀγρ
σῶν διαυτῶν, ἡ λείπει
τὸ φῶς Fr. 20, 20.
διαυτῶν, τῇ χρεῖα δ — ει τῆς
νυκτὸς Fr. I, 18. ἥλιος δια-
υτῶν Fr. VI, 4, 9. ὅπως
μὴ διαυτῶν τὸ πᾶν 9, 3, 2.
ubi praecessit ἐπιδιαυτῶν.
διαυτῶν, μικρὸν χρόνον διαυτῶν
τοῦ μὴ αἰετῶν 1,
9, 5. οὐδὲ διαυτῶν χρό-
νος ἀνακάνος 6, 8, 4.
διαυτῶν c. pl. 1, 11, 6.
διαυτῶν, σημόναι — λήπει
φύλλου 3, 18, 11.

Διαλλαγή, διαλλαγήν ἔχει τιταχ-
μένην ἢ αἰαττον Fr. V, 14.
Διαλλάττω, ἔνια τοῖς ἀνδράσι
διαλλάττοισι 3, 8, 2. κατα-
καίει καὶ διαλλάττει εἰς τέφραν
Fr. III, 75.
Διαλλοῖδω, σπείρεται διήλλοι-
μένον καὶ μεταβεβληνός c. pl.
5, 6, 12. τὸ σῶμα Fr. 4, 61.
Διαμαρτάνω, πολλά — ἀντι τῶν
αὐλόγων Fr. 1, 48.
Διαμαρτυρεῖν, τὰ χωρία δ—ροῦσι
Fr. III, 24.
Διαμαρτυρομαι vel διαμαρτυρομαι
2, 6, 8. διαμαρτυρομένοις καὶ
γυνομένοις c. pl. 6, 9, 1. et
3. Fr. 4, 10.
Διαμένω de θησαυρίζομένοις 8,
11, 2. eodemque sensu δια-
μονή 8, 11, 3.
Διάμετρος, ἀνυμετροῦ τῆς δια-
μέτρου c. pl. 6, 2, 4.
Διαμύνηται Fr. 1, 55. nota.
Διαμονή, σπερματὰ πρὸς διαμο-
νὴν ἰσχυρότερα ἢ ἀσθενέστερα
7, 5, 5.
Διαμφισβητῶ ὅλω τῇ γένει 3,
9, 4. c. pl. 6, 8, 2.
Διαναγκάσκει ἐν ταῖς φιλείαις
Fr. XII, 7. nota. διαναγκάζει
Aristoteles habet et Codd. duo.
Διανόω, διανόων ἐκ τινων τόπων
υγρότητας Fr. XII, 11. ubi δὲ
voisin editum.
Διανέω, ὥτ' εἶναι δ. τῶν τυ-
χόντων ὑπὸ τῇ τρώπῃ 5, 8,
3. ubi erat διὰ νῶς.
Διανόης, διανόη ἀνθ' plantis
cum aquarum quas dicantur 1,
13, 2.
Διάνοια, πάντα ἔχοντα διάνοιαν,
ὥστ' αἰσθάνονται ζῆταιν c. pl. 3, 14,
2. τῶν δ' ἀπὸ διανοίας καὶ τῶν
ἄλλων γινόμενων c. pl. 6, 13, 2.
Διαπαισμά, οἱ τὰ ἀρώματα καὶ
δ—τα συντιθέντες Fr. 4, 8. 57.
ἢ χρησις εἰς τὴν στροφάνην 38.
Διαπαύω, ἢ διαπαύομαι γ' ἢ τὴν
οἶτον ἐπαύει καὶ φύχει c. pl.
5, 18, 3.
Διαπανομαι, interquiesco Fr. IX,
31.
Διάπειρα, ταύτη διάπειραν λα-
βάνουσι c. pl. 4, 16, 3.

Διαπειρώμαι ἀσθενούντως, εἰ
βίωσιμος 9, 12, 1. μάλιστα
διαπειρώμενοι τούτων διὰ τὴν
χρείαν c. pl. 4, 12, 12. καὶ
ἐκείτην τρώπην διαπειρώμεν Fr.
1, 27.
Διαπέτω, unde διάπεψαι erat c.
pl. 6, 19, 3. ubi διαπέψας
desi.
Διαπήγνυμι, δ βορρῆς διεπήγειν
ἢ εἰς ὅσῳ διέλυσε Fr. V, 54.
Διαπίπτω, ἀνθ' διαπίπτουσι 1,
13, 3. ubi Urbinas rectius ἀ-
ποπίπτοντα habet.
Διαπλάττω, πηλῷ διαπλάττοντες
4, 15, 2.
Διάπλευρος, τρώφης διάπλευα c. pl.
2, 1, 4.
Διαπνέω, ταχὺ διαπνέεται καὶ
ἐξατμίζεται c. pl. 1, 1, 3. δια-
πνέεται καὶ κοπτόμενα πρὸς
ἄλληλα κινουται c. pl. 4, 12,
4. ὥστε — νῆσθαι 5, 12, 4.
μήτις τὰ πνύματα διαπνέει 5,
14, 5. φθίρειται τὰ σπερματὰ
διαπνεύσεως τῆς θερμότητος
καὶ υγρότητος 5, 18, 1. τὰ
ἀσθενῆ ταχὺ διαπνέεται, ἡ-
θάρτα τὰ τα 6, 14, 11. τὸ
ὅσῳ διαπνέει τὰς θερμὰς 6, 19,
3. Fr. 4, 43. διαπνευστικίας
τῆς θερμότητος 38.
Διαπνέω idem quod ἀκοπνέω c.
pl. 6, 16, 6.
Διαποθύω 4, 2, 7.
Διαπολλύω δ' ἥλιος 8, 10, 3.
Διαπύσσας, διαπύσσει 4, 7, 8.
Διασφράσκει, ὥσπερ διησφράσκει-
τον πλείονος τοῦ υγροῦ c. pl.
6, 6, 5.
Διασφραδίζομαι τὰ μέρη Fr. 1, 9,
1, 12, 1. sed λαβὴν καὶ δια-
σφραδίζει τὰ εἶδη 1, 14, 4.
— μυστήριος, ὡς ἐκαστον ἐκαστὸν
γνωρίζει Fr. 1, 10. ἐκ-
καστὴν — μυστήριον Fr. 1, 27. μύ-
στος ἀνθ' ὅσῳ τοῖς τρομασι
διασφραδίζομαι Fr. H, 50.
Διασφράσσει 6, 3, 4. ubi erat ἐπα-
ύσει.
Διασφρα τῆς τρώφης c. pl. 1,
11, 6.
Διασφρα, unde διασφραδίζω. δια-
σφραδίζω ἡρὸς ἀρρωστίας c. pl. 1, 16,

4. διαρκεῖν ἀπαθὲς ἐν τῇ γῇ
τὸ σπέρμα c. pl. 4, 6, 2.
πρὸς τρίτα διαρκεῖν δύναται
4, 8, 4.

Διαρρέειν, τὸ ἔδαφος διαρρέειν καὶ
τὴν ἰκμίδα παύειν Fr. II,
41.

Διασφύζω, ὑπὲρ ὧν καὶ ὕστερον
διασφρητίζω ι. pl. 6, 14, 5.

Διασημαίνω τὰς μορφὰς ἐκ-
στην 1, 1, 2. πάντα ταῦτα
διασημαίνει, δι. c, pl. 4, 13,
7.

Διασῆλω, τάχα διασῆπεται 5,
7, 5.

Διάσπασις, Fr. VII, 18.

Διασπᾶν, ἀνωμαλῆς καὶ διεσπα-
σμένος ἄνεμος. Fr. V', 6, δια-
σπώμενον τοῦ φωτός Fr. 20, 3.
διασπᾶσθαι τὴν βίαν ἐν τῇ
τρίψει 16.

διδασκασίς τῶν γενῶν πρὸς ἄλ-
 ληλα 1, 2, 4. μέγιστη 1, 14,
 3. ἡ πολλὴν ἔχει διδασκαίαν 7,
 15, 4. τῶν ἱσθῶν 8, 2, 9.
 τοῦ χρόνου 8, 2, 10. τῇ τοῦ
 συνζήτους διδασκαίᾳ πανοῦσι
 Fr. VII, 10. νεύρων δ. *Ibidem*.
 Ἀνδιδασκασίς *scilicet* ἀνδιδασκαίᾳ;
 διδασκαίᾳ ἐνὸς μορίου Fr. VIII,
 9. et 12. ἀνδιδάσκει dat liber
 Urbinae c. pl. 2. 9, 5. ibi
 διδιδάσκει editum.

Διάνυστημα, ἐπὶ πλείονι — ματι, c.
pl. 5, 14, 2.

διαστολή και κλίσεις των ἀμ-
πέλων c. pl. 3, 16', 31'

Διαστρέφω, τὸ ἐμμητρά ἐνλαῖ διά-
στρέφεται c. pl. 5, 17, 2.

Διασχίζω, δισχωμένα ε. pl. α,
16, 2.

Διατάξεις τοῦ πνεύματος Fr. IX.

32. ⁰³¹¹
 ἀποτίνομαι, ἀποτίνομαι times
 as οὐκ ἔχοντες καρπὸν 5, 7, 1.
 οὐ δὲ ἀποτίνομαι as ἀληθὺς
 c. pl 4, 6, 1.

ἀνατίθω, ἡ τοῦ πνεύματος κα-
θέξις διατίθεται πως εἰς τὴν
κεφαλὴν Fr. IX, 34.

Διατελής, μέγα καὶ διατενές πρὸς
τὴν τελείωσιν. ρη. 2, 15, 2.

Διατήσω, διατηξουσιν ἐν ἐλάφῳ
Fr. 4, 29.

Διατρεφ., η δριμυτινς διατρεφ.
τα σκερατα c. pl. 3, 24, 4.

Διατηρήθηκε c. pl. 1, 17, 9.
 Ζήτησε να ενοποιηθεί c. pl. 6

Διατίθεται καὶ ἐκκρίνεται c. pl. 6,
7, 3. καὶ ἐξαέρου ὅ, 17, 5.
Fr. III-49.

Διατόνος, διηκτόνων καὶ ἀκλήρων
πεντατόνων c. ul. 2. 3. 1.

Διατάξω, διατημένως, ubi erat
διατημένως, 3, 18, 5. Διατή-
σαντες, λατρί 9, 16, 9. ubi
erat διατησάντες.

VI, 2, 12

διαφραγεῖν, ἐάν ὑπὸ τῶν πυρρῶν
διαφύγῃσι c. pl. 5, 6, 1. ubi
erāt διαφύγῃσι.

Διὰ πάντων, διὰ διὰ πάντων τὸν
καρπὸν α. pl. 3, 16, 17.

Διαφάνης, δομή τοῦ ἐν γυῶν
 ροῦ ἐν τῷ διαφανί: τοῦτο γὰρ
 πρῶτον ἀεὶ καὶ ὑδατοῦς c. π.

Διὰ τὰς ἀλφὰς ἢ ὑπεροχῆς δι-
φασιν καὶ ἐμφανῶς ποιεῖ Fr. II,
3. nota.

Διαφερόν, ἐκαστῇ τούτων ὁδοῖ
 διαφερόντι, i. e. διαφορῇ ἔχον,
 3, 8. 8. μηδὲν διαφερόντι ὁμο-
 ημιζον, 4, 13, 6. τοῦτα δια-
 φερὸν τοῖς προτέροις 6, 3, 5.
 Διαφερόνσι μᾶλλον, sustinent,
 perferunt c. pl. 5, 14. c. 14.
 ἀπορ. ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώπων
 ταί Fr. II, 86.

1. Bl. 4. 4. 7.

Διαφορά, διαφοραὶ pro ἰσθῆ σα-
pius, veluti 6, 4, 4. pro γερν
7, 4, 1.

Διαφορεῖται, τοῦ Διαφοροῦ ἔχειται

Διαφοροῦ, οὐτὴ διαφοροῦ διαφοροῦ
 τῶν ἑταίρων, c. pl. 5. r. 6
 διαφοροῦ scriptum fuit.

Διαφραγίση, διαπύρεσσις 52-

Διαφύη, ἡ πλῆψ τῆς Σαμίας ᾗς
 Διαφύη, ἔχει διὰ μέσου, καὶ
 ἡ Διαφύη πελίων ἐστὶ τῶν ἐξ
 E. II. 62. Plato Phaedon. p.

98. c. ἡ οὐρα σιερτα καὶ οὐ-
ραὶς ἐξὲν χόρις ἀπ' ἀλλήλων.

Διαιρούμαι, εἶναι ἤδη διαφύσσει
ἐν τῷ ὕδατι 3, 17, 2. **Διαιρού-**
ταρον δ. ὕδα. δυσωπῇ 7. 1. 3.
διαφύσσειται καὶ διαβλαστάνει
c. pl. 2, 17, 7. ὅσα διαιρέ-
φου c. pl. 3, 7, 9. ποτα. τὴς
τοῦ μετρίου ὁμοειδούς φύσεως
διὰ τῶν ἀκρομόνων τῆς εἰσέως
c. pl. 3, 10, 4.

Διαιφύσσει, διαφύσσει διηλεκμέ-
ναι 4, 8, 7. ποτα. διαβλαστή-
σεις καὶ διαφύσεις 8, 1. 6.

Διαιφύσσειται 4, 4, 2.

Διαιφύσσει τοῖς ὀνόμασι 3, 9, 7.
—εἶναι αὐτοῦ Fr. I, 13.

Διαιχάλαω, τὰ ἀνεστῶτα —αἶ 4.
pl. 6, 1, 5.

Διαιχάλαω στρόβιλος 3, 9, 1.
διαχάλαόντων τῶν σφαιρίων c.
pl. 1, 5, 4. ἐν ἑξησάθαι δια-
χάλασι c. pl. 2, 9, 12.

Διαιχέω, εἶλα δυναμένη διαχεῖν
τὸ αἷμα καὶ οἷον ὑπορυγῶν
ποιῶν 9, 15, 2. καρπὸς διαχε-
χυμένος, ορρος. συνειληγώς 3,
18, 6. τὸ φύλλον διαχέεται καὶ
οὐκ ἐκκτεῖ 6, 4, 8. ποτα. δια-
χεῖ καὶ ἀνυγρᾶναι c. pl. 2, 6,
1. διαχεῖ καὶ ἐκγαλάκτοι τῶ
σπέρματα c. pl. 3, 23, 1. τὰ
ἐρίγματα ὅσων διαχέεται c.
pl. 4, 12, 12. ἡ χίων διαχεῖ τὰς
βάρους 5, 13, 7. τὰ φύματα
καὶ ἀποστήματα Fr. 4, 61. τὸ
διακχυμένον, ορρ. τὸ ἡθρο-
σμένον Fr. III, 18.

Διαιχυσίς, σπέρματος ἐκγαλάκτω-
σις καὶ διάχ. c. pl. 4, 4, 7. τὸ
τέραςμον καὶ ἀτέραςμον πρὸς τὴν
πύρρυν λέγεται καὶ διαχυσίς
c. pl. 4, 12, 2.

Διαχυτικός Fr. I, 84.

Διλωμε, τὰ παντελῶς ἄσθμα φαι-
νόμενα δίδωσι τινα ὁσμὴν Fr.
4, 4.

Δίλωμι, διῆναι πρὸς τὴν βλάστη-
σιν 1, 10. ἀναθερμαινόμενον
δύειν ἔω c. pl. 5, 9, 12. τῇ
μανότητι δύει καὶ οὐκ ἀποστε-
γαι 5, 12, 9. ubi διῆσι prae-
stabat. Vide διῆμι. τὸ ὑγρὸν
οὐ δύει τῇ πυκνότητι Fr. III,
68. ἡμέρα χυμῆριος δύεισιν Fr.
VI, 3, 8.

Διέλγω, τῶν πυκνῶν αἰλίας
μέτρον διμετρούσης c. pl. 4, 12,
1. τῶν διειργουμένων αἰλίας 4,
12, 5.

Διέλγω τὴν εἶλαν πρὸς τὴν γῆν
1, 7, 3. τὸν πάταλον c. pl.
2, 14, 4.

Διελκταννύται τὰ ἀνθη c. pl. 2,
— 19, 1, sed ibi Codd. αππ. απ-
plex habent.

Διελκνῶ τοῦ θερμοῦ c. pl. 4,
12, 12.

Διελκνῶ, διελκνύμενα δένδρα c.
pl. 5, 9, 3. sed ibi Urbinas
liber simplex verbum habet.

Διελκνῶ, — α τὸ ἔσθρο διατέσ 4, 11,
3. ubi Urbinas διελκνῶ habet.

Διελκνῶμαι, πρᾶσις διελκ-
σμένης ἐπιμέλειος 4, 4, 3. ἐν τῇ
διειργασμένῃ 8, 11, 8. διειρ-
γασμένη χώρα c. pl. 3, 20, 6.
γῆ 1, 13, 1.

Διελκνῶ, διελκνῶ γῆ c. pl. 3, 23, 2.
ubi ἀραιὰ iegerunt auctores
Geoponicorum.

Διελκνῶ, οὐ διελκνῶ. ἀλλ' ἐπέτιον
εἶναι 1, 6, 13. ὅσα διελκνῶ 1,
2, 2.

Διελκνῶμαι c. pl. 3, 23, 1.

Διευρύνω, διευρύνεται ἡ γογγυλῆς
c. pl. 5, 3, 9.

Διευρύνω Fr. I, 7.

Διέχω, εἶναι μὴ μεταβάλλῃ, διέχει
ἕως ἰσημερίας Fr. VI, 1, 7. ubi
δεῖ εἶναι edittum: ποτα. μικρὰ
διεχόντων c. pl. 5, 14, 2. απ
ἀλλήλων Fr. I, 16.

Διήθησις τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ
ὕγρου c. pl. 6, 1, 1. Fr. II, 2,
5.

Διήκω, διήκειν εἰς ἄμφω οὐ δό-
ναμένης τῆς φύσεως c. pl. 1,
20, 5. απ διήκειν? πρὸς τὰ
φυτὰ διήκειν c. pl. 2, 17, 9.
διηκνῶσας ἀρχῆς εφ' ἐκάτε-
ρον τῶν ἀκρων c. pl. 4, 7, 6.
πρὸς τὴν ἀρχὴν οὐ διήκειν 5,
13, 4. ἐν τῇ διήκοντι τῆς γα-
λίδος τοῖς ἀκροτάτοις ἡ δριμύτης
6, 10, 7.

Διηλωθέντα ἐρίγματα c. pl. 4,
12, 12.

Διημερόω, διημεροδύσης τῆς
γῆς c. pl. 3, 20, 6.

Δίδυρος, σπέρματα δίδυρα τῶν χειρόνων καὶ σύνθιτα 8, 2, 2. *nota*.

Δίημι, ὁ λιβαριτὸς διῖται καὶ ὁ ἐκ τοῦ στελέχους καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀκροτόμων ὁμοίως 9, 4, 10. διαίαν τὸ πνεῦμα τὴν πύσθηιν 9, 17, 3. ἐκότερον καθ' ἑαυτὸ καὶ μὴ ἐπιμυγνυμένην τὴν τροφήν διῖσιν c. pl. 5, 5, 2. διὰ τὸ μὴ διῖσθαι τὴν βλάστησιν 5, 6, 7. αἱ ρίζαι τὴν τροφήν οὐ διῖσθαι φθαίρονται 5, 11, 3. διῖναι καὶ μὴ κατέχειν 5, 12, 9. ἡ τροφή διὰ διῖται πρὸς τὸ πῶδες 6, 11, 8. διῖσιν ὥσπερ ἡ ὁμός 6, 19, 9. ubi erat διῖσιν.

Δίκμαζω, δίκμαζομένης τῆς γῆς c. pl. 3, 4, 3.

Δίκμαζω, vide *ἐκμάω*.

Δικνέομαι εἰς τὰ κάτω c. pl. 3, 6, 1. ἐφ' ὅσον — νέεται τὸ ὕδωρ c. pl. 3, 20, 4. ἐπὶ πλέον αὐτῶν δικνέονται c. pl. 5, 9, 2.

Διότρημι, αἱ θύραι διότρηται, oppos. συμμύουσι 5, 3, 5. τὸ ὕδωρ τὰς ὁσμὰς ἀπλύνει καὶ διότρησι c. pl. 6, 19, 3.

Διοχοῦσιν συχρόν 3, 11, 3. sed Urbinas διοχοῦσιν habet.

Διασπεῖν c. pl. 1, 13, 9. bis, ubi erat *διανασπεῖν*.

Διαυλεῖ στανίως 6, 6, 8. ubi Heinsius in *διαυλεῖ* mutavit.

Διαέλλα, ἡ ἀπὸ τῆς διαέλλης ἐργασία c. pl. 3, 20, 8.

Δικραν ῥίζαν erat 9, 11, 3. ubi *δικραν* dedi.

Δικρούς, ῥίζαν *δικραν* 9, 11, 3. ubi erat *δικραν*. γίνεταί *δικρούς* 4, 2, 7. *δικρουν* ὥσπερ ὄρχις 9, 18, 5. σπέρμα αἰγίλων συνεχές καὶ *δικρουν* c. pl. 4, 6, 2. Deaccentu vide Lobeck. ad Phrynieum p. 233. 234.

Διταμνον, Cratae peculiare, describitur cum usu 9, 16, 1. seqq. *nota* p. 804. In editione secunda Sprengel cum Sibthorpio tertium dietamnium foliis asymbrii retulit ad marrubium acetabulosum L. γαυδοδιάν.

cum origano Aegyptiaco comparavit Stackhouse, tertium omisit. Nomen ipsum in libris scriptis variatur inter *διταμνον* et *διταμων*. Plinius eum Dioscoride sexu femineo *διταμνον* usurpant. *ἐσπον* δ *μάνυμος* 9, 16, 3. describitur: *nota* p. 804.

Διμερῆ σπέρματα τοῦ στίου 8, 2, 2.

Διμήνος, διμήνη προτερεῖν 6, 8, 5. *διμήνον* γένος πυλῶν 8, 4, 4. c. pl. 4, 11, 3. in supplemento Urbinate.

Δίξους, ἔγυλα *δίξοα* 5, 1, 9. *nota*.

Διογένης: Apolloniates 3, 1, 4: ὅρ *αὐτοῦ* Fr. 1, 39.

Διοδοσιεῖ Fr. III, 59.

Διόλος 1, 8, 3.

Διοιγνύται 4, 7, 8.

Διόγω τοῦς πόρους Fr. III, 28. ὥστε *διοίξαι* 42.

Διοίξας c. pl. 2, 19, 3.

Διοκλῆς de lyncurio Fr. II, 28.

Διόλου ἦκειν τὸν μέσον κυλῶν 4, 6, 10.

Διομήδους ἐσθὼν ἐν Ἀδρια 4, 6, 5. *nota*.

Διον (περὶ) τῆς Μακεδονίας rosae aliaeque arbores autumno flores et fructus proferunt c. pl. 2, 13, 11.

Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος; ὁ τύραννος 4, 5, 6.

Διοξυπτεῖν Fr. 1, 27. sed vide *notam*.

Διορίξω, λόγον διορίσαι 1, 2, 6.

Διός, vide etiam in *Ζεύς*. τῶν ἐκ *Διός* μὴ ὁμοίων, ἀλλ' ἐναντίων γινόμενων c. pl. 4, 12, 5. τῶν αὐτῶν ἐκ τοῦ αἵματος γινόμενων *Ibidem* 6. τὰ ὕδατα τὰ ἐκ *Διός* γινόμενα 6, 8, 2.

Διός ἀνθος inter φωνανικὰ 6, 1, 1. ἀνθομόν 6, 6, 2. caule et radice lignosis, semine propagatur 6, 6, 11. flos aestivus 6, 8, 3. Hesychius: *Διός* ἀνθος, τοῦτο οὐ λήχνον, ἀλλὰ φυτόν ἀκανθῶδες φασὶν εἶναι οἱ περὶ Θεόφραστον. Agrostemma florem Iovis cum Sprengelio com-

paravit Stackhouse. Sed ridicule addit: Constat ex hodierno nomine κόκκαλι, quod adhuc apud nos continet, scilicet *Cockle*: Anguillare p. 175. Latinorum amaranthum, Patavinorum *Gelosia*, ceterorum Itolorum *fioie de veluto* esse ait. Cf. Annot. p. 506.

Διδόσπυρος, eius καρπός 3, 13, 3. cerasi fructus ὁμοίος διδοσπύρου — πλὴν ὁ πυρὴν τοῦ διδοσπύρου σκληρόν. Annot. p. 224. Plinius 27. s. 74. lithospermum ab aliis diospyrum vocatum refert. Diospyron lotou comparavit quoque Stackhouse. Videant, nam fructus butciformis semina plura durissima per loculamenta disposita includens congruat vocabulo πυρὴν. *Διότιμος* ὁ γυμναστής ἔλεγε Fr. IX, 11.

Δίπηχυαίος est 9, 11, 8. sed ibi Urbias cum Mediceis πηχυαίων dant, quae forma longe posterior antiqua, quae Theophrastus multis aliis in locis cum ceteris Atticis scriptoribus utitur. Eandem formam in Dioscoride 4, 10. alii Codices in *δίπηχυν* mutant. Praeterea 3. c. 190. *δίπηχυαίους* Codices aliqui offerunt pro vulgato *πηχυαίους*. In universum formam hanc in αἰος vel υἰος in compositis adiectivis ponderabilibus et mensuralibus multo recentiore esse legitima illa, quae nominis principis formam habet, veluti *δίπηχης*, *δικότυλος*, *διτάλαντος*, *διδάκτυλος*, Atticisque scriptoribus minime usurpata fuisse alteram *δίπηχυαίος*, *διδοσιανός*, *διταλανταίος*, *διδάκτυλαιος*, egregie multisque exemplis positus docuit Lobeck ad Phrynichum p. 549.

Δίς, παλαισθαι δις πρὸς ἄγυρον 9, c. 4.

Διστοιχία, ἐν διστοιχίᾳ τὰ φύλλα 4, 8, 6.

Διστοιχος κριθὴ 8, 4, 2.

Διταχοῦ μάλιστα γίνεταί Fr. II, 25.

Διυγραίνω, τὰ δένδρα διυγραίνεταί c. pl. 1, 13, 5. *διυγράσαι* καὶ ἀσθενὲς ποιεῖν c. pl. 2, 9, 3. ὑπὸ τὸ ἄστρον διυγραίνεται τὰ δένδρα c. pl. 5, 9, 2. *διυγραίνόμενον* ἤδη καὶ *μανοῦμένον* 5, 13, 6. 6, 15, 3. 6, 17, 5. *διυγραίνω*, — ροῦντα δένδρα c. pl. 1, 14, 1. et 2, 9, 13.

Διυδός 3, 16, 1. c. pl. 1, 13, 9, 5, 1. 6.

Διυρρηγία, ἡ εὐτελής 5, 7, 6.

Διυρής, διαρής δικρόαν ἔχοντας φοίνικας 2, 6, 9.

Διχὴ ἡ τούτων διαιρέσεις 6, 6, 2.

Διχοτομέω, *διχοτομεῖ* τὸν ἐπιστήζον Πλειάς *δυομένη* καὶ ἀνὰ τέλλουσα Fr. VI, 1, 6.

Διχοτομία, αἱ δ' αἱ διορίζουσαι τὰς ὁδοὺς Fr. VI, 1, 6.

Διψάς, ἡ δ. καλουμένη *ἄκανθα* ad mare rubrum 4, 7, 1. *ποτα* p. 326. Echinopsis speciem spinosissimam a Forskalio descriptam continet Stackhouse P. II. p. LVII. Contra Gallus Helile in Descript. Aegyptiac. pl. p. 286. *acaciam* Seyal intelligi suspicabatur, quae in Tab. a. 2. fig. 2. pinxit, reperiunt in regione deserta sabulosa prope mare rubrum.

Διψάω, τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκίζονται c. pl. 3, 22, 5.

Διωδέω, *διωσάμενος* τὴν ἄλγην 8, 11, 8. Fr. I 1, 53. V, 29. *διωθῆναι* ὑπὸ τῶν κρατούντων Fr. IX, 15.

Διόκω, *διόκει* τὴν ξηρὰν καὶ ὑγρὰν c. pl. 1, 16, 9.

Διόφνξ, *διόφνης* 4, 7, 6. Lobeck ad Phrynich. p. 230.

Δοῖδυξ, *χαλκῇ δοῖδυκι* τριφθῇ Fr. II, 60.

Δοκιμάζω, τὸ πῦρ δοκιμάζει τὴν χειρὸν Fr. II, 45.

Δοκός τοὺς στήθετας ἢ τὰς δοκούς ἀμφιθεῖν Fr. VIII, 12.

Δόλιχος ἀναβαίνει ἔξωλα μακρά, εἰάν τις παρακαταπιπῇ 8, 3, 2. *ταχὺ κόπτεται* 8, 11, 1. *φα-*

δῖος ἀναβαίνει τὰ δένδρα c. pl. 2, 18, 3. Phaseolum vulgarem Sprengel et Stackhouse interpretantur.

δουξ, κοινώτατον ὄνομα τοῦ καλάμου 4, 11, 11.

δοῦα erat 9, 2, 1. ubi δῆς dedi.

δομῆς Libya 4, 3, 5.

δοῦς οὕσα ἡ χῆ c. pl. 2, 4, 12.

δοῦμα 8, 2, 8.

δοκοντίας πυρός c. pl. 3, 21, 2.

δοκόντιον, ἄρον δρ. radix eius et caulis qualis 7, 12, 2. caulis describitur, radix in usu medico 9, 20, 3. Cf. Annot. p. 622. et supra sub voce ἄρον.

δομῆς, δομνίτην ὄσμην 6, 7, 2. oppon. μαλακός 6, 7, 5.

δομνίτης, ὅσα ταῖς δομνίτησι διαφέρει c. pl. 1, 16, 9.

δοσιπρός τόπος c. pl. 3, 6, 8.

δοσιβόλος, δοσιβόλοι χώρα c. pl. 3, 24, 4. πολλοὶς καὶ δρ. 4, 14, 3. ἀήρ ομιχλώδης καὶ δρ. 6, 18, 3. χώρα δρ. Fr. XIV, 3.

δοῦτας περὶ τοὺς καλουμένους, c. pl. 1, 2, 2.

δομὸς μέγας 4, 2, 8.

δοκολάπτης 9, 8, 6.

δομνίτης, ἐν ταῖς δομνίται 4, 14, 10. ἡ δομνίτης εἰλαία ἐν σῆψει c. pl. 6, 8, 4. ubi Edd. pr. δομνίτης. et δομνιτῶν εἰλαίων c. pl. 2, 8, 2. ubi Urbinas δομνιτῶν.

δομνίς 1, 10, 6. media inter ἀπορῶν et ἄκρον e genere τῶν ἀκανθιδῶν nominatur. Drypin spinosam interpretatur Sprengel, consentiente Stackhousio, quae cum genere carduorum intimo congruere videtur: nec magis ex umbellatarum familia echinophora spinosa aut salsaola tragus ab aliis comparatae.

δοῦς, ἀγρία δοῦς 1, 5, 2. πυρὺ-φλοία καθάπερ ἀγρία δοῦς. sed ibi Heinsius ἀγρία addidit: deinceps autem τὰ δὲ τραχύ-φλοία, καθάπερ ἀγρία δοῦς, libri omnes habent. δοῦς γίνη, ἐν-

οὐ γὰρ εὐθὺς τὴν μὲν ἡμερὸς καλοῦσι, τὴν δὲ ἀγρίαν, οὐ τὴν γλυκύτητι τοῦ καρποῦ διαγοῦντες· ἐπεὶ γλυκύτατός γὰρ ἐστὶς φηγοῦ, ταυτὴν δὲ ἀγρίαν ποιοῦσιν· ἀλλὰ τῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φρεσθαι καὶ τὸ ἔυλον ἔχειν λιώτερον, τὴν δὲ φηγὸν τραχὺ, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν 3, 5, 2. Alii quatuor, alii quinque genera statuunt, quorum nomina alicubi permittuntur. Glandes dulces ferentem quidam ἡμερίδα, alii ἐνυμῶδρον vocant. Idaeorum agri Troiani haec est distinctio: ἡμερίς, αἰγίλων, πλατύφυγος, ἀλιφλοῖος, vel, ut quidam, φλοῖος. (nempe οἱ δὲ εὐθὺ φλοῖον καλοῦσι cum Urbinate scribendum, ubi εὐφλοῖον legitur), quorum dulcissima glans φηγοῦ, deinde ἡμερίδος, postea πλατυφύλλου: quantum locum occupat ἀλιφλοῖος, postremum αἰγίλων: ita tamen, ut in ipso genere φηγοῦ sint arbores, quae fructum amarum ferant, 3, 5, 2. Fructus ipsi magnitudine, forma et colore discrepant: glandibus φηγοῦ et ἀλιφλοῖου peculiare, et quidem in arboribus maribus dictis, παραλεθάζειν δὲ ἄκρον τῶν βαλάνων ἐκατέρωθεν πρὸς τὴν κελύφει ἢ πρὸς αὐτῇ τῇ σαρκὶ 3, 2, 3. nota p. 176. Reliqua differentia est in foliis, truncis, ligno et tota forma. Ἥμερίς non est recta nec laevis nec procera, sed ἡ φυτεία περίκομος καὶ ἐπιστραμμένη καὶ πολυμίσχalos; ὥστε ὁλόκη καὶ βραχύν γίνεσθαι. ubi καλομίσχalos—πολυμίσχalos editum est: lignum firmum, sed minus quam materies φηγοῦ, quae omnium est firmissima et minime putredini obnoxia. Φηγός ipsa quoque non recta, sed minus tortuosa quam ἡμερίς, truncus crassissimus, φυτεία περίκομος, forma itaque etiam huic brevis. αἰγίλων

rectissima, *Alissima*, laevissima, raro in cultis nascitur. 3, 8, 4. *Πλάτυφυλλος* proceritate recta secunda, materia omnium pessima potat *ἀλλοφύλλον*, quae truncum crasum, fungosum et cayum plerumque habet, ideo ad aedificandum inepta. Fulmine sola tangi dicitur, neque eius lignis *Aeoles* ad sacrificia utuntur. 3, 8, 5. Gallarum (*κηρίδων*) differentia et usus traditur 3, 8, 6. Macedones ita distinguunt genera quatuor, *ἐτυμόδον*, glande dulci, *πλατύφυλλον*, glande amara, *ψηγόν*, glande rotunda, *ἀσπριν*, glande inutili et materia, praeterquam quae integra nec quadrata adhibetur. 3, 8, 7. nota p. 177. 181. *πρίνον*, *σμίλακα*, *φελλόδον* Arcadium et Doriensium, *ἀγλαν* capite 16. *φελλόν* Tyrrhemicam seorsum c. 17. tractavit. *Ἀρὺς ἐν ἀπνδβίς καὶ παλαιοῖς γενομένη λεία καὶ εὐθεία καὶ σχεδὸν ἰσομήκης τῇ ἰλάτῃ γίνεται, καθάπερ περὶ Αἰμῶν* c. pl. 2, 9, 6. *ἐνίοις οἷον κρόδαί γίνονται, καθάπερ πτελέα καὶ δρυὶ* 1, 8, 5. nota. *Ἀρὺς ἐν Συβάρει οὐ φυλλόβολουσα* 1, 9, 5. nota. *τὰ φύλλα ἐντομὰς ἔχει τὰ τῆς δρυὸς — παρακανθίζει καὶ ἐκ τοῦ ἀκρου καὶ τῶν πλαγίων* 1, 10, 6. *ἢ πρόσφρσις τῶν φύλλων καὶ ἐκ τοῦ στελέχους* 1, 10, 7. Genera haec quercuum Sprengel in editione altera ita distinctxit, ut *ἡμερίδα* cum quercu infectoria, *ἀλλοφύλλον* cum *qu. pseudosubere* Santi, *ψηγόν* cum *esculo* compararet. *Ἀσπριν* et *πλατύφυλλον* omisit, ut et Stackhouse. Equidem admiror virorum doctorum eruditionem an confidentiam, qui haec nomina tam paucis notis distincta foliorum vel fructuum, et quae ab *Idaeis* et *Macedonibus* permutata aliis generibus tribuebantur, accommodare ausi sunt generibus his, *Theophr. oper. T. V.*

quae botanici nostri non sine opinionum insigni varietate distinguere conati sunt.

Ἀρὺς Αἰγυπτία 4, 2, 9.

Ἀρὺς Θαλαττία 4, 6, 1. describitur 4, 6, 7. alia *ποντία* glandifera 4, 6, 9. Focum tamariscifolium Turneri Sprengel, membranifolium comparat Stackhouse.

Ἀρύφρακτον περὶ τὸ δένδρον 4, 4, 4.

Ἀρὺς et *φουὶν* saepe Codd. alternant cum *δυοί*. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 214.

δύναμις, de venerem *δυνάμει* est; ὥστε μᾶλλον δύνασθαι, τὴν δὲ, ὥστε ἀπλῶς μὴ δύνασθαι 9, 18, 4. hinc *ἀδυναμία* *Abidem*.

δύναμις τῶν σπερμάτων εἰς βλάστησιν καὶ εἰς θήλασιν 8, 11, 1. *δυνάμεις* αἱ ἐξωθεν c. pl. 5, 9, 2. *ἐξ. 7. τὰς τῶν φρομένων δυνάμεις* Xenophontis in Epilogo Cyri disciplinae mirari viri docti non debebant.

δύρις, δ, καλούμενος περὶ τὸν *Παμφυλῆν* κόλπον Fr. V, 53. *δυσας*, Homerice *ζέφυρον* interpretatur *χειμέριον* Fr. V, 38. et 42.

δυσάποπτος c. pl. 1, 11, 8.

δυσανθής, lente crescens, opp. *ευανθής* c. pl. 1, 8, 4.

δυσδιάθηκτος c. pl. 2, 15, 2. ubi erat — *δεκτος*, sed liber *Urbinae* *δυσδιάθηκτος* habet.

δυσδιαίρετος, καυλὸς γλισχρός καὶ δ. 7, 11, 3. contra *εὐδιαίρετος* 7, 13, 1.

δυσδιάπνευστος, μὴ εὐξήραντος καὶ δυσδ. τῇ πυκνότητι τῶν πόρων c. pl. 1, 2, 4.

δυσδιάθηκτος, vide *δυσδιάθηκτος*.

δυσανθία, πρὸς τὰς δυο. 9, 13, 1.

δυσθάνατος 3, 13, 3. nisi propter sequens *δυστοκεῖν* scribi debet *δυσθαναιεῖν*.

δυσθλαστότερον καὶ γλισχρότερον καυλὸν 8, 4, 1.

Δυσὶ saepius occurrit et in Codd. variatur *δυοῖν* et *δυεῖν*.

Δυσίδρως, *δυσιδρώτες* οἱ παῖδες Fr. IX, 18. opp. *εὐίδρως* *Ibid.*

Δύσις, *ὑστρων* διτταί Fr. VI, 1, 1.

Δύσκαπνος, *ξύλα δύσκαπνα* Fr. III, 72. *φιαε?* 5, 9, 5.

Δύσκατεργαστότεροι *καρποί* c. pl. 1, 14, 4. qui deinceps *δύσπεπτοι* dicuntur.

Δυσμενῇ ὕδατα 7, 5, 2. *nota.*

Δυσήραντος, *ορρος*. *ἀνῆραντος* c. pl. 1, 4, 3.

Δυσόλεθρος, vide *Δυσώλεθρος*.

Δυσπερικαθαίρετος *φλοιός*, *ορρος*. *εὐπερικαθάρτος* 5, 1, 1.

Δύσπνοος ὁ *παχύς ἀήρ* Fr. III, 24.

Δύσπριστος 5, 6, 3.

Δύσριγος 6, 7, 3.

Δύσσχιστος, *δύσχιστα* Edd. pr. c. p. 5, 16, 4.

Δυστοκία, *πρὸς τὰς δ. τῶν γυναικῶν* 9, 11, 1.

Δύστομος 3, 14, 1.

Δυστροφα καὶ *δυστυξῇ* c. pl. 1, 8, 4.

Δυστροπητότερα 5, 6, 3.

Δυστυμία c. pl. 4, 8, 2.

Δυσχειμερινὰ χωρία, opp. *πρώια* 8, 8, 1.

Δυσχερεια, *ἄλλην δ. ἔχοντα* c. pl. 6, 16, 8.

Δυσχερής, τὰ *συμβαίνοντα δύσχερῇ διὰ τὴν ὑπόληψιν* Fr. 1, 4. *ἐπὶ τῆς* — *ἴδιον συμβαίνει δύσχερής* 35.

Δύσχιστος, vide *δύσσχιστος*.

Δύσχυμία καὶ *πικρότης* c. pl. 6, 12, 12.

Δύσχυμος c. pl. 6, 12, 4.

Δυσώλεθρος, ὁ ἢ 3, 6, 5. 3, 12, 5. et 9. Variant libri scripti in *δυσόλεθρος*, ut *ἀνώλεθρος* in *ἀνώλεθρος*, qua de varietate vide Löbeckium ad Phrynichum p. 705.

Δύω, *δεδυκυίας τῆς σελήνης* 5, 1, 3. *ταριχεύουσιν οὐκ ἐν ὕψι βάθει δύνοντες τῆς θαλάττης* 5, 4, 8.

E.

Ἐάν, ἐν *ἐποιεῖν* *ἐάν* *δρῶντως* c. pl. 3, 6, 4. *nota.* *οἷον ἐάν τύχη* 3, 7, 2. *οὐ ἐάν ἢ* 3, 10, 3.

Ἐαρ, *ἔαρος* et *ἦρος* promiscue legitur, et simul 4, 4, 3. *ἦρος* 4, 9, 3. 4, 11, 6. 5, 1, 4. *ἔαρ* et *ἦρ* c. pl. 3, 2, 6. *ἦρ* 3, 2, 7. *ἦρ* *γίνεται* c. pl. 6, 8, 6.

Ἐβένῃ, *ἔβενος*, ἢ, *buxus* et ἢ *ἔβενος* *gravia ne siccata quidem levia sunt* 1, 5, 4. *μήτρα πυκνὴ καὶ σκληρὰ κυτίσου* — *ἔβενου* 1, 6, 1. *τῆς ἔβενου ἢ μήτρας βαρυτάτη καὶ πυκνοτάτη, ἐν ἢ καὶ ἡ μελανία* 5, 5, 1. *κυτίσου ἢ μήτρα παρομοία δοκῇ εἶναι τῇ ἔβενῳ* 5, 3, 1. *τῆς ἔβενου ξύλον ὁμοίον πύρρῳ, φλοῖόν θ' ἐν δὲ μέλαν γίνεται* 9, 20, 4. *usus medicus* *Ibidem*. Sed *ἔβηνῃ* est *Indica*. *ἴδιον δὲ καὶ ἡ ἔβηνῃ τῆς χώρας ταύτης* ταύτης δὲ δύο γένη, τὸ μὲν *εὐξύλον καὶ καλὸν*, τὸ δὲ *φαῦλον* — *ἴσται δὲ τὸ δένδρον [ἔχον τὸ στιλέχος λεῖον, θάτερον δὲ] θαμνώδες, ὥς περὶ οὗ κύτισος* 4, 4, 6. ubi verba seclusa e Plinii versione addita arborem a frutice distinguunt. *Utri Th. coloris pretium maius et raritatem tribuat, ambiguum est in verborum structura et ordine, sed Plinius, qui Codicem Theophrasti integriorem legit aut e communi fonte hausit, arbori praestantiam coloris, frutici frequentiam assignat. Cf. annot. p. 307. Diospyrum ebenastrum τὴν ἔβηνῃν interpretatur* *Di. rengel p. 71. ed. sec. Theophrastus Indicū genus terminatione diversā vocabulū designare voluisse videtur; sed* 5, 3, 2. *est de arbore Syriae: ὁ ἄμα τῇ μελανία καὶ ποικιλία τινὰ ἔχει ὑπερῷον, ὥστε εἶναι τὴν ὅψιν ὡσαν ἔβενου ποικίλης.* *Aristoteles Meteorol.*

- 4, 7. ἐκ τῆς ἑβένου τῆς μελαίνης. Dioscorides 1, 129. ἔστι δὲ τις καὶ Ἰνδικὴ ἑβένος ἔχουσα διαφύσεις λευκὰς καὶ κίττας καὶ σπilloύς ὁμοίους πικρούς· πλὴν βελτίων ἢ πρώτη (αἰθιαπικὴ μελαίνα). Ebenum Dioscoridia cum diospyro ebene comparat Sprengel p. 147. ed. sec. Aethiopicam an Indicam variam?
- ¹Εγγεῖα, ὀρρον. θαλάττια c. pl. 2, 5, 3.
- ²Εγγεῖοφυλλὸν ἴον μέλαν 6, 6, 7.
- ³Εγγεῖοτά, τὰ 1, 6, 13.
- ⁴Εγγλύφω, ἐάν τις ἐγγλύφας θῇ λίθον 5, 2, 4. ubi ἐκλιθασθῇ. λίθον erat, Urbinas ἐκλύφας θῇ habet.
- ⁵Εγγράφω, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν οἱ σκώληκες τὸ στέλεχος 5, 1, 2.
- ⁶Εγγυτίω, ὡς ἐγγ. λαβεῖν c. pl. 2, 12, 1. nota.
- ⁷Εγγυῖος 1, 10, 1. ἐγγυῖοτέρα φύλλα. sed 3, 15, 4. Urbinas ἐγγυῖοτέρα stat pro ἀγανῖοτερα.
- ⁸Εγγυῖοειδὲς φύλλον 3, 12, 5. in Codice Urbinate.
- ⁹Εγκατεῖται καὶ ἐξαναξεραινεται τὰ πνεύματα Fr. V, 16. ubi ἐκκ. fuisse videtur.
- ¹⁰Εγκαρδίον, τὸ 3, 8, 5. πύκνης θηλείας αἰγίς vocatur 3, 9, 3. πῦν ὁμοῖον ἔστιν ἐγκαρδίω 5, 1, 2. Cf. 5, 3, 2.
- ¹¹Εγκαρπότεραι ἀμπελοὶ c. pl. 3, 14, 3. πιλούμενα βελτίω καὶ ἐγκαρπότερα c. pl. 3, 23, 3. idem habet Urbinas liber 2, 4, 2. ubi ἀκάρπων editum.
- ¹²Εγκαταμένω, in terra permanere 1, 3, 4.
- ¹³Εγκεῖμαι, γλυκύτες ἐγκεῖται πρὸς τῇ γενίσει c. pl. 6, 15, 4. nota. sed ibi liber Urbinas ἐγγίνεται habet. τὰς ἴνας ὡσαύτως τῇ θείσει ἐγκειμένας 5, 3, 6.
- ¹⁴Εγκνιτίζω τὴν ἀμυγδαλὴν 2, 2, 5. ἀφθαλμιζομένων ἢ ἐγκνιτίζομένων ἢ ἐμφυτευομένων c. pl. 2, 14, 5. habet verbum
- etiam c. pl. 2, 14, 4. liber Urbinas.
- ¹⁵Εγκέφαλος τοῦ φολίνου 2, 6, 2. et 11. edulis 6, 4, 11.
- ¹⁶Εγκληματοῦσθαι, vide ἐκκλημ.
- ¹⁷Εγκλίνω, φύλλον ἐγκυλίμενον 3, 14, 2. νεύοντα καὶ ἐγκλίνοντα πρὸς ἥλιον c. pl. 2, 19, 5. πτερώματα ἐγκλινόμενά πως πρὸς τὸ φῶς Fr. 20, 9.
- ¹⁸Εγκλισίς Fr. 20, 8.
- ¹⁹Εγκοιλῶ, ἐγκοιλανθέντος 5, 2, 4. Urbinas habet, ubi ἐγκοιλανθέντος ceteri libri.
- ²⁰Εγκοίλιον, ἐγκοίλια νηὸς, navium costae 4, 2, 8. not. costas intexunt secta abiste Virgilii Aeneis 2, 16. costa navis laeerae Persius Satyra 6. Plura dixi in Supplemento Lexici gr. sub voce *Εντερονία*. Scholion Mediolanense Odys. 5, 163. ἱερὰ Homericā interpretatur τὰ ἐγκοίλια.
- ²¹Εγκοίλιον φύλλον ἄρου 7, 13, 1. ἀρχὴν 8, 5, 4. χωρία καὶ ἄρουα 8, 10, 2. ἐγκοίλοι τόποι c. pl. 3, 24, 4. Fr. V, 24.
- ²²Εγκόπτω, τὸν πῆκταλον ἐγκόψας c. pl. 1, 17, 10. ubi erat ἐκκ.
- ²³Εγκύησις, ἅμα τῇ ἐγκνήσει c. pl. 1, 6, 3.
- ²⁴Εγκυμῶν, ἐγκυμῶν τὸ μετόπισθον c. pl. 3, 2, 8.
- ²⁵Εγξώ, εἰς μέλι ἐγξόσαντα 9, 13, 3.
- ²⁶Εγχειρίδιον 4, 3, 3.
- ²⁷Εγγέλως, τὰς ἐγγέλως Fr. XII, 4. diu extra aquam durant *Ibidem* et 10. ἐκ ζώου οὐ γίνεται XII, 9. nota. ἐν τοῖς θολεροῖς ὕδασι ἀποπνίγεται XII, 10.
- ²⁸Εγχλωρον ἄνθος 3, 12, 5. ἐγχλωρότερα συλλέγεται 9, 12, 4. an ἐγχυλότερα? Vide etiam εὐχλωρος.
- ²⁹Εγχρονίζω, ἐγχρονίζουσιν αὐτας (αἱ φθοραὶ) μάλιστα c. pl. 5, 12, 1. αἱ ἀκρίδες Fr. XIV, 3. τῷ ἐγχρονίζεσθαι est Fr. IV, 10. sed rectius ibi Aldinae cum Vaticano τὸ χρονίζεσθαι habent.

Ἐγγυλίζω, τὰ μὲν ἐγγυλίζοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες c. pl. 6, 11, 15. nota.

Ἐγγυλος, ἐγγυλότερα θειριζόμενα χείρονα τεραμονέστερα γίνονται c. pl. 4, 12, 11, 4, 13, 3. sed h. pl. 8, 11, 3. erat εὐγγυλότερα. ἐγγυλοτέρας ὁσμάς 6, 17, 6.

Ἐγχώριος, ἐγχώρι' αἷτα πνεύματα ἐν τῷ Ποντῷ c. pl. 5, 12, 11.

Ἐδαφίζω τὴν ἄλω 9, 3, 1. τὸ ἔδαφος ἠδαφίσθαι καὶ καθάρων εἶναι γ, 4, 4. καθάπερ ἔδαφισμένης τῆς γῆς c. pl. 4, 8, 2.

Ἐδαφος, solium 5, 8, 3. τοῦ ἀκαταπίπτει τὰ ἔδαφη c. pl. 4, 8, 3. τὰ ἔδαφη κοινωτέρα 4, 9, 3. ἐν αὐτῇ καὶ ἐδαφει c. pl. 4, 11, 8.

Ἐδρα, τὴν ἔδραν ἐκπύπτειν 9, 8, 6.

Ἐδίξω, ὅ τι ἀν' ἐθίω c. pl. 5, 3, 3. ἐδισθώσῃ πνεύματι καὶ ψυχῇ 5, 9, 11.

Ἐδω, εἰωθα, τῷ εἰωθέναι καὶ πολλάκις συμβαίνειν c. pl. 5, 8, 1.

Εἶ, περὶ τῆς ἐξέσπλησης τῶν πυρῶν εἰς αἵρας καὶ εἰ δὴ πάλιν τῶν αἰρῶν εἰς πυρὸς c. pl. 4, 4, 5. ἀλλ', ἔπειτα, τοὺς βλαστῶν ἐπικαίει 5, 14, 8. 6, 5, 1. οὐ μὴν ἀλλ', ἔπειτα, ἐκείνην ὑποληπτίον τὴν αἰτίαν Fr. III, 65.

Εἰδεῖν eat c. pl. 2, 13, 5. ubi liber Urbinas rectius ἀποδάψῃ habet.

Εἶδος, διαμερεῖν κατὰ εἶδη τὰ πρῶτα καὶ μέγιστα 1, 3, 1. ἐστὶν αὐτῶν εἶδη καὶ γένη πλείω, ἃ δεῖ διαμερεῖν καὶ τοῖς καθ' ἑαυτοὺν εἶδωσι καὶ τοῖς ὅλοις γένεσι 6, 1, 2. εἶδη καὶ διαφοραὶ καθ' ἑαυτοὺν τῶν εἰρημένων 6, 2, 1. τὰ ὅλα γένη τὰ διηρημένα τῶν γενῶν 8, 3, 1. nota. τὰ ὅλα γένη 8, 4, 1. ἐν τῇ ἰδίᾳ φύσει τῆς διαφορᾶς ἔχοντα ἑαυτὰ δικαίως ἔτερα ἀν' λέγοιτο κατὰ τὸ εἶδος c. pl. 7, 18, 4.

Εἰλατίας κάλαμος ἐπὶ γυνὸς ἀφ' ἧν

4, 12, 13. in Codice Urbinate, nota.

Εἰλω, ἐφισταμένης καὶ δευρὲς εἰλουμένης ἐνταῦθα τῆς τροφῆς c. pl. 6, 11, 8.

Εἰληθῶνα, ἰλεῖαν τῆς εἰληθῶνας in lignis statuā 5, 9, 8. nota. εἰληθῶνας οἱ μάντις καλοῦσιν c. pl. 5, 4, 4.

Εἰληκρίνεια, Fr. 20, 14.

Εἰληκρίνεις χροῖμα Fr. 20, 18. εἰληκρίνεις μέλαν καὶ λευκὸν c. pl. 5, 3, 2.

Εἰλαμάκροτος τοῦ ἡλίου c. pl. 2, 7, 4.

Ἔτε, ἐτ' οὐν πασχόντων, ἔτε καὶ φαινομένων 8, 8, 6.

Ἐν, ἀποσπάζεται εὐθύς ἐκ τοῦ σιλέχους 4, 14, 12. i. e. ἀπὸ τοῦ σι.

Ἐκαστος, τὰ καθ' ἑαυτοὺν, ἐνι-αχοῦ τοῖς καθ' ἑ. εὐθὺλον c. pl. 6, 18, 3.

Ἐκαστοὶ 5, 9, 8.

Ἐκατομβαιῶν sequitur Scirrophorionem, ἀκέρροφοριῶνος καὶ ἐκατομβαιῶνος ὥς περὶ πρὸ τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπᾶς 4, 11, 5.

Ἐκατοντάφυλλα ἔδδα 6, 6, 4.

Ἐκατοντάχοα 8, 7, 4.

Ἐκβαίνω, ἐκβεβηκέναις ἤδη καὶ κρούσης τῆς ῥίξης c. pl. 3, 2, 7. ubi verum videtur ἐκβεβηκυίας, quod verbum in Theophrasto alicubi lectum annotare omisi. Sic dixit περὶ σίτου ἐκβολὴν Thucydides 4, 1. quam Eustathius recte interpretatur ἢ πρώτην τῆς κάλωνος τῶν αὐταχύνων ἐκφυσις. Cf. Pollax 1, 61. male Hesychius ἢ πρώτην ἐκφυσις τῆς χλόης in σίτου ἐκβολή, peius etiam ὁ σπέρδος in ἐκβολή.

Ἐκβάλλω, pro ἐκβλαστάνειν c. pl. 3, 2, 7. ubi ἐκβεβηκυίας legitur. vide in ἐκβαίνω. Phrynichus Bekkeri p. 38. ἐξορμίζειν, ἐκβαίνειν. ὅπερ οἱ πολλοὶ ἐκβάλλειν λέγουσιν. Sed Thucydides 4, 1. σίτου ἐκβολὴν de spicae evolutione e vagina vel calyce dixit. Vide ἐκβάλλω et βάλλω.

²Εκβιάζομαι, ἐκβιάσεται τὴν ἀ-
πέναντιν 8, 10, 4. nota. ὥστε
ἐκβιάσασθαι καὶ ἐκβλαστῶν c.
pl. 1, 23, 1.

²Εκγαλακτοῖ, τὰ σπέρματα c. pl.
3, 23, 1. —τοῦται 8, 6, 1.

²Εκγαλάκτωσις σπέρματος c. pl.
4, 4, 7.

²Εκδιδῶ, τὰ δένδρα —δεύονται
c. pl. 6, 11, 9.

²Εκδηλώω, ἐξηδήλωσιν αἱ τὴν ἐπι-
ούσαν προήν Fr. V, 35. ἐξη-
λούμενον φαίνεται ἐπὶ τοῦ ὕδα-
τος c. pl. 2, 6, 4. ἐξηδήλωσε
c. pl. 2, 10, 2. 2, 18, 4.

²Εκδίδωμι, ἐκδιδομένης πάσης τῆς
φύσεως, consumpta Gaea vertit,
c. pl. 2, 10, 2.

²Εκδιψῶ, ὅταν ἐκδιψήσῃ διὰ
τοὺς αὐχμῶν c. pl. 5, 4, 3.

²Εκδρομή, μὴ εὐθὺς ἐκδρομή γί-
νεται πρὸς τὴν βλάστησιν c. pl.
2, 1, 3. Vide ἐκτρέφω.

²Εκζωοῦμαι, ὃ ἐρρίβινθος ἀπόλλυ-
ται καὶ ἐκζωοῦται o. pl. 4, 8,
4.

²Εκθαμνοῦται 1, 3, 3.

²Εκθερίζω, ὅπως ἐπιμενηθῇ καὶ
ἐκθερισθῇ c. pl. 4, 6, 1.

²Εκθερμαίνω c. pl. 1, 3, 4. sym-
on. συνθερμαίνω. αὐαίνεται
—μαυρόμενον c. pl. 3, 9, 1.

²Εκθιλύνεται ἀφαιρουμένων τῶν
δυνάμεων c. pl. 3, 1, 3. ἢ τρο-
φῇ ἰσχυροτέρα οὐκ ἐκθιλύνειν,
ἀλλ' εἰς τὸ σφοδρότερον ἀγά-
γοι c. pl. 4, 5, 3.

²Εκθύω, ὑπὲρ οὗ ἐκθύονται πρὸς
τοὺς ἑκατίνους 5, 9, 8.

²Εκκαίω, ἐκκαυσμένη γίνεται ἢ
πυρὰ 9, 3, 3. ἐκκαίονται τῇ
πύρρι c. pl. 3, 9, 5.

²Εκκαλῶ, ἐκκαλεῖται ἡ μαλακό-
της τοῦ αἵματος τὴν βλάστησιν
c. pl. 2, 1, 3. ὃ ἀήρ ἐξεκαλέ-
σατο τὴν βλάστησιν c. pl. 5,
1, 4.

²Εκκαρπίζομαι, ἐκκαρπίζεται τὰ
ἰδία c. pl. 4, 8, 3.

²Εκκαυλῶ 1, 2, 1. ἐκκαυλεῖ καὶ
σπερματοῦται 7, 1, 7. et 8.
τὰ ἐκ παλαιωτέρων σπερμάτων
θαῖττον ἐκκαυλεῖ 7, 3, 4. νο-
τίους καὶ εὐθείας ταχὺ 7, 4, 3.

ἐκκαυλεῖ καὶ ἀνθεῖ 7, 7, 3.
περὶ τοῦ ἐκκαυλεῖν c. pl. 4, 3,
5.

²Εκκαύλησις, ἢ, τελειώσις τις c.
pl. 4, 3, 5.

²Εκκαυμα pro ὑπέκκαυμα Fr. III,
72.

²Εκκληματοῦσθαι τὰς ἀμπέλους
c. pl. 3, 15, 4. ubi erat ἐγγλ.
Cf. c. pl. 2, 10, 3.

²Εκκλύω, διαχεῖται καὶ —ζεται
ἡ ὄσμη c. pl. 6, 19, 4.

²Εκκολάπτω, ὥδον ἐκκεκολλημένον
3, 16, 4.

²Εκσπένειν ἄχρι τῶν ῥιζῶν καὶ ἐπι-
κατεῖν 4, 13, 3.

²Εκκρίματα Fr. III, 76. nota.

²Εκκριτικός τῆς ἐν τῇ ὑγρότητι
φιρμότητος c. pl. 6, 1, 3.

²Εκκαμβάνειν, δύναται ἐκ—ναι
τὴν ἐκάστου φύσιν ἢ λίθος Fr.
II, 45, 47.

²Εκλάμπω, τὸ πῦρ —πει Fr. I,
26. ὃ οἶνος, ἢ θάλαττα, τὸ
ὑδωρ Fr. III, 67.

²Εκλαχανίζω, ὅταν ἐκλαχανίσων-
ται 7, 11, 3.

²Εκλειψίς τῆς σελήνης γίνεται,
ὥσπερ ἀπόλειψις τοῦ ἡλίου Fr.
VI, 1, 5. ἔπειρ ἐκεῖνο τῆς φύ-
σεως ἢ ἐκλειψίς c. pl. 5, 12, 1.
²Εκλεινυαίνεται τὰ δένδρα c. pl.
5, 4, 9.

²Εκλεινός, ἔξλων ἄχρουν ἐκλεινόν
3, 10, 3. 3, 15, 2. 3, 18, 2.
μίνθη 7, 3, 1. φύλλον 9, 6,
1. ὑπώπια ἐκλεινότερα 9, 20,
3. φύλλα c. pl. 2, 19, 2.

²Εκλιθάω, ἐκλιθασθῇ erat 5,
2, 4. Vide ἐγγλύπτω.

²Εκλιθολογία, —γῆσας τὸ χαρτεῖον
c. pl. 3, 20, 5.

²Εκλίμους c. pl. 2, 4, 6.

²Εκλουσασθαι 9, 17, 3. nota.

²Εκλοχμοῦνται αἱ ῥοδωνιαί c.
pl. 3, 19, 1.

²Εκλύομαι, ἐκλεινυμένην καὶ θηλυ-
τέραν ὁσμήν c. pl. 6, 15, 4.
τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκλυομένου κα-
τέχειν κλεινόναι Fr. III, 15.

²Εκλύνει ἢ διὰ τῶν λουτρῶν Fr.
X, 2.

²Εκλύω, ἐκλυόμεθα καὶ λειποθυ-
μοῦμεν Fr. X, 1.

Ἐμμαντοῖσιν ἔδιδαν Empedocles
Fr. I, 16.

Ἐμμεραίνει καὶ ξηραίνει τὴν ἀρ-
χὴν Fr. III, 11, 19.

Ἐμμάσσω, εἰ ἐμμάστιας εἰς σκλη-
ρόν Fr. I, 51.

Ἐμμεθύσκω, ὕδωρ τὰς ρίζας ση-
πον καὶ λίαν ἐμμεθύσκον c. pl.
5, 15, 3.

Ἐνέμεσθαι, ἕως ὅν ἐννεμηθῶσι
τὸν αἰγίλωπα 8, 11, 9. τὸν
πόπον αἱ αἰγες — μονται 9, 16,
1.

Ἐννευρόκανυλος 6, 2, 9. *nota.*
sed ibi ἐννευρόκανυλα scriben-
dum, quod habent 6, 1, 4.
libri optimi.

Ἐνέφιλος ἥλιος 8, 10, 3. *nota*
p. 699.

Ἐννεφίας, τὸν ἐννεφίων ἀθρόος
ἢ ἐκχυσις Fr. V, 49. VI, 2, 5.
γίνονται ἐννεφίαι, ὅταν εἰς ἀλ-
λῆλους ἐμπίπτωσι πνέοντες Fr.
VI, 2, 12.

Ἐννεφούται δ' ἄνετος Fr. V, 7.

Ἐκβολύται 1, 2, 7.

Ἐκπαππούσθαι τὸν καρπὸν 3, 16,
6. τὸ ἄνθος 6, 4, 8. διὰ γέ-
νη μεταβάλλει καὶ ἐκπαππούται
c. pl. 1, 9, 1. *nota.*

Ἐκπαχνομένων ζώων c. pl. 4, 1,
4.

Ἐκπλεκῶν 9, 2, 7.

Ἐκπεπαίνω, ἐκπεπᾶναν τὸν καρ-
πὸν 5, 1, 1. τοὺς χυλοὺς c.
pl. 1, 16, 2. μῆλα ἐκπεπᾶν-
θέντα c. pl. 6, 16, 2.

Ἐκπέτω editum c. pl. 2, 15,
4. ubi Codd. ἐκπέττει.

Ἐκπέτω, ἢ τροφή ἐκπέττεται c.
pl. 3, 17, 7. λευκαίνει ἐκπέ-
ττουσα τὰς τροφὰς c. pl. 3, 21,
3.

Ἐκπετάννυμι, *vide* Διεκπετάν-
νυμι.

Ἐκπηγνυμι, ὅταν ὑπὸ χειμῶνος
ἐκπαγῇ 8, 7, 5. ὅπως μὴ κα-
θάπερ ἐκπαγῇ (τῷ ψυχρῷ ὕδα-
τι) c. pl. 4, 10, 4. τὸ ὕδωρ
ἐξέπηξεν 5, 13, 1. *bis*. ταχέϊα
ἢ ἐκ τῶν ἐκπηγνυμένων βλάστη-
σις 5, 13, 5. ἐκπηγνύντες τό-
ποι 5, 14, 2. αἱ ἀμπελαὶ ἐξε-
πήγνυντο 5, 14, 3. ἐκπηγνύ-

μενοι ἰχθύς, ὅταν περιλαμβά-
νυνται τῷ κρυστάλλῳ Fr. XII,
8. *Vide* Ἐκπηγνυμι.

Ἐκπηκτικός, ἀπὸ μᾶλλον ἐκπ. c.
pl. 5, 14, 7.

Ἐκπηξίς 4, 14, 11. *nota*, ubi
erat ἐκπηξίς. τὸν βλαστῶν, ῥι-
ζῶν, ὀλων τῶν δένδρων c. pl.
5, 13, 3. *causa* 5, 14, 1.

Ἐκπικρόν, τὰ κάρυα ἐκπικρούται
c. pl. 4, 2, 1. δ' οἶνος παλαι-
ούμενος ἐκπεκίρωται 6, 7, 5.

Ἐκπίπτω ὑπὸ τῶν ἀνέμων 3, 8,
4. ἐκπεσόντα δένδρα 3, 9, 3.
δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος
ἀνίστη c. pl. 5, 4, 7.

Ἐκπληξίς ὑπὸ ψύχους καὶ ἐπὶ
πάγων 4, 14, 13. *Vide* ἐκ-
πηξίς.

Ἐκπλήσσω, ἐκπλήττω τὴν δά-
δα — προσκαίειν 9, 3, 4.
ἀξίην πεπλήχθαι ἐκπληγέντα
δένδρα est 4, 14, 13. ubi Ur-
binas ἐκπλαγέντα habet, unde
ἐκπαγέστα scribendum.

Ἐκπλύνω, τὸ ὕδωρ τὰς ὀσμάς
ὥσπερ ἐκπλύνει c. pl. 6, 19, 3.

Ἐκπνευματίζω, τὰς κοιλίας —
ταῦσθαι c. pl. 4, 9, 3.

Ἐκπνεύσις, πρὸς τὰς ἐκπνεύσεις
τῶν φλεγμονῶν 9, 9, 3. *nota.*

Ἐκπνέω, ἐκπνευσάντων τολίως
τῶν ἀνέμων Fr. V, 52. 54. βο-
ρέας ἐκπνέων μέγας Fr. VI, 4,
4.

Ἐκπνίγω, ἐξέπνιγτο δ' οἶτος c.
pl. 3, 20, 5. *not.* ubi olim
versione Plinii (p. 271. posita)
falsum verbum ἐκπηλῶν scri-
ptum fuisse putabam, idque
verbum temere Lexico gr. in-
tulit. Egregii Corai Censura
ἐξέπνιγντο substituit, quod
habet liber Urbinas.

Ἐκποιέω, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥ-
ρας c. pl. 1, 14, 1. οὐκ ἐκ-
ποιεῖ τὸ τῆς ὥρας ibid. 1, 14,
2.

Ἐκπτωσις, τῇ προέσει καὶ ἐκπτώ-
σει Fr. V, 20.

Ἐκπυρός, — ρώτερος δ' τόπος Fr.
V, 14. *nota.* τόποις ἰσθερμοῖς
καὶ ἐκπύροις c. pl. 2, 19, 4.

Ἐκπύρῳ, δ' ἀπὸ ἐκπυροῦ τὸν τό-

- πον Fr. III, 48. τὸν καπνὸν 70. τὰ πυρρῖα ἐκπυροῦνται c. pl. 1, 21, 7.
- Ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων c. pl. 1, 5, 2.
- Ἐκρήγνυμαι, ἐξερχάγη τὸ ὕδωρ 3, 1, 2. ὅταν ἐκράγη τὸ πνεῦμα Fr. V, 34.
- Ἐκριψις erat 6, 3, 4. ubi διάρψις dedi.
- Ἐκρυσίς κεφαλῆς τριχῶν 7, 14, 1.
- Ἐκσαρκῶς, αἱ ἐλατὰ ἐκσαρκοῦνται c. pl. 1, 19, 5.
- Ἐκσῆπῳ, ἐκσῆπόμενα (τὰ δένδρα) σώζεται καὶ ζῆ c. pl. 5, 16, 2. idem addit liber Urbinae c. pl. 3, 11, 5.
- Ἐκσπερματῶσθαι 7, 1, 7.
- Ἐκστασις, μεταβολὴ καὶ οἶον ἐκστασις τῆς φύσεως c. pl. 3, 1, 1. ἐκστασις (ἐκ τοῦ γένους) c. pl. 4, 4, 6. μετᾶστασις c. pl. 4, 4, 13.
- Ἐκστατικὸς, ῥίζα — καὶ 9, 13, 4. ἡ ὁμοία τῷ σπολύμῳ ἡ περὶ Τρυγίαν 9, 13, 4. χυμοί, ῥίζα c. pl. 6, 4, 5. ἐκστατικὴ φθορὰ τοῦ οἴνου 6, 7, 5.
- Ἐκτελειῶ, — οὖν c. pl. 4, 1, 5.
- Ἐκτελειώσις c. pl. 1, 9, 3.
- Ἐκτελειῶ, ἐκτελειῶθῃ 4, 8, 9.
- Ἐκτελιῶ, ὅποια γὰρ ἀν ταῦτα ἡ, καὶ τὰ σπέρματα οὕτως ἐκτελιῶται c. pl. 3, 23, 4. ἐκτελειῶν c. pl. 4, 6, 3. et 4.
- Ἐκτῆνομαι, διὰ πλήθος τῆς τροφῆς ἐκτῆνομένων c. pl. 4, 4, 9. τὴν δόδα ἐκτ. 9, 3, 4.
- Ἐκτομον, τὸ, helleborum nigrum quidam vocabant h. pl. 9, 10, 4. ubi verba καλοῦσι δὲ τὸν μέλανδρινος ἐκ τοῦ τεμόντος καὶ ἀνευρόντος Μελαμπόδιον. ὡς ἐκείνου πρώτου τεμόντος liber Urbinae et Medicus in libro, quem habent, decimo ita mutant: τινὲς ἐκτομον Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρώτου τεμόντος καὶ ἀνευρόντος. ad quem locum vide dicta in Addendis.
- Ἐκτοπιῶ 4, 3, 6.
- Ἐκτοπος, ὁ χαυμὼν a. pl. 6, 18, 12. πνεῦμα Fr. III, 22.
- Ἐκτρέχει, ἄγαν μὴ καλοῦσθαι c. pl. 2, 15, 5. πολὺ ἐκτρέχει τῶν ἄλλων 6, 8, 1. Vide etiam ἐκδρομή.
- Ἐκτρίβω, περικαθάραντις τὸ λέμμα καὶ ἐκτρίβαντις 4, 11, 6.
- Ἐκτροπήματα 5, 6, 3.
- Ἐκφαίνω, οὐ προῖον οὐδὲ ἐκφαίνον 7, 14, 3. ἐξέφηνε τὸ ἄνθος c. pl. 1, 13, 11.
- Ἐκφανής, ἐκφανιστάτη ῥίζα 1, 6, 8. τὰ ὕπτια 1, 10, 2. sed Fr. V, 6. pro ἐκφανείς Codex Vatican. ἐκφανείς habet. Vide ἐκφανής.
- Ἐκφέρω, ἡ χώρα ἐκφέρει τὰ ὁμοία 2, 2, 7. 8, 2, 7. καταργασθεῖσα ῥαδίως ἐκφέρει 8, 7, 7. ἡ κριθὴ δύναται ἐν ταῖς ψαφωπέτραις ἐκφέρειν 8, 9, 1. ἐς μείζω τινὰ σπέρμα τῶν ὑποκειμένων ἐκφέρειν Fr. III, 7.
- Ἐκφλογῶ, — οὐται τὸ ὕδωρ Fr. III, 67. 71. 75.
- Ἐκφοροῦται τῇ καύσει Fr. II, 14. nota. et 15.
- Ἐκφυσις, φυτεύουσιν ἐκφύσις 7, 4, 3. nota. ἀκρεμονικαὶ 7, 8, 5. τῶν ἐν τοῖς ἐαρινοῖς ἀρότοις θάπτον ἡ ἐκφυσις 8, 1, 5. μονοκάλανοι κατὰ τὴν ἐκφυσιν 8, 4, 4. τὰς ἐκφύσεις παραλλάττει c. pl. 4, 3, 1. τὴν πρώτην ῥῆσιν καὶ θάπτω ποιεῖσθαι 4, 8, 2.
- Ἐκχυσίς, ἀθρόος ἡ ἐκχ. τῶν ἐκνεφίων Fr. V, 49.
- Ἐλαία, olea, Atticis ἐλάα, (quam scripturam liber Urbinae, quoniam antiquissimus et praestantissimus, solus fere ubique praestat,) ultra triginta stadia a mari non nasci traditur 6, 2, 4. in Syria et alibi fructus confertos fert 1, 11, 4. ὅταν ἄκρον ἐνέγκῃ, σημεῖον εὐφορίας 1, 14, 2. folia invertit solstitio aestivo c. pl. 2, 10, 1. post arcturum caro fructus augetur, antea oleum c. pl. 1, 19, 3. ὁ καρπὸς σκαληνοῦται gemino modo c. pl. 5, 11, 1. ἐλαίας δέσμα, σαρξ, πνεῦμα Ibidem. ἡ ἐκ τοῦ ἔνου βλάστη-

σις 5, 11, 2. *σχίσιν τοῦ στελέους δάχεται* 5, 16, 3. οὐδὲν πλέον ἰσχυι τοῦ ἐλαίου μετ' ἀρκτουῖρον, καὶ ὁ πυρὴν τότε γίνεται σκληρὸς 6, 8, 1. de foliis oleae superne candidis et minus laevibus vide in κότινος. Multos propagandae oleae modos tradit Theophrastus, inter quos semen nusquam nominatum reperi: quam quidem rationem generationis opera humana omnium difficillime perfici, contra adminiculante ventriculo avium, quae semen deglutiunt, atque arte imitante affectionem seminis contractam a concoctione ventriculi, ita ut semen terrae committendum antea lixivio maceretur, docuerunt experimenta Massiliensia narrata in Ephemeride Gallica *Journal de Pharmacie* Martio menses 1817.

**Ελαία ἡ Ἀθηναία* 4, 13, 2.

**Ελαία Αἰγυπτία* 4, 2, 9.

**Ελαία Ἰνδική* 4, 4, 11.

**Ελαία maris rubri* describitur 4, 7, 2. nota p. 326.

**Ελαίανος*, vide *ἐλεαγνος*.

**Ελαίνα ξύλα περιφλοῖσθέντα* καντόισμα Fr. III, 72. *ἐλαίνας ὄλξαι ἀρρηγείς καὶ ὀμαλῶς πως σαρκώδεις* praebent materiam minoribus signis 5, 3, 7.

**Ελαίον*, olei usus in abolendis plantis 4, 16, 5. quomodo plantas perdit c. pl. 5, 15, 6. *ἀμυγδαλίον, σπασάμιον, τὸ ἐκ τῶν ἐλαίων* ad unguenta Fr. 4, 14.

**Ελαίεια*, ἐν τῇ *Θωπιδί* περὶ *Ελατίαν* 8, 8, 2.

**Ελάτη*, ἡ, culturam renuit 1, 3, 6. *ἄρρη καὶ θήλειά* 1, 8, 2. notae, quibus distinguuntur 3, 9, 6. *ὄρθοι οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι* — *ἰσχυρότατον ἡ ἐλάτη* 1, 8, 3. *Μικεδονική τῆς Παρνασίας καλλίων* 1, 9, 2. folia *σχιστά καὶ προιονώδη* habet 1, 10, 5. *κράκινον ἄνθος* 1, 13, 1. *germinatio regularis* describitur 3, 6, 2. *μη πατά*

βύθους ἔχει τὰς ὄλξας 3, 6, 4. aliter *Idaei* 3, 6, 5. abietis praecipue ἡ *ἄμφαυξις* 3, 7, 1. ἐν τοῖς *παλαιοῖς καλλίστη* 4, 1, 1. ἐν τοῖς *ἄνω τῆς Συρίας* non nascitur 4, 4, 1. perit αὐτοετής, ἐὰν τὸ ἄκρον ἐπικοπῇ 3, 7, 1. ἡ *ἄρρη δάκρυον αὐτοματῶς ἐπιπηγνύμενον ἔχει* c. pl. 6, 11, 15. ὁ *καρπὸς τῆς ἐλάτης λιπαρὸς αὐωδης* c. pl. 6, 14, 4. Notae Theophrasteas, quibus mas et semina distinguuntur, e commentariis Moldenhaueri explicare conatus sum p. 189. seqq. verum ipse mihi nondum satisfeci. Inprimis dubius haereo, quid significant verba 3, 9, 6. *ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἐλάτιον, ὥστε τὴν ὀλην μορφήν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωταῖς κυνέαις*. in quibus difficultatem augeat scripturae varietas insignis. Sprengel in priore editione *ἐλάτην* pinum abietem, in altera pinum orientalem Tournesortii *Itiner. II. p. 104. (T. III. p. 84. ed. Lugdun.)* aut abietem interpretatus, sexus mentionem non fecit, quem pino abieti et piceae Moldenhauer attribuit, ut Stackhouse.

**Ελάτη θαλαττία* 4, 6, 1. describitur 4, 6, 7.

**Ελάτην τὴν ὀνομαζομένην τοῦ φοίνικος* Fr. 4, 20. nota.

**Ελατήριον* 4, 5, 1. *σικίου ἀργίου τὸ σπέρμα χυλίσθην ποιεῖ τὸ ἐλατήριον* 9, 9, 4. usus eius *Ibidem*. *πλείστον πάντων τῶν φαρμάκων διαμένει χρόνον καὶ τὸ παλαιότατον ἀριστον* 9, 14, 1.

**Ελατιον*, ἐπ' ἐλατιον *προσαύξονται* c. pl. 3, 7, 2. *ἐπιτοπὸν, ἐπ' ἐλατιον ἐπίσης ἀλλήλοις ἀντιτίθεται* Plutarchus de Fato sect. 6. p. 286. Hutt.

**Ελατίδα*, *ἰωνὰ γηράσκουσα ἐλατιούται* 6, 8, 5.

- Ἐλαφος**, αἱ ἔλαφοι τοῦς ἔχεις ἐοῦναι c. pl. 4, 9, 2. οἱ ἔλαφοι περὶ τὴν ὄρειαν μάλισσα ὄζουσι Fr. 4, 59. ὁ ἔλαφος τὸ δεξιὸν κατορθύεται μέγας Fr. 15, 1. λευκός Fr. 20, 49.
- Ἐλεάτης** helleborus 9, 10, 3.
- Ἐλεγίων**, ἐν τοῖς ἡλεγαίοις 9, 15, 1.
- Ἐλειάγνος** lacus Orchomenii 9, 10, 1. ἢ ἐλ. 9, 10, 2. describitur *nota*. ubi bis ὁ ἐλ. legitur, vulgo etiam *ἡλειάγνος*.
- Ἐλειοσέλιον**, inter oléra agrestia describitur 7, 6, 3. *nota* p. 589. Apium graveolens in editione altera. comparavit Sprengel et Stackhouse.
- Ἐλειόχρυσος**, aurelia Gazae 6, 8, 1. τῶν ἀγρίων ὁ ἐλειόχρυσος cum viola nigra floret: *nota*. corona e flore ἡλειόχρυσου εὐδοξεῖν ποιεῖ 9, 19, 3. ubi erat ἡλεχρύσου. descriptio et uap̄s medicus *Ibidem*. Annot. p. 832. 833. Caltham palustrem comparabat Stackhouse. De scriptura certi nihil constat. Loci poetarum ἡλεχρύσου vel ἡλεχρύσου commendant. Codices Theophrasti et Grammatici ἡλειόχρυσον habent, origine pariter incerta.
- Ἐλελλασφακος** 6, 11, 4.
- Ἐλένιον**, τὸ, inter φρυγανικά στεφανωματικά 6, 1, 1. inter ea, ὧν οἱ κλώνες καὶ τὰ φύλλα καὶ ὅλως ἡ πᾶσα φύσις εὐοσμος 6, 6, 2. ἀπλοῦν τῷ εἶδει καὶ ἑυλῶδες 6, 6, 3. e semine nasci quidam negabant 6, 7, 2. ῥίζας ἐπιπολάτους πολυσχιδεῖς, ταρφέδεις, ἑυλῶδεις ἔχει 6, 7, 4.
- Ἐλένιον**, inter τὰ εὐοσμα, ὧν ἤμισι' εὐοσμα τὰ ἀνθ. c. pl. 6, 11, 3. τὸ ἀγρίον δριμύταρον 6, 20, 1. et 3. Hyssopus officinale comiecit Gallus Thiebault Examen p. 42. Sprengel Teucrium creticum, in altera editione Inulam helenium interpretatur. Stackhouse plantam sibi ignotam conficitur.
- Ἐλεφαντίνη**, Συήνη πρὸς Ἐ—τινὴ πόλει Fr. 11, 34. ibi nec vites nec ficus folia amittunt 1, 9, 5.
- Ἐλεφας**, ὁ ὀρνυτός ποιμήλος μέλανι καὶ λευκῷ Fr. 11, 37.
- Ἑλλκη**, Arcades. ita vocant, quam ceteri ἰτέαν 3, 13, 7. ubi ἡλικὴν editi libri, sed Urbias cum Hesychio rectius ἡλικήν.
- Ἑλικηδὼν** περιεῖληφε 3, 13, 1.
- Ἑλικτός** ἱούλος 3, 18, 11.
- Ἑλικών**, ὄρος εὐφάρμακον helleborum optimum nigrum fert 9, 10, 3.
- Ἑλιξ**, ἡ, 1, 2, 1. ἀμπέλου c. pl. 2, 18, 2.
- Ἑλιξ**, ἡ, κιστοῦ γένος 3, 18, 6. γίνη τρία *Ibidem*. περιεῖληφε 7, 8, 1.
- Ἑληθρα** τοῖς ἀρότριοις 5, 7, 6.
- Ἑλκος**, ἑλκη ὑγρὰ, ξηρὰ 9, 11, 2. μύδμενα 9, 11, 4.
- Ἑλκός**, ἑλκωθῇ μῆζον καὶ βαθυτέρον 4, 16, 1. ἑλκούμενα πορῇ c. pl. 3, 2, 2. ἑλκούμενα βαθυτέρον c. pl. 5, 16, 1.
- Ἑλκω**, ἑλκωθαι in lignis quid dicatur 5, 5, 2. ἑλκῶσαι τροφήν c. pl. 1, 20, 5. ἑλκων est c. pl. 2, 4, 10. 2, 5, 2. αἱ θυρίδες ἑλκωνσιν αἰεὶ καὶ πνοὴν παρέχουσι Fr. V, 29. τὸ ἑλκων οὐ καλῶς λέγουσι 33.
- Ἑλκωσις** c. pl. 1, 14, 2. 3, 7, 8. bis. ἡ τῆς ἀμπέλου ἡ περὶ τὴν τομήν c. pl. 5, 12, 8.
- Ἑλλανίου Διός** (ἐπὶ) ἐν Διγλῇ Fr. VI, 1, 24.
- Ἑλλεβορίνη** 9, 10, 2. *nota* p. 760. De helleboro foetido suspicionem posuit Sprengel p. 77. ed. sec. Serapiadem helleborinen comparavit Stackhouse.
- Ἑλλέβορος**, inter τὰ φαρμακώδη τοῖς ῥίζαις καὶ τοῖς ὀπῆσι, quas loca frigida amant 4, 5, 1. ubi Codices ἡλεβορος ha-

bent. νάρθηκι δημοτέρων τὸν καυλὸν ἔχει 6, 2, 9. τοῦ ἐλλέβορου τὰς κάτω τὰς λεπτάς ῥίζας (λαμβάνουσι) τὴν γὰρ ὄντα τὴν παχύαν τὴν κεφαλῶδη φασὶν ἀχρεῖον εἶναι καὶ διδόναι ταῖς κυσί, διὰ βοβλῶνται καθάλγειν 9, 8, 4. ubi iterum Codices ἐλλέβορον habent. ἐπεὶ καὶ ὁ ἐλλέβορος ταχὺ καρηβαρεῖν ποιεῖ, καὶ οὐ δύναται πολὺν χρόνον ὀρύττειν· διὸ καὶ προσεθλοῦσι σκόροδα καὶ ἄκρατον ἐπιπίπνουσιν 9, 8, 6. quae Plinius de albo helleboro, Dioscorides de nigro retulit. Cf. nota p. 747. Sequitur: περιγραφεῖν δὲ καὶ τὸν ἐλλέβορον τὸν μέλανα ἱσταμένον πρὸς ἑω' et cetera 9, 8, 8. ὁ ἐλλέβορος ἐπὶ ταῦτά τῃ τε ῥίζῃ καὶ τῷ καρπῷ χρήσιμος, εἰπερ οἱ ἐν Ἀντικύρῃ, καθάπερ φασὶ, τῷ καρπῷ καθάλρουσι· ἔχει δὲ σησαμώδη τοῦτον 9, 9, 2. nota p. 752. Sesamoideum semen istud ad helleborum foetidum refert Sprengel p. 77. ed. sec. Helleborum nigrum et album tractat libri 9. caput 10. totum, ubi Codices rursus scripturam ἐλλέβορος habent, quam Hesychius habet, ut et alteram ἐλλέβορος. Etymologicum M. ἐλλέβορος probare videtur. In capite 10. et notitia hellebori utriusque plura sunt verba et vitiosa et loco suo mota, ut in annotationibus p. 757. — 762. demonstrare conatus sum: nec multum auxilii collatio Urbinatis libri ad menda corrigenda attulit. In universum tenendum, helleborum, ubi simpliciter nominatur, album intelligi a medicis antiquis et Theophrasto: nigri serier fuit et notitia et usus. Cf. nota p. 762. Addo reliqua loca: ἐλλέβορος μέλας πολλοῦ ἐστίν, ἀλλ' ἀδύνατος c. pl. 6, 13, 5. ὁ ἐκ τῆς Οὔτης τοῦ ἐν τῇ Παμφασί ἔμειναν·

ἰαχυρότερος ἢ ὁ οὗτος καὶ οὐχ ἄρμόδιος εἰς τὴν χορίαν c. pl. 6, 13, 4. Helleborum nigrum Sprengel orientalem Lamarkii interpretatur; album veratrum album Lin. Orientalem a Tournefortio in Graeciae Olympo et in Anticyra repertum, et cum helleboro nigro comparatum cum pictura ad exemplum Tournefortianum facta descripsit et helleborum nigrum Theophrasti credidit Gallus Desfontaines in *Annales du Museum national d'histoire naturelle* Vol. XI. p. 278. seqq. Nec dubito equidem, vere cum orientali componi nigrum Theophrasti, in cuius notitia plane consentit Dioscorides. Eundem orientalem Sibthorp officinalem vocare maluit in Prodromo Fl. Gr. p. 386. pictum in tabula 523. Maior est dubitatio de albo Theophrasti, cuius notae fere omnes omissae sunt in libris scriptis et editis. Dioscorides autem 4, 150. habet suas notas, in quibus veratrum album L. agnoscere sibi visi sunt botanici antiquiores, cum quibus sentit Sprengel. Digitale ferrugineum Sibthorp comparavit, testante et obnitente Smitho in Prodromo Fl. Gr. p. 439. Dubitationem Smithi repetiit Walpole p. 252.

* Ἐλλείπει, opp. ὑπερβάλλειν c. pl. 6, 11, 12. διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν τοῦ ἡλλου κίνησιν Fr. V, 41.

* Ἐλλείπεις τροφῆς c. pl. 5, 18, 3. πέψως 6, 14, 3.

* Ἐλλησποντίας a quibusdam dicitur ὁ ἀργεστής Fr. V, 62.

* Ἐλλησποντος, sata Hellesponti προτερεῖ c. pl. 3, 23, 5. περὶ τὸν Ἑλλ. ὁ νότος τοὺς νεφεστὺς ποιεῖ Fr. V, 54.

* Ἐλλοβοανθῆς erat. 6, 5, 3. ubi

- ἑλλοβόνηκτος dedi, ut 4, 2, 4, et 4, 2, 8.
- * Ἑλλοβος, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἑλλόβοις 8, 5, 2.
- * Ἑλλοβοσπέρματα 1, 3, 2.
- * Ἑλλοβώδη καὶ χέδροπα 8, 2, 5.
- * Ἑλλύχνιον, τὸ ἑλλ. μανὸν καὶ ξηρόν ἐφέλκεται τὴν ὑγρότητα Fr. III, 28. 65.
- * Ἑλμις, ἑλμινθα τὴν πλατείαν 9, 12, 1. τὰς πλατείας καὶ τὰς λεπτεῖς 9, 18, 8. pteridis radix ἐκβάλλει ἑλμινθα. πλατείαν 9, 20, 5. ἑλμις σύμφυτον ἐν τοῖς ἔθνεσιν Ibidem.
- * Ἑληήγορος τάφος in Circeō 5, 8, 3. nota.
- * Ἑλυμος, vide in Μελίτη.
- * Ἑμβάλλω, [ὁ ἥλιος ἐμβάλλει εἰς τόπον 4, 1, 2.
- * Ἑμβιος, ὅσα καὶ ἀπὸ ἔδλων ἑμβία c. pl. 1, 3, 3. ἑμβιοὶ γίνονται πλείω χρόνον c. pl. 5, 6, 5. ἑμβιώτερα τὰ φυτὰ c. pl. 3, 5, 3. Vide etiam ἑμβρους.
- * Ἑμβιδω, ὅταν ἐμβιώσῃ 3, 6, 4. c. pl. 1, 2, 1. ἐμβιώναι 3, 6, 5. ἐμβεῖωσαν καὶ αὐξηθὲν 6, 7, 3. ἐμβιώῃ c. pl. 2, 17, 2. ubi erat βιώῃ.
- * Ἑμβλασιάνω, τὰ —σιάνοντα c. pl. 5, 15, 4.
- * Ἑμβλαστήσεις ἐν ἄλλοις c. pl. 6, 4, 5.
- * Ἑμβλαστικώτατα c. pl. 1, 13, 10. errore editum pro ἐπιβλαστικώτατα.
- * Ἑμβλέπω τοῖς κύμασι Fr. VIII, 7.
- * Ἑμβοδρος, σύνθεσις οὐκ ἔμβ. 9, 3, 1.
- * Ἑμβολή τοῦ Κηφισοῦ 4, 11, 8.
- * Ἑμβριθής, ἐμβριθιάτερα τὰ διεῖα Fr. VIII, 6.
- * Ἑμβρυον, τὰ ἔμβρυα τῶν ζώων I, 1, 3. ὑγρότητα ἑμβρυον c. pl. 1, 1, 3. ἐκ πητῆς μάλιστα ὁλος ἑμβρυος καὶ εἰσδυόμενος εἰς ἰαντὰ τὰ δένδρα c. pl. 1, 4, 3. εἰ σπέρμα ἐπιπέσει καὶ ἔμβρυον γένηται c. pl. 5, 4, 5. Sed in his locis omni-
- bus verum ἑμβριος habet Urbinas liber.
- * Ἑμμητρος, ἑμμητρα ἔνθα 1, 6, 5. διαστρέφεται c. pl. 5, 17, 2.
- * Ἑμμονος ὑγρότης c. pl. 1, 6, 7. εὐκίνητος καὶ οὐκ ἑμμονος ἀήρ c. pl. 5, 14, 6. μᾶλλον 5, 14, 7.
- * Ἑμπάσσω, οἱ αναφεῖς τῆς γύψου ἐ—τιουσιν εἰς τὰ ἱμάτια Fr. II, 67.
- * Ἑμπεδόκηκα δένδρα i. e. ἀεικαρπα Empedocles c. pl. 1, 13, 2.
- * Ἑμπεδοκλῆς semina arborum cum ovīs comparat c. pl. 1, 7, 1. 1, 12, 5. 1, 13, 2. 1, 21, 5. de sensu Fr. I, 1. 2. 6, 7. de coloribus 59.
- * Ἑμπεριέχω 1, 11, 1.
- * Ἑμπεριλαμβάνω, τὰ δένδρα —βάτω c. pl. 5, 3, 4.
- * Ἑμπήγνυμι, ὅσοι ὥσπερ ἐμπηγή-γότες 1, 8, 3. ὥστε ἡμισυ ἐμπήγνυσθαι c. pl. 1, 22, 6. 2, 3, 6. πάγων σφοδρότητας ἐμπήγνυνουσιν c. pl. 5, 12, 2. αἱ ἀνεμοὶ 5, 12, 4. quibus in locis fortasse ἐκπ. scriptum fuit, quod plurimis in locis habet liber Urbinas et praefert Coray.
- * Ἑμπήεις, ἐμπήεις αἱ ὑπὸ τῶν πάγων καὶ αἱ ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφέροναι c. pl. 5, 12, 9. et 11.
- * Ἑμπηρος c. pl. 1, 8, 2. ubi legitur ἐμπυρον: nota.
- * Ἑμπίπτω, ὁ ἰδρῶς ἐμπίπτει τῇ λευκοθυμίᾳ Fr. III, 15. ὅταν εἰς ἐδὼν ἐμπέσωσι Fr. IX, 15.
- * Ἑμπλάττω, τὰ πρῶτα ἐμπλάττει 5, 6, 3. —τομένων τῶν πόρων Fr. 1, 14. ἐπιτυφλοῦν καὶ ἐμπλάττειν τὰ φλεβία 66.
- * Ἑμπλέω εἰς τοὺς στεφάνους 6, 8, 1.
- * Ἑμπνευματώ, ἐμπνευματωθῆναι τὴν ὑγρότητα Fr. III, 17, ubi Voas. ἐκπ. habet.
- * Ἑμπνέω, ὅταν ἀθρόον ἐμπνεύσωσιν οἱ ἀνεμοὶ Fr. V, 36. Vide ἐκπνέω.

- *Εμποίω, γάλα γυναίξιν 9, 11, 10. θιγρότητας τοῖς σώμασι c. pl. 1, 22, 6. βλάβας c. pl. 2, 6, 3. σκώληκας c. pl. 3, 8, 1. διαφορὰν γεντῶν ἐμποιοῦσιν αἱ χεῖραι c. ppl. 4, 11, 5. in Codd.
 *Εμπρήσεις τῶν μηχανημάτων Fr. III, 59.
 *Εμπυρεύω, ἐμπυρεύεσθαι ἀρ-
 στη ὕλη 5, 9, 6. nota.
 *Εμπυρος, πᾶν ἐμπυρον τὸ πυ-
 ρρὸν καὶ ξηρὸν καὶ πυκρὸν c.
 pl. 1, 9, 2. ἐμπυρωτάτη ὥρα
 c. pl. 1, 13, 4. ἀήρ ἐμπυρος
 c. pl. 1, 13, 5. τόπος c. pl.
 3, 6, 2. τὸ ἐμπυρον τῆς κό-
 πρου c. pl. 3, 11, 3. ἐν τοῖς
 ἐμπύροις c. pl. 5, 9, 3. ἀήρ
 6, 20, 2. ἡ πνοή Fr. V, 21.
 τόποι Ibidem: 25.
 *Εμπυρός, ἀνθρώπων — ὑρῶν
 Fr. 20, 44.
 *Εμύς, ἡ, Fr. XII, 1.
 *Εμφαίνεσθαι, οὐκ ἐμφαίνεσθαι
 εἰς τὸ ὁμοχρῶν Fr. 1, 27.
 *Εμφαίνω, χυμοὶ ἐμφαινόμενοι
 τοῖς ἐκ τῆς γῆς c. pl. 6, 3,
 4. ἡμῖν δ' οὐδεμίαν ἐμφαίνει
 εὐωδίαν 6, 5, 2.
 *Εμφάνεια, εἰς ἐμφ. ἄγομεν τὸ
 ὕψος ὁρῶντες Fr. III, 2.
 *Εμφανής τῇ αἰσθήσει 1, 2, 3.
 ἐμφανεστάτην διαφορὰν 1, 14,
 4. 4, 8, 4. οὐχ ὁμοίως ἐμφα-
 νής 8, 8, 6. τοῖς σπέρμασιν
 ἐμφανέστερον ἐκ τῶν συμβαι-
 νόντων τὸ αἷτιον c. pl. 4, 11,
 3. ἐμφανεστάτοι χυμοὶ 6, 3,
 4.
 *Εμφασις, ὁρᾶν τῇ ἐμφάσει τῆς
 πόρεως Fr. 1, 27. antiquorum
 opinio de hac 36. Democritea
 50. ἐμφασιν τὴν εἰς τὴν ὄψιν
 80. ἐμφασιν καὶ διάφασιν ποι-
 εῖ Fr. II, 30. μὴ ὁμοίαν ἐμφ.
 ποιεῖν Fr. 20, 10.
 *Εμφερός, ἐμφερότατα 1, 1, 4.
 ἐμφερεῖς 7, 6, 3. 8, 4, 11.
 9, 10, 1.
 *Εμφολιός 5, 1, 2. opp. ἀφολιός.
 *Εμφολιοσπέρματα 7, 3, 2. nota.
 *Εμφράττω, ὅλον ἐμφράττοντες
 τὰς ἀρχάς c. pl. 5, 12, 6.
 τοὺς πόρους τὸ θεῖμόν Fr.
 III, 15. τὰς κλεψύδρας Fr.
 IX, 26.
 *Εμφρων, ἐμφρωνιστέρος Fr. 1,
 48.
 *Εμφυταία 2, 1, 4. c. pl. 1,
 6. toto capite. δεύεσθαι τὴν
 ἐμφυταίαν c. pl. 1, 6, 5.
 et 2, 17, 6. τίς c. pl. 5, 6,
 80.
 *Εμφυτεύω 1, 6, 1. 2, 14, 5.
 *Εμφύς, ὥσπερ ἐμφυτεύοντα μί-
 σχον 1, 10, 7. ἐμφυόμενα κα-
 θάπερ δ' αἰτός c. pl. 5, 15,
 4. ubi male ἐμφυτεύοντα edi-
 tum.
 *Εμψυχός, ἐμψυχότερος δ' ἀήρ
 Fr. I, 53. nota. T. II. p.
 620. Cf. εὐψυχός.
 *Εναγγελοσπέρματα, τὰ 1, 11, 3.
 8, 3, 4. — σπέρμα c. pl. 4, 7,
 5. 4, 15, 2.
 *Ενάενα 7, 5, 5. nota.
 *Εναίθριος, οἱ ἐναίθριοι λεγόμε-
 νοι τόποι c. pl. 5, 14, 1.
 *Εναιμον φάρμακον 4, 7, 2.
 *Ενακάνθος ἐχίνος 3, 10, 1.
 nota.
 *Εναλλαγή, ὅταν μείζων ἐν γένη-
 ται πρὸς τὸ παρὰ τὴν φύσιν
 c. pl. 4, 4, 9. μικρὰ 5, 3, 2.
 *Εναλλάττω, τὰ σώματα ἐν-
 τειν Fr. 1, 53. nisi fuit ἐπαλλ.
 ut 80.
 *Εναντιοδρομεῖν τὰ πλοῖα, ubi
 erat ἀντιδρομεῖν. Fr. V, 28.
 Utitur quoque Strabo 15. p.
 250. Lips.
 *Εναντιοδομαί, ἐναντιοῦται πρὸς
 τὸ μὴ δέξασθαι Fr. III, 42.
 *Εναντίος, ἐναντία πρὸς τὴν βλά-
 στησιν ὄντα c. pl. 5, 15, 2. ἡ
 δόξειεν ἂν ἐναντίως καὶ ἐπὶ
 τῶν ἄλλων συμβαίνειν c. pl. 6,
 6, 9. ubi cum Coraio ἡ sub-
 stituentum censeo.
 *Εναντίωμα, τὸ μέγιστον Fr. 1,
 69.
 *Εναντίωσις ἄλλη ποιεῖ τὸ πά-
 θος Fr. VIII, 11. Fr. IX, 7.
 *Εναποθνήσκω, εἰ τις φάγοι, ἐνα-
 ποθνήσκει 4, 4, 12.
 *Εναπόλειψις τῶν κενῶν Fr. 1,
 62.

- Ἐναπόληψις Fr. III, 68. ὑγρό-
τητος καὶ πνεύματος c. pl. 2,
9, 3.
- Ἐναπόμειξ c. pl. 6, 3, 1. 2.
- Ἐναπόμορξεις ὑγρῷ τοῦ ξηροῦ
c. pl. 6, 1, 1. ubi Heinatus
ἐναπόμειξ dedit.
- Ἐναποτυπούσθαι τὰ σώματα
Fr. I, 53.
- Ἐναρμόζω, ἐναρμοσθέντα ἀλλή-
λοις ξύλα 5, 3, 5.
- Ἐναστρεφὸς γῆ c. pl. 3, 13, 1.
nota. An dicitur ut ἐναίθρεος
et ἔναυρος?
- Ἐναυρον καὶ εἵπουν χωρίον
erat 8, 11, 6. ubi εἵπυρον
dedi.
- Ἐνέκδος 3, 9, 3. et 5. πένκη,
opp. ἄδεδος 5, 1, 5. ἐνδ. μύ-
λαια πένκη 9, 1, 2. πύσα
ἐνδ. ταῖς ῥέξαις ἢ πένκη c.
pl. 6, 11, 6.
- Ἐνδοῦσθαι 9, 2, 7.
- Ἐνδεής, τὸ ἐνδεής, opp. πλήθους
c. pl. 6, 17, 12. ἐνδεεστέροις δ
τῆς φωνῆς αἰρηται λόγος Fr. I,
91.
- Ἐνδεκήρης Demetrii 5, 8, 1.
- Ἐνδεκχῆς, vide Ἐντελεχῆς.
- Ἐνδεχόμενον, τὸ, ὡς, δυνατόν λη-
πτέον 2, 1, 2. ταῦτα ὡς ἐν-
δεχόμενα ληπτέον διὰ τὸ σπά-
νιον 9, 2, 3. Quomodo τὸ ἐν-
δεχόμενον differat ab eo, quod
δυνατόν dicitur, optime docet
Plutarchus de Fato sect. 6.
p. 285. seqq. Hutten.
- Ἐνδηλος 1, 8, 3. ἐπὶ τούτων ἐν-
δηλος ἢ μεταβολή c. pl. 5, 7,
3. χυμοὶ ἐνδηλοὶ 6, 7, 4. τοῦ-
το ἐνδηλον ἐπὶ τοῦ οἴνου 6, 7,
5. χυλὸν ἐνδηλον εἰς ἡδονὴν
ἔχειν 6, 11, 11.
- Ἐνδίδωμι, τὰ κινάδρια τὰ ἐνδι-
δόντα 5, 6, 4. οὐδὲν ἐνδιδά-
σιν ἰατρία καὶ πένκη 5, 6, 1.
ἐνδίδωκεν ἢ πυρὰ 9, 3, 3.
οὐκ ἐνδιδόει βρεχόμενα τὰ χέ-
δροπα τὰ ἀτεράμονα c. pl. 4,
12, 4. τὰ τεράμονα μᾶλλον
ἐνδεωκέντα, τὰ δ' ἀτεράμονα
περιτετασθαι τῷ κελύφει c. pl.
4, 12, 11. τὸ ὑπεῖκον καὶ ἐν-
διδόν Fr. VII, 7. τὰ ἀπλάσια
- καὶ μηδὲν ἐνδιδόντα τῇ θλίψει
VII, 8. οἱ ἄγαν ἐνδιδόντες
ἐαυτοὺς Fr. IX, 17. δ' ἀνέεις
τὸ πνεῦμα ἐνδίδωσιν (ἐξίέναι
τὸ θερμόν) Fr. X, 5.
- Ἐνδόσις, ἔχει τὰ τοιαῦτα ἐνδο-
σιν Fr. VII, 8. ἐνδόσει τῆς
ὑγρότητος ἢ πέψις c. pl. 1,
15, 3.
- Ἐνδύομαι, ἐνδύεται εἰς τοὺς πό-
ρους a. pl. 2, 5, 4.
- Ἐνείδων, θαυμαστόν ἐνιδεῖν 4,
12, 2.
- Ἐνέλω, ἐνείραντες τοὺς τρυ-
χίσκους 9, 9, 1. ἐνείρομένη
ἐφ' ἀλσχοίνον 9, 12, 1.
- Ἐνενα erat 8, 11, 5. ubi ἐνα
dedi.
- Ἐνέργεια, γίνεσθαι καὶ εἶναι
κατ' ἐνέργειαν, opp. ἐνυπάρχειν
δυνάμει c. pl. 6, 7, 3. τὰς
ἐνεργείας ποιοῦσιν αἱ ἀλλοιώ-
σεις 6, 7, 5. δ' χρόνος ἀποδι-
δωσιν 6, 8, 8.
- Ἐνεργίω, οἷς ἂν μέρσι μάλιστα
τις ἐνεργῇ Fr. VII, 2.
- Ἐνέχω, ἐνέχεται τοῖς ὁδοῦσι 5,
6, 3. nota. ubi erat ἐνδέχεται.
Mecum Urbinas Codex. Simi-
liter in libro Hippocratico de
sterilibus p. 687. 6. ἢ δ' ἐν-
δέχεται ἐν τῷ στόματι τῆς μη-
τρὸς Foestius, ἐνέχεται scribi
voluit, quod fecit Linden,
et recte!
- Ἐνθίμα, ἀποξύνω c. pl. 1, 6,
7. Similes formas non atticas
collegit Lobeck ad Phrynich.
p. 249.
- Ἐνθλάω, ἐνθλάσθαι μίθον 5, 2,
4. ubi ἐκλήσασθῃ erat. Vide
ἐγγλύπτω.
- Ἐνθουσικὸν erat 7, 7, 1. Vide
ἐνθρουσος.
- Ἐνθρουσος 7, 7, 1. inter τὰ
ἀρουράτα, ubi erat ἐνθουσικόν,
male εἵθρουσος excusum. Au-
thriscum suum vulgarem com-
parat Sprengel p. 67. Ad ἐν-
θουσικόν thymum mastichi-
nam apposuit dubitans Stack-
house. De nomine vide An-
not. p. 594.
- Ἐνιαύσιος, ἄνθρωποι ἐν. Fr. V, 38.

- **Επισπύον* — δύο ἐκ 9, 16, 5.
 **Επισπυροφῶν* 3, 4, 1.
 **Επίημι*, ἐνίσαι τοῖς σώμασιν ὑ-
 γρότητα Fr. V, 57.
 **Ενικμος*, ξύλα ἐνικμότερα, opp.
 ξηρά 5, 6, 3. 5, 7, 4. 5, 9,
 2. γῆ ἐνικμος c. pl. 1, 2,
 1.
 **Ενικνίωμα*, ἐνικνύται μᾶλλον ὁ
 πάγος c. pl. 5, 13, 1.
 **Ενιος*, γένος ἐνιος 3, 13, 7. ubi
 idiom. editum. ἐνία ἐν λίθῳ ἐτέ-
 ρω γίνεται κίσησις Fr. II, 21.
 ubi ἐνία editum. ἀπὸ τροφῆς
 ἐνίας Fr. VIII, 1.
 **Ενίστημι*, ἄλλας ἀρχὰς ἐνίστα-
 νται τῆς γενέσεως 7, 10, 4.
 ἐνισταμένου θέρους — προελ-
 λυθότος 9, 8, 2. ὕδωρ ἐνιστη-
 νός c. pl. 5, 13, 1. ἐνιστηκός
 πολλοῦ ὕδατος καὶ λεληνωμέ-
 νου τοῦ πεδίου 5, 14, 2. ἐνί-
 στασθαι κωλυθέντος *Ibidem*.
 **Ενισχύω*, — ὕει τότε μᾶλλον τὸ
 θαρμὸν c. pl. 5, 9, 3. τὸ ἄ-
 θρον ἐνισχύειν ἐκάστῳ Fr. I,
 65. et 67. Fr. III, 56.
 **Ενίσχω*, ἐνίσχει. est 3, 17, 3.
 sed ibi Urbinas liber rectum
 ἐνίστει habet.
 **Εννεατηρίδος*, διὰ 4, 1, 2.
 **Εννευρόκανυλα*, 6, 1, 4. et 6, 2,
 9. Vide *Νευρόκανυλα*.
 **Εννοια*, δίδωσιν ἐννοίαν ὑπὲρ
 τοῦ μὴ ἔχειν c. pl. 4, 4, 3.
 **Ενόδιον*, ἐκ τῶν ἐνοδίων καλου-
 μένων Fr. IX, 15. nota.
 **Ενος*, ἓνα, τὰ, τῶν νέων σπέρ-
 ματα εἰς βλάστησιν βελτίοι c.
 pl. 4, 3, 4. τῆς ἑνῆς τροφῆς
 5, 13, 5. ἐνενα erat 8, 11, 5.
 **Ενοφθαλμίζω*, εἴτις ἐνοφθαλ-
 μιστεῖ δένδρον ἐν ἀπὸ πλειόνων
 καὶ διαφόρων c. pl. 5, 5, 4.
 **Ενοφθαλμισμός* 2, 1, 4. c. pl.
 1, 6. toto capite, et 2, 17, 6.
 **Ενσχιστα* καὶ οὐκ ἔμμητρα ποι-
 οῦσι τὰ ξύλα τῆς πεύκης c. pl.
 5, 17, 2. nota.
 **Εντελεχῆς*, τὸ μὴ ἐντελεχῆς c.
 pl. 2, 11, 11. sed ibi Urbinas
 ἐντελεχῆς habet, ut c. pl. 5, 1,
 10.
 **Εντελής* idem quod συντελής c.
 pl. 5, 1, 10.
 **Εντέμνω*, ὁποῦς παρασκευάζουσι
 τὰ μὲν ἐγγυλίζοντας, τὰ δ' ἐν-
 τέμοντες c. pl. 6, 11, 14.
 **Εντεριώνη*, καλοῦσι δὲ τινες ταῦ-
 το (τὸ μεταξὺ ξύλου) καρδίαν,
 οἱ δ' ἐντεριώνην. ἐνιοὶ δὲ τὸ
 ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρ-
 δίαν, οἱ δὲ μυελόν 1, 2, 6. in
 Codice Urb. μαλακῇ ἀκτῆς 3,
 13, 4. 3, 12, 1. κλήθρας 3,
 15, 2. καρδίαν ἔχει στερεάν,
 οὐκ ἐντεριώνην 3, 17, 5. ξύ-
 λον ἐντεριώνην ἔχον 3, 18, 5.
 ἐντεριώνης ὅπων vitiosae legi-
 tur 3, 10, 4.
 **Εντερον*, ἐντερα γῆς πολλὰ φαι-
 νόματα Fr. VI, 3, 5.
 **Εντεχνος*, οὐχ ἥτιον ἐντεχνον 9,
 16, 8. E Platonis Legibus δη-
 μιουργὸν ἐντεχνον Lexica po-
 nunt.
 **Εντομα*, ἐντ. πάντα βαρύνεται
 ὑπὸ τοῦ ἐλαίου· φεύγουσι γὰρ
 αὐτὰ τὴν ὀσμὴν c. pl. 6, 5, 3.
 τὴν ὀσμύνητα τῆς ὀργάνου
 φεύγει 6, 5, 4.
 **Εντομή* ad colligendam lacry-
 mam 9, 1, 6. quae antea ἀνα-
 τομή erat. Ita ἐντέμνειν τὸ δέν-
 δρον ad colligendam lacrymam
Ibidem. ἀπ' ἐντομῆς συλλέγειν
 9, 6, 1.
 **Εντομή*, ἔκφυσις διατείνουσα
 κατὰ τὴν ἐντομήν c. pl. 4, 7,
 6. nota. τῶν μὲν καὶ ἄνω καὶ
 ἐν ταῖς ρίζαις ἡ ἐντομή 6, 11,
 15.
 **Εντύπωσις* Fr. I, 51.
 **Ενύδρος*, ἡ ὁστρῦα ἐνύδρον dici-
 tur 3, 10, 3. τόπους ἐνύδρους,
 oppos. ξηροῦς c. pl. 2, 7, 1.
 ubi liber Urbinas rectius ἐνύ-
 δρους habet. παλισκοῖς ἡ ἐνύ-
 δρους τόποις c. pl. 3, 16, 2.
 ubi rectius ἐφύδρους Codex
 habet, quod praeterendum
 videtur etiam, ubi est γῆ
 ἐνύδρος καὶ μὴ πνευματικῇ
 c. pl. 4, 12, 5. τὰ ἐνύδρα,
 opp. περὰ Fr. XII, 3. ἐνύδρους
 τροφαῖς *Ibidem*.
 **Ενυμενόςπερμος* 8, 3, 4.

- ³ Ἐσπάρτῳ, ἀνυπάρξει μᾶλλον
τὸ θεικὸν c. pl. 5, 9, 8.
- ³ Ἐσχαριῶ 3, 2, 3.
- ³ Ἐσθυναίῳ, τὸ γυνῶν ἐσ-
θυναί c. pl. 1, 16, 3, 4, 6;
4.
- ³ Ἐστέρῳ, τὸ ὕγρον c. pl. 1, 22,
5. διατμίζον καὶ —ρουν c. pl.
6, 17, 5. τὴν ἀρχὴν Fr. III,
10. 31. 68.
- ³ Ἐσχυροῦσθαι τὴν λεύκην c.
pl. 2, 16, 2.
- ³ Ἐσχυροῦσθαι τὸν πυρὸν καὶ τὸ
λίον c. pl. 2, 16, 2. πυρὸς
καὶ κριθὴ ἐξαιρούνται c. pl. 4,
1, 7. τὸ λίον c. pl. 4, 5, 4.
- ³ Ἐστέρω, πρὸς τὰ ἐξαιρόμενα Fr.
IX, 16. quae deinceps ἐπαρ-
οις dicuntur.
- ³ Ἐξαισίως, ἐξαισίον τὸ μέγεθος
Fr. V, 32.
- ³ Ἐξαικονθούται 6, 4, 2. ubi erat
ἐξανθίται.
- ³ Ἐξακμίδῳ, ταῦτ' ἀξακριβωθῆ-
ναι παρὰ τοῖς Τυρρῆνοις 9, 16,
6.
- ³ Ἐξάλλαγ' ἡρώας 2, 2, 10. et
II.
- ³ Ἐξάλλαιτω, περιττότερα καὶ ἐξηλ-
λαγμένα πρὸς ταῦτα 4, 4, 14.
τὴν δαμὴν —τειν c. pl. 6, 15,
2. γένος ὅλον εἰς ἕτερον —ά-
τειν 8, 8, 3.
- ³ Ἐξάλλοιούται πρὸς τὸ χεῖρον c.
pl. 2, 15, 2.
- ³ Ἐξαμυρούμενον τῇ δαμῇ c. pl.
2, 16, 4.
- ³ Ἐξαμβλόω, πυρὸς ἐξαμβλούμε-
νος μεταβάλλει c. pl. 4, 5, 3.
- ³ Ἐξαμείω 3, 2, 2. ἐξημελημένον
c. pl. 3, 18, 7.
- ³ Ἐξήμερος, ἐν ἐξαμῆνῳ 8, 2, 7.
In Aristotelis h. a. semel ἐμη-
ρος a Codd. oblatum praefert
Lobeek ad Phryn. p. 413.
- ³ Ἐξανάλισκω, Fr. III, 20. V, 16.
ἐξανηλώσθαι c. pl. 2, 10, 2.
Vide κατανάλισκω. ἐξανάλωθόν-
τος τοῦ ὕγρου c. pl. 4, 13, 3.
ἐξανηλώσε Fr. V, 15. ἐξανηλω-
μένου Fr. IX, 2.
- ³ Ἐξαναστηρίνω Fr. V, 16. ubi
Codd. duo simpliciter ἀναξ. ha-
bent.
- ³ Ἐξανακληρόω 3, 17, 1.
- ³ Ἐξανεμούσθαι τὸν πυρὸν 8, 10,
3.
- ³ Ἐξανθίω, ἥν' κατὰ μέρος τι τοῦ
σώματος ἐξανθήσῃ λευκὸν (sc.
ἐξανθήμα) Fr. 20, 44. ἀνθος
ἐξανθήκος 4, 7, 2.
- ³ Ἐξανθήσῃ, τις τῆς προὑπαρχού-
σης ὁσμῆς καὶ δυνάμεως c. pl.
6, 15, 2. ποτα, et ἐξανθίω.
- ³ Ἐξανίστημι, τὰ ἐξανιστάμενα μα-
κρὰ καὶ μαλακὰ μίνασθαι c. pl.
4, 12, 3. sed ibi liber Urbinas
ἐκινιστάμενα habet.
- ³ Ἐξάπολλυν τὴν πύαν 8, 7, 2.
- ³ Ἐξάπτω, τὸ φῶς ἐξάπτεται Fr.
III, 72.
- ³ Ἐξασθενίω, ἐξασθενήκοσι c. pl.
5, 9, 11. 6, 17, 4.
- ³ Ἐξασταχὺς κριθὴ 8, 4, 2. ποτα.
- ³ Ἐσταμίζομαι, ταχὺ διαπνέεται καὶ
—ίζεται c. pl. 1, 1, 3. sed ibi
Codd. omnes ἀτμίζεται ha-
bent. Aristot. de part. anim. 2,
7. ἐσταμιοσθέντος αὐτὸ ὕδρος
ὑπὸ τῆς θερμοτήτος. Signifi-
catio activa et neutra est de
gener. anim. 5, 3. ψύχεται πάν-
τα μᾶλλον καὶ ἐσταμίζει τὸ
ὑγρὸν — ἐσταμίζεσθαι γὰρ ὑπ'
ἀμφοτέρων συμβαίνει τὸ ὑγρὸν.
- ³ Ἐξανάζοντες τὸ δάσμα Fr. XIII,
2.
- ³ Ἐξαναινω ὅλον τὸ δένδρον c.
pl. 5, 12, 5.
- ³ Ἐξαύξω, εξαύξεται καὶ ἀπολοχ-
μοῦται 6, 6, 6. εξαύξειν καὶ
διαθροῦν τὰ μέλη c. pl. 1, 22,
2. ὅψε διαβλασκάει καὶ εξαύ-
ξεται c. pl. 4, 11, 5.
- ³ Ἐξαιχμάω, ὅταν ἐξαιχμῶαι δι-
άνδριαν c. pl. 5, 9, 8. ubi
male —μολα edittum.
- ³ Ἐξείργω, ἐξείργονται τὰ φθιί-
ροντα c. pl. 5, 18, 3.
- ³ Ἐξελαιῶαι, ἐξελαιούται τὰ πάρυσ-
α χρόνιζόμενα c. pl. 6, 7, 4. τὸ
ὑγρὸν 6, 8, 1.
- ³ Ἐξελαιύνω, πλείω σιδήρον φασιν
ἐξελαιύνειν τοῖς νοτίοις Fr. V,
58.
- ³ Ἐξέπτηδες 3, 18, 10. ποιούσι
c. pl. 5, 5, 4.
- ³ Ἐξεργάζομαι, ἐπὶ τῶν ἐξεργασμέ-

- των καὶ ἡμερομένων ἔχει τὴν
ὁμοίαν (τὰ ἐκ σπερμάτων φυό-
μενα) c. pl. 5, 3, 5. εὖν μη-
δαὶς ἐξεργάζεται 5; 7, 1.
- Ἐξεργασία, τὴν ἀκριβῆ καὶ τὴν
πολλὴν ἄγαν ἐξ. c. pl. 3, 1, 6.
- Ἐξερύθρος σφόδρα καὶ φοι-
νῶδες 4, 6, 10. τὸ πρόσωπον
—θροὶ γίνονται Fr. IX, 37.
- Ἐξέρω, ἰσὺν ἐξεχουσὺν 3, 10, 5.
- Ἐξηθάω, καρποὶ καθαροὶ καὶ
ἐλευθεριῶς ὅλον ἐξηθημένοι πως
ὅπῃ τῆς φύσεως α. pl. 6, 13,
1. ubi Edd. pr. ἐξηνημένοι
habent nota.
- Ἐξημερέω 2, 2, 9. γαργαλία —
ροῦσα c. pl. 2, 14, 2. τὰ ἀ-
ργα α. pl. 3, 17, 5.
- Ἐξημαίω, πανταπασιν ἐξημα-
σθῇ 5, 7, 4. —ζῆσθαι 7, 5,
1, 7, 5, 6. ἡ νόστος ὑπὸ τοῦ
ἡλίου c. pl. 3, 6, 1. ἐξημαί-
ουσα τὴν ὑγρότητα τὴν πλεον
c. pl. 4, 8, 4. supplementum
Codicis Urbinatis.
- Ἐξίσταμαι, μὴ καταφυτευόμενον
ἐξίσταται 6, 7, 6, 8, 7, 4.
ἐξίστη ὄλξαν φαγὼν 9, 13, 4.
σπέρματα ἄλλως πως ἐξίσταται
c. pl. 5, 18, 1. οἶτος ἐξιστά-
μενος 6, 7, 5. ὥπερ πυραμι-
νῶν καὶ ἐξιστάναι 9, 19, 1.
ἐξίστανται τῶν γενῶν c. pl. 1,
18, 2.
- Ἐξισχύω, vide Κατισχύω.
- Ἐξόζει τοῦ σησάμου Fr. 4, 20.
ἐξόζουσι τοῦτον μόνον καὶ μά-
λιστα 47. οἱ μὴ εἰσθότες μυ-
ρίσκεσθαι μάλλον ἐξόζουσι τῶν
συνεχῶς 54. 57. μηδενὸς ἐξόζη
69. μάλιστ' ὄζειν pro eo est
Ibidem.
- Ἐξομοίω τοὺς καρποὺς, quam
simillimos reddo 2, 2, 4. et
8.
- Ἐξομοίωσις, τὴν ἐξ. ἀποδίδωσι
c. pl. 4, 3, 1.
- Ἐξονειρωγμός Fr. VII, 16.
- Ἐξονειρωκτικός Fr. VII, 16.
- Ἐξοξύνεται, τὸ φθειρόμενον —
νεται c. pl. 6, 7, 7.
- Ἐξορρός, vide Ἐσορρός.
- Ἐσορρός, exsiccatus 1, 11, 3.
nota, ubi erat Ἐξορρός.
- Ἐξυβρίζω, ἐξυβρίσασθαι διὰ τὴν
εὐτροφίαν c. pl. 2, 16, 8. κα-
θ' ὅπερ ὀλομανθῶν καὶ ἐξυβρί-
ζων c. pl. 3, 1, 5. 3, 6, 8.
- Ἐξυγραίνω, ἐξυγραίνωμενον τῶν
φυτῶν c. pl. 1, 13, 6. idem
διωγραίνω significat. τὸ συνά-
μνον ἐξυγραίνεται καθ' ὅπερ
ἐγγυλον γινόμενον c. pl. 6, 6,
4. τὸ φθειρόμενον —νεται 6,
7; 7. ἐξυγρασμένοι λίθοι Fr.
II, 10. ὁ νότιος ἐξυγρανὼς καὶ
ὕδατι δὴ ἐποίησεν Fr. V, 54.
- Ἐξυδατός, ἀποθνήσκον καὶ ἐξυ-
δατοὶ τὰς ὁσμὰς Fr. 4, 66.
- Ἐξωκοίτος Fr. XII, 1.
- Ἐξωχρῶς 4, 6, 2.
- Ἐπαγῶ, ἡ τροφή ἐπάγεται 1, 1,
9. ὡ τὴν τροφήν ἐπάγεται c.
pl. 1, 12, 1. ἐξ ὧν μάλιστα ἄν
τις ἐπαγάγοι c. pl. 3, 18, 1.
- Ἐπακανθίζω, φύλλον ἐξ ἀκρου
ἐπακανθίζον ὀξύς 3, 10, 1,
et 9, 4, 3. —ζοντα μέλλας 3,
11, 3. de radice fabae Aegy-
ptiae 4, 8, 8. φύλλον καππαρι-
δος 6, 4, 1. 6, 5, 2.
- Ἐπακτός, σύμφυτον καὶ ἐπαντόν
τὸ θερμὸν ἔξωθεν Fr. III, 66.
- Ἐπαλείφω, τὴν γῆν ἐπαλείφω
ἥτιον c. pl. 3, 23, 2.
- Ἐπαλλάττειν ὀφείκειν ἐνία εἶδη 2,
3, 2. κατὰ μίαν συνεχεῖς, ἐνα-
χοῦ δὲ καὶ ἐπαλλάττειν 4, 6,
10. ἐπαλλάττειν τοὺς πόρους,
opp. κτεῖσθαι κατ' ἀλλήλους
Fr. 1, 80.
- Ἐπαλλόκαυλος 3, 18, 8. et 11.
- Ἐπαμύβομαι, ἐπαμύσασθαι τὴν
γῆν 9, 13, 5. ἐπαμῶναι τὴν
γῆν, ὅταν οὐρήσῃ Fr. II, 28.
- Ἐπαμφοτερίζω, —ίζει τὰ ἐξ ἐπα-
τάρας ὥρας Fr. V, 55.
- Ἐπαναλαμβάνω, ὅπως ἐπαναλά-
μωσι τὴ τροφήν τὴν κακοπάθει-
αν c. pl. 3, 7, 8.
- Ἐπαναπληροῦσθαι τὸ ἐνδεές Fr.
1, 8.
- Ἐπαναφορὰν τεύτων ἔχονεν πρὸς
1, 2, 4. idem alibi ἀναφορά.
- Ἐπανίσσω. —οῦσαι τὸ ἐντός ὑπὸ
τοῦ ἐκτός Fr. 1, 8.
- Ἐπαπορεῖται Fr. VIII, 9.

Ἐπαρομίω, ἐπαρομοῖσιν αἱ ὅλαι τὸ
ἑμμετρον c. pl. 3, 11, 2.

Ἐπαροίς, — οἷς ἰονθῶδεις Fr.
IX, 15.

Ἐπαρινέειν εἰς τὸ αὐτὸ Fr. VIII,
9.

Ἐπαφῆς 1, 12, 2. rectius οὐδὲ
αφῆς Urb. Cod. habet.

Ἐπαφίημι, ἐπαφίῃσιν τὰ πρόσβητα
8, 7, 4. 8, 11, 9. τῷ αἰῶνι
ἐπαφίοντες ὕδατα c. pl. 2, 5,
5.

Ἐπει, sequente gemino γε 1, 6,
10.

Ἐπεκτείνεται τῆς οἰκίας ὄρας
6, 8, 4.

Ἐπερχομαι, ὑπὲρ τῶν τοιούτων
ἐν τοῖς ἰσομέτοις οἰκιστέρον
ἐπελθεῖν c. pl. 6, 7, 6.

Ἐπεσθίω, ἔτερον ἐπισθίειν c.
pl. 6, 4, 7.

Ἐπέτατος, ἐπέτατα καὶ χρόνια φυ-
τὰ 1, 1, 9. χρόνῳ γίγνεται καὶ
οὐκ ἐπέτατα c. pl. 5, 3, 6. ἐπε-
ταίους ὄρας 5, 7, 3. καὶ μάλιστα
ἀπὸ πύκτου 5, 12, 1.

Ἐπετιοφορεῖν c. pl. 1, 20, 3.

Ἐπετιοφόρος c. pl. 1, 20, 3.

Ἐπεπλην, περιπαλλοκαυλός 7, 8,
1. ubi ἡ πεπλην Edd.

Ἐπέχω, ἐπιεχέντα μικρὰ 4, 4,
13. ὅλον ἐνιαυτὸν ἐπιεχεῖν c.
pl. 4, 6, 3.

Ἐπὶ γῆς πληθύνουσιν οὐσιν, ὥσπερ
ἐπὶ ὕδατι καὶ νῶτον c. pl. 6, 19,
5.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπὶ γῆς πληθύνουσιν οὐσιν, ὥσπερ
ἐπὶ ὕδατι καὶ νῶτον c. pl. 6, 19,
5.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλοις
βλαστῶν 3, 5, 1. κλήματα
ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλή-
ματα ἐπιβάλλομεν c. pl. 5, 9,
11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθε-
τέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει τοῖς
γάνεσιν 8, 4, 6. τὰ ὄργανα,
καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖ-
σθαι Fr. 4, 60. εἰν ἐπιβάλλη
εἰς ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 44.
opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολ-
λὰ ἐπιβάλλομεν ὄλγια ἐπι-
τελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλι-
ον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ
πύκτα καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλον-
τι τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9.
nota. Posidonius Athenaei 14,
p. 361. Schw. & δὴ οὐκ ὄντων τρέ-
Theophr. oper. T; V.

πορ ἀλλήλους ἐπιβάλλει. Plato
Phaedri s. 99 πατοῦσαι ἀλλή-
λους καὶ ἐπιβάλλουσαι, ἰσχυρ-
bentes.

Ἐπιβάπτω χυλῷ, μελιτηρῷ 3, 7,
3. Cf. Aristot. Problem. 10,
59.

Ἐπιβαρεῖαν ἐνδῶν 3, 13, 6.
nota. Ita ἐπιγλυκὺς.

Ἐπιβεβαῖοι c. pl. 5, 14, 4.

Ἐπιβλαστῶν 3, 5, 3. αἱ ὅλαι
7, 2, 3. ἐντα δένδρα μετ' ἀρ-
κτοῦρον c. pl. 1, 10, 6. ὕστε-
ρον μῆνι c. pl. 4, 3, 2.

Ἐπιβλαστῆσι 3, 6, 2. quando
fiat c. pl. 1, 6, 3. 1, 10, 6.
ἡ περὶ τροπῆς βραχέια, ἀλλὰ
μετ' ἀρκτοῦρον ἐπιβλαστῶν
πλείω καὶ ὑπὸ κύμα c. pl. 1,
13, 3. πρὸς τὴν τῆς ὄρας ἐπι-
βλαστῆσιν c. pl. 1, 13, 10.
unde c. pl. 5, 9, 2. αἱ εἰς τὸ
ὑστερον χρόνον ἐπιβλαστῆσι
τῆς ἀμπελου 5, 17, 7.

Ἐπιβλαστῆσι, ἐπιβλαστῆσι
c. pl. 1, 13, 8. — κώστα c. pl.
1, 13, 10. ubi male ἐμβλ-
aditum.

Ἐπιβολὴν ἔχοντες, tegumentum
c. pl. 3, 16, 4.

Ἐπιβόσκῃσι, χαλεπαὶ αἱ — ἡσῆς
c. pl. 5, 17, 6.

Ἐπιβόσκω, τὰ ἐπιβόσκηματα 3,
6, 3.

Ἐπιβρέχω 2, 6, 5. τὰ ἔβλα 5,
3. ubi erat ἀπαρτίθασαι 5,
6, 3.

Ἐπιβροθῶ, ἢ ἂν ἐπιβροθῇ τὸ
πνεῦμα Fr. V, 34. ubi ἐπι-
ροθῇ erat.

Ἐπιγίαι, ἀλάμῳ 4, 11, 13.
ὕδατα opelentibus opposita c.
pl. 2, 5, 1. κατὰ 3, 18, 6.

Ἐπιγυῖφυλλος 9, 1, 2.

Ἐπιγυῖτης, de catasa lassitudinis
Fr. VII, 1.

Ἐπιγλυκαίνω, ὁσμὴν — ἰονσαν
c. pl. 6, 15, 4. nota.

Ἐπιγλυκὺς 3, 18, 9. ut ἐπιβα-
ρὺς.

Ἐπίδαυτος 3, 18, 5. An ut ἐπι-
δαυτος, ἐπιγλυκὺς?

Ἐπιδύχομαι, οἶνος προποθεῖς
A a

- Ἐρυθραῖος μὴ ἐπιδίχεται τοῖς ἄλλοις Fr. 4, 48.
- Ἐπιδιαιάμπει τὸ πῦρ 9, 3, 2.
- Ἐπιδιατρίβω τῇ γένουσι οὐδὲνα χρόνον Fr. 4, 11.
- Ἐπιδίδωμι, —σιν εἰς μέγεθος c. pl. 3, 11, 3.
- Ἐπιδιστάζοντες καὶ μὴ ἀνούμενοι Fr. 4, 45.
- Ἐπιδοξάζω, τοῦτο ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρησθαι c. pl. 1, 5, 5.
- Ἐπιδόσεις εἰς τὸ βέλτιον καὶ χεῖρον 2, 2, 12.
- Ἐπισκῆς, ὁπῶρε ἐπ. Fr. VI, 3, 7.
- Ἐπίκουρις τῶν ἐπιτιθεμένων 2, 6, 1.
- Ἐπιζητέω, ἐκείνα ἃν τις ἐπιζητήσει παρὰ τούτων, ὥστε καὶ τὸ ἐπιοκείμενον ἀποδιδόναι c. pl. 6, 2, 1. τὸ ἑλλείπον 6, 16, 7.
- Ἐπιθαλάττια, τὰ 8, 2, 11.
- Ἐπιθάνατος, ἐπιθάνατος χυμὸς c. pl. 6, 4, 5.
- Ἐπίθεσις, ποιεῖν πληγὴν καὶ ἐπίθεσιν Fr. VII, 7. nisi plasiu fuit,
- Ἐπίθετος, τὰ τοιαῦτα ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν 9, 8, 6. et 8.
- Ἐπιθιγγάνω, ὅσον ἐπιθιγγάνειν Fr. 4, 11.
- Ἐπικάθημαι, ἐπικαθήμενον ὕδαρ c. pl. 3, 24, 4.
- Ἐπικαίω, ἐπικαιούμενη καὶ ἐπικαιούμενη ροδονία 6, 6, 6. τὰ ψυχρὰ ἐπικαίει c. pl. 2, 1, 6. τὰ ἀλκα ἐπικαίει c. pl. 2, 5, 3. et 4. μετὰ τὰς ψεκασθεὶς δταν ἐπικαύση σφοδρότερον ὁ ἥλιος c. pl. 5, 11, 1. ἀνεμοὶ ψυχρὰ ἐπικαύσων 5, 12, 2. nota. ἐπικαίεται 5, 13, 3. et 4. πυκνοὶ καὶ ἐπικαίει τὸν φλοῖον 5, 15, 6.
- Ἐπικαρπία, βελτίων πρὸς δένδρῳσιν, οὐ πρὸς ἐπικ. c. pl. 2, 15, 5. sed rectius εὐκαρπίαν Codex Urb. habet.
- Ἐπικαρπίζομαι τὴν γῆν 8, 9, 3. ut simplex καρπίζομαι.
- Ἐπικαρπὸς pro ὀψίκαρπὸς 6, 4, 6. teneat libri omnes.
- Ἐπικαταλαμβάνοντος τοῦ νέου τὸν ἑνὸς 2, 6, 10.
- Ἐπικειμαι, ὅταν ἐπικεταὶ εὐθὺς τοῖς περὶ ἄρκτον οἰκοῦσιν δ βορέας, δ δὲ μακρὸν ἀφέντημα Fr. V, 5.
- Ἐπικείρω, τὸ πρᾶσον καὶ τὸ γήτειον ἐπικεῖρεται πολλάκις 7, 4, 10. ἐπικείρονται καὶ ἐπινύμουνται τὸν σῆτον 8, 7, 4. πολλάκις ἐπικείρεσθαι τὸ βάλσamon 9, 6, 3.
- Ἐπικήρος 6, 7, 3. ἄρκτος. ἰσχυρὸς 7, 5, 1. σικυὰ ἐπικήρος c. pl. 1, 10, 4. ἀσθενέστατον καὶ ἐπικηρότατον c. pl. 1, 20, 3, 2, 12, 5. ἀσθενέστατα καὶ ἐπικηρότατα σπέρματα c. pl. 3, 22, 2. ἐπικηρότατον ὁ πῖσος πρὸς τὰς ἐρυσίβας καὶ τὰ ψυχρὰ c. pl. 4, 14, 4.
- Ἐπικλείω, τὴν ἀρχὴν ἀπικλείει καὶ καταλαμβάνει Fr. III, 25.
- Ἐπικλινῆς, ἐπικλινῆ τῇ σιδήρῳ καὶ μὴ ὀρθῇ c. pl. 3, 22, 1.
- Ἐπικλυνὸς ποταμοῦ Fr. XII, 11.
- Ἐπικνίζω 4, 2, 1. ἐπικνωσθέντων τῶν καρπῶν c. pl. 1, 17, 9, 2, 8, 4. 5, 2, 4. τὰς καρπὰς τῶν βλαστημάτων c. pl. 3, 14, 8.
- Ἐπικνωίς c. pl. 5, 2, 4.
- Ἐπικονωνίαν ἔχειν Fr. 4, 67.
- Ἐπικολαίνοισι παλόν c. pl. 1, 6, 6. nota.
- Ἐπικόλλημα 4, 3, 3.
- Ἐπικοπή quibus nocet 4, 16, 1. ἐπικοπὴν καλοῦσιν, διὰν ἀφαιρέσεως τῆς κήρης ἐπικόπη τις τὸ ἄρκτον c. pl. 5, 17, 3.
- Ἐπικόπτω, καθ' ὃ ἂν ἐπικόπη 1, 8, 4. εὐν τὸ ἄρκτον ἐπικοπή 3, 7, 4, 16, 1. synon. κολούειν c. pl. 2, 15, 3. 5, 17, 3. θλίβει καὶ ὥσπερ ἐπικόπτει ὁ ἀήρ Fr. III, 16.
- Ἐπικρατέω, ἐπικρατεῖ ἡ ὀροβάγχη δεόβαν διὰ τὴν ἀσπίειαν 8, 8, 4.
- Ἐπικυεύσόμενα ζῶα c. pl. 1, 11, 1.
- Ἐπικυλευθῶσθαι τὸ σῆλον c. pl. 5, 6, 7.

- * *Επικύπτει* ὁ σάκος c. pl. 3, 22,
1.
* *Επικυρίσσω*, ἢ γὰρ ἂν ἐπικυρίσῃ
τὸ πνεῦμα Fr. V, 34. erat, ubi
ἐπιβρίσῃ dedi.
* *Επιλαμβάνω*, τὸ μετόπισθεν ψυ-
χρὸν ἢ δὴ μεταβάλλον, ἐπιλαμ-
βανούσης τῆς ὥρας c. pl. 1,
13, 4. καὶ τοῦ λευκῆς ἐπι-
λαμβάνει c. pl. 5, 6. attingunt
hiemem. τῆς λευκῆς πλῆ-
ρης ὥρας ἔταν τις ἐπιλάβῃ
Fr. IX, 26. ὅταν ἀπὸ μαλακῆς
ἐπιλάβῃ c. pl. 1, 11, 3. ὅταν
ὁ ἥλιος ἐπιλάβῃ καὶ θύνοισι
c. pl. 4, 14, 3. nota. ἐπιλη-
πτικὸν καὶ τῆς ὁμοιότητος Fr.
20, 12.
* *Επιλάμπω*, ὅταν ἐπιλάμπῃ ὁ
ἥλιος Fr. 4, 12.
* *Επιλευκαίνω* 3, 12, 9. 3, 17,
3.
* *Επιλέυκος*, 3, 7, 5. 3, 14, 2. ut
ἐπίβαρος, ἐπίγλυφος, ἐπίμει-
λας.
* *Επιλήπτως*, πρὸς τοὺς ἐπιλήπτους
9, 12, 5. βαλθῆναι ἐπιλήπτῳ
Fr. XV, 1. hie.
* *Επιμελαινομαι* 3, 15, 6.
* *Επιμείλας* 3, 8, 6. 6, 5, 3. ut
ἐπιδευκος.
* *Επίμετρον*, τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ ὁ
σῖτος c. pl. 3, 13, 7.
* *Επιμίγνυμι*, πλῆθει τοσοῦσαν
χρωμάτων ἐπιμεινται Fr. 1,
78.
* *Επιμυρίσκειν* τῷ ὄρνιθι Fr. 4, 45.
* *Επινέμω* καὶ ἐπικίρω τὸν αἶον
8, 7, 4. ὅπως ἐπινεμηθῇ καὶ
ἐκθερηθῇ c. pl. 4, 6.
* *Επινύω*, τὰ ξύλα ἐν τῷ ὕδατι 5,
4, 8.
* *Επινυφεῖν* c. pl. 3, 24, 4. nota.
ἐπ. καὶ θασύνειν Fr. V, 61.
* *Επινύφελος*, ἐπινυφῆλων ὁ. ὅτιων
Fr. VI, 2, 6.
* *Επινυφῆς* ἄνεμος Fr. V, 4. ἐπι-
νεφῇ καὶ αἰθρῇ 51. ἄερος θο-
λεροῦ καὶ ἐπινυφούς — ἀπικίας
καὶ ἐπινυφῆς c. pl. 5, 12, 2.
* *Επινύπτω*, ἄσαν ἐπινυφῇ ἢ ἀμ-
πυλος 4, 14, 6. nota. ἐπινυφῇ
κατὰ τὴν ἀνθρῶν c. pl. 5, 10,
13.
* *Επινύπτω* erat c. pl. 3, 24, 4.
ubi ἐπινυφεῖν dedi.
* *Επινύω*, ὅσα κατὰ τὴν καὶ
ἐπινύω γίνονται Fr. 4, 7.
* *Επινύσος*, ὑποδύγας Fr. 20, 48.
* *Επὶξανθος* 3, 10, 4. 4, 2, 7.
16, 4, 6.
* *Επιξηραίνω* c. pl. 3, 15, 2.
* *Επιξυνδύω*, μᾶλλον τὴν ἀπορίαν
c. pl. 2, 17, 7.
* *Επὶ ξυδός*, ὅρρ. ἡλὸς et αὐτός
Fr. VII, 9.
* *Επιξυττον* 7, 7, 3. nota p. 600.
flore caret, ἀνέθης 7, 7, 9.
Hesychius sub h. v. Theophras-
tum nominavit, ubi erat ἐπι-
ξυττον, ut in Hippocrate For-
sii p. 874. Q. mala ἐπιξυττον
τὰ φύλλα legitur. Sedum ochro-
leucum Smithii editio altera
Sprengelii comparavit: alche-
millam arvensis Stackhouse
propter floris parvitatem.
* *Επισήγνυμι*, ὅταν ἀπὸ τῆς ἀπῆρας
καὶ πάλιν ἐπισήγνυται c. pl.
3, 13, 2. τῶν αὐτομάτων ἐπι-
σηγνυμένων ὀκνητῶν c. pl. 6,
11, 15.
* *Επισπίντω*, εἰ ἐπισπίνω σπέρμα
c. pl. 5, 4, 3. ὅταν ἐπισπίνωται
ἀπὸ τῆς οἰ ἀνεμοῦ Fr. V, 54.
* *Επισπλάττω* ἐπὶ τὸ δῆγμα 9, 13,
3. ἐπ. καὶ καταλαμβάνειν τοὺς
πόρους Fr. 1, 8.
* *Επισπλάττω* ῥοβοὶ φακοῦ 8, 5,
3.
* *Επισπνέω*, βορρῆς ἐπισπνέ τῷ νῆ-
ματι Fr. V, 9, 55.
* *Επισπνέω* χιμῆρινά Fr. V, 55.
* *Επισπνέω*, αὐτοῦ τινὸν καὶ
ἐπισπνέω ὅτιων Fr. III, 53.
* *Επισπνέω* ἢ διακῆθαρως αὐτῶν
notione c. pl. 3, 7, 10. το-
σοῦτος καὶ ἐπισπνέω, ὅρρ. ὅτιων
καὶ φερόμενους Fr. 1, 14.
* *Επισπνέω*, λέωνος ὀκνητῶν
Fr. 20, 37, 3. 18, 2, 6, 2.
1, 6, 4, 2.
* *Επισπνέω* 4, 6, 7. μικρὸν
ἐπισπνέω ὅτιων 7, 3, 1.
* *Επισπνέω*, τῆς φορῆς ὅτιων
ἐπὶ τῆς φορῆς Fr. V, 30.
* *Επισπνέω*, ἐπισπνέω ὅτιων τοῦ
Κιθαριῆος Fr. V, 32.
A. 2, 2

Ἐπιστάθαις τοῦ λευκοῦ Fr. I, 81. τινῶν Fr. V, 30.
 Ἐπισπνυθεῖς δ' αἶψα Fr. 20, 20.
 Ἐπισπύρος 4, 10, 4. ubi ἐπισπυρον editum.
 Ἐπισπασίζω Fr. III, 49. 59.
 Ἐπιγοιβδεῖν, ἐὰν δ' ἰδῶς μὴ τὴν εἰσδυῖαν φωνὴν ἢ καὶ ἐπὶ. Fr. VI, 1, 16.
 Ἐπιγοιζεῖν, ὅταν φθέγγεται δις τοῦ δ' ἰδῶς καὶ ἐπὶ. Fr. VI, 1, 16. nota.
 Ἐπιρῶσαι εἰς ὕδατιν Fr. IX, 20.
 Ἐπιρῶσαι καθαρῶτα c. pl. 6, 6, 6. sed ibi Codd. ἐπιρῶσαι habent.
 Ἐπιρῶσαι ὕδατα καὶ ὀχευόμενα c. pl. 3, 8, 3.
 Ἐπισαῖς, τῆς γῆς c. pl. 5, 6, 3.
 Ἐπισπαστος 3, 7, 5. ut ἐπὶ πλυντος, ἐπίβατος.
 Ἐπισάτω, ἐπισπασμένην γῆν 7, 2, 5.
 Ἐπισημαίνεσθαι, ἐπὶ τέλει εἰρηκεῖ ὥσπερ — ὁμιλεῖ Fr. I, 22.
 Ἐπισημαίνει, ἐπισμαίνει, τριῶν ἡμερῶν Fr. VI, 1, 11. ὅταν ἱεὺς γέννηται, — μαίνει Fr. VI, 1, 22. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἔσθον ὥς τὸ πολλὸν σημαίνει καὶ ταῖς ἡμεραις καὶ τροπαῖς, οὐκ ἐπ' αὐταῖς, ἀλλ' ἢ πρὸ αὐτῶν ἢ ὕστερον. μικρῶ Fr. VI, 4, 8. nota.
 Ἐπισπνῆς, ὀρνιθὶς ἢ χώρα 3, 6, 1. δυνάμεις τινῶν 9, 8, 6. opp. ἀπὸ πλυντος c. pl. 2, 3, 2. τὸ χέδροπα, ὅταν ἀπανθήσῃ, ἐπισπνῆτα c. pl. 4, 10, 3.
 Ἐπισπνῆς, χώρα, κοίλα καὶ ἐπισπνῆς Fr. V, 30. opp. ἀπὸ πλυντος 32. ἐπισπνῆ καὶ κατήνεια 34.
 Ἐπισπνῆς δαυτοῖς Fr. I, 79. c. pl. 2, 18, 3.
 Ἐπισπνῆς, δ' αἱ ἐμπροσθεν — ποταμοὶ ἐπὶ ἀνὰ ῥέματι Fr. XIV, 7.
 Ἐπισπασίς, ἐπισπασὴ καὶ ἐπισπασίς c. pl. 1, 17, 6. τροφῆς a. pl. 5, 1, 10.
 Ἐπισπῶ, ἐπισπῶνται, τροφὴν a. pl. 1, 18, 1. τὸ ῥέον πλυντος 3 τροφὴν — σπῶμενον c. pl. 6, 17, 4. videtur ἐπισπῶνται.

Ἐπισπῶ, ἄρουροι ἐπὶ τὸ σῆμα ἐπὶ πᾶσιν 7, 1, 3. τὸ τῇ ἀπὸνθῇ ἐπισπῶμενον c. pl. 2, 17, 5. ἀπὸ πλυντος sequens ἐπισπῶμενα τοῖς φωνταῖς τῶν ἀπὸνθῶν καὶ τοῖς λαχάνοις 2, 18, 1. 3, 10, 3. ubi etiam τὰ παρασπῶμενα dicuntur.
 Ἐπισπῶ, ὅταν καθάπερ — δομῆται c. pl. 5, 9, 10. ubi erat ἐπισπῶνται.
 Ἐπισπῶ, ἢ c. pl. 5, 17, 10.
 Ἐπισπῶ, τὰ κἀλοῦμενα 7, 1, 2. quae omnia dicuntur.
 Ἐπισπῶ, διὰ τὴν ἐπισπῶν c. pl. 1, 9, 1. nota. ἐπὶ ἐπισπῶ καὶ τῇ ἀπὸνθῇ Fr. VIII, 9. Cf. Lobeck ad Phryg. p. 281.
 Ἐπισπῶ, ἐπισπῶνται 3, 7, 5.
 Ἐπισπῶ, φυτὶς ἐπισπῶμενη 3, 8, 4. φύλλα ἐλδῆς ἐπισπῶμενα 3, 9, 6. φύλα 3, 12, 3, 3, 17, 5. ὅταν ἐπισπῶνται τοὺς ὀρνιθῶν ἐπὶ αὐτῶν καὶ ἀπὸνθῶν c. pl. 2, 8, 3.
 Ἐπισπῶ, οἶον, τὸ ἐμφυτευόμενον c. pl. 1, 6, 3.
 Ἐπισπῶ, ἐπισπῶν c. pl. 3, 15, 2. sed ibi συμβῆσται rectius liber Urbinas habet.
 Ἐπισπῶ, ἐπὶ ταῖς ἐπισπῶν καὶ κἀλοῦμεναί τῆς ἀπὸνθῆς οἱ διὰ τὴν ἀπὸνθῆν λεγόμενοι πυροὶ c. pl. 4, 11, 6. vide Πισπῶν.
 Ἐπισπῶ, ἐπισπῶνται ἀπὸ τῆς γῆς c. pl. 5, 2, 1. ubi συστάσης editum.
 Ἐπισπῶ, ἐπισπῶντα (τὰ φυτὰ) c. pl. 5, 15, 4.
 Ἐπισπῶ, ὁρῶντα καὶ ἐπισπῶντα c. pl. 2, 1, 4.
 Ἐπισπῶ, ἐπισπῶνται τὸ τῆς κοίτης Fr. IX, 20.
 Ἐπισπῶ, — τασί (χειμῶνος) σημαίνει Fr. VI, 3, 6. πῶν Fr. IX, 11.
 Ἐπισπῶ, ἀνθῇ ἐπισπῶνται ταῖς ὥραις 7, 10, 3. nota. οὐκ ἀνεμῆς, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ἐπισπῶνται τῆς ὥρας c. pl. 1, 7, 5.
 Ἐπισπῶ, τὰ ἐλδῆς ῥέον ἐπισπῶν c. pl. 2, 12, 1. nota.

- οὕτως αἱ ἡμέραι ἐπιτελοῦνται
 Fr. VI, 3, 1.
 Ἐπιτέμνη, *sata* c. pl. 3, 23, 3.
 καθ' ὃ, ἂν ἐπιτόμῃ ἢ ἐπιτέμῃ
 1, 8, 4. vide *ἐπιμαίω*.
 Ἐπιτολή κυνός 1, 6, 3, 1, 13,
 3. φαίνεται συμπάσχειν τὰ ἐπι
 τῆς γῆς καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ὕδατα
 καὶς τροπαῖς καὶ ἐπιτολαῖς c.
 pl. 2, 19, 4.
 Ἐπίτομος γίνεται ὁ φλοιός 3, 13,
 1. ἔϋλα 5, 1, 12. *nota*.
 Ἐπιτραγοῦδαι, τὰ μὲν οἰκίως,
 τὰ δ' ἐπιτραγοῦδοντες λέγουσι
 9, 8, 5.
 Ἐπιτραπέζια σκίη Fr. II, 42.
 Ἐπιτυφλῶ, —οῦμαι τὰ φλεβία
 Fr. 1, 66.
 Ἐπιφανῆς, ὅλῃαι μετέωροι καὶ
 ἐπιφανεῖς c. pl. 5, 9, 8.
 Ἐπίφαις, τὸ φῶς συναΐσιον τῆς
 —φύσεως Fr. 1, 27. *nota*.
 Ἐπιφῶν, αὐδὲν ἐκ τοῦ κύριον
 ἐπιφανεῖν οὔτε πρωΐαρχίαν
 οὔτε ὀψιαρχίαν c. pl. 1, 17, 8.
 Ἐπιφοινίσσον σημίον Fr. VI,
 1, 10. μικρὸν ἐπιφοινικίζουσι
 καὶ γίνονται πυρροί Fr. 20, 32.
 Ἐπιφοῖα, ἐν τῶν ἐξωθιν ἢ ἐπι
 φοῖα c. pl. 5, 12, 11.
 Ἐπιφορος, ἔγκυμον καὶ ἐπικύ
 οντι καὶ ἐπιφῶν c. pl. 3, 2,
 8.
 Ἐπιφοράτω, ἐπιφορέξαντες τῇ ὕλῃ
 9, 3, 2.
 Ἐπιφράδες ῥίξης 1, 6, 6. ἀπο
 φράδες cum Codd. dedi. Sed
 Dioscorides 1, 10. ἐπιφρίξια
 similiter dixisse videtur.
 Ἐπιφυλλόκαρπος 1, 10, 8, 3,
 11, 4.
 Ἐπιφύεται ὁ φλοιός καὶ περιλαμ
 βάνει c. pl. 1, 6, 3.
 Ἐπίφαις, ἢ κατ' ἐναιυτὸν 1,
 1, 2.
 Ἐπιφῶ, αἱ ἀκρίμονα ἐπιφύων
 1, 9, 3.
 Ἐπιχαρῶτω, φύλλον ἐπιτεχα
 ραγμένον 6, 2, 5.
 Ἐπιχαλαύσας ὄγγιον στρογ
 γυλότητας 4, 12, 2.
 Ἐπιχειμῖα, τὰ Fr. V, 14.
 Ἐπιχρίσεις c. pl. 2, 5, 4. ubi
 ἐπιχρῶσεις dedi.
 Ἐπιχρόσις, ὅταν καθαιρέντων
 καὶ ἐξαγόντων τὰς ἐπιχρῶσεις
 c. pl. 2, 5, 4. *nota*. Forma,
 quam libri scripti omnes ha
 bent, convenit cum illa, quam
 locus Theophrasti habet, quem
 libro de aquarum varia natura
 excerpait Athenaeus 2. p. 162.
 Schw. ποιεῖ δὲ τὸ γεῶδες καὶ τὰς
 ἐπιχρῶας τῶν ὑδάτων. Cle
 menti Alex. Stromi. 6, 12. ἐπι
 χροια est.
 Ἐπιχρονίζω, εἰάν μὴ ἐπιχρονίσῃ
 Fr. III, 61.
 Ἐπιχρῶω τὸ ὕδωρ Fr. 20, 1.
 Ἐπιχρώννυμι, ἐπιχρῶσαντες τῇ γῇ
 9, 3, 2.
 Ἐπιψηκάω, εἰάν ἐπιψηκάσῃ καὶ
 περιφάνῃ τις Fr. II, 13.
 Ἐποιδεῶ, ἐποιδηκῶα 3, 5, 5,
 3, 12, 8. σαρκῶδεϊ τῷ ἐποι
 δούντι 6, 4, 2.
 Ἐποικίω, ἐποίκουν τὰ ὄρη Fr.
 V, 13.
 Ἐπομβρία, ἐν ταῖς ἐπομβρίαις
 ἅπαντα εὐσθενεῖ c. pl. 2, 1,
 5. τὴν —ρίαν c. pl. 3, 20, 4.
 ἀντέχειν ἐν ταῖς —ρίαις c.
 pl. 3, 11, 4. ἐπομβρίαις φύ
 εσθαι c. pl. 4, 4, 7. quod
 mox est ἐν ταῖς ἐπομβροτά
 ταις χώραις ἐν ταῖς ἐπομβρί
 αις καὶ τοῖς λιμνώδεσι τόποις
 c. pl. 5, 14, 9.
 Ἐπόμβριος et ἐπομβρος in libris
 variatur. χώραι ἐπομβροὶ καὶ
 αὐχμῶδεις 8, 7, 6. ταῖς ἐπόμ
 βροῖς χώραις c. pl. 3, 9, 5,
 3, 11, 1. ἐπομβρός καὶ στέρεα
 καὶ βαρεῖα c. pl. 3, 20, 2.
 τὰς ἐπομβροῦς c. pl. 3, 11,
 5. Anecdota Bekkeri T. I. p.
 254. ἐπομβρία τὸ διομβρεῖν
 καὶ διηθεῖσθαι τὸ ὕδωρ ἀπὸ
 γῆς χωρὶς πηγῆς τινος.
 Ἐπόμβρον τοῦτο εἰπεῖν 6, 4, 1.
 ἐπόμβρον τοῖς εἰρημένους εἰ
 πεῖν 7, 1, 1.
 Ἐπουλον φύλλον φύλλος 3, 10,
 5. *nota*.
 Ἐπου cum anni tempestate mu
 tari videtur 2, 4, 4.
 Ἐπωτίδες navium e qua mate
 ria 5, 7, 3.

Εργάζομαι, τὸ τρῦπανον ἐργάζεται τῇ δομύτῃ 5, 2, 7. τὸν δὲ τὸν, idem quod κατεργάζεσθαι 6, 3, 2. λίαν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν 8, 6, 3. τοῖς μὴ καλῶς ἐργασασμένοις 6, 7, 4. ἐπιμελῶς *Ibidem*. πηγύναι δ' αἴρῃ καὶ ἐργάζεται c. pl. 5, 12, 7. ἡ ἀλμυρὶς τότε μᾶλλον 6, 10, 9. οὐχ ὁμοίως ἐργάζεται τὸ θιρόν 6, 18, 11.

Εργασίαν προσάγειν φοῖνικι 2, 6, 5. τῆς Αἰτικής ἐργασίας 5, 2, 4. ἐργασία ὁποῦ 6, 3, 3. τοῦ σπόρου 8, 7, 7. τῆς πίττης 9, 2, 6. ἡ δια τοῦ ἀρότρου — ἡ ἀπὸ τῆς δικῆλλης c. pl. 3, 20, 8. ἔστι τις ἐργασία τῆς σμαράγδου πρὸς τὸ λυμπρὸν Fr. II, 27. sed κατεργασία τις αὐτοῦ πλείων est 28.

Εργάσιμος, φέγγει τὴν ἐργάσιμον 6, 3, 5. ἐν τοῖς — ἰμοῖς 6, 5, 2. πρὸς τὰ ἐργάσιμα πλησιάζουσιν ὀρνίθες λευκοὶ Fr. VI, 3, 9, his,

Εργαστικός, τὸ μὴ χρονίζοντον μηδ' ἀθρόον οὐδ' ἐργαστικόν c. pl. 5, 12, 9. αἴρῃ δ' ὕδατος καὶ θάλαττῃ οὐχ ὁμοίως ἐργαστικός est 5, 14, 6. sed priore loco Urbinae liber ἐργαστικός item habet.

Εργον, πρὸς τὰ ἐργὰ λύκος ὀρνίθ, i. e. ἐργάσιμα, Fr. VI, 3, 9.

Ερβινθος, δ, quomodo grandis nascitur 2, 4, 2. c. pl. 5, 6, 11. nota ad hist. p. 109. βαθιὲρρύστατον 8, 2, 3. plura genera, κριοί, οἱ ὀροβαῖοι, οἱ ἀνὰ μέσον 8, 5, 1. nota p. 668. σοφ. στρογγυλόλυθος 8, 5, 2. λαβοὶ μικροὶ *Ibidem*. κύμας καὶ ἐρ. ἀρχὴν τινα προέχουσαν ἔχουσι 8, 5, 4 ἀποκλεισθείσης τῆς ἄλμης ἀπόλλυνται σφαιριζόντες 8, 6, 5. λεῖνός, πυρρὸς, μέλας *Ibidem*. μάλιστα καρπίζεται τὴν γῆν καίπερ ἐλάχιστον χρόνον ἐν τῇ γῇ μένων 8, 3, 1. ταχὺ ἐκαρπίζεται τὰ ἐδάφη c. pl. 4, 8, 3. ἐν

τετταράκοντα ἡμέραις ἡ μικρὰ πλείοσι τελειοῦται *Ibidem* 4. νόσημα ἴδιον δ' σφαιρισμὸς καὶ τὸ ὑπὸ καμπῶν ἐσθιάσθαι καὶ ὑπὸ φυλλῶν θηρόν 8, 10, 1. δ' πρὸς τῇ θαλάττῃ βελτίαν γίνεται, καταπλυνθείσης τῆς ἄλμης ἀπόλλυνται καὶ ἐκζωοῦνται c. pl. 4, 8, 4. πικρότητα τινα ἔχει καὶ δομύτῃ καὶ διασφαιριζόμενος οὐ ζωοῦνται c. pl. 4, 15, 3. δῆλος δ' ἀλμυρὸς χυλὸς ἐν τῷ καρπῷ, εἰς τὴν τὴν γλῶτταν ἐπιθῇ, οὐ διαμασησάμενος ὁλῶς ἐν τῷ πλῆθει γὰρ ἡ ἀλμυρὶς c. pl. 6, 10, 6. χλωροῦ ὄντος ἐν τῷ καρπῷ καὶ λοβῷ *Ibidem* 7. quocum comparabis 6, 3, 5. in supplemento Urbinae libri. μόνος οὐ ζωογονεῖ 8, 11, 2. Festus: *Ervum et ervilia a Graeco sunt ducta, quia illi ervum ὀροβός, ervilia ὀρόβιονον appellant*: ubi Codex Ursini ἐρβινθος, membrana bibliothecae regiae Berolinensis ἐρβινον habet. Vide etiam in Ἄλμῃ, et de salsaugine ciceri propria ad c. pl. p. 475. Cicer arietinum Sprengel; *Ervum* lentem interpretatur Stackhouse, hic quidem manifesto errore. Salsailago ciceris propria fecit, ut teste Athenaeo 2. p. 211. Schw. cicer Neptuni inventum diceretur.

Genus ἐρβινθου finibus angustis ciceris Linneani non fuit circumscriptum non magis quam ciceris romani, quod congeneres, certe cognatas habuisse videtur *ciceram* et *circulam*, quae fortasse species ἐρβινθου a Theophrasto nominatas significant. Certe Plinius tribuli folium ἐρβινθώδες ε Theophrasto vertit *cicerculae folia* 21. c. 16. s. 58. et ubi Theophrastus c. pl. 4, 15, 3. lupino et ciceri similitudinem causam diuturnitatis esse ait, Plinius 18. c.

30. s. 73. *cicerulam* nominavit. Sed ut comparatio iusta nominum et leguminum romanorum fieri possit, ante omnia scriptura et sensus loci Theophrastei 8, 5, 1. constitui debet. Primum Theophrastus ait, ciceris genus (οἱ ἐρβιδιοί) magnitudine, sapore, colore et forma (μορφῆς) specierum discrepare: deinde ait οἷον κριοί, ὀροβιαῖοι [καὶ οἱ] ἀνὰ μέσον, ubi cum Dalecampio et Bodaeco verba καὶ οἱ inserui et post κριοί. distinxī, ita ut ὀροβιαῖοι diversi sint a κριοῖς et tertium genus aliquod sit inter haec duo intermedium. Sed vulgata scriptura κριοί ὀροβιαῖοι ἀνὰ μέσον potest ita defendi atque explicari, ut referatur ad postremum discrimen μορφῆς, et κριοί formam ἔρβου (ervi) habere et quasi medii inter cicer et ervum esse dicantur. Alibi κριόν nec ὀροβιαῖον commemoravit, sed 8, 6, 5. ἐρβιδιον μίλανα, πυρρόν, λευκόν distinxit. Si Plinii interpretatione loci confidere liceret, arietinum (quod arietino capiti simile atque inde appellatum esse ait) album nigrumque facere deberet. Sed dubium est, quod addit: *Est et columbinum, quod alii Venereum vocant, candidum, rotundum, leve, arietino minus*, quod ab albo arietino colore, semine laevi et minore diversum esse videtur. Sed id aliunde cognitum non habemus, non magis quam puniceam Columellae, quod is a vernaculo distinguit. De cicerula quas Plinius addidit, postea singulatim considerabimus. In hac dubitatione aliorum scriptorum et, si fieri potest, Theophrasto aequalium auctoritas circumspectanda et attendenda est. Athenaeus 2. p. 209. e Theophra-

sto κριούς posuit et e. Sophilo comico, p. 211. e Diocle Carystio haec: κριττους δ' οἱ λευκοὶ τῶν μελάνων καὶ πυρρῶν καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶν λεγομένων κριῶν. quae geminam interpretationem admittunt, ita ut huxeu cicer et Milesium arietino communius ad esum dicatur, aut utrumque ad genus arietini relatum commodius nigro, ut ipsum album genus initio magis in cibo commendatur. Superest locus Dioscoridis 2, 126. qui a cicere culto distinguit arietinum: καλίσται δὲ τὸ ἔτερον αὐτῶν εἶδος κριός, ubi vetus codex haec addit: στενόφυλλον, ὑπόλευπον, δολύχοις (siliquis) μακροτέραις καὶ πολυκάρποις. quem si sequimur, arietinum siliquis longioribus seminibusque pluribus discrepat, praeterea foliis angustioribus tenuioribusque. Plinius nihil simile e communi fonte excerpit, sed is tertium genus silvestre addit cum Nicandro et Dioscoride, qui has notas eius solus edit: ὁμοῖος τοῖς φύλλοις τῷ ἡμέρῳ, ὁσμῇ δριμύς, τῷ καρπῷ διαφέρων. De arietino igitur dubitatio nostra nulla ratione explicari et ad liquidum perducī posse videtur. Superest, ut de ὀροβιαῖῳ videamus, si quid certius possit constitui. Ac primum statim occurrit locus Plinii, ubi post superius posita de cicere verba pergit: *Est et cicerula minuti ciceris inaequalis, angulosa, veluti pisum. Dulcissimum autem id, quod ervo simillimum: firmissimum quod nigrum et rufum quam quod album.* Postrema et superiora ducta sunt e Theophrasto, praeterquam quod is de ὀροβιαῖῳ dulcedinem non memorat, nisi locus est lacunosus et verba aliquot a libra-

illis ommissa sunt. Verumtamen e loco Plinii argumentum non leve duci potest, cicerculam genere ciceris comprehensam fuisse a Romanis: cui accedit superior annotatio, ubi Plinium his Theophrasti ἐπισφινδον cicerculam interpretatum esse docui. Postremo confugio ad locum Columellae 2, 10, 19. quem vereor ut recte olim administrari Gesneri aliorumque auctoritatem secutus. Editum ibi: *Cicercula, quae piso est similis, mense Ianuario aut Februario seri debet lasto loco, coelo humido — sed raro respondet, quoniam nec siccitates nec austros in flore sustinet, quae utraque incommoda fere eo tempore anni sunt, quo deflorescit.* Hic cicercula plane eadem est, quae a Plinio accuratius notata est. Quod ad incommoda floris attinet, pluviam, quam austri afferre solent, ciceri deflorescenti noxiam memorat etiam Theophrastus, non item siccitatem. Hucusque omnia satis bene procedunt. Sed ecce Editiones priusae 3 et Codices optimi initio habent *Cicer aut cicercula*: quae scriptura non erat ideo deserenda, quia Palladius 2, 5. solam cicerculam ex isto loco retulit. Cicer autem arietinum et panicum idem 4, 4. iisdem fere verbis retulit et *cicer utrumque* dixit. Cicer id, quod Codices cicerculae iunctum offerunt, si verum est, de vulgari vel vernaculo Italiae intelligi debet: neque enim credibile est, Columellam huius sationem omisisse, quod ipse obiter 9, 1, 8. in leporario cum punice serendum censet. Quod si Codicum auctoritas vana est, et cicer vernaculum tamen a Columella memoratum fuisse statuimus, relinquitur, ut pu-

nico hic iunctum arietinum de vernaculo interpretemur. Quod attinet ad cicerculam, quae a Columella piso similis, a Plinio praeterea minuti ciceris, et inaequalis dicitur, et ciceram, quae a Columella 2, 10, 35. hominibus quoque non inutilis, neque sapore iuincunda, et a cicercula colere tantum obsoletiore et nigro propiore (Palladius 4, 6. sordido et nigriore) discerni dicitur, videtur utraque cognitionem aliquam cum ciceris non solum nominis sed etiam naturae propter amaritudinem habere: atque hinc factum puto, ut Plinius duobus in locis pro ciceris cicerculam nominaret. Forma seminis diversa agricolas graecos minime impedit, quominus plantam figura foliorum, caulis, seminisque amaritudine non discrepantem eodem vel simillimo nomine comprehenderent. Pontederæ sententiam, qui vernaculis Italiae nominibus eorumque similitudine confusus graeca et romana explicare conatus est, posui in Indice Scriptor. Rusticæ p. 138.

Ἐπισφινδος κρησμάδης Fr. IX, 16.

Ἐπίλη τῶν θαμνώδων ἀκρότατος 1, 14, 2. φέρεται, ὅπου ἐπίλη πλεῖστη 9, 11, 11. ubi erat ὅπου περ εἴρηται. Ericam scopariam sive arboream comparavit Sprengel, arboream praetulit in editione altera, etiam in Dioscoride 1, 117. ubi δένδρον θαμνώδες, ὅμοιον μυρτῇ, μικρότερον δὲ dicitur.

Ἐρετρία, ἐν Ἐρ. περὶ τὸ ἀστέρον ἡ γάφρατος βάλανος γένεται c. pl. 6, 10, 9.

Ἐρενθιδανόν, Ἐρενθόδαρον, τὸ. Posteriolem scripturam vitiosam esse demonstravi in Lexico Gr. aub voce Ἐρενθόδαρον. Accentum in ultima syllaba

similes voces omnes habent. Hinc corrigenda loca editionis nostrae. Quamvis autem *πεντάδαρον* scriptum ubique videam, ubi planta nominatur, equidem tamen Codicis Urbani praestantissimi auctoritatem sequi malui. Inter *πενταγυνιάδ* nominatur cum methro, spiraea, chepro, origano, prasio, conyza 6, 1, 4. sed inter *πενάδη* nominatur, et radix rubra memoratur 7, 9, 3, radix rubra quoque 9, 13, 4. Descriptio sequitur 9, 13, 6. brevis cum usu medico. Folium hederaceo simile, sed rotundius, natura humilis instar tritici repentis, amat loca umbrosa: *οὐρητική* δέ, quae sine dubio ad radicem referuntur. Vide Annot. p. 792. Rubiam lucidam in altera editione comparavit Sprengel, qui in priore editione duas diversas plantas eodem nomine comprehensas a Theophrasto annotaverat. Naturam fruticosam prioris, herbaceam alterius manifesto ipse Theophrastus significavit. Quare de his *ἀπαικτεῖται ἐπὶ πλὴν*, uti solet dicere noster.

Ἐρεψιμος δὴ 4, 2, 8, 5, 3, 2.

Ἐρεψις, *χρόνται* πρὸς τὴν *ἔρεψιν*.

Ἐριδύς *εἰσιών* καὶ *εἰςδύμενος* ὅπως Fr. VI, 3, 2. nota.

Ἐρινάω, vide *ἔρινασμός* et *ἀρεῖναςτος*.

Ἐρινασμός c. pl. 2, 9, 5. seqq.

Ἐριναστά ὅνα c. pl. 2, 9, 12. scribendum, ubi *ἔρινα* editum.

Ἐρινάς, ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ *Ἐρινά* δι καλουμένη (Συρίλλης) λέδος qualis? Fr. 11, 15.

Ἐρινός ἢ *ἀρχία* συκή 2, 2, 4. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. *ἔτερον γένος τῶν ἐρινῶν* οὐ συνδυαζόμενον πείττει 2, 8, 1. c. pl. 1, 18, 4. δ *ἔρινος* δημο-λογουμένης γυνῆ καὶ ἀπαικτεῖται εἰς τὴν ἡμετέραν τροφήν c. pl.

4, 4, 3. *ὀρχήματος* τῇ συκῇ συνδυαζόμενα 5, 9, 4. Athenaeus 3. p. 305. Schw. e secundo historiae posuit haec: *ἡ θ. καὶ τὸν ἐρινὸν εἶναι φησι, δισπορον, οἱ δὲ καὶ τετραπορον, ὥστε ἐν Κίβη Πλινιος 16, 27. sect. 50. In Cae' insula caprifici triferae sunt.*

Ἐρινον 2, 8, 2. ubi *ἔρινον* erat, *ἔρινα* τὰ μέλαινα τὰ ἐν τῶν πεντάδων χειρῶν 2, 8, 2. ubi *ἔρινων* erat. *ἔρινα* sine varietate erat 2, 8, 3. *ἔρινος* προπύρεος 3, 3, 8. *ἔρινά* erat 3, 3, 8. *ἔρινα* τὰ προσηποπλάκωντα συκή φέρει 3, 7, 3. τοὺς προσηποπλάκωντας φέρουσι μικρόν πρὸ τῶν ἐρινῶν c. pl. 5, 1, 9. *ἔρινα* τῶν ἐρινῶν καὶ τὰ ἐπὶ τῇ συκῇ c. pl. 2, 9, 5. seqq. *ἔρινα* καὶ τοὺς ὀλένθους ἀπορῶν c. pl. 5, 9, 12.

Ἐριοφάει δένδρα insulae Tyli describuntur 4, 2, 7. nota. p. 331. *Gossypium arboreum* et *bombax gossypium* comparantur a Sprengelio p. 80. ed. sec.

Ἐριώδης, σφαίριον 3, 7, 4.

Ἐριον, ὀρχίλος *ἐκπερόμενος* ἐξ ἐριῶν καὶ ἐξ οἰκιστῶν. VI, 4, 4.

Ἐμαφρόδιτος, *εἰσελθὼν* εἰςω σπερματὸν τοῦ *Ἐμαφρόδιτου* δὴν τὴν ἡμέραν Char. 13, 3. e. v.

Ἀφρόδιτος: Hesychius *θεόφραστος μὲν τὸν Ἐμαφρόδιτον φησιν ὁ δὲ καὶ περὶ Ἀμαφούντα γιγγραφὸς Πάτων εἰς ἀνδρα τὸν θεὸν ἐσχηματίζαν ἐν Κύπρῳ λέγει*. ubi Coray in Censura corrigit μὲν ἀνδρὸν — τὴν θεόν. Comparat praeter Servium ad Aeneid. II, 632. Philochorum Macrobii Saturn. 3, 8. qui cultum eius Athenis memoravit.

Ἐρμῆς, ἀστήρ *Ἐρμού* χαμῶνος ἢ *θεῖρος* φανερῶτος Fr. VI, 3, 9.

Ἐρος, δάφνης ἔρην, i. e. παρασπᾶδες, 2, 1, 3. nota. a, 3, 3. *γλυκεῖα ἔρην* 2, 5, 5. ἀπάλα c. pl. 1, 6, 5. nota. In Plu-

tarchi Q. Coarv. 6., 10. de fucus lacte: *ἀγρις καὶ τὸ εὐκρον αὐτὸ καὶ τὸ εὐκλον καὶ τὸ ἔργον ἀντιστοιχέσθαι*. ubi cum Iunio Wyttenbach *ἔργος* corrigat. *Ἐρπυλος* vel *Ἐρπυλλος*, scriptura enim variat, in libris scriptis praecipue. *Ἐρπυλλίς* tamen constanter scripta legitur Aristotelis concubina apud Aethnaeum XIII. p. 130. Schw. *Ἐρπυλλος*, τὸ ἔρατ c. pl. 2, 18, 2. ubi *Ἐρπυλος* dedit. Cultum arguunt loca plura Th. et cognomen *ἄγριος*. Scilicet *Ἐρπυλος* μὴ διακρινόμενος εὐαίνεται c. pl. 3, 19, 1. ὁ *ἄγριος* montium Sicyoniorum et Hymetti 6., 7, 2. *ἐνίοις παντὶς* *θυμῶδης* 6., 7, 2. Is locus lacunosus est, et e sectione 5. *θυμβρώδης* scribendum videtur. ὁ *ἄγριος* σκληρὸς τῇ ὁσμῇ c. pl. 6, 24, 12. διὰ τὴν ἑρπύτητα δαμνῶν ὅταν ἴσχει καὶ σκληρὰν τὴν ὁσμὴν c. pl. 6, 20, 1. et 3. τοῦ *ἀγρίου* *ἔλθῃ* *εἶναι* *φασὶν* 6., 7, 5. τοῦτον γὰρ ἐν τοῖς ὄρεσι τὸν μὲν *θυμβρώδῃ* τὸν δ' *εὐσμεν* εἶναι καὶ *μαλακώτερον*. De genere istum universum est *ἔρπυλον* *ἥμισυ* *εὐσμεν* τὰ *ἄνθη* c. pl. 6, 11, 5. *ἰδίως* *αἰθέρις* ἐκ τῶν *βλαστῶν* *δύναται* γὰρ *ἔφ'* *ἄσπερον* *προεῖναι* κατὰ *μῆκος* *χάρακα* *λαβὼν* ἢ πρὸς *αἰμαρίαν* *φαινεταίς* ἢ *καθιέμενος* *εἰς* *φρέαρ* *εὐαυξίστατος* γὰρ 6, 7, 5. nota. Sprengel in prioribus editionibus *thymum* *serpyllum*, in altera *thymum* *incanum* comparavit, quem Sibthorpius ad *Ilissum* frequentissimum reperit; mentio *silvestris* nullam fecit. *Nicaeae* *Ἐρπυλλον* *νομαίον* *Theriac.* 67., manifeste eandem, cum *thymo* *incano* seu *villosa* *Sibthorpii*; *κισσουλία* eiusdem *Nicaeae* *Ther.* p. 909. cum *thymo* *sygide* comparavit. *Dioscoridis* *Ἐρπυλλον* 3, 46. *thymum* *serpyllum*, *συγίς* eiusdem cognom-

inonem *Linnaeum* interpretatur: *incanum* *Sibthorpii* transulit ad *καλαμίνθην* *ορεινὴν* 3, 43. *Serpyllum* *L.* tenuit *Stackhouse*. Manifestum mihi quidem videtur, eandem esse plantam, quam *Dioscorides* descripsit: ὁ μὲν τις *κηπευτός*, *σαμψυλίζων* τῇ ὁσμῇ καὶ *σιτρωμαίνους* *ὀνόμασται* διὰ ἀπὸ τοῦ *ἔρπειν* τε καὶ ὅτι *ἂν* αὐτοῦ μέρος *θίγῃ* τῆς γῆς *ῥιζοβολεῖν*. *ἔχει* δὲ *φύλλα* καὶ *αἰωνία* *ὀργάνω* *ἐμφερῇ*, *πλὴν* *λευκότερα*. ἀπὸ δὲ *αἰμαρίων* *καθιέμενος* *εὐαυξίστατος* *γίνεται*. Contra *silvestrem*, quem alii *συγίς* vocabant, ibidem ita distinguit: ὁ δὲ τις *ἔστιν* *ἄγριος* — *οὐχ* *ἔρπων*, ἀλλ' *ὀρεός*, *αἰωνία* *ἀνείς* *λεπτὰ*, *φρυγανώδη*, *φύλλον* *περίπλεα* *ἐμπίαν* *πηγάνω*. *ὑπόστινα* δ' *ἔστι* καὶ *ἐπιμηκέστερα* καὶ *σκληρότερα*. *ἂνθη* *γενομένη* *δομῆς*, ὁσμὴ *ἡδίστη*, *ῥίζα* *ἄσπερος*. *φύεται* ἐν *πίσταις*, *ἐνεργέστερος* — τοῦ *κηπευτοῦ* *ὑπέρχων* καὶ πρὸς τὴν *ιατρικὴν* *χρησιν* *ἐπιτηδεύειστος*. Nusquam annotatum legi, *thymi* genus cultu et irrigatione procedere *sarmentis* suis eam in proceritatem, quam scripta veterum loquuntur.

Ἐρπυλλίς, *ἀθήρ* *μαλακός* καὶ *ἰερός*. c. pl. 3, 2, 6.

Ἐρπυλλίς, *ἔρπυλλος* Fr. 4, 61.

Ἐρπυλλίς τὰ φύλλα 3, 12, 5.

Ἐρπυλλίς *θάλαττα* c. pl. 2, 5, 5.

Ἐρπυλλίς Fr. I, 75.

Ἐρπυλλίς τὸν καρπὸν 3, 15, 3.

Ἐρπυλλίς οἶνος *μαλακός*, *ἄσπερος* Fr. 4, 52. *αἰωνός* τις *ἂν* καὶ *μαλακός* 48.

Ἐρπυλλίς 3, 12, 3.

Ἐρπυλλίς, *νόσημα* *κοινὸν* *σπερματῶν* 8, 10, 1. τὰς *ἔρπυλλας* c. pl. 3, 22, 1. *σπερματῶν* τις 4, 14. *ἔστι* καὶ *μᾶλλον* τῶν *σιταδῶν*, καὶ *κρίθης* *μᾶλλον* ἢ *πυροῦ* c. pl. 3, 22, 2.

Ἐρυσίβω, ἐρυσίβεται τὰ οὐκ-
δη 8, 10, 2. τὰ χωρία *Ibidem*.
τῶν καρπῶν — βουμένων c. pl.
2, 1, 7. τὰ ἐρυσίβοιμένα c. pl.
3, 22, 1. μέλιστα ἐρυσίβῃ c.
pl. 4, 14, 2. *nota*.

Ἐρυσιβώδης, τόποι c. pl. 3, 24,
4.

Ἐρύσιμον, τὸ, inter τὰ θερμὰ 8,
1, 4. folium quale 8, 3, 1. ἄν-
θος φυλλώδες 8, 3, 3. satum
δυσπλάστis fit, si pluvia inae-
quatur 8, 6, 1. an animalia
viride comedant 8, 7, 3. (quod
huc quaerit dubitandum Th.,
affirmat c. pl. 6, 12, 12. χλω-
ροῦ ὄντος οὐδὲν ἄπτεσθαι δο-
κᾷ ζῶον διὰ τὴν πυκνότητα καὶ
δυσχυμίαν, θηρανθέντος δὲ
μᾶλλον, ὃ καρπὸς δὲ γλυκύς.)
ὁμοιον σπασμῷ καὶ λίπης ἔχει
Ibidem: *nota*. caulis magis παρ-
θηκώδης 8, 3, 2. Inter ἐλάχυ-
στα καὶ πολυχόστατα σπερ-
ματα nominatur c. pl. 2, 12,
1. Plinius 18, 7. s. 10. no. 5.
e loco lacunosus 8, 3, 1. τὸ δὲ
σπῆσamon καὶ ἐρύσιμον ἰδιώ-
τερα παρὰ ταῦτα, ubi folio-
rum proprietates omissa est,
translulit: *sesamæ et irioni*
folia sanguinea. De colore
sanguineo aliunde non con-
stat, nisi quis ex ipso nomi-
ne argumentum ducere velit,
quod cum vocabulo ἐρυθρός,
ἐρυσίβη communem habet ori-
ginem. Sprengelii historia
prior in Hippocrate et Dios-
coride 2, 188. erysimum offi-
cinale, in Theophrasto aly-
sum sativam, Stackhouse ery-
simum officinale comparavit,
sed in annotatione p. 354. ipse
hanc opinionem damnat, se-
cutus Bodaeum p. 921. qui
Dioscorideum erysimum di-
versum et ad olera referendum
censuit, solius Pauli Aegine-
tae auctoritate confusus. Nam
in Dioscoridis notitia plane
nullum naturae oleraceae in-
diciū inest. Deinde Britannus
delabitur ad Sisymbrium Iri-

onem L., sed nihil decoravit.
Certe erysimo officinali prae-
ter alia τὰ ἀνθη φυλλώδη mi-
nime conveniunt.

Ἐρυσίσκηπτρον Fr. 4, 57. *nota* p.
662. Dubium, de aspalatho an
de diversa planta sermo sit.

Ἐρωδίδος ἑρῳδριον φθιγγόμενος
Fr. VI, 1, 18. ubi ἐρωδίδος ma-
le editum. ἀπὸ θαλάσσης πε-
τόμενος VI, 2, 3.

Ἐσπερίς, ἡ καλουμένη, νυκτὸς μᾶλ-
λον ὄζει ἢ μεθ' ἡμέρας c. pl.
6, 17, 3. *nota* p. 501. *Hesperis*
tristis Sprengelio, *matronalis*
Stackhouseio.

Ἔστι pro ἔστιν habet *Urbina* c.
pl. 4, 14, 4.

Ἐσχάρα, pars πυρῶν 5, 9, 7.
altera τρύπανον. τοῦ πυρεῖον
Fr. III, 64. bis.

Ἐσχατεῦς, κλώνες ἢ πτόρθοι ἢ
ἀκρόμοι, ἡ δὲ τι χερὶ καλεῖν τὰ
ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων c. pl.
5, 1, 3.

Ἐσχάτος, ὥσπερ ἐσχάτης θωρίας
c. pl. 5, 8, 1.

Ἐτίος, ἐτείαις ὥραις Fr. 4, 68.

Ἐτιόκριδος, ἡ, ἀπονέμει c. pl. 3,
22, 2.

Ἐτρεος, τὰ ἔτερα πάντα pro ἄλλα
6, 7, 1.

Ἐτεροσχίμων 1, 10, 1.

Ἐτερόχροοι βότρυες c. pl. 5, 3,
2.

Ἐτησίαι, οἱ 4, 2, 5. περὶ πάντα καὶ
τοὺς ἐτησίους c. pl. 3, 3, 3. βα-
ρεῖαι ἐτησίαι γίνονται, νότοι δ'
οὐ γίνονται — οἱ ἥρινοι νότοι
καθάπερ ἐτησίαι τινὲς εἰσιν
Fr. V, 11. οἱ ἐτησίαι οὐ πνέουσι
περὶ Θετταλίαν καὶ Μανιθε-
λίαν Fr. V, 30. VI, 2, 9.

Ἐτυμόδους, αἰτίαι ἡμερῶν, dulces
glandes fert 3, 8, 2.

Εὐαγής, εὐαγὴ καὶ ἀσπικα Fr. I,
73. videtur idem quod λαμπρὰ
καὶ διαυγὴ significare. χλωρὰν
εὐαγὴς 78.

Εὐανθής, θύμον 6, 2, 3.

Εὐυπόπτος Fr. 4, 42.

Εὐσπόπτωτος c. pl. 2, 9, 3. ubi
erat εὐκατάπτωτος, Codd. εὐ-
αίματος habent. Simile est

πρῶτον πτωχός, quod Hein-
sius in πρῶτον πτωχός mutavit.

Ἐυαυτῆς καὶ ὑψηλὸς κάλαμος,
opp. βραχύς 4, 11, 10. ἱερνυλός
εὐαυξέστατος 6, 7, 5. rapidus ὁ-
φινιδος — ξυστάτη 7, 4, 2. de
celeritate incrementi est c. pl.
1, 8, 4. oppos. δυσαυτῆς.

Ἐυαυρον καὶ εὐπυρον χωρίον 8,
11, 6. ubi erat ἔναυρον.

Εὐαφαίρετος Fr. 4, 42.

Εὐαφής, ἐνικμον καὶ εὐαφής πρὸς
τὴν διαβλαύτησιν c. pl. 2, 17,
10.

Εὐβάτος, εὐβατωτέρα γίνεται ἢ
σικκῇ 2, 6, 12.

Εὐβλαστὴν c. pl. 1, 20, 5, 3, 7,
11. οὐκ ἔοικεν ἢ θερμότης μά-
λιστα εὐβλαστειν c. pl. 4, 3,
3.

Εὐβλαστῆς et εὐβλαστος, ἀλλ' εὐ-
βλαστῆς καὶ μαλακός c. pl. 1,
12, 7. ubi erat εὐκαρῆς, Simi-
liter εὐβλαστῆς καὶ εὐκαρπὸς
ἀλλ' c. pl. 2, 3, 3, 3, 3, 1. εὐά-
φῃ εὐβλαστῇ c. pl. 2, 4, 1. γῇ
c. pl. 3, 2, 6. σπέρματα εὐβλα-
στι, ὅσα καὶ ταχὺ παραγίνεται
c. pl. 3, 24, 2. εὐβλαυτος est
c. pl. 1, 8, 2.

Εὐβλαστία c. pl. 1, 20, 5, 3, 2,
6. εὐβλαστίας ἐνικα καὶ εὐ-
τροφίας c. pl. 5, 6, 8. τὸ
τραγῆν διὰ τὴν εὐβλαστιαν, 5,
9, 10.

Εὐβοήθητος δόσις 9, 16, 6.

Εὐβοια, περὶ Εὐβοίαν triticum 40
diebus maturatur 8, 4, 4. δι-
ηρητο περὶ Εὐβ. καὶ μάλιστα
ἐν τῇ Καρυστίᾳ 8, 4, 4. ἐν τῇ
Ἀλάντῳ — περὶ τὸν Κάνηθον
8, 8, 5. nota. πῆξις causa c.
pl. 5, 12, 2. et 3. τὰ κοίλα
τῆς Εὐβοίας Fr. V, 32.

Εὐβοϊκὴν κάρυον, castanea 1, 11,
3. κάρυον Καρύστιον Eubulo
Athenaei 2. p. 200. Schw. τὰ
εὐβοϊκὰ 4, 5, 4. ubi Διὸς βάλ-
λακος praecesserat. Εὐβοϊκὴ
καρύα c. pl. 3, 10, 2. sed nude
Εὐβοϊκὴ est c. pl. 3, 6, 8. et
9.

Εὐβρασία χώρας c. pl. 1, 2, 3.

Ἐὰς τὴν εὐβρασίαν c. pl. 2, 12,
2. εὐβρασία καὶ πολυβρασία
c. pl. 3, 7, 5.

Εὐγείος, χωρίον τῆς λίμνης 4, 11,
1. ἔδαφος 4, 11, 9. ευγειοτέρως
τόποις 9, 16, 2. ευγείω καὶ
πηλώδι c. pl. 1, 6. ταῖς μὴ
ευγείοις μηδὲ πυκναῖς μὴ
ἐνίμναις c. pl. 5, 13, 2.

Εὐγυνῆς, τὰς φλέβας καὶ τὰς ἵνας
εὐγενεστάτας πάντων 5, 1, 7.
ubi Censor Graecus εὐγενεστά-
τας maluit.

Εὐγυνίω, πρόσβατα εὐγυνοῦντα
c. pl. 1, 14, 1.

Εὐδημεὺς ὁ φαρμακοπέλης 9, 17,
2. alius ὁ Χίος 9, 17, 3.

Εὐδία, εὐδίας ἐπιγίνεσθαι πλι-
ους ἡμέρας c. pl. 3, 23, 3.
ἐὰν εὐδία καὶ τὰ νοτία ἐνισχυ-
ωσι c. pl. 3, 23, 5. ἐκ τῶν εὐ-
διῶν Fr. VI, 4, 1.

Εὐδιαίρετος, εὐία καὶ — ρετα ἐύ-
λα. Fr. III, 2. φύλλον σιλλῆς
7, 13, 1. Vide διαδιαίρετος.

Εὐδιάπαναχος Fr. 4, 39.

Εὐδιάχυτος γῇ c. pl. 3, 2, 6. τὸ
εὐδ. καὶ τῇ ἐψησῇ ταχὺ ἄλλοι-
οῦμινον τερμον, τὸ δ' ἀδιά-
χυτον — ἀτέρμαρον c. pl. 4, 12,
2. et 11.

Εὐδιαινός, ἐφύγων καὶ εὐδι-
νῶν καὶ παλαιοῖν καὶ συνηρι-
φῶν τόπων 5, 1, 12. εὐδιαιν
καὶ εὐδιαινῶν 9, 2, 5.

Εὐδιᾶδος, εὐδιᾶδα πρὸς τοὺς πό-
ρους Fr. 4, 62.

Εὐδοῖα, 9, 19, 2. εὐκλείας καὶ εὐ-
δοξίας.

Εὐεῖλος, ε, η, paucis in locis for-
mam hanc libri editi servarunt,
in plurimis mutarunt in εὐήλος
vel εὐήλιος, quibus fere om-
nibus liber Urbinas veram εὐ-
εῖλος restituit. Multis in locis
scripturam mutavi, in paucis
tamen falsa superest. Confer
5, 9, 2. 6, 8, 2. et 4, 7, 1, 4,
9, 2, 5. c. pl. 1, 15, 4. ubi
εὐδῆλα erat, et male εὐηλα edi-
tum. c. pl. 2, 9, 1. et 3, 6, 8,
3, 21, 3. 4, 9, 4. 5, 6, 4.

Εὐεμῖον, ὅπως εὐεμίσῃ 9, 10, 2.
nota. sed Urbinas liber rectius

Εὐμής η. Vide dicta in Sup-
plemento Lexici 91. sub voce
Εὐμής et Lobekium ad
Phrynichum p. 707.

Εὐμής, vide Εὐμής.

Εὐεργός, ἔβλα 3, 9, 2. oppo-
θεύει 5, 1, 1. εὐεργάτερον
3, 9, 6.

Εὐεργίδας 4, 3, 2. 6, 3, 3, 8, 6,
6.

Εὐεργία γίνεται, ὅταν χιόνες πολ-
λαί γίνονται Fr. VI, 1, 24.

Εὐεργός, — ὅτε ο. pl. 4, 12,
12.

Εὐεργός, τὸ, inter ἐκδοκὰ 7,
1, 2. στρέφον μακροῦ φύλλον

ὅμοιον εὐεργός 9, 11, 6. salis
aquis irrigant o. pl. 2, 5, 3.

Brassicam crucem in Theo-
phrasio et Dioscoride 2, 170.

cum aliis interpretatur Sprengel, saturatam hortensem Stack-

house, sed postea ad crucem
rediit. Oleraceum et culinari-
um usum ipsum nomen testat-

tur.

Εὐεργός, εὐεργός τῆς τῶν σπέρμα-
των φύσεως εὐεργός — εὐεργό-
τερον πολὺ ἢ τὸ πῦρ εὐεργός c. pl.

4, 4, 10. εὐεργός καὶ βλαστὴν
ἔβλα 5, 4, 3.

Εὐεργός, εὐεργότατα πρὸς πεν-
τάβαλιν c. pl. 2, 14, 5. Vide
ἐπεκτα...

Εὐεργός et εὐεργός erat multis in
locis, ubi εὐεργός dedit, et qui-

bda fere omnibus Codex Ur-
binas hanc formam restituit.

εὐεργός erat 1, 8, 1, 2, 4, 1,
6, 2, 2, 6, 5, 2. εὐεργός erat

6, 8, 2.

Εὐεργός aliis audit, ὁ στρέφον

7, 7, 2. sed ibi Urbinaa εὐ-
εργός habet.

Εὐεργός, vide in Εὐεργός.

Εὐεργός 9, 16, 6. — ὅτε ο. pl. 3, 7, 4.

Εὐεργός, — ὅτε ο. pl. 4, 7, 3.

Εὐεργός, ὅτε ο. pl. 1, 1, 3.

Εὐεργός, ὅτε ο. pl. 5, 7, 4.

Εὐεργός, ὅτε ο. pl. 1, 1, 1.

Εὐεργός, ὅτε ο. pl. 4, 5. ὁ πικρὸς,

ἀλλ' εὐεργός c. pl. 5, 1, 3.

ubi Urbinaa liber εὐεργός habet ἢ εὐεργός εὐεργός τὸ πικρὸς Fr. V, 44. τὸ πικρὸς τῶν

βατράχων τούτων, ὅταν εὐεργός

Fr. XIV, 1. Photina: Εὐεργός εὐεργός εὐεργός εὐεργός

εὐεργός. Libri scripti variant.

Videur εὐεργός dictum, illamque for-

ma πλεονασμῶν omnibus in

locis praefert liber Urbinaa, optimus omnium. Confer Lo-

bekium de verbis εὐεργός, εὐεργός, εὐεργός et derivatis

hups disputantem ad Phrynichum p. 466. 467. qui nec

Theophrasti oblitus est.

Εὐεργός, εὐεργός καὶ εὐεργός

Fr. F, 73.

Εὐεργός erat 7, 7, 1. Vide Εὐεργός.

Εὐεργός, εὐεργός καλοῦσι τὸν

γλυκὴν ὅταν 9, 13, 12. οὗς δὲ

καλοῦσι εὐεργός ἀνθρακας τῶν

δρυιτομένων Fr. II, 16. εὐεργός

καλοῦσι εὐεργός τὴν μὲν ἡμερον

(δρῦν) 3, 8, 2. ἀλλοῖοις οἱ δ'

εὐεργός καλοῦσι καλοῦσι Ibidem:

ubi male εὐεργός editum.

Εὐεργός, εὐεργός ὅταν οὐδὲν πε-

ριναρτίον 1, 12, 1.

Εὐεργός, εὐεργός ὅταν 2, 7, 7.

Εὐεργός, εὐεργός 5, 5, 1. c. pl. 1, 8,

4. εὐεργός, εὐεργός τὴν τροφήν

εὐεργός c. pl. 5, 6, 4. εὐεργός

εὐεργός τῶν πόρων c. pl. 5, 3,

4. — πορὸς τῆς τροφῆς Ibid.

Εὐεργός, εὐεργός 5, 6, 2. c. pl.

5, 17, 3.

Εὐεργός, Fr. 1, 73. εὐεργός

— πορὸς τῆς c. pl. 5, 17, 3.

Εὐεργός, vide εὐεργός.

Εὐεργός, 4, 2, 6. ubi εὐεργός

erat: nota.

Εὐεργός, τὸ εὐεργός Fr. IX, 19.

εὐεργός 20. opp. εὐεργός

Ibidem.

Εὐεργός, εὐεργός 3, 10, 1. εὐεργός,

oppo: οὐδὲν 3, 11, 1. sed 3,

11, 3. εὐεργός καὶ οὐδὲν εὐεργός

εὐεργός εὐεργός καὶ γλυκὴν

εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός εὐεργός 14, 1. εὐεργός καὶ

εὐεργός

Εὐκαρπία, πρὸς εὐκαρπίας ὕδατων
c. pl. 3, 23, 4.

Εὐκαίρος, εὐκαίρων ὕδατων γιν-
μένων 3, 7, 6.

Εὐκαρπτος 7, 5, 5, 5, 6, 2.

Εὐκαρπίω c. pl. 1, 20, 5. οἱ πρῶ-
τοι ὄταν εὐκαρπίω Fr. VI, 3,
9. et 12.

Εὐκαρπία, ἡ διὰ τὴν εὐκαρπίαν
καὶ πολυκαρπίαν φθορά c. pl.

5, 11, 2. εἰλαίαι αἱ γαῖαι δακρυῖσι
αὖ φθείρεσθαι διὰ εὐκαρπίαν 5,
11, 2.

Εὐκατέπτωτος, vide εὐκατέπω-
τος.

Εὐκατέφρατος, εὐ-σφοδρία γῆ
c. pl. 4, 7, 3.

Εὐκήπυτος alius audit δ στρο-
γγυλός 7, 7, 2. ubi εὐήπατον Edd.

Εὐκλός, οὐκ εὐκλόν λέγειν c. pl.
3, 11, 1. sed ibi Urbinaa εὐλε-
γον habet.

Εὐκράης, unde εὐκράϊν 7, 1, 4.
ubi male εὐκράτοις substituitur.

Εὐκράσια, ἐν ταῖς εὐκράσιαις, i.
e. εὐκράτοις χώραις c. pl. 3,
21, 2. ut ἐπομβρία dicitur.

Εὐκτανώτερα 3, 9, 3. nota. H.
Steph. εὐκτανώτερα ad for-
mam vocabuli Homericī εὐχ-

κτιών scriptum malebat.

Εὐκτιδῶρον δένδρον 5, 1, 12.

Εὐκκλον δένδρον 4, 4, 4.

Εὐκαρπία, εὐκαρπότερον εἰς τὸ πα-
ρὸν c. pl. 4, 1, 3. sed ibi Ur-
binas plenior εὐκαρπότερον
habet.

Εὐμελιτεῖν 6, 2, 3. ubi erat εὐ-
μελιτεῖν.

Εὐμνεία, ἅμα τῷ ὑπεμνέῳ γλυ-
κύτητα καὶ εὐμνείαν εἶναι de
odore c. pl. 6, 14, 12.

Εὐμνής, ὁ φλοιὸς μαλακὸς ὢν καὶ
ῥητός εὐμνής c. pl. 1, 8, 4.

ἄηρ μαλακὸς καὶ εὐμνής c. pl.
2, 1, 6, 3, 4, 4. εὐμνῆ τὰ
τοῦ αἵρος c. pl. 2, 12, 4. πύ-
κη εὐμνής πᾶσι τοῖς ὑποφυ-
γενομένοις c. pl. 3, 10, 5.

Εὐμνιστόν τινα ποιεῖν οἱ ἄλλοι
τὴν ῥάφανον c. pl. 6, 10, 8.

ubi Edd. pr. εὐμνιστόν, Helms.
μνιστόν habet.

Εὐμετέπτωτα καὶ δέξασθαι τὰ
καὶ δία Fr. I, 45.

Εὐμήκης, μήκης εὐμήκης 9, 10, 1.

Εὐνονχίας κάλαμος 4, 11, 4.

Εὐξήραντος c. pl. 1, 2, 4.

Εὐξῶς, εὐξῶτερα τὰ χλῶρα 5,
4.

Εὐξυλὴ καὶ εὐτροφα c. pl. 1, 20,
3. nisi finit εὐαυξή.

Εὐξύλος, γένος ἐβύνης εὐξύλον 4,
4, 6.

Εὐογκον φθιμακον 9, 16, 8. alio
sensu τὸ εὐογκον τῶν θυνῶν
opposuit τῷ τυχόντι Theophras-
tus Porphyrus de Abstin. 1.

p. 157.

Εὐδομος τῇ ὀσφρῇσι 9, 13, 3.

Εὐδοδοὶ φίλοι 1, 6, 4. φέρεται
πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐ-
δοῦν c. pl. 5, 6, 7. δίδται εὐ-
δοδοῦσαι 5, 6, 8. αὐδοδοὶ ἄν
καὶ ἡ γένεσις Fr. III, 10: ubi
εὐλογος ἦδη ἡ γέν. editum est.

Εὐδομεῖν c. pl. 6, 16, 1.

Εὐδομία c. pl. 6, 26, 3. et sae-
pius, ἐν τῶν ἡδῶν τισι με-
ρὲσιν ἡ εὐδομία τοιοῦτον τὸ
μῆλον καὶ τὸ ἄπτον καὶ τὸ
μισακλόν, καὶ τῶν ὑσώμων διὰ
ἀρμυρίτητα, οἷον κεδρίδος
καὶ τεμνίδου c. pl. 6, 14, 4.

Εὐδομος, ὡς ἐπίπαν τὰ εὐδομο-
ν πάντα πικρὰ c. pl. 6, 9, 4.

ἐπὶ τῶν εὐδωμων ἡμισυ εὐδομα
τὰ ἄσθη, καὶ ὅσπερ ἐρπύλου, σι-
μωρὰς, ἐκείνου 6, 11, 3.

Εὐδομοδὼν erat c. pl. 6, 16, 7.
nota.

Εὐπαγῆς κάλαμος 4, 11, 13.

Εὐπαθής, εὐπαθότερος καὶ εὐ-
παθεύτερος ὁ λεπτός ἀήρ c. pl.
5, 14, 1. εἰς τὸ πάσχειν addi-
tur 5, 14, 7. εὐπαθεύτέρα εἰς
τὸ δύνανθαι τὸ καῖμα 5, 17,
3.

Εὐπαλῆτος 3, 6, 4.

Εὐπέπατος, μέρον Fr. 4, 39.

Εὐπητός, —πητότερος. ἀήρ c.
pl. 5, 14, 3.

Εὐπληθεύων καὶ εὐσαρκότερον
4, 11, 4.

Εὐπνοια, διὰ μανίτητα καὶ εὐ-
πνοίαν Fr. IX, 8. εὐπνοία καὶ

ἐν ἡλίωσι c. pl. 6, 16; 5. ubi
 εὐπνοα editum.
 Εὐπνοος, χαλκίον εὐπνοον καὶ εὐ-
 αυρον 8, 11, 5. ὁ ἀπὸ εὐπνοῦς
 c. pl. 1, 13; 8. δένδρα εὐπνοα
 1, 15, 4. τόπος εὐπνοῦς et
 προσημῶς differunt c. pl. 2,
 3, 3. εὐπνοῖς καὶ προσημῶς
 c. pl. 2, 9, 1. εὐπνοότερα
 c. pl. 2, 9, 6. τὰ δριμύα σπέρ-
 ματα εὐπνοότερα c. pl. 4, 13,
 2. ἐν τοῖς εὐπνοῖς καὶ μετω-
 ροῖς 4, 14, 3. εὐπνοῦς ἡ με-
 φαλή Fr. IX, 9. αὐτὸ τὸ εὐ-
 πνοον καὶ μινδόν 19. Ut ἀπνοε
 est in Fragm. III, 48. ita εὐπνοε
 (εὐπνοῖς) ubique scribendam.
 Cf. Lobbeck ad Phrynichum p.
 142.
 Εὐπορος, τὴν κοιλίαν εὐποροῦσα-
 τον εἶναι Fr. 1, 65.
 Εὐπροσφυτος c. pl. 1, 6, 2.
 Εὐπίρωτος, θαρμὴ καὶ εὐπ. c. pl.
 1, 22, 5.
 Εὐρημα Κυδίου Fr. II, 53.
 Εὐρίπας, ἐν τοῖς εὐρίπαις παλμ-
 πνόν τῃ τῶν ὀδῶν Fr. V, 26.
 Εὐροῶ, εὐδυποροῦσαν εὐροῶν
 τὴν τροφήν c. pl. 5, 6, 4.
 Εὐροος, εὐρου καὶ εὐρίδοον ποι-
 οῦσι τὴν ῥοήν c. pl. 3, 5, 2.
 Εὐρος, ῥότος καὶ εὐρος ἀρχονται
 ἀπὸ ἀνατολῶν, συμπαραχωρεῖσι
 δὲ τῷ ἡλίῳ Fr. V, 61. ἀρχόμε-
 νος ἑξῆρος, τελειῶν ὕγρος VI,
 2, 10. καυματώδης VI, 2, 11.
 Εὐρούς καὶ ὡς ἐπὶ τὴν ὕψιστον
 ἢ τῶν παιδῶν κοιλία Fr. IX,
 19.
 Εὐρυθμον τῇ πόμῃ δένδρον 3,
 12, 9. φύλλα ἑλκος εὐρυθμό-
 τερα 3, 18, 7.
 Εὐρύς, εὐρεῖς pro εὐρεῖς c. pl. 3,
 11, 2.
 Εὐρύτρυπα Fr. I, 73. ubi vide-
 tur εὐδύτρυπα scribendum
 esse.
 Εὐρύς, ἀπαξῶσι (τὸ ψιμύθιον)
 ὡς περ εὐρύτα τινα Fr. II, 56.
 Εὐρωτιάω, μὴ σήπηται μὴ δ' εὐ-
 ρωτιά c. pl. 1, 6, 8.
 Εὐσαρία τῶν ἐλαίων c. pl. 6, 8,
 5. et 1, 9, 2.
 Εὐσημος, εὐς — μόν, ὅθεν ἀφαι-

εῖς, ὁμοῖοι ἀσημον c. pl. 1,
 8, 2. εὐσημότερα τὰ ἔργα 6,
 19, 5.
 Εὐσημία, διὰ μανέντηα καὶ ἔ-
 σσημιαν 8, 9, 1. ubi εὐσημιαν
 erat.
 Εὐσθέσια πρὸς τὴν πόρταν Fr.
 4, 19, c. pl. 3, 1, 6; 3, 2, 1.
 Εὐσθενῶ, τὰ πόρτα εὐσθενῶ
 1, 1, 3. ubi εὐσθεῖ erat; 4, 1,
 1. et 4, 8, 8, 4. ubi synon. εὐ-
 τροφεῖν. τὰ δένδρα c. pl. 1, 9,
 3, 2, 1, 5, 2, 16, 7, 3, 3, 8.
 Vide εὐσθενῶ.
 Εὐσθενής, εὐσθενέστερον τὸ εὐ-
 πανον Fr. I, 14, 8.
 Εὐστούνια δριμύτα 4, 8, 13.
 nota.
 Εὐστοκῆς τόπος καὶ προσημῶς
 c. pl. V, 13, 11. et 12. hist. 4,
 1, 1. ἔγκοιλοι τόποι καὶ εὐστο-
 κῆς τῶν ἑξῶ πνεύματων Fr. V,
 24. nihil εὐστοκῆς fuit.
 Εὐστομος, εὐστοματίζον μιν, ἡ-
 τον δὲ γλῶττιν 6, 10, 4, 5,
 3. ἐπὶ τῶν εὐστόμων λεγομένων
 c. pl. 6, 9, 3. εὐστόμων διὰ
 δριμύτητα τῶν ἀπὸ τῶν 6, 10,
 4. οὐκ ἀπαραι αἱ εὐστομοὶ ῥί-
 ζαι εὐστόμοι 7, 9, 4.
 Εὐσφύγος c. pl. 3, 7, 10.
 Εὐσύννοτος Fr. 20, 2. ubi intag-
 pres. εὐσύννοτος legit.
 Εὐταμνωος ὁμοῖοι Fr. 4, 25.
 Εὐτοκήσαντι c. pl. 1, 14, 12.
 Εὐτονος, εὐτονώτατον ἢ γλῶττιν
 est in Edd. 5, 6, 2. ubi ἀτο-
 νώτατον dedi, sed verum εὐ-
 τογρώτατον Urbinas liber ha-
 bet.
 Εὐτονος, εὐτογρώτατον ἢ γλῶττιν
 5, 6, 2. ubi ἀτονώτατον edi-
 tum. εὐτογρώτατα 5, 6, 4.
 Εὐτραφῆς, τὸ πρὸν εὐτραφεῖ
 βρεχόμενος c. pl. 4, 10, 1.
 Εὐτραφή; εὐν εὐτραφή c. pl. 1,
 20, 1. ἀπαλὰ καὶ εὐτραφή c.
 pl. 2, 15, 8. καὶ c. pl. 3, 4,
 6. εὐτραφέστερα καὶ πικρῶς
 ποιεῖν c. pl. 3, 3, 1. καὶ εὐ-
 ανής c. pl. 5, 6, 8. εὐδύροισ
 καὶ εὐτραφῶν c. pl. 3, 14, 3.
 καὶ ἀπαλός c. pl. 3, 15, 4.

rum Colchicum autumnale, Dioscorideum 4, 85. distinguit et cum dubitatione refert ad Convallariani verticillatam p. 145. In Colchici lethalis specie consentit Stackhouse. Sed veteres medici ipsi dubitarunt, ut docent loci Dioscoridis et Aetii. Diserte autem Aelius Promotus: ὁ μὲν οὖν Σωρανός λέγει εἶναι αὐτὸ σύνθετον. ὁ δὲ Στρατὼν εἶναι βετένην. Nec ipse Theophrastus nisi samam narravit.

*Ἐφικνίσμαι, ὅσον ὁ ἥλιος ἐφικνίζεται 1, 7, 7. οὐ ἂν ὁ ἥλιος ἐφικνίσται c. pl. 1, 12, 7. μᾶλλον ἐφικνίσθαι τὰ ἄγρια τῶν σπερμάτων c. pl. 1, 16, 6. ἐφικνίσθαι καὶ ἔλκεν τὴν τροφήν c. pl. 2, 4, 10.

*Ἐφικτός, γίνεταί· ἐν τοῖς ἐν ἐφικτῷ καὶ γνωρίμοις Fr. II, 25. τὸν ἐν ἐφικτῷ καὶ προσπίπτοντα καπνὸν ἐκ πυρρῶ Fr. III, 70. καθεῶσον ἢ ἐφικτὸν Fr. VI, 1, 1.

*Ἐφίστημι, γέφυραν ἐφίσταμαι 5, 4, 6. σήψις τοῦ ἐφισταμένου ὕγρου c. pl. 4, 14, 3. ἐφίστηκος ὁ ἀπὸ πήγνυται 5, 12, 7. μᾶλλον ἐφίσταται καὶ ἐμμένει τὸ ψύχος 5, 12, 9. ὁ λιπαρὸς χυλὸς ἐφίσταται τῷ οἶνῳ σακκωζομένῳ 6, 7, 4. ἐφισταμένης τῆς τροφῆς ἐνταῦθα 6, 11, 18.

*Ἐφοδος, ἐπὶόντες τὴν ὁλὴν ἐφοδὸν ἐκατέρου Fr. I, 60.

*Ἐφυγρος, ἐφυγρότεροι c. pl. 2, 4, 7. ubi ὕφυγρ. dedi.

*Ἐφύδρεται πολλῶ 2, 7, 1.

*Ἐφύδρος, ἐν ἐφύδροις 1, 8, 1, 3, 11, 2. ἐφύδρα erat 3, 11, 4. ubi ὕφύδρα dedi. τόπον 3, 14, 1. ἐφύδροις 3, 14, 3, 3, 15, 2. ἐφύδρους 4, 1, 1, 4, 4, 3, 4, 14, 10, 5, 8, 3, 8, 6, 5. c. pl. 3, 6, 3. ubi multis in locis ὕφύδρος dedi, quod omnibus in locis factum oportuit, nisi vetus scriptura vera est. Sed vixit in ὕφαιμος.

*Ἐφύειν, ἀπανθόουσιν ὅταν ἐφύει 4, 14, 8. nota, κατὰ μικρὸν Theophr. oper. T. V.

c. pl. 3, 24, 4. ubi erat ἐφύειν. ἐὰν ἐφύει c. pl. 4, 8, 2, 4, 13, 6. ἐὰν ἀνθόουσιν ἐφύει 5, 11, 2, 6, 10, 5, 6, 17, 7.

*Ἐχέκολλος 5, 6, 2.

*Ἐχίνος, ὁ χειρᾶτος δύο ὅπως ποιεῖται Fr. VI, 2, 5. ἐπουρεῖ τῷ δέσματι Fr. XV, 1. ζωοῖς τοῖς ἔχουσιν ἐχίνον c. pl. 4, 9, 3. De tegumento sennivis, ἐχίνος λείος ὀξύς, ἀπανθώδης Διδὸς βαλάνου 3, 10, 1.

*Ἐχίς, ὁ ὕδρος εἰς ἐχὲν μεταβάλλει 2, 4, 4. πρὸς τοὺς ἔχεις — τὸ δ' ἐχίως δῆγμα 9, 11, 1. αἱ ἔλαροι τοὺς ἔχεις ἐσθίουσιν, ὅφ' ἂν τὰ ἄλλα ἀποθνήσκουσιν c. pl. 4, 9, 2. οἱ ἔχεις ὅταν τὸ σπέρμα φάγῃσιν, ἐπεσθίουσι τὸ πηγανόν 6, 4, 7.

*Ἐχομένη εἶτε καὶ τῷ τρίτῳ 7, 1, 6.

*Ἐψηματα 4, 4, 9. ex oryza Ibid. 10.

*Ἐψησις ἡ πρώτη τῶν ἀργυρίων 5, 9, 1.

*Ἐψιμον, ὅσπρια ἔψιμα 8, 2, 8. nota.

*Ἐρω, τὰ λίνα καὶ οἱ στήμονες οἱ ἐψόμενοι Fr. III, 43. τῷ ἄνω διασπαρμένον τὰντα λαμβάνει τῇ ἐρησίῳ καὶ ἰσχυρῇ Fr. III, 43.

*Ἐωθεν, εἰ αἱ ὀσμαι πλείους καὶ ἀκρατέστεραι c. pl. 6, 17, 2.

*Ἐως, ω, ἡ, ἀφ' ἧς editum c. pl. 2, 3, 1. ubi liber Urbinas ἀφ' ἧς habet.

Z.

Ζάω, χιτῶνας τοὺς ζῶντας c. pl. 1, 4, 5. πάντα σπέρματα ζῇ μέχρι τινός — ζῇ δὲ λίγῳ δυνάμει c. pl. 5, 18, 1.

Ζεῖα in triticum mutatur 2, 4, 1. cum tipha 8, 8, 3, 4, 4, 10, 8, 1, 3. μάλιστα καρπίζεται τὴν γῆν, καὶ γὰρ πλείον.

B b

ῥιζον καὶ βαθύρριζον καὶ πολυκέλαμον καὶ περυνάλαμον, δ' ὅς κερκίδες κουφύτατος καὶ προσφιλῆς πᾶσι τοῖς ζώοις 8, 9, 2. ἐξαιλαγή τῶν ζώων [εἰς βόθρον c. pl. 4, 4, 5. δ' ἐκ τῆς ζυῆς πυρὸς παρῳασκευῇ καὶ τέχνῃ γίνεται Ibid. πολυχίτων c. pl. 4, 6, 3. quomodo pareatur, ut inliriticum mutetur 5, 6, 11. Cf. in Τίφῃ dicta.

Ζέως πίθου οἶνου 9, 17, 3.

Ζευγίτης κέλαμος 4, 11, 3. et 5.

Ζευγοποιῖα 4, 17, 6.

Ζεύγος, ἄριστα τὰ ζεύγη 4, 11, 4. μαλακὰ, σκληρὰ 4, 11, 6. de tibiis.

Ζεύς, τὰ ἐκ Διὸς ὕδατα 8, 7, 3. c. pl. 3, 8, 3. de Aristaeo, θύσας τὰς ἐν Κέῳ θυσίας τῷ Διὶ Fragma. V, 14. ubi additum fuisse olim in libello integro Ἰκαλῶ, non immerito aspicatur Ruhnken Epist. Crit. II, p. 209. secutus auctoritatem Clementis Alex. Strom. VI, p. 753. ἐκλειπνόντων ποτὶ τῶν ἐτησίαν ἀνέμων, Ἀριστοτέλον ἐν Κέῳ θύσας Ἰκαλῶ Διὶ.

Ζευφορικά πνεύματα 8, 7, 7. ζευφορία est c. pl. 2, 3, 1.

Ζεύφορος, λιδοτάτος ἀνέμων, natura et proprietates eius Fr. V, 31. seqq. πρὸ ζευφύρου — μετὰ πνοῆς ζευφύρου 3, 4, 2.

Ζέω, εἰς πίθον ζέοντα οἶνου 9, 17, 3. ὥσπερ τὰ ἐπὶ τὸ ζέον ἐμβαλλόμενα τῶν ἐφομένων c. pl. 4, 9, 6.

Ζυγία, quidam σφένδαμον in montibus natam ζυγίαν vocant, alii distinguunt 3, 3, 1. σφένδαμος καὶ ζυγία inter ligna crispia 5, 3, 3. ζυγία ἐύλα σκληρότατα 5, 3, 3. ubi erat ζυγία.

Ζυγόν, ζυγὰ τῶν λοφοῦραν 5, 7, 6. ταῖς λύραις καὶ ψαλτηρίοις Ibidem.

Ζυθός, τὸ ἐν Διγίστῳ καλούμε-

νον quomodo hat c. pl. 6, 11, 2.

Ζωογονία, ἐρέβινθος οὐ ζωογονεῖ 8, 11, 2. ζωογονεῖται c. pl. 3, 24, 3. ἐκτρέφει τὰ ὠὰ καὶ τελειοῖ καὶ ὅλας ζωογονεῖ τὸ περιέχον 4, 15, 2. ὅσα τῶν ἀψύχων ζωογονεῖται 4, 15, 4. ἡ δριμύτης καλεῖται ζωογονεῖν 5, 9, 4.

Ζωογονία διὰ τὴν σῆψιν c. pl. 5, 9, 3.

Ζωοποιῶν, τὰ τεχέμενα γλυκύτερα καὶ πατεμμένα μάλλον ζωοποιεῖ c. pl. 4, 12, 12. δ' πυρὸς 4, 14, 5. διαλυούμενα τῇ σῆψι ζωογονεῖ 5, 9, 3.

Ζωοποιῖα, ἐν τῇ γλυκύτῃ ἢ ζωοποιεῖ c. pl. 5, 18, 2.

Ζωοτροφία, ὅσα ζωοτροφεῖ c. pl. 2, 17, 8.

Ζωόν, οὐ ζωοῦται c. pl. 4, 15, 3. ζωοῦται καὶ φθείρεται τὰ σπέρματα 5, 18, 2.

Ζωοπνεῖν, τὸ πνεῦμα συνεκκαλεῖν καὶ ζωοπνεῖ Fr. III, 27.

Ζώσιμος pro βιώσιμος dat Urbinas 9, 12, 1.

Ζωστής, genus φύνους 4, 6, 1.

Ζωτικὸς, ἀρχὴ ζωτικῇ c. pl. 1, 2, 3. 1, 3, 3. τῶν ζωτικῶν τὸ μὴ ζῶν c. pl. 1, 4, 5. sed ibi Urbinas τῷ ζῶντι habet. ἀρχὴς ζωτ. c. pl. 1, 7, 4. 1, 12, 9. ζωτικωτάτῃ ἢ ἀρα c. pl. 1, 13, 4.

Η.

Ἡβάν, ὅταν ἀρχῶνται τὸ πρῶτον ἡβᾶν καὶ γινεῖσθαι Fr. 20, 46.

Ἡβή, οἱ περὶ ἡβῆν. μάστιγα κατωδεις τοῖς ἰσχυροῖς Fr. IX, 7. sequitur οἱ ἐν ἡβῇ Ibidem.

Ἡδύκαρπος 4, 4, 5.

Ἡδύνω τὴν χεῖσιν Fr. 4, 9. τοὺς αἰῶνας 10.

Ἡδυοινότερος κερκίδες c. pl. 3, 15, 1. bis.

Ἡδυόσμος, olus agreste 7, 7, 1. ubi ἡδυόσμον erat: Annot. p. 595.

Ἡδύς, κερκοὶ ἡδύς μῆλον, ἀπ-

- ον, μεσπλον, εὐώδεις εἶαι, τῶν δὲ γλυκίων οὐδείς ἢ ἐπιμικρὸν, καὶ τὰ μῆλα τὰ γλυκία πάντων ἥμισυ εὐόσμα c. pl. 6, 14, 5.
- **Ηεραιδής* ἀγγή Fr. 20, 10.
- **Ηθικός*, τοὺς ἠθικούς τῶν οἶνων c. pl. 6, 16, 6. *nota*. Hein-sius διηθικούς dedit, liber Urbinas ἠθτικούς habet.
- **Ηθμός* c. pl. 6, 19, 3.
- **Ητιον*, ὑπὸ ποταμῶν προσκεχῶσθαι καὶ εἶναι ἥδιον 5, 8, 3.
- **Ηπώ*, ὅσα πρὸς τὸ περιττὸν ἦαι c. pl. 5, 1, 2.
- **Ηλακίτη* in flore mali Medicis quid? 1, 13, 4. *nota*. et 4, 4, 3. καλάρου 2, 2, 1. *nota*.
- **Ηλεκτρον* 9, 18, 2. τὸ ὀρυκτὸν, λέσθς, περὶ τὴν Λιγυστικὴν γίνε-ται Fr. II, 29. *Idem*.
- **Ηλικος*, τίθεται μόλις ἡλικον πλίνθος Fr. II, 56. ἢ φλῆψ, τὸ μὲν ὕψος ἡλικὴ ὀκτὸς 63.
- **Ηλιοβόλος*, ἐν ταῖς ἡλιοβόλοις χώραις c. pl. 4, 12, 3.
- **Ηλιοι*, ἡλίους ἐπιγίνασθαι c. pl. 3, 24, 4. ἐάν ἡλιοι συνεπιλάμ-ψωσι c. pl. 4, 4, 13. ἡλιοι ὀξείς ἐκ νεφέλης Fr. VI, 1, 22. Plurali numero ἡλίους de India loquens saepius usurpa- vit Aristobulus Strabonis 15. p. 47. ed. Lips.
- **Ηλίου ἱερὸν* in Arabia 9, 4, 5. ὃ ἱερὸς 9, 4, 6. 9, 5, 2.
- **Ηλιοτρόπον*, τῆς πᾶς τὸ ἡλ. κα-λούμενον diu floret 7, 3, 1. 7, 9, 2. ἐπιγειόκαυλον 7, 8, 1. αἰφύλλον 7, 10, 5. ἅμα ταῖς τροπαῖς ἀνθεῖ 7, 15, 1.
- **Ηλιώδης*, καρπὸς ἡλιώμενος c. pl. 3, 7, 2. ἡλιωθῇ ἢ γῆ 3, 4, 1. c. pl. 5, 20, 7. Fr. 20, 25.
- **Ηλις*, ἐν τῇ Ἠλείῳ 1, 6, 13. ἐν τῇ Ἠλείᾳ τῇ ὀρεινῇ 3, 3, 6. ἐν τῇ Ἠλείᾳ βασιλόντων Ὀλυμπίας τὴν δι' ὄρους Ἀν-θρακίς γεώδεις εὐρίσονται Fr. II, 16.
- **Ηλίωσις*, εὐπρόα μᾶλλον καὶ ἐν ἡλίωσι c. pl. 6, 16, 5.
- **Ηλός*, morbus oleae 4, 14, 3. οἱ

- ἱατροὶ τοὺς ἡλούς καλοῦσι τῷ οἴσῳ Fr. III, 37.
- **Ημερίς* quercus describitur 3, 8, 2.
- **Ημεροκαλῆς*, *Ημεροκαλλῆς*, τὸ inter φρυγανικὰ caule et radice lignosa, semine tantum pro- pagatur 6, 1, 1. et 6, 6, 11. Codices optimi utrobique ἡ-μεροκαλλῆς scriptum habent, ut in Athenaeo. Cf. Annot. p. 457 et 521. Pancratium ma- ritimum primum comparavit Sprengel; in altera editione Lilium Macedonicum; sed merito in radice lignosa, addo naturam fruticosam, dubius haesit. Recte iam olim Bo- daeus p. 546. hemerocalles Theophrasti diversum ab he- merocallide Dioscoridis 3, 137. pronuntiavit. Scripturam ἡμε-ροκαλλῆς confirmat glossa Hesychii, Etymologici M. et Photii, ubi est de lana aliqua usitata in mysteriis Eleusiniis.
- **Ημερός*, ου, ὅ, ἡ, foemineum ἡμερῶν est c. pl. 2, 11, 6. sed ibi Urbinas verum ἡμερῶν ha- bet.
- **Ημερώ*, τὰ ἡμερούμενα 2, 2, 6. 4, 5, 2. διὰ τῆς θεραπειᾶς c. pl. 2, 14, 1. τοῖς παρὰ φύσιν ἡμερούμενοις c. pl. 3, 1, 1. ἐπὶ τῶν ἐξυργασμένων καὶ ἡμερωμένων c. pl. 5, 3, 5. τὰ ἡμερούμενα καὶ ἀργου-μενα χρόνῳ γίνεται 5, 3, 6. οἱ ἡμερῶντες τοῦ θερούς ἐσ- τὴν γῆν 5, 15, 6. Hesychius: ἡμερῶν, τὸ τὴν γῆν ἐξημερῶν καὶ ἐργάζεσθαι τιθέσθαι δὲ καθόλου ἐπὶ τοῦ γεωργεῖν τῆς λέξεως.
- **Ημερώμα*, ἡμερώμασι c. pl. 5, 6, 8. hist. 1, 7, 1. ubi erat ἡμερωτάτων.
- **Ημερώσις*, αἱ ἡμερώσεις c. pl. 2, 4, 3.
- **Ημιβρεχῆς γῆ* c. pl. 3, 23, 12. ubi his est, sed priore loco Urbinas cum Heinsiana ἡμι-βραχεῖ habet. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 577.

- Ἡμίσροχος**, ἐν τοῖς —βρόχοις 3, 1, 6. 8, 6, 1.
Ἡμικενός 1, 14, 1.
Ἡμισυλος γῆ c. pl. 3, 23, 1. Vide **ἡμιήλος**.
Ἡμισυτον 2, 6, 2. μέδιμνον καὶ δύο—εἰτα Fr. 4, 23.
Ἡμῆλος, δ καὶ ἡ, erat c. pl. 3, 23, 1. ubi ἡμισυλον dedi.
Ἡμιονος, τῆς ἡμιόνου τὸ φύλλον cui usui? 9, 18, 7. simile scolopendrio Ibid. δ et ἡ ἡμίονος animal vocatur: nota p. 823. Asplenium hemionitis interpretatur Sprengel hoc, ut ἡμιονῆτιν Dioscoridis 3, 152. contra ἀσπληνον eiusdem 3, 151. ab aliis ἡμιόνιον nominatum, ad Asplenium Ceterach refert. In Editione altera scolopendrium hemionitis cum Swartzio vocare maluit ἀσπληνον Grammitin Ceterach. Consentit Stackhouse. Video nunc, Saracenum in Theophrasto ἡμιονίον e Dioscoride scriptum maluisse.
Ἡμιποδίων τριῶν 7, 2, 7.
Ἡμιχοῖα ἀγγεῖα 9, 6, 4.
Ἡμιχολνικα τρία, πέντε 8, 4, 5. ubi τριημιχολνικα erat: nota p. 664. emendanda e Supplemento Lexici gr. in v. Διπόδης.
Ἡμῶβολος Fr. II, 46.
Ἡπαιος, ἐν Ἡπείρῳ δρυς 2, 2, 6.
Ἡράκλεια τῆς Ἀρκადίας vinum singulare profert 9, 18, 10.
Ἡράκλεια ἀκανθα, τριόζος 4, 4, 12.
Ἡράκλεια λίθος βασανίζει τὸν χερσὸν καὶ ἀργύρον Fr. II, 4.
Ἡράκλεια ἡ Τραχυνία 4, 15, 2.
Ἡράκλεια, οἶνος Ἡρακλειώτης σκληρὸς καὶ εὖσμος Fr. 4, 52. in Hieraclea Ponti ὀρεκτοὶ ἐξ ὧς Fr. XII, 7. anguilla et centriscus in Lyco fluvio circa Hieracleam sponte generati XII, 9.
Ἡράκλεια μήλων describitur cum αὐτοῖς 9, 12, 5. Vide **Μήλων**.
Ἡρακλῆα in Arcadia nascitur, quae? 9, 15, 5.
Ἡράκλειτος de sensu Fr. I, 1. Heracliti dictum Fr. VIII, 9.
Ἡρακλειωτική sine παρὺν 1, 10, 5. 3, 6, 5. bia.
Ἡρμαῖος, στρουφρέτητα ἡρμαῖος καὶ μαλακὴν c. pl. 6, 1, 3.
Ἡρεμος, ἡρεμον Fr. II, 62. nota. ἡρεμότερα, opp. σφοδρότερα πνέοντα Fr. V, 29.
Ἡριγέρων, δ, inter olera agrestia 7, 7, 1. nota p. 593. διὰ floret 7, 7, 4. nota p. 602. c. pl. 1, 22, 4. cum aphaca, croco, anemone hieme germinat et floret 7, 10, 2. Se necionem vulgarem cum Theophrasteo et Dioscorideo comparavit Sprengel in editione secunda. Dioscorides τὰ ἀνθή τριχοειδὲς πολιοῦσθαι ait, et pappum vocat camos.
Ἡριός 3, 5, 5. 8, 6, 6. c. pl. 1, 13, 2. alibi ἱερῆος.
Ἡρος 3, 5, 5. 8, 6, 6. ἡρι 3, 5, 6.
Ἡρύγγιον φυλλάκαυθον 6, 1, 3. ἡ αἰξ ἐταν λάβη τὸ ἡρύγγιον εἰς τὸ στόμα, μένει Fr. XV, 3. nota. Hoc et Dioscorideum 3, 24. cum eryngio plano comparavit Sprengel; sed in altera editione Theophrasteum cum eryngio maritimo comparavit: campestre maluit Stackhouse.
Ομίσι Bodaenus p. 610. ἡρύγγιον ὀρειον καλούμενον, οὗ τὰ φύλλα στενὰ καὶ μικρότερα καὶ ἀνθή χρυσοειδὴ καὶ ὀφθαλμοῦ δὴ Archigenis apud Aetium 6. p. 105. b.
Ἡρώς, ἐν τῷ κόλπῳ τῷ καλονμένῳ Ἡρῶν, ἐφ' ὃν καταβαίνουσιν οἱ ἐξ Αἰγύπτου 4, 7, 2. ἐξ Ἡρώων κόλπου 9, 4, 4. ἐξ Ἡρώων πόλεως de eadem re 9, 4, 9. Prior locus aequè vitiosus videtur esse, quam iste Strabonis 16. p. 389. Lips. ἀπὸ Ἡρώων πόλεως, ἥτις ἐστὶ πρὸς τῷ Νεῖλῳ μυχοῦ τοῦ Ἀραβίου κόλπου quem Gallus Lelronne optime corrigit ἥτις ἐστὶ πρὸς

τῆ μυτῶ τοῦ Ἀρ. κἀλκόν in
versione gallica T. V. p. 259.
Ἡσίοδος 3, 7, 6, 7, 13, 3.
Ἡσυχαιος, λύχνος εὐδίας ἥσυχαιος καίόμενος Fr. VI, 3, 5.
VI, 4, 5. γλαυὲ ἥσυχαιον
φθιγγομένη, ἥδουσα Fr. VI,
4, 3. κόραξ ἥσ. κἀζών Ibidem.
Ἡσυχ. περιπετρασμένον φύλλον
3, 14, 1.
Ἡφαιστας, τὸν Ἡφαιστον γελῶν,
οἱ δὲ ἀπαιλεῖν καλοῦσι, ὅτι τὰ
ξύλα καίόμενα ῥήγνυται καὶ
πηδᾷ Fr. III, 69.
Ἡχω quid? Fr. I, 53.
Ἡω, ἔπ. ἥους Fr. VI, 4, 8.

Θ.

Θαλάμη, αἱ θ. τῶν βασιλέων καὶ
κοιλιῶν Fr. XIV, 1.
Θάλαττα ἡ παρ' ἡμῖν, mediter-
raneum mare, ἐρυθρὰ 1, 4,
2, 2, 6, 5, τῆς ἐρυθρᾶς κα-
λουμένης ἐν Ἀραβίᾳ 4, 7, 1.
ἡ ἔξω 1, 13, 1. ἡ περὶ ἡμᾶς,
ἡ ἔξω 4, 6, 1. ἡ περὶ Ἡρα-
κλέους στήλας 4, 6, 4. ἡ ἔξω
ἡ περὶ Ἡρ. στ. 4, 7, 1. ἡ
ἔξω 4, 6, 4. ἐν τῇδε τῇ θα-
λάττῃ 4, 6, 10. ἐν τῇ ἐρυθρᾷ
θαλ. διακοπτομένων τῶν λί-
θων ἔρπον ἐμπεφυκῶτα φα-
νεται ἰχθυῖδια Fr. 4, 70. νησὶ
τινὲς τῶν ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θα-
λάττῃ φέρονται τὸν μαργαρί-
την Fr. II, 36. τὰ ἐν τῇ θα-
λάττῃ φθόμενα γλυκύτητι τινὶ
καὶ ἑτεροῖς χυλοῖς φύεται καὶ
συνίσταται c. pl. 6, 10, 2.
Θαλαττίων, τῶν, τὰ τριχώματα
ὑπὸ τῆς θαλάττης γίγνονται
πυρρὰ Fr. 20, 21.
Θαλαττίων, ὁ οἶνος ὅταν θαλατ-
τωθῇ c. pl. 6, 7, 6.
Θάλασσα et θαλία, ἐλαία κατα-
κοπτομένη τὰς θαλείας c. pl.
1, 20, 3. τὴν θάλασσαν τῶν
κλῖδων c. pl. 3, 5, 1. ἐὰν τὴν
θαλίαν περιπόηται 2, 2, 12, 2,
3, 3. ἐνία προσηγορίας τινὲς

ἔχει ἰδίας, καθάπερ θαλία,
κῆρδῃ, κλῆμα c. pl. 5, 1, 3.
θαλίω, οἷον θαλλόντας παρ-
χει τοὺς σικνούς c. pl. 5, 5, 5.
Θάμνον, τὸ, Libyae aiticulosae
ἰδίον 4, 2, 5. ubi Heinsius
contra Codd. fidem Θύμον sub-
stituit.
Θάμνος, quid? 1, 3, 1. ποτα-
μὸς αὐτὸς δὲ ὡς περ ἐν Θάμνον πέ-
φυνεν 4, 11, 12.
Θαμνώδης, τὰς σικνὰς θαμνώ-
δεις ποιοῦσι c. pl. 5, 12, 5.
Θανάσιμος, ὅφεις θανάσιμον
δῆγμα ἔχοντες 9, 5, 2.
Θανατηφόρος χυμὸς c. pl. 6, 4,
5.
Θαργηλιὼν praecedit Scirrhopho-
rionem, ὅτι λοιπῶν ἐλάτῃ καὶ
πιπῇ θαργηλιῶνος ἡ σικρφο-
φοριῶνος 4, 15, 3. ἀγροῦ ἑα-
ρος εὐθὺς, ἰσταμένου τοῦ θαρ-
γηλιῶνος 3, 5, 1.
Θάσος, ibi vinum fit arte ὑπνω-
τικόν, aliud ἀγρυπνεῖν ποιοῦν
9, 18, 11. οἶνος δ' ἐν Θάσῳ ἐν
τῷ πρωτανεῖσι διδόμενος ἡρτυ-
μένος ἐστὶ Fr. 4, 51.
Θαψία, χύλισμα θαψίας ἰσχυρό-
τερον 9, 8, 3. quomodo col-
ligatur 9, 8, 5. in usu ῥίζῃ
καὶ ὁ ὁπός 9, 9, 1. radicis
partibus diversis ἄνω καὶ κα-
τω καθάπερ dicitur 9, 9, 5.
describitur 9, 9, 6. panacis
Asclepii folium simile thapsi-
ae, sed παχύτερον 9, 11, 2.
usus medicus radicis et succi
9, 20, 3. nascitur etiam in
Attica Ibidem. Locos 9, 8, 3.
ubi τὸ χύλισμα ἰσχυρότερον τὸ
τῆς θαψίας, τὰ δ' ἄλλα πάν-
τα ἀσθενέστερα, accuratius in-
spectus non habet eam dubi-
tationem, quam annotatio p.
745. loquitur: nam simpliciter
τὸ χύλισμα τῆς θαψίας τῶν
ῥιζῶν validius praedicatur,
quam ὁ ὁπισμός et succus ali-
arum partium, veluti canlis
et foliorum. Equidem falso
comparativum retuleram ad
antecedens τῶν ἄλλων ῥιζῶν τῆ
χύλισμα ἀσθενέστερον τοῦ κατ-

πλού, quod de sola cicuta intelligendum. Nam 9, [20, 3. affirmat Th. σπέρματι δ' οὐ χρωρται; quanquam ibi est, quod turbare lectorem possit: δ δὲ ὁπὸς ἰσχυρότερος αὐτῆς καθάσσει καὶ ἀνὰ καὶ κάτω. nisi quis comparationem fieri putet non cum χυλίσματι, sed cum ὁπῷ minus denso et valido. Plantam ipsam ad thapsiam asclepium retulit Sprengel, sed in altera editione Theophrasteam cum thapsia organica comparavit. Brizzanius Stackhouse in Catalogo thapsiam sessili, in annotat. p. 420 et 421. thapsiam foetidam comparavit. Thapsiam autem asclepium retulit ad ἀσκληπιάδα Theophrasti: ita nempe hic et in Indice duobus e locis vocavit, quam in textu verborum Theophrasti, ἀσκληπιέιον inter panacis genera cum ceteris libris dictam lector reperit. Quae de thapsia e Theophrasto retulit Apollonius, hodie non extant. Vide ad hist. p. 814.

Θείας, τὰ ἐκφυγνόμενα παρὰ τοῦ θεοῦ κατὰ τὰς ὥρας c. pl. 5, 15, 3.

Θεραπευτής, hinc an a θεραπεύ-τος est. τῶν θεραπευτῶν Fr. IX, 6.

Θερινός, τὰ ἐν τοῖς θερινοῖς ἀρότοις 8, 1, 1. τὰ θερινὰ perficiuntur diebus XL 8, 2, 6. πρὸ τῶν θερινῶν, ante aestatem Gaza, c. pl. 1, 10, 4. τὰ θερινὰ ταχὺ παραγίνεται c. pl. 4, 3, 2. περὶ τῶν θερινῶν σπερμάτων, ὅσον σησάμου, ἑρπύλλου, κέχυρου, ἐλθιμου 4, 15, 1.

Θερμά, τὰ, ἐν Θέρμῃ c. pl. 2, 5, 1.

Θερμασία et Θερμότης distincta 8, 11, 7. Vide Addend.

Θέρμην ἀλλοτρίαν Fr. V, 57, X, 1.

Θέρμηται γίνονται 8, 10, 5.

c. pl. 1, 10, 4. ἑγγύμιας c. pl. 3, 22, 3.

Θερμοβαφὴ ἀνθή Fr. 4, 22.

Θερμολογία Fr. IX, 16.

Θέρμος, lupinus, omnium leguminum maxime illaesus permanet, ἀλλ' εἰσικεν οὗτος ὥσπερ ἀγρίων 8, 11, 2. τῶν δοκούντων ὥσπερ ἀγρίων εἶναι 8, 11, 8. ὥσπερ ἀπέπτωεν τι τὸ ὅλον c. pl. 4, 1, 7. ἀτίεραμον φῶσει καὶ ὥσπερ ἀπέπτωεν c. pl. 4, 7, 2. culturam renuit 1, 3, 6. 3, 2, 2. cultura fit ἀκαρπὸς καθάπερ ὕλοματων καὶ ἐκφυγνόμενων c. pl. 3, 5, 5. πρώτιστος 8, 1, 3. πρώτισπορεύεται c. pl. 4, 7, 1. εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἄλλης σπείρεται, εἰ δὲ μὴ, κακοφύης γίνεται — καὶ τὸ ὅλον οὐκ ἐθίλει κρύπτεσθαι τῇ γῇ 8, 11, 8. c. pl. 4, 7, 2. οὐ κρύπτεσθαι φιλεῖ κατὰ βάθους c. pl. 4, 7, 3. τὴν ὑφαμμον φιλεῖ Ibidem. terram ipse intrat germinans 1, 7, 3. inter τὰ ἑλλοβα διαπεφυγαμένα 8, 5, 2. ἀρχὴν τινα ἔχει τὸν ἔχει (τὸ σπέρμα) 8, 5, 4. viridem nullum animal comedis 8, 7, 3. Θέρμον οὐ διερίζουσιν, πρὶν ὑδωρ γενέσθαι, διὰ τὸ ἐκπηδῆν 8, 11, 4. σὺλλέγεται τοῦ καύματος ἡδὴ λήγοντος c. pl. 4, 13, 3. δ Θέρμος καὶ δ ἐρέβινθος μικρότητα τινα καὶ δριμύτητα ἔχουσι, καὶ διαφθερόμενα μὲν τῶν χειρῶν οὐ ζοῦνται c. pl. 4, 15, 3. ἰσχυρὸς ὢν οὐδὲ εἰς μεταβάλλει c. pl. 4, 5, 4. Postremus locus c. pl. 2, 13, 3. inter κοῦφα καὶ λεπτά, quae vicinas arbores scandunt, cum iasione et dolicho memorat: sed haec narratio minime convenit lupino albo, quem in priore, nec piloso, quem in altera editione comparavit Sprengel, quod iam olim monuit Bodaeus.

Θέσις τῆς χώρας πρὸς τὰ πνεύματα c. pl. 3, 23, 5. τὸν τό-

των τοῦτων εἶναι εἰς ἀνδρός
θάψιν 5, 8, 3.
Θεσπιαῖς (ἐν) ὕδαρ παιδογόνον
9, 18, 10.
Θεσπιαῖδ. (ἐν) νῆσοι πλοῦδες 4,
10, 2.
Θεσπιαῖδ. (ἐν) vites ἐκπληγεῖσαι
regeminant et fructum fe-
runt 4, 14, 13. ἐκμείρουσαι
καὶ ἐπινέμουσαι τὸν αἶτον 8,
7, 4. οἱ περὶ Θεσπιαῖαν 8, 9,
1. πυρός a verminibus erosus 8,
10, 4. πηγῆς causa c. pl. 5,
12, 2. οἱ ἀνέμοι ἀπὸ θυμῶν
καὶ ἀπὸ τῆς ἐω πνόντες ἐμ-
πηνύουσιν 5, 12, 4. περὶ
Θεσπ. πλῆθος ὄψεων ποιεῖ γενέ-
σθαι Fr. XIV, 6.
Θεσπιάδ. Pististrati ostentum fa-
ctum in olea 2, 3, 3.
Θεσπρίαν βραχίαν τινα ἔχει 6,
6, 1.
Θηβαῖος νομός 4, 2, 8.
Θηβαῖς, οἱ περὶ τὴν Θηβαῖδα 4,
2, 10.
Θῆκη, ὃ ἀήρ ὃ ἐγκατακλειόμενος
ταῖς θήκαις Fr. III, 47.
Θηλυγορίν 9, 18, 5.
Θηλυγόρος 9, 18, 5.
Θηλυκράνεια 3, 3, 1. in mon-
tibus Macedoniae, ab altilis
ὄψιος κράνεια vocatur, post au-
tumnum aerum fructum matura-
rat ἄβρωτον, lignum χαῦνον,
ἀσθενές 3, 4, 3. descriptio 3,
12, 1. seqq. Vide in Κράνεια.
1, 18, 2. κρανία et Θηλυ-
κρανία est.
Θηλυπτερίς differt a πετρίδι, Boiss
usus 9, 18, 8. Annot. p. 825.
Acrostichum thelypteris Stack-
house comparavit.
Θῆλυς τῇ προσόψει 4, 10, 4.
de arundine: ὕδαρ Θῆλυ καὶ
μαλάνδ c. pl. 2, 6, 3. Θη-
λυτίαν ὁσμὴν c. pl. 6, 15,
4.
Θηλυφόνος, aliis σκόρπιος a ra-
dice scorpionis similis 9, 18, 2.
descriptio et usus Ibidem: An-
not. p. 816. Doronicum par-
dalianches in altera editione
comparavit Sprengel.
Θηρίδ. αἵτα de insectis 2, 8, 3.

Θηρίδιος, πλάκας κατὰ μίαν nigro
colore 5, 3, 2. nota.
Θηρίον, Θηρία τὰ γένημα κα-
τεσθιόντα 7, 5, 2.
Θηριδομαί, Θηριόυται τὰ σπέρ-
ματα· ὅσα σπέρματα Θηριόυ-
ται c. pl. 5, 18, 1. ut ἡσθ-
σθαί dicitur. Ita est ἀποθρι-
ουμένης αὐτῶν τῆς σαρκὸς apud
Strabonem 16. p. 411. Lips.
Θησαυρίζω ἐν ἔλμῃ 6, 4, 12.
κατορύττει Θησαυριζομένη τὰς
βαλάνους ἢ πίττα 2, 17, 8. τὸ
ἐλαιον τὰς δομάς Θησαυρίζειν
δύναται c. pl. 6, 19, 3.
Θησαυρισμός σπερμάτων 8, 11,
1. τῶν δομῶν Fr. 4, 14. πρὸς
—μὸν ἀριστα quae? c. pl. 4,
15, 3.
Θῆσιον, radice carnosa, amara
7, 12, 3. nota p. 624. Post
plura genera bulbosa comme-
moratum ipsum quoque ad
bulborum classem pertinere
videtur. Sprengel in editione
altera comparat Leonticeon
leontopetalon Dioscoridis 3,
110. qui ὄλιν μύλαιαν ὤσπερ
γογγύλην, ἰσχυράς ἔχουσιν, κα-
θάπερ κορδύλους τινάς, de-
scribit; quae quidem consue-
tura multo probabilior est
quam Stackhousei, qui Rheum
rhaponticum comparat. Con-
venit quoque flos μύλωνος me-
moratus a Timachida poeta.
Ceterum Stackhouse sequitur
conjecturam Georgii Welfg.
Wedelii, propositam in Pro-
pemptico inaugurali de
Theseo Theophrasti Ienae
1708. ubi primo loco improbat
interpretationem Anguillarae
(Parere 12. p. 211.) de planta
pratensi aliqua obscura. De-
inde memorat alteram Taber-
naemontani aliorumque opi-
nionem, qui lactucam silve-
strem odore viroso sunt in-
terpretati. Postea nominat eos,
qui fumariam bulbosam com-
pararunt, quos sequitur Har-
duinus ad Plinium.
Θολερός, Θολερωτίαν καὶ πλεον

εραφὴν ἄμυν ὃ κύριος χαίμα-
 σπορούμενος βαρὺς c. pl. 4,
 11, 3. θολιροῦ αἵματος καὶ ἐπι-
 τερῶς 5, 12, 2. ἀπὸ ὕδατος
 θῆς καὶ θολιρῶς 5, 14, 6. χυ-
 μοὶ θολιρῶτες 6, 3, 4. ὁ-
 σμὸς βασιλῆος τινὸς καὶ θολιρῶς
 6, 14, 2. ἀπὸ παχὺς καὶ θο-
 λιρωτάτος Fr. III, 48. ἐν τοῖς
 θολιρῶσι ὕδασι ἀποπνίγασθαι
 Fr. XII, 10. χωρία δμικλῶδη
 καὶ θολιρῶδη Fr. III, 24. In loco
 c. pl. 4, 11, 3. liber Urbinae
 θολιρῶσαν habet. In Athenaeo
 p. 420. θολώτερος legitur, et
 in Stobaei Ecl. Phys. p. 558.
 θολωτέρω.
 θολοειδὲς μορφή 3, 9, 6.
 θορός, ἐπιθροῖναι τὸν θορόν c.
 pl. 2, 9, 15.
 θούριοι, γύψος ἐν θουρίοις πολ-
 λή Fr. II, 64.
 Θράκη, ἡ, τοῖς ἐν Θράκῃ θειμοῖς
 c. pl. 2, 5, 1. σιτοφόρος c. pl.
 3, 23, 4. τὰ ἐν τῇ Θράκῃ ρι-
 ζία καὶ ἄπτερό το τε τῇ νόρδω
 προσεμφερῇ τὴν ὁσμὴν ἔχον
 καὶ ἐπὶ ἄλλα μικράν τινα καὶ
 ἄσθεν τὴν ἐνδύαν. ἔχει 9, 7,
 4. ὅλα περὶ Θράκην ἰσχυμὸς
 9, 15, 3. τὰ μέταλλα τὰ ἐν τῇ
 Θράκῃ 9, 13, 4. nota.
 Θρακίας, vide Θρακίας.
 Θράκιος, ἑλξ Ἰσχυμῶς 3, 18, 8.
 πυρός πολυχύτων c. pl. 3, 21,
 2. Thraciae loci pleni serpyllo
 6, 7, 2.
 Θρακίας, τὸν Θρακίαν ζέφυρον
 πλοῦντας Fr. V, 42. Θρακίας
 est VI, 2, 10. II, 12.
 Θρακίας ὁ Μαρτινὺς φαρμακο-
 πώλης 9, 6, 8. 9, 7, 1. et 2.
 Θραυπάλος, ὁ, ἐπιπολαιόδριζος
 καὶ πολυδριζος 3, 6, 4. ἡ Θρ.
 παλίσιας χαίρει 4, 1, 3. nota.
 Interpretationibus ibi p. 277.
 annotatis addo viburnum lae-
 tanam ex editione sec. Spren-
 gelii p. 67. An cognatum no-
 men avis Θραυπίς ap. Aristot.
 h. a. 8, 5, 4. ubi Codd. Θλυ-
 πίς habent?
 Θραυστός, de ligno, opponuntur
 γλίσχρος et Θραυστός 5, 3, 6.

Θριδανίη 1, 10, 7. c. pl. 12-
 spinosus, ὑγρότης ὕδατος 1,
 12, 2. Θριδανίαις 4, 6, 6.
 inter ἐπιπορὰ 7, 1, 2. Θρι-
 δανίαι 7, 1, 3. radix 7, 2,
 9. differentia silvestris 7, 2,
 9. 7, 4, 5. 7, 6, 2. πνευ-
 σματόν 7, 3, 2. 7, 4, 1.
 λιυκή, πλατύναντος, στερο-
 γυλόαντος, λακωνική 7, 4,
 15. 7, 5, 4. ὀπίσκει τὴν ἀ-
 γρίαν 7, 6, 2. ἐστὶν ὁ ὀπωμὸς
 καὶ Θριδανίης 9, 8, 2. εἰς
 λαμβάνουσι τὸν ὀπὸν 9, 8, 12.
 λιβακωτίς ἡ ἀκαρπὸς folium
 simile habet Θριδανίης τῆς πι-
 κρῆς, τραχύτερον δὲ καὶ λευκώ-
 τερον 9, 11, 17. Monendum,
 in loco 7, 2, 9. ter extare
 Θριδαξ in libris editis et scri-
 ptis, ubi Θριδανίη dedit. De
 nomine et genere dictum in An-
 not. p. 564. 565. 566. Viri docti,
 qui Θριδανίην et Θριδακὰς ad
 lactucam sativam et silvestrem
 aut virosam referunt, non sa-
 tis distinguere videntur. Θρι-
 δακὰς, quae fortasse magis
 cum cichorio endivia compara-
 anda est.
 Θριδαξ, Θριδακὸς παλιβλαστει-
 κανοὶ 7, 2, 4. 7, 5, 3.
 Θριδαξ κολοσυμνὴ βελανίω καὶ
 εὐχυλοτάδα c. pl. 2, 15, 6.
 Caulum edulem memorat Epi-
 charmus Athenaei 2. p. 265.
 Schw. Θριδακὸς ἀπολελιμμένον
 τὸν κανλόν. Diphilus ibidem
 p. 269. species memorat μέ-
 λαινον, θριγὴν, φθινωσπι-
 ρὴν. De nominum diversitate
 dixi in Supplemento Lexici
 graeci sub h. v.
 Θρίον, ὀπωθεν τῶν Θρίων ὅκα
 εἴρωσι συκὴ 2, 3, 3. ὀπωθεν
 τοῦ Θρίου φέρονται τὸν ὅλυν-
 θον c. pl. 5, 1, 8. 5, 2, 2.
 Θριπήδετος 3, 8, 5. 9, 14, 3.
 Θριποκοπηθέντα est 5, 4, 5.
 ubi recte Edd. et Codd. πι-
 ποκοπηθέντα.
 Θρίψ, Θρίψας 5, 4, 4. σκώλη-
 κων καὶ θριπῶν Ibidem. descri-
 buntur 5, 4, 5.

Θρυλλίς, post τὰ στέρωδη est παρόμοιον δὲ τοῖς (δρυίνι) κρόνον τινὰ καὶ ἡ Θρυλλίς 7, 13, 2. Annot. p. 617. Verbasci genus comparavit Stackhouse.

Θρύον vocant, aliqui στήριον τὰς ποταμῶν 9, 11, 6 ubi Codd. Aldi θρύονον, Gazae et Med. θρύονον, Urbinae θρύονον habent. Annot. p. 769.

Θρύακος, vide Θρύον.

Θρύπτωμα, .μη θρύπτεσθαι τὸ παρνούμενον Fr. 1, 51. θρύπτεται τὰ χέρσπρα αὐανθέρτα 8, 14, 13.

Θύα, vide Θύλα.

Θύλα vero germinat 3, 4, 2. inter postremas fructuum maturat 3, 4, 6. Θύλα est 4, 1, 3. in summis montibus alta nascitur. Quod Celsius Hierophantici R. II. p. 28. contra Bodaeum negat, inter indigenas Graeciae thymum refert, quoniam cumisycamine et palma commemoretur, locum ipsum totum vir doctus considerasse non videtur. Vide in *Θύλα*, Citrum Atlanticum Plinii et *Θύλα* Theophrasti agnovisse sibi videtur Gallus. *Monges* in iuniperō summi montis Tauri ab Olivério observata et à Linneo turifera; a Tournefortio et Lamarckio Hispanica vocata. Cf. Mémoires de l'Institut royal de France, Classe d'histoire, Tome III. p. 31 — 37.

Θύλα, vide *Θύλα*. δίσφυλλος 1, 9, 3. τὰ δὲ θύον, οἱ δὲ θύον αλλοῦσι; παρ' Ἀμμωνί γίνεται 5, 3, 7. ubi vulgabatur *θύον* et *θύλα*. τὰ θύωδη ἔλλα 5, 4, 2. ubi erat *θύωδη*. *θύον* Cyrenaicum a *θύλα* Graeciae indigena diversam thutam articulatam interpretatur Sprengel. Cf. Annot. p. 430. Graecum omisit in altera editione. ἔλλα τὰ θύωδη (male *θύωδη* Heinsius fecit) 5, 4, 2. vocare videtur ea, quae post cupressum

supra nominaverat: antea, *κισθρον*, *ἔβερον*, *λατὸν*, *πύλον*, *ἔλατον*, *κότινον*, *πύκην* *ἔνθα* *δὲν*, *δρύν*, *καρύαν* *Κύβοιαν* certe *κισθρον* et similes ei arbores. Neo dubito, *ἔλην* *Ἰλλαν* *κισθρινήν*, quam quidam optimam pronunciarunt, tamen quam *ἔχουσιν* *θύον*, 5, 2, 1. intelligi eandem, quam alibi *θύωδη* dixit, et recte Scalligerum coniecisse. *θύρας* *ἔλλεφαντος* καὶ *θύον* in nave Hieronis memorat Moschion apud Athenaeum 5. p. 300. Schw. *Θύλακωδης*, τὸ *Θύλακωδης* τῆς *πελίας* 3, 7, 3. nota.

Θύμβρα δυσβλαστῆς c. pl. 4, 3, 3. cultura *θυμωδῆ* naturalem amittit c. pl. 3, 1, 4. *Θύμβρος* 7, 1, 2. nota p. 539. Naturalem thymbram interpretatur plerique omnes, thymbram capitatam Stackhouse. Dioscorides 3, 45. thymbrae *στάχυν* *ἀνθος* *μυσθόν*, thymo 3, 44. *κεφάλια* *ἀνθους* tribuit. Nicander contra *θύμου* *στάχυν* Alex. 37. *Θύμβρης* *στρομβία* Theri 628. habet.

Θυμωδῆς *ἔρμυλλος* 6, 7, 5. sed *θυμωδῆς* est 6, 7, 2. **Θυμιατός**, πᾶν τὸ *θύμ.* Fr. 4, 12. 67. **Θυμιατός**, *ἐλαφθέντος* ἡ *θυμιαμένου* Fr. III, 71. καίτοι τοὺς *ἀνθους* οὕτως, ὥς ἀποσβένυσθαι, *θυμιαίντες* καὶ κατὰ μικρὸν διδόντες ἀναπνοήν 75.

Θύμον Libycum 4, 3, 5. ubi Codd. omnes *θύμον* habent, cui e versione Gazae *θύμον* substituit Heinsius, *λευδόν*, *μέλαν*, semen cum flore permixtum gerit 6, 2, 3. c. pl. 1, 5, 3. τοῦ *θύμου* *ἀνθος* *γεννᾷ* c. pl. 4, 4, 3. exportatur Attica 6, 2, 4. in Arcadia non nascitur *Ibidem*. cultura amittit *θυμωδῆ* suam c. pl. 3, 1, 4. Cf. Annot. ad hist. p. 465. et supra in *Θύμβρα*. *θύμα* τὰ *ἀγὰλ*, *θύμια* *Θύμα*

αι 4, 7. 1. maris rubri 4, 7.
2. ad Corallia refert Stack-
house.

Θυμὸς ζῴης τοῦ παρὶ τὴν καρ-
δίαν θερμοῦ Fr. IX, 36.

Θυμώδης ἐρπυλλος 6, 7, 2. Vide
Θυμωδής.

Θύον, vide in Θύα et Θύλα.

Θυρίς, αἱ θυρίδες ἑλκουσιν αἰ-
μαὶ πρὸν παρέρχονται Fr. V,
29. ἐν τοῖς οἰκήμασιν οὐ τις
ἐν κατακλίσει τὰς θυρίας, ἦ-
τον δὲ θυρίδων ἢ πρὸν φέρ-
ται 33.

Θυρώματα 3, 14, 1. 4, 1, 2.
θυρωμάτων 5, 5, 2.

Θυσανώδης, 1, 6, 4. ῥίζαι θυ-
σαι ὀξυδαί.

Θυσώδης, τὸν καρπὸν θυμώδε-
ρον 3, 15, 3.

Θυμὸς, εἰς θυμὸς συντιθέσθαι
8, 11, 4. δ αἶμας ὅταν εἰς θυ-
μὸς συντιθῇ c. pl. 4, 13, 6.

I.

Ἰασιώνη, flos describitur 1, 13,
2. nota p. 82. 83. c. pl. 2, 18,
2. et 3. ubi erat ἡ ἑσπέρη: nota
p. 189. Plinius 22. s. 39. et
iasione olus silvestre habetur,
in terra repans, cum lacte
multo: florem fert candidum:
concilium vocant.

Ἰασις, ἰδος, ἡ, Fr. II, 23. ἐκ τῆς
ἰασιπιδος ἡ ἀμαρυνδος δοναὶ γί-
νεσθαι 27.

Ἰβηρία, κιννάβαρι αὐτοφνές παρὶ
Ἰβηρίαν Fr. II, 58.

Ἰδύλα πύκη 9, 2, 5. δαδωδεστέ-
ρα τῆς παραλλῆς Ibidem.

Ἰδέα, τὰ ἡμέρα πλείοσιν ἰδέαις
διαίρουσι 1, 14, 4. τὸν ἄλλον
οὐ ποιοῦσιν ἰδέας 8, 5, 1. i. e.
εἶδη. Vide διαγορά.

Ἰδῆ, οἱ ἐκ τῆς Ἰδῆς 3, 6, 5.
plurimis in locis Ἰδαῖοι nomi-
nantur, quem agri Troiani
montem intelligendum esse,
docet locus 5, 17, 6. ubi lo-
cus Phalacra nominatur. οἱ
παρὶ τὴν Ἰδῆν 9, 2, 5. et 7.
ἐν τοῖς Ἰδῆς (Κρήτης: sed ibi

Cod. Vatis. rectius Ἰδαῖος
suppeditat) ὄρειαι πόδες ἐστὶν
ἐνμαρτύρη, ἢ ἐνμαρτύνον Fr. V,
13. ἐν Τυνάδῃ ἀπὸ τῆς Ἰδῆς
Fr. VI, 4, 4. Ἰδαία, τὰ, ἐν τῇ
Κρήτῃ cupressum maxima fe-
runt 3, 2, 6. 4, 1, 3. ἐν τῇ
Ἰδῇ, ἐκ τῶν στοιμῶν τοῦ ἀντροῦ,
ἐν ᾧ τὰ ἀναθήματα ἀνακίσσονται
3, 3, 4.

Ἰδῖος, ἀνάληκτος ἰδῖος ἢ αἱ ἐκ τῶν
ἄλλων 3, 12, 6. ubi ἡδῖονος
dedit. ἰδαίτατον 1, 12, 4. ἰδι-
αιτέρως 1, 13, 5. 1, 14, 3.
ἰδιωτικῇ 1, 14, 2. ἰδιώτατα
3, 17, 1. 4, 3, 7. ἰδαίταται
φύσεις 6, 3, 1. ἰδιωτικῆς
Fr. III, 1, 9. πρὸς τὰ ἄλλα
ἰδῖα τὰντα 7, 13, 7.

Ἰδῖότης, τὴν ἰδιότητα κομῇ πρὸς
τὰ ἄλλα c. pl. 6, 18, 5.

Ἰδῖα, ἰδῖαι τὰ ἀγάλματα 5, 9,
8. δαα ἰδῖα τῶν ξύλων c. pl.
5, 4, 4.

Ἰδρώ, τοὺς πόδας ἰδρώας Fr.
IX, 36: nota. Buttmanus Ausf.
Gramm. I. 506.

Ἰδρῖα, ἔπαντα ἰδρῖαι κατὰ φύ-
σιν c. pl. 6, 1, 5.

Ἰθυρος ποταμὸς Παμφυλίων περὶ
κόλπον Fr. V, 53. nota.

Ἰεραιλῖαι κόραες, ἐστὶν κολαῖοι
Fr. VI, 1, 18.

Ἰεραξ, cum anni tempestate mu-
tari videtur 2, 4, 4.

Ἰημι, πηλὸς ἡμῶν 9, 13, 5.
Alibi ἑσπέρη.

Ἰκανός, τὸ ἰκανὸν αἰεὶ πρὸς τὸ
πλείον ἐστὶν c. pl. 5, 14, 9.

Ἰμῶς, humor, sudor, de ea voce
disputatur in Curis sec. p. 517.
ὅταν ἰμῶδα τινὰ ἔχωσαν λάβῃ
c. pl. 5, 4, 3. τὰ σπέρματα
τὰς ἰμῶδας ἔλκουσι c. pl. 4,
3, 2. οὐ δύναται ἰμῶδα πα-
ρεῖναι αἱ ῥίζαι 5, 9, 8.

Ἰμμη, ἡ, lacus Orchomeni 4,
10, 1. 2. 4. ubi est περὶ δὲ
τῆς Ἰμμης καὶ τοῦ ἰμμοῦ
σπερτίον. In hoc genere com-
parando desperavit ingenium
Sprengelii et Stackhousii. De
scriptura constat ex Hesychio:

- Ἰαμῆ**; φησὶν τι γινόμενον περὶ τῶν Ὀρχομένων.
- Ἰαμῶνται**, ὅταν, c. pl. 4, 12, 9. ἰαμώμενους καίμενους *Ibidem*: nota, sed priore in loco liber Urbinas διαιμῶντας habet.
- Ἰαυόμαι**, κατὰ τοὺς ἰννευμένους παρῶν c. pl. 1, 13, 3.
- Ἰαυόν**, e quo ligno ιαυῶτα fiant 5, 6, 2.
- Ἰαίαν** τῆς εἰληθῦλας quid vocent in ligneis statuis deorum 5, 9, 8. nota.
- Ἰαγγοί**, οἱ, περὶ ἰλιγγῶν Fr. VIII. Naturam vertiginis e motu spiritus animalis alio modo explicat Disarius Macrobiani Saturn. VII, 9. ubi septem motus genera ponit, et septimum quidem sphaericum. Sed sex illi, inquit, ut directi, ita et innexii. Septimus, id est qui gyros efficit, crebro conversu turbat, et humoribus capitis involvit spiramentum, quod animam cerebro, quasi omnes sensus corporis gubernanti, ministrat. Hoc est autem spiramentum, quod, ambiens cerebrum, singulis sensibus vim suam praestat; hoc est, quod nervis et musculis corporis fortitudinem praebet. Ergo vertigine turbatum et simul agitatissimum humoribus oppressum languescit et ministerium suum deserit. Inde fit his, qui raptantur in gyros, hebetior auditus; visus obscurior, postremo nervis et musculis nullam ab eo virtutem quasi deficiente summentibus. totum corpus, quod iis sustinetur et in robur erigitur, desertum iam fulcimentis suis, labitur in ruinam.
- Ἰλιον**, φησὶ αἱ ἐν Ἰλίου ἐπὶ τοῦ Ἰλίου μνήματος 4, 13, 2.
- Ἰλλυρίς**, ἐν τῇ Ἰλλυρίδι ἢ Ἰεῖς βαλάνος c. pl. 6, 18, 12. Cf. hist. 4, 5, 2. ἐν Ἰλλυρίδι 9, 7, 4.
- Ἰματηγός** ναῦς Fr. II, 68.
- Ἰμα**, ἐν Ἰσδοὶ τυγχάνουσιν. 4, 6,

2. ubi ἦν Ἰουδαίαι. ἔχοντας τὴν χάνουσι.
- Ἰνδικός**, φέρει ἡ Ἰνδική χώρα τὸν μαργαρίτην Fr. II, 36. Ἰνδικὸν δένδρον quadruplex 4, 4, 5.
- Ἰνδῶν** (τῶν) οἱ σοφοὶ μὴ ἀμπεχόμενοι 4, 4, 5. nota. ἐν Ἰνδοῖς δ' ὁ φερνός ὁμβρος πολὺς c. pl. 3, 3, 3. Vide sub Συκῇ. Genus illud arboris, quod 4, 4, 5. fructum longum, incurvum (σκολιόν), dulcem fert, cuius esus dysenteriam infert, videtur esse idem, quod Aristobulus Strabonis 15. p. 43. ait δένδρον οὐ μέγα, μέγιστος λοβὸς ἔχον, ὡς δ' κνέμος, δεκαδανύλους τὸ μήκος, πλήρεις μέλιτος. τοὺς δὲ φεγγόντας οὐ ῥαδίως σφίεσθαι. Quam arborem cum Cassia fistula comparavit Britannus Falconer, recte contra dicente Gallo Corray. In annotatione p. 306. dixi, diversam mihi videri arborem Aristobuli, quoniam fructum Plinius pomum vocavit; sed παρὰ τὸν μαργάρον, σκολιός Theophrasti magis Aristobuli λοβῷ ὡς κνέμος. comparavit, quam pomum Pliniano.
- Ἰνώδης**, καυλοὶ, ἔλλα 1, 5, 3. φύλλον 3, 12, 5, 3, 14, 3. ἰνωιδῆ μίσχον 3, 12, 7. ῥαβδὸς ἰνώδης καὶ οὐκ εἶναι περιφλοῖσα 9, 5, 3.
- Ἰζία** in quercu et aliis arboribus nascitur 3, 7, 6. πρίνον 3, 16, 1. ἰζία, στεκίς et ὑφέα quomodo differant c. pl. 2, 17. toto capite, ὅμοια τῇ τῶν ἰζιῶν βλαστήσει c. pl. 5, 4, 5. δοκεῖ ἡ ἰζία φθίρειν τὰ δένδρα 5, 15, 4.
- Ἰζία** ἡ ἐν Κρήνῃ δάκρυον ἔχει 9, 1, 3.
- Ἰξίνη** describitur 6, 4, 8. nota et ad 9, 1, 3. φυλλάνανθος et ἀκανθῆς 6, 4, 3. germinat aestate 6, 4, 4. ἐπὶ τῇ ἀκανθῇ τῆς ἰξίνης καλουμένης ἀνίσταται δάκρυον 9, 1, 2.

**ἴσος τῆς ἑλίας καρποῦ* c. pl. 2, 17, 8.

**ἴσον τὸ ἰσομένον μὴ καλεσθαι* Fr. III, 61.

**ἴσως ῥίζα εἰδομένη* 9, 18, 1.

**ἴον, τὸ, δ' μίλαν ἔχει ἄνθος διανθίς* 1, 13, 2. unicolori flore 6, 6, 3. quibus notis a viola alba (λευκώ) differat 6, 6, 7. διατελεῖν ἄνθος δοκεῖ καὶ ὁ οἰνάνθη καὶ τὸ ἴον τὸ μίλαν c. pl. 1, 13, 12. τὸ μίλαν ἄγχιον εὐοσμιότερον c. pl. 6, 20, 1. ἴον τὸ μ. καὶ δ' κρόκος οὐ πολλῆς δέχεται τροφῆς, ἐξ αὐτῶν θ' ἰκάνη ἔχει κεφαλὴν ῥίζα γὰρ ἐστὶ c. pl. 6, 20, 2. sed vide notam p. 511. τὰ ἄσθενῆ ταχὺ διαπνέεται, καθάπερ τὰ ἴα c. pl. 6, 14, 11.

**ἴον τὸ λευκόν, ὡς τῷ λευκῷ* 3, 18, 13. multicolor flore 6, 6, 3. ἐν ταῖς ἀγρὰς ἑρπυλῶν λεπτταῖς οὐκ εὐοσμον, οὐδ' ἔσπου θυμὸς σφόδρα καὶ ἔμπυρος δ' αἶμα c. pl. 6, 20, 2. ἴα τὰ λ. παλαιότερα πινα καὶ παλαιότερα γίνονται τὰ χλωρά καὶ πόρρωθεν ὄζει Ibidem. ἐξ ἀποστρώσεως εὐοσμιότερα c. pl. 6, 17, 1. οἱ μυρμηκοὶ καὶ ταῦτα ἀποθηραίνονται μᾶλλον τινός c. pl. 6, 14, 11. Plinius 21. c. 19. minor vis recentibus, ideoque aridis post annum utendum.

**Λευκίδιον, τὸ, ἐπιχειρόφυλλον καὶ ἐπικαυλόφυλλον* 4, 7, 8. βλος ἰωνιάς τῆς λευκῆς ἔτι μάλιστα τρία γηράσκουσα δ' ἐλαττοῦται καὶ τὰ ἴα λευκότερα φέρεται 6, 8, 5. μύρον τὸ λευκίδιον e floribus fit Fr. 4, 27. nota.

**Ἰωνιά ἀειφύλλος* 1, 9, 4. ἀπὸ τῶν ἄκρων φέσται (propagatur) 2, 1, 3. ἡ μέλαινα 6, 6, 2. nota. Viola nigra ab alba differt etiam κατ' αὐτὴν τὴν ἰωνιάν 6, 6, 7. caule et radice lignosis, igitur semine propagatur 6, 6, 11. γηράσκουσα ἡ λευκὴ ἐλαττοῦται καὶ τὰ ἴα λευκότερα φέρεται 6, 8, 5. ἐν

τοῖς σιφανήμασιν ἡ ἰωνιά 7, 6, 4. Inter delicias vitae rusticæ ἰωνιάς τῆς πρὸς τοῖς ὑπέραι meminit Aristophanes Pa-cis versu 577. Locus est difficilis 7, 6, 4. ubi olera agrestia cum domesticis comparantur: ἰωνιά δ' ὅλως ἀσθμβλητὰ τοῖς ἡμέροις ἐστὶ κατὰ γε τοὺς χυμούς καὶ τὰς θυνάμεις, ὥςπερ αἰκνός δ' ἄγριος καὶ δ' ἡμέριος, ἀλλ' ἐκ τῆς προσόψεως ἔχει τὴν ὁμοίτητα, καθάπερ καὶ ἐν ταῖς σιφανώμασιν ἡ ἰωνιά τὸ γὰρ φύλλον ἔχει παρόμοιον. Violæ odoratae (μίλανος ἴου) nulla est similitudo cum cheirantho in foliis: igitur videtur ea similitudo ad cheiranthi species diversas referenda esse.

**Λευκίδιον* inter bulbosas 7, 13, 9. nominatur. Sprengelius in priore editione leucolum vernum, in altera l. aestivum interpretatur. Praeter leucorum vernum sub voce λευκίδιον nihil annotavit Stackhouse. Cf. Annot. ad hist. p. 530.

**ἴον τὸ χλωρόν* semel c. pl. 6, 14, 11. ἴα τὰ χλωρά καὶ πόρρωθεν ὄζει. Dioscorides 3, 138. in leucoio, quod cum cheirantho incano comparat Sprengel, memorat inter florum varietates τὸ μῆλινον ἢ κυανοῦν ἢ πορφυροῦν. et Plinius 21. c. 6. violas lateas, purpureas et albas habet. Luteorum florum in usu medico commendant Dioscorides, Plinius et Galenus.

Ad genus violæ pertinere non dubito τὸ φλόγιον καλούμενον 6, 8, 1. et 2. ubi Urbinas φλόγιον habet: ubi posteriore loco inter ἴον λευκόν et μέλαν medium positum est. Violam caninam iam olim interpretatus est Dalecampius, liliū chalcidonicum in priore editione Sprengel, in altera liliū martagon, Stackhouse erythronium dentatum canis, in altero Cata-

- logo liliū bulbiferū, variet. β et δ. Cheiranthum cheiri suspiciatū sum antea hoc nomine designari, sed eum Theophrastus c. pl. 6, 14, 11. ἰὸν χλωρόν vocavit. Video, Sprengelium p. 79. ed. sec. λευκόδιον duorum locorum historias ad cheiranthum cheiri referre.
- Ἰονθώδεις ἐπάρσεις Fr. IX, 16.
- Ἰόνιος, Ἀπολλωνία ἢ περὶ τοῦ Ἰόνιον c. pl. 4, 2, 3.
- Ἰός, aerugo, quomodo paretur Fr. II, 57. nota.
- Ἰουδαῖοι partem Syriae cavas incolunt 2, 6, 2. Σύρων Ἰουδαῖοι Theophrasto Porphyrii de Abstin. 2. p. 147. ubi sacrificia eorum et religio, distribuntur.
- Ἰούλος καρύας ἡρακλειωτικῆς 3, 3, 8. et 3, 5, 5. ubi τὸ βρωμάδες addit. 3, 7, 3. 3, 15, 2. ἐλικτός σμίλικος 2, 18, 11. Ἰούλος πρὸς τοῖχον ἑρπαστες Fr. VI, 1, 19. animalia.
- Ἰῶν, ἰαμίων χαλκίων Fr. 20, 17.
- Ἰππον τὸ καλούμενον lacus Orchomenii 4, 10, 1. nota p. 353. Hippuris, alii Equisetum conficiunt.
- Ἰππακὴ 9, 13, 2. nota.
- Ἰππία campus Boeotiae 4, 17, 8.
- Ἰππομανές, τὸ, 9, 15, 6. de Arcadia: φύεται καὶ τὸ πεδύμαλον, ἐξ οὗ τὸ ἵππομανές ἄγιστον δὲ τὸ περὶ Τρίαν, καὶ καὶ μέλιστα ἀπονοδίζεται. sed ibi Gaza hippophaes scriptum legit. Natura et usus in pullo equino. Fr. XV, 1.
- Ἰππομάραθρον inter παρθενίδη καὶ ἀννυρόκαυλα 1, 4.
- Ἰν Hippocrate et Theophrasto cachryx Siculam interpretatur Thiebault Examen p. 48. et Sprengel: ferulam communem Stackhouse.
- Ἰππος δ. ποτάμιος Fr. XII, 3. ἢ ἵππος ἀπὸ τοῦ τῶν πάλων ἀπὸ ἵππομανός Fr. XV, 1.
- Ἰπποσίλινον ἀπὸ δασυλίων φύεται 2, 2, 1. 9, 1, 4. nota. inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. nota. rarissimum, dulcis, edulis cum caule v. pl. 6, 12, 3. et 4. in Arcadia nascitur 9, 15, 5. nota. ἵπποσίλινον ὄζει 7, 2, 6. τὸ δάκρυον ἐν ταῖς ὄζεις 9, 1, 3. παρόμοιον τῇ σμόρνῃ φυνεύεται καὶ ἀπὸ δασυλίων 9, 1, 4. ἢ ὄζει γλαυκία c. pl. 6, 11, 10. σαρκώδης καὶ εὐτομος, τὰ δὲ φύλλα ἑρπαστα καὶ ἄσπερ δριμύτητα c. pl. 6, 11, 11. Smyrnium olus atrum interpretatur omnes. Ab odore lacrimas σμόρμιον alii dixerunt, teste Dioscoride 3, 78.
- Ἰππόφαες scriptum legit et vertit Gaza 9, 15, 6. ubi ἵππομανές editum.
- Ἰππόφωος 6, 5, 2. Vide in φέως.
- Ἰππόφρον, vide ἵπποφωος. 6, 5, 1.
- Ἰππων 1, 3, 5. 3, 2, 2.
- Ἰριον τὸ μέλιστον Fr. 4, 24. ἐξ ἐλαχίστων 29. Ἰριον μύρον ingreditur radix odorata panacis 9, 9, 2.
- Ἰρίς, ἰδός, ὄζει 1, 7, 3. Illyrica 4, 5, 2. Moret aestate 6, 8, 3. folium καλαμώδιστον 7, 13, 1. caulis ἀνθεράκωδης 7, 13, 2. ἀρίστη ἐν Πελουπίδι 9, 7, 4. radice odoratissima, de odorib. 32. nota. ἢ ὄζει χλωρὰ οὐκ ὄζει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα c. pl. 6, 11, 13. ἑρπαστα καὶ μάλλον ὄζει 6, 14, 8. Illyrica melior 6, 18, 12. ἑργυρὸν ὄζει Fr. 4, 12. θαρμύ, στυπτική, καὶ καθ' ὑπερβολὴν πικρά, γὰρ οὖσα, καὶ τὸν χροῖα τῶν ἐργαζομένων ἀφαικῶ Fr. 4, 32. εἰς τὴν ἐργασίαν ἀκμάει τρέφα Fr. 4, 34. τὸ ἄνθος πολλὰς ἔχει ἐν ταυτοῖς ποικίλλας Fr. 20, 39. Plutarchus in seni resp. ger. c. 13. τὴν Ἰρίν λέγουσιν, ὅταν παλαιὰ γενομένη τὸ βρωμάδες ἀποπνέωσιν καὶ θολαρόν, εὐδίστατον

- τὸ ἀρωματισθὲν Ἰσχιν. ubi ἴβιν editum legitur.
- Ἰρις coeli, ὅπου ἂν κατέχη, ποιῇ τὰ δένδρα καὶ τὸν τόπον εὐώδη c. pl. 6, 17, 7. nota. ὅπου ἂν ἐπιστῇ *Ibidem*. Ἰρις περιλύχνον ἢ διὰ λύχνου διαφανομένη Fr. VI, 1, 13.
- Ἰς, ἰνός, ἢ, ἰνός ἢ φλέβις 1, 1, 11. ἰς, φλέψ 1, 2, 1. ἄσπερ Ἰα 1, 2, 5. φύλλον μέση καὶ μεγάλη, τῶν ἄλλων πλεουροειδὲς κατατεινωτὸν 3, 10, 3. 3, 17, 3. λοβοὺς ἰσχυμένους ἰνός τῆς ἰνός τοῦ φύλλου 3, 12, 7.
- Ἰαίω, πρὸς ἄλληλα ἰαίοντα 2, 6, 9.
- Ἰαίως, τὴν ἰαίω ἐκ μέλανος σφόνδης καὶ χλωροῦ· πλείω δὲ μοῖραν ἔχειν τοῦ μέλανος Fr. I, 77. *ibidem* δὲ ἰαίτιδος bis de colore sequitur. Dioscorides lib. 4. φύλλα δ' ἔχει ἰαίτη θυσία, ut 1, 156. σταφίς ἀγρία dicitur habere ἄνθος ὅμοιον ἰαίτη. *Glastrum vertit Saracenus: nec variat scripturam Codices Mss.*
- Ἰσημερία, πρὸ ἰσημερίας 3, 4, 2. ὀλίγον πρὸ ἰσημερίας· τότε γὰρ ἐξηροτάτη καὶ θερμοτάτη ἢ γῆ c. pl. 3, 11, 6. τὴν ἰσημερινὴν ἐπ' ἰσημερίας c. pl. 1, 6, 3.
- Ἰσημερινοὶ πυροὶ περὶ Αἰνον c. pl. 4, 11, 4.
- Ἰσχυίων τέμνεις c. pl. 3, 7, 3.
- Ἰσορροπία, — πᾶν αὐτῇ Fr. VIII, 1.
- Ἰσος, εἰς ἴσον τὰ φύλλα 3, 18, 5.
- Ἰσόχρονα κατὰ τὰς κνήσεις c. pl. 1, 18, 3. ubi περισσέχρονα erat.
- Ἰσταμας, εὐθὺς ἔστηκε πρὸς τὸ χεῖρον 8, 8, 2. nisi fuit μεθέστηκεν vel περιστάτηκε.
- Ἰστορία, τοὺς βίους τῶν κατ' ἑκαστὰ ἱστορήσαι 4, 13, 1.
- Ἰστορία τῶν φυτῶν 1, 1, 4. 2, 4, 3. λεμβάνειν, ὅφ' ὅσον ἔχομεν ἱστορίας 4, 1, 5. εἰ τι ἄλλο τῆς τοιαύτης ἱστορίας ἔχεται 5, 1, 1. περὶ τῶν στεφανωμένων ἂν ταῖς ἰστίαις ἢ ἱστορίαις 6, 8, 5. τὰς κατ' ἑκαστον ἱστορίας 7, 11, 1.
- Ἰσχυαίμον *folium nymphaeae* 9, 13, 1.
- Ἰσχυαίμος, ἢ, Thraciae singularis 9, 15, 3.
- Ἰσχάρις, opp. ἀδρίαν c. pl. 4, 13, 6.
- Ἰσχάς, οἱ δ' ἄπτον καλοῦσι 9, 9, 5. describitur 9, 9, 6. Vide in *Tiθύμαλος* dicta.
- Ἰσχυιάς, πρὸς τὰ τῆς ἰσχυιάδος (ἀλγῆματα) 9, 13, 6. ubi *Urbimas liber rectius* πρὸς τὰς ἰσχυιάδας habet.
- Ἰσχυρόφιλος c. pl. 2, 12, 3.
- Ἰσχυρός, πρὸς τοὺς χειμῶνας καὶ τὰ πνεύματα καὶ ὅλως τὸν αἶρα ἰσχυρότεροι 8, 4, 2. 7, 4, 2. 8, 3, 5. πρὸς τὴν τροφήν *Ibidem*. ὑγρότης ἰσχυροτάτη καὶ μέλιστα ἐκπαίνουσιν τὴν ἐκνήτης φύσιν 9, 1, 1. τὰ σπέρματα δομῆα καὶ παρότερα καὶ τὸ ὅλον ἰσχυρότερα πρὸς τὴν αἰσθησιν c. pl. 6, 12, 6.
- Ἰσχυῶ, εἰς ἕνα τὰς ὅλως ἰσχυῶν μᾶλλον c. pl. 6, 13, 3.
- Ἰταλία caprificatione non indiget 2, 8, 1. Ἰταλίᾳ ξύλα cum *Latiniis* et *Cyrneis* comparata 5, 8, 1. περὶ τῶν Ἰταλίων εἰς τὸν οἶνον χρῶνται τῇ γύμφῃ Fr. II, 67. τῆς Ἰταλίας ἢ Λοκρῆς Fr. 4, 44.
- Ἰτιά, ἢ, inter καθύγγρα καὶ ἑλεια 1, 4, 2. et 3. αὐτανόμισα μόρον καύρη 1, 5, 4. ἢ μέλαινα φλοιδὸν ἔχει μέλαινα καὶ φεινικῶν 3, 13, 7. ἢ λευκὴ λευκὸν *Ibidem*. *Arcades* ἑλλήων vocant et semen genitale ei adscribunt *Ibidem*. utriusque generis species nana *Ibidem*. sterilis putata tamen generat 3, 1, 3. montana et campestris 3, 3, 1. ἰτίνα ξύλα 5, 3, 4. ἀπὸ τῶν ἀτελῶν γεννᾷ c. pl. 4, 4, 1. τῆς ἰτίας πυρὴν ξυλάδος c. pl. 1, 19, 3. sed ἑλίας scribendum videtur. ἰτίας lacus *Orchomeen* 4, 10, 1. ἀλολωσπρον dixit *Homerus* 3, 1, 3. c. pl. 2, 9, 14. quoniam

Eractum non maturat. Theophrasti testimonium de virtutibus florum salicis positum in annotatione ad hist. p. 137. ex Eupatbio falsum non minus, quam alterum positum in scholio vulgari ad. Ody. 10, 510. *φασὶ δὲ θεῶν. ἐν φυτοῖς τὸν χυλὸν τῆς ἱκίας πικρὸν ἀφανίζειν τὴν γοῆν τῶν ἀνθρώπων.* Ceterum hodieque Graecis salix *ἱκία* transpositis vocabulis vocatur.

Ἴσον Thracium, subterraneum 1, 6, 13.

Ἰφύον 6, 6, 11. semine tantum nascitur planta caule et radice lignosis 6, 8, 3. inter flores aestivos 6, 8, 3. Cf. ad 6, 6, 11. Vide etiam *Τίφυνον*.

Ἰχθυῖον, τὰ ἐν Ἰνδοῖς. — *ἰα*, τὰ ἐκ τῶν ποταμῶν εἰς τὴν γῆν ἐξίοντα Fr. XII, 2. nota.

Ἰχθύς, περὶ Βαβυλῶνα τινὲς ἰχθύς, οὗς φασὶ διαμένειν ἐν ταῖς πρῶταις Fr. XII, 2. nota, ἔναι πηλὸν ἐσθίουσι καὶ φύκος καὶ τὰ τοιαῦτα XII, 3. τίκτουσιν ἀναπλήντας εἰς τοὺς ποταμούς XII, 5. *ὀφρυαῖ* XII, 7. seqq.

Ἰψ, οἱ ἴπες 8, 10, 5. *ἀμπέλον* ἴπες c. pl. 3, 22, 5. et 6. ἀλιφουσί τας ἀμπέλους ἀπὲ τοῦ ἱψοῦ πρὸς τοὺς ἴπας Fr. II, 49.

Ἰψος 3, 4, 2. nota p. 147.

Ἰώδης τῇ χροίᾳ ἢ πρᾶσις Fr. II, 37.

Ἰωνία, vide in Ἴον.

K.

Καρχυδίας πικρὸς 8, 4, 3. nota. c. pl. 3, 21, 13. *χαῦτος* καὶ *μαρὸς*.

Καυίας, δ' *καλούμενος*, τὰ *Συριακὴν βοτάνιον* c. pl. 2, 17, 3. nota p. 182. Cassytam filiformem comparavit Sprengel.

Καθαπαρὰν 5, 7, 2. ubi *καθπαρὰν* editum, sed *γάρνα*

habent. Vind. Med. Urbinae libri. Ita etiam c. pl. 2, 16, 4. *καθαπαρὰν διασφραγίσαντα*. ubi *καθαπαρὰν ἀνασφραγίσαντα* editum. Atque ita in Platonica epistola V. p. 521. *ἐπεὶ γὰρ δὴ τις φωνή, τὸν πολιτικῶν ἐκαστὸς καθαπαρὰν τιναν ζωὴν scribendum censeo καθαπαρὰν*. Rectum legitur in hist. 1, 2, 7. 1, 8, 4. c. pl. 3, 20, 3. nota. *καθαπαρὰν* est Fr. III, 26. ut *ἀσπαρὰν* libbi. id habent Codd. c. pl. 3, 19, 3.

Καθαριότης τοῦ αἵματος Fr. I, 48.

Καθίδρα, τῶς ἐπὶ καθίδρας Fr. VII, 5. *ἐκ καταλλίσι καὶ ἐν καθίδρα* VII, 7.

Καθίψαι, ὅπως πῶ καθίψεται 7, 5, 2. de plantis irrigatis, ubi etiam *καθίψεται*.

Καθήκω, ὅσα πρὸς θάλασσαν καθήκει τὸν ὑψηλὸν Fr. VI, 1, 3.

Καθήμαι, χωρὶς ὁμοῦς καθήμαι 8, 9, 7.

Καθήμι, καθίζεμαι καὶ βαζόμενα ταῖς ῥέταις c. pl. 1, 18, 1.

Καθίστασθαι, restitui, redire ad suam naturam 4, 13, 6. alias *ἀποκαθίστασθαι* dicitur.

Καθίστημι καὶ συνέγω τὰ πικρὰ φύσιν πικρύνει c. pl. 6, 1, 5. *καταστήσασθαι* πῶς τὰ δόξα c. pl. 3, 7, 6. unde *πικρύνεται* ibid. 3, 7, 5. *ἵππας τοῖς καθίσταται πνύμασι* c. pl. 3, 12, 4.

Καθυγρύνω c. pl. 1, 13, 6. *δοκῇ ἢ γῇ καθυγρύνεται* μάλλον Ibid. c. pl. 6, 18, 9. et 10.

Καθυγρὸς, φυτὰ *καθυγρὰ* καὶ ἔλαια 1, 4, 2. *καθυγρὰ* καὶ *ψυχρὰ λάχανα* c. pl. 1, 10, 4. 1, 17, 4.

Καικίας, proprietates naturae eius Fr. V, 37. seqq. *μόνος πνέων εἰς αὐτὸν* VI, 2, 11.

Καιρός, ἐν καιρῷ ποιεῖν c. pl. 5, 1, 11.

Καίρος, καυρὸς κατακλίματος c. pl.

3, 15, 4. ubi cum Heinsio curiōtata dedi. Cf. 6, 4, 2.

Κακογυνία Fr. IX, 10. si locus sanus est.

Κακία χώρας c. pl. 5, 12, 1.

Κακοβλαστία c. pl. 4, 7, 2.

Κακοβλαστὴς c. pl. 1, 20, 6.

4, 7, 2. et 3, 2, 7. *κακοβλα-
στότητα* c. pl. 4, 14, 1.

Κακοπαρμία 1, 4, 1. c. pl. 4, 1, 6.

Κακοπαθία, τοῖς εἰς ταῦτα πο-
νήσαν ἦτον ἐν τοῖς ἄλλοις
κακοπαθίῳ c. pl. 3, 20, 9.

Κακοποιὸς χυλὸς c. pl. 2, 6, 4.

ἀναθυμίασις c. pl. 5, 12, 3.

Κακοτροφούμεαι, δένδρα κακο-
τροφούμενα 5, 2, 2. ubi eta-
tiam sequitur κακοτροφήσαντα
sensu passivo.

Κακουργῶν τὴν γῆν, imperare,
c. pl. 2, 11, 3.

Κακοφυῆς γίνεται δ ἄνεμος 3,
11, 8.

Κακός, τὰ πηγάζον κακούμεαι καὶ
ἀλλοτίζεται 1, 9, 4. c. pl.
2, 10, 2. πύσαι καὶ κακῶσαι
de aere. δένδροις οὐ κακουμέ-
ταις, ἀλλ' εὐθηνούσι c. pl. 5, 11,

3. αἱ βλαστήσεις, ὅταν κακωθῶ-
σιν 5, 17, 7. πόνον παρέχει
καὶ κακοὶ τὰ δένδρα c. pl. 3,

7, 8. κακωθῆ πρὸς τὴν γέν-
την c. pl. 4, 12, 10. pro
βλαφθῆ habet liber Urbinas.

Κάκτος, ἡ, Siciliis peculiaris,
caulibus decorticatis sculibus
6, 4, 10. nota p. 497. 498.

Cynaram cardunculum inter-
pretatur Sprengel. Cactum
opuntiam comparavit Stack-
house; sed in annotatione p.

268. *Cactus opuntia*, inquit;
ita secundum Bodaeum. Sed
cactus genus novi orbis, *Athe-*

naeus interpretatur cinaram;
corrigendus igitur textus:
καυλὸς δὲ (ἔχει) τοῦς καλου-
μένους κάκτους, scilicet peri-

carpium squamosum cinaras
scolyti ἀκανῶδες ἐδάδιον,
ἐφαρτιθέντων τῶν παπυδίων.

Infelicissimam crisin omitto:
spatra desidero. equalis humi

prostratos scolymī σκώλιν
vel cynaras, quas nemo ad-
huc demonstravit in cactio
Theophrastea. Ceterum vulgo
omnes praeter unum Sprengelium sectionis sequentis 11.
verba coniungunt cum noti-
tia cacti, atque caules ei plu-
res procumbentes, unusque
rectum, proprio nomine πτέρ-
υνα vocatum, tribunt: con-
tra quam opinione dispositum
est in annotatione p. 498. et
notitiam omnem ad
plantam diversam retuli, quam
atarham cancellatam interpre-
tatur Sprengel.

Κακύναι, μέτρα κακυνόμενα πλεί-
ονσι δυσωδιαν Fr. 4, 56.

Κακῶς, πρὸς ἀμφοτέρως τὰς ὥ-
ρας οὐ κακῶς ἔχει 8, 1, 2.

Καλαμίνθη, ὅμοιον τοῖς καλα-
μίνθαις c. pl. 2, 16, 4. obi-
ter nominatur, ubi sisymbri-
um neglectum mutari dicitur
in μίνθαν, ὅμοιον τοῖς καλα-
μίνθαις γινόμενον. Melissam
oreticam Sprengel, in altera
editione thymum nepetam
interpretatur. In tanta bre-
vitate conjectura fit frustra.

Κάλαμος Ἰνδικός, ὥσπερ ἕτερον
γένος, ἀρῶν καὶ θῆλυς 4, 11,
13. in codice Urbinatē additus.

*Κάλαμος δ' Ἰνδικός ἀπολειπθ-
μένος* Fr. II, 38. ἡ τοῦ καλά-
μου φλὸς μᾶλλον θεωρεῖται
Fr. III, 32. 33.

Κάλαμος, δ, δ αὐλητικὸς καὶ δ
ἕτερος lacus Orchomenii 4,
10, 1. extra aquam profun-
dam non crescit 4, 10, 6.

nota. de αὐλητικῷ tractat ca-
put totum 4, 11. γένη ἄλλα
4, 11, 10. πυκνός, μανός,
συγληγῆς idem κοῖλος, alius
στεγός. Vulgare et commu-
ne nomen δόναξ 4, 11, 11.

Κακωνικός 4, 11, 12. ἐπὶ γένος
4, 11, 13. καλάμου ἡλακῆται
2, 2, 1. nota. καλάμος δ
σχωθεὶς φέται καὶ βλαστᾷ-
ναι c. pl. 1, 4, 4. nota. σχι-
σθεὶς συνάγεται αὐτόματος

c. pl. 5, 16, 4. καλαμοῖς πα-
φιδούνης 4, 15, 2. καλαμου
τοῦ ἐν τοῖς ἔλαις τῆς Αἰγύ-
πτου τὰ ἀνω ἰσάδιμα· ἔχει
δὲ τινα γλυκύτητα καὶ ὁ ἄλλος
ἐπὶ τῶν ἀκρῶν, ἀλλ' ἐπὶ βρα-
χὺ πάντως c. pl. 6, 11, 12.
τὰ καλαμῶδη τὰ ἀνω ξηρὰ
ἔχει τὰ δὲ κατω ἐνυγρα c. pl.
6, 11, 11. χαρακίας vocatur
δ' ἰσχυρὸς καὶ παχύς καλαμος
ἐπὶ τοῖς κώμῳ γινόμενος,
πλόκιμος δ' ἀσθενής, ὁ γινό-
μενος ἐπὶ τῶν πλοσάδων 4, 11,
1. si quando characias cum
muscio nascitur, procerior, sed
vermiculosus fit Ibidem. Ge-
nus αὐλητικὸν diversum, τοῦ
ἑτέρου ἐν γένει variat magni-
tudine et crassitie Ibidem.
Praeterea alia sunt genera di-
versa, quae enumerantur 4, 11,
10. ἡ ῥίζα γονατώδης, πλὴν οὐ
πάντων ὁμοίως 4, 11, 13.
Κάλαμος ὁ πυκνὸς τῇ σαρκὶ καὶ
τοῖς γόνυσι, ὁ μακρὸς καὶ ὀλ-
γογόνατος ὁ κοῖλος, ὁ καὶ συ-
ριγγίας, οὐδὲν, ὃς εἰπεῖν, ἔχει
ξύλον καὶ σπέρμα, ὁ στερεὸς
συμπλήρης μικροῦ 4, 11, 10,
ὁ τοξικὸς, ὁ καὶ Κρητικὸς, ὀλ-
γογόνατος, σπικνωδέστατος πάν-
των, μάλιστα κάμψιν δεχόμε-
νος θερμαινόμενος 4, 11,
11. ὁ Λακωνικὸς ποικίλος 4,
11, 12. ὁ ἐπὶ γῆς ἀ-
φῆσι τὸν καυλόν, ὡς περὶ ἡ ἀγρω-
στis 4, 11, 13. ὁ ἄβρην στε-
ρεός, καλεῖται ὑπὸ τινῶν εἰλε-
τίας Ibidem, e Codice Urbinato
suppletus.
Κάλαμος ὁ Ἰνδικὸς ἐν μεγίστῃ
διαφορᾷ καὶ ὡς περ ἕτερον ὅλως
τὸ γένος· ἔστι δ' ὁ μὲν ἄβρην
στερεός, ὁ δὲ θήλυν κοῖλος —
φύσσεται περὶ τὸν Ἀνιστήν πο-
ταμὸν 4, 11, 13. ubi lacunam
Urbinas supplet et Indico tri-
buit, quae vulgata altis gene-
ribus. Ad Indicum pertinere
videntur verba μέλιτος γένεσις
ἐν τοῖς καλαμοῖς Fragni. XVIII.
nota p. 822. 823. Locum de
Indico genere supplevit Codex
Theophr. oper. T. V.

Urbinas. Cf. Notae p. 371.
seqq. Marcum Sprengel Bani-
busam arundinaceam, semf-
nam calamum verum Loureisi
interpretatur p. 146. ed. sec.
Κάλαμος ὁ εὐώδης ἐν λίμνῃ φύ-
εται ἐν Συρίᾳ 4, 8, 4. ὁ εὐ-
σμος Syriae 9, 7, 1. εὐσμος
ἐν Συρίᾳ c. pl. 6, 18, 1. ἡ
τῶν καλαμῶν ῥίζα γλυκὴ οὐκ
ὄλει, ἀλλ' ἀπὸ ξηρανθῆνα c. pl.
6, 11, 13. cf. 6, 14, 8. Pri-
mum locum ad cypertum ro-
tundum, alterum ad acorum
calamum retulit Sprengel p.
60. et 68. ed. sec.
Arundinum genera, uti Theo-
phrastus separavit et descri-
psit, nemo adhuc recentiorum
botanicorum distinxit, sed
αὐλητικὸν fere cum ὀδύνη con-
fundunt et arundinem donacem
L. comparant: χαρακίαν cum
arundine phragmite, ἐπὶ γῆς
cum ar. epigeio. Συριγγίας
Dioscoridis 1, 114. πολὺ σαρ-
κος, πυκνογόνατος, εἰς βιβλιο-
γραφίαν ἐπιτηδεύς, plane con-
trariae naturae, igitur diversus.
Theophrasteo, nisi lectio vul-
garis fallit. Etm cum saccha-
ro Ravennae comparat Spren-
gel p. 138. Theophrasteum
emisit. Stackhouse nuda no-
mina generum apposuit in
Catalogo latino p. XLII. sed
in altero graeco καλαμον εὐ-
σμον ad acorum calamum
retulit.
Καλαμοῦσθαι de frumento, in
calamum ire; 8, 2, 4. nam
καλαμος est frumenti, legu-
minum et omnium plantarum
semper γονατώδης, genicula-
tus notis. 8, 3, 2.
Καλαμόφυλλος 1, 10, 5.
Καλλαιὸς Fr. 20, 55. ubi καυ-
λοῖς editum, καλλοῖς Codex.
Vide Cur. sec.
Καλλίας τις Ἀθηναῖος εὖρος τῇ
ἐργασίᾳ τοῦ κιννάβαρι. Fr. II, 59.
Καλλικαρπῶ 3, 15, 2. c. pl. 1,
6, 10. 1, 9, 3. 2. 3, 7.
Καλλικαρπία 1, 4, 1.
C

- Καλλισκαρπος**, —*ότιος* 3, 8, 1. τὰ χεῖρα ὀρθοῦνται τοῖς καλλισκαρποτέροις 5, 4, 1. —*πότερα φυτὰ* c. pl. 1, 6, 10. *δένδρον* —*πον* *Ibidem*. —*πότερα* c. pl. 1, 17, 10.
- Καλλισκοκος** ῥόα c. pl. 1, 9, 2.
- Καλλονή** πίττης 9, 2, 4.
- Καλλόφυλλος** 5, 3, 2.
- Καλομάσχαλος** 3, 8, 4. vitiose legitur pro πολυμάσχαλος.
- Καλυνῶδη** περικάρπια καρῶν 3, 5, 6. *ἄνθος* καλυνῶδες φύλλος 3, 10, 4.
- Κάλυξ**, ῥόδα ὅταν ἐν κάλυξιν ᾧσι 4, 10, 3. *ἄνθος* ὁμοιον ῥόδου κάλυξι *Ibidem*. μεγάλη τραγοπώγωνος 7, 7, 1. πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γένηται ὁ στάχυς 8, 2, 4. πυρὸς ἐν κάλυκι ὁ μὲν πολὺν χρόνον, ὁ δ' ὀλίγον 8, 4, 3.
- Καλυπτήρ**, ἐν καλυπτήρσι τιθίμενοι αἰκιοὶ c. pl. 5, 6, 4. *nota*.
- Καρακίας** αἶτος 8, 7, 4.
- Καρατώδης**, —*ωδίστερον* Fr. VII, 13.
- Καμινεύειν**, καίουσιν καμινεύοντες τὴν γύψον Fr. II, 69.
- Καμινία**, πρὸς τὰς καμινίας 5, 9, 5.
- Κάμινος** τῶν ἀνδρακίων 5, 9, 4. τιθίσαντες εἰς τὰς καμίνους χύτρας καινὰς περιπλάσαντες πηλῷ Fr. II, 54.
- Καμπή** ὀξεία, locus Boeotiae 4, 11, 8.
- Κάμπη** 2, 4, 4. duorum generum folia et flores oleae descriunt 4, 14, 9. et 10. κάμψαι καὶ σκώληκες olerum 7, 5, 4. ὑπὸ καμπῶν καὶ φυλλῶν ξηρίων κατέσθιεται ὁ ἐρεβινθος 8, 10, 1. et 5. κάμψαι ἐρεβινθῶν c. pl. 3, 22, 3. 3, 24, 3. ἐλαίων 3, 22, 6. ἐν κάμπῃ γίνεται χρυσάλλις 5, 7, 3.
- Κάμψις** 5, 7, 4.
- Κάριον** 3, 15, 2. ἴσα πρὸς τὰ καῖα 5, 7, 7.
- Κάνηθος** Euboeae 8, 8, 5. *nota*.
- Κανθάριος** ἄμπιστος erat c. pl. 3, 15, 5. ubi κανθάριος dedi, sed verum κανθάριος liber Urbinae habet.
- Κανθάρις** ἐπιγίνεται ἐν τοῖς πυρῶσι 8, 10, 1.
- Κανθάρος**, ὑπὸ τῆς τῶν ῥόδων ὁσμῆς ἀναίφονται c. pl. 6, 5, 1. Fr. 4, 4.
- Κάπνιος** ἄμπιστος erat 2, 3, 2. ubi κάπνιος dedi: *nota*.
- Καπνίζω**, πρὸς τὸ μὴ καπνίζεσθαι Fr. III, 70. πῦρ καπνίζον 71. ὅλα καπνίζειν 72.
- Κάπνιος**, τὴν κάπνιον ἄμπιστον καλούμενην c. pl. 5, 3, 1. ubi Edd. pr. κάπνων εἰνε varietate, h. 2, 3, 2. *nota*. atque ita Urbinae habet c. pl. 5, 3, 1.
- Καπνὸς** δρυμνίωτος σπῆς, ἱρνεοῦ 5, 9, 5.
- Καπνώδης**, χροῖμα καπνώδες c. pl. 5, 3, 2. ἀναθυμίασις ξηρὰ καὶ καπν. Fr. II, 50. ξύλα καπνώδεστερα Fr. III, 72.
- Καππαδοκία**, εἰς Καππαδοκίαν καὶ ὅλος τὴν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου 8, 2, 9. μίλτου καὶ ὄχρας μέταλλα κατὰ ταῦτα Fr. II, 52. χωρίον καλούμενον πέτρα 8, 11, 5.
- Κάππαρις** culturam renuit 1, 3, 6, 3, 2, 2. ut cithpium 1, 16, 9. ubi τῇ καππάρις est: describitur 6, 5, 2. ἐπιγυῖστος 2, 8, 1. ὄψιμος τῇ βλαστήσει καὶ ἀνθήσει 7, 10, 1. Est capparitis spinosa Linn.
- Καπυρὸς**, φλοῖον καπυρὸν 3, 11, 3. ubi καὶ πυρὸν editum. cf. 3, 13, 4. καπυρώτερος 3, 13, 7. Diocles in Archidamo apud Galenum T. II. p. 19. Basil. versu 18. τὰ ἐν ἐλαίῳ ἐνέμενα κραῦρα καὶ καπυρὰ γίνονται: quae Galenus versu 39. interpretatur ξηρὰ καὶ ψαθυρὰ καὶ κραῦρα.
- Κάραβος** οὐ δέχεται τὴν θάλατταν Fr. XII, 4.
- Κάρβας** ἀνιμος Fr. V, 62. *nota*. Nescio, an huc referri possit locus Isidori de rerum natura c. 37. sect. 5. Quasdam au-

tam Tranquillus proprios locorum status propriis appellat vocabulis; quo ex numero sunt in Syria syrus, carbasus in Cilicia, in Propontide thracidas, in Attica sciron, in Gallaecia circius, in Hispania sucronensis.

Καρδάμον, τὸ, inter ἐπισπορά 7, 1, 2. τὸ σπέρμα ἰσχυρότερον πρὸς διαμοιρῆν 7, 5, 5. κυλὸς ὀριμὸς 1, 12, 1. π. καὶ πᾶν πεμπταία διαφύεται 7, 1, 3. ἀπὸ παλαιῶν σπερμάτων θάττον παραγίνεται 7, 1, 6. καρδάμου γένη οὐ φασιν εἶναι 7, 4, 1. Lepidium sativum interpretatur Sprengel p. 79. ed. sec. Sisymbrium nasturtium Stackhouse. lepidium persoliatum vel nasturtium orientale Tournefortii Coray ad Strabonis 15. p. 137. vers. gallicae T. V.

Καρδάμωμον, τὸ 9, 7, 2. Alpiniam Cardamomum comparat Sprengel p. 58. Amomum Cardamomum Stackhouse.

Καρδία, aliis μήτρα 1, 2, 6. 3, 10, 2. ἅπαν καρδία τὸ ξύλον τῆς πτελέως 3, 14, 1. καρδίας τινὲς καλοῦσι τὰς τῶν σκληροτάτων ξύλων μήτρας 5, 5, 4. πύκνης ἐξαιρεῖται, τοῦτο γὰρ μάλιστα δαδῶδες 9, 2, 7. Vide etiam ἐντεριῶνη.

Καρηβαρῶν Fragm. IV, 46. ubi nolente me καρηβαρῶν editum est. Cf. Lobeck ad Phrynium p. 80. et annot. meam p. 667.

Καρία ἄπιον χυρὸν ἀλυμῶδη ἔχει c. pl. 6, 10, 7.

Καρκίνος οὐ δέχεται τὴν θάλασσαν Fr. XII, 4. προστερόντων καρκίνους 2, 8, 4. δ' ἐν ταῖς πίνναις c. pl. 2, 17, 9. ἐν τῷ καρκίνῳ δύο αὐτίδες οἱ καλούμενοι ὄνοι Fr. VI, 1, 23.

Καρκινός, ὀλεῖται κεκαρκινώμεναι 1, 6, 3. c. pl. 1, 12, 3. ὀλεῖται καὶ καρκινούται c. pl.

3, 21, 5. δ' χειμῶν καρκινώσας τὰς ὀλεῖται c. pl. 3, 23, 5. Καρκινίαν (κατὰ) ἢ Περσὶς 4, 7, 3. Hodie Kerman, Persia Pers.

Καρκινός ὀλεῖται 3, 16, 4. nota.

Κάρπαι, vermes olearium, legabatur c. pl. 3, 22, 6. ubi καμπται scripsi.

Καρπίσθαι, καρπίζεται τινὰ τὴν γῆν 8, 9. toto capite. μὴ καρπίσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νεὸν ποιεῖν c. pl. 4, 8, 1. καρπίζονται μᾶλλον 4, 8, 3.

Καρπυμός, καρπιμώτερα c. pl. 5, 16, 3.

Καρπιμός τῆς γῆς c. pl. 4, 8, 2.

Καρπίον τοῦ βαλσάμου Fr. 4, 32.

Καρπογορεύει 9, 1, 1. c. pl. 1, 11, 7. aed ibi Codd. καρποφύειν habent: 3, 9, 2.

Καρπογονία c. pl. 1, 5, 5.

Καρποδομαί τὴν ἄμπειλόν τὸν ἐνιαυτὸν 4, 13, 5. nota.

Καρπός quid 1, 2, 1. varietas elementaris 1, 10, 10.

Κάρπος, τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς μυρρίσιν οἱ μυρρῶται, ὅτι οὕτω ἥδιστον φαίνεται τὸ μύρρον Fr. 4, 53. τὰς χεῖρας καὶ τοὺς καρποὺς Fr. VII, 13. ἄνδρὸς εὐφώτιστον π. 4, 8, 3.

Καρποτομία 9, 1, 6. c. pl. 3, 10, 5.

Καρποφύειν c. pl. 1, 11, 7. ubi καρπογονεῖν editum.

Κάρσις, εἰς κάρσιν ὀστρεομένῳ πυρῶν καὶ κριδῶν 8, 7, 5. ubi erat κρύσιν. Urthinas κάρσιν habet. c. pl. 4, 8, 5. nota.

Κάρβα, ἡ, simpliciter nominatur inter ea genera, quae, dum coluntur, interdum notas aggregatum assumunt, sed καὶ δὲ τῶν ἡμερομήνων τὰ κατὰ ταυχεῖς, ταῦτα ἀγρία φασιν εἶναι, καὶ ὁπότε τὴν πύκνην καὶ τὴν καρπὸν δὲ καὶ τὴν Διὸς βύλαν 3, 2, 3. inter

montanas arbores Macedoniae recensentur καρύα, Διός βάλανος 3, 3, 1. δ Μύσιος. Ὀλύμπιος καὶ δ Τυώλης πολὺ τὸ κάρυον καὶ τὴν Διός βάλανον ἔχει 4, 5, 4. putamen ἐυλαδὲς habet ἢ ἀμυγδαλῇ καὶ τὸ κάρυον 1, 11, 3. Dubium videtur. esse, quam speciem nomine simplici posito significare voluerit: avellana enim et castanea nux pariter in Graecia silvestres memorantur.

Καρύα περσικὴ inter ea genera nominatur, quae ex τοῦ ἀρχοῦ τῶν βλαστῶν οὐκ ἀνήκωσι (φύεται), ἐκ δὲ τῶν πλαγίων, καὶ αὐτὸ προωθεῖται τὸ ὑπάρχον, ὥστε καὶ τὸ ὅλον στέλεχος καὶ οἱ ἀκρέμονες συμβαίνει διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς περσικῆς καρύας καὶ τῆς ἡρακλειωτικῆς καὶ ἄλλων 3, 6, 2. σημεῖα τὸ φύλλον ἔχει ὅμοιον τῇ περσικῇ καλουμένη καρύῃ, πλὴν μικρῶ σπανότερον 3, 14, 4. ubi editi omittunt περσικὴ e Codice Urbinatē additum. Juglandem regiam τὴν περσικὴν et βασιλικὴν interpretatur Stackhouse: male περσικὴ adiunxit εὐβοϊκὴν Sprengel p. 85. ed. sec. cum in priorē rectius Διός βάλανον et εὐβοϊκὴν conjunxisset, fagum castaneam interpretatus. Quid causae sit, cur tribus nominibus nucem castaneam signarit Th., equidem necio: fortasse varietatem aliquam naturae aut cultura natam significant κάρυον κασταναϊκόν, Διός βάλανος et κάρυον εὐβοϊκόν.

Καρύα εὐβοϊκὴ, ἀσπικῆς φύσει 5, 4, 1. πρὸς τὸ ὕδωρ ἀσπικῆς 5, 4, 3. εἰς τὰ ὑπαίθρια καὶ εἰς τὰ κατοικητούμενα κατὰ γῆς ἐπιβάλλον διὰ τὸ ἀσπικῆς 5, 7, 7. τὸ ξύλον τῆς εὐβ. καρύας γίνεται μέγα καὶ χρώνεται πρὸς τὴν ἔραμν, ὅταν δὲ μέλλῃ ἀγγυρῆσαι, ψοφεῖ 5, 6, 1. ἐν ταῖς σιδηρεῖσι ζητοῦσι τοῦς.

τῆς καρύας τῆς εὐβ. ἄνθρακας, ὅταν ἤδη κεκαυμένος ἢ 5, 9, 2. ἐν τῇ Εὐβοίᾳ καὶ περὶ τὴν Μυνησίαν τὰ εὐβοϊκὰ πολλὰ 4, 5, 4. τὸ εὐβ. κάρυον ἐν δερμασιν 1, 11, 3. c. pl. 3, 10, 2. nude τῇ εὐβοϊκῇ παλλανος καὶ θροσερός τόπος οἰκιστέρος c. pl. 3, 6, 8. ἐν τοῖς πνευματώδεσι καὶ προσήνεμοις οὐ τελειοκαρπῆς c. pl. 3, 6, 9.

Καρύα ἡρακλειωτικὴ μὴ ἀνακαταφαινομένη ἐκθαμνοῦται, καὶ δοκεῖ τὸν καρπὸν βελτίω καὶ πλείω φέρειν, ἐὰν ῥάβδους τις ἐπὶ πλείους, ὥς τῆς φύσεως θαμνώδους οὐσης 1, 3, 3. θαμνώδεις ποιοῦσι κατακόπτοντες c. pl. 2, 12, 6. καρπιμώτερον αἰεὶ γίνεται κατακοπόμενος τὰς ῥάβδους 3, 15, 1. οἱ μὲν ἀνθεῖν οἴονται καὶ τὴν ἡρακλειωτὴν καρύαν καὶ Διός βάλανον — οἱ δὲ οὐδὲν τούτων, ἀλλὰ τὸν ζουλον τὸν ἐν ταῖς καρύαις — ὅμοια καὶ ἀλόγον εἶναι τοῖς προσηπτοῖς ἐρίοις 3, 3, 8. ζουλος nascitur post fructus dimissionem, descriptio 3, 5, 5. et 6. cf. 3, 7, 3. φύσει ἀγρία τῷ μῆτιν ἢ μὴ πολὺ χειρὶ γίνεσθαι τῆς ἀγρίας τὸν καρπὸν — οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξημεροῦται 3, 15, 1. γένη δύο ἀμφοῖν· αἱ μὲν στερογύλον, αἱ δὲ πρῶμαρον φέρουσι τὸ κάρυον· ἐκλεπότερον δὲ τὸ τῶν ἡμέρων, reliqua descriptio 3, 15, 2. καρύα ἡρακλειωτικὴ, βασιλικὴ c. pl. 4, 2, 1. quale κέλυσος habeant. Geminam nucem heracleoticam Sprengel interpretatur corylum avellanam et tubulosam.

Καρυηρὸν στέρματα 1, 11, 3. Καρύινον χρώμα ἐκ χλωροῦ καὶ κυανοειδούς Fr. 1, 78.

Κάρυον πένιους 3, 9, 5. ἐλάτης 3, 9, 6. κοκκινύλου 4, 2, 5. 4, 3, 3. τὸ κάρυον καὶ ἡ Διός βάλανος Olympi montis 4, 5, 4. fructus tithymali. μυρτίου

- vocatur *κάρων* 9, 11, 9. τῶν κνωφόρων c. pl. 1, 19, 1. κάρνα ἡρακλειωτικά καὶ βασιλικὰ quale κίλυφος habeant c. pl. 4, 2, 1. χρονιζόμενα τὰ κάρνα μᾶλλον ἐξελαιούται c. pl. 6, 7, 4.
- Καρύω* κασταναῖκῳ ἐμφερὲς cortex radicis loti Aegyptiacae μέλας dicitur 4, 8, 11. Photii Lexicon: Κασθανία πόλις ἐν Μακεδονίᾳ ἐκ τῶν περιπεφυκότων δένδρων.
- Καρυστος*, ἐν *Καρύστῳ* τροπαίᾳ ἐξελαιώ πνέουσι Fr. V, 32. ἐν *τῇ* *Καρυστίᾳ* πυροὶ δὲ μνηνοὶ 8, 4, 4. Athenio dicitur Athenis secessisse εἰς τὴν *Καρυστίαν* ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἐνοχληθεῖς Athenaei 5. p. 316. Schw. Photius: *Καρυστία*, γένος καρῶν.
- Καρυνῶδων* σπερματῶν ἡ ἐκφυσις qua parte prodeat c. pl. 4, 7, 7. nota. τὰ κελύφη σιφυρὰ c. pl. 6, 6, 8. καρυνῶδες σπερματῶν κνωφόρων c. pl. 1, 19, 1.
- Καρφολογαυμένον* τῶν δένδρων c. pl. 1, 15, 1. ubi erat καρπολ.
- Καρφος*, οὐ μόνον κάρφη καὶ ἔυλον Fr. II, 28.
- Καρχαρίας* maris rubri 4, 7, 2.
- Καρχηδών* 4, 3, 2. ἐν *Καρχηδόνος* ἄγεται ὁ ἄνδραξ Fr. II, 18. ἄλδος περιττός ἐκ *Καρχηδόνος* 34. Prior locus est de lapide earchedonio vocato, de quo vide annotationem ad h. l. additam Tomo V. in Comparatione Codicis Urbinatis.
- Κατα* 4, 4, 14. 9, 4, 2. describitur 9, 5, 1. seqq. sed 9, 4, 2. Urbinas liber καστία scribit.
- Κασταναικῶ* καρῶν 4, 8, 11. κασταναῖα inter τραγήματα nominat Attica Inscriptio apud Boeckhium Oeconom. publ. Attic. II. p. 345.
- Κατά*, κατ' ἀλλήλους 1, 8, 3. φύλλα πυκνὰ καὶ κατ' ἀλλήλα μνηρόντων 1, 10, 2. οἱ ὅζοι κατ' ἀλ. 3, 6, 2. κατὰ δύο καὶ κατ' ἀλ. τοὺς ὅζους 3, 12, 1. αἱς δύο καὶ κατ' ἀλ. 3, 18, 5.
- Καταβαίνω*, καταβαίνοντες κατὰ τήν Fr. VII, 11.
- Καταβάλλω*, ἡ φύσις οὐδὲν ποιεῖ κατὰ μέρος, ἀλλὰ πάντ' ἄθροα καταβάλλεται, συντελεῖ δὲ ἐτέρων ἕτερα πρότερον c. pl. 1, 12, 4.
- Καταβαρύνω*, τὰ βαρεῖα —ρύνω Fr. VIII, 9.
- Κατάβορος* c. pl. 2, 9, 6. καταβορείοις 2, 8, 1.
- Καταβρέχω*, ὁρὺς καταβρεχομένη, in aquis collocata 5, 4, 3. ἀμύρνα καταβραχεῖσα μελιχροῦ c. pl. 6, 17, 2.
- Καταβυθίζόμενον* ἔυλον 5, 4, 7.
- Κατάγμα*, πρὸς τὰ κατύγματα 4, 8, 6.
- Κατάδουπος*, ἐξ Αἰγύπτου κατὰ τοὺς Καταδουπούς Fr. II, 34.
- Καταδύω*, ὁ καπνὸς τῇ πυκνότητι τοῦ πυρὸς καταδύόμενος Fr. III, 71.
- Καταθλίβω* τοὺς δαλοὺς ἡ τοὺς ἄνδρακας Fr. III, 23.
- Καταιγίς*, αἶ —ίδες Fr. V, 34.
- Κατακάμπω*, βλαστοὺς κατακεκαμμένους 3, 18, 8. opp. ὁρθούς.
- Κατακάριον* pro περικάριον 4, 10, 3. nota.
- Κατακαύματα* τῷ θερμῷ καθίσταται Fr. III, 57. μὴ ἐπαίρεσθαι 62.
- Κατάκειμαι*, ἴδαν κατακίηται c. pl. 6, 5, 2. ubi erat καταγερῶση.
- Κατακλύζω*, ὅταν ἡ ἄλμη τῶν ἐρεβίνδων κατακλύσθῃ, i. e. ἀποκλ. c. pl. 3, 22, 3. καταποθείσης est c. pl. 3, 24, 3.
- Κατακοπή*, διακαθάρισις καὶ κατακοπῆ τῶν δένδρων 3, 15, 1.
- Κατακόπτω*, κατακοπτόμενον τὰς ῥάβδους 3, 15, 1.
- Κατακορὴς*, τὸ ποῶδες γίνεται κατ. Fr. 20, 25.
- Κατακόρως*, ἴδαν τις κατακόρως χρῆται c. pl. 3, 9, 2.
- Κατακρατεῖν* c. pl. 2, 14, 4. et 6, 17, 5. ubi κρατοῦντος editum.
- Κατακρέμαστος* 3, 18, 12.
- Κατάλληλος*, ἴσκι πως κατάλληλος καὶ συναπολουθεῖ θάτερον θα-

- τάση c. pl. 6, 9, 2. Vide in Κάτινος.
- Κατάλογος, ὁ αὐτὸς κατάλογος περιέχει καὶ τὸ τῆς ἑλάφου Fr. XV, 3.
- Κατάλοιπον εἰπὴν 4, 12, 1. et c. pl. 4, 9, 6. ubi κατὰ λόγον editum.
- Καταλύω, διὰ τὰ καταλύειν μᾶλλον καὶ ἐνέλεσθαι τὴν τροφήν c. pl. 6, 11, 8. ex emendatione Scaligeri, ubi erat ἀπολύειν.
- Καταμαραινόμενοι ἄνθρωποι 5, 9, 3. τῷ ὑπομαρύνειν Fr. III, 10.
- Καταμιρίζω, καταμιρίζεται ἔκαστον τὴν τῆς τροφῆς ἐπιμέλειαν εἰς τὴν αὐτοῦ φύσιν c. pl. 5, 2, 5.
- Καταναγκάζω, ὅσα πλάττεται ἢ καταναγκάζεται πρὸς μικρότητα καὶ μέγεθος c. pl. 1, 16, 10.
- Καταναλίσκω 2, 6, 2. κατηναλίσκω c. pl. 1, 13, 8. sed ἐξανηλωμένου c. pl. 2, 10, 2. ἐξανηλωθῆναι c. pl. 3, 7, 10. καταναλίσκωτα est.
- Καταξηραίνω, κατεξηραμμένον τοῦ σώματος Fr. VII, 5.
- Καταξύω, τὰ παχέα ῥαβδία καταξέσαντες 3, 15, 2.
- Κατάπανσις, —σις τῶν πνευμάτων Fr. V, 18.
- Καταπήγνυμι, φρενύεται καταπήγνυμεν 3, 1, 1. cum palus decisis pangitur.
- Καταπίσις τοῦ ψυχους c. pl. 2, 1, 4.
- Καταπίνω, —πρὸς τὸν τόπον, aquis submersus, 3, 1, 2. ut c. pl. 5, 14, 5. Addenda. ὥστε καταπίνεσθαι τοὺς ὄφεις ὑπὸ τῆς πεφύσσης c. pl. 5, 2, 2. pro quo sect. 3. est καταλαμβάνειν.
- Κατάπλασμα 9, 11, 4. eorum virtus Fr. 4, 61. seqq.
- Καταπλάττω τὸ δῆγμα ἐν ὄλῳ 9, 11, 1. ἂν τις καταπλάσῃ τὰ ὑποχόνδρια Fr. 4, 61.
- Καταπλῶ, τοῦ πυροῦ τοῦ Ἀθήνης καταπλῶντος c. pl. 4, 9, 5.
- Καταπλῶ, καταπλῶντος τῆς ἄλλης c. pl. 3, 24, 3. vide καταπλῶ. 4, 8, 4. 4, 14, 3.
- Καταπνέω c. pl. 2, 18, 3. κρηνοί — γρήνοι 4, 14, 8.
- Κατὰπνιξις Fr. IX, 9, et 39. vide Κατάπρησις.
- Καταπότιον μικρὸν 9, 8, 3. διὰν διδοῖν κατὰποτον 9, 20, 2.
- Κατάπρησις τῶν ἑύλων 5, 9, 4. ubi erat κατάπρηξις et κατάπληξις, sed Urbinae verum κατὰπνιξις habet.
- Καταριθμῶ, τὴν χρῆσιν αὐτῆς εἰς πολλὰ — θμύουσιν 9, 20, 4. — θμύεται τὰς ἰδίας κρήνας Fr. I, 12.
- Καταρράπτω εἰς νεόδωρον βίβαν 9, 5, 3.
- Καταρρέω, τὰ χέδροπα αἰσθάνετα καταρρέει 8, 11, 3. ἢ τρέφωμος γῆ καταρρέει ὑπὸ τοῦ ὕδατος c. pl. 3, 20, 4. ἐξανθάνετα καταρρέει τὰ ὄσπρια c. pl. 4, 13, 3.
- Καταρρήγνυμι, ταύτην κατήρραξεν ἀληθῶς ἀφρόδον τὸ πνεῦμα Fr. V, 34. ubi κατήρραξεν scribendum: vulgata habebat κατέραξεν. Vide etiam ἐκρήγνυμι.
- Κατάρριζα, τὰ, καὶ κεφαλεβαρῆ 1, 16, 8.
- Κατάρρους, ὑπὸ κατάρρου κοπιᾶν Fr. VII, 4.
- Κατασάπτοντες τὴν γῆν c. pl. 5, 6, 2.
- Κατασκάπτω, κατασκάπτει ἐπὶ θάτερα τῆς ἀμπέλου 4, 13, 3. θάτερον μέρος 4, 13, 6.
- Κατασκευάζεσθαι πόλιν, quod mox dicitur οἰκίζειν, 5, 8, 2.
- Κατέσκηπεν ὡς ἐλελειπέντος τοῦ οἰκιστοῦ θερμοῦ c. pl. 6, 14, 11.
- Κατασκηρύνονται καὶ ἀποψύχονται c. pl. 4, 12, 9.
- Κατασπύσματα ἔχειν τὰς γλώττας 4, 11, 5.
- Κατασταμνίζω, οἶσος κατασταμνισμένος c. pl. 2, 18, 4.
- Κατάστασις ἄστρος 8, 8, 7. τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 5.
- Κατασχάζω, κατασχάζουσι τὰ

στολήν 2, 7, 6. ubi Edd. pr. cum codice Urbinato κατασχούσι: unde κατασχῶς fortasse scribendum cum Lobeckio ad Phrynichum p. 219. συνήκασχασθῆσα c. pl. 1, 17, 10. et 2, 14, 1.

Κατατέμνω, ὅλως κατατεμνόμενος εἰς ὄσος 6, 3, 5.

Κατατομή, διδάσκειται ταῖς κατατομαῖς 4, 8, 10.

Κατατροφομένης πατρὸς τῆς φέλης 6, 6, 10.

Καταύλησις 4, 11, 5.

Καταφάσκει, ὅταν δοκῇ καταφασθῆαι ἢ ἄμπλος 4, 13, 5. *nota.* καταφασκομένου τοῦ ἡλίου Fr. VI, 1, 11.

Καταφθίνω, ὅτε καταφθίνω 9, 15, 2. — θίνοντος τοῦ σώματος 9, 16, 5.

Καταφορά, ὅμα τῇ καταφορᾷ τοῦ ἡλίου Fr. V, 12.

Κατάχελος χρυσός καὶ ἄργυρος, opp. δ' ἐν τῇ καθάρσει, Fr. II, 46. ubi erat κατέχρυσος: *nota.*

Καταχασμώμενα χέδρωνα τεράμωνα c. pl. 4, 12, 11.

Κατάχρυσον χαλκόν erat Fr. II, 46.

Καταγωννύντες τὰς ἀντίδας διαφθείρουσι Fr. XIV, 5.

Καταπύχω, ὕδωρ κατέπυξε c. pl. 4, 12, 9.

Κατέδω, ἢ ἄμπλος ὑπὸ τῶν πτηνῶν κατέδεται c. pl. 5, 17, 7.

Κατεργάζομαι, κατεργάζονται τὸν ὄπον τοῦ αἰθέριου 6, 3, 2. ἔλλα ἢ ὅδ' κατεργασμένα c. pl. 5, 17, 2.

Κατεργασία, αἱ κατεργασίαι διαθλήνους καὶ αἱ τροφαί c. pl. 1, 16, 6. ubi 1, 16, 9. αἱ ἀργαῖαι ὀρροῦνται. ἐλαίου κατ. c. pl. 1, 19, 4. κατεργασίαι καὶ κοπήσεις c. pl. 2, 14, 3. — οἱ τῶν σπαργάνων 3, 20, 1. τὴν κατεργασίαν ἐποδιδόνα c. pl. 5, 9, 11. ἢ πατὶ καὶ ἢ ἄλλῃ διαφανεία *Ibidem.* πέψει τι καὶ κατεργασίᾳ 6, 6, 2. κατεργασίαν λαμβάνει καὶ πῖπιν 1, 12, 2.

Κατεργασμένη δύναμις c. pl. 1, 8, 4.

Κάτεργος ἢ χώρα γίγνεται c. pl. 5, 14, 5.

Καταθίω, πνῦμα τῇ ἄλμῃ καταθίει καὶ λυμάλνεται τὰ ἀνθρ. c. pl. 2, 7, 5.

Κατέγω, ὅταν ἐπομβρίαι κατασχῶσι πλείω χρόνον 3, 1, 5. c. pl. 1, 5, 1. ὅπου ἐν κατέχῃ ἢ ἱερὶ c. pl. 6, 17, 7. sed ibi κατάσχῃ scribendum.

Κατήνμα καὶ ἐπισκαπὴ Fr. V, 34. opp. προσήνμα.

Κατωχάλνιν τὴν συνθεστον δαμῆν Fr. 4, 47.

Κατωχίαι μάλλον ἐν τοῖς εἰρημένοις 8, 8, 8. — νοδὸς τῆς θιερμέτης c. pl. 6, 11, 7. ὥστερ κατωχνομένης τῆς ἀρχῆς Fr. III, 21. 71. sed 71. pr. κατωχίεται δ' καπνός Codices optimi ἐξισχύεται habent.

Κάτουβρος ἢ κατέξηρος ἄγαν ἀπρ. c. pl. 3, 22, 3. Fr. V, 14. 77 c. pl. 3, 12, 1.

Κατονομάζω, τὰ εἶδη οὐκ εἰ κατονόμασται Fr. 4, 2.

Κατόπιν, εὐθὺς κατόπιν de tempore 7, 13, 7.

Κατοπὸν e qua materia fiant Fr. II, 33.

Κατορύειν, πρὸς τὴν, 5, 7, 7.

Κατορύτω, ἔλλα, ὅσα κατορύττεται 5, 1, 2. ὁρὺς — ττομένη 5, 4, 3. πρὸς τὰ κατὰ γῆς — ττομένα 5, 7, 5. et 6.

Κατίτερος Fr. 4, 71. 3, 17. τῷ χαλκῷ κρηδαίς Fr. 20, 22.

Κάτω, τὰ κατώτατα c. pl. 5, 12, 5. νίκη κατώτατα Fr. V, 27.

Κατώρυγες καθεύμεναι c. pl. 5, 9, 11. *nota.*

Κατωρύλεις, μὴ — λεις πρὸς ἡμᾶς c. pl. 4, 11, 4. *nota.*

Καυδμός 4, 14, 11. τὸν καλούμενον κ. c. pl. 5, 12, 4.

Καυκαλῖς, olus agreste 7, 7, 1. *nota* p. 594. In Theophrasto caucalium grandifloram interpretatur Sprengel p. 67. ed. sec. in loco Nicandri Ther. 843. et 892. et Phasianae apud Athenaeum 9. p. 370. caucalium

platycarpon p. 101. in Dioscoride mauritanicam. Vocabulum graecum καύκος apud recentiores Graecos poculi vel lagenae genus significat, et πανκάλιον Alexander Aphrodisiensis nominavit: cui quid simile planta inter umbelliferas quaerenda habeat, alii dispiciant.

Καυλάς ὄπος silphii 6, 3, 2. 9, 1, 7.

Καυλός, ξύλα καὶ καυλοὶ σαρκώδεις ὀνόδες, συνῆς 1, 5, 3. ἴσαρκοι, ἰνωδεις *Ibidem*. τὸν τοῦ ἀνθους μόνον ἔχει νάρκισσος καὶ κρόκος 7, 13, 2. ὑπακείμενον τι πᾶσιν δ κ., ἐξ οὗ τὴν τροφήν λαμβάνει ὡς περὶ ἀχαιοῦ τινός c. pl. 4, 10, 3.

Καυλώδης, μικρὰ καὶ καυλώδη γίνεταί τὰ δένδρα c. pl. 3, 6, 9.

Καυματίας δ ἥλιος δύνει. Fr. VI, 1, 11. VI, 2, 1. VI, 4, 1.

Καύσησιν ὄζει. Fr. 4, 22. nota. ubi Codex Vat. καύσησαν ὄζει, unde καύσιν ἀν ὄζει scribendum censeo.

Καυσίμος, ταῦτοις καυσίμοις χροῖνται 4, 3, 2. ubi εἰς καύσιν erat. Strabo 16. p. 437. Λίπη ἀντὶ φρυγάνων καὶ τῆς ναυαγίας ὅλης χρησθῆναι κινωμένῃ.

Καυστός, ξύλα πολὺ καυστότερα Fr. III, 72.

Καυσώδης καὶ ξηρὰ γῆ c. pl. 3, 14, 3.

Καῖθαί τῆς Ἀκαδίας 4, 13, 2.

Κακρύδιον περιβάλλοντες c. pl. 5, 6, 3. nota. διεκδόν καὶ σωμαδόν *Ibidem*.

Κακρυφόρος, δ, ἦ 3, 5, 6. ubi κακρυφ. editum.

Κάκρος ἢ καλομένην quarum arborum, eius forma, natura et cetera 3, 5, 5. seq. ἢ ἐστὶ νύκτα φιλόρας ἐφ' ἑτέρου μίσχου 3, 10, 4. πτελίας 3, 14, 1. κορυμνὴ κακρῶν καλότης 3, 17, 3. τοῦ ἥρος δὲ τὴν ἔρη (ἢ δρεῖς) τὴν καλομένην κακρῶν 5, 1, 4.

Κάκρος, δ κακρός τῆς λεβαντιάδος τῆς κακρίμων 9, 11, 10. quae hinc κακρυφόρος 3, 5, 6. Κάκρος, hordenum totum, καρυμνισθεν διὰ ἐρησότητα c. pl. 4, 16, 2.

Κακρυφόρος, vide κακρυφοφόρος.

Κακρυώδης κορύνη 3, 12, 8. ὀφθαλμός 3, 17, 3.

Κατακίς erat c. pl. 7, 7, 2. ubi ἀρρίχους dedi.

Καυλώδης ἀπάνθη, eius radix qualis 4, 10, 6. nota p. 361. E radice caules multos emittere obiter dicitur. Scriptura Codicem παντῶνος habet.

Κακρυμυδὴν σπέρματα qualia? 1, 11, 3.

Κακρυμῆς, eius nexūs, et differentia a grano punici 1, 11, 6. c. pl. 5, 18, 4.

Κάκρος, δ, τὰ χέδροπα καὶ οἱ κάκροι 8, 9, 3. δ κ. ἐκρυφόριος καὶ ἀποδίδωσι τοὺς καυλοὺς ἐκρυφούς καὶ πολυγυῖς c. pl. 2, 12, 3. δ κ. πολυγυῖος καὶ βαθύρριος καὶ πολυκάλαμος c. pl. 4, 15, 1. ἢ κ. παρ. h. 1, 11, 2. sed Urbina δ κ. dat. et 4, 8, 10. τὴν κακρῶν pro τῇ κακρῶν. Panicum italicum interpretatur cum aliis Link in Actis Acad. Berolin. anni 1817. p. 137. qui in loco hist. 4, 4, 10, ubi δρεῖς dicitur ἀποκρίσθαι οὐκ εἰς σπέρμα, ἀλλ' ὅθεν φόβον, ὡς περὶ δ κακρῶς καὶ δ ἔλεμος, nomen κακρῶς ab aliena manu illatum censuit, quia panicum italicum minime in paniculum effundatur, Hesiodi Scutum v. 398. aestatis tempora calidissima signat, ita: ἥρος κακρῶσι περὶ γλόγας τελέδουσι, τοὺς τε θέρει ἀκαίρουσι, οἱ ἀμυρῆς ἀλλάττουσι. ubi γλόγας spicae videntur esse vel spicae similes, paniculae, et nasci eo tempore, quo aves variari incipiunt. Aliud tamen genus, panicum crux galli, quod hodie quoque Chineses et

referebantur; ibi intelligi suspicatur Lianius l. c.

Κερχώδη, τὰ, 8, 3, 3.

Κεδρον, mons Cretae 3, 3, 4.

Κεδρόνολις; eius hordeum male oleas Fr. 4, 4.

Κεδρίς, ἡ, frutex 1, 9, 4. κεδρίδος εὐωδία 1, 12, 1. ubi de succis: διαπερόουσι καὶ ταῖς εὐωδίας, εἰον ἀννήσαν, κεδρίδας. inter εὐωτόμους καρπὸς διὰ θρυμνότητά τινε nominatur: εἰον κεδρίδος καὶ τεκνύθου καὶ τῶν τοιούτων. Fructus ipse nunquam κεδρίς dicitur, ut in κεδρός monebitur. Supraest locus 1, 10, 6. ubi de foliis: ἀκανθώδες ἐκ τῶν ἄκρων τὸ πῆς πύλης καὶ πένος καὶ ἀδότης, ἔτε δὲ κεδρὸν καὶ κεδρίλας. ubi verosimilis est correctio κεδρίδος. Sequiores κεδρίαν pinus cedri liquorem dixerunt. Video tamen, Stackhousium κεδρίλα et κεδρίαν juniperum sabinae interpretari; sed in parte posteriore ad Sprengelii interpretationem transit.

Κέδρος, ἡ, aliqui geminam Lyciam et Phoeniciam, statuunt, alii simplicem, ut Idas, montis Troiani, incolae, quam similem ἀκνεύθῳ faciunt, a qua folio molliore distinguunt, et maiore altitudine 3, 12, 3. ubi omnino scriptura δοκεῖ δὲ καὶ ἀκνεύθῳ εἶναι: ἡ ἀκνεύθῳ restituenda videtur, ne structura verborum omnino sententia impedita laboret, quanquam cum Roberto Constantino et Dalecampio contra sentiat Bodaeus. Alii, inquit Theophrastus ibidem, utrumque genus κέδρον vocant, alterum tamen nomine αὐτοῦ ἐξέκκεδρον appellant. Utinamque ἐξέκκεδρος, πάλμωσκαλον, materia tortuosa, ita tamen, ut ἀκνεύθῳ μήτραν habeat, i. e. ligni interioris medullam laxiorem, quae facile patrescat in ambore cassa, cum cedri materiae sane tota corde (καρδίᾳ)

duro, firmo; tetro; odorato, nec obnoxio putredini constet. Sed de hoc loco postea seorsum videbimus. Sectio 4. addit fructum cedri rutilum (ξανθόν), myrti magnitudine, odoratum, suavem gustu, nigricantem vero similem cetera alteri, sed nigrum, austertum et quasi ingustabilem. Κέδρον ἔχει καὶ τὰ Θράκια ἐρη καὶ τὰ Φρύγια 4, 5, 2. ὑγρότης δαυροκίδης ἀκνεύθου, κεδρὸν 9, 1, 2. species nana κεδρὸν 3, 13, 7. quae videtur dici κεδρίς 1, 9, 4. ubi inter τὰ θαυρώδη nominatur: ἔστι γὰρ τι μικρόν, ὃ οὐ δαυροκίδος. Ita censuit etiam Sprengel p. 88. ed. sec. qui κεδρον iuniperum lyciam seu phoeniceam, ἐξέκκεδρον vero iuniperum oxycedrum interpretatur, cum in priore editio κεδρον cum iunipero oxycedro et ἀκνεύθῳ μεγάλη Dioscoridis 1, 103. comparasset. Hic scilicet non solum magnitudine distinguit utrumque genus, sed addit etiam: τοῦ μέντοι καρποῦ ὃ μὲν τις ἀπὸ καρπὸν ποικίλου (avellanae) εἰγεθος ἐκρίσκειται, ὃ δὲ καὶ αὐτοῦ ἴσος στρογγύλος τε καὶ εὐωδὴς καὶ γλυκὺς ἐν τῷ διαμασσάσθῃ καὶ ὑπόπικρος, ἀκνεύθῳ καλούμενος. ubi statim occurrit dubitatio de fructu ἀκνεύθῳ, de quo eadem fere praedicat Fragmentum Theophrasteum 4, 5. supra sub voce ἀκνεύθῳ positum, sed in historia fructus κεδρὸν magnitudinis myrti rutilus εὐωδὴς, [ἡδὺς] ἐκρίσθαι dicitur. Itaque verba quaedam aut in loco Dioscoridis aut Theophrasti a libris scriptoribus transposita videntur esse. Praeterea statuendum videtur, utriusque generis fructum ἀκνεύθῳ vocatum fuisse, ita ut, qui eum distinguere vellent, addito nomine πῆς ἀκνεύθῳ μεγάλῃς

ἡ μικρὰς αὐτὴς κέδρου opus habere. Nam κέδρις Theophrasto genus nannum aliquod, non fructus arboris dicitur. Sed obstat locus Dioscoridis I, 105. de pinu cedro: λέγεται δὲ καὶ ἄλλη κέδρος μικρὰ ἀκανθώδης ὡς περ ἄρκυνθος, καρπὸν φέρονσα μέγας μέρτου περιφερῇ — denique versus finem capituli addit: κεδρίδας δὲ καλοῦνται οἱ ἐξ αὐτῆς καρποί. Fructus magnitudo plane convenit cum notitia Theophrastea fructui κέδρου: unde suspicari licebit, huic fructui ceteras etiam notas addendas esse, quas alterum caput Dioscoridis fructui minori tribuit; quo facto plane Dioscorides redit in concordiam cum Theophrasto. Quod vero addit Dioscorides, fructum pinus cedri κεδρίδα dici, videtur confirmare suspicionem antea positam, fructum ἄρκυνθου et κέδρου congeneris uno vocabulo κεδρίδας significatum fuisse. Super sunt tamen in loco Theophrasti 3, 12, 3, aliae dubitationes nunquam fortasse ob defectum notitiarum explicandae: veluti de gemina cedro Lyciae et Phoeniceae, quam aliqui statuebant; de quibus aliunde nihil innotuit, nisi κεδρίδα Theophrasti huc referre malis. Eadem est dubitatio de ἄρκυνθῳ μεγάλη καὶ μικρὰ Dioscoridis, quae si cum iunipero communi compararetur procera et nana, quaeritur, num fructus proceras tantopere magnitudine, sapore et odore a nana discrepet. Translata quidem nomina Lyciae et Phoeniciae video a Linneo ad species aliquas iuniperi; sed temere id factum facile lectores agnoscent. Neque certius est, quod video alios existimasse, quod sequitur Celsius Hiero-

bot. I. p. 82., cedrum Phoenicium Theophrasti interpretantes pinum cedrum. Video tamen Stackhousium quoque in hanc opinionem transisse in Catalogo altero. Omnium gravissima dubitatio est de loco, ubi materies utriusque generis comparatur: καὶ ἐπετραμμένα ἔχοντα καὶ ἔλλαλλον δ' ἢ μὲν ἄρκυνθος ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν, καὶ ὕταν ποτῇ, ταχὺ σηπομένην, ἢ δὲ κέδρος τὸ πλείστον ἐκ κεδρίων καὶ ἀσπιδίς ἄρκυνθος κέδρια δ' ἄμφω καὶ ἢ μὲν (κεδρία) τῆς κέδρου σῶος, ἢ δὲ τῆς ἰτίρας οὐ. Ita enim Codices scripti omnes, ubi Haenkeius fecit ἄρκυνθος ἔχει δὲ μήτραν καὶ πυκνὴν, secutus quodammodo auctoritatem Roberti et Dalecampii, qui viderunt, deesse nomen aliquod; quo referatur μικρὰν καὶ πυκνὴν, cui opponatur sequens ἐκ κεδρίων τὸ πλείστον καὶ ἀσπιδίς. Gazae versio habet: vel potius iunipero parte epissaque materies. Itaque eandem Codicum scripturam expressit, sed materiam addidit, quae nusquam apparet, nec opposito ἐκ κεδρίων convenit. Itaque μήτραν addendum et ipse existimo, ea nempe notione, quam locus hist. 1, 2, 6. in libro Urbinate integritor explicat his verbis: μήτρα δὲ τὸ μετατὸ τοῦ ἔλλου — καλοῦσι. δὲ τινες τοῦτο κεδρίαν, οἱ δ' ἐπεκρίθη. Eius δὲ τὸ ἐντός τῆς μήτρας αὐτῆς κεδρίαν, οἱ δὲ μυελόν. Distinguit igitur μήτραν ἀκιδία scriptor is, a quo Theophrastus notitiam generum iuniperi transulsiat videtur: ἄρκυνθος extra κεδρίαν rubram μήτραν etiam habet, πυκνὴν quidem, molliorem tamen, quam κεδρία ipsa, et putredini obnoxia. Ἀσπιδίς postrema notitia et

δεδν, quam e Phasian libro quinto *περί φυνός* excerpit Athenaeus 3. p. 331. Schw. *καὶ γὰρ τὴν κίδρον φησὶν ἀκένδρος ἔχειν* *περί τὰ φύλλα*, quam Athenaeus ad citrum, Sprengelius autem p. 100. ed. sec. ad juniperum lybiam retulit. Equidem nescio, quomodo vir doctus apinas circa folia positas citro accommodare possit. Suspicor igitur, Phasian κίτρον scripsisse, aut, si κίδρον vocavit citrum, permutatio nominis κίτρον cum κίδρος antiquissimis temporibus iam facta ab ipsis Graecis esse videtur.

Κίδρος, ἡ, montibus quibusdam Ciliciae et Syriae peculiaris 3, 2, 6. *πιπτοκωντιόθαι τὴν κίδρον καὶ τὴν φοινικὴν* 9, 2, 3. ubi male Gaza *palmam* vertit. Syria et Phoenicia cedro ad triremes utitur 4, 5, 5, 7, 1. *θαυμαστὴ πικρὶ Συρίας* 5, 8, 1. Haec est pinus cedrus.

Κίτρα καλῶς πρὸς τὰ πνεύματα 8, 7, 6. *κισθαὶ καλῶς πρὸς τὰ πνεύματα* c. pl. 3, 23, 5.

Κίτοι quomodo cicuta ulantur 9, 16, 19. ubi male Xios editum: verum habet Urbinae liber. De vitio vulgatas monuit doctissimus Coray ad Strabonis locum 10. p. 327. de Cero: *προστίττεται δ' ὁ νόμος τῆς ὑπὲρ ἐξήκοντα κωνιάζεσθαι*, in Annot. T. IV. p. 231.

Κίτρω, κατα ἐπιτέμνουν καὶ κίτρω c. pl. 3, 23, 3. *λάχανα, καὶ καλοῦμένα καὶ κειρόμενα βελτίως καὶ εὐχλύστερα γίνονται* c. pl. 2, 15, 6. 3, 19, 2. *πρόσα, ῥάφανος, θρίδαξ, ἀνιμόν* c. pl. 2, 15, 6.

Κελυφάνθη σπέρματα τῶν λαχάνων c. pl. 1, 7, 2.

Κέλυφος ἐρεθίζον 4, 2, 2. *βαλάνου* 3, 8, 3. *καρπού* *ἐνδομυ* 3, 18, 13. 4, 2, 6. *κωδίας* *ἀντι* 4, 8, 11. *καρμυ*

οχλίνου ἔχοντος κελύφη ἐπέρου 4, 12, 3. *κέλυφος καὶ σάρκα ἔχον ἐπέρουθρον* 9, 20, 1. *προμύων κελύφη τὰ αἶμα* c. pl. 1, 4, 5. *τῇ κελύφῃ* 3, 8, 3. Ed. et Codices habent: *ποτα. κελύφεται* *δερματιοῖς* ἡ *εὐλώθει* c. pl. 4, 1, 2. *τῇ χιδροπα παχία τοῖς κελύφει* c. pl. 4, 2, 2. ἡ *τοῦ κελύφους παχύτης τοῦ κυάμου* c. pl. 4, 8, 2.

Κένος, διὰ κενῆς ῥέπειν *λίθον* Fr. VII, 13.

Κενταύριον in Eleensi agro et in montanis diversum 3, 3, 6. 4, 5, 1. *suocus eius amarus* 1, 12, 1. *cultura fit ὕδαρῆστερον* c. pl. 3, 1, 3. *κενταύριον* adniscetur *στρέγγη* *μανικῇ* 9, 11, 6. *κενταυρίου* est 7, 9, 4. *ἥτιον πικρὸν μὴ τελειοκαρπεῖ* c. pl. 6, 4, 3.

Κενταυρίς succo sanguineo 9, 1, 1. ubi *κεντηρία* erat. *χυλὸς αἱματώδης τῇ κενταυρίδι* *ρίζα* *πτεία καὶ πυκνὴ* durat annos decem et duodecim 9, 14, 1. *nota*. cum effoditur, triorchem cavere iubent 9, 8, 7.

Κεντέω, κεντηθείσης τῆς φλεβός 9, 13, 3.

Κεντηκώτερα φύλλα ἐλάτης 3, 9, 6.

Κεντηρίης, insectum, γένος ψήραν 2, 8, 2.

Κεντρίανος ὁ καλούμενος, piscis, Fr. XII, 9. *nota*.

Κεντρομυζήνη 3, 17, 4. *Dioscoridis* 4, 146. *μυζαίνη ἀγρία*, et, ut Codex aliquis habet, *μυζάκανθα*, *Ruscus aculeatus*. **Κέντρον**, τοῖς οἶνοις οἷον κ. ἐμποιοῦσι Fr. 4, 32. *κέντρα τὰ καλούμενα ἐν τοῖς μέθοις* 5, 2, 3.

Κίος, *Κελα μέλιτος* Fr. II, 52. *ἐν Κεῷ Ἀριστῆσιος θύσας τῷ Διὶ ἀνεκαλέσται* *τοὺς ἐτησίαις* Fr. V, 14.

Κεπρός, ὅποι ἀν. πέταται Fr. VI, 2, 3.

Κεραία, τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς

ιστὺς δὲ ἄλλας ποιοῦσιν 15, 1, 7. ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω τοῦ μηρός Fr. VI, 2, 2.

Κεράμιος, πρὸς τὰς κεραμίας κιλίκας 5, 3, 2.

Κεράμιον ὕδατος c. pl. 3, 4, 3. οἶνου Fr. 4, 51.

Κεραμὶς γῆ c. pl. 2, 4, 1. ἐν τῇ ψυχρᾷ καὶ πικρᾷ καὶ γλυ-
σχερᾷ καὶ ὥσπερ κεραμικῇ c. pl. 4, 12, 4.

Κέραμος, ὃ κ. κατὰ τὴν πρόωσιν ἐγγίνυται Fr. II, 10. τὸν κέρα-
μον μελαίνει τὸ πῦρ Fr. III, 39.

Κέρας, εἰ κέρας ἐκ τοῦ στήθους ἔσθ' c. pl. 5, 2, 1.

Κερασβόλος, κερασβόλον σπέρ-
μα ἀτίραμον γίνεσθαι c. pl. 4, 12, 13.

Κέραςος, descriptio 3, 13, 1
— 3. ὑγρότης δακρυώδης 9, 1,
2. οἰφολοιοὶ περιαιρούνται c. pl. 3, 18, 3. ubi κέρου erat.
Arcadius p. 76. σημειῶσαι τὸ
κερασὸς φυτόν ὁξυνόμενον, τὴν
δὲ πόλιν βαρύνουσι.

Κεράστις ὁ παλούμενος ficus
4, 14, 5. τίκεται ἐν τοῖς δέν-
δροις 5, 4, 5. 8, 10, 5. ἐν
τῇ ἐλαίᾳ γίνεται, καὶ εἰς τὴν
συνῆν ἐντίκεται c. pl. 5, 11,
5.

Κερατῆτις μήκων 9, 12, 3.

Κεραυνοβλήτης γίνονται 3, 8, 5.

Κερκίς, arbor fructu siliquoso
1, 11, 2. ubi erat κικίς. De-
scribitur κερκίς 3, 14, 2. quam
diversam a priore nunc fere
persuasum habeo, quanquam
in annotatione p. 230. 231.
eam cum priore componere
conatus sum. Populum tremu-
lam L. iam olim Bodeus com-
paravit. Video nunc, eam a
Sprengelio et Stackhousio
omissam aut cum cercide si-
liquastro confusam esse. Prior
nempe fructum ἐν λοβῷ ferre
dicta unoque in loco nomi-
nata comparatur cum cercide
siliquastro L.

Κερυνίαν, περὶ, ἐν Ἀχαΐᾳ vinum
singulare 9, 18, 11.

Κεραμία 1, 11; 2. 1, 14, 2. de-
scribitur 4, 2, 4.

Κεφάλαιον, ὡς ἐπὶ κεφαλαιῶν
εἰπεῖν c. pl. 6, 14, 6.

Κεφαλαιώγης, βαρὺ καὶ — γὰρ αἰ-
μα 8, 4, 6. μύρα Fr. 4, 42.

Κεφαλὴ τοῦ στυλίου 1, 8, 5.
ταῦ σχολίου 4, 12, 3. nota.
κεραμίων καὶ γητείων 4, 12,
3. κερύμνον Κρητικὸν κεφαλὴν
οὐκ ἔχει 7, 4, 19. σκιδρόδον;
πρήσου 7, 4, 11. μήκωνος 9,
8, 2. κεφαλὴν ὥσπερ γηθίου
9, 11, 6. ὕδαρ τὸ κατὰ κεφα-
λὴν idem quod αὐράνιον 4,
10, 7. c. pl. 6, 18, 10. nota.

Κεφαλοβαρῆ, τὰ, 1, 6, 8. 7, 2,
8.

Κεφαλόθλαστα, πρὸς τὰ, 9, 20,
4.

Κεφαλόρριζα, τὰ, 1, 14, 2. 7,
2, 1. c. pl. 1, 4, 1. ῥιζοφυῆ
τὰ κεφ. c. pl. 1, 8, 1. κε-
φαλόρριζα τὰ ἄνω λεπτὰ καὶ
ἀσθινα, τὰς ῥίζας μεγάλας
καὶ σφραγίδεις ἔχει c. pl. 6,
12, 1. ἰὸν μέλαν καὶ κρόκος 6,
20, 2. nota.

Κεφαλοτομῆν ο Theophrasti
libro περὶ εὐδαίμωνίας ex-
cerptum improbat Phrynichus
Lobeckii p. 341. et Antiattici-
sta Bekkeri p. 104.

Κεφαλώδης ῥίζα ἐλλειφόρου 9, 8,
4.

Κερκίς δρυὸς 1, 2. 2. μούρη;
μέλαινα, πικρῶδης, quando et
quomodo nascantur 3, 5, 2.
μικρὰ 3, 7, 4. ἡ μέλαινα παί-
σται 3, 7, 4. αἰς τὰ δέγματα
χρησίμια φερε ἡμερὶς 3, 8, 6.
ἡ μέλαινα, ἥ τὰ ἱερὰ βάπτουσι
Ibidem.

Κηλὰς, — αἶδες νεφέλαι Fr. VI, 2,
6. nota.

Κηλαστρον loca frigida, amat;
culturam renuit 1, 3, 6. αἰ-
φύλλον 1, 9, 3. 3, 5. mon-
tibus et campestribus commu-
nis arbor 3, 3, 1. κηλαστρός;
ἢ. bis, ubi erat κηλαστός.
Quando fructum maturat 3,
4, 5. ἡ κηλ. ἐπὶ τῶν ἀκρωτῶν καὶ
χειμεριωτάτων φύεται 4, 1, 3.

- lignum album του κηλίστρου 5, 6, 2. ligni usus quis? 5, 7, 7. Si Hesychii glossa sana est: Κηλίστραι, σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά, ἢ δένδρα. forma tertia κηλίστρα in usu fuisse videtur. Usus ligni fortasse fuit rusticus ad faciendas σκαφίδας. Sprengelii editio prior ligustrum vulgare, altera ilicem aquifolium interpretatur: celastrum Stackhouse. Bodaeus p. 537. cum Clusio et C. Bauhino rhamnum alaternum comparavit.
- Κηπευόμενα, τὰ 7, 5, 6. βρεχομένου καὶ κηπευομένου του τόπου c. pl. 4, 6, 7.
- Κηπουρός, οἱ κ. 7, 2, 5. 7, 5, 2. θύραις κηπουρικαῖς 7, 4, 5. sed liber Urbinas κηπουρικαῖς habet. Eadem scripturae varietas est in Synesii p. 85. in Petavii Codice et in Vratislaviensi.
- Κηρ, ἑκαυτοὶ τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κηρας ἢ ἀπὸ τῶν πνυμάτων c. pl. 5, 11, 4.
- Κηρίνθον, τὸ, inter flores aestivos 6, 8, 3. erat, ubi ex Athenaeo κέρνον scripsi: nota p. 534. Cerinthen asperam Sprengel et Stackhouse compararunt.
- Κηρίνθος τῆς Εὐβοίας 8, 11, 7.
- Κηρίον 3, 12, 8.
- Κηρίωδες ἄνθος cerasi 3, 13, 3. sambuci 3, 13, 6.
- Κηρήν 2, 8, 2.
- Κηρσιὸς et Μίλας fluvii coniuncti non miscent aquas c. pl. 5, 5, 2. μεταξὺ Κηρσιοῦ καὶ Μίλανος 4, 11, 8. ἐμβολὴ του Κηρσιοῦ 4, 11, 8.
- Κιβώτιον, εἰς κ. κλείουσιν Fr. 4, 69. e ligas phylaras κιβώτια 5, 7, 5. παραπολλήματα κιβωτίους 5, 7, 6.
- Κιβωτίων Fr. V, 32.
- Κιβόρον (περὶ) τῆς Θιτταλίας μάλιστ' ἐπηξές ἐστιν c. pl. 5, 14, 4.
- Κίσις, arbor aliquotio fructu, erat 1, 17, 2: 9, 7, 8. ubi κερκίς dedi. Deinde multis in locis erat pro κηκίς positum.
- Κιλιαία, ἐν, punica mala ἀνύκηνα 2, 2, 7. semen transferunt ἐκ Κιλιαίας εἰς Καππαδοκίαν 8, 2, 9. causa mutati saporis in puniciis c. pl. 6, 16, 7. γῆ τις, ἣ ἔσται καὶ γίνεται γλίσχρα Fr. II, 49.
- Κιμωλία γῆ Fr. II, 62. Pictores non utuntur, ut nec Samia, propter pinguedinem, quam habent, ut de Cimolia testatur Dioscorides. Hinc ῥάκη πιαυόμενα Κιμωλίᾳ ὕδατι διαλύσειν imponit Paulus Aeg. 2, 46. dorso et thoraci contra sudores in somno.
- Κινάμων, — μου δύο δραχμαί Fr. 4, 17. nominatur 4, 4, 14. 9, 4, 2. describitur 9, 5, 1. seqq. Hesychius: ἡδυαβδον, κινάμων.
- Κίνδυνος, οὐ κίνδυνος ὥστε σαπῆναι c. pl. 2, 17, 7. κινδ. γουῆσαι c. pl. 3, 5, 5. μὴ ἀποξηρανθῇ c. pl. 3, 11, 6.
- Κινίω, μὴ κινεῖσθαι πρότερον μῆτε σπέρμα μῆδεν μῆτε φυτὸν, ἀλλὰ κατὰ τὴν οἰκίαν θῆναι c. pl. 4, 11, 10. κινηθέντος τινός καὶ διαφθαρέντος 6, 7, 7.
- Κιννάβαρι αὐτοφύες καὶ κατ' ἐργασίαν ubi? Fr. II, 58.
- Κιρκάιον τὸ καλούμενον, ἄκρα ὑψηλὴ, olim insula, magnitudine 80 stadiorum, fluvio aggregata terra continenti iungitur 5, 8, 3.
- Κίρκη olim Circaeum habitasse dicitur 5, 8, 3. ἐν τῇ Λατίρῃ εἶναι φασί 9, 15, 1.
- Κίς, οἱ μὲν πυροὶ καὶ αἱ κηκταὶ τοῦς κίας creant c. pl. 4, 15, 4.
- Κισσηροῦδες λιθάριον 3, 7, 5.
- Κίσθος 6, 1, 4. ubi κισθός erat? nota. γένος ἄρβυ καὶ θῆλυ 6, 1, 2. nota.
- Κίσσηρις, ἡριδός Fr. II, 22. vini fervorem compescit dolio immita 2, 17, 5. bibendi causa.

aliis pumicis farinam praesentibus Plinius 14. c. 22. ἐν Μήλῳ ἐν ἄλλῳ τινὶ λίθῳ γίνεται Fr. II, 14. ἐν κατακαύσεως δοκαί τισι γίνεσθαι, κλήν τῆς ἐκ τοῦ ἄρρου τῆς θαλάττης συνισταμένης 19. βαρὺα καὶ πυκνὴ πολυτιμότερα ubi? 22.

Κωσσηρῶνται ἡ διάβαρος λίθος Fr. II, 20.

Κισσός vel κιστός, δ, θαμνώδης, arborescit 1, 3, 2. flos fructui quomodo insidet 1, 13, 4. πολυειδής 3, 18, 6. seqq. τρία γένη τὰ μέγιστα, δ μέλας, τὸ λευκός, ἡ εἰς, quomodo differant Ibidem. in India non nascitur 4, 4, 1. τοῦ λευκοῦ κιστοῦ δ καρπός πρὸς τὸ μὴ γόνιμον εἶναι τὸ σπέρμα 9, 18, 3. ὅλος ἐμβρυνός ἐστι καὶ εἰς-δυόμενος εἰς αὐτὰ τὰ δένδρα, καὶ ἐν τῇ γῇ κρυπτόμενος φύεται καὶ πηγνύμενος c. pl. 1, 4, 3. Hinc Hippocrates de natura ossium p. 62. ἐς τὸν νεο-ταῖον μυελὸν ἔγκισσιύεται, i. e. interprete Hesychio, ἐμφύεται, πλένεται. Naturam hederæ calidam Menestor arguebat inde, quod alebat, ἐπὶ τοῦ-του οὐδὲ τὴν χιόνα ἐπιμένει· ἐπὶ δὲ σχολίων εἶναι διὰ τὸ τὴν ἀντεριώτην θερμὴν οὖσαν διαστρέφειν c. pl. 1, 21, 6. κιστός ἐν ἐλάφου κέρασιν ὥπται c. pl. 2, 17, 4. τοῦ κιστοῦ τὸ ἄνθος ξανθόν, δ καρπός μέλας Fr. 20, 37. Innocentiam hederæ inprimis arbores laevi cortice nec rugoso amplexas demonstrare conatus est Britannus Repton, qui radiculis caulinis clavicularum officium assignare maluit, Transactions of the Linnean Society Vol. XI, Part. I. p. 27. seqq.

Κισσός, ἐν Κισσῷ baculi fiebant ὁ virgīs myrti c. pl. 6, 18, 9. sed ibi Κισσῶν liber Urbinas habet.

Κιστὴ ὁ cortice tiliæ et cerasi 3, 10, 4, 3, 13, 1. 5, 7, 5.

Κρίβαντα, τὰ, lotus in Arabia 9, 4, 2.

Κίττα κατορύττει θησαυρίζου-νη τὰς βαλάνους c. pl. 2, 17, 8.

Κιχώριον, τὸ, scriptura in libris scriptis variatur: κιχώριον sæpiissime Urbinas quoque præbet, veluti statim in primo loco 1, 10, 7. ubi inter λάχανα nominatur, quibus folia statim ὁ radice prodeunt et caulibus sine foliis, et quidem inter bulbosa genera προμνύου, σκορδόδου, ἀσφοδέλου, σκίλλης, βολβοῦ, σισυριγγίου καὶ ὅλων τῶν βολβωδῶν. ubi alii κρόκου scriptum maluerunt. Cf. nota p. 68. Scripturam κιχώρια habet Nicander Alexiph. 429. κιχώρια Pollux 6, 62. ἀγρία λάχανα interpretatur, ut κιχώρια Hesychii, sed Codices Pollucis optimi κιχώρια habent. Photius κιχώρια ex Aristophane laudavit, ubi κιχώρια fuisse videtur. Inter λάχανα ἀρούρεα nominatur κιχώρη 7, 7, 1. ubi Urbinas κιχώρη habet, ut paulo post τὰ κιχώριον et κιχώρια. Sed 7, 7, 3. ἡ βλάστησις μετὰ πλειάδα, καθάπερ καὶ κιχώριον καὶ σχεδὸν τῶν ἄλλων τῶν κιχώριων, solum κιχώριον Urbinas habet. ὅμα τῶ ἤρι καὶ ἐκκαυλεῖ καὶ ἀνθεῖ, καθάπερ τὸ κιχώριον καὶ τὰ κιχώριον Ibidem. ἐπιγαυδφύλλον καὶ ἐκκαυδφύλλον τὸ κιχώριον· ἐπὶ γὰρ τῶν καυλῶν ὅμα τὰς ἐκφύεται ταῖς ἀκρμονικαῖς ἐκφύεται καὶ ἄνθος 7, 8, 3. κατὰ μέρος, διὰ καὶ πολλὸν χρόνον ἀνθεῖ — τὸ κιχώριον 7, 9, 2. ubi Urb. κιχώριον habet. τὸ κατὰ μέρος ἀνθεύοντων ἐπιτί-νεται τὰς ἀκμῆς — τὸ κιχώριον 7, 10, 3. δ κατὰ τὸ κιχώριον μέγας καὶ ἀποφύου· ἔχει πολλὰς, ἐπὶ δὲ γλοιοφύς καὶ δυσδιαίρετος· διὰ καὶ δι-σμοχρῶνται· παραβλαστηγὸν δὲ καὶ τῇ εἰρῇ, καὶ ἄλλος πα-

αράβιζον, διό και δυσωλίσθρον·
 εταν γὰρ ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὴν ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνει γενέσεως. — παρὰ τὸ αἰ μέρος ἄλλο και ἄλλο και τοῦτο ἀρχὴ τοῦ μετοπάρχου, σκληροῦ δοκοῦντος εἶναι τοῦ παυλοῦ· φέροι δὲ και λοβόν, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα περὶ τὰ ἄκρα τῶν παυλῶν 7, 11, 3. quae postrema nota minime convenit cichorio intybo L. quod comparavit Sprengel, ut in annotatione p. 619. menit. In editione altera intybum comparat cum *κικωρίω ἀγρίω*, endiviam cum cichorio simpliciter vocato. Scilicet *μήλων φοιᾶς* similis (*παρομοία*) dicitur *κικωρίω τῷ ἀγρίω* 9, 12, 4. ubi *κικωρίω* Urbiana habet. ὁ *κορωνόπους* παρὰ τὰ *κικωρία* sensu dubio est c. pl. 2, 5, 4. acnitum φύλλον *κικωριώδες* ἔχει 9, 16, 4. Mirabar cichorii nomen et genus a Dioscoride omissum, qui pro eo *εὐρίδα κηκευτήν* et *ἀγρίαν* nominat 2, 160. eamque ab aliis *κικωρίον*, ut sequens ibi genus *χορδὴ ἄλλη* vel *κορδὴ ἄλλη*, vocatam esse monet: et seria utramque Dioscoridis cum cichorio intybo et endivia comparavit Sprengel. Videtur igitur Atticis peculiare nomen *κικωρίου* vel *κικωρίου* fuisse. Nomen alterum *σέρις*, si vere pertinet ad idem genus, fortasse ab usu eius ad vincendum derivatum fuit. Hesychius enim *σέρις* *ζωστής* et *εὐρίδα* interpretatur. Plinius 19. c. 8. s. 39. Est et erraticum intybum, quod in Aegypto cichorium vocant. Idem 20. c. 10. s. 29. de intybo: In Aegypto cichorium vocant, quod silvestre sit, sativum autem serin, quod est minus et venosius. Satis hinc arguere licet, nomen peregrinum Athenis e commercio cum Aegyptiis haecisse, et plantas, nisi congeneres, certe

cognatas cichorium et serin esse.

Κικωριώδη δσα, quare dicantur 7, 7, 1. nota p. 593. 7, 11, 3. φύλλον *κικωριώδες* 9, 16, 4.

Κλάδος diversus ab *ἀκρίων* 1, 1, 9. πολυζότεροι *κλάδοι* 1, 8, 5.

Κλάσεις τῶν ἀμπέλων c. pl. 2, 14, 4. 3, 14, 1. et 3, 7, 5. ubi *βλαστήσαι* editum.

Κλάω, *κλωμένων* ἢ *καρφολογούμενων* c. pl. 1, 15, 1. nota.

Κλειδῆμος 3, 1, 4. c. pl. 1, 10, 9. de tempore sationis c. pl. 3, 23, 1. et 2. de vitis morbo 5, 9, 10. de sensu Fr. 1, 38. De universa natura scripsisse videtur. Aristoteles enim Meteorol. 2, 9. sententiam eius de fulguris coruscatione refert.

Κλειτορίαν, περὶ τὴν 9, 15, 6.

Κλειδοτρυγίος Τενέδιος astronomus Fr. VI, 1, 4. In loco Hygini Astron. 2, 13. scripturam *Teneius* Codicum 3 Vltii et praestantissimi Dresdensis locus Scylacis reprobatur.

Κλειψόρα, τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλ. Fr. IX, 26.

Κλῆθρα locis humidis et siccis communis 1, 4, 3. montana et campestris 3, 3, 1. *κῆρυμς* και *ἀνύρκος*, utraque tamen floret 3, 3, 6. describitur 3, 14, 3. Hodie alnus glutinosa *κλῆθρα* et *σικλῆθρα* audit, teste Sibthorpico.

Κλήμα, ἀμπέλως ἀπὸ κλήματος φέσται 2, 1, 3. τὰ ἄκρα τῶν δένδρων *κλήμα* και *κράδη* c. pl. 1, 3, 1. *κλήματα*, *κράδα* και *χάρακς* c. pl. 1, 12, 9. *κλήμα* τὸ ἔξον c. pl. 3, 14, 4. idem τὸ περιειληφὸς c. pl. 3, 14, 5. i. e. figulum oppositum medullae, proprium viti vocabulum *κλήμα*, ut ficut *κράδη*, c. pl. 5, 1, 3. *ἐνίοτε* φέσται *κλήμα* ἐκ τοῦ *στειλέχους* 5, 2, 2. *κλήματα* συντιθέμενων μὴ

δρομίων φέρει ἐκείτην τῶν
μερῶν τὸν οἰκτιὸν καρπὸν 5,
3, 4.

Κλημάτια ἀφῆται 9, 11, 9.

Κληματίδας ὑποτίθενται c. pl. 3,
4, 3.

Κληματονμένη ἄμπλος c. pl. 2,
10, 3. nota.

Κλινάρια τὰ ἐνδιδόντα 5, 6, 4.

Κλινονήλια 3, 10, 1. 5, 7, 6.

Κλινδοροχος 3, 11, 1. nota.

Κλῖνω, φύλλα κεκλιμένα μᾶλλον
3, 9, 2. βαθία καὶ κεκλιμένα
3, 9, 4. ὡς ἂν κλῖνη κάλλιστα
δ' καρπὸς Fr. VI, 4, 6.

Κλισμὸς pro ἔγκλισις est Fr.
20, 8. nota.

Κλύμενον, τὸ καλούμενον, quo-
modo colligatur 9, 8, 5. fru-
ctus in potu sumtus continuo
ἀγορεύει ποιῶ 9, 18, 6. clyme-
no πρὸς τοὺς σπλήνας utuntur
9, 18, 7. Calendulam officina-
lem cum Fabio Columna
Phytobasani p. 52. statuit G.
W. E. Panzer Observ. botan-
nic. p. 28.

Κλῶν inter vocabula, quibus τὰ
εὐχατεύοντα τῶν δένδρων ap-
pellantur c. pl. 5, 1, 3. hist.
1, 1, 8. τείνονται οἱ κλῶνες,
πρὸς οἷς ῥᾶγος 5, 17, 6.

Κλωνίον 3, 13, 5. τῶν νέων 3,
18, 5. 9, 16, 1. ubi statim
κλωσὶν sequitur.

Κναφὺς, οἱ κναφεῖς ἐμπάττουσι
τῆς γύψου εἰς τὰ ἱμάτια Fr.
II, 67.

Κνέωρος τῶν φρυγανικῶν, folia
carnosa ἐν στενγγυλότητι ha-
bet 1, 10, 4. λευκὸς καὶ μέλας
describitur 6, 2, 2. κνέωρος
est 6, 1, 4. Folium teres car-
nosum pertinere ad genus
nigrum, docet locus 6, 2, 2.
ubi est οἶον ἢ μυρική σαρκῶ-
δες: albi enim folium dicitur
διερματῶδες πρόμητες, quodam-
modo δμοιοῦσχημον τῇ ἐλαίᾳ.
Sprengel album et odorum ge-
nus interpretatur Daphnen
Gnidium L. et comparare iu-
bet fragmentum Rufi in Mat-
thiae Collectione R. 21. 33.

nigrum vero Daphnen dictam
a Gouano descriptam Illustrat.
p. 27. et pictam in Tab. XVII.
f. 1. cuius folia linearia, in
summa parte latiore vix li-
neam lata, quatuor longa, a-
tis bene conveniunt, sed mi-
nime flos ex albido sulphu-
reus. Ad Gnidium retulit etiam
Θυμελαίαν Dioscoridis 4, 173.
quae flores quidem albos, sed
folia chamaeae similia, sed
λεπρότερα ὑπόγλωσχα habet.
In Rufi fragmento nihil est,
quod huc pertineat, nisi for-
tasse p. 33. quod legitur: τὸ
δ' ἄλλο κνέωρον, ὃ καὶ Ἀθη-
ναῖοι χρῶνται (ἐν τοῖς) μυστη-
ρίοις, οὐδὲν μὲν τοῦτ' ἔστιν
οὐτὰ τὸν καρπὸν, δύναται δὲ
ἡσυχῇ μάλίσσιν. Stackhouse
Daphnen cneorum comparavit:
sed coccum Cnidium seorsim
breviter descriptum 9, 20, 2.
ad capaicum frutescens retulit,
adeoque ausus est verba de
pipere nigro, σπερματῖα μη-
νικά ἔχον, transposita attribuere
cneoro vel cocco Cnidio, quem
e thymelaea, interdum etiam
e chamaeae sumtum Dioscori-
des diserte testatur.

Κνήκος, saepe κνίκος in libris
editis et scriptis legitur, se-
mina conferta et iis superim-
positos flores singulis gerit 1,
13, 3. φυλλάκανθος 6, 1, 3.
κνανώδης 6, 4, 3. i. e. capi-
tulo seminali rotundo. σπέρμα
ὀσπιδες, καθάπερ κνήκος καὶ
τὰλλα τὰ κνηκώδη c. pl. 5, 18,
4. ἐν πυρήνι μόνον ἢ πυρήνι-
δει γε καὶ ὡς περ ἔφη, καθά-
περ τὰ κνηκώδη καὶ κνηκώ-
μιδώδη 1, 11, 3. κνηκώδης
σπέρμα ῥόδου 6, 6, 6. inter
semina sicca et odore plane
carentia, quorum odor man-
ducatorum demum percipitur,
cum lente nominatur c. pl. 6,
11, 3. πολύκανυλος καὶ ἀποφύ-
σεις ἔχει 6, 4, 4. sed Urbani-
tis Codicis supplementum ver-
ba ista aeano attribuit, et cai-

tam collocat inter *μόνδραυλα*, quae nullas habent *ἀποφύσεις*; quam scripturam confirmat versio Pliniana apposita in Annotatione p. 488. qui *ἀκανον* cardium interpretatus est. Cultus et silvestris describuntur, et silvestris quidem duae species 6, 4, 5. Sprengel speciem *εὐθραυλοτέρα* carthamum tinctorium, alteram *μαλακωτέρα* carthamum mitissimum interpretatur. Sed in altera editione *δασύαν* speciem alteram vocatam comparat cum carthamo lanato. Dioscoridem 4, 190. omisit. Britannus Stackhouse *ἡμερον* ad carthamum tinctorium, *δασύαν* ad cardium mollem, *εὐθραυλον* ad carthamum arborescentem retulit, *χάλκιον* etiam iuxta nominatam a Theophrasto ad genus *ενί* retulit. Plinii versionem loci 6, 4, 5. apposui in Annbt. p. 489. Quae species *εὐθραυλότερα* videtur esse eadem, quae sect. 4. inter *μόνδραυλα* *ἀποφύσεις* *μη ἔχοντα* refertur: altera, quae *καυλούς* *σοκώδεις* habet, diversa videtur, fortasse eadem, quam Dioscorides 4, 190. *καυλούς* *πηχναλούς* habere ait.

Κνήμη, *κνήμας* *ἔχει πυκνὰς* 9, 13, 5. de plantis.

Κνημοπαχὺς 9, 4, 3. c. pl. 3, 4, 3.

Κνημώδης ἐρεθισμός Fr. IX, 16.

Κνίδιος κόκκος 9, 20, 2. Vide *Κνίωρος*.

Κνίδος, *περὶ Κνίδον καὶ Ρόδον* *λίψ ἄνεμος μάλιστα ἰσχυρὸς* Fr. V, 51.

Κνίω, *ἐν οἴνῳ κνίσαντα* 9, 13, 3. *κνισθεῖσα* 19, 20, 4.

Κνίπες 2, 8, 3. nascuntur in quereu et fucco 4, 14, 10. Aristophan. *Avium* versu 591. *εἰθ' οἱ κνίπες καὶ ψῆγες δεῖ τὰς συνᾶς οὐ κατέδονται, ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μὲν κελῶν.* c. pl. 6, Theophr. *oper. T. V.*

5, 3: *οἱ κνίπες προῦφιλέσται τοῖς γλυκεῖ.*

Κόγχη, *ὅσον κόγχην* 9, 6, 2.

Κοιλίαν 5, 4, 5.

Κοιλὰς νεφελή Fr. VI, 4, 2.

Κοιλία, *πρὸς τὰς κοιλίας χροῦνται οἱ ἱατροὶ* 7, 4, 4. *ἡ κοιλία τῆς τοῦ νοσήματος* Fr. III, 45. *ἡ κ. τῶν μασχαλῶν* Fr. IX, 9.

Κοιλότης, *ἴδιαι κοιλότητες* *oleae* et *oleastri* 1, 8, 6.

Κοιλόφυλλος 1, 10, 8.

Κοιλόμυχος 3, 7, 4. ubi *κοιλόμυχος* erat.

Κοινός, *ὑπὲρ ἀπάντων τούτων εἰπεῖν κοινότερον τε καὶ καθόλου μᾶλλον ἔστι* c. pl. 6, 3, 3. *ὡς γε καθόλου καὶ κοινῶς εἰπεῖν* 6, 5, 6.

Κοινῶ, *οὐδὲν ἄλλο ἢ τῆς συμφύσεως κοινωθείσης* c. pl. 5, 5, 3. ubi *Urbinas* liber *κοινωθῶν* habet.

Κόξ, *δ*, *ἐνία δὲ καὶ καλαμῶφυλλα, καθάπερ φοίνιξ καὶ δ* *κόξ* 1, 10, 5. de generibus palmarum: *ἄλλο δὲ τι γένος εἶναι, ὃ φρεῖ γίνεσθαι πλείονα περὶ τὴν Λιβύην, ὃ καλοῦσι κόξας* 2, 6, 10. *εἰ* 11. fruticosus, non simplici caudice, truncisque saepe connatis, ramis brevibus, laevibus, fructu forma, mole et succo differente, quem triennio maturat, quemque incoctae in panem vertunt. Scriptura ibi vulgata *κόξας* habebat, nec libri scripti discrepant: causam mutatae dixi in Annotatione p. 123. — 125. Hesychius *κόξας* palmam Aethiopicam memorans vitia inde opera (*πλεγματὰ σκευῆς* φορμῶς) texti narrat. Igitur viri docti conjectura non improbabili *τὰ κόξια πλεγματὰ Αἰγυπτιακά* Strabonis 17. p. 632. mutant in *κόξια*, praesente Casaubono. Salmasius *νοῦκιν* maluit, Theophrastum h. pl. 4, 2, 7. anctorem emendationis nomi-

nans. Sed hic arborem δένδρον κοκκιοφόρον nominat, unde nomen fructui non foliis, κοῦκι fuisse arguitur. *Κόκκυνα* vulgata scriptura plane absurda est. Panes Aegyptios, ἀπὸ τοῦ γένους κοιλίας στατικόν, Strabo l. c. nominat, κίκκεις scribendos, et ad hoc palmae genus pertinere suspicatus est *Coray* T. IV. p. 354. Sprengelin in altera editione Historiae p. 89. de genere κόκκι vocato posuit suspicionem, arborem cocos nuciferam intelligi. Quod si loco utroque genus idem intelligi debet, neutram viri docti coniecturam probare equidem possum.

Κοκκοβαφής 3, 7, 5.

Κόκκος ὁ φοινικοῦς τῆς vel τοῦ πρίνου 3, 7, 2, 3, 16, 1. ἐρυθρότερον κόκκου 9, 11, 5.

Τριθυμάλειον ὁ παράλιος καλούμενος κόκκος 9, 11, 7. *nota*.

Κόκκος ὁ Κνίδιος, descriptio et usus 9, 20, 2. *nota*.

Κόκκος τῆς ῥόας 2, 2, 5. et 7. et saepius.

Κόκκος, ἡ πρῖνος τὸν κόκκον τὸν φοινικοῦν φέρει 3, 7, 3. ἄμμος λαμπυρίζουσα. ὥστερ ὁ κόκκος *Fr. II*, 58. *nota*. Hodie in Peloponneso πρινόκοκκι vocari testatur *Sibthorp* apud *Walpole* p. 148.

Κοκκυγία 3, 16, 6. ubi κοκκυγία erat: *nota*. Rhoon cotinum L. interpretantur, cuius ligno hodie colorem flammis tingunt in Graecia χρυσόφυλον vocantes, teste *Sibthorp* apud *Walpole* p. 148.

Κοκκυμηλία, ἡ, prunus, qualis fructus 1, 11, 1. inter semen interest σπέρμα καὶ πυρήν, ut in olea: τὸ ἄνθος φύλλαδες 1, 13, 1. οἱ χυλοὶ ὀσμῆς, οἷον οἱ τῶν κοκκυμηλίων, ubi libri omnes κοκκυμηλίων habent, ut in *Athenaeo* 2. p. 192. *Schw.* Inter μακρόφρα est 1, 3, 3. ἐπιπολαιότατον (i. e. ἐπιπο-

λαιόφρατατα) δὲ θραύσιμος καὶ κοκκυμηλία καὶ σποδιάς· αὕτη δ' ἐστὶν ὥστερ ἀγρία κοκκυμηλία. *Cypria* ficus fructum gerit ἡλικιον κοκκυμηλίων 4, 2, 3. *Perseae* fructus nucleum intus habet (πάρων) ὥστερ τὸ κοκκυμηλίων 4, 2, 5. In ficu *Cypria* *Plinius* sorbum comparavit, in perseae pruno comparationem omisit. ἐκ σπέρματος καὶ ἰνὸς ὁ τῶν κοκκυμηλίων καὶ σικύων (παρῆς) 1, 10, 10. ubi κοκκυμηλίων expectabam, quamvis *Pollux* 1. a. 232. *Comicos Atticos* mediae comocidae κοκκυμηλίων genere masculo dixisse annotaverit. *Πρόμνης* gummin memorat 9, 1, 2. ubi vulgabatur πρόμνης. *Galenus* de *Simplic.* med. libro 7. prunum agrestem in Asia προῦμνον vocari refert, quod nomen frequentarunt *Paulus Aegineta*, *Aetius* et *Alexander Trallianus* pariter ac *Romani*. Quae sequuntur nomina atque interpretationes a Grammaticis traditae, sunt incertae et dubitationis multum habent. *Isidorus Etymol.* 17, 7. *Coccymela*, quam Latini ob colorem prunum vocant, alii a multitudine enixi fructus enixam appellant: cuius generis *Damascena* melior. De colore pruni aliunde non constat, praeterquam suspicari licet aliquid e loco *Alexidis* comici apud *Athenaeum* 2. p. 190., ubi frons hominis alicuius dicitur esse, qualis κοκκυμηλίων πεπόνων στυγίς. Praeterea coronam κοκκυμηλίων memorat ibidem *Hipponax* poeta, quam addita voce κυλιστῶ distinguunt *Alexis* ibidem. Sed harum coronarum formam plane ignoramus. *Hesychius* cum Grammaticis apud *Athenaeum* 15. p. 473. *Schw.* μεγάλως, ἀδρούς, *Casaubonus* cum *Eustathio* rotatiles interpretatur. *Hesychius* de hoc genere ha-

bet nomina sequentia: *Κυνόμαλα*, τὰ κοκκύμηλα. *Μολιόβους*, τὰ κοκκύμηλα. *Ὀξύμαλα*, τὰ κοκκύμηλα. *Diphilus Siphnius Athenaei* 3. p. 324. Schw. *Τὰ Περσικά λεγόμενα μῆλα*, ἐπὶ τινῶν δὲ Περσικά κοκκύμηλα, μέσως ἐστὶν εὐχyla, θρηπτικώτερα δὲ τῶν μῆλων. *Aristophanes Grammaticus ibidem* p. 325. *Laeones* ait τὰ κοκκύμηλα vocare *ὀξύμαλα Περσικά*, ἃ τινες ἄδρνα. Sed *He-sychius*: Ἄδρνα — Σικελοὶ ἄδρνα λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀπρόδρνα. Idem: Ἀμάδρνα, κοκκύμηλα, Σικυνώσιαι. In qua postrema glossa vitium inesse suspiceris e loco *Athenaei* 2. p. 191. Schw. *Σέλευκος* δὲ ἐν *Γλώσσαις βρύβυλά φησιν*, ἥλα, κοκκύμηλα, μάδρνα τὰ αὐτὰ εἶναι. τὰ μὲν μάδρνα οἷον μαλόδρνα — ἥλα δὲ οἷον μῆλα, ὡς *Ἀθημαῖος* δ' *Ἰζών* λέγει ἐν *Ἑτυμολογίᾳ*. Pruna Persica cum *Diphilo* memoravit quoque *Plinius* 15. c. 13. sect. 12. *Κοκκύμηλα* dicta equidem non dubito fuisse a flore aut fructu potius maturo. Unus superest locus *Theophrasti* h. pl. 1, 13, 3. de situ et ortu floris: σχεδὸν δὲ καὶ τὰ πολλὰ τῶν δένδρων ἐν μέσῳ τὸ περικάρπιον ἔχει, τάχα δὲ καὶ ἐν' αὐτοῦ τοῦ περικάρπιου, καθάπερ ῥόδα, μῆλεα, ἄπιος, κοκκνυμῆλεα, μυρρίνος καὶ τῶν γε φρυγανικῶν φιδωνιά. quem miror omissum a *Bodaeo*, qui p. 316. seqq. copiosissime, sed minus accurate, historiam κοκκνυμῆλεως et prunorum enarravit. Quis enim florem in summo malo pruni vidit ut in umbilico mali et piri persistentem? *Bodaei* dubitationem equidem non curo: is enim aegyptiae κοκκνυμῆλεως notitiam cum graeca confudit. *Sprengelius* tamen κοκκνυμῆλεων prunum domesticam,

ἐποδιῶδα prunum insititiam interpretatus est p. 92., omis-sa προύμνη. Eandem interpretationem repetiit, omis-sa item προύμνη, in altera editione p. 73. *Geoponicorum* compiler X, 73, 2. nomen κοκκύμαλα interpretatur usitatore sui temporis *Δαμασκηνῶ*, isque usus aetate *Galenii* iam invaluit, uti docent loca a *Niclasio* p. 749. 750. apposita. *Suidas* vero εἶδος ὀπωρῶν τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερβικονα. Praecoqua igitur sive Armeniaca mala interpretatur. Denique tacere non licet locum *Theophrasti* h. pl. 3, 16. Ὅμοιον δ' ἐστὶ τοῦτοις (andrachnae et domaro) τὸ φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκνυμῆλεως. τὸ δὲ δένδρον μικρόν· ἴδιον δ' ἔχει τὸ ἐκπαπτοῦσθαι τὸν καρπὸν. ubi e *Plinio* cum viris doctis κοκκνυέας scripsi. Codices nihil variant, praeterquam *Urbinas κοκκνυμῆλεας* habet. De veritate emendationis dubitare coepi, cum interpretationem κοκκνυμῆλεας tam incertam et dubiam esse viderem. ludicium igitur doctioribus permitto.

Κοκκνυμῆλεα Αἰγυπτία 4, 2, 10. describitur: prunum Aegyptiacam interpretatur *Plinius* 13. c. 10. *Scaliger* et *Roh.* *Constantinus Myrobalanus* *Emblicos* comparant. *Bodaeus* multa de pruno et vulgari κοκκνυμῆλεα congeassit ad h. l.; de Aegyptiaca lectorem incertum dimisit. *Sprengelius* in utraque editione *Historiae* posuit: *Πέριστον*, *Cordia myxa*; hist. 2, 3, 4, 2. *Κοκκνυμῆλεα αἰγυπτία*, *Cordia Sebestena* hist. 4, 3. In recentiore addidit haec? *Strabo* libro 16. p. 416. ed. Lips. arborem ait in orientali Africae ora haud proval a promontorio *Dira* crescere. Sed hic locus pertinet ad *περσίαν*, de qua seorsim di-

cetur. Hanc cum Schrebero ad Cordiam Myxam Lin. vir doctissimus retulit. Quod ad Cordiam Sebestenam attinet, iam olim viri docti, quos sequitur Bodaeus p. 317., myxam Plinii aegyptiacam cum Cordia Sebestena compararunt. Plinius libri 15. c. 13. ubi de prunis Damascenis Syriae: *Simul dici possunt populares eorum myxae, quae et ipsae nunc coeperunt Romae nasci insitae sorbis.* Subiicit deinde de Persea: *quae in totum alia est, myxis rubentibus similis, nec extra Orientem nasci voluit.* Idem 13. c. 5. de Syriae peculiaribus arboribus: *Item pruna in Damasco monte nata et myxa: utramque iam familiarem Italiae. Ex myxis in Aegypto et vicia fiunt.* Tertium nominat myxas libri 17. c. 10. Palladius Februarii c. 25. sect. 32. myxam inserere docet, ubi in annotatione p. 101. posui locum Pauli Aeginetae libro 7. repetitum in Lexico iatrico a Salmasio comparato: *Μύξα καὶ τὰ μυξάρια δένδρου καρκώδες ἐστὶ, μικρότερος μὲν κοκκυμῆλον, δυνάμει δὲ παραπλήσιος.* Sed antiquior locus est Diodori Siculi 1, 34. *τὰ δὲ βῆτα καλούμενα μυξάρια συνάγεται μὲν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ποταμοῦ, διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φύσεως αὐτῶν ἐν τραγῆματος μέρι καταναλίσκεται.* Myxas has fructum Perseae interpretatus est cum Schrebero Sprengelius in priore Historiae editione, sed in altera interpretationem istam omisit. Myxas rubentes equidem aliis enarrandas relinquo et indicandas, ad prunorum genus an alio pertineant. Nunc de Cordia Sebestena videamus, quam nuperrime demum in Aegypto viam accurate descripsit et

plaxit Gallus *Delile* in Descriptione Aegypti Parte II. Tomi II. p. 191. Tab. 19. ubi Cordiam Myxiam Aegypti vernaculam, alteramque crenatam cognatam, Aegypti incolam, in Tabula 20. pictam distinxit a Cordia Sebestena insulas Antillas nominatas habitante. Arborem ait esse altam pedes triginta, crassitudine fere pedali, cortice cinereo, per longitudinem fissuris aspero, foliis cum aetate et anni tempore formam primum oblongam denticulatam mutantibus in fere orbicularem acumine terminatam, ceterum integro aut leviter sinuato margine. Flores odoratissimi mense Maio prodeunt corymbosi, staminibus tubo corollae insertis: fructus seu drupae ovalis, mucronati, longi 9 ad 11 lineas, colore pallido aut albo, caro viscosa continet nucleum leuticularem oblongum, extremitate utraque excavata. Folia hieme permanent, sed mense Maio cum flore nova prodeunt. Fructus maturi aetate venduntur et comeduntur interdum, gustu tamen Gallo minus commendabiles visi propter succum viscosum, unde visci genus confectum olim a mercatoribus Venetis sub nomine visci Alexandrini importatum Europae vendebatur. Non dubitavit Gallus *μύξαν* et *μυξάρια* graeca cum hoc fructu comparare, sed *κοκκυμῆλη* Theophrasti abstinuit, cuius fructus, cum circa brumam maturetur, plane alienus ab hoc genere esse videtur. Mespili comparisonem persequi ob dubitationem de genere mespili Theophrasteae non licet.

Κόκκυν in nido *ὑπολαΐδος* ovapponit c. pl. 2, 17, 9.

Κόλαβος, κολάβων δένδρον erat 5, 9, 2.

Κολάζω τὸ δένδρον 2, 7, 6. διατιτραυνομένων καὶ κολάζομένων c. pl. 1, 17, 9. ἀμυγδαλῶν κολαζομένων c. pl. 2, 14, 1. τὰς ἀμυγδαλὰς καὶ τὰς ῥόδους κολάζουσι c. pl. 5, 9, 11. ὅσα τετραμμένα καὶ κολαζόμενα βελτίω γίνεται 5, 16, 3.

Κολάσεις τῶν ἀμυγδαλῶν c. pl. 2, 4, 4. τὰς ἄλλας c. pl. 3, 18, 2.

Κολάω, κολλά τὸ χρυσίον ὡς περ ἡ χρυσοκόλλα Fr. II, 26. ἡ γλισχροῦτης τῆς γύψου πρὸς τὸ κολλῆσαι 65. οἱ ψόφοι τῶν κεκολλημένων Fr. V, 58. VI, 2, 5.

Κόλλησις, πρὸς τὴν κ. τοῦ χρυσοῦ Fr. II, 26. de gypso 66.

Κόλλυθος, σημῖον Fr. II, 46.

Κολλώδης, κολλώδη τὴν ὑπόστασιν ἔχει quae? c. pl. 5, 16, 4.

Κολοβανθῆ, τὰ, τὰ χέδροπα τὰ κολλὰ 8, 3, 3. et 6, 5, 3.

Κολοβός, δένδρον vel ξύλων κ. 5, 9, 2. ubi κολάβων erat. ἄνθος τῶν χεδρόπων 8, 3, 3.

Κολοῖτια περὶ Ἀπύραν fructum siliquosum fert 1, 11, 2.

Κολοκύντη 7, 1, 2. et 3. σπέρματα διεστώτα καὶ σχεδὸν ὡς περ τὰ τῆς κολοκύντης καὶ σικυῶς 1, 11, 4. ὑγρότης ὑδαρῆς σικύου, κολοκύντης. — τῶν λαχανωδῶν τὸ ὅλον ἀπέπαντον καὶ ἀμετάβλητον — ἡ κολοκύντη c. pl. 2, 8, 4. ubi κολοκύντη erat. τριταῖα βλαστάνει c. pl. 4, 3, 1. ἀπαλωτέρας καὶ μείζους ποιοῦσι, ὅταν μὲν πρὸς τις γῆ κρήνη c. pl. 5, 6, 4. σίκυος καὶ κολ. τὰ ἄνω μείζω, ῥίζαν δὲ μικρὰν ἔχει c. pl. 6, 12, 1. Locus est Phauiae apud Athenaeum 2. p. 262. Schw. Βρωτὰ μὲν ἀπαλὰ τῷ ἐπικαρτίῳ σίκυος καὶ πᾶτων ἄνευ τοῦ σπέρματος, πετιόμενα δὲ τὸ περικάρπιον μόνον κολοκύντη δὲ ὡμὴ μὲν ἄβρωτος, ἐφθῆ δὲ καὶ ὅπτη βρωτῇ. quem locum locinosum

et vitiosum insertum ab editore ἅμα ante τῷ ἐπικαρτίῳ auiorem non reddidit. Nusquam σικύον πέποινα memoratum a Theophrasto miror. Si Hesychii Κυκνίῃζα, γλυκίῃζα κολοκύντια, et Κύκνον, τὸν σικύον, verae sunt glossae, teneamus originem romani cucumis et cucurbita, ex eodem fonte ductorum nomen. Cucurbita alexandrina Columellae et Plinii temporibus urceorum et cadorum vicem siccata exhibuit, quae videtur esse cucurbita lagenaria L. Vide ad Columellam p. 595. Ceterum locus Athenaei 2. p. 225. Schw. Θεόφραστος δὲ τῶν κολοκύντων φησιν οὐκ εἶναι ἐν μέρος ἰδέας· ἀλλ' εἶναι τὰς μὲν βελτίους, τὰς δὲ χείρους, comparatus cum 4, 4, 6., unde ductus est, et cum initio eiusdem capituli, ubi διαφοραὶ vel γένη πλείω σικύου καὶ κολοκύντης dicuntur esse, arguit, plura eo in capite et quidem nominatim in historia cucumeris et cucurbitae loca lacunosa et vitiosa esse.

Κόλουσις c. pl. 2, 15, 4. 3, 16, 3. κολουσι c. pl. 5, 16, 1. περὶ κολουσιως 5, 17, 3. αἱ κολουσις μάλιστα ἢ μόνον φθείρουσι τὸ τῆς ἀμπέλου φύτον 5, 17, 5. χείρω δὲ ποιῶσι πλείω Ibid.

Κολοῦα, ὑπὸ πνεύματος κολουσθῆ 3, 7, 1. τῶν καυλῶν κολουσθέντων 7, 2, 4. κολουόμενά τινα tolerant, quaedam peiora fiunt, alia meliora c. pl. 2, 15, 1. et 2. ὅταν κολουσθῇ c. pl. 5, 17, 6. male edicendum, ut erat 2, 15, 5. κολουσθέντα sine varietate est c. pl. 3, 19, 2. κολουσθῆσα 2, 15, 2. 3. et 5. ubi erat κολουθῆσαι — θείσεις.

Κόλπος, ἐν κόλπῳ τῷ καλουμένῳ Ἡρώων 4, 7, 2.

Κολυτῖα 3, 14, 4. describitur 3, 17, 3.

Κόλχοι, *κιννάβαρι* αὐτοφύεις ἐν Κόλχοις Fr. II, 58.

Κόμαρος 1, 5, 2. *αἰφύλλος* 1, 9, 3. *μεμαινύλον* edule fert, describitur 3, 16, 4. τῷ κημάρῳ erat 3, 16, 5. *nota* p. 244. seqq. *Arbutum unedo-nem*, *ανδράχνην* vero *arbutum andrachnen* interpretantur omnes, Nomen antiquum hodieque in Graecia obtinet. *Arbuti* germen flore excusso comparat Theophrastus cum capitulo columnae dorico, nisi fallit scriptura vel potius coniectura Roberti, *κάρνιος* δαγκνός mutantis in *κρῆνον* δωρεμόν. Vide et considera figuram germinis et fructus pictam a Tournefortio in tab. 368. Similiter Strabo 4. p. 63. Lips., arboris Gallicae (quam Sprengel p. 151. ed. sec. concilic clematin integrifoliam) fructum comparat cum capitulo columnae corinthio, *κισνοκράνῳ* *κορινθίουργαῖ* παραπλήσιος καρπός.

Κόμη, ἀναδοῦσι τὴν κόμην τοῦ φαίνικος, ὅπως — καὶ αἱ ῥάβδοι μὴ ἀπαρτῶνται 2, 6, 4. et 10. εὐρυθρον τῇ κόμῃ δένδρον 3, 12, 9. ἔχει τὴν ἄνω κόμην πολλήν 4, 4, 4. παπύρου 4, 8, 3. κορμύου 7, 4, 7. αἱ ῥίζαι καὶ ἡ κόμη (δένδρον) c. pl. 3, 7, 2. τῶν σαρκῶν 4, 8, 5. ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης arborum coniferarum c. pl. 5, 17, 3. *nota*. hist. 4, 16, 1. *nota*. σφαιρόν κόμην ἔχον 3, 7, 4.

Κόμη qui alia τραγοπέγων 7, 7, 1.

Κομήτης, κορῆται ἀστέρες Fr. VI, 2, 9. *nota* οὗς κομήτας Αἰγύπτιοι λέγουσι Fr. VI, 4, 8.

Κόμμι πτελέας 3, 14, 1. ἀκάνθης 4, 2, 8. κόμμι ἐκ τοῦ φλοιοῦ φέρεται τὰ δένδρα, ἡ πτελέα ἐν αἰγύπτῳ 9, 1, 2. δάκρυον, δακρυώδης ὑγρότης συγν. *Ibid.* τὸ κ. τῆς ἀκάνθης τῆς ἐν Αἰγύπτῳ ἄχμεον

καὶ ἄσμεον c. pl. 6, 11, 15. peculiari arte huius ἀκάνθης κόμμι caeditur et sine odore est 9, 1, 13. κομμιδώδης ὑγρότης ἀμυγδαλῆς c. pl. 5, 11, 1. *nota*.

Κορία, ὃ χρεῖνται πρὸς κορίας 4, 10, 4. *nota* p. 357. ubi κοριάσις corrigunt. Usus ad penicillos tectorio inducendo video etiam a Scaligero ad Phrynichum p. 112. ed. Lips. probari. *δριμύα καὶ ἡ τέφρα καὶ ἡ κορία ἡ ἀπὸ τῶν σικκῶν ξύλων καὶ ἐρίνεοῦ* 5, 9, 5. ἐκ τοῦ μαρμαῶρον κορίαν γίνεσθαι. Fr. II, 9. ὀπιήσαντες τοὺς μαρμαῶρους κόπτουσιν, ὥσπερ τὴν κορίαν 69. ἡ κορία ὕδατος ἐπιχεομένου καλεῖται μάλλον — οὐδ' ἡ παλαιά, οὐδ' ἡ ἰσία. ἀλλ' ἡ ἀρτίκευτος καὶ βωλοειδῆς — μικρομερῆς Fr. III, 65. ἡ κορία ξανθὴ γίνεσθαι, τοῦ φλογουειδούς καὶ μέλανος ἐπιχρῶστος τὸ ὕδωρ Fr. 20, 1.

Κορίαμα c. pl. 4, 16, 1. τὰ ἐν τοῖς τοίχοις κομ. Fr. 20, 6. τὰ ἐν ταῖς δεξαμεναῖς 25.

Κοριάσις, ἡ, vide κορία.

Κοριατοῖς οἰκημασί, oppon. ἀκονιάτοις 8, 11, 1. c. pl. 4, 16, 1.

Κόνιον, κόνιον erat 1, 5, 3. ubi Ald. κωνίου, Urbinae κωνίου vel κόνιου habet. Vide κώνιον.

Κονιορτός in flore palmarum maculae c. pl. 3, 18, 1.

Κονιορτώ, τοὺς σικκούς σκελλόντες κονιορτοῦσι 2, 7, 54 — τούμμεα c. pl. 2, 9, 9.

Κονιορτώδης αἶτος θάτιον σήπεται vel κόπτεται 8, 11, 1. c. pl. 4, 16, 1.

Κόνυα, ἡ ἀρχὴ καὶ θήλεια quibus notis differant 6, 2, 6. ὄψιμος τῇ βλαστῆσει καὶ ἀνθεῖ 7, 10, 7. *Annot.* p. 467. In altera editione Sprengel erigerontem viscosum comparavit, quod iam olim fecerat C. Bauhinus. Alii ἄσδονυαν dixerunt, poetae etiam contracte κόνυα. Ad σιμμάδας ad-

hibet Theophrastus 7, 68. Alios
 uetus oeconomicos commemora-
 rat Hesychius, alios Sibthor-
 pius apud Walpole p. 245. ubi
 in Prodromo Florae Gr. p.
 172. 173. monet erigerontem
 viscosum hodieque in Pelo-
 ponneso κορύττα et ψυλλίστρα,
 graviolentem simpliciter ψυλλι-
 στρα vocari. Hippocrates Morb.
 muliehr. 2. p. 665. κορύττη ποίη-
 ὁμοῖός ἐστι σελίνῳ οὐλῳ, φη-
 ται δὲ ἀγχίστα θαλάσσης ἐν
 χωλοῖσι ψαμμόδεσιν· ὁσμὴ δὲ
 τοῦτου δύσμοιστος. Masculae
 odorem gravem, feminae δρι-
 μυτέραν ὁσμὴν memorat. Dios-
 corides alteram μικροτέραν et
 λεπτήν, εὐωδιστέραν, alteram
 maiorem caule et foliis pin-
 guibus βαρύοσμον dicit 3, 136.
 Utramque in medicina muliebri
 saepe adhibet Hippocrates,
 priorem δύσοσμον, alteram
 εὐόσμον et p. 626. 36. dicens:
 sed Libra 2. p. 646. 44. κορύτταν
 τὴν θηλείην nominat.
 Κοπάς, κοπάδες ἐλαίαι καὶ συ-
 καὶ 1, 3, 3.
 Κοπιαρός, κοπιωρότερον Fr. VII,
 7, 9. τὰ ὑγρά σώματα κοπι-
 ωρότερα τῶν μὴ ὑγράν Fr. VII, 18.
 Κοπιῶν, ἅπερ κοπιῶσι — κο-
 πιῶν, δ, Fr. VII, 1. τὰς
 σάρκας — τὸ σῶμα κοπιῶν VII,
 2. ἐκοπίασαν VII, 3.
 Κόπος, τὸ ῥόδιον ἀγαθὸν πρὸς
 τοὺς κόπους Fr. IV, 50. τῷ κό-
 πῳ λύουσι τὸν κόπον κατὰ τὴν
 παροιμίαν Fr. VII, 6. nota.
 Κοπιῶ, τὰ κοπιώμενα τῶν
 ἀκοπιωτέων c. pl. 4, 12, 3. γῇ
 νεκοπιωμένη 5, 13, 1.
 Κόπρισις c. pl. 3, 2, 1. et 2,
 4, 3. et 3, 20, 6. hist. 8, 6,
 3. κοπρισμός est c. pl. 3, 9,
 2.
 Κοπριώδης, θολερὰ καὶ κοπριώ-
 δη ὕδατα c. pl. 2, 6, 3.
 Κόπρος, eius genera 2, 7, 4.
 Κόπρωσις 2, 7, 4. nisi et ibi
 κοπρωσις fuit scriptum.
 Κόπτειν, κύαμος καὶ ἄλλος τά-

χαῖτα κόπτεται c. pl. 4, 2, 2.
 ταχὺ κόπτεται ἀφάκη 8, 11,
 1. κοπτομένοις σπέρμασιν ἐγ-
 γίνεταί· καθ' ἑκάστον ἴδιον
 8, 11, 2. et pluribus locis.
 Κόπτος ad mare rubrum 4, 7.
 1.
 Κοπώδης idem qui κοπιαρός Fr.
 VII, 14.
 Κόραξ, τῶν κοράκων τὰ πτερώ-
 ματα τὸ τελευταῖον εἰς τὸ ξαν-
 θὸν χρῶμα μεταβάλλει Fr. 20,
 54.
 Κόρη, τῇ ἐμφάσει τῆς κόρης
 ὄραν Fr. I, 27, 50.
 Κορίαννον 1, 11, 3. inter ἐπι-
 σπορά 7, 1, 2. radix 7, 2, 9-
 δυσφύς, οὐ βλαστάνει μὴ βρι-
 χθῆν, ὥστε γὰρ ξυλῶδες τὸ πι-
 ερίχον c. pl. 4, 3, 1.
 Κόρινθος, τῆς Κορινθίας ἐν
 τισι τόποις 2, 8, 1. ἐκ Κορίν-
 θου ἀνελθὼν εἰς Συρακούσας
 c. pl. 3, 20, 5. ἐν Κορίνθῳ
 σκληραὶ αἱ αἰθρίαι περὶ τὸ
 Κρανίον 5, 14, 2. δ Κορίν-
 θιος λίθος, ποικίλος λευκὸς καὶ
 φοινικῷ, ὥστε δ Τροϊζήνιος,
 πλὴν ὅτι χλωροειδέστερος Fr.
 II, 33.
 Κορμός, συντιθέσθαι τοὺς κορμούς
 9, 3, 1. idem ibidem σχίζαι.
 Κορσιον, radix loti 4, 8, 11.
 nota p. 347.
 Κορυμβίας, κίττος λευκόκαρπος
 3, 18, 6.
 Κορυμβία, κορυμβία δ κόρυμβος
 σχοῖνος ἐξ αὐτοῦ τοῦ γκαμμά-
 δους ἐξοιδήσας 4, 12, 2.
 Κορύνη, τὴν τοῦ πρώτου βλα-
 στοῦ κορύνην 3, 5, 1. ὅθιν ἢ
 βάλανος 3, 8, 6. ἀπὸ μίης
 κορύνης — ἐκ πολλῶν συγκεί-
 μενον ἄνθος 3, 12, 7. et 8.
 τὴν καχυῶδη κορύνην sorbi
 3, 12, 8.
 Κορύνησις, ἐπ' ἄκρας τῆς κορυ-
 νήσεως τῆς ἐπὶ τῷ προτέρῳ
 βλαστῷ 3, 3, 1. nota.
 Κοριννώδη κόρυνην 3, 17, 3. κο-
 ρυνώδες μικρὸν 6, 4, 2.

Κορύσσω; κορύσσω ἐπὶ πέτρας —
ομνή Fr. VI, 1, 16.

Κορυφή ἡ καλουμένη τῶν βολ-
βῶν c. pl. 6, 10, 7.

Κόρχορος inter olera agrestia, δ
παροιμιαζόμενος διὰ πικρότη-
τα 7, 7, 2. Corchoram olito-
rium L. interpretatur Sprengel.
Hieracium dubius comparat
Stackhouse: Anguillara ana-
gallidis genus, quidam Ange-
licam, Corchori folia Iudaeis
Asiaticis in usu frequente et
cum carnibus coqui solita
acetosae saponem habere te-
statum Rauwolf.

Καρυοποδιώδη φύλλα 1, 10, 5.
nota.

Κορωνόπους inter olera agre-
stia, ἐπιγεύφυλλος 7, 8, 3.
amarus, κορ. παρὰ τὰ κχώρια
c. pl. 2, 5, 4. nota p. 129.
In Theophrasto plantaginem
coronopodem Sprengel, in
Dioscoride 2, 158. primum
Coronopodem Ruellii, in al-
tera editione Lotum ornitho-
podioidem interpretatur. In
plantagine consentit Stack-
house.

Κόστος, ᾧ εἰς τὰ δρώματα χρῶν-
ται 9, 7, 3. inter radices, unde
unguenta coniuntur Fr. 4, 28.
nota. τὸ κόστον est Fr. 4, 32.
cuius ἀκμή Fr. 4, 34.

Κότινος, δ, οὐδὲ οἱ ὄζοι καὶ
ἀλλήλους πλὴν ἐπὶ τινων ὀλέ-
γων, ὁλον κοτίνον καὶ ἄλλων
3, 6, 2. ubi solus Urbinas
liber verba quatuor postrema
de foliis oppositis cotini sive
oleastri habet addita. καρπὸν
ἡλικον δ κοτίνος 3, 15, 6. ubi
ἡ κόψιμος libri editi et scripti
omnes habent. αὐ γὰρ οἶόν τε
τὸν κοτίνον ποιεῖν ἐλαίαν, οὐδὲ
τὴν ἀχράδα ποιεῖν ἄπιον, οὐ-
δὲ τὸν ἐρινεὶδον συκὴν· ὁ γὰρ ἐπὶ
τοῦ κοτίνου φασι συμβαίνειν,
ᾧσι, εἰαν περιόπτῃς τὴν θα-
λαίαν ἢ ὅλως μεταφυτεύσης, φέ-
ρεται φανύλας, μετακίνησις τις
γίνεται οὐ μεγάλη 2, 2, 12.
ubi vulgato θέλος Salmasius

primus φανύλας substituit, et
negationem, sed ante μετακί-
νησις, inseruit, quam ego ante
μεγάλη posui. Solus liber Ur-
binas φανύλους habet, verae
scripturae proximam. Hoc
genus oleae carne multa, oleo
paucio referta oleum ὁμοτριβὲς
largebatur. Vide in φανύλα.
Sequitur κοτίνος δ ἐν Ὀλυμπίῃ,
ἀφ' οὗ δ στεφάνος 4, 13, 2.
ubi inter testes longaevitatis
maximae cum arboribus fa-
bula celebratis aliis enumera-
tur. φυτεύσαντες ἐνοφθαλμι-
ζουσιν ὑστερον ἢ ἐμφυτεύουσιν
c. pl. 1, 6, 10. effectus tradi-
tur: ἀντιλαμβάνονται γὰρ μάλ-
λον ἰσχυρότερον, καὶ τροφήν
ἐπισπώμενα πλείω καλλίκαρπον
τὸ δένδρον ποιεῖ. Inter mi-
randa refertur, κοτίνον, utpote
silvestrem, magis frigore quam
oleam laborare, τὸν κοτίνον
μᾶλλον πονῆσαι τῆς ἐλαίας c.
pl. 5, 12, 8. quod idem h. pl.
4, 14, 12. traditum erat, ubi
κοτίνος ἰσχυρότερος ὢν additur.
Oleaster Megarensis appensa
spōsia et tropaea cortice am-
plexus concluit h. pl. 5, 2,
4. Cf. Turnebi Advers. 8, 16.
De olea cotino insita testatur
Pollux Onom. 1, 241. εἰ ἐμ-
φυτεύσαις τὸ κοτίνον ἡμερον,
αἱ τοιαῦται ἐλαίαι κοτινάδες.
Idem 6, 45. τὰς δὲ κοτινάδας
ἐλαίας τραμβήλους ὠνόμασι
Φερικράτης. ubi Codex opti-
mus rectius στραβήλους habet:
quod vocabulum de concha
marina usurpatum Athenaeus
et Hesychius annotarunt. Vi-
detur eandem originem et si-
gnificationem cum vocabulis
στρόβιλος et στρόμβος habere
et formam turbinatam conchae
et fructus designare, Diosco-
rides 1, 137. ἀγκυλάων refert
ab aliis κοτίνον et ἐλαίαν Αἰ-
θιοπικὴν vocatam; quam
Sprengel p. 139. ed. sec. cum
elaeagno angustifolia compa-
ravit. Qua de opinione post-

ἐὰν videbimus. Quanquam disputatio de cotino valde difficilis et nominum varietate perplexa et obscura est, ita ut vix locus sit spei, fore unquam, ut ad liquidum perducatur. Locus Pausaniae 2, 32, 9. dubitationem hanc auget, ubi de ῥάχω, id est cotino στρογγύῳ, Troezeniorum refert, cui habentae curriculi Hippolyti implicatae haesisse et aurigam excussisse edicebantur. Is enim addit: ῥάχων μὲν δὴ καλοῦσαι Τροιζήνιοι πάνθ' ὅσον ἄκαρπον ἐλάτας, κότινον καὶ φύλλαν καὶ ἔλαιον. Postremum nomen ad ἀργεῖλαιον referendum videtur: quem una cum φύλλῃ, ab Homero Odysseae 5, 477. dicta, et cotino ad genus oleae Pausanias refert. Auctor Odysseae Ulysem narrat subisse frutices ex eodem loco enatos, (θάμνους) ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φύλλης, ὁ δ' ἐλάτης. ubi glossa Hesychii in Φυλῆτι interpretatur σιδος ἀργεῖλαιας, addit, alios genus fici, nonnullos arboris πρῆνω similis interpretari. Apollonii Lexicon Heliodorum ait φύλλην genus oleae, Apionem contra simpliciter genus arboris interpretari; addit, oleam silvestrem φύλλαν vocari traditum esse. Scholion Mediolanense: εἶδος ἐλάτας μυρσίνης ὁμοία φύλλα ἐχούσης· οἱ δὲ τὸν ἀργεῖλαιον λέγουσιν. Vides, φύλλαν definiti non posse. Sed sono vicina φαύλλα ab Etymol. M. ἢ κότινος (sexu foemineo) καὶ ἀπλῶς εἶδος ἐλάτας, ῥητορικῇ, explicatur. Quae eadem habet Photius et Suidas, sed et tamen glossae, id est vocabulo postremo, omiſsa; quam si notam haberemus, liceret definire, num vere scriptor aliquis φαύλλαν de genere arboris usurparit, an potius orator, ut Theophrastus,

de fructu cotini insiti dixerit, ut sunt μῆλα φαύλλα, quae Grammatici τὰ μεγάλα interpretantur, ut sunt ἐλάται φαύλλα; magnae volumine carnis. Superest de ἀργεῖλαιον ut videamus, idemne an diversus a κότινω sit dicendus. Posterior opinio vera videtur, si consideramus verba Theophrasti h. pl. 2, 2, 5. φύται δὲ καὶ ἐν τῶν τῆς ἐλάτας πυρήνων ἀργεῖλαιος; qui hoc uno in loco ἀργεῖλαιον, multis vero κότινον nominavit. Est tamen cautie adhibenda etiam in hoc nomine, ne fallamur; quoniam exempla habemus stirpium, quas Theophrastus, diversorum, ut videtur, scriptorum auctoritatem secutus, diversis nominibus significavit. Nunc ad cotinum Olympicum pervenimus a Theophrasto memoratum inter vetustissimarum arborum exempla. De hoc Pausanias 5, 15, 3. κατὰ τὸν ὀπισθοδόμον μάλιστα ἐστὶν ἐν δεξιᾷ πεφυκὼς κότινος· καλεῖται δὲ ἐλάτα καλλιστέρανος, καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια καθίστηκεν ἀπ' αὐτῆς δίδασθαι τοὺς στεφάνους. Oleam Pindarus Olymp. 23. nominavit (ἐλάτας γλαυκόχροα κόσμον) eamque ex Hyperboreis ab Hercule allatam et Olympicae in campo plantatam narrat. ἐλάταν Πισσῆτιν Ol. 4, 19. Ὀλυμπιάδα dixit Nem. 1, 26. De hoc cotino memorabilis est locus in Mirabil. Narrationibus c. 52. Ἐν τῇ Πανθίῳ ἐστὶν ἐλάτα, καλεῖται δὲ καλλιστέρανος· παθῆς δὲ πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐναντία πέφυκεν. ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ χλωρὰ· ἀφῆται τε τοὺς πτόρθους, ὥς περ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμετέσθαι. ἀπὸ ταύτης δὲ φυτὸν λαβὼν ὁ Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπίᾳσιν, ἀπ' ἧς οἱ στεφάνοι τοῖς ἀθληταῖς δίνονται.

δωρτα, quem locum integriorem legit et exscripsit auctor scholii ad Aristophanis *Plutum* v. 536. quod transtulit Suidas in *Lexicon* sub voc. *Κοτίνον σσιφάνω*. Varietatem insignem codicis Parisiensis in Scholio annotavit Bast in *Appendice* editionis Schaeferianae p. 534. Pro *Πανθείω*, quod nomen vitiosum putant interpretes plerique omnes, Codex Paris. *Πανταθίω* habet, unde Paschalius duxisse videtur scripturam *Πανυτηθίω* in libro de coronis positam. Deinceps rectius Scholiastes et Suidas scriptum habent: ταύτη δὲ ἔμπαιιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πύρικαι· ἔξω γὰρ οὐκ ἐνὶ τὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν. Color candicans paginae superioris foliorum facit totinum diversum a reliquis oleae speciebus. Hanc proprietatem secutus Gallus Canus coniecit, intelligi elaeagnum angustifolium vel orientale, cuius folia superne misto viriditati colore argenteo candicant. Is commentationem scribere coeperat in librum Aristoteli vulgo adscriptum *Mirabilem Narrationum*, cuius principium exhibent *Academiae Parisiensis Mémoires de l'Institut national — Litterature et Beaux Arts* Tom. II. ubi p. 231. conjecturam proposuit eam, in quam incidit quoque C. Sprengel. Sed video nunc, eandem opinionem fuisse Bodaeo, ubi locum Theophrasti h. pl. 1, 10, 2. interpretatur hunc: πάντα τὰ φύλλα διαφέρει κατὰ τὰ ὕψηλα καὶ τὰ πρῶτῃ· καὶ τῶν μὲν ἄλλων τὰ ὑψηλὰ ποικιλοχρῶτα καὶ λευκότερα — τῆς ἐλαίας δὲ λευκότερα καὶ ἥτιον λεῖα. cum quo sentit Io. Beckmann ad *Mirab. Narrat.* p. 426, in eo tantum consentiens, ut putet, totinum Olympicum seu ole-

am callistephanum a Theophrasto intelligi. Cui opinioni quae olim ipse opposui in annotatione p. 55., nunc non admodum movent, postquam mihi ex diuturna historiae Theophrasteae lectione et consideratione plane constitit, philosophum Eresium historiam suam fere totam e collectis scriptorum anteceden- tium annotationibus atque opinionibus composuisse: ubi facile potuit accidere, ut, quae de olea callistephano Olympiaca annotata reperisset, ad totum genus oleae transferret. Potest etiam fieri, ut verbum unum alterumve exciderit, quo exceptio ad speciem Olympiacam oleae referebatur. Restat, ut de nomine suspecto *Πανθείω* videamus, cui varias coniecturas substituere viri docti conati sunt, quas partim annotatio p. 55. enarravit. Sed scripturam confirmat scholion Codicis egregii Vratlaviensis Pindari ad *Olymp.* 3, 60. publicatum nunc a Boeckhio p. 102. τὸ Πάνθειον, ἐν ᾧ περιτέννεται ἡ ἐλαία, ἣν δρῶσι ἀμφιδάλῃς καὶ χρυσῶ δριπάνω, κλάδους ἰς τέμνωσιν, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα. Codex ipse *Πάνθειον* scriptum exhibet hic et ad *Ol.* 8, 12. ubi interpretatur verba ὃ Ἥλιος εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφειῷ ἄλος ita: πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Ἥλιος ἄλος διαλέγεται ἢ πρὸς τὸ Πάνθειον, ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται, ἢ πρὸς τὸν τέπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκεινται. Superest igitur, ut nomen *Elissi fluvii* mutetur in *Elissonta*, quem in *Alpheum* influere testatur *Pausanias Eliac.* I. c. 7. Ut locum *Panthei* e notitia *Mirabilium Narrationum* definiamus, desideratur accurata designatio loci, ubi *Elisson* influit in *Alpheum*: quem definierat olim *Pausa-*

nias in Arcadicis c. 30, 1. sed numerus stadiorum excidit, quem Pausanias posuerat Elisonti, postquam Megalopolin mediam percurrit, in Alpheum incidenti. Gallus Barbius du Boccage in ea tabula, qua topographiam Olympiae representare conatus est, duce Pausania post opisthodomum templi Iovis Olympiaci locum oleae callistephani assignavit.

Comparisoni satia hucusque probabili cotini cum elaeagno Linnei subito obliit Codex Urbinas locum historiae 3, 6, 2. ubi cum paucis cotinus τούς ὄρους καὶ ἀλλήλους habere dicitur: quae verba interpretor ramos sibi oppositos. Dixi de significatione hac verborum obiter ad Xenophontis Equit. p. 474. H. Stephanus ex Aristotele memoravit πόρους καὶ ἀλλήλους, quibus contrarii sunt παραλλήλοις. At nulla species elaeagni, quae quidem comparari posset cum cotino, ramos oppositos habet, sed alternantes. Quare dubitare licet, an recte componantur haec duo genera arborum.

Κοτυλιδόρας polypodis et polypodii 9, 13, 6.

Κουκιοφόρον δένδρον 4, 2, 7.

Κουράλιον ἐρυθρόν, περιφερὲς ὡς ἂν ὄλῃα Fr. II, 38.

Κουριάς, τῆς κουριάδος ἐν τῷ Φαι** Fr. V, 33.

Κουριζομένη κυπαριττος Cretae 2, 2, 2.

Κουρίῳ, κουφισθεῖσα τοῦ βάρους 4, 16, 2.

Κούφος, κούφα πρὸς τὴν γῆν καὶ τὰ πρὸς τὴν χεῖραν 8, 9, 3. οἱ τριμνηοὶ πυροὶ κουφότατοι (πρὸς τὰς τροφάς) c. pl. 4, 9, 1.

Κουφότης, συντεγνὴ πρὸς κουφότητα τῆς γῆς καὶ τὸ μὴ ὁμοίως καρπίζεσθαι c. pl. 4, 8, 3. τῶν πυρῶν πρὸς τὰς τροφάς

c. pl. 4, 9, 1. τῆς τροφῆς 4, 9, 4.

Κοχλακώδης, χωρία ὁρεῖν καὶ κοχλ. 9, 9, 6. In Dioscoride 3, 151. est de aspleno, nasci ἐν πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων καλισκίους. quae vertit Saracenus: in petris parietibusque confectis, e calculis silicibusque hisque opacis. Voluit is verbis transpositis scribi ἐν πέτραις καὶ τοῖς τοῖς ἀπὸ κ. sed ignoravit locum hunc Theophrasti.

Κοχλίας, οἱ κ. ἐκπαύονται διὰ τοὺς ὑετοὺς Fr. XIV, 1. οἱ προσφυόμενοι τῆς στυγῆς 4, 14, 3.

Κόψιμος, ἡ, erat 3, 15, 6. in libris omnibus, ubi cum Athenaso ὁ κόψιμος dedi.

Κραδαίνω, σιτεσθαι καὶ κραδαίνεσθαι τὴν ὕψιν Fr. VIII, 8.

Κραδῶν, ὁ ἐρινεὸς οὐ κρ. 4, 14, 4.

Κράδη, τὰ ἄκρα τῶν δένδρων κλήμα καὶ κράδη c. pl. 1, 3, 1. 1, 8, 4. κράδα ἐνίοις γίνονται, καθάπερ πτελέα, δρυὶ καὶ πλατάνῳ 1, 8, 5. nota. κράδη παχεῖα συκῆς plantatur 2, 5, 4. 3, 3, 2. ubi καρδία erat. Morbus fici 4, 14, 4. pro κλάδους aliqui κράδους dicunt Ibidem. κλήματα, κράδα καὶ χάρακας c. pl. 1, 12, 9. κράδη, κλήμα, κλών et alia ramorum vocabula c. pl. 3, 1, 2. πὰς κράδας αὐτὰς κατακρύπτουσι 5, 12, 6.

Κράζω, κράξ. ἡ συχαῖον κράζων — εἰς τρεῖς κράξ Fr. VI, 4, 3.

Κράμβος, τῶν βοτρίων ὁ κελύμενος κράμβος c. pl. 3, 11, 1. nota.

Κράνεια, ἄρξην ἢ πρῶτος, θήλεια ἢ καὶ θηλυκράνεια, fractu et ligno. quomodo differant 3, 4, 3. utrumque genus describitur 3, 12, 1. et 2. τὰ κράνια τὰ σγρία πεπαλμένα καὶ ἡδύτορα φαῖναι εἶναι 3, 2, 1. (ubi ἐπὶ τῶν κρανίων est.) ὁ καρπὸς ὁμοίος τοῖς κρανίοις 4, 4, 5.

de ligno est ἱαχυρότατον ἢ κρῆντα 5, 6, 4. τὸ κρῆνον χυθρον καὶ ὑδαρές ἡμερούμενον γίνεται. c. pl. 3, 1, 4. ubi additur καὶ ἐπὶ αὐτὸ δίδωρον μανέν καὶ ἀσθενής, de eadem re est ἐπὶ τοῦ κρῆνου, περὶ τούτου γὰρ μάλιστα ἀντιλέγεται c. pl. 3, 10, 2. Fructus proprio vocabulo dictus fuit πέντατος. Vide Annot. p. 209. Marem omnes interpretantur cognominem Linnei, feminam autem sanguineam Lin. Hinc ducitur forma adiectivi nominis κρῆνίνος apud Xenophontem Cyrop. 7, 1, 2. παλὴν κρῆνίνῳ Hellen. 3, 4, 14. Equit. 12, 12. sed hic Leunclavii correctio est pro librorum plerorumque omnium κρῆνίνα. Similiter Hippocrates Foesii p. 771. H. habet ῥάβδους κρῆνίνας. In libro de Venat. 10, 3. τὰς ῥάβδους κρῆνας δοξατοπαχεῖς rectius Zeune et Weiske κρῆνίνας scripserunt, ξυστοῖς κρῆνίνοις est Arriani Anab. 1, 15, 7. In Aeliani h. a. 1, 23. ἐξήπται δὲ (τὸ ἀγκιστρον) ῥάβδον κρῆνας defendi potest, quamquam Oppianus ea in piscatione 4, 364. ῥάβδον κρῆνην nominaverit. Eadem est ratio 12, 43. Similiter Geoponica X, 87, 4. κρῆνίας ἐπλοῦρον nominat, ubi liber Gudianus κρῆνας habet. In Strabonia 12. p. 197. Lips. editio vulgato antea κρῆνίνοις substituit verum κρῆνίνοις, sed libri scripti variant κρῆνίνοις, κρῆνίνοις. Formam κρῆνία τόξα habet Pausanias 1, 21, 8. et Schol. Lycophr. v. 553. Ceterum Scholion Mediol. ad Odys. 10, 242. κρῆνεια δὲ παροξυσμένως τὸ φυτόν. Ita editum, sed κρῆνεια aut παροξυσμένως scribendum. Κρῆνην, περὶ τὴν καλουμένην ἐν Ἀρκαδίᾳ 4, 1, 2. ubi Urbinas Κρῆνην habet.

Κρῆνον ἐν Κορίνθῳ c. pl. 5, 14, 2.

Κράστις ἡ θροισθεῖσα 7, 5, 4. εἰς κράστιν erat 8, 7, 5. ubi κῆρσιν dedi. Illud habet hic et c. pl. 4, 8, 5. etiam Urbinas.

Κράταιγος 3, 15, 6. describitur. τῆς κραταίγου καρπὸς πρὸς τὸ γόνιμον 9, 18, 6. sed priore loco arbor est, altero herba, quam Edd. κραταῖον nominant, sed Urbinas κραταίγουον dedit. Hanc eandem Dioscorides 3, 139. κραταίγονον et κραταίονον vocari ait. Hesychius: Κραταίγος, δίδωρον. Κραταίγονον, βοτάνη, μεθ' ἧς δέουσι. Hinc κραταίγονον altero in loco scribo. Πολύκαρπον Hippocratis τὸ κραταίγονον interpretatur Galeni Glossarium, Polygonum Persicarium in Hippocrate et Dioscoride Sprengel, arborem κράταιγον Crataegum azarolum. In altera editione κραταίγονον Datiscam cannabinam, κραταίγονον Dioscoridis 3, 139. Polygonum Persicarium interpretatur. Stackhouse ad κράταιγον crataegum terminallem, ad κραταίγονον euphrasiam odontitum refert.

Κρατήρ, Arcades crateres e ligno quodam abietis faciunt 3, 7, 1. ἐκ τῶν περὶ τοὺς κρατήρας γινόμενων Fr. II, 20. de monte Aetna.

Κραῦρος, αἱ μήτραι σκληρότεραι καὶ κραυρότεραι τῶν ἑλλῶν 1, 6, 2. in Codice Urbinate. ἑλλα πικρὰ, ἀλλὰ κραῦρα 5, 3, 3. 5, 4, 1. Vide Καπυρός.

Κραυρότης 1, 5, 4. nota.

Κρεῖττω, κατὰ τὴν ἀπάνθισον κρεῖττωθῇ ἢ ἁμπελος 4, 14, 6. nota. c. pl. 5, 10, 13.

Κρεῖττωσις c. pl. 5, 10, 13.

Κρεμάστρον, ἀπὸ μιᾶς κρ. πέφυκε τὰ ἄνθη 3, 16, 4. κρεμάστρον praeferre videtur Etymologium M. et Gudianum in voce Ἀγαθός.

*Κρηνίδες, περί τὰς Κρηνίδας τῶν
Θερμῶν κατοικοῦντων* c. pl. 5,
14, 6.

Κρηπὶς ἐπικανθόφυλλον 7, 8, 5.
nota. p. 608. Ibi *πικρὶς* sub-
stituitur coniecturae, sed *Urbi-*
nas quoque *κρηπὶς* habet.
Sprengel et Stackhouse hoc
nomen et genus omiserunt,
quoniam nomen in *πικρὶς* mu-
tarunt. Omiserat etiam Bau-
hini Pinax, tamen Linnei
Systema nomen revocatum in
Syngenesia introduxit et spe-
ciem aliquam dixit Dioscori-
dis, qui nomen et genus hoc
plane ignorat.

Κρήνη, ἡ Τορτυλά ἐν Κρήνῃ 1,
9, 5. *cupressus Cretensis* 2,
2, 2. *ἐν τῇ Λαπατᾷ* 2, 6, 9.
terra leviter mota cupressum
profert 3, 1, 6. loca plura
Cretae nominantur 3, 3, 4.
τὰ Ἰδαία καὶ τὰ Λευκά ὄρη 4,
1, 3. Creta olim populosior
initiore coelo utebatur Fr. V,
13. seqq.

Κρητικός κύλαμος idem qui το-
ξικός 4, 11, 11.

Κριθάντας πυρός 8, 2, 3.

Κριθὴ, ἡ, ἄγρια κριθαί 2, 4,
1. *Ἰνδική παραβλαστική* 8, 4,
2. *ἡ Ἀχιλλῆος μάστιγα ἐρυσί-*
βουται 8, 10, 2. *Ἀχιλλεύς* est
8, 4, 2. *nota* p. 661. *Λευκή,*
μέλαινα καὶ ἐπιπορφυρίζουσα,
στρογγυλοτέρα, προμηκεστέρα
Ibidem. Differentiae notae 8,
10, 1. *μάστιγα γυμνοσπέρμα-*
τον ἡ κριθὴ Ibidem. *ἡ κριθὴ*
καθάπερ γυμνόν c. pl. 4, 2, 2.
σπέρματα γυμνὰ μάστιγα πυ-
ροῦ καὶ κριθῆς c. pl. 4, 1, 2.
ubi semina arborum compa-
rantur. *γυμνή καὶ τὸ ὅλον*
ἀσθενὲς ὀλέγης δέεται τροφῆς
4, 13, 4. *μανὴ οὖσα πλείω*
τροφῆν ἔχει Ibidem. *ἡ ἐρυσίβη*
ἄπτεται μάλλον τῆς κριθῆς ἢ
τοῦ αἰζου — ἐγγυτέρω τοῦ στά-
χους ἔχει τὸ φύλλον c. pl. 4,
14, 1. *τὸν στάχυν ὀρθότερον*
καὶ πυκνότερον ἔχει Ibidem. *ἡ*
Λευκὴ κριθὴ ἅπαντα μάστιγα

ἔχει τῶν ἄλλων Ibidem. *κριθῆς*
τὰς ἐκ τῆς Κισσοπόλεως τὰ
ὑποζύγια οὐκ ἐσθίουσι διὰ τὴν
κακώδιαν Fr. 4, 14.

Κριθοφόρος ἀρίστη ἡ Ἀττική 8,
8, 2.

Κριθὴ σημεῖον τοῦ ἐλαχίστου
ponderis in auro Fr. 2, 46.
Redeo ad hordei nuditatem,
quam Columella 2, 9, 15. ex-
plicat his verbis: *festinatus*
quam ullum aliud frumentum
demetendum. Nam et fragili
culmo, et nulla vestitum pa-
lea granum eius celeriter de-
cidit, iisdem de causis faci-
lius teritur. quae Palladius 7,
2, 1. *ordei messis consum-*
manda est, antequam grana
arefactis spicis lapsa decur-
rant, quia nullis sicut triti-
cum foliulis vestiuntur. Ra-
tionem huius nuditatis brevi-
ter, admonente Linkio, expli-
cui in annotatione p. 659. ad
historiam; ipse postea copio-
sius explicuit Linkius in hi-
storia frumentorum inserta
Comumentationibus Academiae
Berolinensis physicis anni 1816
et 1817. p. 126. seqq. ubi do-
cuit, granum hordei pro caly-
cis foliolis concavis et flores
circumplectentibus circumda-
ri a specie setarum. Hinc
arguit, nec hordeum Theophrasti
nec hexastichum Columellae
comparari posse cum
hordeo nudo Linnei, sed no-
tam istam communem gene-
ribus omnibus hordei a Theo-
phrasti et Columella commem-
oratis esse: contra hexasti-
chum Theophrasti cum hexa-
stico Linn. convenire, atque
hoc cum disticho frequentis-
sime et vulgo cultum in Grae-
cia fuisse putat p. 134.

Κρίκος εἰς τὸν στρογγυλόν 4, 2, 7.

Κρίνον ἄνθος διανθὲς 1, 13, 2.
κρίνοις 4, 8, 6. *στενὰ φύλλα*
τοῦ ἄνθους 4, 8, 9. *ἐνία καὶ*
πορφύρεα 6, 6, 3. *σπαρῶς*
δίκαντα 6, 6, 8. *καθ' ἑκα-*

δονται, quem locum integro-rem legit et exscripsit auctor scholii ad Aristophanis Plutum v. 536. quod transtulit Suidas in Lexicon sub voc. *Κοτινον στεφάνον*. Varietatem insignem codicis Parisiensis in Scholio annotavit Bast in Appendixe editionis Schaefertianae p. 534. Pro *Πανθειον*, quod nomen vitiosum putant interpretes plerique omnes, Codex Paris. *Πανταθιον* habet, unde Paschalius duxisse videtur scripturam *Πανστηθιον* in libro de coronis positam. Deinceps rectius Scholiastes et Suidas scriptum habent: ταύτη δὲ ἔμπανιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαταῖς πέφυκε· ἔξω γὰρ οὐκ ἐντός τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν. Color candidanae paginae superioris foliorum facit totinum diversum a reliquis oleae speciebus. Hanc proprietatem secutus Gallus Canus coniecit, intelligi elaeagnum angustifolium vel orientalem, cuius folia superne misto viriditati colore argenteo candicant. Is commentationem scribere coeperat in librum Aristoteli vulgo adscriptum Mirabilium Narrationum, cuius principium exhibent Academiae Parisiensis *Mémoires de l'Institut national — Litterature et Beaux Arts* Tom. II. ubi p. 231. conjecturam proposuit eam, in quam incidit quoque C. Sprengel. Sed video nunc, eandem opinionem fuisse Bodaeco, ubi locum Theophrasti h. pl. 1, 10, 2. interpretatur hunc: πάντα τὰ φύλλα διαφέρει κατὰ τὰ ὕψητα καὶ τὰ πρῶτα καὶ τῶν μὲν ἄλλων τὰ ὕψητα ποικιλοτέρα καὶ λευκότερα — τῆς ἐλατὸς δὲ λευκότερα καὶ ἥτιον λεῖα. cum quo sentit Io. Beckmann ad Mirab. Narrat. p. 426, in eo tantum consentiens, ut putet, totinum Olympicum seu ole-

am callistephanum a Theophrasto intelligi. Cui opinioni quae olim ipse opposui in annotatione p. 55., ine, nunc non admodum movent, postquam mihi ex diuturna historiae Theophrasteae lectione et consideratione plane constitit, philosophum Eresium historiam suam fere totam e collectis scriptorum antecedentium annotationibus atque opinionibus composuisse: ubi facile potuit accidere, ut, quae de olea callistephano Olympiaca annotata reperisset, ad totum genus oleae transferret. Poteat etiam fieri, ut verbum unum alterumve exciderit, quo exceptio ad speciem Olympiacam oleae referebatur. Restat, ut de nomine suspecto *Πανθειον* videamus, cui varias coniecturas substituere viri docti conati sunt, quas partim annotatio p. 55. enarravit. Sed scripturam confirmat scholion Codicis egregii Vaticaniensis Pindari ad Olymp. 3, 60. publicatum nunc a Boeckhio p. 102. τὸ Πάνθειον, ἐν ᾧ πεφυτενται ἡ ἐλαία, ἣν δρῶσι ἀμφιθαλὲς καὶς χρυσᾶ δρεπάνῳ, κλάδους ἐξ τέμνων, οὐ καὶ τὰ ἀγωνίσματα. Codex ipse Πάνθειον scriptum exhibet hic et ad Ol. 8, 12. ubi interpretatur verba ὁ Ἰλισσὸς εὐδένδρον ἐπ' Ἀλφειῷ ἄλσος ita: πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Ἰλισσοῦ ἄλσος διαλέγεται ἡ πρὸς τὸ Πάνθειον, ὅπου αἱ ἐλαταὶ φύονται, ἡ πρὸς τὸν τέπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκινται. Superest igitur, ut nomen Illisi fluvii mutetur in Elissona, quem in Alpheum influere testatur Pausanias Eliac. I. c. 7. Ut locum Pausanici e notitia Mirabilium Narrationum definiamus, desideratur accurata designatio loci, ubi Elisson influit in Alpheum: quem definierat olim Paus-

Κροτήρις, ἐν τοῖς κροτήριοις 6, 6, 10.

Κρότων, τοῦ καλουμένου κρότωνος folia cum aetate mutantur 1, 10, 1. 3, 18, 7. c. pl. 2, 16, 4. ubi vide annot. p. 177.

Κροτώνη, aliis γόγγρος 1, 8, 6.

Κρούω, ὄνος ὡς κρούων Fr. VI, 3, 4.

Κρυστάλλος, ἡ διαφανὴς λίθος, ἐξ ἧς τὰ σφραγίδια ποιεῖται Fr. II, 30. διὰ περιλαμβανόμεναι τῷ κρυστάλλῳ Fr. XII, 8. ubi sequitur τοῖς πάροις.

Κρώζω, κορώνη ἐὰν ταχὺ δις κρώζῃ καὶ τρίτον Fr. VI, 3, 2.

Κτηδών, δύο ἐφ' ἑκάτερα τῆς ἐντεριώνης κτηδόνες, ἐναντίαν ἔχουσαι τὴν φύσιν 5, 1, 9.

Κτήνος, κατείδεται ὑπὸ τῶν κτηνῶν ἢ ἄμπελος c. pl. 5, 17, 7.

Κύαμος inter πρῶτισπορα legumina δυσφυσίστατος 8, 1, 2. 3. 4. δ κανὼς κοῖλος 8, 3, 2. μόνος ἢ μάλιστα ὀρθόκανυλος; ἀνθῶν φιλεῖ βρέχεσθαι 8, 6, 5. καὶ ἄλλως οὐ βραδὺ καὶ ἔτι κοτηρίζει δοκεῖ 8, 9, 1. δυσφυῆς, imprimis si pluvia insequatur 8, 6, 1. ἐπικηρον ἐν πολλοῖς καὶ πολλὰκις — μανόν καὶ πενόν καὶ οὐ πολυφύζον c. pl. 2, 15, 5. πρῶτισπορεῖται — φιλεῖ βρέχεσθαι ἀνθῶν — μανός c. pl. 3, 24, 3. 4, 7. 1. ἡ τοῦ κελύφους παχύτης c. pl. 4, 8, 2. μανώτατον καὶ πολυανθίστατον καὶ πολυκαρπώτατον 4, 10, 1. διὰ ἀπανθήσῃ ἐπισυνίστατον — ἀσθενίστατον γὰρ 4, 10, 3. μόνος δοκεῖ μεταβάλλειν τὴν χροῖαν, ἐκ λευκοῦ μέλας γινόμενος 4, 12, 7. τὸ περὶ Φιλίππους συμβαῖνον περὶ τοὺς κύαμους Ibid. 8. δ κύαμος μάλιστα ἐρυσίβη, πολυφύλλος πολλαχόθεν ἐστίν, πυκνοσπορεῖται, διὰ τὴν μανότητά ἔχει μάλιστα τὴν ὑγρότητα, πρὸς τῇ γῇ μάλι-

στα τὸν καρπὸν ἔχει c. pl. 4, 14, 2. κυάμων κελύφη παραβαλλόμενα αὐταῖν 5, 15, 1. οἱ βλαστοὶ καὶ ἀκρόμους χλωροὶ βρωτοὶ 6, 12, 9.

Κύαμος δ Αἰγύπτιος describitur 4, 4, 7. et 8. Faba Aegyptiaca, Nymphaea. Nelumbo Lin., descripta et picta a Gallo Delile in Descriptione Aegypti T. II. Parte II. p. 30. seqq. Tabula 61. unde repetam, quae ad illustrandam notitiam Theophrasteam pertinent, ordinem scriptoris graeci secutus, quanquam plantam ipsam hodie in Aegypto reperire non licet, frequentem tamen in Asiae et Indiac aquis stagnantibus. Folia igitur cum petaso Thessalico comparantur, quia sunt orbicularia, lata ad sesquipedem, media depressa et cava: insident petiolo cylindrico parumper aculeis aspero, usque ad quinque pedes longo et cum aquarum profunditate varianti. Flos ab initio gemma conica crassa inclusus expanditur petalis ornatus roseis plus quam quindecim, interioribus brevioribus et inaequalibus longitudine, ovalibus, concavis. Fructus ovalis, superne latior, et foraminibus viginti vel triginta pertusus, e quibus paulum eminent semina inclusa, singula nucum magnitudinem avellanarum aequantia, corio duro et nigro obducta, nucleum albidum, carneum includentia, cuius lobī duo foliolum complicatum viride et amatum amplectuntur, quod, cum fructus editur, tanquam inutile abiicitur. Radix repens, carnea, dulcis sapore aequo, late repit et e singulis modis caulem et radicaliarum fasciculum emittit. Quod de floribus et fructus pedunculo ait Theophrastus, παραφύεται δὲ

φύλλα μεγάλα παρ' ἑαυτοῦ τῶν κυάμων τὸν αὐτὸν ἔχοντα καυλὸν τῷ τῶν κυάμων, idem Herodotus dixit 2, 92. ubi de floribus roseis: ἐξ ὧν δ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κύλινκι παραφρονεῖται ἐκ τῆς ῥίζης γίνεταί. Calycem dicit gemmam florem includentem: ἄλλην vero non licet ad aliam ipsius plantae gemmam referre, sed comparatur fructus fabae cum fructu loti antecedente: verbum autem παραφύεται cogit lectorem intelligere folia ab Herodoto in utraque planta omissa, quia ad cibum incolarum inutilia sunt, de quo loquitur historicus. Calycem autem graeci scriptores proaici et poetae dicunt folliculum vel vaginam, quaecumque florem cum germine fructus includit. Folia recentia et iuniora aquis innatant plana, adulta supereminant concava. Unde locus Strahonis explicandus libro 17. p. 528. Sieb. ubi papyrus iuxta fabam commemoratur: φύεται ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις ἢ τε βίβλος καὶ ὁ Αἰγύπτιος κύαμος, ἐξ οὗ τὸ κινώριον, σχεδὸν τι ἰσοῦψεις ῥάβδοι ὕσον δέκα πόδες. Ἀλλ' ἡ μὲν βίβλος ψιλὴ ῥάβδος ἐστὶν ἐπ' ἄκρῳ ἔχουσα χαίτην, ὁ δὲ κύαμος κατὰ πᾶσι μέρη φύλλα καὶ ἄνθη ἐκφέρει καὶ καρπὸν ὅμοιον τῷ παρ' ἡμῶν κυάμῳ, μεγέθει μόνον καὶ γένει διαλλάττοντα. Subdit de locis faba consitis et voluptatis causa frequentatis, cum navigia incolae ascendant ἐνδύοντες εἰς τὸ πύκνωμα τῶν κυάμων καὶ συσκιαζόμενοι τοῖς φύλλοις· ἐστὶ γὰρ σφόδρα μεγάλη, ὥστε καὶ ἀντιποτηρίων καὶ τροφῶν χρῆσθαι· ἔχει γὰρ τινα καὶ κοιλότητα ἐπιτηδείαν πρὸς τοῦτο.

Κυανός, ἄρῳν καὶ θήλυς, ὁ ἄρῳν μελάντερος Fr. II, 31.

σάπφειρος μέλαινα οὐκ ἔχων πόρρω τοῦ κυάνου τοῦ ἄρῳνος 37. κύανος αὐτοφυῆς ἔχων ἐν ἑαυτῷ χρυσοκόλλαν 39. ἐστὶν οἶον ἄμμου 40. κύανος αὐτοφυῆς καὶ σκευαστός 55. γένη τρία, ὁ Αἰγύπτιος, Σκυθῆς, Κύπριος Ibidem. αὐτοφυῆς ἐκ χειτὸς ὀρροννυται, ut ἄπυρος et πεπυρωμένος 55.

Κυδῖον εὐρημα μίλτος ἐξ ὤχρας κατακαίοντης Fr. II, 53.

Κυδώνιος μηλία 2, 2, 5. μηλον Κυδώνιον 4, 8, 11. μήλα Κυδώνια παλαιούμενα μέχρι τινὸς εὐσσομένη c. pl. 6, 14, 9. Κυῖω, τὸ μὲν κυῖον 6, 4, 8. ἐν τῶν κυουμένων c. pl. 1, 20, 2. τροφήν ὥσπερ κυουμένην c. pl. 2, 1, 3.

Κύζικος, περὶ Κύζικον διαμένει ὁ κύαμος ἐπὶ πλείω 8, 11, 3. περὶ Κύζικον c. pl. 4, 2, 3.

Κύημα, τὸ κύημα καὶ ἐν ᾧ τὸ ἄνθος ἢ καὶ ὁ καρπὸς 6, 4, 3.

Κύησις ἀκωνόδης 6, 4, 8. idem quod κύημα 6, 4, 3. φανερά 8, 2, 4. de spica frumenti. τὴν κύησιν ἐξέτεκε c. pl. 1, 20, 2.

Κύϊξ inter bulbosa, flore albo 7, 13, 9. nota.

Κυῖσκομαι, ἄρτι κυῖσκομένῳ c. pl. 3, 2, 8.

Κυκίων, ὁ κ. δῶταται κυνούμενος Fr. VIII, 9.

Κυκλάδες, κύπερον ἀπὸ τῶν Κυκλ. Fr. 4, 28.

Κυκλάριον vel κυκλάμινος, radix φλοιὸν πρὸς τῇ σαρκὶ ἔχει 7, 9, 4. radix et succus in usu 9, 9, 1. radices θηλυφύτου similes cyclamino 9, 18, 2. usus 9, 9, 3. In uno loco 9, 9, 1. τῆς κυκλαρίνου habent Codd. Urbinas et Medicis.

Κύκλωθεν 4, 6, 10. Grammatici tamen veteres κύκλωθεν scribi voluerunt. Cf. Löbeck ad Phrynicum p. 9.

Κυλίκιον πλίνθινον 3, 9, 8.

Κυλινθόρρα 2, 4, 3.

Κυλλήνη, mons 3, 2, 5. **ἄρηα** 4, 1, 3. Arcadias 9, 15, 7.

Κύμα pro κύμα: 1, 6, 9.

Κύμινον, semen quale? 7, 3, 2. in satione quid observet superstitio 7, 3, 3. et 9, 8, 8. πολυσιμωτάτων 8, 3, 5. inter τὰ θεινὰ nominatur 8, 6, 1. satum δυσβλαστὲς, si pluvia inaequatur, *Ibidem*. ψάrais καὶ ἄλμας νοστέ 8, 10. 1. μικρὰ πύμπαν ἢ τούτου ῥίζα c. pl. 2, 12, 2. τὰ πολυχούστια λεγόμενα κύμινον καὶ μήκων c. pl. 4, 15, 2.

Κυνήγία, ὑπ' αὐτὴν τὴν — γίαν c. pl. 6, 19, 5.

Κυνόροdon 4, 4, 8. φυτὸν ὁμοιον τοῖς κυνορόδοις, ubi Plinius satice pomi cynorrhodo vertiti nota p. 308. Omisit hoc genus Sprengel: et Stackhouse. Rosam silvestrem interpretatur Plinius 25. sect. 5.

Κυνόβατον 3, 18, 4. fructus quomodo colligitur 9, 8, 5. Dubitationes meas de planta posui in Annot. p. 257. 258. et p. 746. Scripturam Codicum temere mutavi ab Athenaeo quoque firmatam. Theocritei Scholiastae nulla est auctoritas omnino, praesertim in rebus phytanicis. In Plinio nihil aestuxillii: dubium enim, unde pauca de cynosbato transtulerit. Nec magis de Dioscorideo constat 1, 123. quem cum Sibthorpio Smith rosam sempervirentem interpretatur. Praeter nomen generis neutrius, τὸ κυνόβατον, magnitudinem mediam inter arborem et fruticem et fructum πυρρόν nihil is habet, quod cum Theophrasto recte comparari possit.

Κύνωψ 7, 7, 3. ὁ ὑπὸ τινων κολούμενος 7, 11, 2. sed ibi Codd. omnes ἀκύνωψ habent, quod vide et Annot. p. 598.

Κυπάρισσος, κυπάριστος, ἄρρη καὶ θηλέα 1, 8, 2. Cretensis κυπριζομένη 2, 2, 2. femina Theophr. oper. T. V.

sata saepe mutatur in marem 2, 2, 6. ἢ ἄρρη 3, 2, 3. locorum tepidiorum 4, 5, 2. aquam et sterces non amat 2, 7, 1. ἢ ἄρρη καρπιμώτερα 5, 4, 1. ὁ καρπὸς σφαιροειδής, in quo semen, quale? c. pl. 1, 5, 4. et 1, 19, 1. τὸ ἄρρη γένος ὅλως ἄγονον, πολλὰ δὲ καὶ τῶν θηλειῶν c. pl. 4, 4, 2. ἀμνηνὰ σπέρματα c. pl. 4, 4, 3. μὴ ἄγαν φιλύδρος καὶ ξηρὰ 5, 15, 3. Cupressum sempervirentem interpretantur omnes.

Κύπαρος, ὁ, τῆς κυλέας 2, 8, 3. nota.

Κύπειρον et κύπειρος sine ramis 1, 8, 1. γωνιόφυλλος 1, 10, 5. inter λοχμάδη 4, 8, 1. lacus Orchomenii ὁ κύπειρος 4, 10, 1. ὁ κύπ. etiam in terra nascitur 4, 10, 6. κυπείρου ἢ ῥίζα γλυκεία c. pl. 6, 17, 10. κύπειρον κατὰ τὸ δῶμάδες ὀνήττον ἄξι προσαπτον ἢ ξηρόν 6, 11, 13. χρίσμα (ῥίζης), καλεῖται δὲ τὸ κύπειρον ἀπὸ τῶν Κυλάδων Fr. 4, 28. στυπτικόν Fr. 4, 33. caulis: perularis, ἐμάλειν 1, 3, 3. radix qualis 1, 6, 8. τὸ κύπειρον εἰς τὰ κατὰ μέγιστα τὴν θέρμην καὶ θύναμιν ἔχει 4, 10, 5. διὸ δυσώλεθρον *Ibidem*. radix describitur *Ibidem*. Homero Il. 21, 351. λωτός τ' ἦδὲ θρύον ἦδὲ κύπειρον in regione fluvistica nominatur: sed in campestri inter pabula equorum Odys. 4, 603. σὺ γὰρ πιδλοῖο ἀνάσεις ἐβρός, ὅ ἐν μὲν λωτός πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον, πυροὶ τὲ ξεῖαι τε ἰδ' εὐρυφύεις καὶ λευκόν. Nicander Alexiph. 604. φιλόζωνον κυπερίδα ἢ δὲ κύπειρον inter herbas palustres cum arundine (δέναν) nominat. Plinius 21. s. 70. typerida radicem cyperi vocari ait. Geoponicorum 2, 6, 32. descripio congruit cum Dioscori-

dea 1, 6. ubi inter optimas laudatur, ut a Theophrasto ἡ ἀπὸ τῶν Κυλαίων νήσον. Theophrastus cypri radicem ibi deum describit, ubi laeas Oichomenii plantas partim peculiare enumerat. Dubitari igitur potest, an idem an diversum sit, quod alibi nominavit. In Theophrasto Sprengelii cyperrum comosum Sibthorpii interpretatur p. 78. in altera editione locum 1, 10, 5. de cyperrum comoso, reliquos locos de cyperrum rotundo: Dioscorideum primum de longo, deinde de rotundo interpretatur: de longo Theophrasteum Stackhouse.

Κύπρος insula, platanius Cypria sero germinans 1, 9, 5. παρὶ Κύπρον ἐν τοῖς χαλκορυχείοις σμάραγδος Fr. II, 25. palma peculiaris 2, 6, 7. humilis *Ibidem*. tertia folio et fructu diversa 2, 6, 8. Cypri materia νῦν πηλίκος mira 6, 8, 1. Cypri reges *Ibidem*.

Κύπρος, ἡ, unguentum e floribus paratum recipit cardamomum et aspalathum Fr. 4, 25 et 27. ἡ ἐργασία 20. ἐλαιοφότον καὶ τοῖς ἀνδράσι μάλιστα ἀρμόζει Fr. 4, 42. ἀγυθὸν πρὸς κόπους 50. γυψος κλειστή καὶ περιφανιστή 64. nota. Lawsoniam inermem interpretantur: nota p. 656.

Κυρήνη, urbs et vetus et nova, ὅπου νῦν ἡ πόλις 5, 3, 7. Cyrenaica silva quomodo orta 3, 1, 5. thyan fert 5, 3, 7. urbs quando condita 6, 3, 3. nota cosae Cyrenaicae εὐσμοζαται 6, 6, 5. περὶ Κυρήνην τὸ ῥόδον καὶ ὁ κρόκος εὐσμοζαται — ἡ γὰρ χώρα λεπτή, ξηρά, καὶ οὐκ ἄγαν διεμένη c. pl. 6, 18, 3. μύρον ῥόδινον Κυρηναϊκὸν ἥδιον (6, 5. Cyrenacum conditiarum originem inter annum 648. et 625. ante Ch. natum recte

poni docuit nuper Thérig in Historia Cyrenae edita Hanniae 1819. p. 95. Sed is urbis veteris et novae mentionem plane omisit.

Κύριος, χιτώνας μὴ τοὺς ζώντες μὴδὲ τοὺς κυρίους, sc. τοῦ ζῆν, c. pl. 1, 4, 5. κυρία πίψις, oppoa. ἡ οὖν εἰσὸς c. pl. 1. οὐδὲν ἐν τούτῳ κύριον ἐπιστημὴν οὐτε προσηγορίαν οὐτε ὀνισκασίας c. pl. 1, 17, 8. φλοῖος δὲ κύριος 4, 15, 1. φῆται αἱ κυριώταται τοῦ ζῆν 4, 16, 5. τὰς κυριώτατας ἀρχὰς c. pl. 4, 11, 9. τὸ κύριον τοῦ ζῆν ἐν τῷ ἰγναφίλῳ τοῦ φερίνου 5, 16, 1. ἐν τοῖς κυρίοις τοῦ ζῆν ἴσται δὲ φλοῖος 5, 17, 1. δὲ ἀριθμός δὲ τῶν ἐπὶ κυριώτατος καὶ φυσικώτατος 6, 4, 2. ubi Edd. pr. et Codd. κυριώτατος habent. διαφόρου κυριώτατος 6, 9, 2. σμῆς τὰς κυρίας λαμβάνει τὰ μέτρα Fr. 4, 22. ἡ ἀρχὴ φθισομένη κυριώτατη πρὸς τὴν οὐσίαν Fr. III, 25. κυριώτατα τῶν ἀλημάτων c. pl. 3, 15, 4. rectius κυριώτατα Urbinae liber scribit.

Κύρνος buxifera 3, 15, 5. eius silvae 5, 8, 1.

Κυρίον, τὸ, de foliis περιφασίς 3, 10, 5.

Κύρινος 1, 13, 5. ἐν τῷ κυτίνῳ τὸ ἄνθος τῆς ῥόδου c. pl. 1, 14, 4. ἡ ῥόδα τοῖς κυτίνους εὐσμοζαται c. pl. 2, 9, 3. ἀποβάλλει τοὺς κυτίνους 2, 6, 12.

Κυτινῶδες 4, 10, 3. ubi καθιῶδες editum.

Κύτισος, δ, eius μήτρα διττα et αἵμασι 1, 6, 1. παρομοία τῇ ἑρῶν 5, 3, 1. παρομοιούμενος ἀπολλύει πάντα 4, 16, 5. ὁ κύτινος καὶ τὸ ἔλμακ τῇ πολυτροφίᾳ καὶ τῇ ἀλμυρίᾳ φθείρεται τὰ παραφυεόμενα c. pl. 5, 15, 4. Cytisum alpinum L. comparavit cum Britannico editore Gallus Thiebaut de Barneaud, contra quem quae-

dam montis Gallus Desfontai-
nes in *Journal de Botanique*
Tome IV. p. 45. seqq. Medi-
caginem arboream cum pluri-
mis aliis interpretatur Sprengel.

Κύτταρος πικύινος quid? 3, 3;
8. Annot. p. 145. τὸν πρῶτον
πικύινον πικύη φέρεται 3, 7, 3.
fabae Aegyptiae 4, 8, 7. κα-
θάπερ ἐν κυτάρῳ Fr. II, 14.

Κύτωρα, ubi buxus 3, 15, 5;
Κύω, κύουσης τῆς ῥίζης c. pl. 3;
2, 7. Vide etiam *Κυῖω*.

Κύων, ἐπὶ κυνὶ c. pl. 1, 6, 5;
ὑπὸ κυνὶ c. pl. 1, 13, 3. περὶ
κύνων καὶ τοὺς ἐτησίους c. pl.
3, 3, 3. ἐπὶ τῷ κυνὶ δ' ὁ νότος
πλεῖ Fr. V, 48. nota? ἐπὶ
κυνὶ ἢ ἀρκυτοῦρα ἐάν μὴ ὕψη,
ὥς ἐπιτοπολὸν πρὸς ὠμηρίαν
ὑδαρ ἢ ἀνέμος Fr. VI, 1, 23.
Cautum genera omnia hñn eo-
dem temporis spatio praegnan-
tia sunt nec paritunt c. pl. 4;
11, 2. οἱ κύνες ἐπαίροντες τὰ
θηλάη προσουροῦσι Fr. XV, 3.

Κωβίδης, κωβίς est Fr. XII, 2.
male editum: contra recte κω-
βίδς XII, 8. in Pomto conge-
latur *Ibidem*.

Κωδία 4, 8, 7. 9, 12, 4. τὸ
ἄνω κωδιώδες 4, 10, 3. ubi
rectius κωτινῶδες Codices ha-
bent.

Κώδων, κώδωνα τῶν ἔσσι ἤχων
τὴν ἀκοήν Fr. I, 9, 21.

Κωκίμα καὶ σίνος c. pl. 2, 7, 5;
Κωκίμ εἰς τὸ ἐκλαμβάνειν Fr. II,
47.

Κωμακον, τὸ, καὶ ἑτερον κώμα-
κον, κωμάς 9, 7, 2. alterum
unguentis admiscetur *Ibidem*.
Myristicam moschatam consili-
cit Sprengel p. 88. ed. sec. et
Stackhause. Cf. nota p. 738.

Κωμύς, ἐπὶ τοῖς κώμασι φέρεται
4, 11, 1. cum interpretatione.

Κωμύον ἀριστόν περὶ Σούσα καὶ
ἐν τοῖς ψυχροτάτοις τόποις 9,
15, 8. nota. κωμύιον χύλισμα
ισχυρότερον 9, 8, 3. Χίοι κω-
μύων τρίβοντες καθάπερ οἱ ἄλ-
λοι ἐχέτω, εὖν δ' εὖδ' ὦν

εἰς τρίψειν, ἀλλὰ περιτί-
σαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυ-
φος et cetera 9, 16, 9. κωμύων
est 7, 6, 4. inter φρυγανικά
6, 2, 9. Conium maculatum
interpretantur plerique om-
nes. Vide *Κόνιον*.

Κῶνος, vide sub voce *Στροβίλος*.

Κωροφόρος 1, 12, 2, 2, 2, 2.

τῶν κων. c. pl. 1, 19, 1. Vide
sub *Στροβίλος*.

Κωροποικὴ θηρία 3, 14, 1, 3;
15, 4.

Κωπύς, οἱ τὰς κωπύας ἔχοντες
5, 1, 7. ubi κώπας Codd.
restituendum censuo. Vide
Supplem. Lexici gr.

Κωπύνης 4, 1, 4. ισχυρός κω-
πύων 5, 1, 7. Videtur idem
esse, qui κωπύς Aristophani.

Κωρυκίς, ἐν κωρυκίσι πτελίαις 3,
14, 1.

Κωρυκώδη τινὰ κοῖλα 3, 15, 4.

Κωρός, κωρότεροι αἰσθηταὶ ἡδ-
υαὶ Fr. I, 19.

A.

Λάβρος εἶς 4, 7, 1.

Λαγαροὺς εἶναι τοὺς πίνοντας 9,
10, 3.

Λαγός, λαγῶν ἔχνη εὐσημότερα
c. pl. 6, 19, 5. λαγῶν est 6,
20, 4. λαγοὶ ὄξουσι περὶ τὴν
ὀχλίαν Fr. 4, 59. λαγὼς λευκός
Fr. 20, 49.

Λαγχάνω, πάντα λελογχάσι πνοῇς
καὶ ὁσμῶν Fr. 1, 22.

Λαγῶς, λαγῶν c. pl. 6, 20,
4. sed liber Urbinas λαγῶν ha-
bet.

Λάθυρος ἐπιγυδαυτός 8, 3;
2. σπώλητες ἐν τοῖς λάθυροις
8, 10, 5. τοῖς λάθυροις σπώ-
λητες ἐγγίνονται c. pl. 3, 22,
3. folium quale 8, 3, 1. La-
thyrum sativum interpretantur
plerique omnes.

Λαυμαργός, ῥῶα σαρκώδη καὶ
λαυμαργα c. pl. 1, 22, 1.

Λαυάρη montana et campestris
3, 3, 1. inter εὐαγεστάτα 3,
E & 2

- 6, 1. Posterior loco Urbinas liber *λάναρα* habet, *λαυάθη* Edd. veteres, altero loco *λύναρα*. Philysream latifoliam Sprengelii historia, prunum Mahaleb interpretatur Stackhouse. Coniectura omnia dubia, nisi nomen antiquum alibi servatum latet.
- Λαωνική**, ἡ, ῥοδόης, *ἔλειος* καὶ *ἱπομβρός*, igitur multa φυτεύουσι θάρονες ὑπὸ τὸ ἄσπερον c. pl. 3, 3, 4. *Λαωνική* συνῆ προδρομους φέρει c. pl. 5, 1, 8. eadem ὑδροῦσθαι ζητεῖ καὶ τὰ ὑψόμενα c. pl. 3, 6, 6.
- Λαμβάνω**, ὡς καθόλου λαβεῖν 4, 11, 4. βαρεῖα καὶ κοῦφα τῇ πυκνότητι καὶ μανόζητι ληπτέον 5, 4, 1. φύεσθαι καὶ λαμβάνειν 6, 2, 4. ποτα. μετ' ἀρχιτοῦρον λαμβάνει 6, 2, 6. ποτα. ὡς οὖν ἐνὶ λαβεῖν c. pl. 1, 6, 4. ποτα. ψυχρὰ καὶ τοῖς ποτα. τοῖς ληπτέον c. pl. 1, 10, 7. τὰς τῶν ὑδάτων διαφορὰς ὁμοίως τοῖς ληπτέον c. pl. 2, 5, 1. ὁσμὴν οὐκ ἔστιν οὕτω λαβεῖν· οὕτω τῷ γένει λαμβάνοντος c. pl. 6, 5, 6.
- Λαμπτήρ**, τὸ ἐν τοῖς λαμπτήρσι φῶς Fr. I, 7. III, 12. οἷς λυχνίοις καλοῦσιν ἀντὶ τῶν λαμπτήρων λυχνῶνται Fr. III, 22. ubi meliores libri ἐπὶ τῶν habent.
- Λαμπυρίζω**, ἄμμος — ῥίζουσα καθάπερ ὁ πόκος Fr. II, 58. 59.
- Λάμπω**, ἐὰν λάμψῃ κατὰ Πάριον Fr. VI, 3, 6.
- Λάμψατος** 1, 6, 13. ἐν Α. ἐν τοῖς χρυσεῖς Fr. II, 32.
- Λάπαθος** inter ἐπισπορα 7, 1, 2. radix describitur 7, 2, 7. differentia silvestris Ibidem. εὐστομώτερον τοῦ ἡμέτερον 7, 6, 1. agreste coctum editur 7, 7, 2. cultura τῇν ὀρυμύνητα ἀmittit et fit peius c. pl. 3, 1, 4. φύλλον ὁμοίον λαπαθῶν 9, 11, 1. Sprengel lapathum mite cum rumice patientia, agreste cum acetosa comparavit. In patientia rumice sconsentil Stackhouse.
- Λαπατα**, ἡ, Cretae 2, 6, 9.
- Λάρισσα**, περὶ Λάρισσαν τὴν ἐν Θερμαλὶ λεγόμενον τοῦ πεδίου παχὺς ὁ ἀήρ ἦν καὶ ἡ χώρα θερμότερα, quod mutatum fuit aqua deducta, c. pl. 5, 14, 2.
- Λατίνη**, ἡ, φαρμακώδης 9, 5, 1. ἐν ἡ τὴν Κίρκην εἶναι φασί Ibidem. silvae ἐν τῇ Α. 5, 8, 1. ἡ τῶν Λατίνων ἐρυδρος πᾶσα — ἡ πεδινὴ δάφνην, μυρσίνην καὶ ὀξύν θυμαστήν — ἡ δὲ ὀρεινὴ πεύκη καὶ ἐλάτην ἔχει 5, 8, 3.
- Λαχανηρά** σπέρματα 1, 11, 3. ἐπὶ τῶν — νηρῶν 6, 1, 2. τὰ — νηρῶν 7, 1, 1. ubi sequitur τὸ λαχανώδες. λαχανηρά ἀνηθον, μάραθρον, μύρις c. pl. 6, 9, 3.
- Λαχανικά**, τὰ, c. pl. 3, 19, 1.
- Λάχανον**, λάχανα ὀρεῖα καὶ τοῖς καρποῖς πήγανον, σίλων, μίνθα c. pl. 6, 14, 7.
- Λαχανώδης** 1, 3, 4. Vide λαχανηρά.
- Λαίανω**, λαινόμενον καὶ πηρόμενον τὸ ξύλον 5, 3, 6.
- Λεβαθίας**, ἐκ, ῥέων ποταμὸς Προβατία 4, 11, 8.
- Λειμώδωρον**, τὸ βούκερας φθίρει εὐθύς τῇ ῥίζῃ παραγόμενον c. pl. 5, 15, 5. Vide λεμώδωρον.
- Λειμωνία** γῆ καὶ ὑψαμμος ἀμπλοφόρος c. pl. 2, 4, 4. ei 3, 6, 8. cauta editur 3, 11, 3. ἐν τῇ λειμωνίᾳ καὶ ὑψόμενον καὶ ἐλάδι c. pl. 4, 12, 4.
- Λειμωνία**, ἡ, iater φυλλάξανθαι ἀκωνώδη 6, 4, 3. ubi erat σκόλυμος ἡ καὶ λειμωνία. Dubitari potest propter Codicum scripturam vitiosam, σκόλυμος δὲ ἡ καὶ λειμωνία, ut edidit cum Scaligero Heinsius, et Plinius hoc vertisse videtur, an cum Gaza, quod ipse dedi, καὶ ἡ λειμωνία scriptum fuerit. Hoc enim modo planta diversa a scolymō, illa synonyma sco-

- Iymo* ponitur. Cf. Annot. p. 487.
- Λειοθαλασσία* φαφάνις 1, 4, 2.
- Λειόγειος*. Vide *λευκόγειος*.
- Λείος*, τοῦ στελέχους τὸ λείον καὶ ἄοζον 3, 7, 1. ἔζλον 3, 8, 2.
- Λειόφλοιος* 1, 5, 2. ἡ δάφνη 9, 4, 2. — λειότερον c. pl. 5, 7, 2.
- Λειποθυμία*, ἐκλνόμεθα καὶ — θυμοῦμεν Fr. X, 1.
- Λειποθυμία* Fr. III, 15.
- Λειποφυεῖν*, τοῖς — ψυχῆσαι ψυχρὸν ὕδωρ προσχέουσι Fr. III, 15. Fr. X, 3.
- Λειποφυχία* quid? Fr. X, 1.
- Λείριον* ἄνθος σμυλᾶκος 3, 18, 11.
- Λειριώδη* εὐώδιον 8, 13, 6.
- Λείριον* alii νάρκισσον vocant 6, 6, 9. distinguitur 6, 8, 1. ubi de floris tempore. *λείριον* τὸ ἔσθρον autumnō floret 6, 8, 3. semine etiam propagatur 7, 13, 4. sero germinat c. pl. 1, 10, 5. φύλλον ὁμοιον ἔλλεβόρῳ ἢ *λειριῶ* 9, 16, 6. ubi erat αἰριῶ. radix εὐχυλος καὶ εὐσαρκος c. pl. 1, 4, 1. *λειριῶ* τὸ κάτω μέρος pro χειριῶν scribunt aliqui 1, 13, 2. Vide in *Νάρκισσος*. τὸ κέρνον καὶ τὸ *λείριον* καὶ ἐν ταῖς ὁσμαῖς ἐμφαίνει τινὰ βαρύντητα c. pl. 6, 14, 1.
- Λειχήν*, ψώραν, *λειχήνας* καὶ *λέπραν* Fr. IX, 14.
- Λειχηριάω*, εἰλαία l. c. pl. 5, 9, 10.
- Λειψυδρία* c. pl. 5, 12, 1.
- Λείωμα*, εἰς τὰ ἄνρατα λείωματα, εἰς τὰ ὑδαρίστερα Fr. II, 55.
- Λεικνώδης*, τὸ ἐντὸς — θώδες γίνεται 4, 8, 11.
- Λέμμα*, τιθέασιν ὑπαίθριον τὸν πάλαμον ἐν τῷ λέμματι 4, 11, 6.
- Λέμμα*, in lacu Orchomenio δ προσαγορεύουσι *λέμμα* 4, 10, 1. nota p. 353. unde patebit, notitiam esse dubiae scripturae et interpretationis. Lemnam trisulcam Stackhouse, Marsileam quadrifoliam Sprengel p. 89. ed. sec. coniecit.
- Λειπετόμνον*, ἀπὸ τοῦ, ἐν Μηθύμνῃ Fr. VI, 1, 4.
- Λεπίς*, φλοιός *λεπιζόμενος* 3, 13, 1. et 4. *λεπίσωσι* τὸ στέλεχος 9, 2, 7. sed liber Urbanus plurimis in locis *λεπίσω* habet.
- Λεπίς*, ὅταν αἱ *λεπίδες* καταφέρονται de nive 4, 14, 13. nota. ὅταν αἰθρίας οὐσης *λεπίδες* καταφέρονται, ταῦτα δ' ἐστὶ πλατὺ ἄττα, φερόμενα μὲν φανερά, πεισύντα δ' οὐ διαμένει c. pl. 5, 12, 11. sed Codices scripti omnes vocem omittunt ab Heinsio additam.
- Λέπρα*, ψώραν, *λειχήνας* καὶ *λέπραν* Fr. IX, 14.
- Λεπρός*, λουόμενοι *λεπροὶ γίνονται* c. pl. 2, 6, 4.
- Λεπτόβλαστος* c. pl. 3, 7, 11.
- Λεπτόγειος* c. pl. 3, 6, 8. — γαίω 1, 6, 9. *λεπτόγειω* τόποι h. 8, 8, 6. Forma una restituenda videtur postrema, utpote Attica.
- Λεπτοδεμία* c. pl. 3, 5, 3.
- Λεπτόδινος* h. 3, 9, 3.
- Λεπτόφλοιος* h. 1, 5, 2. c. pl. 3, 7, 12.
- Λεπτόχυλος*, — λότερα c. pl. 6, 16, 5.
- Λεπυριώδης* ῥίζα 4, 6, 1. 7, 9, 4. 7, 12, 1. 7, 13, 9.
- Λεπυριώδης* ἢ *φλοιώδης* 1, 6, 7. ῥίζαν *λεπυριώδη* 9, 9, 16.
- Λευκάκανθα* inter *φυλλάκανθα* et *ἀκανθώδη* 6, 4, 3. Carduum leucographum comparat Sprengel. Dioscorides 3, 14. *ἀκανθάν λευκήν* describit, quam Sprengel cum carduo argentato comparat, et 3, 22. *λευκάκανθάν* nominat, cuius radicem tantum describit. Hanc cum cnico acarna comparat Spr.
- Λευκάρα*, vide *Λακάρα*.
- Λεύκη* cum aetate folia mutat 1, 10, 1. 3, 18, 7. nota p. 265. montana et campestris 3, 3, 1. describitur 3, 14, 2. ἢ λ. οὐ πόρρω τῆς αἰγίρου τῇ ὄλῃ μορφῇ καὶ τῶς φύλλοις — ἀπογηράσκουσα ἐξομοιοῦται τῇ

- καταξηραίνεσθαι c. pl. 4, 5, 7. ἀποξηράσκουσα πλατυφυλότιρον, λεπτοφλοίστρον καὶ εὐτροφέτερον τῆς αἰγίρου c. pl. 5, 7, 2. Populum albam interpretantur omnes.
- Λευκόγιος, ἡ, ἐλαιοφόρος c. pl. 2, 4, 4. εὐγιον erat c. pl. 3, 6, 7. ubi λευκόγιον dare volui, operae λειογίον dederunt.
- Λευκόλαν, vide in Ἴων,
- Λευκόκαρπος κιστός 3, 18, 6.
- Λευκομαῖλιος σκυῖη προδρόμους φέρετ c. pl. 5, 1, 8.
- Λευκόνοτος, λευκόνοτοι οἱ ἥρινοί νοτοί Fr. V, 11.
- Λευκόπυρρος Fr. 20, 44.
- Λευφάνης c. pl. 2, 4, 12, nota.
- Ληάντις, ἐν τῷ, τῆς Εὐβοίας 8, 8, 5. nota.
- Λῆμνος, οἱ περὶ Λῆμνον ὀλιγοχρόνιοι πυροὶ βαρεῖς c. pl. 4, 9, 6. sed 4, 11, 4. est Ἄλνον, τὰ Λήμνια τεράματα 4, 12, 3, μέλιτος Λήμνια Fr. II, 52.
- Λίβανος, δάκρυον δένδρου 9, 1, 2. τὸν λίβανωτὸν ἐντέμνειν 9, 1, 6. ὁσμὴ λίβανωτοῦ καθαροῦ 9, 11, 3.
- Λιβανωτίς, δύο εἶσιν, ἡ μὲν ἄκαρπος, ἡ δὲ κάρπιμος, ἡ κάρπος κάρχης καλεῖται 9, 11, 10. describitur utraque Ibidem. radix in usu medico 9, 9, 5. De utroque genere dictum in annot. p. 777. Altera Sprengelii Editio κάρπιμον interpretatur athamantam pauacifoliam, ommissa altera, Dioscoridis primum genus cachrym libanotin. Stackhouse rorem marinum officinale et athamantam libanotin comparavit cum utroque genere.
- Λιβανωτός, de ipso δακρύῳ est 9, 4, 1. sed statim sequitur 9, 4, 2. λίβανος. τὰ τοῦ λίβανωτοῦ δένδρα Ibidem. describitur arbor Ibid. πυρώσεως προσδεῖται πρὸς τὸ ὄζειν Fr. 4, 12. Arborem thuriferam geminam a Theophrasto describi censuit Sprengel Ed. sec. p. 69. 70. Arabicam primo loco, Amyridem Kataf, a Forskallio descriptam, alteram Indicam, a Britanno Roxburgh et Colebrook (Asiatic Researches Vol. IX. p. 377. seqq.) descriptam, Boswelliam servatam a sectione 7. capitis 4. libri 9. Vide etiam χόνδρος. Ceterum ἡ λίβανος e Pindaro, et ἡ λίβανωτός e Menandro laudantur. Cf. ad Phrynichum Lob. p. 187. 188.
- Λιβὰς, τὼν λιβάδων ξηρανομένων 2, 4, 4.
- Λιβύη, ibi tritico a vermicibus erosio quid fiat 8, 10, 4. Λιβύης ἡ μὴ ἑομένη 4, 3, 5. σιτοφόρος c. pl. 3, 23, 4. ἀπὸ τῶν ἐν Λιβύῃ ποταμῶν αἰεταὶ οὐ γίνονται Fr. V, 25.
- Λιγυστική, περὶ τὴν Λιγυστικὴν ὅπου καὶ τὸ ἡλεκτρον, ἀνδραμὸς ὁρτυτται γινώδεις Fr. II, 16.
- Λιθάριον 3, 7, 5. cf. 3, 8, 3. Hanc formam damnat et λιθιδιον praefert Phrynichus Lob. p. 180.
- Λιθίαρ, τοῖς λιθίῳσι 7, 6, 3.
- Λιθοκόλλητος, λίθοι, οἷς πρὸς τὰ κόλλητα χρῶνται Fr. II, 35.
- Λίθος Ἡρακλεία 9, 18, 2, nota. ὁμοῖος σαρραὶ ἐύλοι ἐν τῆς Σκαπτησύλης μετάλλου εὐρεθεῖς Fr. II, 17. ὁ περὶ Μίλητον, γωνιοειδὴς ὢν, ἐν ᾧ περ καὶ τὰ ἐξάγωνα 19. ᾧ γλύφουσι τὰς σφραγίδας 44. γῆς διαφοραὶ, ἣν μαλάττοντες, τὰς δὲ τέκτονες καὶ τρέποντες συντιθέασιν τὰς λίθους τὰς ἐκ τῆς Ἀσίας ταύτας ἀγομέναις 48. et 61. λίθοι μέλαιναί οὖσαι λευκὰς γραφουσι γομμῆας Fr. 20, 15.
- Λιθοτομία Fr. II, 6.
- Λιθώδης, γύψος. λιθωδιστὴρ μύλλον ἡ γινώδης Fr. II, 65.
- Λιμνοῦσθαι, λιμνωθέντων τῶν πλησίων c. pl. 5, 12, 3. ἡ

- λιμνωμένον τοῦ παιδίου 5, 14, 2. λιμνωμένοις τόποις c. pl. 5, 15, 9. ubi editum λιμνώδεις.
- Λιμόδωρον describitur 8, 8, 5. sub cumino et foeno graeco radicibus innascitur: ubi αἰμόδωρον vulgatur: *nota*. τὸ λιμόδωρον τὸ βούκεας φθαίρει εὐθύς τῇ ῥίζῃ παραφυόμενον c. pl. 5, 15, 5. Dictum de eo in Annot. p. 690. 691. Orobachen caryophylleam comparavit Editio altera Sprengelii p. 79.
- Λίνον, λίνου σπέρμα γλίσχρον καὶ λίπος ἔχον 3, 18, 3. mutatur in αἶσαν 8, 7, 1. τὰ λίνα τῷ αἰτμῷ ἐφύμενα Fr. III, 43. φύεται ὁσπας λίνον πυρίνον 9, 18, 6. vitioso vocabulo: *nota*. αἶσαν, εἰ καὶ τὸ λίνον ἔλαιουται c. pl. 4, 5, 4.
- Λιουσιπάρτεον φλοιὸς πολύλοπος 1, 5, 2. *nota* p. 21. seqq. τὴν ἐκ λίνων καὶ σπάρτων καὶ πάντων ὅποσα φυτῶν νεῦρα εἰπομεν δῆμιονογίαν Plato Politici p. 295. ed. Bekkeri.
- Λίπα ἀλειψαμένους 9, 8, 5.
- Λιπάρα, κατὰ Λιπάραν Fr. II, 15.
- Λιπαράιος λίθος Fr. II, 14. *nota*.
- Λιπαρὴς, χυλὸς λιπαρῆς καὶ δριμύς c. pl. 1, 22, 5. videtur esse pro λιπαρούς; idque habet liber Urbinas.
- Λιπαρός, vide λιπαρῆς.
- Λιπῶν de arboribus vere glutinosis vulgatur, ubi λοιπῶν dedit cum Codd.
- Λιπώδης, φύλλον λ. 3, 12, 1. alibi λιπαρόν.
- Λίτρον, pro νίτρον, fit e cineribus combustae quereus 3, 7, 6. λίτρον χρῶνται πρὸς λάχανα ἔνια c. pl. 3, 18, 8. οἱ τὸ λίτρον ἐμβάλλοντες τῇ σαφάνῃ ἐφομένη c. pl. 6, 10, 9. ἐν λίτρῳ προβρεχόμενα σπέρματα τετραμονίσταρα γίνεται c. pl. 5, 6, 12.
- Λίψ, ἄνεμος Fr. V, 51. ἐὰν περὶ ἰσημερίαν πνεύσῃ, ὕδωρ σημαίνει Fr. VI, 1, 20. ὕγρὸς μέλισσα VI, 2, 11. δασύνει τὸν οὐρανὸν Ibidem.
- Λοβός, σπέρμα ἐν λοβῷ 1, 11, 2. 6, 5, 3. de cichorio 7, 11, 3. κερπὸν κερνηρόν ἐν λοβῷ μελία ἔχει 3, 11, 4. λοβοὺς ἐσχισμένους (τοῦ φύλλου) ἕως τῆς ἰνὸς 3, 12, 7. λοβοῖς πλατῦσι de fructu πολυτίας 3, 14, 4. σπασάμον 3, 18, 13. τὰ χέδρονα λοβὸν ἔχει 8, 3, 4. οἱ καλούμενοι λοβοὶ 8, 5, 3.
- Λοιμώδης φθορὰ ἀκρίδων Fr. XIV, 5.
- Λοκρὶς ἡ τῆς Ἰταλίας εὐθηνεὶ τῷ ζεφύρῳ Fr. V, 44.
- Λοξὼν τῇ θάσει πρὸς Ἄλληλα Fr. I, 73.
- Λοπάς morbus oleae 4, 14, 3. *nota* p. 391. Hesychii glossam Λοπάς — καὶ λίθος ἐν Ἑλλάδι docte Coray ad Xenocratem p. 156. corrigit: ἥλος ἐν ἑλαίᾳ. Eodem modo Suidam emendat eadem tradentem, Idem Hesychius: Μύκης, ὃ ἐν ταῖς ἑλαίαις ἐγγεννόμενος ἥλος. unde patet, Theophrasti locum Grammatico ob oculos fuisse.
- Λοπάς 3, 5, 1. *nota*. 3, 5, 3. 3, 13, 2. morbus ficus λοιπῶν 4, 14, 5. c. pl. 5, 9, 9. ubi Heinsius λοιπὰς dedit. δτι λοιπῶσιν ἐλάτῃ καὶ πένυῃ 4, 15, 3. quid dicatur 5, 1, 1. His fere omnibus in locis λοιπῶν vulgatur.
- Λοπητός 5, 1, 1. πρῶτος, δεύτερος, τρίτος 5, 1, 2.
- Λοπίζω Urbinas liber dat, ubi λεπίζω vulgatur. Cf. etiam ad 3, 13, 1. et 4. *notam*.
- Λούσσαον ἐλάτης quid? 3, 9, 7.
- Λούφουρα 2, 7, 4. 3, 10, 2. ζυγά των λαφύρων 5, 7, 6. 6, 7, 6. κόπρος c. pl. 3, 6, 1. κουφοτάτη c. pl. 3, 9, 5.
- Λοχαίων ποιούσι c. pl. 3, 21, 5. *nota*. 3, 23, 5.
- Λοχμώδη, τὰ, 4, 8, 1. 4, 11, 13. λοχμωδέστατον 4, 11, 11.
- Λυγκούριον Fr. II, 28. ἔλκε ὡς περὶ τὸ ἡλιτρον Ibid. τὸ θῆ-

λυ διαφανέστερον καὶ λευκο-
τερον 31. Fr. XV, 2.

Λυγέ Fr. XV, 1.

Λυδός, ἡ Λυδὴ λίθος ἡ βασιλι-
ζουσα τὸν χρυσὸν καὶ ἀργυρον
Fr. II, 4.

Λυκάβητις Fr. VI, 1, 4.

Λυβός ποταμός prope Heracleam
Ponti Fr. XII, 9.

Λυμάλνομαι, τὰ δένδρα λυμαίνονται
ἐν ῥαβδιζόμενα c. pl. 1, 19, 4.

Λυμ. τοὺς χυμούς c. pl. 6, 17,
5. Fr. 4, 10.

Λυπρός, λυπρὰ χώρα καὶ ἄτρο-
φος 4, 5, 4. τὰ λάχανα καὶ
ὁ δημητρεῖος καρπὸς λυπρὰ τῇ
φύσει c. pl. 2, 4, 5. πισιτέρας
δεῖται τροφῆς Ibidem. ὑπὸ
τῶν ξηρῶν καὶ λυπρῶν τροφῶν
οὐδὲν ὠφελεῖσθαι διὰ τὸ μὴ
ἀπολαύειν c. pl. 2, 4, 6. λυ-
πρὰν, ορρος. ἀγαθὴν c. pl. 3,
2, 2.

Λύρα, ζυγὰ λύραις 3, 7, 6.

Λυτικὸν φάρμακον 9, 16, 9.

Λυχνίς, flos coronarius θειρινός
6, 8, 3. eadem a Dioscoride
3, 114. describitur ita: ἄνθος
ὁμοιον λευκοῦ, ἐμπόρφυρον δέ.
Agrostemma coronarium in-
terpretatur Sprengel; Lych-
niu L. comparat Stackhouse.

Λύχνος, ὅταν ἐπιτιθῇ τι τοῖς
λύχνους Fr. III, 22. οὗς νῦν
ποιοῦσι τοὺς χαλκοῦς, οἷς ἀντὶ
τῶν λαμπτήρων χρῶνται Ibidem:
sed ibi plures et meliores
libri ἐπὶ τῶν habent. τὸ ἐν τοῖς
μεγάλοις λύχνους πῦρ 25. πλέον
ἐλαῖον ἀναλίσκουσιν ἐν τοῖς
πνεύμασιν 27. τοὺς λύχνους
τινὲς εἰς τὰ στόματα λαμβά-
νοντες ἀποσβεννύοντες οὐ καί-
ονται Fr. III, 57.

Λύω, αἱ κοιλίαι λύονται c. pl.
1, 13, 6.

Λύωνα ξύλα εἰς στρόφιγγας 5,
5, 6. λωτῖνα ξύλω 4, 2, 9.

Λωτός, κυνὸς ἄσαρκος 1, 5, 3.
μήτρα 1, 6, 1. inter παχιελῶς
ἀποτὰ ἡ ὀλίγοτὰ 1, 8, 2. ξύ-
λον μέλαν ἔχει 4, 2, 5. ξύλον
χρώματι λοτοιειδὲς 4, 2, 12.

Λωτός herba ἐπιγυώφυλλος καὶ

ἐπικυωφόφυλλος 7, 8, 5. lotus
et alyssum eodem anno e se-
mine non germinat 7, 13, 5.
c. pl. 4, 6, 1. τὸ περιέχον τὸν
καρπὸν μὴ εὐχρηστέον ἐστὶ μήτ'
ὁμοίως ἀποδύεται c. pl. 4,
8, 8. huc item pertinere vi-
detur. εἶδη πολλὰ λωτοῦ 7,
15, 3. Totus hic locus ita le-
gitur: Τὰ μὲν γὰρ ἐν πλείοσιν
ιδίαις εἰσὶ καὶ σχεδὸν οἷον
ὁμωνύμοις, ὥσπερ ὁ λωτός
τοῦτου γὰρ εἶδη πλείω, δια-
φέροντα καὶ φύλλοις καὶ κυν-
λοῖς καὶ ἀνθῶσι καὶ καρποῖς,
ἐν οἷς καὶ ὁ μελλίλωτος κυλού-
μενος, καὶ δυνάμει διττῇ κατὰ
τὴν προσφορὰν, εἴτε τε τῇ μὴ
τοὺς αὐτοὺς τόπους ζητεῖν.
ubi audiente Bodaeo cum Bri-
tannica μελλίλωτος scripsi pro
vulgato μέλλας αἶτος. Cf. An-
not. p. 638. Praeterea verba
turbata ita sunt in ordinem
redigenda: καὶ καρποῖς, καὶ
δυνάμει δὲ τῇ κατὰ τὴν προσ-
φορὰν, εἴτε τε τῇ μὴ τοὺς αὐ-
τοὺς τόπους ζητεῖν, ἐν οἷς καὶ
ὁ μελλίλωτος καλούμενος. Re-
liqua vide in Μελλίλωτος. Lo-
tum Homericum Sprengel in-
terpretatur lotum corniculat-
um, Theophrasteum hunc
omisit: Dioscorideum 4, 111.
similiter lotum corniculatum,
sed in altera editione melilo-
tum messanensem Willdenovii.
Stackhouse loti tria genera
posuit e Theophrasto, primo
Celtin australem, secundo
nymphaeam lotum, tertio lo-
tum melilotum. Praeterea αἶ-
τον μέλλαν polygonum fago-
pyrum, μελλίλωτον trifolium
officinale interpretatur. Du-
bito equidem, an loto corni-
culato aut meliloto messanen-
si magis quam loto melilloto loci
postremi notitia de semine di-
ficulter absolvendo et expli-
cando a fructu (τῷ περιέχοντι
τὸν καρπὸν) conveniat, quae
fortasse congruit naturae, me-
dicaginum.

Lotus Aegyptiacus 4, 8, 9. *not.*
p. 345. Euphratis 4, 8, 19.
nota p. 346. c. pl. 2, 19, 1.
Hunc nymphaeam lotum ple-
rique omnes interpretantur.
Pauca lubet addere, quae
subministravit descriptio Galli
Delile in Descriptione Ae-
gypti T. II. P. II. p. 303.
seqq. cum Tabula 60. Pri-
mum modum consideremus,
quo fructus in acervum con-
gestos Aegyptii putrefaciebant,
deinde semina inde lavando
extracta, siccata et pinsita in
panem formabant. Gallus fru-
ctum aliter descripsit quam
Gaertner, nec septorum trans-
versorum neque omnino Gaert-
nerianae notitiae mentionem
fecit. De seminibus ita refert:
*Ces graines restent collées à
la substance du fruit, s'il se
dessèche hors de l'eau; mais
presque toujours il se pourrit
dans les marécages, en sorte
que les graines se répandent
dans la vase.* Quare rectius
narratum a Theophrasto esse
censet modum, quo semina
colligebantur ad usum ciba-
riam, nunc omissum, quam
ab Herodoto, qui putrefactio-
nem fructuum annotare omi-
sit, eosque in sole siccari
denotat narravit. Radicem ho-
dieque coctam edunt incolae,
Byaru appellantes: praefertunt
tamen simillimam radicem
nymphaeae coeruleae, illam-
que pecorum pastui, hanc
cibo Arabum nominibus di-
stinctis dedicant. Itaque Pli-
nii verba notitiae Theophrasti
addita, *neo aliunde magis,
quam purgamentis eius sues
crassescunt*, doceant, antiquos
Aegypti incolae minus fasti-
diosos in cibi delectu quam
hodiernos fuisse. Colorem in-
terioris pulpaе radicem vel
crudae vel coctae nec in alba
nec in coerulea nymphaea
Gallus annotavit, quare signi-

ficationem vocis Theophra-
stae *λεχιθῶδες* definire e Galli
notitia non licet. Malim tamen
nunc de pultis natura quam
de vitelli colore interpretari.
Magnitudinem radicis (*σολίου*)
Herodotus cum malo, Theo-
phrastus cum malo Cydonio
comparant, Strabo piperis
grano paulo maiorem ait,
Gallus minorem malo Cydo-
nio dicit, addens: *elle a quel-
que ressemblance, pour la
grosseur et la substance, avec
la châtaigne.*

*Λωτός δένδρον παρδομιον ἔχον
τὸν καρπὸν τῷ λωτῷ παρὰ
μῆκος φέρεϊ δὲ ἐκατέρων τῶν
βλαστῶν* c. pl. 4, 6, 9. quae
notitia ad quam arborem re-
ferenda sit, dubium esse vi-
detur. Vide annot. p. 324.
Dioscorides loton δένδρον εὐ-
μέγεδες, fructu dulci, eduli,
maiore quam piperis granum,
1, 171. tanquam Graeciae in-
digenam describit, quam Zi-
zyphum loton interpretatur
Sprengel p. 141. ed. sec.

Λωτός δ Λιβυκός describitur 4,
3, 2. *ἐν Ἀσβύη πλείστος καὶ
κάλλιστος.* *Ἔστι δὲ τοῦ λω-
τοῦ τὸ μὲν ὅλον δένδρον ἴδιον,*
(ita Urbinas pro μὲν ἴδιον γέ-
νος) *εὐμέγεδες — Γίνη δὲ αὐ-
τοῦ πλείω διαφορὰς ἔχοντα
τοῖς καρποῖς.* Cyrenaicus Eu-
hesperidum a Lotophagorum
loto differt 4, 3, 2. Addit
sect. 3. descriptionem ex alie-
na traditione paulum diver-
sam, quae facit lotum δέν-
δρον θαμνώδες, fructus nuclea
(καρπῶν) magno, pulpa non
carnosa, sed veluti coriacea.
Fructum Lotophagorum sapore
praestare, lignum vero Cyre-
naici, colore nigro, qui sit
etiam in radice, minus tamen
densa. *Λωτὸ τῷ Κυρηναίῳ* si-
millimam *ἀκανθὰν* Aegyptiam
Herodotus 2, 96. narrat, qui
Lotophagorum loti fructum
refert esse magnitudine fru-

otus lentisci et dulcissimum 4, 177. Cf. Annott. p. 295. seqq. Si *ἀνάρθς* Herodoti de genere nigro intelligenda est, ut opinatur Sprengel h. r. h. p. 88. ed. sec., quam acaciam arabicam interpretatur, miror, qui *μορφή ὁμοιοτάτη τῷ Κυρηναίῳ* *λατῷ* conveniat zizypho loto et celtidi australi, quam utramque simul in loco Theophrasti descriptam cum Anguillara existimat Sprengel. Nam quod ait vir doctissimus, lignum loti Cyrenaici cum acanthino ab Herodoto comparari, contrarium docent verba scriptoris ipse de forma arboris abra posita. Equidem non nego, alteram Theophrasti notitiam, ex alio fonte ductam, convenire fructibus celtidis australis: itaque ea videtur ad Lotophagorum fructum referenda esse. De Libycō extat dissertatio Galli *Desfontaines* in *Mémoires de l'Acad. des Sciences* 1788. p. 443. ubi satis evidenter demonstravit, lotum Libycum esse arborem, quam cum Britanno Shaw Linneus rhamnum lotum vocaverat, hodie vero zizyphum lotum dicere maluit. Sed de Cyrenaico loto nec Gallus nec civis noster Sprengelius dixit: multo minus Hermannus in annotatione ad Polybium T. VIII. P. I. p. 121. Theophrasti notitiam e duobus diversis auctoribus, quos ignoramus, ductam esse, dubitari non potest. De Libycō loto obiter Strabo 17. p. 663. Lips. tradit: *καὶ δένδρον δὲ ἐστὶ μέλλετον καλούμενον, ἔξ οὗ ἀκινάχουσι οἶνον*, ubi de nominis forma dubitant viri docti, Si verum est, serius est usurpatum. Genere neutro insulae Meninx lotum dixit 17. p. 681. *πολὺ τὸ δένδρον ἐν αὐτῇ τῷ καλούμενον λατῷ*.

Λωτός, ὃ εἰς τὰ ἀρώματα *χωρίζεται*, nominatur cum aliis herbaceis 9, 7, 3. Usus ad aromata nusquam in arbore nec in herba commemoratum legere memini. Equidem non dubito, meliloton intelligi, de quo vide sub hac voce. Similis dubitatio de herba, de qua Scholion Mediolanense ad Odyssaeae 9, 84. *μύχε δὲ τὴν Αἰγύπτῳ βοτάνην ἐφαίνοντες ἀλοῦσι καὶ πίνοντες ἐσθίουσιν*. Alterumque ibidem; *Λωτός ἐστὶ βοτάνη ἰσθμῶς. ἔνιοι δὲ μυρόλωτον λέγουσι*.

Λωτοφάγοι, εἰ καλούμενοι, 4, 3, 1. *Λωτοφαγίας τῆσος Φάρις* 4, 3, 2.

M.

Maylas, πρὸς τὰς, moly adhibetur 9, 15, 7.

Μαγνήτις, ἡ μ, αὕτη λίθος, ἡ μολα τῷ ἀργύρῳ, ταχυνύτη Fr. II, 41. *nota*.

Μαγνυαίς, ἡ, καλουμένη 1, 6, 12. Syriae, a silphio diversa 6, 3, 7. *nota* p. 483. Cachrya alatum Sprengel p. 66. ed. sec. caulis silphii 6, 3, 4. *nota* p. 480.

Μάδισις, vide in *Μύδοις*.

Μαδωνίαν Boeotii vocant τὴν νυμφαίαν 9, 13, 1.

Μαζίναις, τοῖς, καλουμέναις Fr. XII, 2. *nota* p. 801. Adde Coraium ad Xenocratem p. 86.

Μαιῶτις, περὶ τὴν Μαιῶτιν 9, 13, 2.

Μακεδόνων, εἰ περὶ, 8, 9, 1. 9, 2, 3.

Μακρόβιος 4, 13, 1.

Μακροβιότης 4, 13, 2.

Μακρόβιος c. pl. 1, 3, 3. *ἐπίς καὶ κόκκυνηλέα*.

Μακροτεμνίς c. pl. 3, 11, 2.

Μακρότομος ἄμπαλος c. pl. 3, 2,

3. **Μάλαγμα**, ἢ τινες **μαλάγματα** καλοῦσι Fr. 4, 61.

Μαλακοπύρηνος ὅρα c. pl. 2, 11, 7, et in libro Urbinato 1, 21, 2.

Μαλακός, μαλακῶν ἢ νοτίων χειμῶνων c. pl. 5, 1, 14. **μαλακῇ** καὶ οὐ κατακαίουσιν πυρώσει c. pl. 6, 17, 8.

Μαλακόφλοιος c. pl. 1, 6, 4.

Μαλάχη, ἢ ἀποδεδρομένη 1, 3, 2, cum hac comparavit Stackhouse Lavataram arboream Lin. 8, φλοὶός περιμερίζεται 4, 15, 1, Cannabin silvestrem Dioscorides 3, 160. ait corticem torquendis funibus aptum largiri. Hanc viri docti althaeam cannabinam Lin. interpretantur. Inter olera agrestia cotta editur 7, 7, 2. **ἐπιγαυδαυλός** 7, 8, 1. τῇ γαύσει ὥσπερ τῆς **μαλάχης** ἡ **ναυλός** 9, 18, 1. ἀντὶ ἁρτῶν **μαλάχης** πτόρθους Aristophanes Pluti versu 544. τὰ φύλλα συμπεριφέρεται τῷ ἡλίῳ c. pl. 2, 19, 5, cf. Boetius p. 825, **μαλάχην** τὴν ἄγρίην τὴν πλατύφυλλον adhibet Hippocrates Foesii p. 622, 19.

Μαλιακὴ κόλπη, τὰ ἐν τῇ, φθαίρει πάντα ὃ ἔσφυρος Fr. V, 45, περιέχεται τῇ Οἰτῇ καὶ ταῖς συνιέουσιν ὄρεσι Ibidem.

Μαλιναθύλλη 4, 8, 12, describitur; nota p. 348. seqq.

Μάλιστα μόνος λέγεται c. pl. 1, 2, 1. ubi ἢ μόνος scribere volui, ut alibi saepius, ubi ἢ omissum erat, ισχυρότατα τότε καὶ μάλιστα αὐτῶν τὰ δένδρα c. pl. 3, 7, 10.

Μάλλον ισχυρότερον c. pl. 1, 6, 10. **χαίρων** c. pl. 2, 15, 6.

Μαμάλι locus Arabiae 9, 4, 2.

Μανδράγορας 6, 2, 9, κερπὸς μέλας, βαγώδης, αἰνώδης Ibidem. superstitio in radice efodienda 9, 8, 8. usus foliorum et radice 9, 9, 1. **πλισίαν** δίδωμενος θανατηφόρος c. pl.

6, 4, 5. Cf. annot. ad hist. p. 474.

Μανός καὶ πυκνός κατὰ τὴν φύσιν 1, 8, 2. 1, 9, 1. **μαναὶ αἱ ῥίζαι** c. pl. 5, 12, 3. **ῥήμα καὶ μανός ἀστράπτει** Fr. VI, 2, 7. Comparativum et superlativum variant libri editi per o et ω, sed Urbinas fere ubique **μανότερος** et **μανότατος** verum habet, v. c. c. pl. 4, 2, 1. 4, 10, 1. 4, 16, 15.

Μανοσπερίω, ὅρρον. πυκνοσπ. 8, 6, 2.

Μανόσπερος, c. pl. 3, 21, 5. opp. **πυκνόσπ.**

Μανότης, διὰ **μανότητα** καὶ εὐσηψίαν 8, 9, 1. καὶ **πυκνότης** τῶν φυτευομένων c. pl. 3, 7, 1.

Μανόφυλλος καὶ οὐ δασύφυλλος 7, 6, 3.

Μανόχρασι οἱ γέροντες Fr. IX, 19.

Μανώ, δινυγαινόμενον καὶ μαγνόμενον c. pl. 5, 13, 6. **μαγνόμενον** καὶ **κινουμένων** τῶν ῥιζῶν 9, 14, 3. ἢ πόρος **μανοῦ** τὴν γῆν c. pl. 3, 6, 1.

Μάνωσις, διὰ τὴν μ. ἔχει μάλιστα τὴν ὑγρότητα c. pl. 4, 14, 2. 5, 11, 3.

Μάραθρον, τὸ, foeniculum 1, 11, 2. ubi solus Urbinas liber Atticum **μάραθρον** habet, quam formam campus Atticus **Μαραθῶν** testatur. Sic et 1, 12, 2. ubi ἢ ὑγρότης εὐωδίας τινὰ ἔχειν dicitur. **τριχόφυλλον** ὥσπερ τὸ **μάραθρον** 4, 6, 3. ubi nulla varietas: sed c. pl. 6, 9, 3. ἢ τῇ γαύσει τῶν δομῶν ῥιζώσεως μάλιστα ἐνδηλός ἐπὶ τῶν εὐσιμάτων λεγομένων, τῶν τε λαχανηῶν, ὥσπερ ἀνήθαν, **μαράθρον**, μύριδος, Urbinas **μαράθρου** habet, Anethum foeniculum, sed in altera editione etiam in Theophrasto Meum foeniculum, mutato nomine, interpretatur Sprengel.

Μαραθῶνας λίμνης καὶ ἐκείνη 9, 13, 1.

Μαργαρίτης, ὃ μ. καλούμενος γίγεται ἐν θαλάσσῃ, ἡλίκος ἐχθρ-

- ος ὀφθαλμός εὐμεγέθης, ἐξ οὗ ποιοῦσι τοὺς πολυτελεῖς ὄρους Fr. II, 36. Plura de historia margaritarum dicentur in altera editione Aeliani h. a. 10, 13. et ad 15, 8.
- Μαριανδυνῶν κόμη Ἀκόναι 9, 16, 4.
- Μάρμαρες, οὗ τήκισθαι τὸν μάρ., ἀλλὰ πατακασθαι, καὶ κορταν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι Fr. II, 9. καλοῦσι μάλιστα τοὺς μαρμάρους 69.
- Μάρον, τὸ, θερμαντικὸν Fr. 4, 33. nota p. 662. διαμένει ἔτη δύο (inter ἀρώματα) Fr. 4, 34. Dioscoridis 3, 49. et Plinii 12. s. 53. Marum Sprengel cum Teucrio maro comparat; contra quam opinionem plura dixit Schreber p. VII. Sibthorpius origanum sipyleum Prodr. Fl. Gr. p. 417. comparavit.
- Μάσημα 4, 8, 4. et 5.
- Μάσησις c. pl. 6, 9, 3. Fr. 4, 8.
- Μασπιτον, folium silphii 6, 3, 1.
- Μασσαλία, ἐκ Μ. ἄγεται δ ἄνθραξ Fr. II, 18. ubi quidam Μασσυλίας scribi maluerunt. Vide Addenda Tomi V. ἐκ τῶν περὶ Μ. 34. ἐλλέβορος Μασσαλίως 9, 10, 3.
- Μαστίχη ἡ ἀκανθώκη ixinae 6, 4, 9. δάκρυον τῆς σχίνου καὶ τῆς ἀκάνθης τῆς ἱβίνης, ἐξ ὧν ἡ μαστίχη 9, 1, 2.
- Μασχάλη, ῥάβδος ἄνευ μασχαλῶν καὶ ἀνδρῶν 3, 15, 1. μασχάλας ἰνοφθαλμίζειν τὰς λειοτάτας καὶ νιστάτας c. pl. 1, 6, 4.
- Μασχαλίδας erat 3, 7, 4. ubi μασχαλίδος dedi.
- Ματρικέντας ἐν Μηθύμνῃ ἀπὸ τοῦ Λεπετύμνου observavit astra Fr. VI, 1, 4.
- Μεγαλεῖον μέρος ἐκ πλειόνων χρωματιζόμενον Fr. 4, 29, 30. 31. nota. vires medicae 35.
- Μεγαλόκαρπος 4, 4, 3.
- Μεγαλόκωνος 7, 6, 3.
- Μεγαλόρριζον ἑλαῖα c. pl. 2, 3, 8. sed ibi μεγαλοπύρρηνοι debet esse.
- Μεγαλόσχημος c. pl. 6, 1, 6.
- Μεγαλόφυλλος c. pl. 2, 10, 3.
- Μεγαρίδος ἐπὶ Φαλύκῳ 2, 8, 1. δ κότινος δ ἐν Μεγάροις ἐν τῇ ἀγορᾷ 5, 2, 4. οἱ Μεγαρεῖς pulverant σικύους c. pl. 3, 16, 3. terram inferiorem sursum fodiendo referunt anno quoque quarto c. pl. 3, 20, 4.
- Μέγας, μέγα δὲ ταύτη (τῇ πύκνῃ) καὶ ἡ λιπαρότης c. pl. 5, 16, 2. τὰ τῆς ἀρχῆς οὗτοι μεγάλα 5, 17, 7. μέγα διαφέρουσιν οἱ τόποι 5, 18, 3.
- Μεθίσταται, vide Ἰσταται.
- Μεθύσσω τὴν αἰσθησιν Fr. 4, 46.
- Μεῖς, δ τρίτατος ὢν σημαίνει ὅ, τι ἂν σημαίη Fr. VI, 1, 10. ἐὼν δ μεῖς ὀρθός ἐστὶν — ὅταν ἡ κεφαλή ἡ ἄνω τοῦ μηνός ἐπιπύπτη, βόρσιος δ μεῖς, ὅταν δ' ἡ κάτωθεν, νότιος, ἐὼν δ' ὀρθός καὶ μὴ καλῶς ἐγκυλισμένος μέγας τετραδός Fr. VI, 2, 2. ἐὼν τρίτατος ὢν λαμπρός ἡ Fr. VI, 4, 2. Chrysippus Stobaei Eclog. Phys. p. 556. ed. Heeren. Μεῖς ἐστὶ τὸ φαινόμενον τῆς σελήνης πρὸς ἡμᾶς ἡ σελήνη μέρος ἔχουσα φαινόμενον πρὸς ἡμᾶς. Plenius et rectius Cleomedes Θεωρίας κυκλικῆς libro 2. c. 5. p. 111. Οἱ μὲν παλαιοὶ τρεῖς εἶναι περὶ τὴν σελήνην σχήματα ἔρασαν, τὸ μηνονειδές, τὸ διχοτόμον, τὸ πεπληρωμένον. ὅθεν καὶ τριπρόσωπον τὴν Ἀρτεμιον ποιεῖν ἔθος ἐστίν. Οἱ δὲ νεώτεροι προσέθεσαν τοῖς τρισὶ τὸ νῦν καλούμενον ἀμφίκυρτον, δ μῦζον μὲν ἐστὶ τοῦ διχοτόμου, μῦζον δὲ τοῦ πανσελήνου. Μὴν δὲ καλεῖται κατὰ τέσσαρα σημανόμενα. Καὶ γὰρ ἡ σελήνη (θεὸς Codd. duo), ὅπότεν ἡ σιγμοειδὴς τῷ σχήματι, μὴν καλεῖται, καὶ αὐτὸ τὸ κατὰ στήμα τοῦ ἀέρος τὸ ἀπὸ συνόδου ἐπὶ σύνθετον, ὡς εἰσθαιμεν λέγειν καυματώδης γέγονεν δ

μὴν ἢ εὐκρατος· ἢ καλεῖται· δι
(μὴν Codd. duo) καὶ τὸ ἀπὸ
συνόδου ἐπὶ σύνοδον χρονικὸν
διάστημα, καὶ λοιπὸν ὁ τρια-
κονθήμερος χρόνος, ὡς λέγο-
μεν μῆνα ἀποδιδημημένοι ἢ
ἐπιδημηῖν. Codices duo bom-
bycini comparati a me locum
integriorem habent, alter mens,
alter bibliothecae Rhadigera-
nae Wratislaviensis. Etymo-
logicum editum alterumque
Orionis cum Philoxeno de
dialecto Ionica μεις derivant a
verbo μέω, μέω, minuo. Αμεις
et μιν, μινός, est μῆν, μῆ-
νός, ὁ, et μῆνη, ἡ.

Μελάγγειόν τινα 8, 7, 2.

Μελάγγεις c. pl. 2, 4, 12. γλί-
σχα καὶ μ. c. pl. 1, 21, 3.

Μελαγκρανὶς genus οχείνου 4,
12, 2. nota p. 374.

Μελαμπέδιος ἑλλέβορος niger a
Melampode appellatus 9, 10,
4.

Μελάμπυρον, Siculi vitium tri-
tici 8, 4, 6. nota p. 666. με-
λάμπυρος ὁ Ποντικός, ἐν τοῖς
πυροῖς 8, 8, 3.

Μελάνδρον, medulla ligni quær-
nei 1, 6, 1. nota. πυκνὸν 5,
3, 1. Homericæ Odyssea 14,
12. τὸ μέλαν ὄνθος nominat.
Si vera est Hesychii annota-
tio, ἔνδρον, καρδία δένδρου
καὶ τὸ μέσον, erit μελάνδρον
dictum quasi μέλαν ἔνδρον.
Nam Hesiodi ἔργ. 469. ἔνδρον
pars aratri, diversum esse
videtur.

Μελανεύντα μᾶλλον Fr. III, 50.

Μελάνιον, vide in Ἴον τὸ μέλαν.
Μελανόχρους, ους, τὸ μελανόχρων
Fr. I, 78. Vide ἀλλόχρων et
ὁμοχρων.

Μελαντήρια, πολλά βάπτειται —
για Fr. 20, 21.

Μέλας Boeotiae fluvius, μεταξὺ
Κηφισοῦ καὶ Μέλανος 4, 11, 8.

Μέλας καὶ Κηφισὸς coniuncti
non miscent aquas c. pl. 5, 5,
2.

Μελεῖται εἶσαι καὶ ἀδύνατοι c. pl.

6, 13, 5. nota: sed ibi Codd. scri-
ptura ἀλλ' ἢ ἀμελεῖται mutanda
cum Coraio in ἀλλ' ἀμβλεῖται.

Μελένιος 5, 7, 8. Ita etiam Ma-
thematic. veterum p. 108. με-
λεῖνα ὑποστυλώματα. itaque
non opus est cum H. Stephano
in Thesouro. μελεῖνοις scribere
in Theophrasto. Homericum
ἔγχος μελεῖνον transpositis lit-
teris factum est.

Μέλι, μέλιτος γένεσις τριτῇ, ἀπὸ
τῶν ἀνδρῶν, ἐκ τοῦ αἵματος, ἐν
τοῖς καλομένοις Fr. XVIII. ὄζον
πύζου 3, 15, 5.

Μέλια montana et campestris
3, 3, 1. describitur 3, 11, 3.
καρπὸν καρυκὸν ἐν λοβῷ ἔχει
3, 11, 4. Vide βουμλία. Fra-
xinus excelsior et ornus L.
intelligitur, illa βουμλία, haec
μελία vocata. Flores mascu-
loa excelsioris partim mixtos
hermaphroditis partim aro-
sum positos ὄλον βρύα dixit
Theophrastus. Cf. Annot. p.
206.

Μέλις οἶτος erat 7, 15, 3. ubi
μελίλωτος dedi.

Μελίλωτος, ὁ. Locum de loti
generibus diversis, ἐν οἷς καὶ ὁ
μελίλωτος καλούμενος 7, 15, 3.
ubi vulgo μέλις οἶτος legeba-
tur, pesui supra sub voce Δω-
τός. De eo est μελίλωτος ξη-
ραίνόμενος μᾶλλον ὅχει καὶ
οἶνω φανθεὶς εὐοσμότερος c. pl.
6, 14, 8. Ξηρανθεὶς τὴν δύ-
ναμιν ἔχει Fr. 4, 34. εἰς πλείω
χρόνον διαμένει εὐσμός c. pl.
6, 14, 11. Non dubito, esse
hunc eum, qui simpliciter με-
τός dicitur, ὃς εἰς τὰ ἀρώματα
χρῶνται 9, 7, 3.

Μελίνος inter ἰαχνόριζα c. pl.
2, 12, 3. καυλοῦς ἰαχνόρους
καὶ πολυσχιδεῖς ἀποδίδωσιν
Ibidem. Photius. Μελίνη — ἐνιοί
εἶδος πέγχρον νομίζουσι τὴν
μελίνην, ὅπερ τινὰς καλεῖν ἔλυ-
μον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἐβδό-
μῃ περὶ φυτῶν ὡς διαφέροντα
ταῦτα ἀναγράφει πέγχρον ἢ
μελίνην ἢ ἑλεμον. Locus Theo-

phrasti, quem Photius et Harpocratio, sub hac voce plenior, respiciunt, extat 8, 1. ubi sect. 1. inter τὰ θεινὰ nominantur κέγγρος, ἔλυας, σήσαμιν. Sed sect. 4., ubi Codices et Editiones pro ἔλυας habent μέλιτος, e Vinar. et Voss. ἔλυας posui, atque iterum 8, 3, 2. ubi Edd. habebant τῶν δὲ θεινῶν κέγγρον μὲν καὶ μέλιτον καυλὸς καλαμῆδος. In Demosthenis oratione de Chersoneso est ὑπὲρ τῶν μελίτων καὶ ὀλυρῶν, scriptura adhuc dubia. Dioscorides 2, 120. ἔλυας, οἱ δὲ μέλιτην, — κέγγρος ὁμοία — ἀποφωτιστὴν μέντοι καὶ ἥττον στυπτικῇ. quas repetiit Galeus de aliment. facult. 1. 2. 15. Hesychius: Μέλιτην, ὁσπρίου ἔιδος ὁμοιον κέγγρου. male quidem ὁσπρίου ἔιδος, ita tamen alii quoque Grammatici. Idem: Κέγγρος, ἔιδος βοτάνης, καὶ σπικμύτιον μέλιτην ἰμφορῆς. Si plures Hesychii glossas inter se conferimus, veluti: ἔλυας, σπέρμα, θειρὸν ἐπωρτίς Λακωνες ἐσθίουσι: quas eadem sub voce ἔλυας repetuntur, ut a Suida et Etymol. M.: non licet dubitare, eiusdem glossam tertiam, ἔλυας, κέγγρος ὁμοιον. ἔλυτην, ἢ μέλιτην, ὑπὸ Λακωνῶν, ita restitui debere: ἔλυας, κέγγρος ὁμοιον, ἢ μέλιτην ὑπὸ Λακωνῶν, ut adeo nomen ἔλυας ceteris Graecis commune, ἔλυας vel ἔλυας Lacōnibus, μέλιτην Atticis propriam fuerit. Xenophon in quinque vel sex Anabaseos locis μέλιτην notavit, et quidem saepe iuxta κέγγρον καὶ σήσαμιν, ter etiam τὰς μέλιτας, ubi nulla scripturae varietas e Codd. tam multis comparatis annotata fuit. E loco vero 2, 4, 13. μικροὶ ὄχθοι, ὥσπερ ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τὰς μέλιτας, discimus, panicum hoc (italicum Linneus vocavit) in Graecia oryzae mode-

cultum et irrigatum fuisse. Nomen idem μέλιτην e Sophocle et Herodoto posuit Harpocratio, sed ubi e Xenophontis primo μέλιτων laudat, ibi Codex Vratislaviensis, cum Mediceo ubique faciens, μέλιτην habet. Itaque superest solus locus Theophrasti, qui sexum masculinum testetur vocis, sed in eo Harpocratio μέλιτην scriptum iuxta ἔλυας legit. Nulla igitur superest auctoritas formae μέλιτος, adeoque non dubite Theophrasto utroque in loco μέλιτην restituere. Supersunt loca haec: 4, 4, 10. ubi ἐλύμον φέρη loco spicas memoratur: deinde 8, 7, 3. ubi ἔλυμοι καὶ κέγγρος ἐλάτιος ὕδατος δίορται — οἱ δὲ ἔλυμοι γλυκύτατοι καὶ ἀσθενέστεροι. ubi secutus temere auctoritatem Vinar. libri, quem a correctoris manu scriptum esse, non ex auctoritate veterum Codicum, sero demum agnovi, his scripturam μέλιτοι mutavi. Scribendum enim erat μέλιται. Sed in loco postremo 8, 11, 1. ἐνία βλαστάνει καὶ τελειοῦται τάχιστα καὶ θησαυρίζεται πρῶτα, καθ' ὅπερ ἔλυας καὶ κέγγρος, librorum omnium scriptura constans est, huius quod Medicei ἔλυμοι habent, in quo μέλιται latere puto: atque hanc vocem etiam 4, 4, 10. restituendam censeo. Ceterum miror inconstantiam Sprengelii, qui μέλιτην in Dioscoride panicum italicum, in Theophrasto miliaecum interpretetur p. 60. ed. sec. Vide etiam dicta in voce κέγγρος.

Μελισσόφυλλον 6, 1, 4.

Μελιτηνὸς χυλὸς 3, 7, 4: ubi μελιτηνὸς erat.

Μελιτονόχος 6, 2, 3.

Μέλιται πολυμῶσι σπόδρα ταῖς μεμυρημένοις c. pl. 6, 5, 1.

Μελιτοῦταν παγκαρκίαν τριμήνου 9, 8, 7.

Μέλλος, τὸ γίνεσθαι μέλλειν
τοῦ ὄντος ἀσθενέστερον c. pl.
5, 17, 6. ubi μέλλειν erat.
Μεμαίνυλον κομάρου fructus 3,
16, 4.
Μέμφις, ibi arbores δειφύλλοι
1, 9, 5. ὕλημα ἴδιον περὶ
Μέμφιν 4, 2, 11. nota p. 293.
ἐν τῶν ἀνὰ τόπων ὑπὲρ Μέμ-
φιν 8, 2, 7. τὰ ὑπὲρ Μέμφι-
δος Fr. V, 8.
Μενέστρε 1, 3, 3, 5, 3, 4, 5,
9, 6, c. pl. 1, 17, 3, 2, 4,
3. sequitur Empedoclem c. pl.
1, 21, 6. cum nominat liber
Urbinas in loco vulgo vitioso
c. pl. 6, 3, 5. ubi καὶ τῶν
μυτῶν editum pro καὶ Μενέ-
στρε. Idem latere videtur in
vitioso loco Varronis R. R. 1,
1, 9. ubi Menestratus editum,
sed Edd. pr. Menestarcus, Co-
dex Vratislav. Nenaseas habet.
Μενύανθος, τὸ, lacus Oroho-
menil 4, 10, 1. ἢ μιν. 4, 10,
2. Vide Μινύανθος.
Μερίλα, μερίζομενα τοὺς χρόνους
c. pl. 5, 13, 7. τῶν μεμερισμέ-
νων τῶν μὲν ἐν ταῖς ῥήμασι τὰ
δ' ἐν τοῖς καυλοῖς δ' ὁπὸς c.
pl. 6, 11, 15.
Μερίλα, οὐ μικρὰν μερίδα ἔχει πρὸς
αὐτῆς c. pl. 2, 5, 1.
Μέρος, μέρη φυτῶν ποῖα δεῖ κα-
λεῖν 1, 1, 2.
Μέσης ἡ βορέας νιφετώδης Fr.
VI, 2, 11. ἀστροπαῖος VI, 2,
12.
Μεσογενέτιον 4, 11, 6.
Μέσος, τὰ ἀνὰ μέσον 1, 8, 3, 3,
7, 5, 3, 16, 3. τὰ ἀνὰ μέσον
ὄντα c. pl. 2, 5, 2. ἀνὰ μέσον
ποιεῖν τῆς — c. pl. 3, 6, 1, 3,
11, 5. Anecdota Bekkeri I. p.
80. ἀνὰ μέσον ἀντὶ τοῦ ἐν μέ-
σῳ
Μεσοσχιδῆ σχίσματα φύλλου 3,
11, 1.
Μεσῶν, πρὸς ἥλιον μουσούντα c.
pl. 2, 4, 8.
Μεσπίλη, φύλλον τετανθὺν κα-
χαγαγμένον 3, 15, 6. φλοῖος
λαῖος Ibidem. ἀνθος 3, 13, 3.
τρεῖς γόνι 3, 12, 5. φηταυας,

ἀνθῶδων; ἀνθῶδουσιδης —
ἀνάνανθος 3, 12, 9. cratae-
gus μεσπίλη ἀγρία videtur esse
3, 15, 6. μεσπιλώδης καρπὸς
3, 15, 6. πολυτίας ἀνθος με-
σπιλώδης, καὶ ἀνθῆ ἅμα τῇ
μεσπίλῃ, καὶ δ' καρπὸς μεσπι-
λώδης 3, 17, 5. δ' πυρὴν οὐ
στρογγύλος 4, 2, 1. ἡλῶσιν
μέσπιλον 4, 8, 12. μεσπίλης
καρπὸς σπάλιουται 4, 14, 10.
τὰ μέσπια ὅψι λαμβάνει τὴν
οἰκίαν ὑγρότητα, καὶ ἀφαίρι-
θεντα δύναται πεπαινεσθαι
c. pl. 2, 8, 2. τὰ ἀγρία εὐο-
σμοτέρα c. pl. 6, 16, 1. Prae-
ter ea, quae in annotationibus
p. 212. seqq. suspicatus sum,
iubet addere ex altera Sprengelii
editione viri doctissimi
opinionem: ἀνθῶδον igitur
comparat cum mespilo tana-
cetifolia Smithi, et conferre
iubet. Tournesforti Itinera II.
p. 172. cum Smithi Botan.
exotic. 2. t. 85. σητάριον cum
mespilo cotoneastro. Stack-
house ἀνθῶδον mespilum ger-
manicum, ἀνθῶδουσιδῆ mes-
pili varietatem β', σητάριον
m. cotoneastrum interpretatur.
Magnitudinem fructus acuti-
mare licet e loco Strabonis 17.
p. 433. Lips. ubi glebae auri
effossae comparantur ita: μέ-
γεθος ἰχθύων ἐλάχιστον μετ'
πυρηνος (olivae), μέσον δὲ με-
σπίλου, μέγιστον δὲ καρπὸς
(nempe βασιλικού).
Μεσσηλίας ἐν ταῖς καλουμέναις
Μύλαις (ἐν Σικελίᾳ) 8, 2, 8.
Μετὰ, μετ' ἡμέραν, interdū,
καθ' ἡμέραν, quotidie. Cf.
Grammaticus editus ab G.
Hermanno p. 341.
Μεταβλαστάνει 2, 4, 4.
Μεταγειτνιώνος μετὰ τροπῆς θε-
ριτύς 7, 1, 2.
Μεταδίδης πατὶς 9, 20, 5.
Μεταδιώκων τὰ ἀγνώριστα 1, 2,
3.
Μεταλαμβάνω, τῶν μετοπωρῶν
ἀνθῶν μεταλαμβάνόντων τοῦ
χειμῶνος 6, 8, 4.

Μεταλλίδες, τοῖς μεταλλεύει χα-
λκόν τὸ πρὶν εἶναι Fr. II, 52.
Μεταλλεύειν, τὰ μεταλλεύόμενα καὶ
λίθων ἓνα γένη c. pl. 6, 3, 2.
Fr. II, 1. χρυσός, ἀργυρός, α
λίθοις distincta.
Μεταφύπτω, περιπλῆ καὶ —πτει
Fr. III, 93.
Μεταφύσιος, τὰ ἐν τοῖς μεταφύ-
σις Fr. III, 3.
Μίμειμι, ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς
ἐκ τῶν εἰρημίων πειρατῶν με-
ταίρει καὶ θεωρεῖν c. pl. 5, 4,
7.
Μετωρισμός, τῶν ῥιζῶν c. pl. 1,
3, 5.
Μετωροδύζεις 4, 2, 4. nota.
Μετώρος, μετώρεα καὶ οὐ βα-
θύρριζα c. pl. 1, 3, 4. ὅταν
αἱ ῥίζαι μετώροι γίνονται καὶ
ἐπιφανεῖς c. pl. 5, 9, 8. μ. καὶ
μαναί 5, 12, 8.
Μετοπωρινά, τὰ, γίνεται μακρὰ
καὶ ὑγρὰ καὶ καυὰ c. pl. 1,
13, 8.
Μετοπωρόν 5, 1, 2. quod mox
φθινόπωρον 5, 1, 4. dicitur.
οὐ μόνον ξηρόν, ἀλλὰ καὶ ψυ-
χρόν, ἥδη μεταβάλλον ἐπιλαμ-
βανείσης τῆς ἕρας c. pl. 1,
13, 4. contra 1, 13, 7. οὐ
ξηρόν, καὶ ψυχρόν, ἀλλὰ μέλ-
λον θεριμόν. ἕρα δὲ τῇ τοῦ
ἡστροῦ μεταβολῇ ὑγρότης τῇ
αἰετὶ γίνεται.
Μετρίος, ἐπὶ τὸ μέτριον τῇ ῥύ-
ψει χρώματα c. pl. 6, 1, 4.
Μετρίως Ἀθηναίων ἐναντίος εἰ-
ποῖν ἐνός δέμου Sign. 1, 4.
not. Isatium primi cyoli anni
Metonis in diem vel potius
vesperam Iulii 15. anni a. C.
432. et annum u. Olympiadis
37. incidisse docet. Ideler in
Actis germanicis Acad. Bero-
lin. anhorum 1843. 15. in
Dissertatione de Cyclo Meto-
nis.
Μέχρις, μέχρι οὐ ἂν ἦ. 2, 5, 4.
set, ἔχει οὐ ἂν ἴδωται. μέχρι
οὐ ἂν Urbinas c. pl. 5, 1,
12. et 5, 11, 12. 6, 14, 11.
μέχρις οὐ ἂν ἀναξαρσῶν c.
pl. 5, 17, 2. ubi Med. μέχρι

habent, ut 6, 14, 11. μέχρις
ἔταν Fr. III, 56. ubi Ald. 1.
2. μέχρι ἔταν habent. μέχρι
οὐ ἂν Fr. XIV, 2. Vide Lo-
beckium ad Phrynichum p.
14. et supra in Ἀρχεῖς.
Μῆ, ἀλλὰ μὴ ποῖ' οὐκ ἦ τοῦ'
ἀληθοῦς c. pl. 1, 5, 3. ubi
erat ἦν: nota. ἀλλὰ μὴ ποῖ'
οὐ τοῦτο ἦ τὸ αἰτιῶν c. pl. 2,
11, 10.
Μῆθια, ἐν M. 9, 7, 2. ἐν M.
καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ὑψηλαῖς
χώραις 8, 11, 6. τῆς Ἀσίας
περὶ τὴν M. 9, 1, 3. Μῆθια
συνάπτει πως τῷ Μόντω 4, 4,
1. περὶ Μῆθια καταφρονέτοι
τὰς ἀμπίλους καὶ τὰς σικὰς
c. pl. 5, 12, 6. ἐν Μῆθια ἐν
ταῖς ὑψηλοτάταις δ' αἰσος δα-
μναι πλεον χρονον 5, 18, 3.
Hodie Irakadchem.
Μῆθια, ἡ, ἀπόλλυται ἐπισκο-
μώμενον τῶν προβάτων 8, 7,
7. κολουμένη ἡ κειραμένη
βελτίων c. pl. 2, 15, 6. Me-
dicaginem sativam interpretan-
tur omnes.
Μῆθύμη, ἐν Fr. VI, 1, 4.
Μῆκων, ἡ, ἀκρυλλός 1, 9, 4.
de fructu loti: τῆς δὲ κοιδίας
τὸ μέγεθος ἥλιον μήκωνος τῆς
μεγίστης, καὶ διαφύσσει ταῖς
κοιδίαις τὸν αὐτὸν τρόπον
τῇ μήκωνι 4, 8, 10. μήκωνος
ἡ ὁπὸς initio albus fit, deinde
purpureus, denique nigrædης
Fr. 20, 35. ὁ ὁπισμός ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς γίνεται. 9, 8, 2. τὸ
ἐφάλλα τὰ ἀνω φαινέται; τὰ δὲ
πρὸς ταῖς ἀρχαῖς μέλανα — ὁ
καρπὸς τὸ τελευταῖον γίνεται
μέλας Fr. 20, 35. τῆς μεφα-
ρῆς τὸ μὲν ἀνθος φοινικῶν,
ἡ δὲ καρπὸς ὁ μὲν μέλας ὁ δὲ
λευκός Ibid. 37. Verba pri-
mæ Hæris poetæ φύλλα προ-
mīniant. E primo loco appa-
ret pappaver orientale intelligi,
folio semper virens, quod in
Catalogis Sprengelii et Stack-
housii omissum video.
Μῆκων μέλανα, συμμιγνύσας
δύο μέρη τῆς μελαίνης μήκωνος

πας 9, 11, 9. μήκωνες αὖ ὄν-
γραι πλείους, ἣ μὲν καρατίνης
καλουμένη, ἣ δὲ μέλαινα· ταύ-
της τὸ φύλλον ὡς φλόμου τῆς
μελαίνης, ἥτιον δὲ μέλαν. can-
lis altitudo cubitalis, radix
brevis superficialis, fructus
cornu instar inflexus. Circa tri-
lici messem colligitur ad al-
vum purgandam et cet. 9, 12;
3. Cum Codex præstantissi-
mus Urbinae cum Medicis
post καλουμένη verba ἣ δὲ
omitat, nec Dioscorides genus
nigrum a reliquis distinxerit;
assentior nunc Dalecampio (Vi-
de Annot. p. 781.) aut potius
auctoritate Codicum ἣ δὲ οὐκ ἔ-
σται censeo, quanquam video,
alteram editionem Historiæ
R. H. Sprengelii μέλαιναν ad
Glaucium luteum, καρατίνην
ad phoeniceum referre. Stack-
house, omissa μελαίνη, refert
καρατίνην ad chelidonium cor-
niculatum.

Μήκων rosæ, similis cichorio
silvestri, flore rubro, capitulo
seminali unguis digitalis ma-
gnitudinis, inter hórdea nasci-
tur, paulo viridior colligitur,
alvum inferiorem purgat 9,
12, 4. Annot. p. 783. In pa-
pavere rhœade comparande
viri docti consentiunt.

Μήκων ἡρακλίδης, Dioscoridis
ἀφροδῆς, describitur 9, 12, 5.
cum quo loco plane consentit
Dioscoridis locus 4, 67. Cf. An-
not. p. 783. 784. Sprengel in al-
tera editione p. 149. Silenen
inflatam Smithii comparavit;
Centauream aliquam intelligi
suspicebatur Stackhouse.

Μήκωνικὰ σπερμάτια 9, 20, 1.
Μήκωνιον, τιθυμάλλου ἢ μήκω-
νίου, ἀμφοτέρως γὰρ καλοῦσι
9, 8, 2. Hippocrates de victus
ratione in acutis morbis p. 407.
τὸ μήκωνιον τὸ ἀπὸ τῶν κο-
πρίων collectum servari iubet,
quem locum male interpretat-
ur Foesius. Cf. Heringa Ob-
serv. Crit. p. 209.

Theophr. operi. T. V.

Μηλία, ἣ natura αὐτὴν videretur
esse μόνοστιλῆς 1, 3, 3.
εὐθύς σχίζεται 1, 9, 1. ὅτε
φλοιος 1, 5, 2. eius ὅσοι ὅμοιοι
θηρίων προσώποις 1, 8, 4.
nota p. 45. montana et cati-
pestris 3, 3, 1. φύλλον μάλα-
κόν ἔχει 4, 10, 2. ἔξω μανὰ
5, 3, 3. *μηλία* ἐαρινή 2, 1, 3.
nota p. 97. *μηλόν* ἐαρινόν 4,
7, 7. ἡρινή 4, 13, 2. nota
p. 387. ἡρινή γλυκεία 4, 14,
7. folium simile τιθυμάλλου ἢ
μηλίᾳ τῇ γλυκείᾳ 9, 11, 5.
nota. *μηλία* ὄψια 4, 5, 3. ἣ
μηλία φαίνεται προανθίσιν δὲ
ισχύν c. pl. 1, 10, 2. sed vi-
detur de altera locus intelligen-
dus: nam *μηλία* ἡ ἐαρινή ἀσθε-
νὴς καὶ πολυκαρπὸν c. pl. 2;
11, 6; ἣ γλυκεία θύττον ἀνα-
ληκότευ c. pl. 2, 10, 6. op-
πος. ἣ ὀξεία c. pl. 4, 13, 2;
ἣ ἡρινή aquis calidis rigida
melior fit c. pl. 3, 17, 7. *μη-
λίαι* ἄχροτοι 1, 14, 1. *μηλία*
σχίσαν. τοῦ στίλβους δέχεται
c. pl. 5, 16, 13. τὸ ἄνθος
λευκὸν ἐπιπαρφυρίζον, δ καρ-
πὸς φοινικὸς Fr. 20, 37. sed
ubi sequitur δ δὲ καρπὸς ἕαν-
θός, videtur ἡ Κυδωνίος *μηλία*
intelligi. *μηλία* διηγήσασα σω-
ληκότευ c. pl. 3, 22, 5; 5,
9, 3. ἐν ταῖς ἐμπύροις φαί-
λαι Ibidem. Sæpius in libris
scriptis cum ἄλλῃ permixta
reperitur. *Μήλον* sæpe de
malo Cydonia intelligendum;
ut *μηλίον* ἄνθος et μύρον.

Μηλία στρόνθιος degenerat. in
Κυδωνίον 2, 2, 5.

Μηλία *Μηδική* 1, 13, 4. flores
quos steriles habet; descri-
bitur arbor 4, 4, 2. eadem ἢ
Περσική, πύσαν ὡσαν βλαστά-
ναι, ἀνθεῖ καὶ καρποποιεῖ
c. pl. 1, 10, 1. et 1, 18, 5.
Citrum medicam et aurantium
simul intelligi censet Sprengel
p. 81. ed. sec. et Stackhouse.

Μηλιάς γῆ, ἣ χρῶνται δι' ἡρώδης
Fr. II, 62, 63.

F f

Μηλινοειδές ἄνθος 6, 2, 8. 7.
3, 1. 7; 11, 4.

Μήλινον μύρον fructibus sit Fr.
4, 26, 28, 31. ἀρωματίστον
ἄνθος 9, 17, 1.

Μήλα τὰ ἀγρία diversa ab ἀγροῦδι
sero accipiunt τὴν οἰκίαν
ὑγρότητα et decortia maturan-
tur c. pl. 2, 8, 2. μήλα ἀραι-
οειδέα εὐωδέστερα c. pl. 6,
14, 10. τὸ μήλον δέγεται καὶ
λακεὶ τὰς ἐκ τῶν χυλῶν ὀσμάς
6, 19, 4. μήλον περικόν 4,
4, 2. μήλον ῥόδου τὸ ὑπὸ τὸ
ἄνθος 6, 6, 6. nota.

Μήλος insula quot diebus sata
maturet 8, 2, 8. ἐν Μήλῳ τὴν
κίσησιν ἐν ἑλλήνι λίθῳ γί-
νεσθαι Fr. II, 14. et 21. γῆς
Μηλιάδος διαφοράι 63. ἐν
Μήλῳ δ' ὕστατος θέρμης θέρ-
ζει ἅμα τοῖς πρώτοις c. pl. 4,
11, 8.

Μήλωθρον inter φρυγανικά ἀνά-
κυνθα 6, 1, 4. fructus eius
et amilatis comparantur 3, 18,
11. Dioscorides 4, 183. inter
synonyma ἀμπέλου λευκῆς re-
tulit μήλωθρον et ψιλωθρον.
Sprengel omisit nomen, Stack-
house plantam inter ignotas
retulit. Sane Bodæus de ea
nihil tradidit. Dixi de ea in
Annot. p. 836 et 837.

Μῆν, αἱ σὺνδοι τῶν μηνῶν χει-
μερινότεραι Fr. V, 17. nota.
Fr. VI, 1, 5. διχοτομοῦσι τὸν
μῆνα αἱ τε πανσέληνοι καὶ αἱ
ὀγδόαι καὶ αἱ τετράδες Fr. VI,
1, 8. ὀγδόη φθίνοντος Ibidem.
Cf. Fr. VI, 1, 5.

Μήνανθος, vide Μινῶανθος.
Μηνουίδης, σιλήχη ἅμα μηνου-
εῖ Fr. VI, 4, 7.

Μηρός, mons natalis Bacchi 4,
4, 1.

Μήτρα definitur in arboribus
et ligno 1, 2, 6. σερκώδης
ἀμπέλου, ξυλώδης πίτνης, ὑμέ-
νώδης τῶν θαμνωδῶν 1, 6, 1.
καμπὴν οὐχ ὑπομένει Ibidem,
quousque demi sine damno
possit 4, 16, 4. ἐλάτης qualis?
5, 5, 2. causa est, ut ligna

totqueantur in usu 5, 5, 2.
παντός ξύλου σκληροτάτη καὶ
πανοτάτη 5, 5, 5. παραιεῖν
τὰ πρὸς τὴν μήτραν Ibidem.
δι' ὅλου ἐξαιρεμένη φθαίρει
c. pl. 5, 17, 1. ὑγρότατον δο-
κεῖ καὶ ὥσπερ μάλιστα εἶναι
ζωτικόν 5, 17, 1. de utero se-
minas: εὖν αἱ μήτραι προσι-
σωσιν 9, 13, 3. Vide etiam
ἐντεριώγη. Hesychii Μῆνα, τὸ
μέσον τοῦ ξύλου, ὥπερ κάρδια
καὶ ἐντεριώγη, ε μήτρα corrupta
videtur esse. Rectius idem:
Μήτρα — καὶ τῶν ξύλων τὸ
ἐντός, ὃ καρδίαν τινὲς ἢ ἐν-
τεριώγη καλοῦσιν.

Μηχανάσμαι, πρὸς δ' ἡ γαστήρ
μεμηχανῆται c. pl. 1, 16, 2.

Μηχανή, φθείρονται ἐκ μηχανῆς
ἀνθρώπων Fr. XIV, 5.

Μηχανήμα, ἐμπροσθίς τῶν — μά-
των Fr. III, 59.

Μίδας, ὃ κύαμος τὸν ὑπὸ τῶν
καλούμενον μίδαν γίγναι c. pl.
4, 15, 4.

Μικροκαρπία c. pl. 6, 18, 8.

Μικρόμυρτος c. pl. 6, 18, 5.

Μικροπυρηνότερος c. pl. 1, 16,
2.

Μικροσπερμότερα 8, 3, 5.

Μίλητος, olearum Mileti vitiū
4, 14, 9. c. pl. 5, 11, 3. ὃ
λίθος ὁ περὶ Μ. γωνιοειδὲς ὢν,
ἐν ᾧ τὰ ἐξύγωνα Fr. II, 19.

Μίλος, ἡ, sero germinat 3, 4,
2. describitur 3, 10, 2. Ni-
cander Alexiph. 614. μὴ μιν
δὴ σπῖλον οὐ κακὴν ἐλατρίδα
μάργαις Οἰταίην θανάτοιο πο-
λυκλαύστοιο δόττεραν. quem

locum cum scholia graeca in-
eptissime interpretantur, appo-
nam Aelii Promoti MS. locum,
qui apprimè facit ad locum
poetae interpretandum: Σπῖλας
δὲ ἴσιν φυτὸν ἐν τῇ Καλαυρίῳ
φυόμενον καὶ ἐλετή, ὅπου Ἑρα-
κλῆς, ὡς φασι, περιεκάθη. ἔστι
δὲ ἕμιον ἐλατρίδι, οὗ σκαυ-
ζεται ὅμοια ἀναρετικὰ. ubi
vox ἐλετή corrupta mutanda vi-
detur in Οἰταίῃ, et intelligi
Ἰνφά mortis Getae, de qua

vile dicta ad hist. pl. 9, 10, 2.
p. 759.

Μίλτος γῆς ἵστι Fr. II, 40. τῇ
μίλτῳ εἰς τὰ ἀνδρείουλα προῖν-
ται οἱ γομφεῖς Fr. II, 51. μίλ-
του καὶ ὠκράς μέταλλα 52. βελ-
πίστη ἢ Κεῖα 52. **Λημνία**, Σι-
ρποική, eadem Καππαδοκική
Ibidem.

Μιμαλκυλον, τῶν ὑγρῶν τὰ μιμαλ-
κυλα δύναται ἀντέχειν πρὸς
τοὺς χειμῶνας c. pl. 2, 8, 2.
Vide **Μεμαλκυλον**.

Μιμνήσκομαι, ὡς ἀρίστος ἐμνή-
σθημεν c. pl. 6, 20, 4.

Μίνθη vel **μίνθα**, σισυμβριον
εἰς μίνθαν mutatur 2, 4, 1.
c. pl. 4, 5, 6. μίνθον est c.
pl. 2, 16, 2. sed μίνθαν 2,
16, 4. μίνθα βαθύρριζος 2,
16, 5. ἢ μίνθα ἀπόλλυται, πα-
τακνηγομένην τῶν ῥιζῶν ὑφ'
ἑαυτῶν c. pl. 4, 5, 6. 5, 7,
1. τῇ μίνθῃ 5, 7, 1. Vide in
Σισυμβριον. In Plutarchi Qua-
estione conviv. 8, 9. οὐξε πικρὰν
αἰσταν, οὕτε μίνθον ἡδυόμου
διαφύκειν. ubi aute Wyten-
bachium erat μίνθον ἢ ἡδυό-
μου. Ipse e Palatino libro dedit
μίνθον ἡδυόμου, sensu per-
dito

Μιννάνθους 4, 10, 4. μιννάνθος
nominativus est 4, 10, 2. in Codd.
omnibus. sed 4, 10, 4. τοῦ
μιννάνθους est, ubi Vindob. et
Medicea μιννάνθου, Urbinas
articulum τοῦ omittit, ita ut
coniungi debeant τῆς ἑλπίδος
καὶ μιννάνθου. Recte, siquidem
ἢ μιννάνθος vers habent antea
Codices omnes. Scripturam μιν-
νανθῆς introduxit Bodaens e
Dioscoride 3, 123. qui τριτάτου
λα, id est psoraleam bitumi-
nosam, ab alijs vocari ait μινν-
ανθῆς, ubi Galenus libro 8.
Simplicium rectius μιννανθῆς
habet, ut Nicander Theriac. v.
522. eiusque Scholiastes cum
Plinio 24. c. 9. et Hesychio in
Μεννανθῆς. Sed planta lacus
Orchomeni loco natali et ge-

nere plane diversum dubitari
potest an idem plane nomen
gesserit. Menyanthes trifolia-
tam interpretatur Sprengel et
Stackhouse.

Μίσγῳ, μίσγειν τὴν γῆν τὴν ἐν-
ταύ c. pl. 3, 20, 3. μίσγῃ Fr.
I, 78.

Μίσον Cyrenaicum, subterraneum
1, 6, 13. nota p. 38. Omissit
Sprengel et Stackhouse.

Μίσχος quid? 1, 1, 7. 1, 2,
1. ἐνώδης 3, 13, 5. σκίοις 3,
13, 6. varietas μίσχου 1, 10,
7. τοὺς περιστάχυνδους μίσχους
ἔχει δ' σκίνος 4, 12, 2. ἀπὸ
μίσχου προσπέφυκε 7, 9, 1.
διὰ τὸν μίσχον καὶ τὴν προσάφ-
τησιν c. pl. 5, 4, 2.

Μίσχος, ὄργανον Θετταλικὸν δι-
κίλλης ισχυροτέρον c. pl. 3, 20,
8. nota.

Μίσχος de gemma populi cuius-
dam, Anacott. ad hist. p. 143.

Μυτληνῶν αἰγινῶδες 1, 6, 13.

Μυάσιον 4, 8, 2. et 6. nota p.
334. et 339. In priore loco
Urbinas μυάσι, in altero Co-
dices omnes μυαύσιον habent.

Μνήμα, φύεται ἐν τοῖς μνήμασι
9, 11, 5.

Μολύβδος, ὄγγυα μόλυβδος Fr.
4, 41.

Μολύβδος, ψυχρὸν καὶ πυκνὸν
δ μ. Fr. 4, 41. βαρύτερος καὶ
μαλακώτερος τοῦ σιδήρου cur?
Fr. I, 62. μόλυβδος est Fr. II,
36. III, 17.

Μόλυνοις, τὰ ἐπὶ τὸ ζέον ἐμβαλ-
λόμενα τῶν ἐπωμένων οὐδέναι
λαμπάνει. μόλυνον c. pl. 4, 9,
6. cf. ad Aristoteli h. a. X, 7.
p. 278.

Μονὴς ἔλεγεν δ' ἐσθλός Fr. IX,
12. de sudore sanguineo.

Μοναχοῦ τῆς Ὀτρῆς περὶ τὴν Πυ-
ρῶν 9, 10, 2.

Μονοειδῆ ὄργανικά μόρια 1, 1,
12.

Μονόκλυλος, inter μονόκτυλα ἀπο-
φύσεις μὴ ἔχοντα enicum nq.
minat Urbinas Codex 6, 4, 4.

Μονόκλυρος, δ, ἢ, vide **Μονό-
κυλος**.

Μονόκλων φύλλον 9, 18, 8. nota p. 825. Sed ibi Codex Urbinas **μονόκλωνον**, id est **μονόκλωνον**, habet Dioscorides idem folium **μονόκλωνον** dixit. γίνεται **μονόκλωνος** καὶ ἀσθενής, oppoσ. **παρεβλαστανούσα** διειδρύνεται ἢ φοικίς c. pl. 2, 15, 5.

Μονόκλωνος φύλλος 1, 5, 2.

Μονόκλωνα δένδρα quae? 5, 1, 10.

Μονοσταλῆς 1, 3, 1. 2, 6, 9.

Μονοστρόφος ἔμμελα 5, 7, 6. quid si **μονοτρόφους** scribas? Cum una rota primus hominum Triptolemus usus fertur apud Hyginum Astron. c. 14. ne cursu moraretur.

Μονοφυής, ὁ φοινῖξ **μονοσταλῆς** καὶ **μονοφυής** 2, 6, 9. **μονοφυής** καὶ ἄπλοος est pro eodem 4, 2, 7. ἔλλα **μονοφυής** καὶ ἐπιπλάγιος 3, 18, 5. **μονοφυή** καὶ ἀπαράβλαστα, oppoσ. **παρεβλαστικά** καὶ οὐ **μονοφυή** c. pl. 1, 1, 3. et 4.

Μόριον plantarum respondet μέλει ζῶν 1, 1, 12. diversum est μέρος.

Μορφή, τῆς ἄλλης μορφῆς ἐκείστην διασημαίνει. 1, 1, 11. **μορφαι** plantarum quid comprehendant 1, 4, 1. ταῖς ἄλλαις μορφαῖς τε καὶ μορίοις διαφέρει 1, 14, 4. 7, 12, 1. τοῖς κατηρί, τοῖς στάχυσι καὶ ταῖς ἄλλαις μορφαῖς διαφέροντα 9, 4, 2. τοῖς μεγέθει — χρώμασι καὶ ταῖς μορφαι. διαφερομένην ἐρίβινδοι 8, 5, 1. κατὰ τὰς ἰδίας μορφῆς, οἷον μεγέθους καὶ μικρότητος καὶ σχήματος c. pl. 4, 11, 4. σητάμανον ἕκαστον ἰδὲν τινα ποιεῖται ἐκ τῆς οἰκίας ὑγρότητος μορφῇ c. pl. 4, 15, 4. ὅσα τῶν ἀψύχων ζωογονεῖται, διαφόρους ποιεῖ πάσας τὰς μορφὰς Ibid. ἐκπληρωθέντων πάντων ταῖς μορφαῖς c. pl. 2, 2, 1. **μορφαι** ἀναυξήτιστα. de statura hominum dixit Theodectes Strabonis 15, p. 49. Lips.

Μορφῶν, μετασφαιμένα τὰ ζῶα τίπτεται, τὰ φυτὰ δὲ ἕμα τῇ γενέσει μορφοῦνται c. pl. 5, 6, 7.

Μορφωσις δένδρων c. pl. 3, 7, 4.

Μοσχεύματα 2, 2, 5. c. pl. 3, 11, 5.

Μοσχεύω, πύκην μεταφύτεω **μεμοσχευμένην** 2, 5, 2. ubi edictum **μεμοσχευμένην**. — ἀπὸ ῥάβδων erat 2, 2, 2. ἐπ' αὐτῶν τῶν δένδρων 2, 5, 3. c. pl. 3, 5, 1. τὰς ῥάβδους τῶν φοινίκας c. pl. 2, 2, 1. τὸ **μεμοσχευμένον** c. pl. 3, 5, 3, 11, 5.

Μόσχος. De μόσχῳ Dioscoridis dictum ad 9, 18, 8. Addo locum 4, 78. de acornito: κανὼν καθάπερ πτερίδος μόσχον φύλλον. οἱ μόσχοι μάλα σπασίφλητοι γίνονται c. pl. 5, 9, 1.

Μοχθηρός, **μοχθηρότερα** τῷ χρόματι, opp. **λευκότερα** 9, 2, 4. γῆν **μοχθηρὰν** c. pl. 3, 6, 4, 7, 4, 3.

Μοχλεῖω, vide **Μοσχεύω**.

Μύα arbor 5, 7, 7. nota.

Μυδάκανθος 6, 5, 1. folia spinosa habet.

Μυδάς, τὰ πρὸς τὴν ῥίζαν ἑσπερ **μυδῇ** 4, 14, 5. οἷον γὰρ **μυδά** καὶ εἰς βλάστησιν ὁρμᾷ c. pl. 5, 18, 2.

Μυδῆσις τις τῶν ῥιζῶν διὰ πολυδύειαν c. pl. 5, 9, 9. ubi Edd. pr. Medic. **μυδῆσις** habent.

Μυελός, alias **μήτρα** 1, 2, 6. vel potius interior eius pars. **Μυδολόγος**, φῆμαι παρεδεδόται παρὰ τῶν μυδολόγων 4, 13, 2.

Μυῖα, μυιῶν γένεσις καὶ πλήθος ἐν τοῖς στρατοπέδοις καὶ ἐν ταῖς πανηγύρεσι. μετὰ τὸ παρελθεῖν Fr. XIV, 1. ἐνδὸν μυίας ἔχει 3, 7, 5.

Μύκης 1, 1, 11. caulis qualis 1, 5, 3. sine radice 1, 6, 5. μύκητις ἀπὸ τῶν ῥιζῶν καὶ παρὰ τὰς ῥίζας φύονται 3, 7, 6. οἱ ἐκ τῆς ἀσπερσι φύονται οὐ

πικρῶδες μύκητες Fr. 4, 3. μύκητες ἀπολιθοῦμενοι maris rubri 4, 7, 2. μύκητες ἐπὶ λύχνου σμικροὶ καὶ κίττριδες καὶ λαμπροὶ Fr. VI, 1, 14. VI, 2, 9. μύκαι μέλαιναι VI, 3, 5. εἰς ὥσπερ κίττρις πολλοῖς κατὰ πλεον ἢ (ὁ λύχνος) — καὶ εἰς κύκλῳ περὶ τὸ λαμπρὸν ὡσιν VI, 3, 5. VI, 4, 5. morbus oleae μύκης 4, 14, 3. Formam μύκην ionicam pro μύκου ex Archiloocho posuit Grammaticus Baroccianus Gaisfordii ad Poet. gr. minores p. 319. Ceterum confer etiam λόπης. Formam μύκαι in Theoph. Fr. damnavit Lobeck ad Phrynichum p. 201.

Μύλαι τῆς Μισσηρίας 8, 2, 8. nota p. 653. Custodem gregis Solis boum Φυλάκιον nominat eiusque ἡρώων ἐν Μύλαις memorat Philoetephanus in Schelio Mediolanensi ad Ody. 12, 301.

Μύλαι, οἱ μύλαιο λίθοι κατὰ τὴν πύρρῳσιν τήκονται καὶ μέουσι Fr. II, 9. nota.

Μύζα τοῦ λύχνου Fr. III, 50. Fr. VI, 4, 5.

Μυοφόνον τὸ καλούμενον ὑπὸ τιμῶν 6, 1, 4. inter ναρθηκῶδη καὶ ἐννευρόκαυλα nota p. 461. cum μαράθῳ nominatur inter ἐννευρόκαυλα 6, 2, 9. nota p. 473. τὰ μυοφόνια 7, 11, 1. sed vide notam p. 615. Seseli tortuosum suspicatur intelligi Sprengel p. 67. ed. sec. in Phaniae loco Sison podagrarum p. 101. Certum hoc e genere umbellatarum plantarum esse.

Μυόχοδαι 5, 4, 5. nota.

Μύραινα in siccam exit Fr. XII, 3 et 4.

Μυρεψικός et μυρεψός 4, 2, 6. οἱ μυρεψοὶ c. pl. 6, 14, 11. 6, 19, 3. εἰ τὰ μύρα κίτρινες ἢ τῷ αἵνῳ ἐπιχρίοντες, ὑγροῖς πρὸς ὑγρὰ — ὡς οἱ μυρεψοὶ ἐξηρεῖς πρὸς ὑγρὰ Fr. 4, 8.

Μυρίκη ἀνέφυλλος 1, 9, 3. 3, 3. folium samracides ἐν στρογγυλότητι habet 1, 10, 4. nota. montana et campestris 3, 3, 1. aquae et terrae communis, ut spinus et salix 1, 4, 3. ubi editum μυρρίνη Codex Urbinae solus in μυρίκη mutat. Pausanias 5, 14, 4. πλείσται ὑπὸ Μαιάνδρου μυρίκαι καὶ μέλιστα αἰθόνται. δ φλοιὸς δημοῖς κομάει 3, 16, 4. μυρίκη insulae Tyli 5, 4, 8. γηράσκειον τὸ ἀνθος ἐκπαπύεται τοῦ σόχου, καθάπερ τῆς δάφνης καὶ τὸ τῆς μυρρίνης 6, 4, 8. ubi e vestigiis Cod. Urbinae ἀφάνης et μυρίκης scribendum, quarum semina pappum gerunt. Est tamarix Gallica Lin.

Μύρις inter λαχανηρά c. pl. 6, 9, 3. nota.

Μυρμηκία, ἐν τῆς μ—ιός διαν οἱ μύρμηκες τὰ ὡς ἐκφύρῳσιν ἐπὶ τὸ ὑψηλόν Fr. VI, 1, 22.

Μύρον, παντὸς μύρον καὶ χέλσματος σύνθεσις αἴτη Fr. 4, 8. τὰ μύρα τοῖς μὲν οἶνους ἡδύναι, τῶν δὲ βρωμάτων οὐδέν, ἀλλὰ πάντα λυμάνεται Fr. 4, 10.

Μύρρα 7, 6, 3. bis.

Μυρρίνη loca humida et sicca fert 1, 4, 3. sed ibi Urbinae liber μυρίνη habet. 1, 14, 4. Aegyptia odore praestat 6, 8, 5. c. pl. 2, 13, 4. μυρρίνη μέλαινα πυκνοφυλλότεροι, agrestes, colorem cultu non mutant, Aristot. Probl. 20, 36. μυρρίνη φθίνει τεταρξινύμεναι folia amittunt, non fructum Ibid. 31. τὰ τῶν μυρρίνης φύλλα ἀσθενῆ καὶ λεπτεῖα τάχιστα ἐκκρίνεται c. pl. 5, 13, 4. αὐτὰ τὰ κλεντὰ λεπτὰ καὶ ἀπαλὰ, καὶ ὅλον τὸ δένδρον οὐ διαμένον, ἐκκρίνεται τάχιστα Ibidem. δ καρπὸς εὐώδης 6, 14, 6. εὐσμός δὲ καὶ αὐτῇ Ibidem. myrtus Aegyptia odoratissima foliis angustioribus, fructu minore, nigro 6, 18, 4. σῆμα grassa myrtus θαμνωδὲ

στῆρα, e quibus virgulae fiebant
baculi 6, 18, 9. Est myrtus
communis cum varietate folio-
rum, fructus et odoris.

Μύρρινος, libri editi scriptura
variant inter **μυρρίνη** et **μύρι-
νος**, etiam articulum genere
variant. δ μ. est 1, 3, 3. ἀεί-
φύλλος 1, 7, 3. φύλλα πυκνά
καὶ κατ' ἀλλήλα 1, 10, 2. εὐ-
τακτα 1, 10, 8. in eodem lo-
co 4, 5, 3. **μυρρίνη** et **μύρι-
νος** legitur. δ μύρ. 9, 11, 9.
ἡ **μύρρινος** erat c. pl. 1, 13,
10. ubi δ μ. dedi. δ μύρ. πυ-
κνός ὢν καὶ ξηρός c. pl. 2, 7,
3. inter **ξηροκαρπώτα** c. pl.
2, 8, 1. **δμυρρινος** Athenis
unde orta c. pl. 3, 18, 7.

Μύρρινος c. pl. 6, 18, 10. et
11.

Μύρρινον μύρον e foliis fit Fr.
4, 27. e fructibus **μύρτινον**
28.

Μυρτίτης τιθύμειλος 9, 11, 9.

Μύρτιου χυλός εἰνώδης καὶ λι-
παρός c. pl. 6, 7, 4.

Μύρτις, τὰ, παρ' ἀλλήλα φύεται
4, 3, 2.

Μύς, μύς τρίζοντας καὶ ὀφ-
ρυμνοὶ Fr. VI, 3, 4. eorum
genera et interitus Fr. XIV,
9. αἰδηρον καὶ χερσὶν κατεσθί-
ων ἱστοροῦνται XIV, 8. ὀλ-
ποδὸς Aegypti XIV, 9.

Μυρτιάδες, alio Cyprio πρὸς τοὺς
μυρτινοὺς πηγάται 7, 4, 11.
nota p. 578.

Μυρτιάς, εἰς τὰς μ. τὰ ὕδατα πα-
γεῖται Fr. XIV, 7.

Μώλυ simile Homericum nasci-
tur circa Pheniceum 9, 15, 6.
Gf. annotatio p. 801.

Μολύς, ἀπὸ γάρβων μολύνει 2,
2, 2. ubi erat **μολυχεύειν** : nota
p. 99.

N.

Ναῖρον, ἢ εἰς τὰ ἀρώματα χρο-
ταί 9, 7, 9. nota p. 788.

Ναματιώδης ὁμοῦ 2, 6, 5, 8,

7, 3. c. pl. 1, 19, 5. et 2, 5,
5. ἐκ μικρῶν συνδεδετῶν ὁμοῦ
ναματιῶν Fr. III, 29.

Ναματιώδης, ἐφύδρω καὶ — τῷδε
c. pl. 3, 6, 3.

Νάπυ inter **ἐπίσκορα** 7, 1, 2.
7, 5, 5. **Sinapis nigram** in-
terpretantur.

Νάρδιον μύρον Fr. 4, 28. ἡ
νάρδος καὶ τὸ ἔριον ἔμμενον
56.

Νάρδος, ἡ, unde? 9, 7, 2. et
8. ἡ νάρδος **θησιακή** μετὰ **θηρ-
μότητος** Fr. 4, 33. **Nardus** In-
dica videtur intelligi. τὸ νάρδον
ἐγγύθω ὄζει Fr. 4, 12.

Ναρθηκία, ἡ, vide sequens **Νάρ-
θηξ**.

Ναρθηκιάδης, δ, ἡ, τὰ ναρθη-
κιάδῃ radices magnas et carno-
sas habent 1, 6, 10. καὶ νιν-
φόκανα 6, 1, 4. 6, 2, 7. 6,
3, 1. ubi **ινευρόκανα** et **ιν-
ευρόκανα** libri scripti habent.
Vide haec vocabula. τῶν ναρ-
θηκιάδων αἱ ῥίζαι ἀντισπῶσι
τὴν τροφήν c. pl. 2, 12, 2.

Νάρθηξ, αἱ ἑνὶς τῶν ναρθηκί-
ων ἑλωδεις sunt 1, 2, 7. ναρ-
θηκία; νάρθηξ 6, 1, 4. ubi
ναρθηκία scripsi e 6, 2, 7.
ubi ναρθηκία bis est in libris
editis omnibus, sed liber Ur-
binas ibi quoque bis ναρθη-
κίας et ναρθηκία habet, quam
scripturam restituendam cen-
seo, et probavit Lobeck ad
Phrynich. p. 522. Posteriore
loco sect. 7. et 8. notitia utrius-
que speciei extat; ubi vide
annot. p. 469. Caulem flor-
is solum habet 7, 13, 2. φύλλον
πλατύσχιστον ὁμοιον τῷ τοῦ
νάρθηκος 9, 10, 1. τιθύσαι
τὰς δεσμιὰς τοῦ ψευδοδιτά-
μου ἐν νάρθηκι ἡ καλόμεν-
πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν 9, 16, 2. σί-
κνοι ἐν νάρθηκι τιθύμνοι c.
pl. 5, 6, 4. **Ferulam** nodi-
floram et **ferulagineum** intelligi
suspicor.

Νάρκη unde fiat Fr. XI.

Νάρκησος, δ, ἡ τὸ λείπον, οἱ
μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δ' ἐπὶ

ασπιδος, folio asphodeli, sed latiore multum, simili *κρινος*, caule sine foliis, in cuius summo flos, deinde semen inclusum vasculo membranaceo, magnum, nigrum, oblongum, radice carnosa, magna, rotunda. Floret post arcturum circa aequinoctium. Hunc narcissum orientalem interpretatur Sprengel p. 87. in altera editione omisit, et e loco secundo 6, 8, 1., ubi post leucolum et phlogium agreste *δινάρκισσος* και το *λείριον* florere dicuntur, posuit et narcissum tazettarum comparavit p. 67. Stackhouse in Catalogo sub voce *Νάρκισσος* narcissum, sub *Λείριον* iterum narcissum primo loco comparavit, altero plantam sibi ignotam confitetur. In Catalogo secundo *Λείριον* liliam caudicum, *Λείριον πορφυροῦν* liliam bulbiferum, variet. δ. et sub *Νάρκισσος* η *λείριον* VI, 6. narcissum orientalem interpretatur. De narcissi varia significatione et descriptione dictum in annott. p. 514—518. Si scriptura loci alterius vera est, e tempore florendi intelligitur, alium narcissum aliudque liliam intelligi. 'Ο δὲ *νάρκισσος* σιτηρὸν φύλλον και πολὺ και λιπαρὸν *ἔχει* 7, 13, 1. Hic igitur folio angustiore differt a primo narcisso. Narcissi et scillae prior caulis enascitur quam folium, et caulis quidem floriger narcissi, flos ipse maturus, semen nullum fert, sed caulis cum ipso flore perit, eumque sequuntur folia. 7, 13, 5. et 6. Huius igitur flos maturus (*πρόσθρον ἄνθος*) congruit cum secundo. Germinat post scillam folio multo copiosiore, radice parva, simili bulbo, non tamen squamosa 7, 13, 7. Haec duo narcissi genera viri docti hucusque satis distinguere non videntur.

Νάρκη ad ἀρμάματα utantur 9, 7, 3. nota p. 740. Cum Boetio *νάρκη* dedit Stackhouse.

Ναυπηγήσιμος ὕλη 4, 5, 5. *ξύλα ἐλάτης, πεύκης, κέδρου* 5, 7, 1.

Νέα, εἰς τὰς νῆας ἐμβάλλειν τὰ χέρσιν c. pl. 3, 20, 7.

Νεανικός, νεανικῆς φορᾶς c. pl. 1, 17, 2. τὰ τοῦ δεινέου πρόσβοθα πυκνότερα και νεανικότερα 3, 1, 17. κλήματα δύναται και νεανικά, ὅρροι. ἀμνηνὰ c. pl. 3, 14, 6. πάγος και χειμῶν *ισαν*. Fr. III, 17.

Νεανίς θειομένη c. pl. 3, 20, 7. habent libri scripti omnes, ubi *νέανίς* dedit cum Heinso.

Νέανίς, vide *νέανίς*.

Νεάω, νεῶν και ἀμφοτέρως τὰς ὥρας c. pl. 3, 20, 7. νεῶν η σιάπτειν c. pl. 3, 20, 1. ubi *ἔῶν* editum.

Νεῖλος, ἀπὸ τοῦ Νεῖλον αὐρα δοκοῦσιν οὐκ ἀποπνεῖν η ἐλάχιστα Fr. V, 25.

Νεῖος, ἡ, χειμῶνος, ἔαριν 8, 6, 3. ἐρέβινθος μὴ ποιῇ νεὼν 8, 7, 2. καλλίστη νεὼς ἀπὸ τῶν νυάμων Ibid. Cf. *Νεός*, ἡ. Convenit Sicularum *far caloria* de lupino albo, qui seritur profuturus frumentis in eodem agro insequente anno serendis. Cf. Sestini Epist. Sicularum T. II. p. 151. vers. germ.

Νεόβλαστος κλάδος 1, 8, 8.

Νεόδορος βέρσα 9, 5, 3.

Νεόκαντος ὕλη c. pl. 6, 17, 7. ubi —κανατος Heins. dedit.

Νεός, ἡ, μὴ καρπίζουσα τὴν γῆν ἀλλὰ νεὼν ποιῶν c. pl. 4, 8, 1. et 3. χειμῶνις νεός c. pl. 3, 20, 7. τὰς νεὼς βλατίους ποιῇ ἡ χιών 5, 13, 7. νεὼν ποιεῖν c. pl. 4, 8, 1. sed liber Urbinas νεὼν habet.

Νεοσιᾶ, τελεσθεισῶν τῶν νεοσιῶν c. pl. 4, 5, 7. ubi scripti omnes νεοσιῶν habent.

Πουρργός καὶ ἀνάρκιστος γῆ c. pl. 3, 13, 3.
Νέσος ἐν τῇ Ἀρδηνίδι fluvius 3, 1, 5.
Νευροκάνυλα καὶ νερθηκώδη 6, 1, 4. inter τὰ ἄγρια ποσάδη. Vide ἐκνευροκάνυλα. Sed ibi Urbinas cum Vind. et Med. ἐννευρ. recte habet, pro quā ἐκνευρόα. male legitur scriptum 6, 2, 9.
Νεφέλιον, εἰς νεφ. δύνῃ δ ἥλιος Fr. VI, 1, 11. παρατεταμένον ἐν τῷ αἵματι καὶ τιλλόμενον VI, 3, 6.
Νεφελίον 5, 7, 2.
Νεφελία 5, 7, 2.
Νέωσι, τοῦ νέωσι νέω 5, 4, 2.
Νέωτα, εἰς νέωτα, opp. αὐτοί- τες 7, 13, 5. τὰ μὲν νῦν, τὰ δ' εἰς νέωτα 9, 11, 9. τὸν εἰς νέωτα καρπὸν c. pl. 3, 16, 2.
Νηπεινδὲς ἄχολον Homericum 9, 15, 1.
Νήπιος, ὅπως μὴ νήπια καταλαμ- βάνωσιν οἱ χυμῶνες (sata) 8, 1, 7. nota.
Νήπια ἡμερος Fr. VI, 1, 18. νήπια ἄγρια καὶ τιθασσά Fr. VI, 2, 3.
Νικωδωρὸν, ἐπὶ ἄρχοντος 1, 19, 5. nota et Boeckh Staatsh. II. p. 195.
Νίσυρος, ἡ ἐν Νισύρῳ κίσσηρις qualis? Fr. II, 21.
Νίτρον, nitro admisto aquae irrigant brassicam c. pl. 2, 5, 3. νίτρον τὸ κεκαυμένον ἐν τῷ ὀξύτισθαι, διακ' ἔδαρ μικρὸν ἐπιχυθῇ, διαθερμαίνεται Fr. III, 66. ἡ τῶν νίτρον δύναμις c. pl. 6, 1, 4. Vide λίτρον.
Νιτρώδης, νιτρώδη καὶ πικρά ἔ- δατα Fr. 4, 65. c. pl. 2, 5, 1.
Νικητός, τοὺς νικητοὺς ποιεῖ δ νότος Fr. V, 54.
Νόμισμα, ἡ κοιλία τῆς τοῦ νομίσματα Fr. III, 45.
Νορῆ e Theophrasto memorata quanam planta? ad 9, 11, 5. p. 167. Sed Arcadius p. 163. habet ὀρῆ, εἶδος ὀσπρίου.
Νοσεία, νοσείων εἰς καρπογονίαν

c. pl. 5, 9, 9. τῶν αὐτοῦ (τοῦ χυλοῦ) νοσήσαντός τινος 6, 7, 7. καρποί νοσήσώτες Fr. 20, 50.
Νόσημα, νοσήματα φυτῶν καὶ αἰ αἰτίαι αὐτῶν c. pl. 5, 9. σπερμάτων 8. cap. 10.
Νόσος ἱερά 9, 11, 3.
Νοσσία, vide Νοσσία.
Νόστιμον, περὶ τοῦ ἰσχυρότερον καὶ εὐχυλότερον γίνεσθαι καὶ νοστιμώτερον ἢ ἀνοστώτερον καὶ πρὸς τὴν στήσιν βέλτερον ἢ χυ- ρῶ c. pl. 4, 13.
Νοσώδης ῥίζα active 7, 9, 4.
Νοτηρόν φύλλον 3, 18, 11. nota.
Νοτία 7, 14, 1. νότια, τὰ, πνί c. pl. 1, 13, 5. et alibi. εἰν ἡ νότια καὶ εὐδισινά 4, 14, 9. γίνονται τοῖς νοτίοις 4, 14, 10. intelliguntur πνεύματα.
Νοτίς, τῆς ἐκ τῆς γῆς νοτίδα ἔλκει c. pl. 5, 6, 1.
Νοτόθεν, opp. βορρῶθεν Fr. VI, 1, 11. 21. 22. male νότο- θεν est VI, 4, 4.
Νουμηνία Fr. VI, 1, 8.
Νυκτερινός, ἔδατα v. 2, 2, 4. sed 2, 6, 1. νυκτερινά habent Medicea cum Urbinate et Edd. pr. praeter Heinsianam.
Νυμφαία, descriptio et usus 9, 13, 1. seqq. Nymphaeam lu- team Sprengel, albam Stack- house interpretatur. Cf. annot. p. 785.
Νυξ, μέγας μίσων νυκτῶν 4, 8, 10. c. pl. 2, 19, 1.
Νωθῆς, τὸ νωθὲς τῆς πορείας Fr. III, 61. νωθιστέρα φλόξ 5, 9, 3. Urbinas habet pro νωθοτέρα.
Νωθρός, vide νωθῆς.

Ξ.

Ξάλω, ἐρίοις κακῶς ἑξαμμένους c. pl. 3, 23, 2. ubi erat ἐξ- αμμένους.
Ξανθύνεται 3, 15, 6. ubi Edd. pr. ξηρός γίνεται; Athenaeus

Ξανθός doti habet, Urbinae Codex hoc dedit.
Ξανθός, ἡ ξανθὴ λίθος, ξλευ-
 πος μάλλον, ὃ καλοῖσι χρώμα οἱ
 Λαυρεῖς ξανθόν Fr. II, 37. τὸ
 ξανθόν et τὸ χλωρόν tanquam
 synonyma ponuntur Fr. 20,
 25 et 41. sed 42. τὸ χλωρόν
 transit in τὸ ξανθόν.
Ξινικά σπέρματα, opp. ἐπιχώ-
 ρια 8, 8, 1. his. προσήματα
 9, 20, 3. ubi ξένα editum.
Ξηραίνω, τῷ ξηρῆσθαι c. pl. 2,
 9, 12, sed ibi ξηραίνισθαι Co-
 dex. ἐξηραμμένον τῶν ὑδάτων
 c. pl. 5, 14, 6. ἔξηξη ξηρω-
 θέντα 6, 20, 4.
Ξηραλοισίω quid significet, ex-
 plicatur T. 4. p. 769. Aliter
 Wytttenb. ad Plutar. T. 6. p.
 951.
Ξηροσίαν, εἰς, 7, 2, 2.
Ξηροκαρπότιρα c. pl. 2, 8, 1.
Ξηρός, ξηρότητα τῶν ὑγρῶν κατὰ
 τὸ πᾶρος, ὡν ὁπώδης ἡ ὑγρότης
 c. pl. 6, 6, 5. ξηρὰ λιπαρότης
 6, 8, 8.
Ξηρότης, ἡ ἀπλὴ καὶ μαλακὴ (κό-
 νιος) c. pl. 3, 16, 4.
Ξίρις, radicis usus obiter memo-
 ratur 9, 8, 7. ubi Plinius irin
 nominavit: nota p. 749. 750.
Ξίφιον quando floreat 6, 8, 1,
 ubi inter flores agrestes στε-
 φανοματικὸς est. caule magno
 7, 13, 2. Dubium est, idem-
 ne au diversum, quod φάσγανον
 dicit 7, 13, 1. et ab aliis ξίφος
 vocari monet: ubi si ξίφιον
 scribas, plane convenit scri-
 ptura eum Dioscorideo 4, 20.
 κίφος vel σκίφος doricè Messe-
 nii coronam ex xiphio vocabant,
 teste Pausania 3, 26, 7.
Ξυροειδὲς φύλλον 7, 13, 1.
Ξίφος, aliis φάσγανον 7, 13, 1.
 Vide Φάσγανον.
Ξύλον quid? 1, 2, 6. ἰνώδη 1,
 5, 3. αἶνω, φλεβώδη, ὑφλεθῆ
 Ibidem. εὐσχυιστά, θραυστά,
 σοῦα, ὀξῶδη 1, 5, 4. σαρκώδες
 πένυχος, ἰνώδες δὲ καὶ μαλακὸν
 ἑλάτης 3, 9, 7. φοίνικος μα-
 ρὸν καὶ ἰνώδες, opp. πυννὸν καὶ

σαρκώδες 4, 2, 7. ἀπὸ τοῦ ξύ-
 λου κατακοπέντος εἰς μικρὰ
 φύεσθαι 2, 1, 1. ἀπὸ τῶν
 πρέμνων καὶ ξύλων 2, 7, 2. et
 4. nota. ξύλα σχιστὰ, πελαγητὰ,
 στρογγύλα 5, 5, 6.
Ξυλώδης, σπέρματα ξυλώδη de
 colore 7, 3, 2. nota. ὥς περ
 ξανθὰ καὶ ξυλοειδεῖς 7, 9, 3.
 Meleagrides cristam ὥς περ πύ-
 ταν καὶ τὸ χρώμα ξυλοειδῆ
 Clytus Milesius, discipulus
 Aristotelis, dicit apud Athe-
 naeum 14. p. 385. Schw. ubi
 subflavum interpretatur Dale-
 campius.
Ξύσμα, ὥς περ τὰ ξύσματα 4, 14,
 13.
Ξύω, ὅταν ἡ μήτρα ξυσθῇ c.
 pl. 5, 6, 13.

O.

Ὀα, vide **Ὀη**.
Ὀβελίσκος, διαπύρους — σιους
 σφοδρωτέρως πιάσαντες ἤτιον
 καλοῖται Fr. III, 57.
Ὀγδὴ τοῦ μηνὸς Fr. VI, 1, 8.
Ὀγχνη, vide **Ὀχνη**.
Ὀδαξὼν τὸν δεξιὸν Fr. VI,
 2, 5.
Ὀδμή, ὁδμῶν est c. pl. 6, 14, 1.
Ὀδοποιεῖν, ὁδοποιεῖ τῷ πυρὶ τὸ
 πνεῦμα Fr. III, 28.
Ὀδοὺς, παραλλάττονται τοὺς ὁδόν-
 τας serrae 5, 6, 3.
Ὀξος 1, 1, 8. alii ἀκρόμωνα vo-
 cant 1, 1, 9. de blito 7, 3,
 4. ὄξοι καὶ κλάδοι 1, 8, 2.
 τυφλοὶ γόνιμοι qui? 1, 8, 4.
 τυφλοῖς ὠζωμένον c. pl. 3, 5,
 1. ὄξους πλείους ἢ πένυχος, ἀλη-
 ροτέρους ἢ ἑλάτης ἔχει 5, 1, 6.
 ὁ τῆς πένυχος καὶ ἑλάτης δυσσε-
 γότατος 5, 5, 1. ὄξους ἐμ-
 ποιεῖ τὰ πνεύματα c. pl. 2, 9,
 1. μέγχι ὅταν ποιήσῃται τὴν
 τῶν ὄξων καὶ κλάδων ἐκφυαν
 Fr. III, 56. δαδός ὡς πυρᾶτης
 ὄξοι Hippocrates de Sterilibus
 p. 681, 11.

Ὀζόν, ὠσμίνενος τοῖς τυφλοῖς (ὀ-
ζοῖς) c. pl. 3, 5, ..

Ὀζω, ὄζει τῆς ἀρετῆς 3, 9. 3. δεῖ-
νόν ὡς περ φάνου 3, 18, 13.
ὄζει αὐτανθείας ὡς περ αἶνου
9, 19, 1.

Ὀζώδης, εὐλα δὲ. 1, 5, 4.

Ὀζωτός 1, 3, 1.

Ὀη 2, 2, 10. translata in loca
calida fit sterilis, ubi est
ὄη: sed 2, 7, 7. εὐθύνειν τὴν
ὄαν. Ita 3, 6, 5. ubi οὖαν
erat. ὄη 6, 3, 11. et 3, 12,
9, 3, 15, 4. bis. ὄαν δύο γένη
8, 12, 6. ποτ. p. 216. τὰ οὖα,
sorba 3, 2, 1. agrestia dul-
ciora urbanis *Ibidem*. στρογ-
γύλα, προμήκη, ὠσειδῇ 3, 12,
6. τὰ οὖον c. pl. 2, 8, 2. cum
schrade et mespilo ὄψε λαμ-
βάνει τὴν οἰκίαν ὑγρότητα.
τὰ οὖα c. pl. 2, 6, 3. cul-
tae ὄη: γλυκύτερος μὲν ὁ καρ-
πός, ἥτιον δὲ εὐώδης c. pl. 3,
1, 4. sed ibi liber Urbinas οἰ-
ης habet. De scriptura nomi-
nis vide Ruhkenii annot. ad
Thimaei Lexic. p. 189. In Anec-
dotis Bekkeri T. I. p. 362. vi-
detur οἶα dici. Est sorbus do-
mestica, vel, ut nunc malunt,
pyrus sorbus.

Ὀδόνιον, στρουθός, ᾧ τὰ ὀδόν-
ια λευκαίνονται 9, 12, 5. εἰς
ὀδόνιον συνδήσας φυνεύσης c.
pl. 5, 6, 9.

Οἷη 3, 11, 3. vide Ὀη.

Οἰκίον, ὅταν ὁ οἶτος εἰς τὰ οἰ-
κία τιθῇ χύδην c. pl. 4, 13,
7. nota.

Οἰκίος, τὴν οἰκίαν θυμωὴν ἀπο-
βάλλειν 1, 1, 4. οἰκίως σπο-
πεῖν 1, 4, 3. οἰκιστότερον ἀν-
λαμβάνει τὰς διαφορὰς 8, 6,
2. τὰ μὲν οἰκίως λέγουσι 9, 8,
5. ubi sequitur ἄλλοτρίως λέ-
γειν sect. 6. τοῖς καὶ φύσεως
ἐκείνης οἰκίως διαφορὰς πρὸς
βαρύτερα καὶ κορυφώτερα τῆς
τραφῆς αἱ χῶραι καὶ ὁ αἶψα ποι-
εῖ c. pl. 4, 9, 4. αἰτία οἰκί-
στέρων, opp. ἡ ἔξωθεν c. pl. 4,
15, 2. τῶν οἰκίων καὶ συνεγ-
γούτων 5, 15, 2. μὴ οἰκίαι

πρὸς ἑαυτὸν *Ibidem*. οἰκιστέ-
ρος τὴν αἰτίαν ἀποδίδουσι 6,
16, 1. οὐκ ἄγαν οἰκίως ἀπο-
ραῦτες Fr. II, 45.

Οἰκίον, ὁ οἶτος ὅταν εἰς τὰ οἰ-
κία τιθῇ χύδην c. pl. 4, 13,
7. ubi οἰκία editum.

Οἰκοδομή, ἡ, ἀρχαῖον εἰς τὰς οἰ-
κοδομὰς 3, 8, 5. sed 5, 7, 5.
bis est ἐλατὴ χρησολμὴ πρὸς ταυ-
πηλίαν καὶ πρὸς οἰκοδομίαν
habet, unde de prioris loci
vittio suspicio potest oriri, cum
Phrymachi praeceptum a Lo-
beckio bene explicatum verum
et ab Atticis vetustis scripto-
ribus observatum reperiatur,
qui domum exstructam οἰκο-
δομίαν vel οἰκοδόμημα, nou-οἰ-
κοδομὴν dixerunt, si locum
Aristotelis Eudem. II, 14. ex-
ceperis, de cuius scriptura pot-
est dubitari, ut in Herodoti 2,
127. vulgato οἰκοδομῆς Wes-
seling et Reiz et Codd. οἰκοδό-
μησι substituerunt.

Οἰνάρθα, vitis flos, c. pl. 3, 14,
8. bis. ὅμοιον τῇ ἀμπέλῳ καὶ τῇ
οἰνάρθῃ τῇ ἀγρίᾳ 5, 9, 6. In
Aristotelis h. a. 5, 16, 1. ὅμοι-
ον βοστρυχίῳ οἰνάρθῃ καὶ
λεῦκῃς καρπῷ Guilelmus καὶ
ἀμπέλῳ λευκῆς vertit.

Οἰνάρθη ἀνθόςος et semine
propagatur 6, 6, 11. quando flo-
reat 6, 8, 1. culta anno tote floret
6, 8, 2. τὸ ἀνθος βοστρυχίδος καὶ
λευκὸν *Ibid*. διατελεῖν ἀνθούonta
δοσεῖ καὶ ἡ οἰνάρθη καὶ τὸ ἴον
τὸ μέλαν c. pl. 1, 13, 12. ἐν
Κύπρῳ φύεται ὀρενὴ καὶ παλὺ-
οδμος, ἡ δ' ἐν Ἑλλάδι ἄοδμος
Fr. 4, 27. Photius Hesychii
glossam, Οἰνάρθη — ἔστι δὲ καὶ
ἕτερον φυτὸν οὕτω λεγόμενον,
repotens addit καὶ φυτὸν ὀρε-
νὸν εὐοδμον. Dioscorides 3,
135. oenanthon, si est eadem,
ἐν πείραις nasci, folia σταφυ-
λίον, florem album, radicem
μεγάλην, ἀσφαλὰς ἔχουσαν πλεί-
ους στρογγύλους habere ait,
fructum autem atriplicis, fo-
liaceum, latum. Plinius 28. c.

24. s. 95. radice magna nume-
rosa ait esse. Oenanthen
pimpinellifoliam comparavit
Sprengel, convallariam maia-
lem Stackhouse; sed in altero
Indice posuit oenanthen pim-
pinelloidem addens: *Notan-
dum, an adsit odor vini*. Potius
videndum, an fructus ovalis
conveniat.

Οινάνθινον μύρον e foliis oenan-
thae Fr. 4, 27.

Οίνανρον, folium vitis, 9, 13, 5.
τῶν μεγίστων c. pl. 5, 9, 11.

Οίναντος, ἀνδράγγην καὶ ὁ οἶνατος
quomodo ἀνέφυλλοι 1, 9, 3.
ubi Codices Vind. Med. Urbi-
mas οἶνατος habent. Sed κόμα-
τος reponendus esse videtur in
loco vocabuli aliunde non noti.

Οινίζον, τὸ, ἔχοντες κόκκοι 2, 2, 7.

Οινόθηρας descriptio et usus 9,
10, 1. Est eadem, quam Dios-
corides 4, 118. ὀνόθηραν, ὀνό-
θηραν et ὀνόθυρον vocat, ex
eoque Galenus, Oribasius et
Paulus Aegineta, ubi e Theo-
phrasto et Plinio οἶνάγγαν,
οἶνόθηραν et οἶνόθυρον scribi
cum Saraceno alii malunt,
quod mihi propter composi-
tionis formam contra videtur:
et in Theophrasto liber Urbi-
mas tandem verum ὀνόθηρα
dedit, quod solum probo. In
Dioscoride Sprengel Epilobi-
um roseum interpretatus, in
Theophrasto Epil. alpestre, in
repetita Hist. editione illud
cum Epilobio angustifolio, hoc
cum montano comparavit. At
uterque idem genus describit,
quod in radicis colore
notitia variet.

Οινοποιία Fr. 4, 67.

Οἶνος, οἱ τοὺς οἶνους ποιοῦντες
ἐν τῶν κρητῶν καὶ τῶν πυρῶν
ἐξισιτύντες τῆς φύσεως καὶ ὑπο-
σκήπτυντες εἰς χυλοὺς ἄγουσι
ποτίμους c. pl. 6, 11, 2. ὀρε-
σοὶ σκληροὶ καὶ οὖν εὐχρημοί
6, 16, 7. vinum alienos odo-
res accipit atque attrahit 6,
17, 7. οἶνος ὁ ἔρυθραιος, ἄλν-

κός τις ὢν καὶ μαλακός, προ-
ποθεῖς μὴ ἐπιδέχεται τοὺς ἄλ-
λους Fr. 4, 48. οἶνος ὁ ἐπι-
χιδόμενος ἐπὶ τὴν φλόγα τοῖς
σπένδουσιν ἐκλάμπει Fr. III,
67.

Οἶνοχῶντες ῥίζαι 9, 13, 4.

Οἶνωδης, καρπῶν οἶνωδῶν c. pl.
6, 14, 4. ubi ἡδέων editum.

Οἶνωπός, τὸ οἶ. χεῖμα unde fiat
Fr. 20, 10. 31. οἶνωπότερον
ξύλον 3, 16, 3. 3, 18, 2.

Οἶσος 3, 18, 1. μέλας, λευκός 3,
18, 2. τῷ οἶσῳ 6, 2, 2. καίονσι
τῷ οἶσῳ Fr. III, 37. ubi alii
libri οἶσῳ et χεῖμα habent.
Annot. p. 255. Locum Eusta-
thii de οἶσῳ et οἶσωνίῳ habet
etiam Etymol. M. in Μό-
σχοισι λύγοισι. Cognatam sine
dubio οἶσῳ Etymol. M. γέ-
νος τε ἱτέας interpretatur. He-
sychius: Οἶσύνονται. οἶσοι γένος
σχοινίου. Οἶσύνησι, πλέγμασι
τοῖς ἀπὸ οἶσων γεγεννημένοις.
ἔστι δὲ εἶδος σχοινίου. Pollux
7, 176. οἶσῳ αἱ λύγοι. Idem
posuit nomina οἶσωνπλόος, οἶ-
σωνργός. Salicis genus ali-
quod intelligi, licet suspicari.
Genere neutro τὸ οἶσων pro-
bat Phrynichus Bekkeri pag.
57. et Lycurgi orat. p. 217.
παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς
οἶσῳις.

Οἶσινδῶ, ὑπὸ κύμα οἶσινδῶ δ ἀν-
τέλεβος Fr. XIV, 5.

Οἶτη, Oeta mons 9, 10, 2. τῆς
Οἶτης περὶ τὴν Ἰλυράν Ibidem.
περιέχει τὸν Μαλιανὸν κόλπον
Fr. V, 45. ἐλλέβορος Οἶταιος
9, 10, 3. et 4. πλεῖστος καὶ
ἀριςτος.

Οἶτος 3, 18, 1. omissus a Sprengel
et Stackhousio et ali-
unde ignotus. Vide Annot.
p. 256.

Οἶωνίζονται τὸ πλεῖστον ὡς οὖν
ἀγαθόν 8, 6, 2.

Οἶλαχῶ 9, 10, 3.

Οἶλογογόνετρα c. pl. 1, 22, 1.

Οἶλοφαῖοι c. pl. 6, 8, 5.

Οἶλιδίνος ἡ πύκνη 3, 1, 6.

Οἶλοναλαμάνερος c. pl. 4, 11, 4.

- ***Ολιγόπυρος** στέγης c. pl. 4, II, 4.
Ολίγος ἀνδραξ ἀναλίσκται 3, 8, 7. ἐπ' ὀλίγον 8, 5, 1.
Ολιγοσιτία Fr. VII, 17.
Ολιγότοφος καὶ ξεφά. c. pl. 3, 13, 4.
Ολυγύδρος 6, 7, 6.
Ολιγόχοος 8, 4, 3. opp. πολύχοος *Ibidem*. πυροὶ κριθῶν ὀλιγοχούστεροι c. pl. 4, 8, 2. pluralis ὀλιγόχοι test in Codd. 8, 4, 3.
Ολιός, ὀλιότηρας τὰς ῥίζας ποιεῖν c. pl. 3, 17, 3. ubi ὀλιότηρας erat.
Ολμος, κόπτουσιν ἐν ὕλμῳ 9, 16, 9.
Ολολυγῶν ἀκρωρίας μόνη ἤδουσα Fr. VI, 3, 5. nota.
Ολόρριζος ἀνασκαπταί 3, 18, 5.
Όλος, ἡ τοῦ ὅλου καταστάσις c. pl. 5, II, 2, 5, 14, 7. ubi libri omnes τὴν ὕλην habent: sed c. pl. 3, 2, 5. τῇ τοῦ ὅλου καταστάσει, additur καὶ περιφορᾷ.
Όλοσχόινος 4, 12, 1. ἐντερόμενος ἐφ' ὀλοσχόινον 9, 12, 1. Vide in Σχοῖνος.
Όλυμπία βασιλεύοντων τὴν δι' ὅρους Fr. II, 16.
Όλυμπίας ἀνεμος ὕταν πνεύσῃ ψυχρὸς μικρὸν πρὸ τραπῶν ἢ μετὰ τραπᾶς χειμερινός ἐν Χαλκίδι 4, 14, 11. ἐν Χαλκίδι ποιεῖν τὸν ναυθμόν c. pl. 5, 12, 4. ἡ ὥρα τῆς πρὸς τὴν περί τροπιάς 3, 12, 4. ἀργέστην τινὲς Όλυμπίαν καλοῦσιν Fr. V, 62.
Όλύμπιον, τὸ, ἐν Κορίνθῳ c. pl. 5, 14, 2.
Όλυμπος, ὁ Μῆσιος, ὁ Πιερίκός 3, 2, 5. ὁ Μακεδονικός 3, 15, 5. ὁ Μῆσιος 4, 5, 4. *Πιερίκός Ibidem*.
Όλυθιάειν 2, 8, 4. τοὺς φοίνικας c. pl. 2, 9, 15.
Όλυνθος, ἡ ἐν Όλυνθῷ γῆ ἢ διαπαττομένη συντηρεῖ τὸν σίτον c. pl. 5, 18, 3. hist. 8, II, 7. ἐν τῇ Όλυνθῷ olsa quotannis fructum fert c. pl. 1, 20, 4.
Όλυνθος ἐκπέττων καὶ αἶνα φέρων ἐν τῶν γένων 1, 14, 1. φέρουσι τὸν ὅλ. ὅπισθεν τοῦ φέρου, καὶ ἐν αὐτῇ καὶ ψῆνες

- c. pl. 5, 1, 8. τὰ ἔρπον καὶ τοὺς ὀλύνθους ἀπορρεῖν 5, 9, 12. οἱ ὀλυνθοὶ συνηγασσὶς ἡδὴ τῆς ὥρας πεπαινοῦνται μέχρι τινός c. pl. 5, 1, 6. αἰετὶ γίνονται καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν *Ibidem*.
Όλυνθοφορεῖν 3, 7, 3.
Όλυνθοφόροι σκυαὶ μόνον, αἱ σκυαὶ οὐ φέρουσι, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους τοὺς ἰδωδῖμους φέρουσαι c. pl. 5, 1, 8. ἔτιραι φέρουσι σκυαὶ καὶ ὀλύνθους τοὺς μέλανας ἀφρότους ἢ ἰδωδῖμους *Ibidem*. αἱ δὲ ὅλως οὐ φέρουσι ὀλύνθους *Ibid.*
Όλυρα, ζιὰ, τίφη, ὄλυρα καὶ εἰ τι ἔτερον ὁμοειδές 8, 1, 3. πολύλοπος 8, 4, 1. τίφη καὶ ὄλυρα ὁμοιώται τοῖς πυροῖς 8, 9, 2. ἡ ὄλυρα μαλακώτερον καὶ ἀσθενέστερον τούτων πρὸς τὸ κατρίσθαι 8, 9, 2. Demosth. de Chersoneso p. 101. ὅτι τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυνθῶν τῶν ἐν τοῖς Θερραίοις σιροῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. Etymol. Havniense apud Blochium ad Etym. M. p. 987.
Όλερα, εἶδος κριθῶδους καρποῦ, ζιὰ. ἡ γὰρ κριθὴ ἐξαστιχος, ὁ αἷτος τετρώστιχος, ἡ δὲ ὄλυρα δίστιχος καὶ ὀψιμος. quo auctore, nescio. Vide Τίφη.
Όμαλῆς caulis et planta 1, 5, 3. ὁμαλῇ τόπον ὥσπερ ἄλλαι ποιήσαντες 9, 3, 1, c. pl. 3, 13, 3. ὁμαλότερον Fr. II, 2. ὁμαλότερας est Fr. II, 61.
Όμαλίζω, μέχρις οὐ ἂν ὁ ἀγρὸς ὁμαλίζῃ c. pl. 5, 1, 12. κινεῖν καὶ ὁμαλίζεν τὴν γῆν 5, 9, 8.
Όμαλύνω, —νεῖ καὶ καθίστιςαι c. pl. 6, 2, 1.
Όμβρα, ὕπ' ὁμβρίας φύεσθαι erat c. pl. 4, 4, 7. ubi ὁπομβρίαις dedi.
Όμηρος de Aegypto φαρμακώδης 9, 15, 1. de moly 9, 15, 7.
Όμιλία, πρὸς τὰς ὁμίλιας, coitua, 9, 18, 3.
Όμύλη Platonis ἐξ αἰῶρος εἰς ἔθνη μεταβάλλει — πᾶσι τὰ

- ἔδωκε γενομένης ἐμίχλης Fr. I, 90. Fr. VI, 4, 3.
- *Ομιχλώδης, πνεῦμα δ. c. pl. 5, 11, 3. ἀήρ 6, 18, 3.
- *Ομοβλαστάνει c. pl. I, II, I. nisi ομοβλαστᾷ fuit. Editi libri ομοιοβλαστάνει habent.
- *Ομοβλαστής, ομοβλαστῇ καὶ σύντροφᾳ δένδρα c. pl. 5, 5, 4.
- *Ομογενής, ἐναντίας τοῖς ὁμογενέσι 8, 8, I. Vide Ὁμοιογενής.
- *Ομοδοεῖν περὶ τούτων Fr. I, 70.
- *Ομοειδέσιν c. pl. 3, 3, 6. Vide ὁμοιοειδής.
- *Ομοιοβλαστάνει erat c. pl. I, II, I. ubi ὁμοβλ. dedi.
- *Ομοιογενής, καθ' ἑαυτοῦ γένος τὰ ομοιογενῇ 8, 3, I. ubi ομοιογενῇ scribendum. τὰ δλα γένη, τὰ μὴ ομοιογενῇ 8, 4, I. nota.
- *Ομοιοειδής, ομοιοειδέτερος c. pl. I, 22, I. ubi ὁμοειδ. scribendum videtur.
- *Ομοιοκαρπεῖν erat c. pl. I, II, I. ubi ὁμοκ. dedi.
- *Ομοιοκαρπιδος 8, 9, 2.
- *Ομοιομερής, ὅσα μᾶλλον ὁμοιομερῇ τὰ φυτὰ τῶν ζώων c. pl. 5, 2, I.
- *Ομοιοπαθής, τὰ κατὰ τὸν αἶρα —θῇ Fr. V, 35.
- *Ομοιόπυρος 8, 9, 2.
- *Ομοίος, τὸ φύλλον ὁμοιον θριδακίης 9, 11, II.
- *Ομοιοσχημονῶ Fr. I, 50. ubi εὐσχημονεῖν editum. Fr. IX, 34.
- *Ομοιοσχημῶν, φύλλον —ημῶν 4, 2, 4, 16, 2, 3, 7, 3, 5. ὁμοιοσχημῶτα c. pl. 6, 2, 4. ubi —σχήματα Codd. habent.
- *Ομοιοφύρος φύσις ἀμπέλων 4, 13, 5.
- *Ομοιόφλοιος c. pl. I, 6, 2.
- *Ομοιώσις pro ὁμοιότης Fr. II, 41.
- *Ομοοκαρπεῖ c. pl. I, II, I. ubi ὁμοιοκαρπεῖ editi et scripti libri habent.
- *Ὁμολογεῖται ἐκ τῆς κρίσεως Fr. I, 31. φανερώς ὁμολογουμένων Fr. 4, 54. οὐδὲ τὴν ἡδονήν —λογουμένους ἀποδίδωσιν Fr. I, 16. τῶν ὁμολογουμένων χειραίστην I, 4, 3. ubi libri omnes ὁμολογουμένων habent. Vide ad Xenoph. Hellen. 2, 3, 38.
- *Ὁμόσιος idem qui σῖστ. c. pl. 6, 6, 3.
- *Ὁμόχρους, τὴν ὁμόχρουν 9, 4, 10. τὸ ὁμόχρουν et ὁμόχρων Fr. I, 27. —χρῶν τῇ νυκτὶ 37. νεφίλη ὁμόχρους ὕμινε λευκῇ Fr. VI, 3, 8.
- *Ὁμφακώδης de colore 3, 13, 6.
- *Ὁμφαλός, ἐπαγεστηκότης ὁμφαλούς 3, 7, 5.
- *Ὁμφαξ, ἡ ὁμφαξ λίθος, ad sigilla adhibita, διακοπτομένων τινῶν πετρῶν εὐρίσκεται Fr. II, 80.
- *Ὁμωνυμία. Vide sequens Ὁμώνυμος.
- *Ὁμώνυμος, ὥσπερ ὁμώνυμον, fere nomine tenuis tantum cognatum 2, 6, 11. τὰ μὲν ἐν πάλισσιν ἰδέαις ἐστὶ, καὶ ἀχέδον οἷον ὁμωνύμοις 7, 13, 3. helleborus niger et albus ὥσπερ ὁμώνυμοι φαίνονται 9, 10, 1. ταῦτα μὲν οὖν ὥσπερ ὁμώνυμα συναίληται 9, 12, 5. ἕτερον δίκταμος ὥσπερ ὁμώνυμον, οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὴν δύναμιν ἔχον τῇ αὐτῇ 9, 16, 3. ἴσκειν ὥσπερ ἐν ὁμωνυμίᾳ γίνεσθαι τὸ ἀπόρημα c. pl. I, 18, 3. ὅπερ ληπίον ἐκ τῆς τῶν ζώων ὁμοιότητος, καὶ μὴ. ὁμωνύμοις c. pl. I, 22, I. ubi erat ὁμωνυμον. — ὁμωνυμία τινὶ παντελῶς εἰλημμένος ὁ σιρόχρος 7, 15, 4. κομῆδὴ δόξειεν ἂν πικρὸν ὁμωνυμίαν εἶναι (θεσμότης) c. pl. 4, 16, 3. ubi Codices παρ' ὁμοιον solus Urbinas cum Heinsiana verum habet.
- *Ὁνησιν πλάστην ἔχει 7, 13, 3. τὴν αὐτὴν ἔχει c. pl. 2, 6, 1.
- *Ὁνέωμι, ὀνέωμι c. pl. 6, 4, 6.
- *Ὁρίγνοι 4, 6, 8. nota.
- *Ὁροθήρας, ὁ, vera scriptura, non οἰνοθήρας, quod vide.
- *Ὁροσίχλης, ὁ. Vide Ὁροσιελές.
- *Ὁρομάζω, εἰ ἀνατολαὶ τῶν ἀλλων αἱ πλείεσται τῶν ὀρομαζομένων εἶναι, ὅσον Ἰλλυδοῦν καὶ Σερβίανος καὶ Κυρὸς Fr. VI, 1, 2.
- *Ὁρόπνυτος 6, 4, 3. inter φύλλους

καὶ οὐκ ἀναγνώσκειν: nota p. 487. aliunde ignotus, a Sprengelio omissus et Stackhousio.

**Όρος πολύπουρον* τι καὶ μίαν σπαιρῶμενον εἰς αὐτὸ 4. 3. 6. *ΐουλον* alii vocant, Theophrasto teste in Epistola ad civem suum Phanium ap. Scholiasten Apollonii Rhodii 1, 972. et Hesychio in voce *Όρος ἰσόσπριος*. sidus, αἱ καλούμεναι *όροι* Fr. VI, 1, 23. nota. Rli-mius 18. c. 35.: Sunt in signo Cancri duae stellae parvae, aselli appellatae, exiguum inter illas spatium obtinente nubecula, quam Praeseptia appellant. Theophrasti locum non recordabatur doctissimus *Ideler*, cum Aratum primum asellorum et praeseptium mentionem fecisse poneret p. 160. in libro egregio *Untersuchungen über den Ursprung und die Bedeutung der Sternnamen* Berolini 1809. edito:

**Όρυζιλις* κατὰ μέρος et diutius floret 7, 10, 3. nota p. 614. Codices Aldi, Medicei, Urbinas *όρυζιλλης* habent. Dioscoridis 4, 24. *όρυζιλις* Echium ceticum interpretatur Sprengel in altera editione, omissa planta Theophrastea. Cichorium apposuit nomini *όρυζιλλης* Stackhouse. Cf. ad Nicandri Theriac. v. 639. dicta p. 256.

**Όρυξ σιδηρούς* 4, 2, 1. 9, 6, 2. *Όρυξιον*, τὸ ὄν. μικτὴ λευκῇ καὶ φαιῇ παρ' ἄλληλα Fr. II, 31.

**Όρωνις* 6, 1, 3. describitur 6, 5, 3. sed posteriore loco Codices omnes cum A. B. *αῶνικ* habent, quae diversa videtur. An vere cum *Όωνιδε* antiquorum Lin. comparetur, dubitavi in Addendis ad 6, 5, 3.

**Όξίτης*, τὸ δῆγμα καταπλάττοντες ἐν ὀξίτῃ 9, 11, 1. ἐν αἶτῃ ὀξίτῃ πίνειν 9, 15, 3. 9, 20, 4.

**Όξος ἀριστικώτερον τοῦ ὕδατος* Fr. III, 25.

**Όξύα* vel *όξύη*, ἀγγίαν ὀξύη

non florere aiunt Maedones 3, 3, 8. *όξύη* ἐπιτολαιόρριζον καὶ ὀλιγόρριζον 3, 6, 5. describitur 3, 10, 1. seqq. ἡ ὄστρεος ὁμοφυῆς τῇ ὀξύᾳ τῇ τε φύτεϊα καὶ τῷ φλοιῷ 3, 10, 3. *όξύα* est 3, 10, 3. *όξύη* 3, 11, 5. *όξύη* quando caedatur 5, 1, 2. et 4. *όξύαν* Ibidem. *όξύη* 5, 4, 3. ὑγρότατον ὀξύη 5, 6, 4. Hastam hinc factam Archilochus dixit ὀξύη ποταῖο, testantibus Scholiis Venetis ad Il. ζ, 201. Ex uno loco 3, 3, 8., ubi juxta ὀξύη sine distinctione vulgo additam legitur *ἀγγίαν ἀριστικώτερον*, quercum cernin duxit editio utraque Sprengelii. Nusquam alibi ὀξύα distinguitur cognomine aliquo, sed simpliciter nominatur, et satis accurate 3, 10, 1. describitur. Stackhouse, qui fagum sylvaticam cum Caesalpino interpretatur, in Annotatione Vol. II. p. LXXII. haec posuit: *Mira, ut videtur, hallucinatio Auctoris (Sprengelii) contra opinionem receptam ab omnibus. Textus scilicet unius litterae abbreviatas iactura ov, ut videtur τοῦ: καὶ δ' ἄλλα δὰ παρόμοιον pro καὶ δ' ἄλλα δ' οὐ παρόμοιον (at constat ex voce disjunctiva δα,) contrarium sensum efficit. Folium distincte comparatur folio Pyri, sed largiori, i. e. apice elongato: ὀρυζιλλίς Boddæo tenax, scindi difficilis: ὀρυζιλλίς alii, i. e. sine lobis: ἔξκαυθίζον ἐν ἄνθεσιν, de apice aculeato folii. Describitur ὁμοφυῆς τῇ ὄστρεῳ. Praecipua tamen discriminatio pericarpit, quasi ἔξινωδες, πλὴν ἀνταρθεῶν ἢ οὐ λίαν, i. e. spinis mollibus: καὶ οὐκ ὡς διὰς βάλανος ἀκονθίδος: quo nihil verius, si fructificationem perspicimus. Si voluit vir doctus tollere ceteram similitudinem cum abiote, scribendum erat: τὰ δ' ἄλλα οὐ*

παρόμοιον τὸ δένδρον. Verum etiam si, quid praeterea simile in fago voluerit intelligi Theophrastus, definire non ausim, hoc tamen video, si is praeter notas positas nihil simile annotare voluisset, eum simpliciter vocabulo *δμοιον* usurum fuisse: *παρόμοιον* enim similitudinem aliquam, non tamen perfectam, indicat: ponitur igitur in elocutione affirmante: contra quae negat, *δμοιον* simplex postulat. Igitur vulgatam scripturam non temptandam esse censeo. Hodie sagum sylvaticam in Graecia *δξύα* audire, testatur Sibthorp.

Ὀξύανθα vel *δξύανθος* 1, 9, 3, 3, 3, 1. 3, 3, 3, 3, 5, 8, 6, 8, 3. Sed contra de scriptura locorum horum dicta in Addendis ad 1, 9, 3.

Ὀξύη. Vide *Ὀξύα*.

Ὀξύην τρύπιν 5, 7, 2. *ἔρχεα δξύοντα* *Hiadis* 5, 50. hinc interpretantur Grammatici veteres.

Ὀξύκροτος 3, 12, 3.

Ὀξύνη ὁ οἶνος 4, 3, 3.

Ὀξύπτελέα erat 3, 11, 5. ubi rectius *δξύη*, πτελέα dedi cum Gaza et Urbinatē libro.

Ὀξύρροπος, παιδία — ῥοπα καὶ ἐμμετάπτωτα Fr. I, 45.

Ὀξύτης οἶνου Fr. 4, 2.

Ὀξύπτεῖν Fr. I, 8.

Ὀπίω τὴν θριδικτήν 7, 6, 2. τὸν κατὰν καὶ τὰς ῥίζας 9, 1, 3.

Ὀπισθεν, οἱ ὀπισθεν χειμῶνες c. pl. 2, 1, 6. ubi *ὀπισθοχειμῶνες*, vocem Hippocraticam, scribi Censor Graecus voluit.

Ὀπισθοκαρπον συκῶν γένος c. pl. 5, 2, 3. ubi Edd. — *κάρπιον* habent.

Ὀπισθοχειμῶν, vide in *Ὀπισθεν*.

Ὀπιτών inter bulbosa, flore albo, 7, 13, 9. *nota*.

Ὀποβάλαμον 4, 4, 14. ὁ ὀποβαλάμων τόπος c. pl. 6, 18, 2.

Ὀπός, humor plantarum 1, 2, 3, 9, 1, h. peculiariter τὸ δένδρον

τοῦ σιελίου τὸ δένδρον 9, 1, 4. etiam fici et *ἐρνεοῦ*, qui lac coagulat, paulo tamen minus *ἐρνεοῦ* c. pl. 1, 16, 7. ὀπός *ξηρός* 9, 8, 3. τῶν φύλλων ὑγρότητα καὶ ὀπὸν c. pl. 5, 4, 2. οἱ ὀποὶ πάντες χρήσιμοι σωματιωθέντες — παρυσινεύουσιν αὐτοὺς τὰ μὲν ἐγγυλλόντες καὶ *ξηραίνοντες*, τὰ δ' ἐπιέμνοντες c. pl. 6, 11, 14.

Ὀπούς, περὶ Ὀπούντα ποάριον 1, 7, 3.

Ὀπτῶν, τὸ καλῶς ὀπτῆσαι ἐργασίαν καὶ μᾶλλον ἐκχνης ἢ τὸ ἐψησαι Fr. III, 74.

Ὀπώδης ὑγρότης συκῆς καὶ μήκωνος 1, 12, 2 καὶ μυρὴ 4, 4, 12. *χυλοῖς* τοῖς ὀπώδεσι *λεγκύς* *χρόας* ἔχουσι 9, 1, 1. *δυσρότης* *παχός* ἔχει τοῖς ὀπώδεσι 9, 1, 2.

Ὀπώρι, τέμνεται ὀπώρας 9, 20, 3. *Ἰβρώων* ἀνατέλλει ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, δύνει ἐν ἀρχῇ χειμῶνος Fr. V, 55. Fr. VI, 1, 21. *ἐπιμυκῆς* VI, 3, 7. et II.

Ὀπωριῖα, τὰ, περὶ ξηρὸς ἀπὸ ἐκκυλεῖ Fr. III, 41. sed Coray *ὀπωριῖα* scribi voluit, i. e. pomaria, pometa.

Ὀργανικά μόρια Fr. XII, 3.

Ὀργανον, ὀργάνοις ἀποσπείβειν Fr. 4, 29.

Ὀργῶν, ὀργῶν τοὺς ὀπούς c. pl. 1, 6, 2. *ὀργῶντα* μὲν φέρειν *Ibidem* 3. εἰ τι τὸ ὀργῶν ἀποτίεται c. pl. 1, 13, 1. *σπειρουσιν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν* c. pl. 3, 2, 6, 3, 4, 4. *εἰς ὀργῶσαν γῆν ἐμβάλλειν τὰ σπέρματα* c. pl. 3, 23, 1, 4, 9, 6.

Ὀρδύνω vel *Ὀρκύνω*, Lesbii monte, 3, 18, 13. *nota*.

Ὀρεγομαι, τὰς ῥίζας ὀρεγομένας ἀφ' ὅθεν τρώφης c. pl. 2, 1, 3.

Ὀρειονόρος αἶξ 9, 18, 3.

Ὀρειος, τῶν ὀρειῶν κυλουμένων 6, 8, 1.

Ὀρειπτελέα maior quam *πτελέα* 3, 14, 1.

Ὠρεοσίλινον inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. et 4. Utrumque Dioscoridis et Theophrasti *Ὠρεοσίλινον* cum *Selino oreoselino* comparavit Spr. in altera editione, cum Athamanta *oreoselino* Stackhouse. Cf. Annot. p. 590.

Ὠρεοτόπος 3, 3, 7, 3, 12, 4, 4, 13, 1.

Ὠρθάνανθος. Vide *ὄρθάνανθος*.

Ὠρθίος, *ὄρθιός τῶ φρούς* c. pl. 3, 6, 3. et 4. *nota*.

Ὠρθούανανθος 3, 18, 11. ubi *ὄρθάν*. malim.

Ὠρθόανθος 3, 18, 11. ubi *ὄρθάνανθος* dedi: rectum *ὄρθάνανθος* videtur esse.

Ὠρθοφυής c. pl. 2, 9, 2.

Ὠρθοφυήται erat 2, 6, 4. ubi Urbinas Codex *ὄρθοφυή* τε habet.

Ὠρθρίον φθιγγόμενος Fr. VI, 1, 18.

Ὠρίανον, τὸ, 6, 1, 4, 6, 2, 4, ἡ *ὄρίανος* ἢ *μέλαινα ἀπορπος* 6, 2, 3. *nota* p. 464. *πλαστάγει ἐν πλείοσιν ἢ τριάνοντα ἡμέραις* 7, 1, 3, 7, 2, 1, 7, 6, 1. ἡ *ὄρίανος* *δυσβλαστής* c. pl. 4, 3, 3. *τῆς ὄριανου τὴν δριμύτητα τὰ έντομα φύγει* 6, 5, 4. Genus masculinum ex Anaxandridis *ᾠαριμανομίνται* firmare voluit Choeroboscus Etymol. M. p. 630, 50. Credere, si locum posuisset. Dioscorides 3, 33. *ὄντιν λευκοτέραν τοῖς φύλλοις, τὸ σπέρμα ὥστερ κορόμβους συντεχίς*, describit: quam cum origano ontide comparat Sprengel. An eadem *ὄρίανος* ἢ *καφαλοσιδής* scripti Hippocratici de affection. internis p. 334. Mack.?

Ὠρίκομαι, *ἐκκοήν διὰ τῆς φωνῆς ὀρίζεται* Fr. 1, 6.

Ὠρίξω, *πειρῶνται ὀρίξιν καὶ ἑλάνθη* 5, 1, 1.

Ὠρμασμαι, *καὶ αἱς μεγέθος ὠρημένη* c. pl. 2, 10, 2. *ἐξ ὥσθε* τοὺς *ὠρημένη* c. pl. 2, 15, 6. *τὰ κάλλισθ' ὠρημέστα τῶν κλημάτων* c. pl. 3, 13, 2. *τὺς ἄλ-*

λουήσις ἑμα τοῖς γυνεμένοις δρυῶν c. pl. 4, 5, 7. *τὸ ἐν τῷ γυνέει καὶ στερεῷ πῦρ διεμέτατον, οὐχ δρυῶν ὁμοίως, ἀλλ' ἀποστιγόμενον* Fr. III, 34.

Ὠρητικός, ad Venerem pronas 9, 18, 10.

Ὠρμινον 8, 1, 4. et 8, 7, 3. *nota*. Inter *θερινά* 8, 1, 4. animalia num comedant viride 8, 7, 3. *κυμανοειδής, μέλαν Ibidem*. Dioscorides 3, 145. simile prasio (porro, *πράσιον*, Plinius 22. a. 76.) foliis facit, caule quadrangulo, semine cubitali, semine agrestis rotundo, fusco (candidiore Plinius), culti oblongo, nigro, cultamque plantam cum semine in usu esse ait. Quae notae duas diversas species significare videntur. *Salviam* *horminum* utrobique interpretantur viri docti. Ceterum Hesychio *ὄρμινοι*, *ὄσπριόν τε*, et Codices Pollucis 6, 61. *κίτχροι*, *ὄρμινοι*, *σῆσαμα*, *μέλινα*, nominant.

Ὠρμος, *τοὺς πολυτελεῖς δρυμοὺς ἐκ μαργαρίτου* Fr. II, 36.

Ὠρίς, *ἐπὶ τῶν ὄρνιθων μάστιγα ἐνδηλος ἢ τῶν χρωμάτων μεταβολή* c. pl. 5, 7, 3. ἡ *ὄρίς* *οἶαν τέκη περιφύπτει τὰ κάρφη* Fr. XV, 3. *nota*.

Ὠροβάχχη non est propria *ὄροβων* 8, 8, 4. *τὸν ὄροβον φθίβει* c. pl. 5, 15, 5. ubi Edd. pr. *ὄροβάνχη* habent. Dioscorideam plantam 2, 172. diversam a Theophrastea cum *Anguillara* facit Sprengel. *oro-hauchen* elatiorem aut *caryophylleam* interpretatus, Theophrasteam vero *cuscutam europaeam*: illam hodie *λύκον* vocari testatur Sibthorp apud Walpole p. 244.

Ὠροβιαῖοι ἐρέβινθοι 8, 4, 1.

Ὠροβος, minor *sambuci* bacca 3, 13, 6. *ἐαρινοὶ τρισάλευκοι, μέτοπωρινοὶ βαρεῖς* 2, 4, 2. *nota* p. 109. *λοβοὶ κυλινδρωεῖς μέλαν* 8, 5, 3. *ὄροβον καὶ πηλὸν σπείρουσιν, ὥστε μὴ ἄρα κατα-*

- ἀεικέως c. pl. 4, II, 1. *caenen*
diutius durat, τῷ δριμύτητι
τῆς καὶ πυκνότητι χυλοῦ ἔχειν,
καὶ δάπτει δ' ὀδόντος καὶ δ' ἐρέβιν-
θος καὶ δ' ὄροβος c. pl. 4, 2,
2. ubi *Urbinas* solus *orobum*
additum habet; et recte qui-
dem, ut demonstrat compara-
tus locus alter c. pl. 4, 15, 3.
Errum *ervillum* interpretatur
Sprengel, consentiente Stack-
house Annotat. p. 354. qui
nomen hodiernum ῥόβι anno-
tauit.
- **Οροβάδης*, τὰ ὀροβάδη §, 2, 3.
et 5. sēd priore loco *Urbinas*
ταρβάδη habet. cf. *nota* pag.
651.
- **Ορόδαμνος* h. pl. 9, 16, 3. Co-
dex *Urbinas*, ubi editi habent
δαμνων.
- **Ορος*, ὄροι τύπῃ καὶ ἐπὶ τὸ πᾶν
λεγόμενοι 1, 3, 2.
- **Ορόρος* πίτις 3, 9, 2, 9, 2, 5.
- **Ορόωδης*, τὸ ὀρόωδες λεπιδὼν c.
pl. 5, 9, 7. opp. παχὺ.
- **Ορυξ* λευκός Fr. 20, 49. *στελε-
φούρος* et ἀργόγλωσσον aliis
ita vocabatur 7, II, 2.
- **Ορύζα*, τὸ καλούμενον ὀρυζον, ἐξ
οὗ τὸ ἔψῃμα 4, 4, 10. *Oryzam*
sativam interpretantur omnes.
- **Ορύη*, vide *Νορύη*.
- **Ορύκτις*, ἰχθύς ὀρυκτοί Fr. XII,
7. seqq.
- **Ορφεοτελεστής*, πρὸς τοὺς Ὀ. κα-
τὰ μῆνα πορεύεσθαι Char. 18,
4. *Plutarchi* *Apophthegm. La-
con.* p. 224. E. de *Leotychildā*:
Πρὸς Φίλιππον· ἰδὲ Ὀρφεοτε-
λεστήν, παντελῶς πτωχὸν ὄντα,
et cet. quod idem dictum re-
fert *Diogenes Laert.* 6, 4. de
Antisthene: μυοῦμενός ποτε τὰ
**Ορφικά*, τοῦ ἱερῆος εἰπόντος
et cet.
- **Ορφνός* et **Ορφνός*, *ζοφρῶν*; δ
καλοῦσιν ὀρφνιον Fr. 20, 9.
nota. τὸ καλούμενον ὀρφνιον
ἐπιδεικνύμενον γίνεταί 20, 22.
ὀρφνιον 30. ὀρφνιαι 40.
- **Ορχίλος* εἰσιων καὶ εἰσδιδόμενος
εἰς θῆκας Fr. VI, 3, 2. εἰς ὅπῃς
ἐκπεσόμενος VI, 4, 4.
- Theophr.* *oper.* T. V.
- **Ορχις*, δ καλοῦμαινος δ. 9, 18, 3.
nota pag. 817. seqq. *Orchin-*
morionem in *Theophrasto*, *py-
ramidalem* in *Dioscoride* in-
terpretatur Sprengel. In libro
Hippocratis de internis affec-
tionibus c. 32. p. 363. Mack.
pro ἡδυδύμου ῥίζην Codex
optimus *διδυμαίου* rectius ha-
bet. *Galenī Glossarium*: *Διδύ-
μην ῥίζαν τῆς βοτάνης, ἧτις
καὶ ὄρχις ὀνομάζεται.* *Hesy-*
chius: *Διδυμίου ῥίζαν, βοτάνης
εἶδος, τὴν ὄρχιν.*
- **Ορχόμεναι* λίμνη δταν πληρωθῇ
c. pl. 5, 12, 3.
- **Ορχομενός* *Αρκαδίας ἀνδράκιον*
λίθον ἔχει Fr. II, 33. ubi Edd.
**Ερχομενοῦ* habent: *nota*.
- **Ορχομενός* *Boeotiae*, λίμνη ἡ πε-
ρὶ *Ορχομενόν* quae ferat 4, 10,
1. seqq. λίμναι καὶ ἐλώδη ἐν
τῇ *Ορχομενίᾳ* 9, 13, 1.
- **Ορχος*, κατ' ὄρχους φυτεύειν 4,
4, 8.
- **Οσκαλοῖς* 2, 7, 5. ubi cum *Hein-*
sio male *σκάλοι* posui.
- **Οσμή*, ἰδία ὁσμὴν ἐπὶ c. pl.
6, 4, 1. ὁσμαι θανατηφόρος
ἐκπνεύουσαι ἐκ τινων χασμάτων
καὶ ἀνίκαν 6, 5, 5.
- **Οσμητῶν*, τῶν, Fr. I, 90.
- **Οσμητὴ* ἔβλα 5, 4, 5. — *δεσμητῶν*
c. pl. 2, 10, 1.
- **Οσον*, ὅσον ἂν ἡ πλησίον Fr. I,
88. ὅσον τι παλαισιώων 2, 7,
7. ὅσον περ ἂν ἰσχυρότερον —
καὶ παχύτερον 3, 7, 2.
- **Οσπρία* ἀτέραμνα ὡς τε γλυνεῖσθαι
2, 4, 2. ὁσπρίων λοβοί 4, 6, 7.
τὰ ὁσπρία καλούμενα 8, 1, 1.
tanquam sub nomine *χεδροῦκα*
comprehensa. Minus generi-
bus differunt 8, 5, 1. *τεράμωνα*
et *ἀτέραμωνα* λέγεται 8, 8, 6.
ὁσπρία ἀπαρέντα χειμῶνος οὕκ
ἂν ὑπομείναι c. pl. 4, 11, 1.
- **Οστάγρα*, τοὺς ὀστέονόπους ὀστιά-
γρας καλοῦσι Fr. VII, 2.
- **Οστέονόπος*, τοὺς — κόπους ὀστέ-
γρας καλοῦσι Fr. VII, 2.
- **Οστιοσθί*, ὄντιον erat c. pl. 1,
G g

- 22, 2. ubi liber *Urbinas* εἰρη-
κωδὲν dedit.
- Ὀυλίγγας* ἔχον 3, 18, 5. *nota*.
Ubi Nicander Alexiph. 470. de
leporo marino ait: ὅς δ' ἂν τοῖς
ῥυπδαῖς μὲν ἐπ' Ὀυλίγγισιν
ἀραιαῖς τινυθίδος ἐμφέρεται,
ibi Aelius Promotus MS. in
bibliotheca Vaticana descriptus
a Weigelio habet haec ex
Epaeneto transcripta: οἱ μὲν
λαγωὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς τε-
χας τῶν τινυθίδων.
- Ὀστρακον*, εἰς ὄστρακα διατετα-
μένα οὐκίσταται 4, 4, 3. ἐπι-
θείσιν ἐπὶ τῇ πηλῇ c. pl. 3,
5, 5.
- Ὀστρακώδεις* περιεχομένη βάλαν-
ος 1, 11, 3.
- Ὀστρεον*, ἐν ὄστρεω τινι Fr. II,
36.
- Ὀστρεὺς ἄρδην* καὶ θήλεια 1, 8,
2. ὄστρεα montana et campe-
stris 3, 3, 1. ὄστρεος, ἣν καλοῦ-
σιν τινες ὄστρεον 3, 10, 3. ubi
Urb. codex recte ἡ ὄστρεος
habet: describitur *Ibidem*.
ὄστρεα inter ἀκάρα, πικρὰ
καὶ ἰσχυρὰ c. pl. 5, 12, 9.
- Ostryam* vulgarem Sprengel,
Carpinum betulum Stackhouse
interpretatur. Cf. Annot. p.
197. Hodie *ostryam* vulgarem
hoc nomen in Graecia reti-
nere testatur Sibthorp.
- Ὀσφραίνεσθαι* καὶ ἔλαιον de vite
4, 16, 4.
- Ὀσφρησις*, πάντων χειρίστη τὴν
ὀσφρησιν ἔχουσα c. pl. 5, 5, 2.
sed 9, 13, 3. *Urbinas* cum Me-
diceis ὀσφραῖσι habent: vo-
luisse videntur ὀσφραῖσι aut
ὀσφραῖα, qua forma utraque
Attici veteres scriptores minus
utuntur, observante Loheckio
ad Phrynichum. In Athenaeo
XIII. p. 213. Schw. Editiones
veteres ὀσφρησιν habent, ubi
Schw. ὀσφραῖσιν dedit. Ea-
dem est varietas in Epicteti
I, 20.
- Ὀσφύς*, τῆς ὀσφύος ἀλγύματα 9,
13, 6.
- Ὅταν* μὴ τελείως ἀπώλλεται 4,
14, 13. sed recte *Urbinas* ἀπώ-
λεται habet.
- Ὅ μὴν ἀλλὰ τάχα σήπεται* 5, 7,
5. οὐ μὴν ἀλλ' ἤγε 5, 7, 7. οὐ
μὴν ἀλλὰ διαπιστῶν 5, 8, 2. 5,
9, 7.
- Οὐδαίς*, τὰ δ' Ἱταλικά οὐδέν εἰ-
ναι πρὸς τὰ ἐν Κύρῳ 5, 8, 1.
ἀλλήλοισι ἢ οὐδαί c. pl. 6, 5, 5.
sed ibi *Urbinas* liber οὐδένι
habet.
- Οὐίγγον*, τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλοῦ-
μενον ο. καὶ ὑπὸ γῆς φέρεται καρ-
πὸν 1, 1, 7. καὶ τὸ ὕδρον δὲ
καὶ ὃ καλοῦσιν τινες ἀσχλὼν καὶ
τὸ οὐίγγον, καὶ ἃ τὰ ἄλλα ὑπὸ
γῆς εἰσιν, ὡς οὐδένι ἐστὶ ἐλ-
ει 1, 6, 9. ubi erat οὐδέν: sed
ibi Codex Aldi cum Mediceis
et Vindob. οὐίκον habent. Ter-
tius locus est 1, 6, 11. ubi
inter τὰ ποώδη nominatur τὸ
ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον οὐίτον,
cuius folia magna, ὃ βλαστός
βραχύς, radix magna vel po-
tius longa (μακρά) καὶ εἰσιν
ἄσπερ δ' καρπός, διαφέρει δὲ
καὶ ἐσθιέται, καὶ συλλέγουσι
δὲ, ὅταν δ' ποταμὸς ἀποβῇ. Ita
enim Codices scripti habent.
οὐίγγον cum Gaza scripsit
Heimius, qui idem putavit
cum primo, quia notitia inci-
pit: Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἐν Αἰ-
γύπτῳ. Refertur autem ὁμοίως
ad antecedentia ποώδη, aspho-
delum, crocum et perdicium,
quae radices μεγάλας καὶ σαφ-
κώδεις habent: et de perdicio
seorsum additur: τοῦτο παχύας
τε καὶ πλείους ἔχει τὰς ῥίζας
ἢ φύλλα. Igitur huic οὐίτῳ
ποώδει radix est longa carno-
σα, quae usum et vicem fru-
ctus exhibet. Nihil igitur
commune habet cum primo
οὐίγγῳ, quod fructum super-
num et subterraneum fert. Di-
versum etiam secundum οὐί-
τον videtur esse, quod socia-
tum cum ὕδρῳ subterraneo ra-
dice carere dicitur. Viri docti
unam eandemque plantam in
his tribus locis agnoverunt et

ad arachin hypogaëam Sprengel et Stackhouse retulerunt; sed in altera editione Sprengel cum Moldenhauerō (Vide Arnot. p. 36.) ad arum colocasiam deflexit.

Οὐλας, οὐλότερον τὸ δένδρον 3, 9, 6. αἰγίδα οὐλοτέραν 3, 9, 8. οἷλας μανὰς καὶ οὐλας 3, 11, 3. ξύλα οὐλα σφενδάμνου καὶ κυγίας 5, 3, 3. ξύλα οὐλας ἔχοντα συστροφάς 5, 5, 1. φύλλον 9, 4, 3. οὐλότερα τὰ ξύλα τὰ ἐν τοῖς στελέχεσι τῶν ἀνῶν c. pl. 6, 11, 8.

Οὐλότης ἡ ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ 5, 2, 3. δι' αὐτοῦ πως αὕτη καὶ θμάλλουσα. τῶν ξύλων c. pl. 6, 11, 8. ἐπιδραμένης καὶ ὡσπερ εἰλουμένης τῆς τροφῆς ἡ οὐλότης καὶ ἡ πυκνότης γίνεται τῶν ξύλων 6, 11, 8. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς ῥόδις — ἀλλ' ὅταν στῇ τὰ τῶν μήκους Ibid.

Οὐλόφυλλος ῥάφανος 7, 4, 4.

Οὐαν, ὅτε τὰ ἄγρια εὐνομούετα c. pl. 6, 16, 1. Vide *Ou* et *Oq*.

Οὐράνιος, τὰ ὑπερῶνια, quaecunque coeli temperiem constituunt aut mutant, veluti calor, frigus, pluviae et cetera 2, 4, 4. τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια κατὰ καιρὸν γίνονται 4, 14, 8. ubi ὕδατα intelligi videntur, ut sunt οὐρ. ὕδατα c. pl. 4, 12, 5, 5, 11, 5.

Οὐρησις, εἰς οὐρησιν ἀγει ἔνια Fr. 4, 61.

Οὐσία, τῶν μορίων διαφορὰς καὶ τῶν ἄλλων οὐσιῶν 1, 14, 4. οὐσία καὶ φύσις τοῦ δένδρου μέλιστα τὸ στέλεχος 4, 13, 4. ἀρχὰς καὶ φύσεις πλειόνους ἀπὸ μίας οὐσίας ἐποίησεν, ἐκεῖ δὲ εἰς ἀρχὴν πλειόνων μία οὐσία γίνεται τῇ συμφύσει c. pl. 3, 5, 4.

Οὕτι γε, εἰ δὲ μή, οὕτι γε ταύτας c. pl. 1, 13, 1. ubi αὕτη editum contra fidem Codd. Vide Cur. Sec. p. 498. In Strabonis libro 16, his μήτοι γε editum. extat, sed 17. p. 702. Lips. μήτι γε. In Arriani In-

dicis c. 10. extremo est μήτοι γε.

Ὀφείλλον τὸ στρατόπεδον 4, 3, 2. nota.

Ὀφθαλμιζόμενα, τὰ, c. pl. 2, 14, 4. — μένων ἢ ἐγκνιτροζόμενων ἢ ἐμφνιευομένων c. pl. 2, 14, 5.

Ὀφθαλμός, ὡς ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτως καὶ ὀφθαλμός ἐν ἀμπέλω 1, 8, 5. de quercu 3, 8, 6. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ βλάστησις τῶν ἀμπέλων c. pl. 5, 1, 12.

Ὀφεις ὑπὸ βοτάνῃ συνεισπνευόμενοι, μικροί· τοῖτοις εἰ τις ἐμβῆς πληγῇ, θνήσκει, in India 4, 4, 13. οἱ ὄφεις ὑπὸ τῶν σκορπίων ἀναιρῶνται c. pl. 4, 9, 2. ὁλίγης τροφῆς διαστίας Fr. XII, 9. ὀφίων γένεσις — πληθὺς ποιεῖ περὶ Θερταλλῶν γενέσθαι XIV, 6. ὄφεις θανάσιμον δῆγμα ἔχοντες in regione cinuamomi ferace 9, 5, 2. qui videntur esse iidem, quos in Sabaeorum regione Strabo 16. p. 435. narrat: ὄφεις σπιθαμιαῖοι, φοινικῶν τὴν χροῶν, προσπαλλόμενοι· καὶ μέγρι λαγόνος, τὸ δῆγμα ἔχοντες ἀνήμεστον. Quae Artemidorus habet ex Agatharchide c. 50. ut et Diodorus Sic. 3, 47.

Ὀφιδῆς, τὸ ὀφιδῆδες Fr. XII, 4. **Ὀχέω**, διὰν ὀχέωσι πρόβατα ἢ αἰγες Fr. VI, 1, 23. nota. πρόβατα εἰδὴ πῶς ὀχέεται Fr. VI, 3, 3. πρόβατα ὀχευόμενα ὀψέ VI, 4, 5.

Ὀχνη, ἀπ' οὗ, καὶ ὄχνης 2, 5, 6. sed Urbinas Cod. ὄχνης recte habet scriptum: not. p. 116.

Ὀψέ, ὀψαίματα 5, 1, 2. ὀψαίταται 5, 1, 3. 8, 1, 6. c. pl. 1, 10, 4, 3, 13, 3. ὀψιότερα 3, 4, 6. et c. pl. 4, 8, 2. ὀψιότεροι, sed hic Urbinas ὀψαίτατοι habet: atque ita quoque priorē loco scribendum censeo. ὀψαίτατον ἢ πρῶτατον Fr. V, 26.

Ὀψιανθεῖ 6, 2, 6.

Ὀψιανθῆς 6, 4, 4. 6, 6, 10.

Ὀψιβλαστῶ 1, 9, 6. 6, 2, 6. 7, 10, 3.

Ὄρεοσίλιον inter olera agrestia describitur 7, 6, 3. et 4. Utrumque Dioscoridis et Theophrasti *ὄρεοσίλιον* cum *Selino oreoselino* comparavit Spr. in altera editione, cum Athamanta *oreoselino* Stackhouse. Cf. Annot. p. 590.

Ὄρεοτόπος 3, 3, 7, 3, 12, 4, 4, 13, 1.

Ὄρθανθος. Vide *ὀρθόκανθος*.

Ὄρθιος, ὀρθίας τάφρους c. pl. 3, 6, 3. et 4. *nota*.

Ὄρθόκανθος 3, 18, 11. ubi *ὀρθάν.* malim.

Ὄρθόκανθος 3, 18, 11. ubi *ὀρθόκανθος* dedi: rectum *ὀρθόκανθος* videtur esse.

Ὄρθοφυής c. pl. 2, 9, 2.

Ὄρθοφυήται erat 2, 6, 4. ubi Urbinas Codex *ὀρθοφυή* *τε* habet.

Ὄρθριον φθιγγόμενος Fr. VI, 1, 18.

Ὄριγανον, τὸ, 6, 1, 4, 6, 2, 4, ἡ *ὀρίγανος* ἢ *μέλαινα ἀναρπος* 6, 2, 3. *nota* p. 464. *βλαστάγει ἐν πλείοσιν ἢ τριάνοντα ἡμέραις* 7, 1, 3, 7, 2, 1, 7, 6, 1. ἡ *ὀρίγανος* *δυσβλαστής* c. pl. 4, 3, 3. τῆς *ὀριγάνου* τὴν *δουμυτήτα* τὰ *ἐντομα* φεύγει 6, 5, 4. Genus masculinum ex Anaxandridis *Ἰατρικονομῆνται* firmare voluit Choeroboscus Etymol. M. p. 630, 50. Crederem, si locum posuisset. Dioscorides 3, 33. *ὀνῆεν λευκοτέραν τοῖς φύλλοις, τὸ σπέρμα ὡσπερ κορόμβους συντεχίς*, describit: quam cum origano onitide comparat Sprengel. An eadem *ὀρίγανος* ἢ *κεφαλοειδής* scripti Hippocratici de affection. internis p. 334. Mack.?

Ὄριζομαι, ἀκοήν διὰ τῆς φωνῆς ὀρίζεται Fr. 1, 6.

Ὄριζω, πειρῶνται ὀρίζω καὶ ἑκάστην 5, 1, 1.

Ὄρμασμα, καὶ αἰς μέγιστος ὠρηγμένα c. pl. 2, 10, 2. *εἰς ὥσθ' ἐκ τοῦς ὠρηγμένην* c. pl. 2, 15, 6. τὰ *καλλισθ' ὠρηγμένα* τῶν *κλήματων* c. pl. 3, 13, 2. *τὸς ἀλ-*

λαιώσεως ἔμα τοῖς γεννημένοις δρυῶν c. pl. 4, 5, 7. *τὸ ἐν τῷ γῶδει καὶ στερεῷ πῦρ θεορότατον, οὐχ ὁμοῖον ὁμοίως, ἀλλ' ἀποστειγόμενον* Fr. III, 34.

Ὄρητικός, ad Venerem pronus 9, 18, 10.

Ὄρμιον 8, 1, 4. et 8, 7, 3. *nota*. Inter *θερινά* 8, 1, 4. animalia num comedant viride 8, 7, 3. *κυμνοειδές, μέλαν Ibidem*. Dioscorides 3, 145. simile prasio (porro, *πρασον*, Plinius 22. s. 76.) foliis facit, caule quadrangulo, semicubitali, semine agrestis rotundo, fusco (candidiore Plinius), culti oblongo, nigro, cultamque plantam cum semine in usu esse ait. Quae notae duas diversas species significare videntur. Salviam hominum utrobique interpretantur viri docti. Ceterum Hesychio *ὀρμίνοι, ὄσπριόν τε*, et Codices Pollucis 6, 61. *κίτχρροι, ὀρμίνοι, σήσαμα, μέλινα, νομίζανται*.

Ὄρμος, τοὺς πολυτελεῖς δρυμοὺς ἐκ μαργαρίτου Fr. II, 36.

Ὄρμις, ἐπὶ τῶν ὀρνίθων μάλιστα ἐνδηλος ἢ τῶν χρωμάτων μεταβολή c. pl. 5, 7, 3. ἡ *ὄρμις* *οἷαν τέκη περιθρήπτει τὰ κέρφη* Fr. XV, 3. *nota*.

Ὄροβάχχη non est propria *ὀρόρων* 8, 8, 4. τὸν *ὀρόρον* *φθίρει* c. pl. 5, 15, 5. ubi Edd. pr. *ὀροβάχχη* habent. Dioscorideam plantam 2, 172. diversam a Theophrastea cum Anguillara facit Sprengel, orohauchen elatiorem aut caryophylleam interpretatus, Theophrasteam vero cuscutam europaeam: illam hodie *λίανος* vocari testatur Sibthorp apud Walpole p. 244.

Ὄροβατοὶ ἐρεβάνδοι 8, 4, 1.

Ὄροβος, minor sambuci bacca 3, 13, 6. *ἐλαῖνοι τριδάλκοι, μετοπωρεῖνοι βαρεῖς* 2, 4, 2. *nota* p. 109. *λοβοὶ κυλινδρωδεῖς μέλαν* 8, 5, 3. *ὄροβον καὶ πηνίον σπύλονουσιν, ὥστε μὴ ἔσθαι κατε-*

folium habet vulgari palturo, fructum non planum, sed rotundum et rubrum, magnitudine iuniperi cedri, dulcem cum nucleo gerit. Hunc video ab omnibus omissum, nec quidquam explicuit Bodaeus p. 326. seqq: Hunc suspicor intelligi, ubi Strabo de ora Troglodytarum 16. p. 426. Lips. ποτόν, δὲ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀποδέργεται παλιούρου.

Καλιόρουτος τοῦ ἀέρος Fr. V, 10.

Καλιόκος σνή. c. pl. 5, 9, 11. 6, 16, 4. opp. πρόσκιλος 6, 18; φ. τοίκους Fr. 4, 40. 9, 16; 8. c. pl. 2, 7; 1. 2, 9; 1. Scholion Mosquense ad Dioscoridem Orbassii editam a Matthæi Opusc. Medic. Gr. p. 361. Θεόφραστος ἐν φυτικῇ πραγματείᾳ, ὅσα ἀπιστραμμένην ἔχει ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θάσιν, οὕτω καλεῖσθαι φησιν, ὥσπερ τὰ τετραμμένα πρὸς αὐτὸν ἐπὶ ἡλίου καὶ προσήλια. Hodie misquam ἐφήλιος vel ἐπὶ ἡλίου in Theophrasto reperitur.

Καμμέγιον erat 3, 15, 3. ubi κάμμιον dedit.

Κάμμιον ὅρος τετυγμένον 3, 15, 3. ubi καμμέγιον erat.

Κάμπαν, οὗ φέρεται κάμπαν ἡ καπὼς c. pl. 2, 7, 2. ubi erat πᾶν. brevius πᾶν scribi poterat.

Καμπαγότατον πάντων δ βοῦς 9, 15, 4.

Καμφυλίδον κόλπον (περὶ τὸν) δ δόγης καλούμενος ἰσθμὸν πνεῖ μέγας καὶ πολὺς, ἐπιπνεῖ δ' αὐτῷ νότος καὶ ἄρος Fr. V, 53.

Κανέκμα in Arcadia prope Paophidem nascitur 9, 15, 6.

Κανέκμα πάντα πολλὰ 9, 11, 1. τὸ ἐν Συρίᾳ, τὸ Χειρώνιον, Ἡράκλειον, Ἀσκληπείον Ibidem, ἄλλα δύο, τὸ λεπτόφυλλον, τὸ πλατύφυλλον 9, 11, 4. δ καρπὸς καὶ δ ὅδος χρηστέος τοῦ πανάκου 9, 9, 1. δ καρπὸς πρὸς τὰς ἀμβλάσεις — ἡ ἔλκε πρὸς τοὺς τόκους 9, 9, 2.

radix odorata irinum unguentum ingreditur Ibidem. Tandem additur, nasci in Syria et colligi περὶ πυραμίδων 9, 9, 2. τὸ ἐν Συρίᾳ 9, 11, 1. nota p. 766. et p. 753.

Κανέκμα τὸ Ἀσκληπείον διὰ τὰ μυστα, superstitiosus usus 9, 8, 7. describitur cum usu 9, 11, 2. nota p. 763. 764.

Κανέκμα Χειρώνιον describitur cum usu 9, 11, 1. nota p. 763.

Κανέκμα τὸ Ἡράκλειον describitur cum usu 9, 11, 3. nota p. 765: Panacea heracleum vel pyrenaicum Lamarckii comparat Sprengel p. 65. ed sec. Heracleum Panaceam Stackhouse. Ceterum τοῦ κανέκου 9, 9, 1. Codex Urbinae solus, sed 9, 9, 2. cum A. 1. 2. habet.

Κανέκμα ἀνδριανοποιὺς 9, 13, 4.

Κανέκμα, κατακτανθέντος — χιτὸν Fr. II, 52.

Κανέκμα Fr. 4, 66. vox vitiosa: nota.

Κανέκμα, πανσέληνος μάστιγι γίνετα ἡ ἐρυσίφη 8, 10, 2. πανσέληνος, intellecto ἡμῖρας αὐτὸν ἔχει, c. pl. 4, 4, 3. διχοτομοῦσι τὸν μήνα αἱ πανσέληνοι Fr. VI, 1, 8. σέληνη πανσέληνη ἀνίσχουσα VI, 1, 12.

Κανέκμα 6, 5, 1.

Κανέκμα, τὸ Pontu 4, 5, 3. ἐν τῷ Πόντῳ περὶ II. 4, 14, 13. Hodie Kertschy, in mappis Potokiana Vesper, teste E. D. Clarkio in Itinerarii Vol. 2. Cap. XI.

Κανέκμα, omni modo, ἔλαια πάντες φέρεται πλὴν ἀπὸ κλωνός 2, 1, 2. πᾶσι οὐ πάντως, ἀλλ' ἐὰν ὕλη τις ἢ c. pl. 6, 17, 7. Πᾶν, οὐκ οἰσνται τινες πᾶν ἐνδέχεται c. pl. 1, 1, 2. Vide Κάμπαν.

Κανέκμα οἱ γινόμενοι ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν Fr. VI, 2, 12.

Κανέκμα 7, 3, 2.

Παιπιδὴ ἐπίγραμμα 6, 4, 11. 6, 6, 6.

Πάπυρος, δ. 4, 8, 2. Describitur ibi 3. seqq.

Παρά, ἡ εὐσμία καὶ ἡ εὐχρῶσι παρὰ τοῦ; τόπους ἐστίν 6, 6, 5. 7, 4, 11.

Παραβλάσται, αἰ, 1, 2, 6.

Παραβλαστώνω ἀπὸ τῶν ῥιζῶν 2, 6, 11. ὑποκοπῆτος τοῦ στελέχους 3, 7, 1. ἐν τῶν αὐτῶν 4, 13, 3. δάφνη, μηλιά, ῥόδα παραβλ. Ibidem. arboras quando caesa παραβλαστώνουσι 5, 1, 3.

Παραβλαστήματα 4, 9, 12.

Παραβλάστησις, οὕτε παραβλ. οὕτε ὅς; γίνεται 5, 1, 8.

Παραβλαστήτικὸς ἐν τῶν κατὰ 4, 2, 4. ἀπὸ τῶν ῥιζῶν 1, 3, 3. 1, 5, 1. ῥίζαι παρ. εἰς τὸ ἄνω 1, 6, 5. κατὰ τὸν ναυλὸν 7, 8, 2. c. pl. 5, 6, 3. bis. παραβλαστικά καὶ οὐ ματαφυῖ c. pl. 1, 1, 4.

Παραγίνομαι βραδίως, nasci, comprehendere et adolescere, de plantis e semine natia 6, 6, 6, 7, 1, 7, 1, 6.

Παραγωνίζω erat 1, 10, 5.

Παραγωννυμι, πρὸς θάλασσαν αὐτὴν (αὐτὰ? τὰ ὄρη) παραγωννύη τὰ ἔσθρ Fr. VI, 4, 2.

Παρακαυθίζοντα φύλλα 1, 10, 5. ἐν τοῦ ἄκρου καὶ τῶν πλαγιῶν 1, 10, 6. et 8. πρίνου 3, 6, 1.

Παρακαταπήξῃ ξύλα μακρὰ 8, 3, 2.

Παρακαυθίζειν, ἐν τοῖς παρακαυθίζουσι 6, 2, 8.

Παρακινεῖω τὴν κῆμινον ὀβελισκοῖς 5, 9, 4.

Παρακινεῖω, ξύλα παρακινηθέντα, oppos. στρογγύλα 5, 5, 3. ποτα. ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι 9, 19, 1. ἅταρ παρακίνησῃ ὁ οἶκος c. pl. 6, 7, 6.

Παραπλάττω, τὸ ἔλατον π. Fr. 4, 39, 34. διαλύονται καὶ π—ζονται τὰ κύματα Fr. V, 35.

Παραπλάσματα κρυφτοῖς καὶ ὑπερβάθοις 5, 7, 6.

Παραπολεμθεῖ μαχοῖ τοῦ θύσαν

τὸ μὲν πολεῖ, τὸ δ' ἀνθούη 6, 4, 8.

Παραπολεῖ τὰ σκληρὰ ξύλα 5, 5, 1.

Παραπλήγω, ὅσα ὑποπαραβόρδα — ταῦτα σφάλλει καὶ παραπλήγει παρὰ μικρὸν ὁ βορέας, ὥστε εἶναι παραστραμμένην αὐτῶν τὴν μήτραν 5, 1, 11. ubi fortasse fuit παραλλάττει, ut c. pl. 4, 12, 6. Urbinas παραλλάγει habet, proxime vero.

Παραπλήθω 3, 8, 3. παραπλήειν λιθάριον 3, 7, 5.

Παράλιος, πύκην παραλία 9, 2, 5. Vide πύκην.

Παραλλαγή μείζων c. pl. 5, 2, 1. τόπων ἐλάττων 5, 2, 2. ποιῇ Fr. III, 35.

Παράλλαξις, ἄπερ π—ξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκὴν Fr. 1, 66.

Παραλλάττω, ῥίζαι σκολιαὶ καὶ παραλλάττουσαι 1, 6, 4. Vide etiam ὁδοῦς ἄερος ψυχρότης τὰ μὲν παραλλάττει, τοῖς δ' ἐπιμένει c. pl. 4, 12, 6. Vide etiam παραλήγω.

Παραλυπῖω, μή παραλυπῇ, iacta intrana laedat, c. pl. 1, 6, 7.

Παράλυσις, de ea Fr. XI.

Παρανθεῖω, μέγος ἄλλο καὶ ἄλλο παρανθεῖ 7, 11, 3. et 4, 8, 2, 5.

Παραπάττω c. pl. 5, 6, 10. Urbinas habet pro πατταμένην.

Παραπείθω, τοῖς τοιοῦτοις ὡς αἰδοῦσι παραπεπεισμένοι c. pl. 4, 4, 7.

Παραπειράσσομαι ἐν τῶν δύο μερῶν 4, 16, 2.

Παραπειλέω, καὶ τι παραπειλήθη c. pl. 5, 4, 7.

Παραπληρυνταὶ αἱ κρήναι Fr. IX, 15.

Παραπλάγιος 4, 12, 2.

Παραπλήσιος, παραπλήσιον σύνθεσιν τῆς τῶν ἀνδραπύων 9, 3, 1.

Παραποίω, τὸ ἄρσενον πολλὰ παραποίειν δοκεῖ c. pl. 3, 20, 8. sed ibi liber Urbinas παραλείπειν habet.

Παραρῥέω, παραρρύνεσθαι c. pl.

3, 13, 2. sed Codd. *ἐκ* habent.

Παρασιεύω, δ θύων παρασιεύων ἀπεριίδεται πρὸς τὰς χεῖρας καὶ καρπούς Fr. VII, 13.

Παρασήμως τὴν κέρδον καλοῦσιν ὀξύκεδρον 3, 12, 3.

Παρασκευή, ἐκ παρασκευῆς καὶ θεραπειᾶς γίνεταί, ὁπποῦ αὐτόματα, c. pl. 5, 1, 1. pro eo sequitur ἐκ τέχνης καὶ θεραπειᾶς. — διὰ τέχνης καὶ παρασκευῆς 5, 5, 1. κατὰ τέχνης παρασκευὴν μινυρνέοις 6, 6, 3.

Παρασπᾶς diversa a παρασπᾶς 2, 1, 1. et 3, 2, 2, 4.

Παρασπᾶω, τὸ παρασπᾶμενον, i. e. ἡ παρασπᾶς, 2, 1, 4.

Παρασπείρω, τὰ παρασπειρόμενα c. pl. 3, 10, 3. quae alibi ἐπισπειρόμενα sunt.

Παραστρέφω, οὐκ εὐθυφνές, ἀλλὰ παραστραμμένον 4, 2, 6. τὴν μήτραν παραστραμμένην 5, 1, 11. ἡ μήτρα κινεῖ καὶ παραστρέφει τὰ ξύλα 5, 5, 3. διαστρέφει est 5, 5, 4.

Παρατάξις c. pl. 1, 6, 1.

Παρατείνω, πορρωτέρω τῆς ὥρας παρατείνω πρὸς τὸ μετόπωρον c. pl. 1, 10, 4.

Παρατίμνω 6, 3, 2.

Παρατρίβω, — βόμενος ἄργυρος, χρυσός, χαλκός καὶ σίδηρος ἀλλοίως ἔχει χρέδας Fr. 20, 15. πρὸς τὰς βασάνους 16.

Παραυαίνόμενα, τὰ, c. pl. 3, 7, 4.

Παραφύω, δασύνειν τὸν οὐρανὸν μάλιστα βορέαν καὶ ἀργεστήν, τὸν δὲ νότον — φέρειν Fr. V, 61. παραφύειν τοὺς καρπούς, decutere, c. pl. 2, 9, 9.

Παραφύω, diversa a παρασπᾶς, ἡ ἀπὸ δίξης 2, 2, 4.

Παραφύεται καὶ ἀναβλαστάνει 3, 17, 3.

Παράφυσις τῆς δίξης 7, 2, 5.

Παράφνται, iuxta nata, c. pl. 3, 10, 7.

Πάδαις, τοῖς ἄλλοις ζώοις ἡδὺ ὄζειν φασίν c. pl. 6, 5, 2, 6, 17, 9.

Παργύγι πρὸς — 3, 18, 12.

Πάργγυς, καὶ τὸ αὐτό πως c. pl. 6, 17, 9.

Παργυλίω, — ὠντα τὴν ἀμύην c. pl. 6, 17, 3. nota. παργυλίαντος τοῦ ἡλλου Fr. V, 16.

Παριβαίνω, τὸ βεῖδρον παριβαίντος 3, 1, 5.

Παριεναιούσης ἐπὶ πολὺ τῆς ὥρας c. pl. 1, 13, 9. ubi erat παρεμπιπτούσης. — ἐπὶ πάλιν χρόνον — τίνων c. pl. 1, 17, 8. Vide Παρατίω.

Παριεναιούσθω c. pl. 1, 20, 3.

Παρήλιος, παρήλιον φάεις ἢ ἀπομάρανσις Fr. V, 35. παρήλιοι δύο, δ μὴν νοτιόθεν, δ δὲ βορέοθεν Fr. VI, 1, 22. παρήλιος ὁπόθεν ἂν ἦ Fr. VI, 2, 4.

Παρθένιον mona erat 4, 5, 2. ubi Τηλέθριον dedi.

Παρθένιον, inter olera agrestia, coctum editur 7, 7, 2.

Παρήμι, τοῦτο δὲ παρήμιον, omittunt 5, 3, 6.

Παριστάναι, οἶνος παριστέμενος c. pl. 6, 7, 5. τότε παρίστανται μάλιστα καὶ ὁσμὴν λαμβάνει, διὰν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες 6, 14, 10. 6, 16, 5. et 6. Cf. nota p. 463. Addo Plutarchum Quaest. Conviv. 5, 3, 1. de pice vino admista: καὶ τὸν εὐφρὴ οἶνον παρίσται ταχέως, ἐκείνων τῇ θερμότητι τοῦ οἶνου τὸ νεύρον καὶ ὑδατῶδες.

Παρμενίδης de sensu Fr. I, 1, 3.

Παρηγός 3, 2, 5. **Παρηγός** ὄρει 6, 3, 7.

Πάργης, κατὰ Πάργηθαιδαν λάρψην Fr. VI, 3, 6. nota. τῆς Πάργηθος τὰ πρὸς ζώνην, καὶ τὰ πρὸς Φύλης VI, 3, 10.

Παροιμία, ἱτος φέρει, οὗτι ἀρουρα c. pl. 3, 23, 4.

Παροιμιαζόμενος, δ, κέρχους 7, 7, 2. — ζόμενοι λέγουσιν 8, 7, 6.

Παροργίζω, ἀνδράποδα παροργισθέντα 9, 16, 6.

Παρορμία, προοδοποιουμένου καὶ παρορμάντος τοῦ σώματος Fr.

- IX, 22. *ubi et ibi προσορμώντος fuit. Vide προσορμών.*
Παρίων λίθων λιθοτομία Fr. II, 6. et 7.
Παροναία, διὰ παρουσίαν καὶ αἰτίας τινὲς τοῦ αἵματος c. pl. 5, 12, 7. *nota.*
Παροχετεύω, οὐδὲν περιττόν οὐδὲ παροχετεύμαγον ἐκπύπτει c. pl. 5, 17, 4.
Παροχέουσιν αἱ εἴξαι c. pl. 3, 10, 5.
Πάρυδρα, τὰ, βραχυβιώτερα, ἱτία, λύνη, ἀκτὴ, αἰγίρος 4, 12, 12. *πολλὰ τῶν παρύδρων* c. pl. 5, 16, 2.
Πάρυρος, πνεύματι c. pl. 4, 13, 4. *καρποτοκίαι* 5, 1, 2.
Πᾶς, εὐοσμοτέρα ὡς ἐπὶ πᾶσιν αἱ ἔρηαι ποιοῦσι c. pl. 2, 16, 1. *idem quod ἐπὶ πᾶν. — οὐτε πάντα πλείω* c. pl. 1, 17, 8.
Πάσχω, ταῦτο πέπονθεν ὃ τό- πος ὃ τοιαῦτος καὶ ὅλον τό- σωμα πρὸς τὴν κακωδίαν Fr. IX, 9.
Πάτος, κατατριβομένης πάτω τῆς ὁξέως 6, 6, 10. *nota.*
Πάτταλος, ὅταν πάτταλόν τις ἐν- θῇ 2, 2, 11. *ἀπὸ πάτταλου φυτεύειν* 2, 5, 5. *δρῦνον, σι- δηροῦν π. ἐγκόπτειν* 2, 7, 6. *κα- τακρούειν* 7, 3, 5. *nota. ἐγκόπτειν* c. pl. 1, 17, 10. *πάτταλον κατο- ρύττουσι* c. pl. 5, 6, 7. *πάτταλον ἐμβάλοντας* 5, 9, 11. *sed ibi παγον (pro vulgato antea πά- σαγον) εὐλαβούμενοι cum Ur- biacate libro scribendum. τοῖς παττάλοις τοῖς σιδηροῖς φυ- τεύουσι* c. pl. 3, 12, 1.
Παῦλα, ταχέια ἢ π. τῶν ἀθρό- ων Fr. V, 49. *ὡν παῦλάν τινα ποιεῖν πειράσται* Fr. IX, 14.
Παῦρος, παῦρος συμβαῖνον 8, 7, 4.
Παφλαγονία, ἐν τοῖς ὑψηλοτάτοις ὁμοῖος διαμένει πλείω χρόνον c. pl. 5, 18, 3. *pieces fossi- les Paphlagoniae* Fr. XII, 11. *nota.*
Πάχνη, origo et natura c. pl. 5, 13, 7.
Παχυράλαμος c. pl. 3, 21, 3.
Πάχυνσις c. pl. 6, 11, 7. 6, 16, 2. *ubi πάχυν editum* 6, 16, 4.
Παχύφλωος δρύς 1, 5, 2.
Πεδινός, vide Πεδινός.
Πεδινὰ φυτὰ 1, 8, 1. *ἐν τοῖς πεδινοῖς καὶ νοίλοις* Fr. VI, 3, 11. *πεδινός est* 3, 3, 2. 3, 11, 2. *Codices variant πεδι- νός, πεδινός, πεδινός.*
Πέζις, sive radice 1, 6, 5.
Πεινάω, πεινῶν τὰ λάχανα 7, 5, 2. *τὴν γῆν* 8, 6, 2.
Πειραιεύς, οἱ καταγοντες εἰς τὴν Πειραιᾶ 6, 3, 2.
Πειραίσαι, πειρασθαιεν ἀπο- δοῦναι Fr. I, 60. *nota.*
Πεισάγγαι, ὃ ἐν τοῖς Πεισάγγαις διαφρηγνύων πυρός c. pl. 4, 9, 5. *Vide Πεισυνάγγαι.*
Πείρα, de pediculis fructuum ad hist. p. 144.
Πελεκανία, locus Boeotiae 4, 11, 8.
Πελεκῆται ἐν τῆς μήτρας 3, 9, 3.
Πελέκησις, ἔυλον τῇ πελεκήσει βραχύτερον 3, 9, 3. *τὴν πελ. ποιοῦνται καὶ ἱκατέραν τὴν κτηδόνα* 5, 1, 9.
Πελεκίνος, ὃ, ἐν ταῖς ἀφάκαις γίνεται ὁμοιον τῇ ὄψει τῷ πε- λίκει 8, 8, 3. *nota p. 688. οἱ ἐν οἷσιν πελεκίνοι τριπτοὶ ἐν σμύρῃ* Hippocrati Mulier. morb. p. 665. 48. *Sprengel in altera editione Biserrulam pelecium, et cum Hedyaro Dioscoridis 3, 146. coro- nillam securidacam compa- ravit, quam eandem Stack- house apposuit. Si Theophras- tus nomen ab unguentariis usurpatum posuit, minime con- venit notitiae Dioscorideae nec coronilla nec biserrula. Dioscorides semen securi an- cipiti, siliquam cormiculatam refert; plantam inter hordea et triticum nasci.*
Πελεκῆματα ἐξαίρειν 9, 20, 3.
Πέλτη, ἑλαττον πέλτης 4, 4, 4.
Πενθημιχοίνικα erat 8, 4, 5. *ubi πενδ' ἡμιχοίνικα dedi.*

Πένταθλος, δ, ἀπεριίδεται πρὸς τοὺς ἀλτήρας, καὶ μῆζον ἀλλεται ἔχων ἢ μὴ ἔχων Fr. VII, 13.

Πεντάσχος 1, 8, 3.

Πενταπέτης, vide **Πεντάφυλλον**.

Πεντάστοιχος κριθή 8, 4, 2.

Πεντάφυλλον, alia pentapetēs, descriptio et usus 9, 13, 5. Vide Annot. p. 791. Sprengel in editione sec. Potentillam reptantem comparavit, ad quam refert etiam Dioscoridis pentaphyllum 4, 42. Inter tormentillam et potentillam dubius haeret Stackhouse.

Πεντεγκέφαλος φοβνίξ idem quod πενταφυής 2, 6, 9.

Πεντελικῶν λίθων λιθοτομία Fr. II, 6.

Πεντηκοντάχοα 8, 7, 4.

Πέπανσις τῶν καρπῶν 5, 1, 2. quae πέψις dicitur 5, 1, 3.

Πεπιφύετροι καρποί c. pl. 3, 6, 9.

Πέπρις, διττὸν τὸ γένος, στρογγύλον καὶ πρόμηκας 9, 20, 1. seqq. τοῦ πέπριος 9, 20, 2. Maximī nescio cuius locum de forma et cultura piperis posuit Laurentius Lydus de Mensibus Romanorum p. 64.

Πέπων, πεπιπτεῖρα καὶ ἡδὼ 3, 2, 1.

Περαινω, ὅφ' ὧν περιγίνεται τὰ ξύλα 5, 4, 5. sed Urbinas ibi recte περιγίνεται habet. τὰς κορυφὰς 2, 8, 1.

Πέρας, τὸ σπέρμα ὥσπερ ἐν πύρατι ἐστὶ c. pl. 5, 18, 2.

Περδίκιον, τὸ καλονόμενον, inter ποώδη 1, 6, 11.

Πέρδιξ λευκός Fr. 20, 49. Plinius 22. s. 19. nomen hoc cum ἐλένη communicavit et cum parthenio 2. 20. cum helixine Galenus quoque et Hesychius in 'Ελένη, ἡ περδίκιος βοτάνη, non item Dioscorides 4, 26. Polygonum maritimum aut divaricatum interpretatur Sprengel, qui prius solum comparavit in editione altera. Stack-

house chondrillam bulbosam et parietariam dubius comparavit, sed in altero Catalogo p. LXXII. parietariam officinalem hodie in Graecia περιπακί vocari annotavit.

Περί, ἐν τῇ παρ' ἡμῖν θαλάττῃ — περί τὴν ἐρυθρὰν 1, 4, 2. π. Κυρήνην 1, 6, 13. τὰ περί Κιλινίαν καὶ Συρίαν ὄρη 3, 2, 6. π. Μακεδονίαν 3, 3, 1. 3, 5, 4. οἱ περί Λακεδαιμόνα καὶ Ἡλίδας 3, 16, 3. τὰ περί τὸν σίτον 8, 7, 7. i. e. τὰ σιτικά σπέρματα.

Περιαιρέσις, περιαιρῆσει ἢ πολούσει c. pl. 5, 16, 1. φλοιοῦ 5, 17, 1.

Περιαίεω πηλῇ τὴν κέρμινον 5, 9, 4. c. pl. 1, 6, 7.

Περιαλλόκανλος 7, 8, 1. c. pl. 2, 18, 2. πρὸς δένδρα καὶ περιαλλ. ibi est.

Περίαπτον, τῶν περιάπτων 9, 19, 2.

Περίαπτω, ἐκ τῆς ἰδίας ὑπολήψεως ταυτην αὐτοῖς περιήψαν τὴν αἰτίαν Fr. XV, 2.

Περιοδρόω, δένδρα — βεβοθωμένα c. pl. 5, 13, 1. ubi male περί βεβρ. editum.

Περιώω, περιδοῦσι τοῖς φλοιοῖς c. pl. 1, 6, 6. φιλύραις Ibidem 7.

Περιενιστάμενον τοῦ ἥρος 3, 4, 2. nota.

Περιέχω, τῷ αἵρι τῷ περιέχοντι 8, 7, 6.

Περιόσταμένης τῆς ὄρας c. pl. 2, 10, 2. Vide περιανίσταμαι.

Περικαής, θερμότης σκληρὰ καὶ περικ. Fr. III, 44.

Περικαθαίρω h. 4, 13, 5. περικαθῆραι τὰς ῥίζας. sed 9, 7, 4. περικαθῆραντα ἀναζητῆσαι. Cf. Lohbeck ad Phrynich. p. 25.

Περικαθάρισις τῶν ῥιζῶν c. pl. 5, 9, 11.

Περικαίω, δ αἶρ περικαίει τὰς συκῆς o. pl. 2, 3, 8.

Περικαρπία, ἡ, erat in Edd. pr. 6, 1, 3. nota.

- Περικαρπικανθος* 6, 1, 3. 6, 3, 3.
Περικάρπιον, τό, 1, 2, 1. *δέρμα* — *πίων* 1, 2, 6. 1, 11, 5. *καλυπώδη καρύου* 3, 5, 6. *περ- ἐν ᾧ τό σπέρμα* 6, 4, 11. *de castanea nucis* 6, 1, 3. et 6, 5, 3. *πίσις* — *πίων diversa a πύσι* τῶν καρπῶν c. pl. 1, 16, 1. seqq.
Περικαυγνυμι 3, 7, 4.
Περικαταλαμβάνει ὁ νέος παρ- πός τὸν περυσινόν 3, 4, 3. 3, 16, 1. 4, 2, 5. *ὅσα ἀτελῇ — βάνται* 7, 10, 4. — *βανόμενα τῇ ἡρᾷ* o. pl. 1, 17, 8. 2, 8, 1. seq 4, 6, 6. *est περιλαμ- βανόμενου τῇ ἡρᾷ*, male *πε- ρικαταλαβοῦσης τῆς ἡρᾷς* Fr. 4, 39.
Περικατάληψις, ἡ ὑπ' ἀλλήλων 7, 10, 3.
Περικαύσει χλωρῇ μὴ πολλῇ χρώ- μενον Fr. IX, 16. *nota*.
Περικεφαλαίως πάχος 3, 13, 4. *λαμβάνεσθαι* — *λαίψ de morbo suum* 3, 8, 7.
Περικλάζω, *περικυκλασμένα φύλλα* 4, 6, 10. *nota*.
Περικλάσις τῶν ἀνέμων Fr. V, 28.
Περικλέω, — *αὐτῇ καὶ μεταξὺ πίπτει* Fr. III, 53.
Περικομος, ἡ *φύσις* 3, 8, 4. *ξύλον κάτωθεν λείον καὶ ἀνω- ζον, ἄνωθεν δὲ περικόμον* 3, 17, 5.
Περικοπή c. pl. 5, 4, 7.
Περικόπτω, *περικοπέντα βλαστά- νει* 4, 16, 1. *nota*. *ἐὰν περι- κοπῶσι* 4, 16, 5.
Περικλαμβάνω, *vide in Περικα- ταλαμβάνω*.
Περικεπόμενοι καυλοὶ κήκευ 6, 4, 10.
Περικολίζω τὰ *θαβδία* 3, 15, 2.
Περικύκτρος, ἡ, *τὴν περικύκτρον τῶν σταδίων* 4, 12, 4. 3, 13, 1. 3, 17, 5.
Περικύκτρια ξύλα erat 3, 9, 2. *ubi περικύκτρια dedi.* *ἐλάτης ἄρρεος περικύκτρια μάλλον* 3, 9, 6. *Dubitacionem faciunt τὰ ἀμφικύκτρια ξύλα τῆς νύκτος, de*
quibus dictum in Supplemento Lexici graeci sub voce ἐντε- ρονία.
Περιοχή, ἡ *ὑπὸ τῆς γῆς ἀπόφυ- ξις ἐκ τῆς περιοχῆς* Fr. XII, 10. *διὰ τοῦ δέρματος ἡ τρο- φὴ εἰς τὴν ἔσω περιοχὴν διη- θύεται* Fr. 20, 45. *ὡν αἱ πε- ριοχαὶ τοιαῦται ἢ πλείους* c. pl. 1, 17, 5. *ἀλλήλοις συνημ- μένα καὶ κοινὴν περιοχὴν ἔχον- τα* o. pl. 1, 19, 2.
Περιπάτω ἄλλας 2, 6, 2. *ἄλευ- ρον τῷ ὀπῷ* 9, 1, 7. *ubi erat περιπάτειν*.
Περιπίπτω ὑπὸ τὴν αὐτὴν αἰ- τίαν c. pl. 6, 17, 13. *Vide ὑποπίπτω*.
Περιπλίττω βόλβιτον 5, 5, 6. *ἐν ἄρτῃ ἢ σιτάτι* 9, 20, 2. *χότρες περιπλάσαντες πηλῷ* Fr. II, 54. *περιπωματίζοντες καὶ — πλάττοντες* Fr. III, 43. *Vide Περιπάτω*.
Περιπλίνω, *περιπλακίσαι* συνῆ συμφύεται c. pl. 5, 5, 3. *πε- ριπλίνουσι τὰ νέα φυτὰ* 5, 15, 6.
Περιπλύνω, *ὅταν ἡ ἄλμη περι- πλυνθῇ* c. pl. 4, 14, 4. *alibi est καταπλυνθῇ*.
Περύνη, ἐν, 5, 1, 11.
Περιποιέω, *ὄργανον περιποιη- μένον* 9, 3, 4. *nota*. *οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἴσου πολὺ περιποιοῦσιν, οἱ δ' ὀλίγον* Fr. II, 58.
Περιπυοθῆν 4, 4, 10. *περικυβ- σαντες τὸ κώτειον* 9, 16, 9.
Περιπωματίζω Fr. III, 43. *ubi antea περιπωμάζοντες erat. Vi- de ἐπιπωματίζω*.
Περύσας τῆς γῆς c. pl. 5, 6, 6.
Περύσσω, *περύσσει τὰς ῥίζας τῇ γῇ καὶ καταπατήσῃ* c. pl. 5, 6, 5.
Περυσιλής, *ἐλλίβορος σιληρός τε καὶ ἄγαν περυσιλής* 9, 10, 4. *οἱ δὲ περυσιλήεις ἐφ' ἐκότερας αἰῶνας* c. pl. 2, 3, 3. *nimius vel frigore vel calore. ὥς περ- ὡν ἐφ' ἐκότερα* 5, 14, 9. *τὰ περυσιλή καύματα καὶ τοὺς αἰχμηδὲς habet Philochorus A-*

thessal. 14. p. 656. a. (387. Schw.) Plura de voce Cassub. ad Athenaeum, Gatakerus ad Antonini 4, 28. Lobeckius ad Sophoclis Aiac. v. 648. p. 316.
Περικεπαύομαι ῥοαί 4, 5, 3.
Περικεπής ἀήρ 7, 1, 4. *nota*.
Περικώω τὴν τροφήν· εἰς τὸ περισκάρπειν c. pl. 1, 16, 2.
Περισσέχρονον erat c. pl. 1, 18, 2. ubi *ισόχρονα* dedi.
Περίστασις τῶν ἀνίμων εἰς τοὺς ἀρκῆς Fr. V, 52. ubi et *περισταμίων* est, et sequitur *μετάβασις* Ibidem.
Περισταυώδεις μόχοι οχοῖνον 4, 12, 2.
Περιστεγόμενα c. pl. 1, 19, 2. — *γατα* ὥς c. pl. 1, 7, 2. 1, 19, 2. — *στεγί* ἢ *τέφρα* Fr. III, 19.
Περὶ τέρῳ, ἔξ ἀρχῆς μέλαινα, ὕστερον λαμβάνει τὴν ποικίλιαν Fr. 20, 55.
Περὶ σφῶς Fr. III, 53.
Περὶ σκίζω, ὑπὸ τοῦ πνεύματος — *εσθαι* Fr. III, 52.
Περὶ τας τοῦ κελύφους c. pl. 4, 12, 11.
Περὶ τῶν, *περιτεύω* τῶν κελύφω, opp. *ἐνδοτεύω* c. pl. 4, 12, 11.
Περὶ τὸς, τὰ *περιττότερα* τῶν φουμένων 4, 4, 14. 4, 8, 14. *περιττόν* aliqui vocant τὸν μακρὸν στέρχον 9, 11, 6. *nota* p. 770. *εἰς* ἰδιότητα καὶ τὸ *περιττόν* τῶν καρπῶν c. pl. 5, 1, 1. *λέγων* εἰδὴ *περιττότερα* Fr. II, 1.
Περὶ φανερῶς, γύμνος *πλεῖστη* καὶ *περιφανιστάτη* μικρὸν γὰρ ἀφανιστάτη τῆς γῆς ὀφείττορες Fr. II, 64.
Περὶ φέρω τοῦ φύλλου 3, 10, 5.
Περὶ φέρω, εἰς — *φειρόμενον* ἀντήκον 3, 12, 7. *διαλήψεις* *περιφειρῶς* ἡγμῶνας 3, 18, 11.
Περὶ φέρω, καὶ *περιανέγχε* βίωσιμος 9, 12, 2. *nota*.
Περὶ φλύσαι pro *περιφλύσαι* habent libri scripti 9, 5, 3. Vide *Περὶ* φλόω.

Περὶ φλόω, unde *ἐξ* ἑλῶ *περιφλύσαι* *ἐδέντα* Fragma. III, 72. simplex *ἐξ* ἑλῶν *φλοῖσθαι* 3, 16, 3. *ἐλάτην* *φλοῖσθαι* 5, 4, 6. *ἐξ* ἑλῶ *φλοῖσθαι* καὶ *βραχύντα* 5, 9, 5. *φλοῖσμός*, *ἐξ* ἑλῶ *πρὸς* *φλοῖσμόν* 5, 1, 1. nempe *ἐλάτης*, *πύκνης*, *πέντος* 5, 1, 2. contra *περὶ* *φλοῖσμός* c. pl. 5, 15, 1. In loco h. pl. 9, 5, 3. pro *περὶ* *φλοῖσαι* editiones Ald. Bas. libri Medic. et Urbinas *περὶ* *φλύσαι* habent, quam scripturam in Auctario p. 62. praeferebam canavi, tanquam optimis auctoribus firmatam: quamquam de origine et significatione verbi superest mihi non levis dubitatio, diversa tamen ab ea, quam proposuit Lobeck ad Phrynichum p. 617. cui forma verbi displicuit. Mihi vero forma *περιφλύσαι* decorticandi significatione dubitationem movit, cum loca Aristophanis et Herodoti amburendi notionem demonstrent: prior enim de fulmine *περιφλύσι*, alter de muris igne laevis *περιπεφλύσμενον* habet. Patet hinc, formam *φλέω* et *φλύω* verbo convenire et notioni eidem, fortasse Ionicam, alteram Atticam. A *φλέω* fit *φλύω*, ut a *πλέω* et *πνέω* fit *πλύω* et *πνέω*. A forma *φλόω* sunt in Hesychio glossae, quae communem verbo notionem decorticandi et amburendi videntur asserere. *Φλοιδόμενος*, καί *φλεόμενος*, *βρασσόμενος* posuit Suidas, et mox: *φλυδόμενος* ἀντὶ τοῦ ταρασσόμενος, καταπονοόμενος, καὶ ἀνὰ σφῶν. Hesychius: *φλοιδόμενος*, ταραττόμενος, uterque e Lycophronis versu 35. cui convenit eiusdem Hesychii *φλοιδῶν*, *πεπρησθαι*. An potius verbi forma haec derivata a perfecto *πεφλοῖσθαι*? Hesychius: *πεφλοῖσθαι*, ἡ δὲ *φλοῖσθαι* ἀπο-

...φύλων. ubi sequitur: περιφλοῦσαι. φλυταινοῦσθαι. quam posteriorem glossam H. Stephanus ad verbum φύλων referendam et περιφλοῦσαι scribendam esse suspicatus est. Dialecti vocalem u saepe cum oi commutarunt. Ita relabimur ad formam φύων, φύδων, φύων, lat. φύδων, unde φύωντις et φύδωνται, pustulae ambustione natae. Idem Hieronymus διαπεφλοῖς, διακίχεται habet, cuius eodem si cognitum haberemus, de notione indicare tutius liceret. Denique doctioribus iudicandam relinquo, φλοῦς et φύδων an communem originem cum verbo φλέω, φλέγω, φλέος, φλέω, et φλόος, φλωός, habeant, usu vel scriptorum vel dialectorum in diversas notiones distincta, an utrumque suum et diversum fontem habeat. Video nunc, ipsi Valckenario, at quanto viro! de origine et notione verbi περιφλοῦ non satis constituisse: is enim Herodoteo περιφλοῦσμένον substituit περιφλοῦσμένων, Corn. Pauw contra Aristophanem περιπεφλοῦσμένων maluit.

Περιφλοῦς c. pl. 5, 15, 1.

Περιφορά, τῇ τοῦ ὅλου καταστάσει καὶ περιφορᾷ c. pl. 5, 2, 5. Plato Philebi p. 30. τῆς ὀψιᾶς τοῦ κόσμου καὶ ἡλλοῦ καὶ σελήνης καὶ ἀστρον καὶ πάσης τῆς περιφορᾶς ἔξινον.

Περιφύομαι 3, 7, 1. ὁ πυρὸς δταν ὑσθεῖς περιφύῃ 3. 11, 4. nota.

Περιφύεις, ὑπὸ τῆς περιφύσεως καταπνέσθαι τοὺς ὄλους 5, 2, 2. et 3.

Περιφύω, ὅσα βλάπτει περιφύόμενα ἢ ἐμφυόμενα c. pl. 5, 5, 4.

Περιφύεις Fr. III, 52.

Περιφύομένων τῶν ἄκρων Fr. III, 52. τῇ ὁρίῳ Ibidem.

Περύδης δταν ἀγνιστὸς γίνεται 9, 11, 7. εἰ βότρυς c. pl. 3, 16, 3.

Περύδης, εἰ περὶ Τυρράλων καὶ περὶ Περύδης γύρον καλεῖται Fr. II, 64.

Περύς, ἡ Aegyptiaca ἀειφύλος describitur 4, 2, 5. nota p. 284. τὰ δὲ βλαστάνει μὲν, ἀναρῶ δὲ γίνεται, καθάπερ ἡ περὶ ἡ Αἰγύπτου περὶ 'Ρόδον' προϊόντι δὲ χρόνῳ φέρει μὲν, ὀλίγον δὲ, καὶ καλλικαρπὴ καὶ γλυκυναρπὴ ἐκεί μόνον c. pl. 2, 3, 7. ἡ μὲν ἐν Αἰγύπτῳ καρποφορεῖ καὶ εἰ πέν των κλησίον τόπων, ἐν 'Ρόδῳ δὲ μέχρι τοῦ ἀνδρῶν μόνον ἀφικνείται h. pl. 3, 3, 5. ubi tamen libri editi περὶ τὰς Urbinas περὶ τὰς. Scriptura vitiosa Pliniana in errorem induxit, ut persicae arbores Rhodum translatas duobus in locis a persae distingueret. Vide annotata ad c. pl. p. 118. Fructum tamen περὶον dicere videtur vel potius ipsam arborem 2, 2, 10. ὡσάντως δὲ καὶ ἄλλον τὸν κάρπῳ ἀναρῶ γίνεται, καθάπερ τὸ περὶον τὸ ἐξ Αἰγύπτου καὶ ὁ φοινὴ ἐν τῇ Ἑλλάδι. ubi nihil mutant libri scripti vel optimi, sed probabili conjectura ἡ περὶα editio Britannica posuit: quam quominus imitarer, impediit locus Pomdonii apud Strabonem 14. p. 361. Sieb. φέρει δὲ καὶ τὸ περὶον ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Συρία καὶ τὸ καλούμενον βιτάνιον. ubi Codices scripti περὶον et περὶον habent. Alter locus Clearchi ibidem positus p. 339. inter ἐργασίας nominat ἰσχάδα, ἄπριον, περὶον, μηλιά, κοπήν, βότρυς. sed ubi nunc legitur editum περὶον, μηλιά, ἀμύρδαλα, ἀντα περὶον vulgatur. Equidem non dubito, ibi περὶον et μηλιά commemorata fuisse, ut καὶ τὰς Περύδης intelligantur. Similiter in loco Theo-

phrastē apud Athenagorū e
libro historiae secundo, quem
extremo libro adianxi p. 65.
ἐκ τῆς τοῦ περσικοῦ τοῦτον δ'
ἡμισις (nempe ἡ ἀρχὴ παραφ'
εστὶ) de nucē persica accipi-
entium censeo. Περσικός ἐν-
ός; nominat Inscriptio Attica
apud Böeckhium de Oecono-
μία publica Atheniensium. T.
II. p. 344. de nucibus intelli-
gendas non dubito, quamvis
genus foemineum fructus mi-
rer.

Hucusque loca Theophrasti
annotavimus et quae ipse
scriptorum aliorum ad per-
seam pertinere videntur. Ad-
do locum Plutarchi de Iside cap.
68. τῶν δ' ἐν Αἰγύπτῳ φυτῶν
μάλιστα τῇ θεῷ (Isidi) καθε-
ύσονται λέγονται τῶν περσίων,
ὅτι καὶ οὗτοι μὲν δ. καρπὸς αὐ-
τῆς, γὰρ τῇ δὲ τὸ φύλλον τοῦ-
των. Brevis Strabo 17. p.
629. Bieb. Ἡ δὲ περσὶς ἐν-
ταῦθα μόνον καὶ παρ' Αἴ-
γυπτου, ἀνδρόος μέγα, καρπὸν
ἔχον γλυκὺν καὶ μέγαν.

Posteaquam scripseram in
Curis secundis p. 493. quae
leguntur, inspexi et diligenter
comparavi descriptionem et
picturam Balanitidis Aegyptia-
cae, quam Gallus *Lebade* po-
nit in Descriptione Aegypti
T. II. Parte II. p. 221. 1999.
et in Tabula 28. Comparatio
ipsa cum perseā incipit p. 226.
Primum igitur loca natalia
a scriptoribus antiquis tradita
comparat, ubi video *περσίων*
vel *περσίων* Posidonii ad per-
seam relatum esse. Ligni co-
lorem, nigrum, nec ipse nec
Forskalius in Arabia repertas
arboris annotavit. In versio-
ne loci Theophrasti Gallus
correctionem. Roberti Con-
stantini *noumizlox* probatam
sequitur, minime probabilem,
ideo quod pruni nucleus mi-
nor, minusque durus, quam
palmae non respondet, magis

tudini et duritiae balanitidis
cum perseā comparatae. Haec
est summa comparationis a
Gallo institutae, qua mihi sane
efficacia videtur, ut Arabum
Lebade recte cum balanitide
a Gallo descripta comparari
possit, minime vero, dequit
vir doctus, hanc vel illam cum
Perseā Theophrasti comparari
posse. Prima et gravissima est
dubitatio de spinis arboris a
Theophrasto non memoratis.
Fructus deinde color lutescens
et nuclei magnitudo lignosā
quinque costis et sulcis exa-
rati non convenit. De forti-
tate per totum annum conti-
nuata, et de foliis persistenti-
bus tacet Gallus, nec apud
Forskaliū, cuius plantam
Haledi vocatam, huc refert
Gallus, p. XCVI. Descript. p.
227. quicquam hae de re an-
notatum reperi. Quare du-
bitare mihi licebit, donec ar-
gumenta certiora afferantur.

Περσὶς, vide *Περσὶς*.

Περσὶς καρπὸς 3, 6, 2.

Περσὶς 2, 2, 10. ex Aegypto
translatum fructum non fer.

Περσὶς κατὰ Καρναίων 4, 7,
5.

Περσὶς καρπὸς 3, 12, 4.

Περσὶς κατὰ ὕψος 9, 20, 4.

Περσὶς, Fragm. VI, 2, 1. 1999.

Περσὶς, sed statim sequitur

Περσὶς, iterumque sect. 3.

ubi *Περσὶς* aequalitatis

causa dedit. Forma haec re-

centur fortasse ab Epitaphio

inducta est, de qua Le-

beck ad Phrynichum p. 38.

Περσὶς κατὰ τὴν 4, 8, 7.

Περσὶς, at *Περσὶς* 4, 8, 9.

Scholion Mosquense ad Nic-

coridem Orbanii editum a Me-

thaei Opus. Medic. p. 362.

ἀπὸ τοῦτον καὶ *Αλεξανδρίας*

καλοῦσι *Περσὶς* *Καρναίων* ad

τὴν καρπὸν ἀναφέροντες ὡς ὅτι

ἐκ *Βιθυνίας* ἐν τῇ *Περσὶς*

Αλεξανδρίαν διακρίνουν. 1999.

Περσὶς vide *Περσὶς* 10 122

Πηλεις τῶν πελῶν 5, 1, 2. quae pelānōis sunt 5, 1, 2.

Πηγάνιον, τῶν πηγανίων καλουμένων folia carnosā, planā 1, 10, 4.

Πηγανον μονοστύλῃς fit 1, 3, 4. tarde provenit semine: hinc αποφυτεύουσι 7, 2, 1. ἤμισι φειλοκορον 7, 5, 1. salis aqua irrigatur c. pl. 2, 5, 3. πᾶς ἐν συκῇ φυτεύεται c. pl. 5, 6, 10. *not.* p. 401. cur cineribus aspergitur 5, 6, 10. τὸ πηγ. ἐπισθίουσιν οἱ ἔχεις, ὅταν τὸ σκρόδον φάγῃσιν 6, 4, 7. Dioscorides 3, 52. τὰς ἀπὸ σκρόδων καὶ κρομμύων θριμύτητος παύει ἐπιμασσηθέν. — τὸ ἄγριον σκληρὸν τῇ δαμῇ 6, 14, 12. θριμύτερον 6, 20, 1. δύσωδιον ποιεῖ Fr. IX, 5. et 10. Cf. ad Columellam 9, 3, 38. Ruta est graveolens, fortasse etiam montana.

Πηγνύω, **Πηγνυμι**, πηξαντες τὰς θύρας ἐφιστάσι 5, 3, 5. ὀφθαλμοὶ οἱ μὲν ὑγρεῖς, οἱ δὲ παρηγότες c. pl. 5, 12, 10. τὰ — γότα 6, 17, 5.

Πηγὸς h. 5, 1, 2. ubi φηγὸς editum, Urbinas πηγὸς habet. A. Med. πυγδοῖν. Similiter 3, 3, 1. erat πυγὸς in A. B. ubi Urbinas πηγὸς habet: *nota* p. 141. et p. 415.

Πηδάω, ὁ ἀνδραῖς πηδᾷ 3, 8, 7. καιόμενοι πηδῶσι 5, 9, 1. τὰ φύλλα τῆς δάφνης, τοῦ κιττιοῦ καὶ τὰ ἄλλα τὰ τοιαῦτα πηδᾷ διὰ πυκνότητι καὶ τὸ πολὺ ὑγρὸν Fr. III, 68. τὰ ἔβλα καθεμένα δηγνύται καὶ πηδᾷ 69.

Πηδῆσις καὶ ῥῆξις τῶν καιομένων ξύλων Fr. III, 69.

Πηδός εἰς ἄξονας 5, 7, 6. ubi erat πυξός: *nota.* Etym. M. in Πηδάλιον ex Homero laudans πηδῖνος ἄξων addit: λέγεται οὖν πηδᾶς ἢ πλάτη διὰ τὸ ἐν πυδῶν πατασκευδῆσθαι ξύλου. Fortasse eadem, quae alibi πᾶδος dicitur. Vide annot. p. 447. et de πᾶδω p. 277.

Πηταινός, ὁ λεπτός ἐστὶ πηταινότερος c. pl. 5, 14, 3. sequitur ἐμπηταινότερος *Ibidem.*

Πήλιον, ἐπὶ τὸ Π. εἰν τιφίλῃ προσέλῃ Fr. VI, 1, 22.

Πηλός, ὁ βορρᾶς ἐπὶ τὸν πηλὸν τῶν νότιων χειμῶν ποιεῖ Fr. V, 46.

Πημαίνεσθαι καὶ νοσῖν 6, 4, 5.

Πηρίον, πηρίοις ἐχρῶντο 6, 4, 5. *nota.*

Πῆξις καὶ πύκνωσις c. pl. 4, 12, 4. et 5. et 8. τοῦ πνεύματος 5, 12, 2. ἡ αὐτόματος τοῦ δακτύλου 9, 1, 5.

Πηρώ, ὥσπερ πηρουμένων πρὸς καρπογονίαν c. pl. 1, 5, 5. ὥσπερ πηροῦσθαι τὴν ἀρχὴν 1, 14, 2. male igitur est ὥσπερ τυφλουμένη καὶ πηρουμένη πῶρ 5, 17, 7.

Πιῶω, εἰν τις τὴν σάρκα σφόδρα πιύῃ 4, 15, 1. χειμῶνι πιεσθέντα δένδρα 5, 2, 2. εἰν ὁ χειμῶν πιύῃ c. pl. 2, 1, 3. πιῶσαι καὶ κακῶσαι c. pl. 2, 10, 2. de aere. πιῶσαντις est Fr. III, 57.

Πιέριον κόλπον, τὰ περὶ τὸν, τῆς Θεϊταλίας φθέρει πάντα ὁ ἱεφύρος, περιεχόμενος τῷ Πιέρῳ δρεϊ Fr. V, 45.

Πιστός, τὰ πιστὰ τῇ φύσει Fr. VII, 8.

Πιθάνη, εἰς πιθάνην ἀγγίλει ὑποπάσας Fr. VI, 3, 12.

Πιθανός, τὸ πιθανὸν ἔλαβον, ὅτι Fr. 1, 1.

Πικρία ταῖς βλάταις ἐπὶ τῷ ἄκρῳ c. pl. 6, 10, 7. Fr. 4, 32.

Πικρίς quando floreat 7, 11, 4. *nota* p. 620. Picrin hieracioiden comparat Sprengel p. 82. ed. sec. Picrin echinoiden Stackhouse.

Πιλόω, πιλούμενος ὑπὸ χειμῶνος σίτος c. pl. 1, 12, 3. πιλόω est c. pl. 2, 3, 1. Vide πιλόω. κατεχόμενα καὶ πιλούμενα τοῖς χειμῶσι c. pl. 4, 7, 1.

Πιλλῆσις τοῦ ψυχροῦ c. pl. 2, 1, 4. sed c. pl. 5, 8, 3. est πιλάσι, ubi Urbinas liber super-

inter τὰ ποώδη cum apatina nominata.

Πιτυώδης, σπέρμα ὥσπερ πιτυώδες c. pl. 1, 5, 4.

Πίτυς, ἡ, in Arcadia pauca, in Eleensi agro copiosa. 3, 9, 4. quibus notis a πεύκη differat 3, 9, 5. πίτυς ἄγρια ἀειφύλλος 1, 9, 3. 3, 3, 3. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. φλοιὸν καταρρηγνύμενον ἔχει 3, 17, 1. ὅταν δὲ βότρους αὐτῆς ἀνθῇ 5, 1, 4. In Cypro copiosa ad naves aedificandas adhibetur 5, 7, 1. εἴν τις τὸ ἄκρον ἀφέληται, ἄκαρπος γίνεται 4, 14, 8. ὅταν κολοσθῇ, ἄκαρπος γίνεται c. pl. 5, 17, 6. πίτυς ἡ φθειροποιὸς sata non degenerat 2, 2, 6. ἡ φθειροφόρος est c. pl. 1, 9, 2. nota p. 102. Sprengel in altera editione flores masculos φθείρας dictos fuisse posuit, auctore Eustathio ad Iliad. 2, 868. sed flores is non distinguit. Ceterum πίνυν Sprengel pinum laricem interpretatur. Stackhouse in Catalogo altero posuit: Πεύκης τι γένος φυλλοβόλον, Pinus larix, cuius synonymum Π. ἡμερίς, Πεύκη φθειροφόρος? In prioro Πίτυς pinus posuit, nulla mentione facta τῆς ἄγριας. De larice, si Theophrastus usquam φυλλοβόλον fecisset, assentiret. Superest locus Plinii 16. c. 10. sect. 19. ubi verbis e Theophrasti h. pl. 3, 9, 6. ductis subdit haec, quae non dubito e libro Theophrasti integriore ducta esse: *Piceae vero totis paniculis (nucamenta antea dixerat) minoribus gracilioribusque minimos ac nigros: propter quod Graeci phthiophoron eam appellant. In eadem nucamenta compressorae maribus sunt ac minus resina roscida. Sed quae de maris differentia addit, quae nusquam a Theophrasto memorata legitur, vereor ne confusis diversarum Theophr. oper. T. V.*

arborum nominibus ortam debent. Est de hac arbore locus Plutarchi Quaest. Cony. 5, 3, 1. τὰ γὰρ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδύνουν τὴν ἄμπειλον φέρειν, καὶ τὴν θερμότητα τῆς γῆς θεοφραστος αἰτιᾶται. καὶ θάλου γὰρ ἐν ἀργιλώδεσι τόποις φύεσθαι τὴν πίτυν, εἶναι δὲ τὴν ἀργίλον θερμὴν. διὸ καὶ συνικπύτειν τὸν οἶνον, ὥσπερ καὶ τὸ ὕδωρ ἐλαφοόριον καὶ ἡδιστον ἡ ἀργίλος ἀναδίδωσιν. ἔτι δὲ καὶ καταμειγνυμένη πρὸς οἶνον ἐπιμετρον ποιεῖ δαψύλας ἀδρύνουσα καὶ διογκοῦσα τῇ θερμότητι τὸν πυρρόν.

Πίνυν, πιωτέρας τροφῆς c. pl. 2, 4, 5. πιωτέρα καὶ λοιπαριτέρα c. pl. 5, 9, 2.

Πλαγιόκαρπος 1, 14, 2. 3, 18, 12. 7, 3, 4. 8, 3, 4.

Πλαγιόκαυλος 8, 3, 2. ἐρέβινθος, οροβός, φακός.

Πλάγιος, τλάγαι τιθέμεναι βάρος ἐνεγκὴν ἰσχυρὰ ἢ ἐλαττὴ καὶ ἡ πεύκη 5, 6, 1.

Πλακουντιώδες τι φιλώ 4, 10, 4. nota p. 358.

Πλακώδης γῆ καὶ ὑπάργιλος 9, 4, 8.

Πλάξ, ἡ ἐντὸς πλάξ τῶν κογχυλίων σκληρὰ καὶ λευκὴ Fr. I, 73.

Πλάσις, εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν tibicines 4. 11, 5. nota.

Πλάσμα, μετὰ πλάσματος αὐλεῖν 4, 11, 5.

Πλαστός, σμύρνα πλαστή 9, 4, 10. nota.

Πλαταιαῖς (ἐν τῇ Βοιωτίᾳ καί μεναι πρὸς τὸν βορέαν δὲ μὲν βορέας εὐδαινός, δὲ δὲ νότος μέγας καὶ χειμερινός καὶ ἐπιπροσθόλντος τοῦ Κιθαιρώνος Fr. V, 32.

Πλάτανος inter ἔλαια 1, 4, 2. ἡ ἐν Λυκίῳ 1, 7, 1. ἀειφύλλος Cretensis 1, 9, 5. Cypria aëro germinans Ibidem: ἐν τριποδι χαλκῷ semine nata 3, 1, 3. in Italia et ad Hadriaticum sinum rara 4, 5, 6. εἶκει πλα-

H h

τάων σφαίρῳ 9, 11, 6. Fructum sphaerium vocat Cleomedes 1. p. 56. αἵ τε ἐξοχαίαι περὶ τὰ σφαίρια τῶν πλατάνων οὐ παλύνουσιν αὐτὰ σφαίρια εἶναι, ubi pro περὶ Codicum duorum ἐπὶ editi libri habent.

Πλάτανος ἡ ἐν Δελφοῖς ab Agamemnone plantata dicitur 4, 13, 2. Nescio an eandem dicat Clearchus Solensis Athenaei 15. p. 569. Schw. παρὰ τὴν πλ. ἐν Δελφοῖς, iuxta quam Latonae statua fuisse dicitur. τῇ πλατάνῃ τῇ ἐκ τοῦ χαλκοῦ τρίποδος c. pl. 5, 4, 5. ὅσα φύσαι εὐβλαστὴ καὶ ὕγρα καὶ ξύλων ἐξαιρουμένων ἐκ τοῦ στελέχους ἀπαθῇ, καθάπερ πικλὴν καὶ πλάτανος 5, 16, 2. τῶν πλατάνων τῶν σφαιρίων ὁ χρόνος ad sistendum sanguinem commendatur a Paulo. Aegineta 4, 53.

Πλάτος, κατὰ μίαν ἐν πλάτει συνεχὺς 4, 6, 10.

Πλατύχωστον φύλλον 9, 10, 1.

Πλατύφυλλος θρύς 3, 8, 2. πλατυφυλλώτερον c. pl. 5, 7, 2. 6, 18, 3.

Πλάτων, eius opinio de natura gustus et gustabilium c. pl. 6, 1, 4. seqq. de sensibus Fr. 1, 1. 3. 5. 6. de sensilibus 60. seqq. 83. seqq.

Πλειάς, ἅμα τῇ πλειάδι καὶ τοῖς πρώτοις ἀρότοις 6, 5, 1. ἀνθεῖ τοῦ θέρους καὶ διαμένει τὸ φύλλον χλωρὸς ἄχρι πλειάδος 6, 5, 2. πλειάδι ἀνθεῖ 6, 6, 10. ὥρα τοῦ σπόρου πρώτη ἡ περὶ πλειάδων δύσιν 8, 1, 2. sed etiam ibi Urbinas liber πλειάδος habet, uti legitur quoque c. pl. 3, 13, 2. hist. 4, 4, 10. c. pl. 3, 13, 2. Fr. V, 10. τὴν μετοπωρινὴν φυτεῖαν μετὰ πλειάδος δύσιν διεξέμενοι τὸ ἐπὶ τῷ ἄστρι ὕδωρ c. pl. 3, 4, 1. μετὰ πλειάδα ἰσχυρότατα καὶ μάλιστα τὰ δένδρη c. pl. 3, 7, 10. περὶ πλειάδα ξηροτέρας οὐσης τῆς ἄρας c. pl. 3, 7,

10. πλειάδι δυνάμεναι ἐπιγίγασθαι ὕδατα πολλὰ τῇ ἐβδόμῃ μετὰ τὴν δύσιν c. pl. 3, 23, 1. ὅταν ὕδωρ ἐπὶ πλειάδι γίνηται μὴ πολὺ 4, 14, 5. c. pl. 5, 9, 12. διχοτομεῖ τὸν ἐνιαυτὸν πλειάς δυνάμενη καὶ ἀνατέλλουσα Fr. VI, 1, 6. οὐα τις ἀν' ἡ κατάστασις πλειάδος δυνάμενης, οὕτως ἔχει ὡς ἐπιτοπολὺ μέχρι τροπῶν· καὶ μεταβάλλη, μετὰ τροπᾶς· ἴαν δὲ μὴ μεταβάλλη, δείχει ὡς ἰσημερίας, ἀπαίθεον ὡσαύτως μέχρι πλειάδος, καὶ ἀπὸ ταύτης ἄχρι τροπῶν θερινῶν, καὶ ἐντεῦθεν μέχρι ἰσημερίας, καὶ ἀπὸ ἰσημερίας μέχρι πλειάδος δύσεως Fr. VI, 1, 7.

Πλείον, σταθμῷ πλείον ἢ τὸ τρίτον μέρος μῆς 9, 4, 10. τόποι πλείον ἢ τριάκοντα σταδίων 9, 7, 1. ἀπέχει πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίων 9, 7, 2.

Πλείστος, εἰς ὕψος ἐξήκοντα πλείστον 9, 3, 1.

Πλειστοφόρος 3, 7, 6.

Πλεκτάνη, ἐπιβάλλειν ὥσπερ πλεκτάνην de orobanche 8, 8, 4 de polypode 9, 13, 6.

Πλέον, οὐδὲν ἐποίησε πλέον 4, 4, 1. γίνεται πλέον, aerius, 8, 8, 6.

Πλεονάμεις c. pl. 5, 14, 2. liber Urbinas habet, ubi πλεονάμεις editum.

Πλευροειδὴς κατατείνουσάν ἰσὺν 3, 10, 3. 3, 17, 3.

Πλήθος χρόνου c. pl. 1, 12, 4. ὥς γε κατὰ πλήθος εἰπεῖν c. pl. 6, 11, 9.

Πληθύνει μᾶλλον c. pl. 1, 19, 5. sc. ἔλαιον vel ἔλαια. μηδὲν πληθύνεσθαι (τὸ ἔλαιον) c. pl. 6, 8, 2. ubi Urbinas liber πληθύνεσθαι habet.

Πληθύνοντες τῇ ὑγρότητι c. pl. 2, 9, 13. — νόματα ταῖς τροφαῖς c. pl. 3, 1, 4.

Πλήθω, πλήθεται ταῦτα τῷ τόπου οἰκίους λαμβάνειν Fr. XIV, 3.

Πλημμύρα seu potius πλήμμυρα,

- σπρ.** ἄμωπις, νέτιον πνεῦμα σημαίνει Fr. VI, 2, 4.
- Πλὴν** εἰ ἄρα φελλοῦ 4, 15, 1. c. pl. 3, 14, 6. πλὴν εἰ τινων ὀλίγων c. pl. 4, 11, 1. πλὴν ὅτι χλωροειδέστερος Fr. II, 33. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 459.
- Πλησιαῖα** πρὸς τὰ ἐργάσιμα Fr. VI, 3, 10. γυναικί, coire, 9, 18, 9.
- Πλησιαίτερον** ὄντος c. pl. 5, 14, 3.
- Πλησμονή**, ἐν ταῖς — ναῖς ἦτιον φρονεῖν Fr. I, 44. eadem quae πλήρωσις Fr. VIII, 11.
- Πλήττω**, ἀξίνη πεπλήχθαι 9, 4, 4. Vide εκπλήττω.
- Πλίνθινον** κυλίκιον 5, 9, 8.
- Πλίνθος**, ἡλίκον πλίνθος Fr. II, 56.
- Πλοᾶδες** νῆσι lacus Orchomenii, Aegypti inferioris, et lacus Thesprotici 4, 10, 2. et 6, 4, 14, 1. Orchomeniarum magnitudo 4, 12, 4. maiores Aegyptiae Ibidem.
- Πλοῖον**, τριήρεις καὶ πλοῖα μακρὰ ἐλάτινα, τὰ στοργγύλα πεύκινα 5, 7, 1. Eadem vocem de palmae feminae partibus genitalibus habet liber Urbinas c. pl. 1, 20, 2. ἐκ τῶν δημογενῶν, ἃ καλοῦσιν τινες πλοῖα, περιρῶγγυμένων ἐκφαίνεται καθάπερ σταχυς, sed vitiosa videtur esse. Vide annotata.
- Πλόκανον**, φλεῖ τὸ θῆλυ ἄκαρον χρήσιμον πρὸς τὰ πλόκανα 4, 10, 4.
- Πλόκιμος** κύλαμος arundo tennis vocatur 4, 11, 1.
- Πλυντρίς** c. pl. 2, 4, 3.
- Πλύσματος** χρώνται Fr. II, 58.
- Πνευματικός**, γῇ ἐνδρος καὶ μὴ πνευματικῇ c. pl. 4, 12, 5. εὐδομία καθάπερ — τι κῆ τις οὖσα 6, 16, 3. ὁ πν. τόπος, thotax, Fr. VII, 12. X, 7.
- Πνευματοῦμαι**, τῆς κεφαλῆς — τουμένης Fr. 4, 49. ὕδατος πνευματουμένου Fr. V, 40.
- Πνευματώδεις** τόποι c. pl. 1, 8, 3. καὶ προσήνημοι 3, 6, 9.
- Πνεῦμον**, οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνονται ἐν τῷ πελάγει Fr. VI, 3, 3.
- Πνέω**, ἀνεμος πνευσταῖται Fr. VI, 2, 9. πνευσθούται Ibidem.
- Πνίγεις** Fr. III, 19. nota.
- Πνιγρός**, ἐν τοῖς πνιγροῖς τόποις Fr. V, 21. ubi Ald. 1. 2. πνιγροῖς habent. μετόπωρον πν. VI, 3, 7 et 11.
- Πνιγμός** Fr. III, 24.
- Πνίγος**, ὅταν μάλιστα πνίγη ὧσι 9, 6, 2. πνίγη ἰσχυρὰ Fr. VI, 3, 11. unde dicatur Fr. X, 2. Plato Philebi c. 17. p. 32. διακρίσις δὲ καὶ διάλυσις (τοῦ ὑγροῦ) ἢ παρὰ φύσιν, τοῦ πνίγους πάθη, λύπη· κατὰ φύσιν δ' ἢ καλὴν ἀπόδοσιν τε καὶ ψύξης ἡδονή. Καὶ ὀίγους ἢ μὲν παρὰ φύσιν τοῦ ζῶον τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη· πάλιν δ' εἰς ταῦτόν ἀπιδόντων καὶ διακρινομένων ἢ κατὰ φύσιν ὁδὸς ἡδονή. ubi suspicor verba εἰς ταῦτόν pertinere ad membri prioris vocabulum ἀπόδοσις. Nuperus Editor errorem Ficino imputans locum ipse non intellexit.
- Πνίγω**, de esculentis τῷ ἀτμῷ ἐφομένοις Fr. III, 43. Hesychius: πνίξαντες, ὀπτήσαντες· ἔστι δὲ εἶδος ὀπτήσεως πνικτόν. Herodoti 2, 92. ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες. Aristophanes in Vespis: ἐν λοπάδι πεπνιγμένον. Hinc πνικτόν κρέας Athenaei 9, p. 463. Schw.
- Πνίξι** ἀποσβεσθῆναι Fr. III, 76.
- Πόα**, quid? 1, 3, 1. τῆς καλουμένης πόας 1, 6, 7. τῆς πόας τὸ ἡλιωτρόπιον καλούμενον 7, 3, 1. nota. σπέρματα πόας συμπεριφέρει τὰ ἐκ τῶν ὀρειῶν ὕδατα 7, 5, 2. ἐπιγειόφυλλος 7, 8, 5. πόας τῆς πλείστης 7, 9, 3. τὴν πόαν ἐξαπόλλυσι 8, 7, 2. ὕλην οὐ φέρει καὶ πόαν 8, 7, 4. καρπὸς ἔστι πόας καὶ οὐχ ὑλήματος 9, 16, 4. πόαν ἔνια τῶν

- φαρμακῶδῃ καλεῖται 9, 8, 1.
 τὰς δὲ φυλλώδεις δυνάμεις τὰς
 πολλὰς σχιζὸν πᾶς καλοῦσιν
Ibidem.
 Ποάριον περὶ Ὀποιῦντα 1, 7, 3.
 9, 10, 2.
 Ποασμός c. pl. 3, 20, 6.
 Ποδεία ὑφαίνεται 7, 13, 8.
 Ποδιαῖον τρίγωνον, τριγώνων
 c. pl. 6, 2, 4.
 Πόθος, ὃ καλούμενος 6, 8, 3.
 duplex describitur *Ibidem*. In-
 terpretationes varias posui in
 Annot. p. 534. Sprengelii in-
 terpretatio in altera editione
 proposita, ubi Amaryllin lu-
 team comparat cum altera πό-
 θου specie, nititur scriptura
 editoris Britannici, qui verbis
 ἄχρους, λευκός, non admonito
 lectore, ὡρδίσκον contra Codd.
 fidem et grammaticam regu-
 lam substituit. Ceterum verba
 ὡρδίσκον περὶ τοὺς τάφους
 καὶ χροσιώτερος οὗτος non so-
 lum causam nominis conti-
 nere, sed etiam ad totum ge-
 nus πόθου pertinere videntur,
 quamquam ad solum genus
 alterum ἄχρους, λευκόν referri
 posse videantur.
 Ποιῶν, ἐὰν πλῆτω ποιῇ ὕδατα sc.
 ὃ Ζεὺς c. pl. 1, 19, 3. ἐν ἄλ-
 σι πεποιῆσθαι τὸ μύρον Fr.
 4, 50. πρὸς τοῖς ἄλλοις ποιῇ τ.
 ὃ χειμῶν c. pl. 3, 23, 4.
 Ποιητικός, ποιητικὰ τῶν ἄκρων
 c. pl. 6, 16, 8.
 Ποικίλα πλείους ἔχουσα διαφο-
 ρὰς 1, 1, 1.
 Ποικίλλω, ἢ τῶν τριχῶν μεταβο-
 λή πρὸς πολλὰ (χρῶματα) ποι-
 κιλλομένη Fr. XIII, 2.
 Ποιῶν, τὸ ποιῶν c. pl. 2, 1, 5.
 Πόκος, πόκοις ἐρίων Fr. VI, 1,
 13.
 Πόλιον τῶν ποιδῶν folium ha-
 bet σαρκώδες ἐν στρογγυλότητι,
 tineis vestium infestum 1, 10,
 4. ἐριγίζειν potest 2, 8, 3.
 Αἰτίφυλλον 7, 10, 5. Volunt
 esse Teucrium polium L.
 Urticum Stackhouse. At Fa-
 bius Columna Euphr. p. 48.
 seqq. recte folium carnosum
 teres attendit, et Santolinam
 chamaecyparission comparavit,
 cui quamquam Schreber de
 Teucrio p. 111. obloquitur,
 ipse tamen certius aliquid su-
 tuere non ausus est.
 Πολλῶσις Fr. 20, 49.
 Πολλαχῇ σχιζόμενος 6, 5, 3.
 nota.
 Πολλαχῶς πλείους εἰσι διαφοραὶ
 1, 13, 1. τόποι τινές εἰσι 8,
 8, 6.
 Πολύκανθος 6, 4, 3. inter φυλ-
 λάνανθα, a Sprengelio et
 Stackhouseio omissa planta.
 Πολυάφριτος κριθή 8, 4, 2.
 Πολυάχυρος c. pl. 4, 11, 4.
 Πολυβλάστως c. pl. 3, 19, 2. sed
 πολυβλάστηων *Ibidem*: liber
 Urbinas ibi rectius παλιμβλα-
 στῇ habet.
 Πολυβλαστία c. pl. 3, 7, 5.
 Πολύβινος, φύλλα π. ὀστράκας 3, 10,
 3, 3, 11, 1. κολυτῆρας 3, 17,
 3. ἐλάτη πολ. καὶ ὠσαρκος 5,
 1, 5.
 Πολυκαμπτων Fr. I, 66.
 Πολυκαρπεῖν c. pl. 1, 17, 10.
 Πολυκαρπία 9, 2, 4.
 Πολυκλαδής 1, 5, 1.
 Πολυκλῆς, quem alloquitur Pro-
 oemium Charact. sect. 1. alii
 Periclem vocant, Procleum ma-
 luit Coray.
 Πολύκλωνος 6, 2, 6.
 Πολύλοπος 1, 5, 2. ἐλάτη 5, 1,
 6. τίφη, ὄλυρα, βρόμος 8, 4,
 1. σπέρματα πολύλοπα καὶ τὰ
 πολυχίτωνα c. pl. 5, 18, 2.
 Πολυμάχαλος δρύς 3, 8, 4. ubi
 Edd. pr. bis habent, sed Edd.
 posteriores priore in loco καλο-
 μάχαλος male substituerunt,
 posteriore pro ea voce Urbi-
 nas codex βραχίαν recte sub-
 stituit. μῆλος 3, 10, 2. 3, 12,
 3, 3, 17, 3.
 Πολύνομος, —νομώτατον καὶ παρ-
 φαγώτατον ὃ βοῦς 8, 8, 2.
 nota.
 Πολύνοστος, πολυνοστότερα τὰ
 σπέρματα γίνεται quando? 8,

8, 2; παλλόμενα erat c. pl. 3, 21, 1. ποί.
Παλαιοία ἑνδεια εὐτροφίας 6, 2, 2.
Πολύμορος 3, 13, 3. 7, 2, 8.
Πολύποτον δένδρον 4, 2, 2. 9, 8, 2. hjs.
Πολύπλαγκτος, μελέων π. κρη-
 σις. Parmenidis Fr. I, 3.
Πολύπλοκος, φωνή ἀποφοφούσα
 καὶ π. πλοκὸν ἔχουσα. Fr. VI,
 3, 3.
Πολύποδιον ῥίζα ἰδιόμορφος de-
 scribitur cum usu 9, 13, 6.
 brevius 9, 20, 4. ἐπὶ τῷ δέν-
 δρῳσι ὥπται c. pl. 2, 17, 4.
Πολύπους, τὸ ὅμοιον πολίποδι 4,
 6, 8. ἐστῆκεν ἐπὶ τῶν ποδῶν
 ὥσπερ πολύπους 4, 7, 5. ἐμ-
 φανῆσαι πολύπους 9, 13, 6.
 in alccum exit Fr. XII, 3. et
 4. frigidam fugit, hinc in
 Ponto et in Hellesponto non
 reperitur XII, 5. colorem imi-
 tat Fr. XIII, 1.
Πολυρμία 3, 10, 6.
Πολυρρίζον ἐν μάλα ταῖς λε-
 πταις καὶ χρησίμοις, sc. ῥίζαις 9,
 10, 2.
Πολυσμύτης 1, 3, 1.
Πολυστοχότρηαι αἱ κρηδαί 8, 4,
 2.
Πολυσαχίδης, φύλλον π. 3, 12, 5.
 ὁ σπόρος π. c. pl. 3, 20, 5.
Πολυστέμει c. pl. 1, 22, 1.
Πολυτροφία, ὁ κύττιος τῇ πολυ-
 τροφίᾳ φέρει τὴ παραφάντευ-
 ομένα c. pl. 5, 15, 4.
Πολυνδρία c. pl. 2, 14, 2. aqua-
 tio multa. ἐπιγίνεται c. pl. 4,
 4, 13. ὅσα εἰν ἔχη πολ. 6, 18,
 7.
Πολυφαιρμακός Τυρρηνία 2, 15,
 1.
Πολυφορεῖν τὸ αὐτὸ δένδρον c. pl.
 5, 5, 4.
Πολυχίτων πυρός c. pl. 3, 21,
 2. et 4. σπερματα. — χίτωνα
 4, 11, 10. 4, 15, 3. σπέρ-
 ματα πολύλοπα καὶ — χίτωνα
 5, 13, 2.
Πολυχόια 1, 14, 4.
Πολυχός, πολυχὸν καὶ ποικίλον
 τὸ φυτὸν 1, 1, 10. πολυχόν-

στρα καὶ χιτρώνα 8, 3, 4. τῶν
 σπερμάτων τὰ ἑλάττω c. pl. 2,
 12, 4. πολυχρόστερα τὰ χι-
 τρώνα, σπην. πολυκαρπότερα,
 c. pl. 4, 3, 1. πολυχουστέ-
 ρας δικάμεις, opp. ἀσθενεστέ-
 ρας, Fr. 4, 37. pluralis πολύ-
 χροι et ὀλιγόχροι. eat 8, 4, 3. in
 Codd.
Πολυχρηστία 9, 20, 4.
Προφάρε, — γες ἀνιστάμεναι ἐπὶ
 τῶν ποταμῶν Fr. VI, 1, 13.
Πονέω, περὶ ταῦτα ποιοῦσι 4,
 4, 1. τοῖς εἰς ταῦτα πονήσαντι
 ἦτιον ἐν τοῖς ἄλλοις κακοπα-
 θεῖν c. pl. 3, 20, 9. πολλὰ
 ἀνθ' αὐτῶν καὶ πορὶ κατὰ μέρος 4,
 10, 3. ποτὰ ποιοῦσιν αἱ τῶ-
 νει 5, 12, 7. πονήσαντος τοῦ
 φιλοῦ 5, 15, 6. πονήν ἐνία
 φαίνεται, καὶς ὁμοίαις Fr. 4,
 4.
Πόνος, οἱ πόνοι τῆς κεφαλῆς Fr.
 4, 49.
Πόντιος, πόνητα πνεύματα 8, 7,
 6. τοιοῦτ' αὖ πναι πόντιον c.
 pl. 2, 7, 5.
Πόντος, ἐν τῷ Πόντῳ περὶ Παντι-
 καπαιον 4, 14, 13. σποφόρος
 c. pl. 3, 23, 4. ἐν τῷ Πόντῳ
 κατακαυθέναι τὰς ἀμπελόων
 καὶ τὰς συνὰς 5, 12, 6. περὶ
 τὸν Π., ὑπὸ τῶν πνευματικῶν
 ἐμπηχίς γίνεται 5, 12, 11. ἐν
 τῷ Π. κατ' ἑτέραν καὶ μάλιστα
 ταχῆναι Fr. III, 17. περὶ τὸν
 Π. ὁ νότος τοὺς νικητοὺς παῖς
 Fr. V, 54. ἐν τῷ Π., ὅταν ἀρ-
 κτοῦρος, μακρὴν τοὺς βόας
 ἐκταττοῦς τῷ βαρύν νήμεδας
 Fr. VI, 3, 4.
Πόρος, μὴ εὐξηραντος καὶ δυαδια-
 πνευστος τῇ πυκνότητι τῶν πό-
 ρων c. pl. 1, 2, 4. ubi in
 seqq. πόρος semper omittitur.
 διὰ τῶν πόρων εἰς τὴν ὕφεσιν
 c. pl. 6, 9, 3. ποτὰ.
Πόρος ὁ ἄλγος, ὁμοίως τῷ χρώ-
 ματι καὶ τῇ πυκνότητι τῷ Πά-
 ρῳ, τὴν δὲ ποικίλτητα μόνον
 ἔχων τοῦ πόρου Fr. II, 7.
Πόρρω, σμικρὸν τρόπον τινα,
 καὶ οὐ πόρρω τοῦτων καὶ τὸ μὴ
 κινεῖσθαι c. pl. 4, 11, 10.

Πορφύρεον Fr. IX, 4.

Πορφύρα, ἡ τῆς πορφύρας βαφῆ
describitur Fr. 20, 30. et 40.

Ποσειδών, περί τὸν Ποσειδῶνα
3, 18, 3. Apud Aristotelem h.
a. 5, 9. additur πρὸ τῶν τρο-
πῶν.

Ποτίμα ὕδατα c. pl. 2, 5, 1. ἄμ-
μος c. pl. 3, 6, 3. ubi ποτά-
μιον scribendum: καρπούς γλυ-
κεῖς καὶ ποτίμους c. pl. 4, 4,
12.

Ποώδης, τὸ ποώδες χρῶμα ἐν
πᾶσι τοῖς φυτοῖς ἀρχὴ ἐστὶ τῶν
χρωμάτων Fr. 20, 24. τὰ ποώ-
δη classis plantarum 1, 1, 10.
ποώδη καὶ χλωδή 7, 9, 2. sae-
pe etiam simpliciter πόα δι-
citur. Plurimis in locis Ur-
binas liber ποώδης habet. φύλ-
λον ποώδες πρασίον, ὀππο-
στρογγυλότερον καὶ αὐχμῶδες,
6, 2, 5.

Πραγματεύομαι, φυτεύων πολλά-
κις καὶ πραγματευόμενος 4, 4,
1. ἐπραγματεύετο καὶ συνέλεγε
τὴν ἄμμον Fr. II, 59.

Πρανῆς, τὰ πρᾶνῃ τῶν φύλων,
ὀππο. τὰ ὑπνια, 1, 10, 2.
nota. 2, 6, 1. 3, 14, 2.

Πραξιβουλὸν ἀρχοντα Ἀθήνησι
Fr. II, 59. nota.

Πρασiai αἱ διεργασμέναι 4, 4,
3.

Πράσιον, τὸ, inter φρυγανικά 6, 1,
4. duo genera describuntur 6, 2,
5. nota p. 467. ubi oblitus
sum Plinianae versionis 19. c.
6. s. 33. *Sectivi* (porri) duo
genera, herbaceum folio, inci-
suris eius evidentibus, quo
utuntur medicamentarii: alte-
rum genus pallidioris folii
rotundiorisque, incisuris levio-
ribus. ubi Codices suavidioris
habent. Plinius hic, ut saepius
alibi, similitudine nominum
πράσου et πρασίον falsus, de
porro praedicavit, quae de
prasio Theophrastus; quod
monere omisit Bodaeus p. 788.
et Harduinus. Plinius ποώδης
et αὐχμῶδες de colore satu-
ratiore et dilutiorē folli vide-

tur interpretatus esse. In eo-
dem loco σφάνου folium αὐχ-
μῶδον videtur opponi τῷ λεῖψ
et synonymum quodammodo
esse τῷ τραχύτερον. Certu
estoris ibi nulla fit mentio.
In hac igitur difficultate et ob-
scuritate vocum ποώδες et
αὐχμῶδες vertitur quaeatio de
natura plantae, quam mar-
rubium vulgare, ut Dioscori-
deum 3, 119., alterum pere-
grinum interpretatur in altera
editione Sprengel. Hippocra-
tes de sterilibus p. 681. 3.
contra sterilitatem bibere iubet
infusionem foliorum πρασίον
per novem dies: ἀπὸ τοῦ πρα-
σίον γλυκεῖς λευκοὺ ἴσων μί-
σθουσα. Habes duo genera
marrubii, quorum posterius
idem esse videtur, quod Dios-
corides descripsit nota Θάμνος
δασὺς λευκὸς distinctum. Hip-
pocrateum γλυκεῖς nunc ad
Plinianam scripturam suavi-
dioris defendendam commode
possit adhiberi, equidem non
ausim discernere.

Πρασιῖτις ἰώδης τῇ χροίᾳ Fr. II,
37.

Πρασουίδης, vide πράσον.

Πρασουκρίς 7, 5, 4. nota.

Πράσον, γένος φύκους 4, 6, 1.
aliud ibidem 4. πράσον τὸ θα-
λάσσιον κόπτην φησι καλεῖσθαι
Διονύσιος δ' Ἰωνικὸς Athe-
naeus 14. p. 358. Schw.

Πράσον, τὸ λαχάνον, τοῦ δευ-
τέρου ὀνόματι, τοῦ γαμηλιώδους
μηνός, σπείρουσι καὶ πηγνύουσι
πράσον, σέλινον, γήθρον, ἀρ-
δικράξιν 7, 1, 2. πράσον
καὶ γήθρον ἐννεακαίδεκατον,
ἐνταῦθα δὲ εἰκοσάτον διαφύεται
7, 1, 3. sed πεντακάδεκα-
ταῖον διαβλαστάνει c. pl. 4, 3,
1. δυσβλαστὴς c. pl. 4, 3, 3.
ἀπὸ ὑπέρματος νέον παρὰ γίνε-
ται θάττον πράσον, γήθρον
7, 1, 6. ἐντα οὐκ ἐνταίσια φέ-
ρει τὸν καρπὸν, ἀλλὰ δένει,
καθάπερ σέλινον, πράσον, γή-
θρον, α καὶ διαμῖνει χρόνον

πλείονα καὶ οὐκ ἔστιν ἐπέτεια
7, 1, 7. μονόκυκλα πρᾶσον καὶ
γῆθρον καὶ κρόμμνον καὶ σπό-
ροδον 7, 1, 8. πῶς σπείρεται
c. pl. 5, 6, 9. ἐπικίρσται πολ-
λάκις τὸ γῆθειον, ὥσπερ τὸ πρᾶ-
σον 7, 4, 10. τὸ σπόροδον σπεί-
ρσκειν τῷ πρώτῳ εἶναι κεφαλὴν
ἡλίαν πρᾶσον λαμβάνει 7, 4,
11. τὸ ποῶδες κατακορές γίνε-
ται καὶ πρασοειδές Fr. 20, 25.
et 26.

Πρέμνον, aliis γόγγρος in olea
1, 8, 6. ἀπὸ τῶν πρέμνων καὶ
τῶν ξύλων φυτεύεσθαι 2, 1, 2.
ἀπὸ τοῦ στελέχους καὶ ἀπὸ τοῦ
πρέμνου κατακοπτόμενον 2, 1,
4. πρέμνον τοῦ φυτευτηρίου
c. pl. 3, 6, 3.

Πρεμνώδης, ἀπὸ τοῦ πρεμνώδους
(τῆς ῥίζης) φῦται ἐτέρα λεπτή
de cypereo 4, 10, 5. πρεμνώδη
καὶ ἐνιστραμμένην τὴν ῥίζαν
c. pl. 1, 3, 3.

Πρηστήρ, πρηστήρες καὶ κερανταί,
eorum origo Fr. III, 1. πολ-
λοὶ πίπτοισι Fr. V, 53.

Πρίνος, μήτρα σκληροτέρα κρα-
νίας, πρίνον, θρνός 1, 6, 1.
ἀέλυλλος 1, 9, 3. 3, 3, 3.
φύλλα παρακαυθίζοντα καὶ ἐκ
τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ τῶν πλαγίων
τὰ τῆς πρίνου καὶ τὰ τῆς θρνός
καὶ σμίλακος 1, 10, 6. in mon-
tibus Macedoniae 3, 3, 1. κάρ-
πιμος καὶ ἄκαρπος, utraque ta-
men floret 3, 3, 6. ubi nomi-
nantur τὰ ὁμογενῆ καὶ ἐν μιᾷ
προσηγορίᾳ, τὸ μὲν ἄκαρπον, τὸ
δὲ κάρπιον· οἷον πρίνος, ὃ μὲν
κάρπιμος, ὃ δ' ἄκαρπος· καὶ
κλήθρα δὲ ὡσαύτως· ἀνθεὶ δὲ
ἄμφω: — ἐνιαυτοφόρος 3, 4, 1.
de fructu primum est 3, 4, 5.
ἢ πρίνος, deinde s. 6. φασὶ δὲ
καὶ τὸν πρίνον οἱ περὶ Ἀρκα-
δίαν ἐνιαυτῷ τελευτοῦν· ἅρα γὰρ
τὸν ἔνον πεκαίνει καὶ τὸν νέον
ὑποφαίνει. iterum 3, 6, 4. βα-
θυρότερον δοκεῖ εἶναι ἢ πρί-
νος. — 3, 7, 3. ἢ πρίνος τὸν
φοινικῶν· κόνικον φέρει. Cf.
nota p. 241. 3, 16, 1. descri-
bitur ὁ πρίνος, et folium dici-

tur habere ἐπακαυθίζον. (ubi
cum Constantino temere πα-
ρακαυθίζον scripsi. Ita enim
9, 4, 3. est φύλλον ἐκ τοῦ
ἄκρου ἐπακαυθίζον, ὥσπερ τὸ
τῆς πρίνου. Noluit enim ca-
cumen et latera distinguere,
quemadmodum ubi de figura
foliorum seorsum disputabatur.)
φέρει δὲ παρὰ τὴν βύλανον καὶ
κόνικον τινὰ φοινικῶν. Prae-
terea verba αὐτὸ τὸ δένδρον
μέγα, ἐὰν ἔχῃ τόπον καὶ ἔδα-
φος, videntur arguere, eandem
arborem fruticosam magis fie-
ri, ubi locus et solum minus
favent, qualem quercum toc-
ciferam botanici nostri fa-
ciunt, et specie ab ilice distin-
guunt. τῷ πρίνῳ ὅμοιον est 3,
16, 2. θῆλην πρίνον 3, 16, 3.
in agro Lacedaemonio et E-
liensi non nascitur eiusque
vicem subit phellodrys Arca-
dum, a Doribus ἀρία vocata.
τοῦ πρίνου sequitur *Ibidem*
quinquies, ὁ semel. καλοῦσι
τινὲς τὸν τοῦ πρίνου καὶ τὸν
τῆς φελλόδρους καρπὸν ἄκυλον
Ibidem: nota p. 243. Lotus
Libycus φύλλον ἐντομάς ἔχον
καὶ πρινώδες habet 4, 3, 1. οἱ
πρίνοι ὅταν εὐκαρπῶσι, χειμῶ-
νες πολλοὶ σφόδρα γίνονται Fr.
VI, 3, 8 et 12. Quercum
cocciferam hodie *πρινάρι* vo-
cari testatur Sibthorpius. De
sexu testatur Scholion Medio-
lanense et Palatinum ad Odys.
5, 64. εὐρηται ὁ ἀγχιρες καὶ ὁ
πρίνος, τὸ δὲ κυπαρισσὸς μέ-
νον θῆληνως.

Πριονώδη καὶ σχιστὰ φύλλα 1,
10, 5.

Πρίσματα 5, 6, 3.

Προανθεῖν c. pl. 1, 10, 2. et 1,
13, 12.

Προσπότιωτος. Vide **Πρόπιωτος**.
Προβατία, ἢ καλομένην καταφέ-
ρεται 4, 11, 8.

Πρόβατον, oves Ponticae absin-
thio pingues fiunt et felle ca-
rere dicuntur 9, 17, 4.

Προβλαστάνω πρότερον τῶν ἄλ-

- λων c. pl. 1, 13, 12. τῶν ἀρχίων
— ἀντὶν ἀρχομένων c. pl. 5, 10,
13. αἱ ἀμπίλοι ἐνίοτε — τούσιν
c. pl. 5, 1, 12.
- Προβλάστημά** τι ἐν γένειαι τῇ
βλαστῷ c. pl. 5, 2, 2.
- Προβλαυτός** φύσις διδου c. pl.
5, 1, 6. ubi Edd. προβολύς
habebant. **Πρόβλαστον** Διόνυ-
σον habet Photii Lexicon.
- Προβολός** φύσις erat c. pl. 5, 1,
6. ubi πρόβλατος dedi.
- Προβολή**, προβολήν τοῦ ἡλίου
ἔχουσι c. pl. 2, 7, 4. πρὸς τοὺς
χειμῶνας καὶ τὰ καύματα c. pl.
3, 7, 2. τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀνέ-
μων c. pl. 3, 10, 4. πρὸς τὸν
ἡλιον c. pl. 3, 16, 4. οὐδεμίαν
ἔχων προβολήν ἐξελπίετο ὁ
σῆτος c. pl. 3, 20, 5. προβο-
λήν καὶ οἶον ἀποστρέψασμα τοῦ
ψυχούς 5, 13, 3. σπέρματα
πυκνά καὶ προβολήν ἔχοντα 5,
18, 4.
- Προβρέχω**, σπέρματα προβριχό-
μενα ἐν λίτρῃ, γάλακτι, μέλιτι
c. pl. 5, 6, 12.
- Προγεννησάι** τὰ γεντῶν c. pl. 1,
20, 3.
- Προδείκνυμι**, προφαίνει καρπὸν
— ἀλλὰ μέχρι τοῦ προδείξαι
c. pl. 1, 13, 10. ὅσα ἂν προ-
δείξωσι, πάντ' ἐκφέρουσι c. pl.
5, 9, 2.
- Προδρόμος**, οἱ πρόδρομοι unde
exeant c. pl. 5, 1, 4. αἱ φύου-
σαι τοὺς πρ. ἀσθενέστεραι,
ὥστ' οὐδ' ἐπιμένειν δύνανται
3, 1, 7. προδρόμους φέρουσιν
ἡ Λακωνική καὶ ἡ Λευκομα-
λῖος 5, 1, 8. Fr. V, 11.
- Προεκτρέχω**, προεκδράμωσιν αἱ
βλαστήσεις c. pl. 2, 1, 6. Con-
fer ἐκδρομή et ἐκτρέχω.
- Πρόεις**, τῇ προσεῖ καὶ ἐκπτώσει,
Fr. V, 20. τὸ κατὰ πρόεισιν
σπέρμα c. pl. 1, 7, 3. Urbinas
habet, ubi προῖδν editum.
- Προηγούμενος**, οὐ πρ., ἀλλὰ κατὰ
συμβεβηκός Fr. III, 14.
- Προῖται**, προῖονται τοὺς βλα-
στοὺς c. pl. 1, 12, 9. προῖων-
ται τὴν περίττωσιν c. pl. 2, 17,
5. ἕτερα προῖεται κλήματα
- ἢ γῆ c. pl. 3, 13, 4. sed re-
ctum προήσσαι liber Urbinas
habet.
- Προῖσταμαι**, προῖσταται τῆς φέ-
σεως, εἰ ἂν c. pl. 1, 8, 1. ubi
videtur convenire melius προ-
φίσταται.
- Προκαταύλησις** 4, 11, 8. sed sim-
plex est 4, 11, 5.
- Πρόκρυσσος** συνδέουσι καὶ οὐ πρ-
σφίρεις Fr. I, 79.
- Προλαμβάνω** τῇ ὀψίσει τοὺς χει-
μῶνας 8, 1, 3. ὅπως προλά-
βουσι ταῖς εὐδαίαις τὴν αὐξάν
8, 1, 4. προλαμβάνοντων τοὺς
χειμῶνας εἰς τὴν ὀψίσειν c. pl.
2, 12, 5. προλαμβάνει τοὺς χει-
μῶνας πρὸς τὴν ὀψίσειν c. pl.
3, 24, 3.
- Πρόμακρος** καρπός 3, 10, 3. et 5.
- Προμοσχέω** 2, 5, 3. 6, 7, 3. c.
pl. 3, 5, 3.
- Προοδοποιούμενος** τοῦ σώματος
Fr. IX, 28.
- Προορμάω**, προορμᾷν c. pl. 1,
10, 7. ubi erat παρορμᾷν. ὅταν
ἤδη προορμημένοι τυγχάνω, εἰς
ἐκφυγὴν ἔρχονται c. pl. 1, 12,
6. ubi erat προορμᾶται. —
παορμᾷ πρὸς αὐξάν c. pl. 1,
12, 8. φυτὰ προορμημένα c. pl.
3, 3, 1. προορμᾷν τὰ δένδρα
c. pl. 3, 3, 2.
- Προορμυίνος** καρπός 3, 12, 4.
- Πρόπτως**, ἦτορ πρ. σπᾶται Fr.
VII, 13.
- Προπονέω**, τὰ ὑπόρριζα ὡς προ-
καπονημένον τι τῆς φύσεως ἔχει
c. pl. 3, 5, 3. τραφὴν οὐκ ὡμῇ,
ἀλλὰ προκαπονημένην ὑπὸ τοῦ
καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν c. pl. 4,
6, 6.
- Πρόπτωτα** ἔχοντα 3, 3, 8. nisi fuit
προσπόπτωτα, quod ipsum ex
h. l. posuit Stephanus. Codices
et Edd. pr. προσπτῶτας
habent.
- Πρόρρηλος** ὑπὸ πνευμάτων ἐκπ-
τεῖ 3, 6, 4.
- Πρὸς**, ὁρᾶς πρὸς ἀλλήλους h.
3, 1.
- Προσάγωσιν**, προσήγουν ἄλλο
ἀγνόνημα 9, 4, 8.
- Προσάγω**, κατωθεῖ ἄνα προσ-

- γαν φλοιδός 3, 13, 1. διαμφο-
βητούσι καὶ τῷ εἰσέτι προς-
άγοντας ὡς ἀποπον τὸ — c. pl.
6, 8, 2.
- Προσαγωγή**, ἐν προσαγωγῇς μὴ-
λον ἢ περιφέρεια 3, 10, 5.
- Προσαναλαμβάνειν** ἐστί καὶ τῶν
ἄλλων ἕκαστον ὁμοίως 3, 7, 7.
- Προσαποδίδωμι**, — ἀποδοῦναι δεῖ
καὶ τί τὸ ἐργαζόμενον c. pl. 6,
7, 2.
- Προσάπτονται** est c. pl. 2, 9, 5.
ubi Codices προσάπτονται.
- Προσάπτω**, ὡς συναπτῶν προσα-
πτέον Fr. V, 19.
- Προσαρτάω**, μᾶλλον προσήρηται
ὁ καρπός c. pl. 5, 4, 2.
- Προσάρτησις** τῶν καρπῶν c. pl.
2, 9, 3. ubi sequitur πρόσφυ-
σις 2, 9, 4. μίσχον καὶ τὴν
προσάρτησιν c. pl. 5, 4, 2.
- Προσανύξεται** τὸ ἄνω c. pl. 4,
10, 2. ἐπάνω προσανύξεται καὶ
βλαστάνει c. pl. 5, 2, 5. προς-
ηύξησθαι 1, 8, 5. ubi erat
προσκηῖσθαι. προσανύξανω est
1, 40, 3. προσανύξηθῶσι c. pl.
1, 9, 1.
- Προσβάλλω**, ἐισβάλλομαι εἰς τὸν
τόπον αὐθιγῆς ὁμή προσβάλλει
9, 7, 2.
- Πρόσβορος** 9, 2, 3. 9, 20, 6.
προσβόριος est 1, 9, 2. 5, 1,
11. 5, 9, 2. πρόσβορα c. pl.
3, 8, 2. πρόσβόρων 4, 6, 5.
Etiam pluribus locis, ubi πρόσ-
βόρων est, scribendum πρόσ-
βορον partim cum Urbinate
libro.
- Πρόσβονδρα** καὶ παραλλόκαυλα
c. pl. 2, 18, 2. ubi πρόσ-δέν-
δρα erat.
- Πρόσειλος**, προσέλλων καὶ προς-
βόρων 9, 2, 3. ubi erat προς-
ήλων. — εἰσπετῆς καὶ προσέ-
λους c. pl. 1, 13, 11. ubi erat
προσηλούς, sed 11, 13, 12. erat
ἐπὶ ἥλιος, ubi πρόσειλος dedi-
προσελλούς c. pl. 2, 7, 1. ubi
erat προσήλους. προσέλλους ei
pl. 2, 7. ubi erat προσήλους.
Ibi, em deinceps erat πρόσηλος
3, 7, 9. erat πρόσηλον καὶ εὐ-
πνον, c. pl. 3, 10, 4. προσή-
- λοῖς erat πρόσειλος, opp. πα-
λαιόλοις, c. pl. 6, 18, 9. His
omnibus fere in locis Urbinas
liber verum πρόσειλος habet.
- Προσεμφερής** 3, 7, 4. 3, 10, 1.
3, 18, 11. 4, 12, 2. 6, 4, 5.
6, 4, 6. 7, 6, 3. 9, 13, 3. 9,
15, 7. c. pl. 5, 7, 1.
- Προσεπιβλαστάνει** κατ' ἐναντιόν
c. pl. 3, 7, 7.
- Προσεπιγεννάω** c. pl. 1, 11, 6.
- Προσεπιλαμβάνω**, πυροὶ δ' ἐπὶ
προσεπιλαμβάνουσι 8, 2, 7.
- Προσεπιλέγει** τοῖς εἰρημένους c.
pl. 1, 21, 7.
- Πρόσηλος** et Πρόσηλος. Vide in
Πρόσειλος. Superest προσή-
λους οἶκος Fr. 4, 40.
- Προσηνέμος** c. pl. 2, 9, 1. εὐ-
πνος et πρ. differunt c. pl.
2, 3, 3. πνεύματῶν καὶ πρῶ-
3, 6, 9.
- Πρόσθεσις**, opp. ἀφαίρεσις, 4, 16,
5. τοῦ φύλλου πλατεῖα 1, 6,
2.
- Πρόσθετον** ταῖς γυναῖξιν 9, 9, 3.
9, 11, 4.
- Πρόσις**, πνεῦμα προσίζον ἐν τοῖς
ἀνθρώποις c. pl. 5, 11, 3.
- Προσίπτανται** c. pl. 2, 9, 5. Co-
dices habent, ubi προσάπτου-
ται editum: vel potius Codex
Urbinas προσίπτονται habet.
De forma verbi vide Lobek-
kium ad Phrynich. p. 325.
- Προσίχεμαι** πρὸς τῷ δένδρῳ 9,
4, 4. ἐπὶ τοῖς δένδροις προσι-
χόμενον Ibidem.
- Προσκαθήμενον** τὸ ἄνθρωπος τῷ
καυλῷ 7, 13, 6.
- Προσκαίειν** τὴν δάδα ἐπ' αὐτῷ
τῷ δένδρῳ 9, 3, 4.
- Προσκατερχομαι** 9, 8, 8.
- Προσκοπεῖν**, σημεία προσκοπή-
σαντις Fr. VI, 1, 1.
- Προσκοπῶ**, μὴ προσκόψῃ τῷ
ὀρθάκῳ 4, 8, 8.
- Προσλαμβάνω**, πρὸς τὸ καταθεῖν
καὶ — βάσιν 6, 2, 2. Στάθο
15, p. 89. Lips. ἴμασι πρὸς-
λαμβάνουσαι, τοὺς αὐχένους αὐ-
τῶν πρὸς τοὺς τῶν τιτάσων.
Προσκηκομέναι, τῶν οἶον κατὰ

- προσφυοδεμημένων ταῖς σφερίν Fr. IX, 30.
- Προσφυρεῖν, οἱ κύνες ἐπαίροντες τὰ σκῆλη προσφυροῦσι Fr. XV, 3.
- Πρόσπτισις Fr. V, 21.
- Προσιθῆμι, τιμῆς, ἥς δαὶ προσ-
θαῖναι τὸ μέτρον ἕκαστον 9, 4, 6., sed ibi liber Urbinas προ-
σθῆναι dat. τοῦτω προσέθεσαν
τὴν γνώμην Fr. I, 2.
- Προστρεψίς τῆς ἀστροφῆς Fr. 20, 48.
- Προστυφω, τὸ ἔλαιον Fr. 3, 24.
alibi ὑποστυφω.
- Προσφυλῆς, ὅσα προσφυλῆ δένδρα
καὶ μὴ ἐναντία ἀλλήλοις c. pl. 3, 10, 4. καὶ σύμβιβ c. pl. 2, 17, 5. 5, 5, 4. τῇ γεύσει 6, 8, 4.
- Προσφορά, ἥδ' ἐν τῇ προσφορᾷ
4, 8, 11. μετὰ τὴν πρ. 7, 9, 4.
εἰς προσφορά τις γίνεται δύ-
ναμιν ἔχοντος οἰνώδη 9, 19, 1.
ὅσα κατὰ τὰς προσφοράς τοῖς
σώμασιν ἐμποεῖ διερμύτητος
c. pl. 1, 22, 6. κορυφώσαν
ποιεῖται καὶ τὴν προσφοράν, i.
e. τροφήν, c. pl. 4, 9, 6. κατὰ
τὴν πρ. ἡδέων ἢ ἀλιπών 6, 4,
5. κατὰ τὴν γεύσιν καὶ τὴν
προσφοράν c. pl. 6, 9, 4.
- Προσφοράς ἔχει τῇ ὥρᾳ c. pl. 4, 7, 2.
- Προσφνῆς γενομένη ἢ ἐμφυτεία
c. pl. 1, 6, 3.
- Πρόσφνσις τοῦ μίσχου ἐκ τοῦ —
I, 10, 7. 3, 18, 11. φύλλου I, 10,
8. ἐν τῇ πρόσφνσει τῆς σαρκὸς
Fr. IX, 2. nota. κανλική 7, 9,
1. καρπὸς καταλειπὼν τὴν πρόσ-
φνσιν κενὴν 7, 14, 2. nota.
πρ. τετρούπηται 3, 16, 4. πρ.
πρὸς τὸν λοβὸν 8, 2, 1. κατὰ
τὴν πρόσφνσιν τοῦ λοβοῦ καὶ
τοῦ στάχυνος 8, 2, 2. τῇ ἔλῳ
γίνεσθαι τινα πρόσφνσιν 9, 2,
6. δι' ἰσχυρὴν τῶν πρόσφνσεων
c. pl. 2, 2, 2. τελειοῦνται τινα
κατὰ τὴν πρόσφνσιν c. pl. 4,
6, 8. κατὰ τὴν ἐν τῷ στάχῳ
καὶ τῷ λοβῷ πρόσφνσιν c. pl.
4, 7, 7. ἢ πρὸς τὸν λοβὸν καὶ
τὸν στάχον πρ. Ibidem. τῶν
- καρπῶν c. pl. 2, 9, 3. tibi et-
iam προσφνσεις dicitur. Au-
ctor libri de partu octomestri
c. 2. οἱ καρποὶ ἀδρυνόμενοι
ἀποκρίνονται καὶ ἀποπύκνουν
κατὰ τὴν διάφνσιν.
- Προσφννῆς, ὑπὸ ποταμῶν τινῶν
προσφννῶσθαι 5, 8, 3.
- Πρόσφωπον, ἐπὶ προσώπου ἔσται
δ τύπος τῷ δρωμένῳ Fr. I, 52.
- Προτρεῖω εἰς τὴν φθοράν c. pl. 4, 2, 1. τῆς ἀκμῆς, opp. ὑστε-
ρεῖν, Fr. 4, 37. προτρεῖ τῶν
ἀνέμων εἰς τὴν ἡμίτεραν αἰ-
σθησίν Fr. V, 35.
- Προτρεῖται τὰ κορυφώμενα τῶν
ἀκόντων 8, 7, 7. Vide προει-
τρέχω.
- Πρότρετα c. pl. 3, 6, 1.
- Προῦνη, vide Προῦνη.
- Προῦνη erat 9, 1, 2. ubi προῦ-
νη dedi. Vide Κοκκυμηλέα.
- Προφαῖνω, εὐθὺς προφαίνει τὸν
καρπὸν I, 13, 5. προφαίνει μὲν
πλείων καρπὸν, ἐκπέττει δὲ ἡ-
τον 3, 2, 1. 3, 3, 5. c. pl. 1,
13, 10. I, 15, 4. 2, 11, 11. ἂν
καὶ προφανῇ, μὴ δύνασθαι τε-
λειοῦν c. pl. 2, 12, 5. ὡς τέ-
ρατα προφαίνουσι c. pl. 2, 17,
4. nota.
- Προφανέστατα, τὰ, γίνῃ 3, 18, 8.
- Προφθάνω, ἢ ῥῖζα προφθάνει c.
pl. 1, 12, 4. sed ibi Codex
Urbinas προτρεῖ.
- Προφθῆς, πρόσφατος Fr. V, 35.
c. pl. 1, 10, 2.
- Πρωί, πρωταίτερον ἢ ὀψιαίτερον
Fr. V, 26. c. pl. 1, 10, 5.
ἀνατελῇ καὶ πρωὶ καὶ μεσημ-
βρίᾳ καὶ δειλῇ καὶ δύσεις par-
tes diei Fr. VI, 1, 9.
- Πρωϊανθῆς c. pl. 5, 1, 12.
- Πρωῖβλαστῆς I, 9, 6. —στί Urb-
binas, ubi editum πρωὶ βλα-
στάνει, c. pl. 5, 6, 6. πρωῖβλα-
στὶ ἐκάταρα c. pl. 1, 10, 2.
nisi ibi fuit πρωῖβλαστῆ.
- Πρωῖβλαστῆς I, 14, 3. c. pl. 1,
10, 5. et 7, 5, 1, 12.
- Πρωῖβλαστία c. pl. 1, 21, 3.
- Πρωῖκαρπῆν c. pl. 1, 13, 9.
- Πρωῖκαρπία c. pl. 1, 17, 8.

Πρωϊακρός 1, 14, 3. c. pl. 1, 10, 7.

Πρώϊος 6, 5, 3. τόπον οὕτω *πρώϊον* 8, 2, 9. *πρώϊος* et *ὄψιοι* τόποι c. pl. 3, 24, 2. *πρωϊότερος* c. pl. 5, 6, 5. ubi Codd. *πρωϊότεροι* habent. In Arriani *Indicis* c. 26, 14. *πρωϊότερον* τῆς ὥρης est.

Πρωϊότερης, opp. *ὀψιότερης*, c. pl. 4, 11, 9.

Πρωϊοπορεύσθαι 8, 1, 2. et 7. c. pl. 2, 15, 5. — *σορεύσεις* c. pl. 4, 11, 4.

Πρωϊοπρωϊότερος 8, 1, 2.

Πρώρα ἀμπέλων, oppos. *κλήματα*, 2, 1, 3. *nota*. ἐξ ἄκρας τῆς *πρώρας* c. pl. 3, 14, 7. ubi erat ἄκρου τὰ *πρώτα*.

Πρωϊότομος ἀμπελος 4, 14, 6. c. pl. 3, 2, 3.

Πρώτως, οἱ πρώτως ἐκπηγνόντες τόποι c. pl. 5, 14, 2. *nota*: ubi Urbina liber rectius *πρωϊότερον* habet. *πρὸ* τοῦ continebat Lobeck ad Phrynich. p. 312.

Πτελέα, ἡ, eius *κύπαροι* 2, 8, 3. *nota* p. 133. τὸ *θυλακώδες* καὶ τὸν *βότρυ* φέρε 3, 7, 3. *nota* p. 167. *κόμμι* φέρε ἐν ἀγγείῳ 9, 1, 2. *nota* p. 708. δύο γένη describuntur 3, 14, 1. seqq. *nota* p. 229. vulgo *ἀκαρπες* existimata tamen generat 3, 1, 2. et 3. montana, *ὄρειπτελέα*, et campestris 3, 3, 1. Macedones fructiferam noverunt 3, 3, 4. folia invertit solstitio c. pl. 2, 19, 1. ἀπὸ τῶν ἀτελῶν γεννᾷ — τὸ ἐδοδισμὸν ὑπάρχει τοῖς τῆς *πτελέας* σπέρμασι c. pl. 4, 4, 1. ubi τοῖς τῆς *παλαιᾶς* erat: *nota* p. 306. τὰ τῆς *πτ.* καὶ τῆς *ιταῖας* ἀμφισβητούμενα σπέρματα c. pl. 4, 4, 3. inter *ἀκαρπα* *πικρά* καὶ *ισχυρά* c. pl. 5, 12, 9. ἔλλων ἐξαιρουμένων ἐκ τοῦ στέλλους ἀπαθῆς c. pl. 5, 16, 2. Unum campestrem interpretatur Sprengel et Stackhouse, fruticosam non explicant.

Πτελίνοι στροφεῖς 5, 3, 4.

Πτερὶς, φύλλον σχιστὸν καὶ *πριονώδη* 1, 10, 5. quomodo extirpetur 8, 7, 7. *πτερίδι* τῇ *μεγάλῃ* 9, 13, 6. descriptio et usus 9, 20, 5. Illam *Pterin creticam*, *μεγάλην* *aquilinam* interpretatur Sprengel p. 89. ed. sec.

Πτέρνιξ cardui cuiusnam? 6, 4, 11. *nota* p. 497. 498. Huc refero Hesychii *πέρναξ*, *θριδνίξ*, quod de caule eduli lactucae interpretor.

Πτερυγίζω, αἰθνίαι καὶ νῆται — ζουσαι Fr. VI, 2, 3.

Πτερύγιον, piscium *πτερύγια* Fr. XII, 2.

Πτερυγοειδῶς *πεφύκασι* τὰ φύλλα 3, 12, 2. ὅλον τὸ *πτερυγώδες* *Ibidem*.

Πτέρυνξ, τὸ φύλλον παρόμοιον ταῖς *πτέρυνξ* 4, 2, 11. *nota*.

Πτήσις Fr. XIV, 5.

Πτορδάκανθός 6, 1, 3. 6, 5, 3. *Πτόρθος*, κλών, ἀκρέμων, *θυλία*, *κλήμα*, *κράδη*, vocabula, quibus τὰ *εὐχατεύοντα* τῶν δένδρων appellantur c. pl. 5, 1, 3. Photii Lex. *Πτόρθους* καὶ *κλώνας* — οἱ Ἀττικοὶ *πρέμνα* καὶ *κλάδους* καλοῦσι.

Πτώξ Libyae fera 4, 3, 5.

Πνανεψιδανός ἡ κόμμος ἀνθεῖ 4, 2, 10.

Πυγός, arbor, vide *Πηγός*.

Πυγωνίατος, ὡς *πυγωνίατοι* κλώνες *τείνονται* 3, 17, 6. 4, 6, 8.

Πύελος, ἐν πύλῳ *κείσθαι* Fr. II, 6. ubi erat *πέπλω*: *nota*.

Πυθμήν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ *πυθμένος* 2, 2, 9. κύκλῳ ἀγειν τὴν ἄρπelson *περὶ* τὸν *πυθμένα* c. pl. 3, 13, 3. *πυθμένοι* *στοιβῆς* *σιτῆγην* ὀφέλλοντα habet Hippo-nax Schol. Lycophronis v. 1165. *πυθμένα* ἀμπέλων *δυοῖν* ἀνδρῶν *οὐγυλαῖς* *περὶληπτον* Strabo 2. p. 196. Lips.

Πυκνόβλαστος c. pl. 3, 7, 11.

Πυκνοσπείρας ὁ κῆμος c. pl. 4, 14, 2. opp. *μυκνοσπείρ* hist. 8, 6, 2. 8, 7, 2.

Πυκνόςπορος c. pl. 3, 21, 5. opp. *μυκνόςπορος*.

Πυροφθαλμοί ἄρκτοι 5, 4.
2. c. pl. 3, 15, 3.

Πυρρία, πυρρίον τοὺς πόρους Fr.
IX, 27. συμφράττων καὶ πυ-
ρρίων τοὺς πόρους Fr. X, 6.

Πυλαία, πρὸς τὴν *Πυλαίαν* σὺλ-
λέγουσι 9, 10, 2. nota p. 760.
Stackhouse audacter *Pyralian*
scripsit, ut sit regio circum-
iacens *Pyram Herculis*.

Πύλος, ἡ, gravis 1, 5, 4. inter
ἀνοῖα ἢ ὀλιγοῖα 1, 8, 2. de-
scribitur 3, 15, 5. tota: nota
p. 235. πυρὴ καὶ βαρεία 5,
3, 1. ἢ ἐν Ὀλύμπῳ βραχεῖα καὶ
ὀξυῶδες 5, 7, 7. χαλεπῶς ἐν
τοῖς ἐμπύροις φρεται c. pl. 2,
3, 3. *Buxus sempervirens*.

Πύρ, τὸ π. δοκιμάζει τὸν χρυσὸν
Fr. II, 45. τῷ τὰ χρώματα με-
ταβάλλειν καὶ ἀλλοιοῦν *Ibidem*.
De natura ignis eiusque gene-
ribus artificialibus *Fragm.* to-
tum III.

Πύρ τῆς *Οἴτης*, locus, 9, 10, 2.
nota. *Compara dicta in Milos*.

Πυράσανθα corrigunt aliqui 9,
18, 3. ubi est ἀπὼ ἀπύρῳ ἢ
ἀπᾶνθῃ.

Πυραμητός 7, 6, 2. πυροῦ ἀμη-
τός 3, 4, 4.

Πυρεῖον, ἔλαια, ἐξ ὧν τὰ πυρεῖα
γίνεται 5, 3, 4. 5, 9, 6. con-
stant ex ἑσάρα καὶ τριπύρῳ
Ibidem. ἀρίστα καὶ κάλλιστα
ἐκπυροῦνται ἐκ τῶν ἐνύργων c.
pl. 1, 21, 7. τὰ πυρεῖα τῇ τρι-
πύρῳ πυρεῖ *πύρ* Fr. III, 29. par-
tes ἑσάρα, τριπύρον 63, 64.
βέλτιον ἄπτεται ἐν βορείοις ἢ
νοτίοις 64.

Πυρετός unde? Fr. V, 57.

Πυρεστικὴν χορίαν, πρὸς τὴν, 5,
1, 12.

Πυρὴν, ὅσας πυρῆνας, eorum ne-
xus et differentia a granis fi-
cium 1, 11, 6. δ τοῦ φοίνικος
καὶ τῆς ἰτιάς c. pl. 1, 19, 2.
τὸ σπέρμα τῆς ἐλαίας πυρῆνι
περιέχεται c. pl. 5, 18, 4. πυ-
ρῆνας post θέρμους ἐτ ἐλαίας
inter venalia τρώγηματα me-
morat inscriptio Attica apud

Boeckhium *Haushalt. der A-
theuer* II. p. 345.

Πυρῆνιον, τὸ, 3, 7, 4.

Πυρηνώδης, ὅσα ἐνλωδῇ καὶ πυ-
ρηνώδῃ περιέχεται c. pl. 1, 7,
3. καρπὸς c. pl. 2, 7, 4. ορ-
ρος, ἀπύρηνος ὅσαι c. pl. 2,
11, 7. ξηροὶ καὶ πυρηνώδεις 3,
7, 1.

Πυρίαισι, ἐν ταῖς πυρίαισι καὶ
τοῖς ἀλίμμοσι Fr. III, 37.

Πυρίανωτος, μέλανα τὰ — καυ-
σια Fr. III, 38. 9, 19, 3. πρὸς
τὰ π.

Πυρομάχος λίθος κατὰ τὴν πύ-
ρῳσαν τίθεται καὶ φεῖ Fr. II, 9.

Πυρός, ὁ, εἰς αἶθρα μεταβάλλει
2, 4, 1. πυρὸν γένῃ 8, 4, 3.
aeq. σκληροί, μαλακοί, ἥρινοι,
χειμερινοί 8, 4, 6. *Διφυκός*,
δρακοντίλας, *στραγγίλας*, *Σελι-
κός*, *Θυρίκος* c. pl. 3, 21,
2. εἰς τὸν αἶθρα πυρὸν c. pl.
4, 5, 3. πυρὸς ἐξαμμιλούμενος
οὐ μεταβάλλει εἰς τέφρην καὶ
ζέων *Ibidem*. πολλά ἴσα χορ-
τασθέντα πυρὸν ἀπόλλυνται 4,
9, 2. τὸ γένος ἐλαχιστόν ἐχον-
τιν οἱ πυροὶ *Ibidem*. οὐκ ἐι-
κατέργαστον ὁ πυρὸς καὶ φν-
σῶδες ὥμδς ὧν, ἐπὶ δὲ ἥτιον
τὸ ἀχρὸν 4, 9, 3. ὁ *Σικελικός*
κονφοτάτος 4, 9, 5. τοῦτον
βαρύτερος ὁ *Βασιτικός* — ὁ
διαφθηνῶν ἐν ταῖς *Πισαύ-
γαις*, ὁ *Ποντικός* κονφοτάτος
καὶ σκληρότατος *Ibidem*. οἱ
περὶ *Λήμνον* τέφμηνοι βαρεῖς
4, 9, 6. ἰσημερινοὶ 4, 11, 4.
ὁ *Θρακικός* πολυλόπος καὶ οὐ-
βλαστὴς 4, 11, 5. οἱ τὰ μέγ-
θῃ ταῖς πυρῆσιν ἴσοι 4, 11, 6.
ubi Sprengel *Holcum Sorghum*
intelligi suspicabatur, contra
dicente Linkio in *Actis Berol.*
1817. p. 138. τὸ ἀχρὸν
ἥδιον ἢ τὸ τῆς πυρῆς 4, 14, 5.
ἐκκαίχονται ἐν ταῖς αἰαῖς 4,
14, 4. *Triticum Thracicum* Lin-
kius in *Comment. Actior. Acad.*
Berolin. 1817. p. 129. com-
parat cum tritico Polonico
Lin. propter calycis foliorum
magnitudinem.

Πυροτομία 5, 1, 2. ὑπὸ —τομίαν 9, 8, 2. περὶ —τομίας 9, 11, 11. 9, 12, 3.

Πυρώα, σπέρματα πυρωθέντα ἀβλαστῇ γίνεταί 8, 11, 7.

Πυρράτων, τῶν, τὸ ὄρος ἐμπρησθέν 3, 9, 5. ὕδαρ ἄγονον ἐν Πυρρᾷ 9, 18, 19. περὶ τὴν Πυρράταν c. pl. 2, 6, 4.

Πύρωσις, ὕλη πρὸς πύρωσιν 5, 9. τὸ τέραμον καὶ ἀτέραμον πρὸς τὴν πύρωσιν λέγεται καὶ διαχυσιν c. pl. 4, 12, 2. πρὸς ἐψησιν καὶ ὁλος πύρωσιν ἀτεράμωνα 4, 13, 1.

Πάγων πολὺς 7, 7, 1.

Παγωνώδη καρπὸν 6, 4, 5. *nota.* **Πῶρος,** vide **Πόρος** λίθος.

Παροῦσθαι, οἷον π. τὸν φλοιδόν 4, 15, 2. *nota.*

P.

Ῥαβδίξω ἑλαίας c. pl. 1, 19, 4. 1, 20, 3. ῥαβδίξουσι τὰς ἑλαίας c. pl. 5, 4, 2.

Ῥάβδος avellanae 1, 3, 3. τῆς idem, quod in olea κλων, in fico κράδη 2, 1, 2. φοθνικός 2, 2, 2. 2, 6, 4. et 10. ῥάβδοις ἀνόλοις καὶ ἀνευ μαχαλιῶν 3, 15, 1. κατακοπτόμενον τὴς ῥάβδους *Ibidem.* θαμνώδες ῥάβδοις μικροῖς 3, 17, 6. in palma fructificante ῥάβδος ἔχουσα πρὸς ἑαυτὴ τὸν καρπὸν c. pl. 1, 20, 2. ἐν τοῖς μετάλλοις καὶ ἐν τοῖς ἐργασίμοις ῥάβδοι διατίτανται αἱ μὲν τοιαῖδε αἱ δὲ τοιαῖδε παρ' ἀλλήλας c. pl. 4, 12, 6. ῥάβδους ποιοῦσιν αὐτὴν (τὴν σμάραγδον) Fr. II, 25. τῶν μὲν εἰς ῥάβδοι 51. ῥάβδοι νοτιόθεν — βορρῶθεν γινόμεναι Fr. VI, 1, 11. ῥάβδοι ἢ ἀποφύσεις palmarum marinae 4, 6, 10. De palmarum ῥάβδοις, quae Plinio *folia* sunt, vide annotationem sub voce **Φοίνιξ**.

Ῥαγῆαι μίσχοι 3, 18, 12.

Ῥαγώδης καρπὸς στέρχου 7, 15, 4.

Ῥάδιος, ῥάδιον τὸ ἀπλοῦν ἢ τὸ πολυειδές c. pl. 2, 16, 4. ubi ῥάδον edidit contra fidem Codd. scriptorū. Exempla alia posuit Lobeck ad Phrynichum p. 405.

Ῥαῖω, οὐ ῥαῖνουνσι τὰ οἰκήματα c. pl. 4, 3, 3.

Ῥάμνος μέλαινα, λευκὴ 3, 18, 2. ἀτίφυλλος 3, 18, 3. ὁ μέγιστος βότρυς κατ' ἄκρον 3, 18, 12. πρωϊπλαστής καὶ πρωϊκαρπός cum hedera c. pl. 1, 10, 7. ἐσχάρα τοῦ ποτρείου ἐκ ῥάμνου Fr. III, 64. Sprengel in altera editione *λευκὴν* cum rhanino infectorio, *μέλαιναν* cum rh. oleoide comparavit. βότρυς proprie si dicitur, quomodo rhanini generi conveniat, equidem non video: nec magis intelligo Nicandri Ther. 631. ῥάμνον *μηκρότατον ὀλέγας εἶσιν*, flore albo.

Ῥάξ 1, 11, 5. 3, 17, 6. 4, 14, 6. *μικροὶ ῥάγες* erat c. pl. 1, 21, 1. ubi correxi. τὰς ῥάγας c. pl. 3, 16, 1. ῥάγας τὰς μὲν τοιαύτας τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῷ αὐτῷ βότρυν c. pl. 5, 1, 1. ἀσφρεῖν τὰς ῥάγας 5, 10, 13. Cf. Lobeck ad Phrynich. p. 75.

Ῥάσις, ἢ, vide Ῥάσις.

Ῥαφανίς, ἢ, raphanus, αἱ ῥίζαι ἐκφυλοῦνται 1, 2, 7. Κορινθία, Θρακία, Κλεωναία, Βοιωτία, Λειοθαλασσία 7, 4, 2. *nota* p. 557. 562. genus; quod folia εὐζώμῃ similia habet, *Ibidem.* τῆς ῥαφανίδος παχύνουσι τὴν ῥίζαν ἀφαιροῦντες τὰ φύλλα, ὅταν μάλιστα ἀρμάξῃ, καὶ πωτισάμενοι τὴν γῆν c. pl. 5, 6, 2. *nota* p. 394. Genus id, quod Athenaeus e libro integriore 7, 4, 2. excerpit, ἀμωρία, et Codex Urbinas lacertum ante Βοιωτίαν inserit, vide supra in *Ἀμωρία*. Raphanum sativum et cochleariam armoraceam comparavit Stackhouse: genus Corinthium in annotatione p. 557. explicavi. Genus postremum, crucae si-

mille, nemo, quod equidem sciam, interpretari conatus est. *ῥάφανος*, ἡ, brassica, *μονοστιλίου* sit 1, 3, 4. viti vicina quomodo noceat 4, 16, 6. remedium ex ea contra *μέθην* 4, 16, 6. *καυλοὶ παλιμβλαστῆς ἡδίου* 7, 2, 4. genus triplex, *οὐλόφυλλον*, *λευκόφυλλον*, ἡ *ἀγρία* 7, 4, 4. quibus notis differant 7, 6, 2. Aegyptii nitro aqua mista irrigant c. pl. 2, 5, 3. *ταῖς ῥαφανίσι ἐπισπέρουσιν ὀρόβους πρὸς τὰς ψυχὰς* c. pl. 2, 18, 2. sed 3, 10, 1. est *ταῖς ῥαφάνσι*. — *μετὰ ῥαφάνου τινὸς τῶν ὀρέων* 9, 12, 1. *nota. κολουμένη ἡ κισσομένη βελτίων καὶ εὐχυλότερα* c. pl. 2, 18, 6. *ῥάφανος καὶ ἄλλ' αἷτα μεταβάλλει*. *δοκιμὴ γὰρ καὶ δειδορμωτέρα* c. pl. 4, 3, 1. *ἐνίας πιπτούσας ἐπὶ τὴν γῆν θραύσθαι* c. pl. 6, 10, 9. *ἐν Ἑρετρῇ περὶ τὸ ἄστρον βελτίων* — *ἐν Αἰγύπτῳ χρησιτὴ* 6, 10, 9. et 10. Huc pertinet observatio Dioscoridis 2, 146. de brassica (*κράμβη*): *καποσιόμαχος δὲ καὶ ὀρυμντέρα ἡ θειρινή, ἡ δ' ἐν Αἰγύπτῳ διὰ πικρίαν ὑβρώτος*. Postea semen Aegyptiacae contra vermes commendat. *τὴν ἡμέραν* Sprengel p. 155. cum brassica oleracea, *τὴν ἀγρίαν* cum br. cretica Lamarckii, *τὴν θαλασσίαν* cum convulvulo soldanella comparat in editione sec., antea vero cum convulvulo Imperati. *ῥάφανον ἀγρίαν καλοῦσι, τῶν δ' ἱατρῶν τινες κέραν*, erat 9, 15, 5. ubi *σταφυλίον ἀγρίον* — *κέρας dedi*: *nota* p. 799. Primum genus raphanum sativum, alterum, *ἀγρίον*, lepidium latifolium, tertium armoraceam interpretatur Sprengel p. 79. ed. sec. Non recordatus est vir doctissimus, Atticis *ῥάφανον* esse, quam ceteri Graeci *κράμβην*, *brassicam* Romani, vocarunt. Stackhouse in primo Catalogo *ῥα-*

φανίδα raphanum sativum, *ῥάφανον* brassicam oleraceam interpretatur, *ῥάφανον ὀρέων* ignotum sibi fatetur. In altero Catalogo *ῥάφανον ἀγρίον* vel *ὀρεῶν* coniungit et ad annotationem IX, 14. p. 425. lectorem revocat, ubi est: *ῥάφανος ὀρεῖος* planta venenosa folio atro viridi, cuius vires lethales IV. p. 160. Vide not. in Helleborum p. 422. Sed ibi nihil reperi, quod ad hoc genus explicandum pertineat. Tertium genus armoraceam cochleariam interpretatur. De tribus generibus dictum in annotatione ad 7, 4, 4. p. 562-563. Ex Urbinate ibi scribendum est: *Ὅμοιως δὲ καὶ ἐν ἐκείναις εἶναι δοκοῦσι διαφορᾷ καὶ ἑκατέραν*. unde Plinius 19, 5. s. 26. duxit: *Et in prioribus (crispa et laevi) tamen differentia a semine est*. Addit Theophrastus 7, 6, 2. de silvestri: *ἰδίως ἔχει παρὰ τὰ ἄλλα τοὺς καυλοὺς περιφερειστέρους καὶ λεπτοτέρους τῆς ἡμέρου, καὶ τὴν τοῦ φύλλου πρόσθεσιν ἐκείνῃ μὲν ἔχει πλατείαν, αὐτῇ δὲ περιφερειστέραν, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ φύλλον ἀγωνότερον*. *ἐπεὶ τὰ γ' ἄλλα τραχυτέρα καὶ τοῖς καυλοῖς καὶ τοῖς φύλλοις*, ad quem locum Stackhouse haec annotavit p. 312. *Brassicam oleraceam sylvestrem et cultam hic describit auctor*. — Notandum tamen *brassicam campestem* Lin. speciem seorsum. *Brassica oleracea sylvestri statu in olivis maritimis ubique reperitur*. Sprengelius locum priorem ita scriptum posuit: *ἡ τὸ φύλλον ἔχει λεῖον (hist. 7, 4.) ἀγωνιότερον (hist. 7, 7.) μικρόν δὲ (καρπὸν) καὶ περιφερῆ, πολὺν κλάδος δὲ et cetera*. Voluit igitur vocabulum *καρπὸν* inseri et sequens *περιφερῆς* mutari in *περιφερῇ*. At primum ita scriptum oportuit *τὸν δὲ*

- καρπὸν μικρὸν καὶ περιφερῆ, propter antecedens membrum ἢ τὸ μὲν φύλλον ἔχει. Deinde si siliculam cordiformem vel rotundam lepidii voluisset dicere Theophrastus, credo, eum non καρπὸν, sed potius λοβὸν dicturum fuisse.
- *Ρύχis τοῦ φύλλου 3, 7, 5. 3, 17, 4. 3, 18, 17.
- *Ράχος, τὰς ῥάχους (ἀμπέλου) c. pl. 3, 7, 3. nota.
- *Ρῶν, ῥῶν τὴν ἀμπέλου c. pl. 5, 9, 11. ἢ ἂν τύχη ῥῶν τὸ πνεῦμα 5, 12, 11. πασῶν ἄριστα ῥῶν τὰς ἐσχάτας συλλεγομένας ελαίας 6, 8, 2. nota. αἱ ἀρδόμεναι χεῖρον ῥέουσι 6, 8, 5.
- *Ρήγιον 4, 5, 6.
- *Ρήγμα, πρὸς τὰ ῥήγματα ἀγαθῇ 7, 12, 2. nota. 9, 9, 4. 9, 18, 1.
- *Ρήγνυμι, ὡς ἐρῶαγῃ τὸ βάρεθρον καὶ ἀπῆλθε τὸ ὕδωρ 5, 4, 6.
- *Ρήξιφλοια 1, 5, 2. ubi erat ῥιζόφλοια. male editio nostra ῥηξόφλοια, propius vero Urbinas ῥιζόφλοια. Alibi φλοιοῤῥαγῆς dicitur.
- *Ρήτινη, τὰς ῥητίνας συλλέγουσιν ἐκ τῆς ἐλάτης, τεμνύνθου 4, 16, 1. μετὰ τὴν βλάστησιν γίνονται 9, 1, 6. quomodo fiat 9, 2. toto, ἐλατίνη, πιτυνῆ, πευκίνη quomodo differant 9, 2, 2. ἀγεται ἐν ἀσκοῖς ὑγρὰ Ibidem. ῥητίνην τὰ νέα οὐκ ἔχουσι c. pl. 6, 11, 9.
- *Ριγῶν, οἱ ἐρῶγόντες Fr. III, 74. τὸ ῥιγοῦν Ibidem.
- *Ριγῶν, ῥιγῶσαντα νοσεῖ 4, 14, 6. ῥιγοῦν c. pl. 3, 2, 7. ῥιγοῦσι c. pl. 3, 4, 4.
- *Ρίζα, radicem varietas generatim 1, 6, 3. παχίαι, λεπταί, ἀνωμαλεῖς, φυλῶδεις, ἰνώδεις, σαρκώδεις, δεινῶδεις, θυσανώδεις 1, 6, 4. γονατώδεις 1, 6, 7. λεπυριώδεις ἢ φλοιώδεις Ibidem. arborum radices variae 3, 8, 4. et 5. ῥίζα ἰσχυρὸς περὶ Θράκην 9, 15, 3. ἢ θανατηφόρος ἢ περὶ τὰ μέταλλα

- τὰ ἐν Θράκῃ describitur 9, 13, 4. ἀποπάτατον τὸ μὲρξισθαι τὰς ῥίζας c. pl. 5, 3, 4. ἢ τῷ σκολύμῳ ὁμοία ῥίζα ἐκστατικῇ 6, 4, 5. αἱ ῥίζαι ὡς κοιλίαι τοῖς φυτοῖς εἰσὶ πάντως 6, 11, 5. ἢ γλυκίαι, vide γλυκίαι. ἢ ἐκστατικῇ ἢ περὶ Τεγέαν 9, 13, 4. θανατηφόρος ἐν Αἰθιοπία, ἢ τοὺς οἰστούς χροῖουσι 9, 15, 2. eadem ἐν Σκύθαις et aliae θανατηφόροι, quarum eas mortem vel citam vel lentam affert, Ibidem. ἐν Ἰνδοῖς δυναμίστη διαχρῖν τὸ αἷμα, ἄλλη ἢ συνάγουσα τὸ αἷμα 9, 15, 2.
- *Ριζίος, ὁπὸς silphii 6, 3, 2. 9, 1, 7.
- *Ριζιον, τὰ ῥιζία τὰ ἐκ τῶν βλαστῶν τοῦ πιττεύ c. pl. 2, 18, 2. ὃ χροματίζουσι τὰ μύρα, μάλιστα τὸ ἀμαράκινον, τῷ καλουμένῳ χρώματι· τοῦτο δ' ἔστι ριζιον, ὃ ἀγούσιν ἐκ Συρίας Odor. 31. nota. Δερματικὸν ibid. 33. An eadem radicle, quam Plinius cum struthio confusam enarrat 19. c. 3. ubi est: Nascitur sativa ubique, sed sponte praecipua in Asia Syriaque, saxosis et asperis locis. Trans Euphratem tamen laudatissima, caule ferulaceo, tenui et ipso cibis indigenarum expetito, et tingenti, quidquid sit, cum quo decoquatur. ubi Codicum scripturam unguentis praefert sed non explicat Ameilhon in loco sub Struthio citato p. 597. ἀσθενὲς πρὸς τοὺς χιμῶνας τάχιστα ἐμπήγνυσθαι δοκεῖ 5, 12, 8.
- *Ριζοκέφαλα c. pl. 1, 10, 5. quae radicem in caput excrescentem habent Gazae: sed haec sunt κεφαλῶδῆζα. Contra dicuntur, ut ῥιζοφυλλὰ, quae caput a radice prodiens statim habent, ut carlina acaulis et similes.
- *Ριζοτομῶν μέτρα 6, 3, 2. — ἢα quando fiat 9, 8, 2.
- *Ριζοτομούμενα, πάντα τὰ, 4, 5, 1.

συκῇ — μηδαῖσα c. pl. 1, 17, 10, 3, 8, 1. seqq.

Ῥιζοφοιτητοὺς φλίβας φοίνικος Chaeremou 8, 9, 5.

Ῥιζοφυῖν c. pl. 1, 2, 1.

Ῥιζοφυῆς 7, 10, 1. Ῥιζοφυῆ τὴ κεφαλὴ ῥίζα c. pl. 1, 8, 1.

Ῥιζοφυλλος 6, 4, 9.

Ῥιζώ, ἀριστον ῥιζώσασθαι ἢ συκῇ 2, 5, 6. βλαστύνει καὶ ῥιζοῦται 8, 5, 4. ῥιζοῦσθαι c. pl. 1, 2, 1. ῥιζῶσι c. pl. 2, 4, 1. ubi erat ῥιζοῦσι: nota.

Ῥιζώμα c. pl. 3, 3, 4.

Ῥιζώσις c. pl. 3, 3, 1. 3, 6, 2. et alibi.

Ῥίπισις Fr. III, 36.

Ῥόα, ἢ, eius πυρήνης dicuntur etiam κόκκοι 2, 2, 5. natura non videtur esse μονοτείλης 1, 3, 3. φλινδρος c. pl. 6, 13, 7. αὐν ἔχη πολυνδρίαν, μεταβάλλει ἐξ ὁξέος εἰς γλυκύν Ibidem. ῥόα ἀπύρητος, ὁξέα, γλυκῆ/σκληρὰ, ἀγννής 2, 2, 5. in Aegypto sata et translata fructus fert dulces aut vinosos 2, 2, 1. in Cilicia apyrenos fert onnes Ibidem. cultura quomodo fructum mutet 2, 2, 11. κόκκοι quales? 4, 10, 3. οἰνώδεις, ἀπύρητοι, γλυκῆαι, καλλίκοκκοι ubi? c. pl. 1, 9, 2. τὰς ῥόας πυκνὰς φυτεύουσι καὶ τοὺς μυρρίνους, ἵνα συσκαπύζωσιν ἄλλα c. pl. 2, 7, 4. ne fructum perdat, ἀνάπυλιν φυτεύειν τὰς ῥάρδους κελεύουσι 2, 9, 4. nota. ἢ εἰς τὸ βέλτιον μεταβολὴ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν Κιλικίᾳ c. pl. 2, 13, 4. ῥόαι ἀπύρητοι in Cilicia circa Pinarum fluvium 2, 2, 7. c. pl. 6, 18, 6. et 7. καλλίκοκκοι additur c. pl. 1, 9, 2. In annotatione p. 103. suspecta habui verba ex Apollonio inserta, τοῦ βίου: nunc video in Epistola Critica Bastii p. 78. in codice esse δι' ὅλου δὲ ὕου: unde suspicio mea confirmatur. Omnino nollem admissum inutile supplementum, cum alter locus ve-

rum suppleverit. Ustus stercoreis suilli edulcorat fructum c. pl. 2, 14, 2. et 3, 9, 3. ῥόα καὶ ἄμπτελος ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ ἐκ τοῦ στελέχους ἤνεγκας καρπὸν c. pl. 5, 1, 2. αὐτὸς δὲ καρπὸς ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ τοῦ στελέχους 5, 2, 2. τὸ μῆλον, τὸ σίδιον 5, 6, 1. αἱ γλυκῆαι μᾶλλον σκληροῦνται 5, 9, 5. φιλόσκηπα (ita Urbinas pro φυλλόσκηπα) — ἢ ῥόα καὶ ὁ μυρρίνος, (καὶ) ὁ μὲν πυκνὸς ὡν καὶ ξηρὸς, ἢ δὲ μαρὴ καὶ οὐ ξηρὰ. ubi negationem μὴ, praesunte Gazae versione, ante ξηρὰ Heinsius inseruit, rectius cum Urbinate libro Mediceus οὐ. Erravi enim, cum in comparatione Urbinatis negationem additam damnari existimarem, comparato loco c. pl. 3, 7, 1. ubi est: φιλόσκηπα, ὡς οἱ καρποὶ ξηρότατοι καὶ πυρήνώδεις, ὥστε ῥόας καὶ μυρρίνον, καὶ ὅσα φύσει μαρὴ τε καὶ ξηρὰ καὶ μὴ μακροῦρά, καθάπερ ἢ δάφνη. Contrarium enim docet locus manifestior de arboribus frigore adustus c. pl. 5, 13, 4. ἢ γὰρ δάφνη καίπερ οἶσα μαρὴ καὶ διαμένει διὰ τὸ θερμόν· ἢ δὲ ῥόα καὶ ἡ συκὴ μαρὴ τε καὶ ὑγρὰ καὶ οὐχ ὁμοίως θερμαί. — ἢ ῥόα σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται c. pl. 5, 16, 3. κολουμένη σκληροτέρα γίνεται 5, 17, 5. In libris editis variatur scriptura ῥοαὶ et ῥόα. Urbinas plurimis in locis ῥόα habet, quam scripturam ubique dedi. Est punica granatum Lin.

Ῥοα, vel ῥοή, fluxus, fluxio, ὑπὸ τὸ ἄστρον ῥοαὶ γίνονται c. pl. 1, 13, 5.

Ῥοαί, ἢ ἄμπτελος γίνεται 4, 14, 6. c. pl. 5, 10, 13.

Ῥοδί, ἢ, 3, 18, 4. ubi erat ῥόης et ῥοαί.

Ῥοδίω, τὰς συνθέσεις ῥοδίζουσι Fr. IV, 47.

Ῥοδινὸν μέγρον Fr. IV, 20. e floribus sit 25. 27. vires medi-

- οὐκ 35. ἀναφορῶν καὶ τοῖς ἀνδράσι μάλιστα ἀσπόμενοι 42. ἀφανίζει τὰς τῶν ἄλλων μύθων ὁμοίαν 45. Vide eulam *Ῥόδαν*.
- Ῥόδον*, καὶ ἀγροῦς ῥόδοις 6, 2, 1. *ro-* *sarum varietas* 6, 6, 4. *unguentum rosaceum Cyrenaicum* ἡδιστον 6, 6, 5. ὀλιγομυροφον — *περὶ Κερύνην εὐοσμέταρον* 6, 18, 5. καὶ ἡμερον εὐοσμέταρον 6, 20, 1. καὶ ἀνθ' ἧλως ὑγρότερα, ξηρανθέντα δὲ τὴν δύναμιν ἔχει. Fr. IV, 39. ῥόδα ἀποξηραίνοντα διατρεφὶ τὴν εὐοσμίαν, μέχρι οὗ ἂν ἐκλείσῃ. c. pl. 6, 14, 11.
- Ῥόδος*, insula, ibi persea fructum spero fert et dulcem c. pl. 2, 3, 7. *περὶ Ῥόδον καὶ Κρίδον λιπὺν ἰσχυρὸς μάλιστα* Fr. V, 51.
- Ῥόδον* ἀμύλλος 1, 9, 4. ῥοδωνία 2, 2, 1. φέται ἐκ τοῦ σπέρματος 6, 6, 6. alii modis propagandae *Ibidem*. ὁ βίος 6, 8, 5. γένεσις τῶν καυτῶν κατακέναν c. pl. 1, 4, 4. Photius *ῥοδωνία* habet enim *Pellice* 1, 229. ὁ τῶν ῥόδων λαμψών. Sic et *Anecd. Bekkeri* p. 299. quae cum *Etymol.* M. (ubi *ῥοδωνία* est) *ῥοδίον* interpretantur: alii *ῥοδοδάφνην* et genus vitis uvinam roseam ferentis interpretabantur.
- Ῥοιὰ*, τῆς. *ῥοιὰς* ὁ καρπὸς κατὰρχος λαμψός. Fr. 20, 34 et 35. τὰ ὑπὸς ὁμόχρουν τῷ καρπῷ, κατὰρχοι φοινικοῦν 35. οἱ κατὰρχοι ἔξ ἀρχῆς γίνονται φοινικοῖ, καὶ τὰ φύλλα — ὑστέρων δὲ πάλιν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ ποῦδος, κερύμα — τὸ τελευταῖον πάλιν γίνεται τὸ κερύμα, φοινικοῦν. Fr. 20, 53.
- Ῥοιὰς* μήλων ἀγροῦς describitur 9, 12, 4. editur *Ibidem*.
- Ῥοπή* καὶ ὀδμή τῶν ἑύλων, *synonyma*, 1, 3, 5. ῥοπήν ἐποίησε τὸ ἀντικείμενον μέρος c. pl. 5, 4, 7. ἐνταῦθα μέγιστην ῥοπήν ἔχει Fr. V, 5.
- Ῥοπῶν* vitibus legitur 3, 7, 4. *Theophr.* oper. T. V.
- Ῥοῦς*, pro ῥόδος, πρὸς τοὺς ῥοῦς 9, 12, 1.
- Ῥοῦς*, ῥοῦ 3, 18, 1. τῆς ῥοῦς τὸ μὲν ἄρρεν, τὸ δὲ θῆλυ 3, 18, 5. τὸ φαρμακώδες καλεῖται ῥοῦς *Ibidem*. Plinius 13. c. 6. *rhoon Syriae masculam fructum ferre, sterilem feminam refert ex h. l. De sexu sterili dubitari potest in loco Theophrasti, utri generi tribuendum sit. In rhoo cotinso L. sexum interdum alterum deficere monui p. 258. et confer quae p. 248. de cotino appoqui. Hodieque foliis coria στυπνῶν accipiunt in Graecia, ubi fructus ῥοῦδι audit, teste Sibthorio apud Walpole p. 148. Est rhus coriaria. De genere et flexione vide Lobeckium ad Phrynichum p. 484.*
- Ῥοφήμα*, ῥοφήματα, θερμοτέρη τοῦ ὑδατος Fr. III, 49.
- Ῥοῦδης*, τοὺς ῥοῦδεις καὶ ἐπὶ ἄμβρους καὶ ἐκλείους τόπους c. pl. 3, 3, 4. ὁ καρπὸς τῆς ἀμύλλης c. pl. 5, 9, 11.
- Ῥοῦς*, ἐκ τοῦ ῥοῦκος τοῦ ἐν *Σικελίᾳ* Fr. II, 22.
- Ῥύπτωμα*, τρυῖς, ἢ ἀντρίμεθα 9, 9, 3.
- Ῥύσις*, ἐν φορῇ τι καὶ ῥύγει Fr. III, 54. V, 2. χεῖρὸς εἰς τὴν ῥύσιν ἐλαίαι 4, 14, 10. *nota*. τῶν ἐλαίων καλλίων c. pl. 1, 19, 5. *nota*.
- Ῥύτος* inter *φυλλικανδα* 6, 4, 4. *nota*. Plinius ibi *eryngium* scriptum legit. Multi, quibus cum Sprengel et Stackhouse sentiunt, *echinopem* ritro *L.* interpretantur auctoritatem *Anguillarae* secuti. Nihil statuere tutius cum *C. Bauhino* existimo.
- Ῥώμη*, *Romani* in *Cyrio* insula urbem condere volunt 5, 8, 1.
- Ῥώσις*, κατὰ τὸν ῥῶσιν τινα γινέσθαι τοῖς σώμασι Fr. V, 23. sed ibi libri scripti et editi omnes ῥῶσιν habent, quod a *ῥῶσιν* derivari potest.

- συκὴ — *μηθίστα* c. pl. I, 17, IO. 3, 8, I. seqq.
- Ῥιζοφοιτητούς φλέβας φοίνικος* Chaeremou 8, 9, 5.
- Ῥιζοφυῖν* c. pl. I, 2, I.
- Ῥιζοφυῆς* 7, IO, I. *ρίζοφυῆ* τὴ κεφαλὴ ῥίζα c. pl. I, 8, I.
- Ῥιζοφυλλός* 6, 4, 9.
- Ῥιζώ, ἄριστον ῥιζώσασθαι ἢ συκῇ* 2, 5, 6. *βλαστάνει καὶ ῥιζοῦται* 8, 5, 4. *ρίζουσαι* c. pl. I, 2, I. *ρίζωσι* c. pl. 2, 4, I. ubi erat *ρίζουσαι*: nota.
- Ῥίζωμα* c. pl. 3, 3, 4.
- Ῥίζωσις* c. pl. 3, 3, I. 3, 6, 2. et alibi.
- Ῥίπισις* Fr. III, 36.
- Ῥόα, ἢ, eius πυρήνης* dicuntur etiam *κόκκοι* 2, 2, 5. natura non videtur esse *μονοστελέχης* I, 3, 3. *φιλνός* c. pl. 6, 13, 7. *κὺν ἔχη παλυνδρίαν, μεταβάλλει εἰς ὄξος εἰς γλυκὺ* Ibidem. *ῥόα ἀπύρηνος, ὄξεια, γλυκία/σκληρά, ἀγρηνῆς* 2, 2, 5. in Aegypto sata et translata fructus fert dulces aut vinosos 2, 2, I. in Cilicia apyrenos fert omnes Ibidem. cultura quomodo fructum mutet 2, 2, II. *κόκκοι* quales? 4, IO, 3. *οἰνώδεις, ἀπύρηνοι, γλυκίαι, καλλίκοκκοι* ubi? c. pl. I, 9, 2. τὰς ῥόας πυκνὰς φυτεύουσι καὶ τοὺς μυρσίνους, ἵνα σνακίπῳζωσιν ἄλλα c. pl. 2, 7, 4. ne fructum perdat, ἀνάπλεον φυτεύειν τὰς ῥάρβους κελεύουσι 2, 9, 4. nota. ἢ εἰς τὸ βέλτιον μεταβολῇ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν Κιλικίᾳ c. pl. 2, 13, 4. *ῥόαι ἀπύρηνοι* in Cilicia circa Pinarum fluvium 2, 2, 7. c. pl. 6, 18, 6. et 7. καὶ καλλίκοκκοι additur c. pl. I, 9, 2. In annotatione p. IO3. suspecta habui verba ex Apollonio inserta, τοῦ ῥίου: nunc video in Epistola Critica Bastii p. 78. in codice esse δι' ὅλου δὲ ὕον: unde suspicio mea confirmatur. Omnino notum admissum inutile supplementum, cum alter locus ve-

rum suppleverit. *Ubsa* stercoreis suilli edulcorat fructum c. pl. 2, 14, 2. et 3, 9, 3. *ῥόα καὶ ἄμπελος ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ ἐκ τοῦ στελέχους ἤνεγκι καρπὸν* c. pl. 5, I, 2. αὐτὸς δὲ καρπὸς ἐκ τῶν ἀκρεμόνων ἢ τοῦ στελέχους 5, 2, 2. τὸ μῆλον, τὸ σίδιον 5, 6, I. αἱ γλυκίαι μᾶλλον σκληροῦνται 5, 9, 5. *φιλόσκαπα* (ita Urbinas pro *φυλλόσκαπα*) — ἢ *ῥόα καὶ ὁ μύρσινος, (καὶ) ὁ μὲν πυκνὸς ὢν καὶ ξηρὸς, ἢ δὲ μαρὴ καὶ οὐ ξηρὰ*. ubi negationem μὴ, praesente Gazae versione, ante *ῥὰ* Heinsius inseruit, rectius cum Urbinato libro Medicus ου. Erravi enim, cum in comparatione Urbinatis negationem additam daminari existimarem, comparato loco c. pl. 3, 7, I. ubi est: *φιλόσκαπα, ὡς οἱ καρποὶ ξηρότατοι καὶ πυρήνώδεις, ὥσπερ ῥόας καὶ μυρσίνου, καὶ οὕτως φύσει μαρὴ τε καὶ ξηρὰ καὶ μὴ μακρόχρονα, καθάπερ ἢ δάφνη*. Contrarium enim docet locus manifestior de arboribus frigore adustus c. pl. 5, 13, 4. ἢ γὰρ δάφνη καὶ περ οἷσα μαρὴ καὶ διαμένει διὰ τὸ θερμόν. ἢ δὲ ῥόα καὶ ἢ συκὴ μαρὴ τε καὶ ὑγρὰ καὶ οὐχ ὁμοίως θερμαί. — ἢ ῥόα σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται c. pl. 5, 16, 3. *κολοουμένη σκληροτέρα γίνεται* 5, 17, 5. In libris editis variatur scriptura *ῥοῖα* et *ῥόα*. Urbinas plurimis in locis *ῥόα* habet, quam scripturam ubique dedi. Est *punica granatum* Lin.

Ῥοα, vel ῥοή, fluxus, fluxio, ὑπὸ τὸ ἄστρον ῥοαὶ γίνονται c. pl. I, 13, 5.

Ῥοῖς, ἢ ἄμπελος γίνεται 4, 14, 6. c. pl. 5, IO, 13.

Ῥοδί, ἢ, 3, 18, 4. ubi erat ῥόης et ῥόαις.

Ῥοδίω, τὰς συνθέσεις ῥοδίζουσι Fr. IV, 47.

Ῥοδινον μύρον Fr. IV, 20. e floribus sit 25. 27. vires medi-

- ορα 35. ἀναφορῶν καὶ τὰς ἀνδράσι μάλιστα ἀρεστόν 42. ἀφανίζει τὰς τῶν ἄλλων μύθων ὁμοίαν 45. Vide eulami *Ῥόδα*.
- Ῥόδον*, καὶ ἀγρίαις ῥόδοις 6, 2, 1. *ro-* *sarum varietas* 6, 6, 4. *unguentum rosaceum Cyrenaicum* ἡδιστον 6, 6, 5. *ὀλιγόμορον* — *περὶ Κερήνην εὐοσμίατον* 6, 18, 5. *ἡμερον εὐοσμίατον* 6, 20, 1. *τὰ ἀνθ' ἧλων ὑγρότερα, ξηρανθέντα δὲ τὴν δύσμηλον αἶμα* Fr. IV, 39. *ῥόδα ἀποξηραίνοντα διαφέρει ἀπ' εὐοσμίων, μίχρη οὐ ἀν' ἐυλαστῆ* c. pl. 6, 14, 11.
- Ῥόδος*, insula, ibi persea fructum spero fert et dulcem c. pl. 2, 3, 7. *περὶ Ῥόδον καὶ Κάλδον λίπ' ἀνεκὸς ισχυρὸς μάλιστα* Fr. V, 51.
- Ῥόδωνι* *ἐπιφύλλος* 1, 2, 4. *ῥόδωνια* 2, 2, 1. *φύεται ἐκ τοῦ σπέρματος* 6, 6, 6. alii modis propagandae *Ibidem*. ὁ βίος 6, 8, 5. *γένεσις τῶν καυκίων κατακέντριον* c. pl. 1, 4, 4. Photius *ῥόδωνια* habet omni *Pellice* 1, 229. ὁ τῶν ῥόδων λεμῶν. Sic et *Anecd. Bekkeri* p. 299. quae cum *Etymol.* M. (ubi *ῥόδωνια* est) *ῥόδιον* interpretantur: alii *ῥοδοδάκτυλον* et genus vitis unam roseam sententia interpretabantur.
- Ῥοιὰ*, τῆς *ῥοιᾶς* ἡ *πρωτὸς κατ' ἀρχὴν λευκός* Fr. 20, 34 et 35. *τὰ κίττος ὁμοχόρον τῷ παρὰ τὸν ποταμὸν φωνικόν* 36. οἱ *ῥοιᾶς* ἡ *ἀρχὴ γίνονται φωνικὸι, καὶ τὰ φύλλα* — *ὕστερον δὲ πάλιν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ ποικίλος χρομα* — *τὸ τελευταῖον πάλιν γίνεται τὸ χρομα φωνικόν* Fr. 20, 33.
- Ῥοιὰς* *μήλων ἀγρία* describitur 9, 12, 4. editur *Ibidem*.
- Ῥοιή* καὶ *ὀδμή* τῶν *ἑύλων*, synonyma, 1, 3, 5. *ῥοιή* ἐπὶ ὅλῃ τοῦ ἀντικείμενον μέρος c. pl. 5, 4, 7. *ἐνταῦθα μέγιστην ῥοιήν* ἐστὶ Fr. V, 5.
- Ῥοίων* vitifera legitur 3, 7, 4. *Theophr.* oper. T. V.
- Ῥοῦς*, pro *ῥόδος*, πρὸς τοὺς *ῥοῦς* 9, 12, 1.
- Ῥοῦς*, *ῥοῦ* 3, 18, 1. *τῆς ῥοῦ* *τὸ μὲν ἄρσεν, τὸ δὲ θήλυ* 3, 18, 5. *τὸ φαρμακώδες καλεῖται ῥοῦς* *Ibidem*. Plinius 13. c. 6. *rhoon Syriae masculam fructum ferre, sterilem feminam refert ex h. l. De saxu sterili dubitari potest in loco Theophrasti, utri generi tribuendum sit. In rhoo cotino L. sexum interdum alterum deficere monui p. 258. et confer quae p. 248. de cotino appoqui. Hodieque foliis coria στήνῃ accipiunt in Graecia, ubi fructus ῥοῦδι audit, teste Sibthorio apud Walpole p. 148. Rethus coriaria. De genere et flexione vide Lobeckium ad Phrynichum p. 484.*
- Ῥόσημα*, *ῥοσημα*, *θεσμότερον τοῦ ὕδατος* Fr. III, 49.
- Ῥοσῶδης*, τοὺς *ῥοσῶδεις* καὶ *ἐπ' αὐτοὺς* καὶ *ἐλεῖους τόπους* c. pl. 3, 3, 4. ὁ *καρπὸς τῆς ἀμπέλου* c. pl. 5, 9, 11.
- Ῥοῦς*, ἐκ τοῦ *ῥόανος* τοῦ ἐν *Ῥοιᾷ* Fr. II, 22.
- Ῥοῦτομα*, *τροῦς*, ἡ *ῥοῦτομαδα* 9, 9, 3.
- Ῥοῖς*, ἐν *φορᾷ* *τις* καὶ *ῥοῖς* Fr. III, 54. V, 2. *χειρὸς* *εἰς τὴν ῥοῖν* *ἐλαίαι* 4, 14, 10. *nota*. τῶν *ἐλαίων καλλίων* c. pl. 1, 19, 5. *nota*.
- Ῥύτος* inter *φύλλων* *ῥοῦδα* 6, 4, 4. *nota*. Plinius ibi *eryngium* scriptum legit. Multi, quibus cum Sprengel et Stackhouse sentiunt, *echinopem* ritro *L.* interpretantur auctoritatem *Anguillarae* secuti. Nihil statere intus cum C. Bäumho existimo.
- Ῥωμή*, *Romani* in *Cyris* insula urbem condere volunt 5, 8, 10.
- Ῥωσις*, καὶ *ῥωσις* *ῥωσις* *τινα γίνεσθαι τοῖς ὁμασι* Fr. V, 23. sed ibi libri scripti et editi omnes *ῥωσις* habent, quod a *ῥωσις* derivari potest.

Σ.

Σαβὰ ἐν τῇ Ἀράβῳ χερσονήσῳ
9, 4, 2.

Σαβαῖοι 9, 4, 3. δις.

Σακκίζεσθαι, σακκισμένῳ ὄνῳ
c. pl. 6, 7, 4.

Σαλαμίνδρα ignem extinguit,
de eo Fr. III, 60. 61. nota.
Fr. VI, 1, 15.

Σαλαμὶς citius maturat sata 8,
12, 11.

Σαλένω, ὁ πούς σαλεύεται Fr. VII,
11. σαλεύει VII, 12.

Σάμος, γῆ Σαμία, ea pictores
non utuntur, cur? Fr. II, 62.
eius metallis 63. διαφοραὶ,
inter quas ὁ ἀσκήρ, et ustis
Ibidem.

Σανδράκη κωνίας ἵασι Fr. II, 40.
παπυρωμένη καὶ ὄλον κατακα-
πυμένη 50.

Σανιδώματα τῶν μακρῶν πλοίων
5, 7, 5.

Σαπρός, ἑλκῆσαι σαπρὰ 4, 14,
10.

Σαπρότης ὄνῳ Fr. 4, 2. nota.

Σαπρουργός, ἡ, σπανία καὶ σμε-
ρὰ Fr. II, 8. ἀπὲρ χρυσόπα-
στος 23. nota. μέλαινα οὐκ ἔχον
πρόσω τοῦ κνήνου τοῦ ἀγρότος
37.

Σάρδιον, τὸ, σμικρὸν καὶ σπάνιον
Fr. II, 8, 23. δαιτυοποιμένων
τῶν πτόρων ἐδρίσκειται, τὸ
διαφανές καὶ ἐρυθρότερον κα-
λεῖται θῆλυ, τὸ δὲ μέλαιντερον
ἄρρεν 30.

Σάρδεις, τὸ ὑπὲρ Σάρδεων πα-
φικός τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον
ἐν ἱερῶ τιν. 9, 4, 9.

Σάρι Aegyptium describitur 4,
8, 2. et 5. nota p. 336.

Σάρια, τὰ, 4, 8, 5.

Σαρισσὼν ἡ μεγάλη δάκτυλος πη-
χέων 3, 12, 2.

Σαρκίνος ὄκος Empedocli Fr. I,
9.

Σαρκορία, τὰ, Fr. 4, 63. σαρ-
κορέων ἢ κεφαλορέων 7, 12,
1.

Σαρκοφύλλος 1, 10, 4, 4, 6, 7.

Σαρκάδης, φύλλον σαρκώδες ἐν
στρογγυλότητι, ἐν πλατύτητι 1,

10, 4. πύκη σαρκαδίστης
καὶ δλιγδίνος 5, 1, 5. ἑλκῆ-
σασκεῖται, inter quas τὸ τῆς φι-
λύρας 5, 3, 1. τὰ μανὰ καὶ
σαρκώδη τῆς ἐλάτης ἑλκῆσαι τὸν
ὄντα ἔνιμον ὄντα 5, 13, 5.
τὰ μακρότερον ἑλκῆσαι σαρκω-
δέστερον 5, 5, 1.

Σάρξ plantarum quid? 1, 2, 6.
ἔστι sub cortice sita. ἐάν τις
τῆς σάρκα σφόδρα πίση 4, 15,
8.

Σάτυρος testis advocatur in re
herbaria 3, 12, 4.

Σάτρα, ἡ σ., ἢν σαλαμίνδραν κα-
λεῖται Fr. VI, 1, 15.

Σάτρον κρήνη in Creta 3, 3, 1.

Σάτης, σαφιστέραν εἶναι τὴν μέ-
σασιν 1, 3, 1. σαφιστέραν
τὴν ἀσφῆσιν ἔχουσιν c. pl. 6,
5, 3. Confer etiam ἐπαφῆς.

Σβένναι, σβέννισθαι Fr. III,
72.

Σέληνη, ἀπολείπει τὸ φῶς τῆς σε-
λήνης ἀπὸ τετράδης φθίνοντος
μέχρι τετράδης ἰσταμένου Fr.
VI, 1, 5. σῆπαι τῇ θερμότητι
τῆς νυκτός c. pl. 3, 22, 2.
μυρωδῆς, ἀρφικυρτός Fr. VI,
4, 7. τὸ σελήνιον ἐάν ὀρθῶν
ἡ μέχρι τετράδης, καὶ εἰ εὐ-
κυκλὸν Fr. VI, 3, 1. idem
quod μεῖς dicitur.

Σέλιον, τὸ, ἐπιτηδευτικόν 1, 2,
2. quomodo crispum reddatur
3, 4, 3. c. pl. 5, 6, 7. Hoc
genus distinguit a priore doctus
Bistammus Miller, hortulanor-
um sui aevi princeps. plan-
tatio 7, 3, 5. satio 7, 3, 4.

εἶδη σελίων 7, 4, 6. ἄγχιον
ἐλκῆσαι. σελίον εἶδος ἀμυλῆ
folium libanotis 9, 11, 10.

Σαρκαδίσκος πάντων, τεσσε-
ρακοσταίων, ἐκαστοῦ πεντηκο-
σταίου διαπλαστικὸν c. pl. 4,
3, 7. πῶς παχύνεται τὰς ῥίζας
c. pl. 5, 6, 3. σελίου ἡ ῥίζα
γλυκὴ c. pl. 6, 11, 10. αἱ
ρίζαι τοῦ σελίου καὶ ἱπποσι-
λίου σαρκώδεις καὶ εὐστομοί,
τὰ δὲ φύλλα ἐρηότερα καὶ ὡ-
περ δριμύτερα. In loco 7, 4,
6: genera summarum attigit ac-

ἀπορροήσιν ἑκατέρωθεν πο-
σει, genera ipsa non nomi-
navit, non magia quam Pli-
nius, qui locum vertit. Cf.
annot. p. 566. Sed cap. 6, 3.
et 4. inter olera agrestia ἔμπο-
σέλιον, ἑλισσέλιον et ὄρεο-
σέλιον nominata distinguit. De
ὄρεοσέλιον, ἑλισσέλιον et ἔμπο-
σέλιον vide infra sub his vo-
cibus. Cultum interpretatur
Sprengel apium petroselinum,
Starkhouse selium Lin.

Σελανόσιος πυρός c. pl. 3, 21, 2.
Σέλιον in Arcadia 9, 15, 5. Tor-
dylum officinale interpretan-
tur, ut σέλιον Κρητικόν Diosco-
ridis 3, 63. At Peloponnesia-
cum 3, 62. ligusticum faciunt,
toto coslo diversam plantam,
quam tamen e patria credide-
ris eandem cum Arcadica Theo-
phrastii accipiendam.

Σημείον, εἰ — οὐδὲν σημεῖον 1,
1, 3. ἀφ' ἑνὸς σημείου οἱ μύχοι
3, 18, 12. σημεῖον δὲ εἶναι 8,
8, 7.

Σημειοῦμαι, προσεπιλέγει — καὶ
τὰ τοιαῦτα σημειοῦμαι c. pl.
1, 21, 7.

Σημειώδης, ὅσα σημεῖωδῃ ἐν τῷ
μύλλῳ Fr. V, 35.

Σημίδα arbor 3, 14, 4. nota
p. 235. Betulam e Plinio
vertit Gana, cuius amotositate
betulam albam omnes inter-
pretantur. Sed in loco unico,
ubi folium eius dicebatur ὀμβ-
ριον τῇ καλουμένη καρῶ, Urbi-
nas Codex persicū additum
habet: ita apparet, arborem
cum iuglande nullo modo com-
parari posse. Olim pro καρῶ
quosdam ὄβρα scribendum
coniecisse apud C. Bauhinum
legitur.

Σηπεδών, προελεπτυσμένα ὑπὸ
σηπεδόνος c. pl. 6, 1, 5.

Σῆς, σῆτας τοὺς ἐν τοῖς ἱματίοις
1, 10, 4. 9, 11, 11. ubi Ur-
binas σῆς habet. recte!

Σησαμοειδῇ grana fructus sam-
buci 3, 13, 6.

Σήσαμον ἰδιωτέρας ἐναγγμο-

ἀπορροήσιν 11, 2. ἡ δὲ τῆς
καρῶς 12, 13. folium 3,
1. nota. καὶ οἱ μύλλοι καρῶ-
ν 3, 3, 12. ὅσας φύλλο-
δας 8, 3, 3. ἔστι καὶ λανθόν
σῆσαμον 8, 5, 1. inter ἑλλοβα,
ἰδίως διατετραγμένον 8, 5, 2.
satum fit διυποβλαστῆς, si pluvia
insequatur, 8, 6, 1. viride mul-
tum comedit animal 8, 73 3.
χαλεπώτερον τῇ γῇ, πολυκαλα-
μώτερον καὶ παχυκαλαμώτερον
καὶ πολυφύλλωτερον πύχρον 8,
9, 3. ποτὰ in Curis Deod ἐν
σῆσαμον πεφρυγμένον 9, 11, 9.
λυστόρον καὶ μορδρόρον καὶ
βαθύρρον c. pl. 4, 15, 1.
σῆσαμον πεφρυγμένον Lacomea
πεφριπερίδα vocabant: Hesy-
chio πλερίς πεφρυγμένη σῆ-
σαις αὐτῇ. Idem πλερίδιον
habet, καὶ πλερίδες videtur scri-
bendum pro πλερίδες i. e. σῆ-
σαις — c. pl. 6, 12, 12.
χλωροῦ ἔντος οὐδὲν ἄπεισθαι
δοκεῖ ἴσων διὰ τὴν παρότητα
καὶ δυσχυμῶν, ἡγερωθέντος δὲ
μύλλον, εἰ δὲ καρπὸς ἡδύς. τῆς
σησαμου est 3, 18, 13. ubi
Urbinas liber recte τοῦ σ. ha-
bet. Sesamum orientale inter-
pretantur omnes album, contra
rufum Indicum, Itali hoc sa
colore Giuggiolena vocant.
Cf. Tornetti Lesioni di Agri-
cultura T. II. p. 83. seqq.

Σησαμώδης, σησαμώδες σπέρμα
6, 5, 3.

Σητάνια κρόμυα 7, 4, 2. σητά-
νιτος μασίλη 3, 12, 5.

Σῆψ, πρὸς τοὺς σῆψας 9, 11, 1.
nota.

Σῆψις γένεσις c. pl. 5, 4, 5. e
putredine quomodo generatur
animalia c. pl. 3, 22, 3. et 4.

Σῖδη latus Orchomenii 4, 10,
1. describitur 4, 10, 3. nota
p. 355. in aqua tantum nascitur
4, 10, 6. partes edules 4, 10,
7.

Σιδηρεῖον 5, 9, 2.

Σιδηρεῖα, καὶ τὰ, ἔχει μύλλον Fr.
11, 52.

Σιδηρεῖον οὐχ ἄπειται τῶν λίθων
11 2

Fr. II, 3. οὐδένος καὶ γὰρ
φασθαι 41. ἀμφέλλεται 5, 3.
2. μοχθηρὰ 3, 5+1.

Σιδῆρος, σιδήρου κατεργασία —
πλάτω ἐξελάνυν τοῖς νοτίοις
Fr. V, 58.

Σιδιουρούς 4, 8, 3.

Σιδιον τῆς ῥάας c. pl. 5, 6, 1.

Σικελία, Sicilia unde polύσιτος?

8, 6, 6. quem locum respec-
tasse videtur Plutarchus Quaest.

nat. 4. quem exscripsit Psel-
lus c. 137. edito in Fabricii B.

Gr. T. V. p. 168. ἔθεν ἡ πλι-
στον ὑομένη τοῦ ἑαρος χάρα,

καθάπερ ἡ ἐν Σικελίᾳ, πολλοὺς
καὶ ἀγροὺς καροὺς ἀναδί-
δωσι. τοῦ ἐν Σικελίᾳ ῥύανος

Fr. II, 22.

Σικυῖα, ἡ, σπάρματα. διεστῶτα
καὶ σχεδὸν οἷον κολοκύτης καὶ

σικύας 1, 11, 4. ubi Gaza cu-
cumeris vertit. σικυῖα δημοσυχή-
μων τῷ ἀγγέλῳ, ἐν τῷ ἐν τῷ ἡ

7, 3, 5. Plinius 19, 5. sect.

24. Cucurbita quoque omni
modo fastigatur, vagitis ma-
xime vitilibus, coniecta in

ear, postquam defloruit, cre-
diturque qua cogitur forma, ple-
rumque et draconis incerti fi-
gura, Libertate vero pensili

coniceasu, iam visa est novem
pedum longitudinis. Quae po-

stema verba de cucurbita la-
genaria intelligenda esse vi-

dentur. ἡ σικυῖα κολοκύμη δὲν-
δρου ὕψος λαμβάνει καὶ σχιζο-
μένη τοῖς κλαοῖν ὅπως ἐπὶ ἡ

ρον c. pl. 1, 10, 4. nota p.

145: 41. inter brevis vitae plan-
tas καὶ ὅσα δι' ἀσθενείαν εὐ-

φθάρτα μὴ πάντως ὄντα πολὺ
καρπία, ἀλλ' ὥστε καὶ ἀναρπία,

καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιστείοις ἡ
αἰκία, περὶ ἧς καὶ πρότερον

ἐλέχθη τὰντα γὰρ οὐδ' εἰς
ἡμεῖς. οὐν ἀφικνεῖσθαι δύναται

τῆς φύσεως. Eadem περὶ αἰκί-
αυλος c. pl. 2, 18, 2. Mo-

moniticae generis aliquod Indiae
οὐκ ἰσχυρῶς ἀλλ' ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22. οὐδένος καὶ γὰρ
φασθαι 41. ἀμφέλλεται 5, 3.

2. μοχθηρὰ 3, 5+1.

Σιδῆρος, σιδήρου κατεργασία —
πλάτω ἐξελάνυν τοῖς νοτίοις

Fr. V, 58.

Σιδιουρούς 4, 8, 3.

Σιδιον τῆς ῥάας c. pl. 5, 6, 1.

Σικελία, Sicilia unde polύσιτος?

8, 6, 6. quem locum respec-
tasse videtur Plutarchus Quaest.

nat. 4. quem exscripsit Psel-
lus c. 137. edito in Fabricii B.

Gr. T. V. p. 168. ἔθεν ἡ πλι-
στον ὑομένη τοῦ ἑαρος χάρα,

καθάπερ ἡ ἐν Σικελίᾳ, πολλοὺς
καὶ ἀγροὺς καροὺς ἀναδί-
δωσι. τοῦ ἐν Σικελίᾳ ῥύανος

Fr. II, 22.

Σικυῖα, ἡ, σπάρματα. διεστῶτα
καὶ σχεδὸν οἷον κολοκύτης καὶ

σικύας 1, 11, 4. ubi Gaza cu-
cumeris vertit. σικυῖα δημοσυχή-
μων τῷ ἀγγέλῳ, ἐν τῷ ἐν τῷ ἡ

7, 3, 5. Plinius 19, 5. sect.

24. Cucurbita quoque omni
modo fastigatur, vagitis ma-
xime vitilibus, coniecta in

ear, postquam defloruit, cre-
diturque qua cogitur forma, ple-
rumque et draconis incerti fi-
gura, Libertate vero pensili

coniceasu, iam visa est novem
pedum longitudinis. Quae po-

stema verba de cucurbita la-
genaria intelligenda esse vi-

dentur. ἡ σικυῖα κολοκύμη δὲν-
δρου ὕψος λαμβάνει καὶ σχιζο-
μένη τοῖς κλαοῖν ὅπως ἐπὶ ἡ

ρον c. pl. 1, 10, 4. nota p.

145: 41. inter brevis vitae plan-
tas καὶ ὅσα δι' ἀσθενείαν εὐ-

φθάρτα μὴ πάντως ὄντα πολὺ
καρπία, ἀλλ' ὥστε καὶ ἀναρπία,

καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιστείοις ἡ
αἰκία, περὶ ἧς καὶ πρότερον

ἐλέχθη τὰντα γὰρ οὐδ' εἰς
ἡμεῖς. οὐν ἀφικνεῖσθαι δύναται

τῆς φύσεως. Eadem περὶ αἰκί-
αυλος c. pl. 2, 18, 2. Mo-

moniticae generis aliquod Indiae
οὐκ ἰσχυρῶς ἀλλ' ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

Σικυῖος, ὁ, ἄγρῳ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ

Fr. II, 22.

viris etiam doctissimis permixta, quia varis huius generis cucumeris et cucurbitae attribuantur, libet huc apponere definitionem eam, quam viri qui temporis eruditissimi, Latini Latinius in Epistolis ad Mercurium scriptis, ista diligentissima medicorum graecorum et scriptorum latinorum comparatione, posuit et deinde summam repetiit in Bibliothecae, sacrae et profanae T. II. p. 78. *Σίτρον* igitur et cucumerem statuit esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedrulo* (hodie *cedrillo* et *cedrulo*) dicitur, hoc est cucurbitam citrullum Lin: *πέτρον* eum, qui Romanis et Etruscis *cocomero*, Insulribus *αγγυρία* dicitur, hoc est cucumerem sativum Lin: denique *μηλοπέπων*, melonem Palladii, eum, qui Romanis *melone*, Etruscis *pepone* audit, hoc est cucumerem melonem Lin: *Σίτρον πέπων σπερματικός* est cucumis sativus semine refertus, *ασηραμος* vel *σύνουχας* is, qui semine caret, quod quia arte efficiatur, cum Geoponicis XII, 19, 1. et 2. docet Palladius 4, 9, 8. E Platone comico *ακύνον σίτρον* *σύνουχον κήμας* *έχον* posuit Athenaeus 2. p. 263. Schw.

Σίτρον, Sicyonii colles *serpyllum* ferunt 6, 7, 2. *Σίτρον* 1, 6, 12. Cyrenaicum quando ortum? 3, 1, 6. Cyrenaicum *εὐσμον* 4, 3, 1. descriptione 6, 3. toto: nota p. 474. 483. *τόν κανλόν και τας ρίζας* *οπίθουσι* 9, 1, 3. *δριμύ σοτι* et peculiariter *σπός* nominatur 9, 1, 4. differentia *σπός κανλόν και ρίζων* 9, 1, 7. *ήδὲ τὸ φύλλον και τὸ καρπός απαλός ὡν* — *ἀποξηραίνοντων δὲ σφοδρότερα και ἡ τοῦ σπέρματος μάλλον* c. pl. 6, 12, 8. *Σιμενίδης* archon Athenis 6, 3, 4.

Σίτρος, vide *Οἶτρος*. *Σιρόνας ὑπαίνοσον* unde? 4, 7, 7.

Σίτρος, κίλυμα και αἶνος c. pl. 2, 7, 5c.

Σίτρον, τὰ ἐν Σίτρον και *Αἰλῶν* *έχει πανηγησίμον ὕλην* 4, 5, 5. Sirabo 12. p. 74. Lips. *έχει δὲ και ἡ Σιμενίτις και ἡ μέχρι Βιθωλίας πῦσα ὄρειν ὑπερκαμένη της λεχθαλής παραλλας παναγγησίμον ὕλην ἀγαθήν και εὐκαταπόμιστον*. *Ἡ δὲ Σιμενίτις και σφένδαμνον φέει και ὀρεοκάρπον, ἐξ ὧν τὰς τραπέζας τέμνουσιν*. ubi nucem montanum vertit Xylauder; in Eustathio ad Dionysii Perieget. v. 775. cornum montanum vertunt, quasi *ὀρεοκάρπον* legerint scriptum.

Σιμενική μίλτος, eadem *Καπαδοκική*, κατὰγεται δὲ εἰς *Σιμενίτην* Fr. II, 52.

Σισυμβρίον μέρον e floribus fit Fr. 4, 27.

Σισυμβρίον, τὸ, *sisymbrium*, inter τὰ φαρμακῶδη ἀπὸ τῶν ἄκρων φέεται 2, 1, 2. inter φαρμακῶδη 6, 1, 1. φύλλον ὁμοιον *σισυμβρίῳ* tribuit alteri dictamno 9, 16, 3. *ἥκιστα εὐσμον τὸ ἄνθος* c. pl. 6, 11, 3. mutatur in mentham 2, 4, 1. c. pl. 5, 7, 1. quomodo dicatur mutari in mentham c. pl. 2, 16, 2. seqq. *μη διακαθαίρομενον αἰνείται* c. pl. 3, 19, 1. *ἐπιπλαιόριζον και οὐχ ὁμοίως (τῇ μινθῇ) πολυόριζον* c. pl. 2, 16, 5. *τὸ ἄγριον ἀσκήδον τῇ ὁσμῇ* c. pl. 6, 14, 12. cf. c. pl. 2, 16, 5. Plane consentit Dioscorides 2, 155. qui *sisymbrium* folium latius, quam mentham hortensem (*ἡδύσμον κηπίον*), habere ait, odore gratius esse et ad coronamenta adhiberi. Quod vero ait *ἐν χειραῖς φέεται*, non impedit, quo minus Theophrastum dicamus de hortensi loqui genere. Hoc ipsum enim pluribus in locis is affir-

Fr. II, 5. οὐδὲν γὰρ γινώσκουσι 41. τιμωμέναι 5, 3, c. μοχθηρὰ 5, 5. 1. *Σιδῆρος*, οὐδὲρου κατεργασία — πλάτω ἐξελανύει τοὺς τυτίλους Fr. V, 58. *Σιδῆρου* 4, 8, 5. *Σιδῶν* τῆς ῥάας c. pl. 5, 6, 1. *Σικελία*, Sicilia unde παλαιοί? 8, 6, 6. quem locum respiciasse videtur Plutarchus Quaest. nat. 4. quem excerpit Pselus c. 137. edito in Fabricii B. Gr. T. V. p. 168. ὁδὸν ἡ πλείστον ὑμέτην τοῦ ἔλαρος χώρα, καθάπερ ἡ ἐν Σικελίᾳ, πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς καρποὺς ἀναδίδουσι. τοῦ ἐν Σικελίᾳ ῥύακος Fr. II, 22. *Σικύα*, ἡ, σπέρματα διεστῶτα καὶ σχεδὸν ὅλον κολοκύτης καὶ σικύας 1, 11, 4. ubi Gaza cucumeris vertit. σικύα δημοσχημῶν τῷ ἀγγέλῳ, ἐν τῷ ἄν τεδῇ 9, 3, 5. Plinius 19, 5. sect. 24. Cucurbita quoque omni modo fastigatur, vaginis maxime vitilibus, comiecta in eas, postquam defloruit, crecitque qua cogitur forma, plerumque et draconis incerti figura. Libertate vero pensili concessu, iam visa est novem pedum longitudinia Quae potestema verba de cucurbita laquearia intelligenda esse videntur. ἡ σικύα καλούμενη δάνδρον ὕψος λαμβάνει καὶ σχίζομενη τοῖς κλαοῖν δημοσ ἐπικηρὸν c. pl. 1, 10, 4. nota p. 145. 41. inter brevis vitae plantas καὶ οὐκ ἀσθενεῖαν εὐφρατα μὴ πάντως ὄναι πολυκαρπία, ἀλλ' ὄναι καὶ ἄκαρπα, καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιστοις ἡ σικύα, περὶ ἧς καὶ πρότερον εἰρηχθῇ τὰντα γὰρ οὐδ' εἰς τιμὴν ἀφικνεῖσθαι δύναται τῆς αὐτῆς. Eadem περιελλόκευλος c. pl. 2, 18, 2. Monardicae genus aliquod Indiae οὐκ ἰσχυρῶς intelligi censuit Linn.

Σικυός, ὁ, ἄρθρ ὑπὸ ἐν τῶν

ἀρκῶν ἀκαρπῶν ἔχει, φανερῶνται ab hortulania 1, 13, 4. ὁ αἶμας καλούμενος ἐπιφύσσει et diu floret 7, 3, 1. ἡ Λαυονικός, σκυτάλιος, Βοιωτός 7, 4, 6. καὶ θυγρός καὶ ψυχρός οὐ δύναται βλαστάνειν παρὰ τῶν θερμημεριῶν c. pl. 1, 10, 4. ὕγρος καὶ ψυχρός c. pl. 4, 3, 2. semina lacte aut melleo macerata c. pl. 2, 14, 3. 3, 9, 4. pulveratur a Megarensibus c. pl. 3, 16, 3. τριταῖος βλαστάνει c. pl. 4, 3, 1. σικυὸς ὑπελατίζοντος ποιεῖται, ὅταν μικρὸς γῆ κρύψῃ c. pl. 5, 6, 4. ὡς περὶ ἐν ἀγγείοις τιθόμενος Ibidem. πῶς διακρίνεται χλωροί c. pl. 5, 6, 5. ἐν τοῖς σικυοῖς ἡ ἐν τῷ χρόνῳ πικρότης c. pl. 6, 10, 7. nota p. 475. σικύαι καὶ κολοκύται τὰ ἀνω μείζω, τὴν δὲ ῥέξαν μικρὰν ἔχοντα c. pl. 6, 12, 1. *Σικυός* ὁ ἄργος καὶ ὁ ἡμερος specie tantum similes, genere et viribus diversi 7, 6, 4. radix et σπέρμα γυλισθὲν ποιῶ τὰ ἐλατίζον, utriusque una 9, 9, 4. in Arcadia nascitur 9, 15, 5. ἐπιγυειδανός 7, 8, 1. ὁψιος τῇ βλαστῇ καὶ ἀρδῇ 7, 10, 1. Romani scriptores anguimum, errationem, minimum, Graeci βομβύλην vocare solent, ut Columella, Plinius 20, 2. et Vegetius Melomedicus. Est melomedica elaterium Lin. *Σικυώδες* πολλοὶ ἄρσεν 7, 13, 1. *Σικυὴν* inter olerum semina ad usum culinarium servanda 7, 5, 6. amenoratur: φθορὰ δὲ μέγιστα μὲν ὑπὸ τῶν θυγρῶν καὶ ψυχρῶν γὰρ ἐν ἡπείρῃ καὶ τοῖς θερμῶν, ἡκίστα δ' ἐν τῇ σικυῶν. ubi Gaza nomen non legit scriptum: nec dubito, scripturam vitiosam esse. Fortasse τῇ σικυῶν vel σικύας sunt. Ceterum nomina graeca et latina σικύου, σικύας, πίππος, μελοπέππος, cucumeria, melopéppous, melonis, a

etiam doctissimis permixta, quia varis huius generis cucurbitis attribuitur, libet huc apponere definitionem eam, quam vir sui temporis, eruditissimus, Latinus Latinius in Epistolis ad Mercurialem scriptis, facta diligentissima medicorum graecorum et scriptorum latinorum comparatione, posuit et deinde summam repetiit in Bibliothecae, sacrae et profanae T. II. p. 78. *Σίτρον* igitur et cucumerem statuit esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedrulo*. (hodie *cedrillo* et *ce-trivolo*) dicitur, hoc est cucurbitam citrullum *Lin.* *πέπορα* eum, qui Romanis et Etruscis *cocomero*, Insubribus *anguria* dicitur, hoc est cucumerem sativum *Lin.*; denique *μελονίτωνα*, *melonem*, Palladii, *εμπε*, qui Romanis *melone*, Etruscia *pepone* audit, hoc est cucumerem melonem *Lin.* *Σίτρος* *πέπων* *σπερματίας* est cucumis sativus semine refertus, *ἀσπερμος* vel *σύνουχας* is, qui semine caret, quod qua arte perficiatur, cum Geoponicis XII, 19, 1. et 2. docet Palladius 4, 9, 8. E Platone comico *αμύλον πέπωνος σύνουχίου κρήμας* *ἔχον* posuit Athenaeus 2. p. 263. Schw.

Σίτρον, Sicyonii colles *αεργυλλο* ferunt 6, 7, 2. *Σίλκιον* 1, 6, 12. Cyrenaicum quando ortum? 3, 1, 6. Cyrenaicum *ὑπόμον* 4, 3, 1. descriptio 6, 3. *τοιοῦτο* nota p. 474. 483. *τὸν ναυλὸν καὶ τὰς ῥίζας* *ὀψίζονται* 9, 1, 3. *δριμύ σοτι* et peculiariter *ὄνδος* nominatur 9, 1, 4. *διφερβηία ὄνδου ναυλὸν καὶ ῥίζην* 9, 1, 7. *ἢ δὲ τὸ φύλλον καὶ τὸ καρπὸς ἀπαλὸς ὢν* — *ἀποξηρανομένην δὲ ἐφοδρωτέρα καὶ ἡ τοῦ σπέρματος μύλλον* c. pl. 6, 12, 8. *Συμμελίδης* *αρχὸν* Athenis 6, 3, 4.

Σίτρος, vide *Ὀντρος*. *Σιρόνας* *ὑφαίνουσιν* unde? 4, 7, 7.

Σίτρος, *κόλυμα καὶ σίτρος* c. pl. 2, 7, 5.

Σίτρον, τὸ ἐν *Σιρόνῃ καὶ Ἀλφειῷ* *ἔχει ναυπηγήσιμον ὕλην* 4, 5, 5. Strabo 12. p. 74. Lips. *ἔχει δὲ καὶ ἡ Σιρόνιτις καὶ ἡ μέχρι Βιθυνίας πῦσα ὄρειν ὑπερκαμένη τῆς λεχθίδος παραλλήλου ναυπηγήσιμον ὕλην ἀγαθὴν καὶ εὐκατακόμιστον. Ἡ δὲ Σιρόνιτις καὶ σφέδαμον φῶν καὶ ὀρεοάβυσον, ἐξ ἧν τὰς τραπέζας τέρουσιν.* ubi nucera montanam vertit Xylauder; in Eustathio ad Dionysii Perieg. v. 775. cornu montanam vertunt, quasi *ὀρεοάβυσον* legerint scriptum.

Σιρόνικη *μύλτος*, eadem *Κορπαδονική*, *κατάγεται δὲ εἰς Σιρόνην* Fr. II, 52.

Σισύμβριον *μύρον* e floribus fit Fr. 4. 27.

Σισύμβριον, τὸ *sisymbrium*, inter τὰ *φρυγανώδη* ἀπὸ τῶν ἀνθῶν *φύεται* 2, 1, 2. inter *φρυγανικά* 6, 1, 1. *φύλλον ὁμοῖον σισυμβρίῳ* tribuit alteri dictamno 9, 16, 3. *ἥμισυ ὑπόμον* 2, τὸ *ἄνθος* c. pl. 6, 11, 3. mutatur in mentham 2, 4, 1. c. pl. 5, 7, 1. quomodo dicatur mutari in mentham c. pl. 2, 16, 2. seqq. *μὴ διακαταμυρμένον ἀναινεταί* c. pl. 3, 19, 1. *ἐπιπαραιδρίζον καὶ οὐχ ὁμοῖος (τῇ μὲν δὲ) πολυδρίζον* c. pl. 2, 16, 5. τὸ *ἀγρίον σαλῆδον τῇ ὁσμῇ* c. pl. 6, 14, 12. cf. c. pl. 2, 16, 5. Plane consentit Dioscorides 2, 155. qui *sisymbrium* folium latius, quam mentham hortensem (*ἡδύομον κρηταῖον*), habere ait, odore gratius esse et ad coronamenta adhiberi. Quod vero ait *ἐν χερσαῖς φύεται*, non impedit, quo minus Theophrastum dicamus de *σιρόν* loqui genere. Hoc ipsum enim pluribus in locis is affir-

mat, et τὸ ἡλίον comparat
scdm. agrest. Male igitur ne-
gat Bodaeus p. 690., Theo-
phrastum usquam tradidisse
sisymbrium in hortis coli soli-
tum. Neque rectius Spreng-
elius Hist. p. 78. ed. sec. affir-
mat, Theophrastum tradere
ἡλίον, i. e. mentham sati-
vā, culturā e sisymbrio, quod
cum mentha silvestri compa-
rat, ortum. Helychii glossa
habet: Ἀδύμος ἀνθόλιον τι,
ἑσπεριόστος δὲ τὸ συσχυριον
ἡλιόσπον μεταβάλλειν. οἱ δὲ
ἀπὸ ἡδυόσμου ἡλιον φύλλοιο-
ν. in quibus postrema nemo
facile sine meliore Codice cor-
rigat.

Συσχυριον, τὸ, bulbosum, fo-
lia statim e radice, caulem sine
foliis emittit 1, 10, 7. ubi
Codices citant *ὑπερχυριον*, Ur-
binas *συσχυριον*, Gaza *isi-
rinchion* habent. τῆς εἰσῆς τὸ
αἶμα τὸ ἐδωδιμον sub ver auge-
tur 7, 13, 9. ubi primo loco
συσχυριον est in Aldino Co-
dice, *συσχυριον* Medicei, *σι-
σχυριον* Urbinas habent.
Paulo post ibi est: ὅτιον τοῦ
συσχυριον τὸ τῆς εἰσῆς αὐ-
τοῦ αἶμα τὸ αἶμα ἡλιόσπον, ὁ
καλοῦται... *ἡλιόσπον* χιμῶνα,
τοῦ δ' ἡλιόσπον ὑποφύλλοντος τοῦ-
τα μὲν ταπεινότερα, τὸ δ'
ἡλιόσπον τὸ ἐδωδιμον ἀξιοῦσθαι.
ubi vulgata scriptura habet
ἡλιόσπον κατὰ χιμῶνα — ὑπο-
φύλλοντος τοῦ ἡλιόσπον contra fidem
Codicum, qui lacunam argu-
unt. Cf. annot. p. 637. τὴν ἀ-
ρχαῖον καὶ τοῦ σισχυριου
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὀνύων αἱ μὲν
ῥίζαι γλυκύνται, τὰ δ' ἡλιόσπον
καὶ οὐχ ἡδύα, καὶ ὅτιον ἀγρυμ-
α. pl. 6, 11, 11. ubi Codex
Aldi *σισχυριον* habet. Irin
sisyrinchium comparant Spreng-
el et Stackhouse. Dubium
me facit, quod, ubi Th. 7, 13,
9. bulbosa plura recenset, po-
stremo addit καὶ τῶν ὀνύων
τὸ σισχυριον. Itaque non

propterea convenire cum ceteris
bulbosis sisyrinchium vide-
tur, sed aliquatenus discrepare.
Planta, quam Columna Ecphr.
l. p. 328. cum Theophraste
comparavit, pluribus notis bul-
bi discrepat a bulbis croci et
gladioli rotundis, et plane di-
versa est ab ea, quam Clusius
Hist. l. p. 216. comparavit,
quamque viri docti irin sis-
yrinchium interpretantur. Lo-
cum Columnae omisitum video
a Lihneo ceterisque botanicis
scriptoribus in enumeratione
specierum iridis, gladii, ixiæ
et morææ. Tandem vidi plan-
tam sub nomine Romuleæ
Columnae relatam in Prodro-
mo Floræ romanae Sebastiani
et Mauri p. 18., sed bulbus ob-
verse pyriformis, solidus, ra-
diculis ex appendice oochleari-
formi oblique bulbo adiecta,
minime congruit descriptioni
Columnae. Ceterum quod Co-
lumna nomen a græcis voca-
bulis οὐς et ὄνυς derivare
voluit, in eo vehementer fal-
siter. Alia origo quaerenda est,
quæ satis obscura latet.

Σιτηράς πρὸς 8, 2, 3. fruti-
cosus: nota p. 649.

Σιτηρά, τὸ, 1, 10, 7, 1, 14, 2.
φύσις σιτηρά 6, 1, 1. σιτηρός
καρπός. Fl. V. 13. τῶν σιτη-
ρῶν ἐξ ἐκατέρων τῶν ἀνδρῶν ἡ
ῥίζα καὶ ὁ καρπός ἐσθλαστοῦται
c. pl. 4, 7, 4. nota.

Σιτηρίς, δυνάμεις ἡ πρὸς τὴν σι-
τηρίαν 8, 4, 3, 8, 11, 5. πρὸς
τροφὴν καὶ σιτηρίαν c. pl. 4,
11, 4. ubi αἰσιον dedi. πρὸς
τὴν σιτηρίαν βελτίον ἡ χεῖρα
c. pl. 4, 13, 1. In Strabone
l. p. 210. Lips. de homini-
bus est: αἰσιον λαμβανόντων
καθ' ἡμέραν πρόβατον.

Σιτισ, vide *Σιτηρίς*.

Σίτος, δ, τοῦ ἡλίον σιτικῆς δι-
πλῆς generis c. pl. 13, 22, 4.
πρὸς τὰς τροφὰς κοινότερος
τῶν χειρόνων c. pl. 4, 9, 11.

Σκιδάριον, τὸ αἰσώδες, ἢ αὖ τὸ σκιδάριον, 7, 1, 1.

Σκιδάριον (ἢ) ἡδὺς ὀρεντός τις, σκιδάριον καὶ βελιδάριον, ὅς καὶ τερνύεται καὶ γλύσσεται διὰ τὸ μαλακόν Fr. II, 42.

Σκιδάριον, — τὸ quae dicitur De-mocritus Fr. I, 66.

Σκιδάριον, δ, vel Σκιδάριον, ἢ caput edule dardui, 6, 4, 11. nota.

Σκιδάριον erit c. pl. 3, 20, 6.

Σκιδάριον 7, 12, 3, nota p. 623.

Σκιδάριον 2, 7, 5. Vide Ὀσκαρίον. c. pl. 3, 20, 6, 4, 13, 3.

Σκιδάριον 4, 5, 1. τὸ δάκρυον ἐν ταῖς ὀρεῖσις 9, 1, 3. φαρμακώδη τὴν δύναμιν ἔχει 9, 1, 4. ἢ ὅλα καὶ δ' ὅπως in usu medicis 9, 9, 20, 5. Convolvulum Scammoniam comparant omnes.

Σκιδάριον inter olera agrestia ποσὶ 7, 8, 1. τὸ σκιδάριον 7, 11, 1. et 7, 7, 1. Codex Urbinas post καλοῦσιν ingerit haec: σκιδάριον καὶ ὅσα ἄλλα σοκάρια σκιδάριον. Sprengel omissam in editione prioris, in Commentatione de umbelliferis scandicem pectineam, ut Stackhouse, interpretatur, in editione secunda chaerophyllum sativum. Stackhouse in altero Catalogo scandicem caerisfolium, hodieque σκιδάριον vocatam. In forma ipsius σκιδάριον tam incerta non licet formam τὸν σκιδάριον agnoscere.

Σκιδάριον 2, 7, 1. et 5, a. pl. 3, 20, 1, ὅστις μὴ ἔπτεσθαι, τῆς σκιδάριος, ἢ αὖ τῆς σκιδάριος, c. pl. 3, 20, 6, 3. ἐν τῇ σκ. c. pl. 3, 8, 1. utilitas c. pl. 3, 10. toto ὅλῳ c. pl. 3, 16, 1. ὅστις ἐπὶ σκιδάριος c. pl. 5, 8, 2. ἢ διὰ τῆς σκ. βοήθεια 5, 9, 11.

Σκιδάριον, τῆς, μέταλλα Fr. II, 17. α.

Σκιδάριον, σκιδάριον βαδία, scilicet σκιδάριον, c. pl. 3, 20, 4.

Σκιδάριον c. pl. 3, 16, 2.

Σκιδάριον, εἰς σκιδάριον ἐμβαλόντες τὸν σκιδάριον ἐπὶ τὸν σκιδάριον, ὅς καὶ τερνύεται c. pl. 4, 16, 3.

Σκιδάριον, ἡμεῖς δ' ἂν τις σκιδάριον πρὸς ἀμφοτέρων — ἀρα Fr. XII, 12.

Σκιδάριον idem quod τερνύος Fr. II, 35.

Σκιδάριον, καθήματα ἐπὶ τὸν σκιδάριον ἐν τῇ ἀγορᾷ 9, 17, 3.

Σκιδάριον, φαρμακώδη niger αὐτός ὅλος ἐστὶν ὡς περ σκιδάριον 9, 2, 2.

Σκιδάριον, ἐν, c. pl. 6, 18, 9. ubi ὅστις editura.

Σκιδάριον, σκιδάριον κατὰ c. pl. 2, 7, 4. De scripturae varietate, quae in libris Theophrasti nulla est, vide Lobeckium ad Phrygichum p. 578.

Σκιδάριον, radix σκιδάριος καὶ λεπτύριος 7, 9, 4. Επιμενίδιος ὅστις ὅστις ibidem. denotabitur 7, 12, 1. usus scillae 7, 13, 4. flos et triplex florescentia 7, 13, 6. χιτῶνας πλεῖστος καὶ γλισχρότης τῆς ἔχει ἢ ὅλα c. pl. 1, 4, 1. σκιδάριον ὑπομείνεται c. pl. 3, 5, 5. ὅσα ἐν σκιδάριον φανερύεται c. pl. 5, 6, 10. nota. ἐν σκιδάριον φανερύεται σκιδάριον 2, 5, 5. Scillam maritimam cum Sprengelio Stackhouse priorem interpretatur, alteram a Sprengelio omissam Sc. italicam.

Σκιδάριον φύλλον ὅστις 9, 18, 3.

Σκιδάριον καὶ καλυμμένηται 4, 6, 9.

Σκιδάριον, τὸν, τέρπουσιν καὶ ἀποτομωμένους ὅστις πρὸ τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπῆς 4, 11, 5. πρὸ τὸν σκιδάριον ὅστις 3, 5, 1.

Σκιδάριον, σκιδάριον τῆς τὸν ὅστις ὅστις καλοῦσιν Fr. V, 62. Aeschylus Epistola 1. Philocroti in scripta in Codice Coisl. habet: Ἐν Μουνυχίᾳ ὅστις λαμπρὸν σκιδάριον τὸ ὅστις τὸν ὅστις

ἀνέμῳ περὶ μέσῃ ἡμέρᾳ κα-
τέχθημεν εἰς Κορίνθον. ubi
verba τῷ ἀργύστῃ δυνάμει, quas
editas desunt, a grammatico
profecta sunt, et scribendam
ἀργύστῃ cum Gælo Boissona-
do ad Herodiani Epimerism.
p. 290. qui recte Κορίνθον
probavit.

Σκιδῶν χυρία 9, 18, 2.

Σκληροποιτία Fr. VII, 2.

Σκληρός, σκληροὶ ὅμοιαι καὶ ὀ-
γκυνεῖς τῶν ἀγρίων πρὸς τὰ
ἡμέρα c. pl. 6, 14, 12. 6, 20,
3.

Σκληρότης οἶνου καὶ ἀπλῶς χυ-
μοῦ c. pl. 6, 14, 12.

Σκληροφθαλμός; τοῖς σκλ. οὐδὲν
ἐμφανίζεται. Fr. I, 36.

Σκολιούται, i. e. σκολιῶς ῥίζας
ἔχει, 1, 6, 4.

Σκολόπαξ, σκολόπακα λαβὼν εἰς
πιδάκνην θῆ Fr. VI, 3, 12.
ubi σπάκα Edd. pr. habent:
nota.

Σκολοπένδιον, φύλλον (planta)
folium habet simile τῷ σκολο-
πενδρίῳ 9, 18, 7. Scolopen-
drium officinarum interpreta-
tur Sprengel.

Σκολοπῶδη erat 1, 10, 5.

Σκόλυμος inter φυλλόκισσανθα καὶ
ἀναρώδη 6, 4, 3. ubi erat σκ.
ἢ καὶ λειμωνία. — ὀπιανθῆς et
ἰθιυ floret 6, 4, 4. nempe περὶ
προπάς 6, 4, 7. radix ὀπώδης
et edulis 6, 4, 7. ὀπιμός τῇ
βλαστῇ καὶ ἐνθῇσι 7, 10,
1. floret ἅμα ταῖς ἰθοναῖς 7,
19, 1. chamaeleon albus σκε-
λύμῳ ὅμοιον ἔχει τὸ φύλλον 9,
12, 1. In editione altera Sprengel
cum Clusio, Stackhousio
et Beckmanno Scolymum hi-
spanicam comparavit. Cf. An-
not. p. 492.

Σκολυμάδες φύλλον chamaeleonis
nigri 9, 12, 2.

Σκοπέομαι, σκοπεῖσθαι τῶν σχι-
ατῶν μήτρῃ 5, 2, 4, τὰς σα-
νίδας οἱ σκότιοι 5, 5, 1.

Σκόροδον, genera et plantatio 7,
4, 11. scqq. τὸ Κόριον πρὸς
τοὺς μυτιωτοὺς 7, 4, 11. τὰ

σκόροδα καὶ σκόροδα τὰς δε-
μύατον ὄζει, ὅταν τὰ ἐν τῇ
γῇ βλαστῶν Fr. 4, 63. ἢ
σκόροδον διὰ φάγουσιν ἔχει,
τὸ πηγανὸν ἐπεθίουσι c. pl.
6, 4, 7. ἔνια οὖν ἔχει τὰς γέ-
γυας ibidem. radix alio modo
nascitur quam cepas 7, 4, 12.
fert ἐπὶ τῆς φύσιγγος σκόροδα
7, 4, 12. nota. Allium sati-
vum Sprengel, all. scorodo-
præum Stackhouse comparavit.

Σκορπίος, ἡ τοῦ σκορπίου ῥίζα
ὁμοία σκορπίου, usus 9, 13, 6.
radix, alio nomine θηλυφόρον
9, 18, 2. Vide θηλυφόρον et
notam p. 816. Σκορπίος foli-
um præter spinam non habet
6, 1, 3. 6, 4, 2. describitur.
Sera germinat c. pl. 1, 10,
5. nota ad hist. p. 484. Spar-
tium scorpius.

Σκοτόω, οἱ τοὺς τροχόνους διαφω-
τεῖς σκοτοῦνται. Fr. VIII, 7.
Verbum σκοτοδινεῖν vitari
Theophrastus, quamquam An-
cis vitatum.

Σκόθῃς, οἱ Σκύθαι τῇ γλῶσσῃ
ῥίζῃ καὶ τῇ ἰπτικῇ διαγινώσκουσιν
ἡμέρας ἰνδινα καὶ δώδεκα 9,
3, 2.

Σκύδιον ῥίζα describitur cum
usu 9, 13, 2.

Σκυτάλης οἶνος 7, 4, 6.

Σκυτάλια καὶ βακτηρίδας 4, 4,
12.

Σκυταδισμὴ κόπρος c. pl. 3, 17,
5, 9, 15, 2.

Σκυτοδῖναι βάπτονται τὰ δάγμα-
τα 3, 18, 5.

Σκυληφόρος c. pl. 3, 9, 1.

Σκυληνοῦσθαι 4, 14, 2. σκυλη-
νοῦσθαι δὲ πρὸς ἐν ταῖς ῥίζαις,
ὃ ἐρεβινθός ἐν τῷ κροτῷ c.
pl. 4, 14, 4. οἱ κροταὶ τῆς
γῆρας, συκῆς καὶ βλαίας 5, 11,
1.

Σκυληροτόμος, τιτὶ τῶν ὁστέων
καὶ σκυληροτόμων c. pl. 4, 6,
4. Curas postor. 4, 19, 2.

Σκυληρώσις, ἡ, vermiculatio, 7,
5, 6. de seminum adustione:
πρὸς δὲ τὴν μαγειρικὴν χρεῖαν

ἐπὶ πλείω διαμένει, πλὴν ἀόδι-
νότατα πάντα ἀναγκασίον εἶναι
διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν σκα-
λῆψιν. ubi Roberti Constanti-
nini conjecturam σκαλῆψιν
Heinsius, equidem H. Step-
hani σκαλῆψιν posuit. Haec
forma sane convenit magis
usui Theophrasti, qui σκαλη-
πῶσθαι, τὰ σπέρματα dixit:
sed loci contextus aliud vo-
cabulum desiderat, et men-
tionem vermiculationis aliē-
nam esse docet sequens mem-
brum: φθορὰ δὲ μέλιτι μὲν
ὑπὸ τῶν θηρίων. Primae Edd.
μῶλον habent, Codices Me-
dicei μόλυναι, Urbinas μάλυναι,
quod correctum est μόλυναι.
Posterior scriptura vera vide-
tur; quanquam dubitari posse vi-
deatur, ἀμάλυναι et μάλυναι idem
ait verbum, quod μάλυναι et
μάλυναι scribitur. Utraque for-
ma in libris veterum Scripto-
rum et Grammaticorum con-
funditur. Hesychius ἐμάλυνθη
interpretatur ἡμβλύνθη, et
μολύτερον, ἀμβλύτερον. quae
notio maxime omnium loco
Theophrasto convenit.

Σκώληξ, τῆς μεσπλῆς μεγάλου
καὶ ἡδίου (editi ἴδιοι) ἣ οἱ ἐν
τῶν δένδρων τῶν ἄλλων 3, 12,
5. sorbi qualis 3, 12, 8. κάμ-
παι καὶ σκώληκες olerum 7,
5, 4. πυρὸν κατὰ θίουσι quan-
δο? 8, 10, 4. σηπομένοις πᾶ-
σι σπέρμασιν ἐγγίνεται σκώληξ,
σηπομένοις δὲ καὶ ὁ ἑκάστον
ἴδιον 8, 11, 2, στίον σκώλη-
κες duplicis generis c. pl. 3,
22, 4. ἐν τῇ κεφαλῇ τῶν ἀκρί-
δων Fr. XIV, 5, τῶν μύων
XIV, 7.

Σμάραγδος, ἣ, ἐξομοιοῦν δοκᾷ
τῷ ὕδωρ Fr. II, 4. et 23. ἀπα-
ντα κατ' ὅμωρα 8, 2, 4. Βαπτρι-
σται καλοῦνται, ψευδὲς σμά-
ραγδος 25. ἐκ τῆς ἰσχυροῦς
δοκᾷ γίνεσθαι 27. Herodoto
2, 54. ὁ σμάραγδος.

Σπῆρμα inter φρυγανικά 6, 1,
4. ubi Plinius spīraca vertit,

Hesychii Σπῆρμα, πῆσος, Χαλ-
κιδεῖς, frustra comparavit Al-
berti.

Σπύλαξ, τοῦ σπύλλου φύλλα πα-
ραπανθίζοντα 1, 10, 9. ἐν τοῦ
ἀκροῦ καὶ ἐν τῶν πλαγίων 1,
10, 6. ubi Urbinas his πύλα-
κος habet: ἐπαλλόωντος de-
scribitur 5, 18, 11. nota p.
268. seqq. Hec ad cortices
utuntur 6, 8, 3. περιπλό-
ωντος 7, 8, 1. c. pl. 2, 18,
2. σπύλαξ καὶ ἄλλ' ἄττα βο-
τρυνώδη γυμνόσπερμον καὶ ὄ-
ψιον c. pl. 1, 17, 8. Simla-
cem asperam interpretantur
plerique omnes. Sprengel in
altera editione p. 87. propo-
suit correctionem loci Theo-
phraستي 3, 18, 11. κατὰ τὴν
μύλον πρόσφρον ὄνηρόν, quam
interpretari omisit, neque e-
quidem, quid voluerit signifi-
care voces ὄνηρόν, intelligo.

Σπύλαξ, Arcadiæ arbor, ὁρατὴν
τῷ πῆρῳ, τὰ δὲ φύλλα οὐκ
ἀπανθώδη ἔχει, ἀλλ' ἀπλω-
τερα καὶ βυθώτερα καὶ δια-
φορὰς ἔχοντα κλίσεις 3, 16,
2. ubi Plethonis excerpta δια-
φωρὰς habent. Cf. αἰμον p.
241.

Σμύρα, δάκρυον arboris 9, 1, 2.
quae describitur 9, 4, 3. στα-
πτή καὶ πλαστή 9, 4, 10.
σμύρα τῆς ἀμίκτου κρέττω
θυμιάσθαι καταβρυχίσα με-
λικράτῃ c. pl. 6, 17, 2. Fr.
4, 44. πυρῶστος δέεται πρὸς
τὸ ὄζειν Fr. 4, 12. διαφέρει
ἐν δάκρῳ, βελλίων γινόμενη Fr.
4, 34. Arborem cum Stack-
housio Sprengel interpretatur
Acaciam myrrhiferam in Bru-
cii Iuniorii Abyssinica: Ap-
pendice descriptam.

Συγκώδης καυλός 6, 4, 5.

Σόμας, ὡς καὶ inter ἀνάνθας
ἀνάνθας 4, 6; 10. inter φυλ-
λάνας 6, 4; 3. radix edu-
lis 6, 4; 3. nota. Matron A-
thensae 2, p. 247. Schw. σόγ-
κους μυελόν βλαστήμα, καρ-
ποῦμας ἀνάνθας vocat.

ἐπιγάφυλλον καὶ ἐπιγαυλόφυλλον πῶς ἀναγνώσει, κομῆ, καθάπερ δ' ὄγκος 7, 8, 5. In annotatione p. 492. 493. docui, in loco 6, 4, 8, ubi vulgo erat σαρκώδης διὰ καὶ ἰδιώδης ἢ τοῦ ὄγκου, scriptum fuisse a Theophrasto ὄγκον: in quo consentientem postea reperi C. Hoffmannum et Britannum Stackhouse. Theophrastus soncho inter φυλλόκαρθα capitulum geminale non rotundum (ἀνανώδης), sed oblongum dat, ut a trithio. Theophrastus sonchum cum maritimo Linnei, Dioscorideum cum oleaceo comparavit. Dioscorides 2, 159. duo sonchi genera facit, alterum spinosius et silvestre, alterum mitius et edule. Plinius 22. 2. 44. colore albo et nigro distinguit.

Σόλοι τῆς Καλίας 2, 2, 7.

Σαρκώδης, ὅσα σαρὰ καὶ σαρκώδης 9, 34, 1.

Σοφός, δ' ἐν Ἀσπιδόσ, ἐξ οὗ τὰς σοφούς ποιοῦσιν Fr. III, 45.

Σούσα, περὶ Σούσα conium optimum 9, 15, 8. nota, κώμειον ἐν Σούσων 9, 16, 8. cum Babylone inter ἐμπύρους τόπους nominatur. Fr. V, 25. unde regio Susiana appellatur, hodie Chusistan.

Σούσων ἐν κελύει γινόμενον Fr. 4, 27.

Σπύδη, ἐπὶ τῆς σπάδης ἄνθος φέρει δ' ἄρῃν φαίνει 2, 6, 6. 2, 8, 4.

Σπυδόφυλλον 1, 10, 4. nota.

Σπύλαξ 1, 6, 11. libri omnes, ubi σπυδόλος dedit. Plinius ibi aspalax legit et vertit. Colchicum autumnale comest. Sprengel p. 89. quoniam talpae eum bulbum edidere, et colligere soleant. Stackhouse mira vocabulorum confusione in Catalogo Voluminis II. posuit coniunctum: Ἀσπύλαξ, Ἀσπύλαθος. Forsan Darisahan Aegypt. radice grandi fusiformi, lutea, inter odoriferas. Prosp.

Alp. Aegypt. p. 206. Hab. et portum Braschia. Forsan Peroratum. Vid. not. p. 416. Deinde sequitur: Ἀσπύλαξ. Genista Scorpius? NB. Spartium, villosum. Fl. Graec. Haec ille!

Σπυλίζοντι πύλης 5, 7, 1.

Σπύλιος, σπυλίστερον 3, 7, 5. omnes Edd. pr. et Codd. ubi novissimas σπυλίστερον dederunt.

Σπύλις c. pl. 3, 8, 3. ubi male σπύλην editum.

Σπύλη, σπύλη erat Fr. VI, 3, 12. ubi σπυλόπαλα, editum.

Σπύρες, vide in Ἀντισπύρον φλόδες.

Σπασμάτια 9, 9, 2.

Σπασματώδης, καμνωδίστερον καὶ — τωδίστερον Fr. VII, 13. αἰσπῆς — τώδης VII, 25. ubi priore loco σπασματώδης erat.

Σπασμάδης, vide Σπασματώδης.

Σπῶν, σπῶμενα ὁμαλὸς τοῖς ἐκλήτοις 4, 4, 13.

Σπύραι δένδρον unde? 5, 2, 3. nota p. 424.

Σπυρίδα 1, 14, 2. 6, 1, 4. nota: Si Linnaei spiraeam attingit, videtur esse ulmaria, cuius germina vel siliculae 10 — 19 in spiram sunt contortae: salicifoliam comparavit Sprengel.

Σπέρμα, πόταρον ὅρ' ἐκείνου τῶν μερῶν ἅπασιν c. pl. 5, 6, 13. σπέρμα τοῦ καρποῦ 1, 2, 1. situs 1, 11, 1. βατρυνίδες βλήτου 7, 3, 4. σπερματῶν νοσήματα quae? 8, 10. fruges, περὶ τῶν σπερμάτων c. pl. 3, 11, 5. τὰ σπερματὰ πολυκαπότα τῶν δένδρων c. pl. 2, 12, 1. σπέρματα οἶνω βεχέμενα δοκίμια τῶν νοσούντων c. pl. 3, 24, 4. nota.

Σπερματώδης, ἢ τοιαύτη διάθεσις σπερματικῇ Fr. VII, 16. τὸ σπερματικὸν κύημα 6, 4, 3. γένεσις σπερματικῇ, s. equine, c. pl. 1, 2, 1. ὅς τε ἰσχυρό-

τατα σπερματωδύτα c. pl. 1, 16; 4.
 Σπέρμα πηρός, πρὸς τοὺς σπ. 7, 4, 3. nota. 7, 5, 3.
 Σπερματομένη γῆ c. pl. 3, 2, 1. σπερματοῦσθαι ἐφ' 6, 8, 2.
 Σπερματογονοῦν 7, 14, 3.
 Σπερματοφῶς περιμάχτια c. pl. 1, 21, 1.
 Σπερματοφορεῖν 1, 2, 2. 6, 7, 1.
 Σπερματοφῶν 7, 4, 7. et 8. c. pl. 1, 10, 4. et 7.
 Σπερματοφῶς 7, 10, 1.
 Σπερματοφῶν 3, 18, 8. ubi Codd. meliores σπερματοῦσθαι habent.
 Σπῆνδω, τοῦτο σπένδωμαι c. pl. 1, 21, 2. 3, 7, 10. ζητοῦσιν ἐν τοῖσι καὶ σπένδουσιν, ὥστε — Fr. 4, 57.
 Σπίζω, σπίνος σπίζων ἔωθεν Fr. VI, 3, 2.
 Σπιθαμιαίος, ἔλων σπιθαμιαίων 2, 1, 4.
 Σπιδάς γῆ c. pl. 2, 4, 4. nota.
 Σπινθήρ, σπινθήρης ἐπιγένοισι τῷ ἔλῳ Fr. VI, 1, 14.
 Σπινθηρίζω, χύτρα — ζουρα Fr. VI, 1, 19. ὁ ἀνδράξ' 3, 8, 7.
 Σπίνος ἐν οἴκῳ οἰκουμένη ἐν φθόγγῃ Fr. VI, 1, 19. et VI, 3, 3. ἔωθεν φθγγόμενος VI, 1, 23. σπίνος σπινθῶδός σπίζων ἔωθεν VI, 3, 2.
 Σπίνος λίθος διακοπῆς καὶ συντεθείς πρὸς ἑαυτὸν, ἐν τῷ ἔλῳ τεθῆμενος, καίεται, καὶ μάλλον, ἐὰν ἐπιψέχῃ τις Fr. II, 13.
 Σπλῆν, ἀγαθὴ κατὰ σπληνός, διατ' αἷμα περὶ αὐτὸν 9, 11, 2. πρὸς τοὺς σπληνας αὐτῶνο et φύλλω utuntur 9, 18, 7. 9, 20, 2.
 Σπογγεύς 4, 6, 5.
 Σποδίας ἐπιπολαιόρριζος 3, 6, 4. ἔστιν ὥσπερ ἀγρία κοκκίμηλιά nota p. 163. Athenaeus σποδίας excerptit.
 Σπορευτὴν χώραν c. pl. 3, 20, 6.
 Σπορητός 8, 2, 8. et 10.
 Σπορίμος, ἐν τῇ σπορίμῳ 6, 5, 4.
 Σπύδος, χρησίμων πρὸς τοὺς σπό-

πους 7, 5, 3. ἔωθεν τοῦ σπόρου 8, 1, 2.
 Σπυδαῖω, τὰ σπυδαῖωμαι 5, 3, 2. τῶν ἔργων 5, 4, 2. ἐὰν μάλλον σπυδαῖωσαι 5, 3, 5. σπυδαῖωται σπυδαῖωται Fr. II, 7. τῶν σπ. — τῶν λίθων 36.
 Σπυδαῖος, τὰ σπυδαῖωται τῶν ἔργων 5, 3, 7.
 Σπυρίς palmae 2, 6, 11.
 Στάχυα, ὁ πρὸς 3, 11, 1. τὸ Μονασίον ἐν Σταγίαις 4, 16, 3.
 Σταδευόμενος ἀπὸ ἱεροῦ 7, 13, 3.
 Σταδιδόμαι, ἔστιν δαὶ σταδιδόμαι τοῦτο 9, 4, 9.
 Σταῖς μέλιτι φυράσονται ἐμβόλοις τῷ οἴῳ Fr. 4, 51.
 Στακτὴ, σπυρῆς κοκκίμης σπυρῶν Fr. 4, 29. ἐργασίᾳ τῆς Ibidem. σταντὴ καὶ πλυστὴ σπύρα 9, 14, 10.
 Σταλαγμῶς, τὰ ἐκ τοῦ στ. ἐδάφη Fr. 20, 33.
 Σταῖμος, ἐκ σταντῶν τῶν καὶ ἑλὸν τοῦ πνεύματος τὰ πάθος c. pl. 3, 10. 11. 12. 13. 14, 9.
 Στακτὴ, πρὸς τοὺς τὸν στακτὴν μέλιτος Fr. 11, 11.
 Σταφυλὴς ἀγρίας fructus simillimus ἑστὶν τῇ σπυρῇ 3, 18, 11.
 Σταφυλῶδες ἄγριος, malix in Alcadia 9, 15, 5. alii κέρας vocant, καὶ erat ὑφαντὸν ἀγρίων et κέρας videat p. 799.
 Σταχυορὴ σπύρα 9, 16, 4. τῶν ἐπὶ τῷ 3, 11, 4. 3, 25, 5. c. pl. 1, 20, 2.
 Στάχυς, στάχυος, ὁ στάχυς, malix ordinum c. pl. 4, 11, 1. In loco 2, 6, 6. de diversis fructuum palmae magnitudine καὶ τὰ μεγέθη τῶν κέντρων, ὥς τῶν σταγῶν ἐπὶ τῇ σπύρῳ αἶμα, de di oim. Herberto ubi Codices στάχυν habent, et Gazae versionem ut quatuor tantum in spicantem canit immatavit Heinicus. Plinii locus non est is, quem apposti in annotatione p. 161. ande statuendum. No-

horti ductus est, sed sequitur
versus finem capituli IV. Ro-
rum quoque plura genera. Dis-
ferunt figura retunditatis aut
procaritatis: differunt et co-
lore nigriores ac rubentes: nec
pauciores siccit traduntur colo-
res. Maxima tamen placent
candidi. Distant et magni-
tudine; prout multi cubitum
effecerit. Cum Theophrastus
ipse c. pl. 1, 20, 2. de ger-
mine tradat: ex γὰρ τῶν ὁμο-
γενῶν παύειται ποθέσθαι στέ-
χος ἢ ὁμόδος ἔχουσα πρὸς ἐν-
αὐτὸν ποσὶν, unde Plinius
c. 7. Mas in palmitē floret,
femina citra florem germinat
tantum apices modo, ubi Co-
dicēs spinas habent, non
debito nunc, veram esse et re-
stituendam Codicium scriptu-
rum στέχων. Quae sequuntur
verba, peritiosis medici curam
desiderant.

Σταχυῶδες, τὰ σταχυῶδη τῶν
σπερμάτων 1, 14, 1. et 2. παρ-
τός τοῦ σταχυῶδους 2, 3, 3.
Στίον quomodo perdat plantas
c. pl. 5, 15, 6. ἐν ἄρῳ ἢ
στίῳτι περιλάττοντες 9, 20,
2. nota.

Στεγασμένα τῇ γῇ c. pl. 1, 12,
3.

Στεγρός, στεγρὸν καὶ φυλακισθὲν
c. pl. 6, 19, 3.

Στίχον, ὅλην εὐάρεσθαι ὁμοίαν εἰς τὴν
θάλατταν ἐκινεσθῆναι ποταμὸν ἢ
λίμνα, στίχων 5, 4, 5. καθελ-
κυσθῆναι σπυρίων καὶ στίχων
5, 7, 4.

Στεφανόρος 7, 11, 2. σταχυῶ-
δης, ab aliis ἀνδρόλυσσον. et
ὀστρεῖ vocatur 7, 11, 2. οὐ κατὰ
μέρος, ἀλλὰ διὰ ὅλον τοῦ στέ-
χους ἀνδρὸς 7, 11, 2. Sociale
villosum interpretatur Sprengel,
sed vide annot. p. 618.

Στελεγματικός, 4, 2, 4.

Στέλεχος, ἀπὸ τοῦ στελέχους κα-
τάστος φύσθαι 2, 2, 3. ὅσα
ἐκ τοῦ στ. καὶ διασπόμενα
φυτεύονται 2, 5, 5.

Στελεχῶδες, μὲν σταχυῶδες, ἀλ-

λὲ δ' ἀνδρόδες 3, 15, 2. στ. καὶ
ἀνδρόδους φύλλος 3, 17, 1.
Στίλις, ἴστα καὶ ὄρεα quibus
notis differant c. pl. 2, 17.
toto: nota p. 180.

Στερεὺς c. pl. 6, 18, 8.

Στερεῶδες, ἐν τοῖς στερεοῦσι λαμ-
πρὸς πύκνους, ὅταν κατα-
κλυσθῶσι καὶ συμπέσωσι Fr. V,
29.

Στερεῖς, στερεόμενον dedi c. pl. 5,
17, 2. ubi erat στερεόμενον.

Στερεῖα καὶ, πρὸς τὸ χέ-
λυμα 5, 7, 3.

Στερεῖς, πότερον δὲ ἀρχαῖς, τοῖς
δὲ ὡς στερεῖς δεῖ λέγειν c. pl.
6, 4, 2. πότερον κατὰ φύσιν
ἢ κατὰ στέρεον 6, 4, 3. ἐν
στερεῖσι καὶ παρὰ φύσιν 6, 4,
6. τὸ στέρεος οὐ χροῖμα, ἀλλὰ
στ. τοῦ φαιός ἐστι Fr. 20, 4.

Στερετικός, ἐκ τῶν στερεητικῶν εἰς
τοὺς κατ' εἶδος μεταβάλλουσι
c. pl. 6, 6, 13, 6, 16, 8.

Στερεῖα καὶ ἀνδρόδους c. pl. 2,
10, 2.

Στερεῖα οὐ κατὰ ligno fiat 5, 6,
2.

Στερεητικός 6, 8, 1.

Στεφανώματα, alias στεφανώμα-
τικὰ et στεφανώτικα, 6, 6, 1.
7, 6, 4. c. pl. 1, 13, 11, 3, 19,
1. στεφανώματικα 1, 12, 4, 6, 6,
1. φύσις — καὶ τῶν — καὶ ἀ-
βρότερον, τὸ ἀμύραν, δ' ἀβρό-
τος c. pl. 6, 14, 9. Ἐσθότια
τῶν σπέρματων τὰ — καὶ c. pl.
4, 3, 3. τὰ σπέρματα 5, 18,
2. στεφανώματα σπέρματι καὶ τοῖς
καρπῶσι ἐπὶ τοῖς, ἀσπύμβριον
6, 14, 7. ἀσπύμβριον καὶ ἀσπύ-
μβριον παραφυεόμενον τοῖς — μασί,
φασι γὰρ ὁρεῖσθαι εἰς εὐσθότια
6, 19, 1. nota. τὰ ἀνδρὸς καὶ
κατὰ φύσιν καὶ παρὰ φύσιν
Fr. 4, 12.

Στεφανώτικα 1, 13, 3. 6, 1, 1.
c. pl. 1, 4, 2. btp.

Στεφανώτιδες, μύρρινοι pumilae
5, 8, 3. In Polluce 1, 27.
στ. στεφανώτιδες, sed Codex
optimus στεφανώτις habet. Sed
Athenaeus p. 296. στεφανώτις.

δὸς καὶ 15. pl. 469. Sedem pl.
βλαὶ στρογγυλῶδες habet.

Στρογγύλιος διαλύσις φύλλον 3, 18,
113.

Στρώων, οἱ στῆμονες ἐκόμενοι
τῷ αὐτῷ Fr. III, 43.

Στρίβηδονα, δέχεται τὸ ἐβλόν 5,
4, 2.

Στρίπτος, ἀνθρώπος σκεπτὸς Fr.
III, 37.

Στρίγγυς πυρὸς 8, 4, 3. nota.

Στόροι, παρὶ τοῦς Στόβους χυλ-
κορυμία Fr. II, 26. ubi τὰ
πυρὸς erat.

Στολβή τῶν φρυγανικῶν, foliacear-
um habet ἐν στρογγυλότητι 1,

10, 4. alio nomine πυρὸς παρὰ τὴν
ἀκτινὴν ἔσθον ἔχει φύλλον 6, 1,

9. ubi constat, ὅτι eduntur. Wu-
dweis στοιβῆς στήγην ὀφέλιμα

dixit Hippocras. Vide in pu-
θμῇ. Quarta vide in σίτος.

Στοιχειώδης κριθή 8, 4, 2.

Στοιχίω, αἰ. γόστα. στοιχίω 3,
5, 3. ubi φύλλοι 9, 18, 15.

Στοιχιδὸν πεφύκασι καὶ φύλλοι 3,
12, 7.

Στρογγύλιος πυρὸς n. pl. 3, 26, 2.

Στρογγυλὸς 7, 6, 3. αἰ. 9, 11,
10. Fr. 4, 115.

Στρογγύ, ἡ πρῶτος τοῦ ἀσπρά-
γματος καὶ στρογγύα 9, 18, 9.

Στρογγύς, ἐβλόν στρογγύον καὶ
ἐλκιστόμινον 9, 13, 10.

Στρίψ, ἀσπίδα ἐν ταῖς ἀσπ-
ράταις στρογγύματι 3, 9, 2. pr-

opriantur ἐστὶ στρίψ. δάνδρον ἐ-
στὶ στρογγύον 3, 15, 3.

Στροβιλοειδὲς σχῆμα κατὰ τὴν
ἀσπράγην 9, 12, 9.

Στροβίλος, ὁ π. proprie dicitur
fructus πίνης: avellanae den-

tas seu flos masculinus eiusque
aquamini, quibus compactus

spectatur, 2. Theophrasto com-
paratur cum strobilo: γόνιον

ἐκαστος σύγκειται ἐκ μικρῶν
μορίων, φύλλων τῶν τῶν

κατάπερ ὁ στροβίλος τῆς πίν-
ης, ὥστε καὶ ἀνομιαν, ἀνα-

τὴν ὁμῆν στροβίλον πίνης καὶ
χλωρῆς, πλὴν προμνηστέον

καὶ ὁμοῦν ἀσπράγης δόλου, 1,
6, 5. 6. An genere πίνης, ὁμοῦν

statuunt hanc, opedertum dif-

ferentiam, ut στροβίλος διὰ τῆς

παράλλης αἰε στρογγύλος λέγεται

διακόσμων ταχέως, ὁ δὲ πίνης

ἰδιότης μακρότερος καὶ χλωρὸς

καὶ ἥτιον χράων 3, 9, 1.

πίτυς vulgodilicte putabatur a

πίτῃ, quod ἐστὶ καὶ πρὸς κῆρον

ἐλαττω φέρεται, καὶ παρρησια

μῶλλον καὶ τῷ κῆρον πικρῶ-

διστερον 3, 9, 5. Proprius

igitur πίνης esse videtur τῆς

πίτυος: praeterea τῆς ἐλάτης:

nam ἐν τῷ κῆρῳ τοῦ ἀσπράγος

ἐστὶ κῆρον ὀλίγα ἐπὶ τοῦ

κῆρον, ἐν δὲ τῇ τῆς θηλάας

ὄλως οὐδὲν, ut Alacedones re-

ferunt 3, 9, 6. Tamen, etiam

commune nomen est fructu-

um familiae totius: nam in

classe arborum quod ἐν (δέν-

δρον) ἐπαγγέλλονται, εἰ

μὴ τις τῶν κῆρον ἐγγεῖον θῇ-

σει, διὰ τὸ χωρὶς εἶναι τῶν

κῆρων 1, 11, 3. Ita, etiam

προσσημασμένοι οἱ τῆς πίνης

πίτῃς μαρκοὶ καὶ ὄλως τῶν

κῆρων πίνης προσσημασμένων

γὰρ ἐστὶ τῶν κῆρων ἐκπρὸς

τὰ κῆρα καὶ ἀκτυλίπομα

κίνοι α. pl. 1, 19, 1. Ita, etiam

est ὁμοῦν τῆς πίνης τῆς ἐλά-

της, τῆς πίνης, καὶ κῆρων

1, 12, 2. ἐλάτης, πίνης,

πίτυς, ὄλως πίνης κῆρων.

Quoniam igitur στροβίλος

proprie dicitur πίνης, etiam

tamen aliquod, atque πίν-

ης praescriptum, πίνης ἢ κῆ-

ρῶς fuit dictum, quod ge-

rum non degenerat. 3, 2, 6.

3, 9, 4. e. pl. 1, 9, 2. Argu-

bum ait Th. in vertice assu-

mere στροβίλου 3, 19, 9.

quod, ut intelligatur, refert

formam στροβίλου eiusque dif-

ferentiam a conq. bene posse.

Est tertium fructus πίνης no-

men φθίγ, unde φθειροειδὲς

vel φθειροειδὲς πίνης hic a

Theophrasto nominata. Vete-

res Grammatici, ubi φθειρῶν

ὄρος Homericum interpretan-

tur; φθίγ, ὁ τῆς πίνης κῆ-

καὶ τὰ ἀνδρῶν στροβίλου.
 Ita Etymol. M. h. v. Cf. Schol.
 Aristoph. Vesp. 1106. Πύ-
 κης κωνοφόρου, quæ pinus pi-
 cea videtur esse, nucleos e-
 duces nuda ferens, κόνους,
 nucleos, inter edulia, τραγή-
 ματα; commemorat. Attica in-
 scriptio in Boeckhii Oeco-
 nom. publ. Atheniens. II. p.
 945. Unde apparet usus Atti-
 corum scriptorum, κόνον ani-
 στήν κωνοφόρον proprie dica-
 tum fuisse, ceterarum specie-
 rum στροβίλους esse. Sertior
 aetas et dialecti ceterarum
 graecarum gentium usum ho-
 rum vocabulorum mire varia-
 runt. Dioscorides I, 86. περὶ
 πίπτος agens fructum eius πι-
 πτῖδα vocat, τὸν καρπὸν τὸν
 εὐρισκόμενον ἐν τοῖς κόνυσι.
 Obiter is cum cortice huius
 memorat τὸν ψλοῖον καὶ τὰ
 φύλλα τῆς στροβίλου ad enu-
 dem usum. Deinde cap. 88.
 fructus scortem στροβίλους
 memorat ὄλους ἐν καθαρῷ,
 qui videntur ad πύκην per-
 tinere. Nam initio cap. 85.
 est: ἔστι δὲ τὰς αὐτοῦ γένους
 καὶ ἡ λεγόμενη πύκη, εἶδες
 διαφέρουσι. Sed cap. 91. et
 93. distinguuntur ῥητίνη κι-
 τῶνη, ἑλκὶς, πικρὴ, στρο-
 βιλίνη. Suspicio igitur, Theo-
 phrasti πικρὴν κωνοφόρον seu
 pinum piccam ab aliis στρο-
 βίλον vocatam fuisse, iho-
 etiam fructum eiusque nucle-
 um: quod apparet ex epi-
 grammate 6. Crinagoræ, Dios-
 coridi æqualis, ubi ἐνδοὶ
 μυελὸς ἐκ στροβίλου inter τῶ-
 νηστα commemorantur. Ip-
 sam arborem hæc nudes feren-
 tem στροβίλον dixit etiam Plu-
 tarchus Quæst. Conviv. 3, 2,
 1. τὰ δαυώδη καὶ πικοφόρα
 τὸν πυτῶν, μάλιστα πύκας
 καὶ στροβίλους. Et 4, 3, 1. ubi
 de πίπτι disputat: καὶ γὰρ αὐ-
 τῇ καὶ τὰ ἀειλάφιδένδρα, πύ-
 κη καὶ στροβίλοι, τὸν τε ἔχον

καὶ τὰ ἀειλάφιδένδρα. Αὐ-
 τῇ τε καὶ πύκας. δάφνη.
 Ipsa vero illos nomen non
 quam mutavit, quod equiden
 etiam. Igitur præter genus
 πίπτης κωνοφόρου aliud non
 videtur supersse, cæsi στρο-
 βίλον nomen possit accommo-
 dari. Alia dabitur annotatio Lo-
 beckii ad Phrynichum p. 396.
 καὶ κόνους αὐτὰς: ὁ δὲ
 ὁστος nucleos nucis pineæ.
 Στρογγύλα ἔχου 5, 1, 5, 5,
 3. opponantur τὰς παρακνή-
 ῃς.
 Στρογγύλας, ἔχου 4, 12, 2.
 Στρογγύλον, τὸ, ἵσται φύλλων
 ὄλου, sed capitulum seminale
 non διαντῆς, 1, 4. sotumdam,
 sed oblongum, antipomchis, ha-
 bet 6, 4, 3. Sprengelius a
 saponaria distinxit, annotato
 loco Athenæi 11. p. 479. Schw.
 ubi στρογγύλον στρογγύλος e flore
 στρογγύλου nexus commemoratur.
 Inter flores coronarios aetate
 florentes, sed lapidarios, 6, 1,
 3. folia papaveris heraclii
 comparantur cum στρογγύ-
 λῳ. καὶ ὁ δὲ στρογγύλος
 12, 3. ubi nomen στρογγύ-
 λος legitur ubi saponariam
 officinalem interpretatur Spre-
 ngel, et in Dioscoride 2, 193.
 quæ simpliciter nominatur
 hac nota: καὶ οἱ ἐρωτῆσαι
 χρῶνται πρὸς ἀνθρακὸν τὸν
 ἑλκὶν. Contra idem 4, 67. ubi
 papaver apomotiū describit,
 consentiens ubique cum Theo-
 phrasto, ubi hic στρογγύλος, ille
 στρογγύλος nominatur. At Spack-
 house diascum fullonum com-
 parat, addens: capitulis huius
 καὶ ὁ δὲ στρογγύλος 9, 14.
 quod falsum est gentis ratio-
 ne, et propter locum Theo-
 phrasti esse sed. Florem coro-
 narium idem Britannus a præ-
 cedente distinguens Loniceram
 periclymenum interpretatur.
 Addit Vild. Athen. Voluit sine
 dubio locum Athenæi supra

αποτίσθαι commemorare, sed in eo nulla est nota, qua hos dignosci possit. Vide Annot. meum p. 784. Addo locum Luciani in historia Alexandri praestigiatoris, ubi narrat, radicem στρούθλου τῆς βαφικῆς ῥίζης manducatam spumam facere. Hanc cum saponaria et radice lanaria romana composuit Ameilhon in *Mémoires de l'Institut, Litter. et Beaux Arts* T. II. sed is alterius uotitiam nullam habuit. In libro Hippocratico de natura muliebri p. 571. struthii radix trita et cum melle subacta in suppositorio adhibetur, addito: φέται δ' ἐν ἄνδρῳ ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς. Alit tamen struthium Dioscorideum interpretantur gypsophilam struthium L. qua hodieque Hispani in lavandis et purgandis pannis utuntur. Cf. *Tozzetti Lezioni di Agricoltura* T. II, p. 177.

Στρούθιος μῆλεα, in exemplo fructuum, qui e bonis finis deteriores, est etiam haec: καὶ ἐκ στρούθιου πυθωνίος 2, 2, 5.

Στρούθος λιβυκή 4, 3, 5. στρούθων πτεροῖς ὅμοιον φύλλον 4, 4, 5. ἀφ' εὐπτεράς θορυβούσας Fr. VI, 2, 3. λευκός Fr. VI, 3, 2. Vide etiam Στρούθιον.

Στροφεύς, στροφεὺς πελτένιοι τῶν θυρῶν 5, 3, 4. 5, 6, 4. Θυρῶς ἐλαίνος 5, 9, 8.

Στροφή τῆς ῥίζης καὶ τοῦ φλοιοῦ 3, 13, 3, ubi Urbinas επιστροφὴ habet.

Στροφιγὲς ἐκ μήτρας 5, 5, 4. et 6.

Στρομων Plinius 4, 9, 1.

Στροφνός, ὕλη ἀσπραβεστέρα καὶ στροφνότερα 5, 11, 11. solidior Gazae, mālui rigidior. item c. pl. 3, 7, 2. βρύα στροφνότερα 3, 11, 4. ἀκανθαί στροφναί, σκληραὶ de tribulo. Dioscorides 4, 15. ῥαβδία στροφνά καὶ λεπτά. avium σάκκα στροφνή Fr. 1, 44.

Στροφνός c. pl. 3, 17, 8.

Στρούχνος, δ, ὁμωνυμία τινὶ πάν-
τεως εἰλημμένον· ὁ στρούχνος·
ὁ μὲν γὰρ ἐδωδής καὶ ὥσπερ
ἡμερος, καρπὸν ἔχων ῥαγώδη·
ἑτεροὶ δὲ δύο τίττον, ὁ μὲν ὕ-
πνον, ὁ δὲ μανίαν ἐμποιεῖν δύ-
ναται, πλείων δ' ἐστὶ δοθεὶς καὶ
κτείνει 7, 15, 4. nota p. 636. Hu-
ter olea silvestria τῶν στρούχνων
καὶ ὠμὸν ἐσθλοῦν, ὃν καὶ
εὐήπατόν τινες προδίδου [ἐκά-
λασαν] 7, 7, 2. ubi memora-
bili varietate Medicei libri
εὐβήπεινον, Urbinas εὐκήπει-
τον habent. συνώνυμοι δὲ καὶ
οἱ στρούχνοι καὶ οἱ τιθιμαλ-
λοι· τῶν γὰρ στρούχνων ὁ μὲν
ὑπνώδης, ὁ δὲ μανικός· καὶ
ὁ μὲν ὑπνώδης ἐρυθρὰν ἔχων
τὴν ῥίζαν ὀνυχομένην ὥσπερ
αἷμα, ξηραίνουμένην δὲ λευκὴν,
καὶ καρπὸν ἐρυθρότερον κόκ-
κου, φύλλον δὲ τιθιμαλλῶ
ὅμοιον ἢ μῆλεα τῇ γλυκείᾳ,
καὶ αὐτὸ δαδὸν καὶ σπιθυμὴν
μεγά (vulgabatur πυθυμὴν μέ-
γας. Urbinas πυγμὴν μέγας
habet, correxit Dalecampius.)
— φέται δ' ἐν χαράδραις
καὶ τοῖς μνημασιν· ὁ δὲ μα-
νικός, οἱ μὲν θυρὸν (βρυόρου
A. Med. βρυόρου Urbinas) κα-
λοῦσιν αὐτόν, οἱ δὲ περισσὸν
(πέρισσον Diosc. et Plinius), λευ-
κὴν μὲν ἔχει τὴν ῥίζαν καὶ
μακρὰν ὡς πήχεως καὶ κοίλην
— ἔχει δὲ τὸ μὲν φύλλον ὅμοιον
εὐζώμῳ, πλὴν μείζον, τὸ δὲ
καὶ πικρὸν ὥσπερ γηθύον, μεί-
ζον δὲ καὶ παχύτερον (μείζον
— παχύτερον Medic. Urb.), ὅσον
καὶ δὲ καὶ πλατάνον καρπὸν
9, 11, 5. et 6. nota p. 767
— 772, in Arcadia nascitur ὁ
στρούχνος ἀμφοτέρως, ὃ τε φοι-
νοῦν ἔχων τὸν καρπὸν καὶ ὁ
μέλανα 9, 15, 5. nota p.
799, τὸ μὲν στρούχνον, ὅστις
παράκινεῖν καὶ ἐξιστάναι 9,
19, 1. nota p. 828. similacis
asperae fructus similia τῷ στρού-
χνῳ καὶ τῷ μῆλῳ 3, 18,

11. ubi Urbinas τρύχνα habet ubi Pletho καρπὸς βοτρυν-
δης excerpit. Photii Lexicon
cum Etymol. M. Τρύχνος ἡ
πόα. Θήλυκός λέγεται τὴν τρύ-
χνον, οὐ τὸν τρύχνον, σὺν τῷ
σ δὲ στρύχνον οὐδαμῶς εἶπον.
Sexus feminei vestigium nul-
lum alibi repert, sed scriptu-
ram τρύχνος uñō in loco ser-
uavit Urbinas. In Theocriti
Idyllio X, 37. ἃ φανὰ δὲ τρύ-
χνος alii Codices τρύχνα ha-
bent. Scholiast: τρύχνος δὲ καὶ
τρύχνη εἶδος λαχάνου, ἡ κοι-
νῶς λεγομένη ἀγριομελιτζάνα.
Sprengelius τὸν ἐδωδιμον in
priorē editione cum solano
melongena, Dioscoridis 4, 71.
κηπάιον cum solano nigro
comparavit, in altera somni-
ferum et edulem στρύχνον
Theophrasti confudit et u-
trumque physalin somniferam
interpretatus est. Tertium ad
solanum inaequum retulit. Stack-
house ἐδωδιμον cum solano
melongena, ὑπνώδη cum phy-
salide somnifera, μαρινὸν cum
atropa belladonna comparavit.
Στρώμα, ἐν τοῖς στρώμασι κατα-
κείμενον c. pl. 8, 14, 4.
Στρωματῆς, οἱ, τοὺς κρῖνους
τούς εἰς τοὺς στρωματῆς τοὺς
διαποικίλους 4, 2, 7. putatur
esse pro στρωματοδίσκους. Cf.
Lobeck ad Phrynichum p.
401.
Στρωμνή, ἡ χρῆσις τῶν διαπα-
σμάτων εἰς τὴν στρωμνὴν Fr.
4, 58.
Στρωτήρ, τοὺς στρωτήρας ἢ τὰς
δοκούς ἀριθμεῖν Fr. VIII, 12.
Στῦς, αἱ στῦες, αἵπερ μάλιστα
ἐκδύονται εἰς τὰ σώματα c.
pl. 5, 14, 4.
Στυπτηριώδη ὕδατα c. pl. 2, 5,
1.
Στύραξ inter ea, quibus ad a-
romata utuntur 9, 7, 3. nota
p. 739. e styrace officinali.
Στύψις, αἱ στύψεις ἐν τῇ βαφῇ
Fr. 20, 22. Photii Lexicon:
ἐμπυρρισμαίνον, σμύρνη ἐπι-

στυμμένη. μύρον γὰρ παρὰ
τὸ τῇ σμύρῃ συνίπασθαι. Sic
et Etymol. M., sed breviter,
et peius ἐνέστυμμενον Hes-
chius. Aristot. Probl. 22, 11.
καὶ βυτιόματα τοῦτου ἔκκεν
προβρέχουσιν ἐν τοῖς στρυφνοῖς,
καὶ διεργασθέντα μᾶλλον δι-
χεσθαι τὴν βαφῇ.
Σύβαρις, ibi quercus aliqua post
caniculam germinat 1, 9, 5.
Συγγραφοῦνται οἱ ἀρχιτεκτονί-
ς 5, 5, 4. παραιρῶν τὰ πρὸς
τὴν μητρὰν 5, 5, 5. c. pl. 2,
11, 3.
Συγκαθίζω, τὰ νέφη διὰ τὸ βέ-
ρος εἰς τὰ κοῖλα σ—ίλει Fr. VI,
1, 3.
Συγκαίω, attice συγκαῶ, συγκαί-
εται καὶ παχύνεται ὁ ὄπός c.
pl. 5, 9, 8.
Συγκαύνει τὴν ὁσμήν Fr. 4, 56.
Συγκείμενον, τὸ, σπέρμα μετὰ
τοῦ περικαρπίου 1, 2, 1. γί-
νονται οἷον φακοὶ συγκείμενοι
3, 18, 5. τὰ μυθώδη οὖν
ἀλδός συγκαίται 9, 18, 2.
Συγκλείσις Fr. 4, 36.
Συγκόπτω, συγκακόφθαι τι λέ-
γεται Fr. VII, 2.
Συγκρούσις τῶν ἀνέμων γίνεταί
Fr. V, 54.
Συγχωρεῖν, τὰ ὅ' ἄλλα συγχι-
χωρημένα τῇ φύσει τίθεται
c. pl. 2, 3, 5. nota. τοῦτο
συγχωρεῖται τῷ μὴ θανάσσει
c. pl. 5, 3, 3. nota.
Συζύγλα, κατὰ γόνυ καὶ συζύγλα
3, 11, 3. 3, 13, 5. 3, 15, 4.
Συήνη, ἢ Συήνης πρὸς Ἐλεφαν-
τίην πόλει Fr. II, 34.
Συκκίμνος, ἡ morus, συκαμίνων
μητέρα ὀλληρά 1, 6, 1. ubi
Gaza mori vertit et Urbinas
liber συκαμίνου habet. συκα-
μίνων καρπὸς 1, 10, 10. Hos
fructui quomodo insideat 1,
13, 4. τὸ εὐκὼν παλαιούμενον
μέλαν γίνεταί 5, 4. 5, 11. et
praecipue γλισχρὸν καὶ συκαμ-
πτον 5, 5, 2. fructum nudum
profert, et sero germinat, sed
tanto cum impetu, ὥστε καὶ
ψόφον ποιεῖν c. pl. 1, 17, 2.

nota. ἡ σὺν. ἐλαφρόν τινα καὶ ὑδατώδη καὶ μικρόν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου ἔχει τὸν καρπὸν c. pl. 2, 11, 11. τὸ συκαμινον ἐρυθρόν δὲ δξύτερόν ἐστιν ἢ λευκόν c. pl. 6, 6, 4. Morus nigra et alba intelligitur. Rubi fructum bene describit Phanius Athenaei 2. p. 158. Schw. τὸ μέρος τὸ βατώδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπινθηρῶν ἔχει τὰς γονὰς καθάπερ ὑποφαινούσας καὶ διαφύας ἔχει πρᾶνυράς καὶ ἀχύμους. ubi Edd. ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονὰς — ὑφαινούσας καὶ διαφωράς — εὐχύμους. nuperus Editor temere edidit καθάπερ ὑφάντους καὶ διατροφάς — εὐχύμους.

Συκαμινος ἡ *Αἰγυπτία* 1, 1, 7. 1, 14, 2. fructum e caudice profert. Is quomodo maturetur c. pl. 1, 17, 9. et 2, 8, 4. *συκαμινος* ἡ ἐν Αἰγύπτῳ ἐν τοῦ στελέχους, οὐκ ἐκ τῶν ἀκρῶν τὸν καρπὸν φέρει, εὐβλατῆς τις οὖσα καὶ εὐτερος πρὸς καρποτοκίαν c. pl. 5, 2, 4. *Ficus Sycomor* L. Locum de singulari natura ligni in aqua demersi h. pl. 4, 2, 2. praeter Plinium (in annotatione p. 281.) vertit Isidorus Hispalensis Etymologiarum 17. c. 7. sect. 17. *Ficus Aegyptia* fecundior fertur, cuius lignum in aquam missum illico mergitur, et quum in limo aliquamdiu iacuerit, deinde in superficiem sustollitur versa vice naturae, quando madefactum debuit humoris pondere residere.

Συκὴ Αἰγυπτία, alias *κερώνια*, 1, 11, 2. 1, 14, 2. describitur 4, 2, 1. *σύνιον Αἰγυπτίων* γλυκὺν δὲ ἐνισχυτὸν κακώδες Fr. IV, 5. Est *Ceraton*ia siliqua Lin.

Συκὴ Ἀλεξανδρεία 3, 17, 4. et 5. *Pyrum Amelanchier* Sprengel, *Lonicera* pyrenaicam Theophr. oper. T. V.

Stackhouse cum Bodaeo interpretatur. Cf. Annot. p. 254. *Συκὴ θαλαττία* 4, 6, 1. describitur 4, 6, 9. *Fucus* turbinatus Gmelini, iudice Sprengelio. *Συκὴ Ἰνδική*, rami eius radican- tur 1, 7, 3. describitur 4, 4, 4. *notae* p. 304. seqq. *Θαυμαστή* οὖσα τῷ μεγέθει μικρόν ἔχει φύσει σφόδρα τὸν καρπὸν καὶ ὀλίγον — σφόδρα μεγαλόφυλλος c. pl. 2, 10, 2. *nota* p. 150. *Ficum Indicum* Sprengel, *Rhizophora* Mangle comparavit Stackhouse. Rami radican- tes utrique generi communes, sed fructus et locus natalis plane diversi rhizophorae non conveniunt. De ramis germinibus radican- tibus: εἰσὶ δὲ αἱ ῥίζαι φνόμεναι διδ- δηλοὶ πρὸς τοὺς βλαστοὺς· λευκότεραι γὰρ καὶ θαστῆαι καὶ σχολιαί καὶ διφυλλοί. ubi Gaza evidentissime a ramis discernuntur vertit. Miror βλαστὸς dici ramos, cum Theophrastus affirmet: καθήκειν ἐκ τῶν κλάδων τὰς ῥίζας — οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων καὶ ἐκ παλαιωτέρων. Annotini vero rami vix recte βλαστοὶ dici videntur. In loco altero 1, 7, 3. de eadem fico est: ἀπὸ γὰρ τῶν βλαστῶν ἀφίησι, μέχρι οὐ ἂν συνήψῃ τῇ γῇ καὶ ῥιζωθῇ. Denique de hedera 3, 18, 10. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν ἀφίησιν αἱ ῥίζας ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων, αἰσιπερ ἐνδύεται τοῖς δένδροις καὶ τοῖς τεχνίοις. Igitur dubitari posse non videtur βλαστοὺς dici nova anni cuiusque germina et ramos novellos, sed annotinos fici Indicae, quos κλάδους etiam Theophrastus vocat. Superest, ut cetera praedicamenta cum natura comparemus, quam a nemine accuratius reperi explicatam quam a Rumpio Herbarii Amboin. T. III. p. 127. et 133. Priore loco est: *Ramorum crassissimi plurima emittunt*

filamenta deorsum navigatorum filamentorum crassitiam habentia, sed vaga magis et rariora quam in subsequenti parvifolia specie, quorum extremitates bifidae sunt, atque horum singula iterum bifida sunt, donec terram tangent, cui parvis fibrillis sese insigunt adeo firmiter, ut instar chordarum tensa sint. Altero vero est: Longa ista fila ex arboris ramis dependentia, licet rara, ad ligacula apta sunt, quae saepius ad pollicis crassitudinem inveniuntur, miris gyris et volvulis sibi intricata. Unde colligere posse mihi videor, radículas novas, prouti primum prodeunt, recte albas dici, eoque colore a ramulis distingui. Deinde eadem *δασύται* *καὶ σκολιαὶ* dicuntur, quae verba interpretor densae atque implicatae nec rectae. Superest vocabulum *δίφυλλος*, quod ut naturae congruat, aut cum Dalecampio mutandum videtur in *ἄφυλλος*, aut in *διφύεις*, ut cum Rumpfii *bifidae* conveniat.

Συκὴ Ἰνδική ex loco 4, 4, 5. posuit Stackhouse p. LXIII. ficum religiosam interpretatus. Verba sunt Theophrasti post Indicae ficus notitiam: *Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον δένδρον καὶ τὸ μέγεθός μὲγα καὶ ἡδύκαρπον θανυμαστὴς καὶ μεγαλόκαρπον, καὶ χρῶνται τροφή τῶν Ἰνδῶν οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀμπεχόμενοι.* ubi Stackhouse in annotatione p. 205. putabat Theophrastum e similitudine radicationis pensillis communi nomine *συκῆς* genera duo diversa, ficum religiosam et rhizophoram, confudisse. Deinceps verba praescripta de Musa paradisiaca interpretatur. Quae sequitur arbor in eodem loco: *Ἔτερον δὲ, οὗ τὸ φύλλον τὴν μὲν μορφήν προόμικτος, τοῖς δὲ στρούθων πιτροῖς ὅμοιον, ἃ*

παράλθονται *παρὰ τὰ κρήνη, μήκος δὲ ὡς διπληγυαίω:* eam Stackhouse comparat cum *Areca catechu* e familia palmarum. Quartam Indicam ibidem, οὗ δ *καρπὸς μακρὸς καὶ οὐκ εὐθύς, ἀλλὰ σκολιός, ἐσθιόμενος δὲ γλυκὺς*, cuius esu noxio Alexander exercitum interdixerit, suspicatur ad *strychnon* nucem vomicam referendam esse, cuius mira prominentia nucis incurva sit ex apice pomi. In Catalogo II. *συκὴν Ἰνδικήν* e libro 1, 10. rhizophoram manglie interpretatur, et p. LXXIII. contra Sprengelium monet, folium *πρᾶτελον* indivisum *στρούθιο φύλλον δένδρου* (sic) minime convenire musae folio, nec simile esse plumae *struthionis*. Nihilo minus in opinione sua perstitit Sprengel p. 69. ed. sec. Quod ad rhizophoram attinet, probabilius mihi videtur, hoc genus intelligi 4, 7, 4—7. ubi de arboribus insularum sinus Arabici et Persici narratur, arbores magnas nudis radicibus extare, quae maris aestu inundantur.

Συκὴ Κυπρία Cretae describitur 4, 2, 3. Eandem cum ficu *aycomoro* facit Sprengel p. 62. ed. sec.

Συκὴ Λακωνικὴ *φλυδρος* 2, 7, 1, 2, 8, 1. *ὑδρεύεσθαι φιλεῖ καὶ τὰ ὑψόρου ζητεῖ* c. pl. 3, 6, 6. *Λακωνικὰ σῦκα* parva fuisse docet locus Athenaei 5, p. 294. Schw.

Συκὴ ἐν ταῖς πέναις quid? 3, 9, 3.

Συκὴ, ficus communis, *ἔρποντα* *προσπονήτορτα φέρει*, quaedam etiam *ὀλυνθοφοροῦσι* 3, 7, 3. Aegypti ficus exsuecra et parva provenit c. pl. 2, 3, 8. *ἡ συκὴ μόνη διακαθαίρεται μικρὸν πρὸ τῆς βλαστήσεως* c. pl. 3, 7, 10. *σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται* c. pl. 5, 16, 3. *συκὴ* ποτε κατὰ χειμῶνα

τοῦ ἔργου ὑποκαίοντος ἤτοι καρπὸν c. pl. 5, 1, 2.

Χάμνος, ἔχων τὰν σινίον δ καπνὸς δριμύς Fr. III, 72.

Χυκόν, οὐκὸν ἀντιγράφον et ἡρινύμενον quibus notis dignoscantur 2, 8, 3. Athenaeus III. p. 302. Schw. e secundo historiae posuit haec verba: φησὶ γένος τοιοῦτόν τι εἶναι οὐκων, οἷον ἡ Χαρίτιος Ἀρτίσιος καλούμενη. ubi Editores Χαρίτιος ἢ Ἀρ. coniecerunt, nuper timas Ἀρτίσιος ἢ Ἀρ. e loco Plinii 15. c. 18. s. 19. ubi *ficus aratia alba, pediculo mitissimo latissima*, memoratur, in alijs Codicibus *aritia* scripta.

Συλλογισμὸς, ὃ δὲ αἶτος ἐν ταῖς ἀγαθαῖς συλλογίσαναι μὲν πλείω c. pl. 1, 18, 2.

Συλλέγω, τοῦ πῆσαι καὶ συλλέγειν (τὰς ὑποθέσεις) c. pl. 6, 11, 16. nota.

Συμβάλλω, οὐ μικρὰ συμβάλλεται absolute 8, 7, 7. μεγάλῃς μερίδι Fr. 4, 60.

Συμβάλλω, τοὺς τύπους ἀνάγειν συμβάλλειν ἰαντοῖς; eolre, Fr. I, 99.

Σύμβιος, προσφιλὴ ἀλλήλων καὶ σύμφα c. pl. 2, 17, 5. ubi erat *συμβίωτα*.

Συμβίωσις, πρὸς τὸν κίττον *συμβίωσαι* 2, 1, 2.

Συμβίωσις, vide Σύμβιος.

Συμβλαστής c. pl. 2, 3, 3. ubi e Scaligeri coniectura *τύβλα* νῆος scriptum est.

Συμβλητός, οὐ συμβλητοὶ τὸ πλῆθος c. pl. 6, 3, 4.

Συμμετρίω, πρὸς ἀνάλογον αἱ τοιαῦτα, τροφαί — τροφῶνται c. pl. 6, 18, 4.

Συμμετρία, εἰς συμμετρίαν τῆς ἡμετέρας χειρὸς ἐκτεταίον τοὺς χυλοὺς c. pl. 1, 16, 2.

Συμμετρος, κρᾶσις ἑξὺμ. τῇ γένει — ἑξὺμ. καὶ σφοδρότερα c. pl. 6, 12, 6. φύλλα ἑμμετρος καὶ προσφιλὴ *Ibidem*.

Σύμμετρος c. pl. 2, 19, 3. opponitur *δίοισις*.

Συμμετρία, συμμετρία κατὰ τοῦ μέτρου 3, 5, 6. 4, 7, 7. et 8. τὸ στάμα τὸν χλωτῶν 4, 11, 4. συμμετρίᾳ πληγέντα τὰ ἔλκω 5, 3, 4. opponuntur *δίοισις* ται 5, 3, 5. τὸ χλωτὲ ἔλκω συμμετρίᾳ 5, 6, 3. 5, 7, 4. συμμετρίᾳ καὶ ἀπολύσεσθαι τὴ ἀνθή c. pl. 2, 19, 1. ὅσα πληγέντα καὶ σφισθέντα συμμετρίᾳ πάλιν καὶ σφύεται c. pl. 5, 16, 3. *συμμετρίᾳ* οἱ πόροι Fr. IX, 22.

Συμπαθὴ γίνεται καὶ βλαστάνει c. pl. 1, 7, 4.

Συμπαροκολούθει, βλαστάνοντα καὶ ἀνθίσκοντα πλείω χρόνον c. pl. 1, 22, 4. Vide *παρεκολουθεῖν*.

Συμπάροχο, ἔσαν τῇ ἐργασίᾳ συμπαθὴ c. pl. 5, 10, 13. ubi erat *συμπροσθῆ*: nota.

Συμπατίω, καταπατομένω καὶ συμπατομένω 2, 7, 5. sed ibi *Urbinas* καταπατομένω habet.

Συμπαράνω, ταῦτα πάντα — γαίρει διὰ τὸ — *Fr. I, 89*.

Συμπίντω, τὸ συμπεπινώδης, opponitur τὸ ἀνεωγμένον c. pl. 1, 4, 4.

Συμπλέκω, δεῦν συμπλεκῇ c. pl. 5, 5, 4.

Συμπλήρης, στερεὸς καὶ συμπλήρης μικροῦ καλαμος 4, 11, 10.

Συμπληροῦν c. pl. 1, 3, 5. nota. τὸ ῥοδόνος σ — ροὶ τοὺς πόρους Fr. 4, 45.

Συμπνίγω c. pl. 6, 11, 6.

Συμπνύνδω καὶ πνύνω c. pl. 5, 4, 2.

Συμφαίοντα vitiose scriptum legitur c. pl. 2, 3, 5. ubi rectius libri *συμβαίοντα* habent.

Συμφανής, συμφαντοτέρας τὰς αἰτίας c. pl. 3, 18, 2. *συμφανῇ ποιεῖν τὴν ἀμαρτίαν* Aristot. Probl. 19, 14.

Συμφθεῖσθαι πάντως 4, 15, 2.

Συμφράττω καὶ πυννῶν τοὺς πόρους Fr. X, 6.

Συμφραεῖς καὶ πύννωσις c. pl. K k 2

3, 11, 3. Συμφέρεινται οἱ πόροι 6, 11, 7.

Συμφέρουσα καὶ καταμαρμαίνουσα τὴν ἀρχὴν Fr. III, 62.

Συμφυῖς, δένδρου μέρος τι συνελήφθη ὑπὸ θατέρου συμφυῖος γειομένου 5, 2, 4. λήθος πλατῦς καὶ συμφυῖς c. pl. 3, 6, 5. *nota*. κλυφός ἥκιστα συμφυῖς καὶ ὡν βασιλικῶν c. pl. 4, 2, 1. αἱ ῥίζαι καὶ ἡ κλήθ' συμφυῖς οὐδὲν συμπαύσονται c. pl. 4, 4, 8. Ἐπεὶ ἐν γίνεταί καὶ συμφυῖς Fr. 4, 19. συνεχίστιμος καὶ συμφυῖςτιμος δ' μηρός Fr. VII, 10.

Συμφύεται, πληγόντα καὶ οχιοθέντα συμμύει· πάλιν καὶ συμφύεται c. pl. 5, 16, 3.

Συμφύεις τοῦ ἔξλου 9, 2, 6. *nota*. γίνεται ἐν τῇ συμφύσει — οὐδὲν ἄλλο ἢ τῆς συμφύσεως ποικυλίας c. pl. 5, 5, 3. διὰ τὴν σύμ. καὶ τούτων Fr. I, 79.

Σύμφυτον non nominatum designat ἡ ῥίζα ἢ συνγενομένη τοῖς κρείωνι συνάγει εἰς ταῦτό καὶ οἷον πηγνύει 9, 18, 2. *nota* p. 814. 815. Dioscorideum 4, 10. symphytum officinale interpretatur Sprengel.

Σύμφυτος, σύμφυτον ἔστι πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς τὰ συγγενῇ γνωρίζω Fr. I, 1. σύμφυτον ἔπαιν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μάλιστα τὸ δημογινές, διὰν ἀφελωδῇ c. pl. 5, 5, 2.

Συμφύω, κεφαλὴ συμπερικυτῶν πῶς ἐκ πλειόνων εἰς ταῦτό 4, 12, 3. τὸ ἔξλου ἀδύνατον συμφύεται 9, 2, 6.

Συμφωνέω, χρῆ συμφωνεῖσθαι τοὺς λόγους τοῖς εἰρημένοις c. pl. 1, 1, 1. *nota*.

Συμφωνός, ἀλλὰ τοῦτο μὲν σύμφωνον c. pl. 6, 11, 13. *nota*.

Συμφυάτω, τὰ τῶν μύλων σπέρματα σ. 1, 11, 5. ἀδιόφρακτα καὶ ἔσπερ σφυαυότα ἔλλοβα 8, 5, 2.

Συνάγεται c. pl. 2, 4, 8.

Συνάγω, εἰς δεῦρ συνάγειν 3, 10, 5.

Συναγωγή, ἢ, εἰς δεῦρ ἄγον 3, 10, 5.

Συναπολουθεῖ τῇ φύσει 7, 2, 9.

Συναλείρω, ἢ ὑγρὰ καὶ πηλώδης γῆ, ἐὰν ξηρανθῇ, συναλείρει καὶ οὐ διαδίδωσι c. pl. 3, 23, 1. Similiter Anaxagoras apud Aristotelem Meteorol. 2, ubi de terrae motu, ait: τὰ αἶνω τῆς γῆς συναληλίσθαι διὰ τοὺς ὀμβροὺς· ἐπεὶ φύσει γὰρ πάντων ὁμοίως εἶναι σφοδρῶν.

Συναμφοτέρον, τὸ συν. ὅσον δεῦρ ἄγον 9, 11, 9.

Συναναπληροῦσθαι ἐξ αὐτῶν 4, 13, 4.

Συναρθεῖ δ' οἶκος τῇ σταφυλῇ Fr. 4, 63.

Συναρθευοίμαι, ζῶν α. 3, 2, 2. c. pl. 1, 18, 3.

Συναπολαύω, συναπολαύει τι καὶ τοῦ πέρτερ ὀχυμὸς c. pl. 6, 8, 3.

Συνάπτω, μέχρι οὐ ἐν συνάψει τῇ γῇ 1, 7, 3. 4, 4, 4. 4, 8, 6. συνάπτειν ἐπὶ τῇ γῇ 4, 10, 3. *nota*; sed Urbinas recte in omittit. συνάπτει τὴν ῥίζαν τῇ γῇ 3, 11, 2. ἢ καὶ συνάπτειται πρὸς τὸν λοβόν c. pl. 4, 7, 5. εἰ τι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀσπίδα ταύτην 4, 12, 2. τὰ ἀρχήματα συνάπτει πῶς εἰς τὰς δυνάμεις 6, 1, 2.

Συναρτῶν, vide συνάπτω. τὰς αἰσθητοὺς πάσας συνηρτῆσθαι πρὸς τὸν ἐγκέφαλον Fr. I, 26.

Συνατίζω, τὰ τοιαῦτα συνούζειν βουλομένων ἔστι τὰς ἐκπῶν τέχνας 9, 19, 3.

Συναφῇ πρὸς ἀλλήλους c. pl. 4, 12, 8. τὸ θερμοποιεῖσθαι διὰ τὴν συναφὴν καὶ κατεμύειν Fr. III, 33.

Συνδύησθαι ἢ ὅλη μορφή 1, 1, 8.

Σύνεργος, οἱ συν. τόποι ὄντες 8, 2, 10. ἢ τελεώσις 8, 6, 5. ὁρροί. διὰ μακροῦ c. pl. 1, 3, 5. συν. κινήτων c. pl. 6, 9, 1. ἢ αὐτῇ ἢ καὶ σύνεργος αἰτία 6, 11, 9. σύνεργος αὐτοῖς c. pl. 1, 14, 3.

Συνεθίζω, τοῖς συνεπιθωμένοις 9, 16, 9.

Συνεπιλησθῆναι τροφή c. pl. 3, 14, 8.

Συνίμι, συνιδόντος καὶ οἷον πληγνυμένου τοῦ ὑγροῦ c. pl. 2, 19, 3.

Συνεκτελεῖν, συνεκτελέσαντος τοῦ ἡλίου c. pl. 1, 13, 9. ubi male editum συνεκτελέσαντος.

Συνεκτινός, vide in Συνίσταμαι.

Συνεκτελεῖται τῇ θερμότητι τοῦ σπέρματος c. pl. 5, 6, 11. ubi συνεκτελεῖ editum.

Συνεκπλεγμάλειν Fr. VII, 12.

Συνελλίσσεται, τὸ ἐντός συνελίσσεται καθάπερ συνερητημένον 4, 7, 5.

Συνεμφαίνεται τις ὁμοιότης 1, 12, 2. τὰς ἰδίας μορφὰς συνεμφαίνοντας 3, 8, 1. οὐ συνεμφαίνουσα erat c. pl. 6, 6, 3. ubi Heinsius συναύξουσα dedit.

Συνεξιμάζει τὰ περιττώματα μετὰ τοῦ ἰδρώτος Fr. IX, 13.

Συνεξολεῖν Fr. 4, 62.

Συνεξομοῖα, τριγωνήσαντα τὰ ζῶα συνεξομοιοῦνται c. pl. 1, 9, 3.

Συνεπαδόντες τινα ἐκαστὴν 9, 10, 4.

Συνεπιλαμβάνω, διὰν ἐπομβραῖαι γίνονται καὶ ἐὰν ἡλιοι συνεπιλαμβάνουσιν c. pl. 4, 4, 13.

Συνεργάζομαι, συνεργαζομένης καὶ συνεμμερομένης 6, 3, 3. γῆ μάλιστα συνεργαζομένη c. pl. 3, 12, 1. — ζεται πρὸς τὸ — Fr. VII, 15. ubi συνεργεῖ 16. requiritur.

Συνεστηνῆα δητῆρ 9, 2, 2.

Συνέχεια, τὴν συνέχειαν τοῦ ἡλίου ἐξαιρεῖ τὰ ἀρώματα Fr. 4, 18. συνεχέαις λέγων Fr. 2, 8. διὰ τὸ μάλιστα ταῦτα κηρῶσαι καὶ συνεχεῖαν ποιῶν Fr. 20, 6. τὸ σπλῆξον ἐστὶ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότης Fr. 20, 14. συνέχει καὶ συνεχεῖα τῆς βαρῆς 16.

Συνεχής, ἡ σπέρματις ὑπὲρ τοῦτων οἷον συνεχῆς οὖσα τοῖς πρότερον c. pl. 6, 3, 3.

Συνέχεται τὰ περιττώματα ὑπὸ

τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἰδρώτος καὶ τῆς ἕρας c. pl. 1, 21, 2, 2, 4. τὸ ἰδρῶτος ξηρόν συνεχεῖ c. pl. 6, 18, 8.

Συνήκω, τὸ ἔκρον εἰς ὃξὺ συνεκρῶν 3, 11, 1. 3, 12, 7. 3, 13, 5. 3, 14, 2.

Συνημερομένη καὶ συνεργαζομένη γῆ 6, 3, 3.

Συνηριεῖν 3, 1, 5.

Συνδιδραμεῖν c. pl. 1, 3, 4.

Συνδύεις, ῥοδίζουσι τὰς συνδύεις, ἀνοηγόμεναι δ' ἐξέδουσι τοῦ ῥοδίου ἢ μάλιστα Fr. 4, 47. nota. ibi ἡ σύνδυος ὁρατὴ anteceedit. eorum compositio e siccis 57. et 69. ἡ χρῆσις εἰς τὴν τῶν ἱματίων ὁσμήν 58.

Συνδύωρ πρὸς τὰς διαφορὰς ἢ κοινῇ χρῆσις 1, 14, 4.

Συνδύω, διὰν συνδύωσι ἐκείνου κλήματος τὸ ἥμισυ c. pl. 5, 5, 2. sed ibi Urbinas libet rectius συνδύωσι habet.

Συνδύω εἰς βυθόν Fr. 4, 29.

Συναντισθαι erat c. pl. 2, 4, 4. ubi διαντισθαι dedit.

Συνίζω, συνίζουσιν αἱ φλέβες, opp. ἐμψυσθῆναι Fr. IX, 25.

Συνικμάζω, ὁ σίτος διὰν εἰς θεμούς συνεκθῇ, συνεικμάζεται c. pl. 4, 13, 6. nota. λέθους καταβρεχθέντος καὶ συνεκθῆναι Fr. II, 10. Vide etiam συνεικμάζω.

Συνίσταμαι, καρπὸς συνεστηκὸς καθάπερ εἰς σφαῖραν 3, 13, 6. τὸ δῆλον συνεστηκὸς μᾶλλον 6, 2, 6. συνεστηκῶν καὶ ἰσχυρότων καὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν δένδρων c. pl. 2, 2, 3. εὐνοεῖται δένδρον c. pl. 2, 1, 5. εἶναι συνεστηκῶν c. pl. 3, 13, 2. τὰ ἐν σπέρματι συνεστηκῶν καὶ οἷον αὐτὰ αὐτῶν ἐπιπνιγμένα c. pl. 4, 3, 4. ἐπιγνομένην δι' ἡρόν καὶ ὡς παρ' ἡδὴ συνεστηκῶν (τῶν πυλῶν) c. pl. 4, 12, 9. ἑτάρτερα, πυκνότερα καὶ συνεστηκότερα μᾶλλον 4, 13, 1. ubi erat συνεκτικώτερα. de nive διαδυσμένη καὶ δάκνουσαν ἐφ' συνεκτικῶν μᾶλλον 5, 13, 7.

συνεστηκέναι καὶ ἄσπερος ἢ δύ-
ναμις Fr. III, 12.

Συνίσταται τὰ πνεύματα καὶ τὰ
ψύχη c. pl. 1, 8, 3.

Συννέω εἰς ἄξυ Fr. III, 51.

Συννεφέας, συνεφέστιρος ἀήρ Fr.
V.

Σύννοδος, σύννοδοι τῶν μηνῶν χυ-
μερινώτεροι de Ventis V, 17.
et Fr VI, 1, 5, Horatius Od.

25. ventum aut per interlunia
hacchari, id est per intermen-
strum, cum luna est in coitu.

Turnebus Advers. 26, 36.

Σύννοξος, καὶ ἄσι σύννοξυ 1, 6, 8.

Συννορθή οὐτως κατὰ σύμπτωμα
c. pl. 3, 18, 7.

Σύννορος χωρία 8, 8, 7.

Συνουσία, ἢ μὲν οὖν συνουσία
καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν τοῖσι 1,
2. 1. ubi contra Codd. fidem
ουσία scripsi temere: nam se-
quens ὅλη φύσις satis tueri
videtur συνουσίαν, complecten-
tem partium angularum ου-
σίαν, quae efficiunt totius συν-
ουσίαν. Verbum συνουσιού-
σθαι ē recantiquibus philoso-
phis notum habemus, sed
sensu paulum diverso.

Συνταρῆα δένδρα c. pl. 3, 7, 2.
3, 10, 7.

Συνταρῆσθαι τὰ χωρία c. pl.
3, 7, 7. ubi erat συνταρῆτι-
σθαι.

Συντελέω τὰς θύρας 5, 3, 5.
his. Vide συνετελέω.

Συντήμων, ὅταν τῇ ἐργασίᾳ
συντημηθῇ erat c. pl. 5, 10,
13. ubi συμπάθη dedi.

Συντήνομαι, σωματίων α—μίνων
καὶ καμνόντων Fr. 4, 59.

Συντήνω, τὰ μὲν συντήνω καὶ
διακρίνω c. pl. 6, 13, 2.

Συντήεις ἔμποια τοῖς σήμασι
c. pl. 1, 22, 6. ὑπερβαλὴ ἐπιρ-
ροή συντήεως Fr. VII, 2.

Συντίθεμαι, συντίθεμενος μηδὲν
πεισισθαι 9, 17, 2.

Συντονος, ὡς πρὸς καὶ συντονω-
τέως [ἐχουσι?] τοῖς βροχίοις
Fr. V, 58.

Συντρέχει τῇ θερμάτῃ τὸ ἀσέ-
ρ c. pl. 5, 6, 11. sed Ur-

binae verum συνετρέχει ha-
bet.

Συντροπούντος suspectum legitur
c. pl. 3, 5, 2. nota.

Συρακοῦσαι, εἰς Συρακούσας ἀνελ-
θὼν ἐν Κορίνθου c. pl. 3, 20,
5.

Συρία, κολλή 2, 6, 2. ἐν Συρίᾳ
μικροῖς ἀρότροις χρῶνται 8, 6,
3. παρὶ Συρίαν πῶς πεπτοκα-
τοῦσι τὴς τερεβινθοῦς 9, 3, 4.

τὸ Συριακὸν βοτάνιον δὲ κα-
λούμενος καδύτας c. pl. 2, 17,
3. μικροῖς ἀρότροις οἱ Σύροι
χρῶνται c. pl. 3, 20, 5. δὲ ἐν

Συρίᾳ κατὰ βῆθος ἀρόσας ibid.
calamus et iuncus odorati in
Syria 6, 18, 1. βραχὺς δὲ τό-
πος τοῦ καλῶμον καὶ τοῦ

σχόινου ἐν Συρίᾳ 6, 18, 2.
Syriae gypsus Fr. II, 64.

Συριγγίος κάλαμος, idem δὲ κοί-
λος 4, 11, 10.

Συρματίτις κόπρος 2, 7, 4. 7, 5,
1.

Σύροι μικροῖς ἀρότροις χρῶνται c.
pl. 3, 20, 5.

Συρροή γῆς ἀμμόδης τις 7, 15,
2. δακρυώδης κελύων 6, 6, 8.

Συρροῦν erat 9, 3, 1. ubi A. et
Codd. συρρόην habent.

Σύστις 6, 3, 3.

Συσπύτω τοὺς γύρους c. pl. 3,
12, 1. τὰς τῶρους Ibidem.

Συσπύω τὸ Τελέφριον 9, 20, 6.

Συσπύω, εἰς αὐτὰ συσπύω-
μενος 4, 3, 6. ὅφεις συσπύ-
ωμενος 4, 4, 13.

Συστάεις, ὑδάτων συστάεις καὶ
συστάσεις c. pl. 5, 14, 5. Fr.
XII, 11.

Συσταίτω, εἰς τὴν φύσιν Fr. I,
84.

Συστέλλεται καὶ αὐτὸ λαμβάνει τὸν
ἴσον ὄγκον c. pl. 1, 8, 3. εἰς
ὅλιγον συστέλλεται c. pl. 1, 15,
1.

Συστομῆ, οἱ κατὰ ταύτην τὴν
ἀσπ. χυμοί c. pl. 6, 5, 6.

ὥστε κατὰ σ. ἐνίων λεγομέ-
νων 6, 6, 10. ἀσπ. ἐκπύρας
Fr. V, 58.

Συστοίχος, ὅσοι συστοίχοι τοῦ-
τοις χυμοί c. pl. 6, 4, 2.

Συστρέφω, συστραμμένα ἔβλα 3, 11, 2. — αμμένος ταῖς ῥίζαις ἐκώθεσι καὶ παχylaίς 3, 18, 9, πρεμνώδη καὶ συστραμμένην τὴν ῥίζαν c. pl. 1, 3, 3.

Συστροφῇ, συστροφῆς οὐλας ἔχοντα ἔβλα 5, 5, 1.

Συχνός, μετὰ συχνῆς μελέτης Fr. XV, 2. συχνόν διεχούσων 3, 11, 3, 4, 8, 10.

Σφαῖρα, ἐν τῇ πρώτῃ σφαίρᾳ Fr. III, 4. περὶ τὴν τῆς γῆς σφαῖραν Ibidem.

Σφαῖρον ἐριώδες quercus 3, 7, 4. Usneam floridam interpretatur Sprengel p. 89. ed. sec. ἄτερον σφαῖρον ἄμμοσαν 3, 7, 5. interpretatur Porinam perusam, sed dubitans.

Σφακελίω 4, 14, 4, 4, 14, 7. ὃ ἐρεβίνθος σφακελίζει c. pl. 3, 24, 3. ubi erat σφακελίζεται: nota. σφακελίως ἀπόλυνται 5, 9, 5, 6, 10, 5. ἐνιοὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν λέγουσιν 5, 9, 7.

Σφακελισμός 4, 14, 2. fici 4, 14, 4. ἴδιος τοῦ ἐρεβίνθου 8, 10, 1. unde dicatur et oriatur c. pl. 5, 9, 6.

Σφακέλος erat 6, 1, 4. nota.

Σφακός 6, 1, 4. nota p. 460. describitur 6, 2, 5. ubi σφάκον et σφάκος male editum. Sed scriptura in libris variatur. Cf. Annot. p. 460. et 467. Salviam arboream hodie in Græcia vocatur ἑλεσφακιά, teste Sibthorpio apud Walpole p. 240. quam in Prodro-mo Floræ Gr. non reperi nominatam.

Σφαλερός, —όν γίνεται τὸ ὑγρόν, oppos. συνίσταται, Fr. VIII, 12.

Σπένδαμνος campestris, γλῆνος quoque vocatur 3, 3, 1. montiana ζυγία vocatur Ibidem. descriptio 3, 11, 1. seqq. ξανθῇ, λευκῇ, ἄρῳ, flos, fructus Ibidem 2. καὶ ζυγία inter ἔβλα οὐλα 5, 3, 3. Naturam ligni indicat ipsum no-

men, cognatum vocabulis σφήν, σφενδόνη, σφεδανός et σφαῖρα, a contorsione et convolutione ductis. Acer pseudoplatanum Sprengel, in altera editione acer Creticum comparat, γλῆνον vero cum acere obtusifolio Smithi Flor. gr. Stackhouse acer campestre interpretatur.

Σφηκίον περιφερές 4, 8, 7.

Σφηνοειδές τὸ ἐνθεμα ποιήσαντες c. pl. 1, 6, 8.

Σφῆς, σφήκες πολλοὶ ἐν τῷ μεταπώρῳ ὅταν γίνονται Fr. VI, 3, 10.

Σφοδρώς ὁρμῇν εἰς τὴν βλάστησιν c. pl. 5, 10, 13. σφοδρώτερον ἀνάνυση 5, 11, 1. σφοδρῶς ἀπερείδεσθαι εἰς τὸ βάθος 6, 19, 5. πνευματώδη οὐ μετρίως, ἀλλὰ σφοδρῶς Fr. V, 32.

Σφοδρότης, πάγων σφοδρότητες c. pl. 5, 12, 2.

Σφονδύλη πασῶν ἄπτεται ῥῆζον (asservatarum) 9, 14, 3. nota.

Σφόνδυλος περὶ ἀτρακτον 3, 16, 4.

Σφραγίδιον, εἰς τὰ —δια Fr. II, 8. ἀνθραξ, ἐξ οὗ τὰ —δια γλύφονται 18, 23.

Σφραγίς, οἷς ἔβλοις καὶ σφραγίσαι χρῶνται 5, 1, 2, μέγεθος ἔχουσαι σφραγίδος Fr. II, 26. ἐξ ἧς αἱ σφραγίδες, ὃ σίδηρος οὐ δύναται διατερεῖν ἢ ὑνθμῖζεν 44. ὃ λίθος, ὃ γλύφουσι τὰς σφραγίδας Ibidem. τὸ λυγγούριον πρὸς τὰς σφραγίδας ἐπιτήθειον Fr. XV, 1.

Σφύρα, vel potius exemplo Homericō σφύρα, ἐν σφύρᾳ ἐλαύνουσι c. pl. 1, 6, 8. τῇ σφύρᾳ μαλάξαντες τὰς ῥάβδους, ἵνα συμφύωσι διὰ τὴν ἀφέλευσιν c. pl. 5, 5, 3.

Σφυρίον 5, 7, 8.

Σχάσις 4, 2, 8.

Σχεδία, ἥ ἐχρήσατο ἰστίοις πητήκοντα 5, 8, 2.

Σχεδόν, διειστώτα καὶ σχεδόν 1, 11, 4. σχεδόν τι c. pl. 3, 3, 2. in Codice Urbinatæ.

Σχηματοποιεῖν τὸν λίβανον ἐπὶ τῶν δένδρων 9, 4, 10.

Σχίζα, synonymum κορμός 9, 3, 1.

Σχίζω, ἀκρίβειαν τοὺς ἀπὸ τοῦ στελέχους σχιζόμενους 1, 1, 9. ὁρίζαι σχιζόμεναι καὶ πλείους 1, 1, 6. bis. ἐπ' ἀκρῶ σχιζόμεναι πολλὰ 1, 6, 12. 1, 9, 1. ὅταν ἐκ τοῦ στελέχους τὰ πρῶτα σχισθῇ — ἕτερα σχίζονται ἴσα 3, 6, 2. σχίζεται καὶ ἀποδενδρῶνται 3, 17, 2. ὁρίζονται καὶ εἰς τὰ κάτω σχίζεται c. pl. 3, 21, 5. ὅσα πληγνέντα καὶ σχισθέντα συμμύει c. pl. 5, 16, 3. τοὺς ἀκρίβειαν ἀπ' αὐτῆς τῆς γῆς σχιζόμενους 6, 2, 2. ἐξ ἀκροῦ σχίζεται 6, 2, 8. πολλὰ 1, 6, 5, 3. τὸ πρόμυον κάτω σχίζεται 7, 4, 7. ὅπως ἡ τροφή σχίσῃ τὴν ἄμπελον c. pl. 3, 13, 4.

Σχινίς, ἡ, 9, 4, 7.

Σχίνος, ἡ, δάκρυον συνίσταται ἐπὶ τῆς σχίνου 9, 1, 2. ὁ τῆς σχίνου καρπὸς σημαίνει τοὺς ἀρότους Fr. VI, 4, 6. nota p. 755. αὐτομάτως ἐπιπλήγνυται τὸ δάκρυον ἐπὶ τῆς σχίνου c. pl. 6, 11, 15. turisera arborem ὅμοιον εἶναι φασὶ σχίνου καὶ τὸν καρπὸν ταῖς σχινίσι 9, 4, 7. nota p. 728. Est pistacia lentiscus Lin.

Σχίνος e genere bulbaceo cognata σκίλλη, ὅσα ἐν σχίνῳ ἢ σκίλλῃ φυτεύεται c. pl. 5, 6, 10. ἐν σχίνῳ φυτεύομενα πάντα ἥτις σκίλλῃ διαφέρουσι c. pl. 5, 9, 5. nota ad hist. p. 115. ad c. pl. p. 401. et p. 410. Hanc σχίνον omisit Sprengel et Stackhouse.

Σχίσος τοῦ φύλλου 3, 11, 1. τῆς ὀλῆς 7, 2, 5. σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται ἄμπελος, ἀνθή, ῥόα, μηλέα c. pl. 5, 16, 3.

Σχίσμα φύλλου 3, 11, 1.

Σχιστός, σκοποῦνται τὸν σχιστῶν ἔυλον τὰς μήτρας 5, 2, 2. σχιστὰ πρόμυνα 7, 4, 7.

Σχοινιά, ὅλης τῆς σχοινίως κο-

μοθίσης 4. 12, 2, καὶ ἀνοργαία.

Σχοίνος ἀδιάφορος καὶ ὁμότης 1, 5, 3. sine ramis 1, 1. inter λοχμῶν 4, 8, 1. de schoeno tradit 4, 12. totum. τρία γένη, ὁ δὲ ὅς καὶ ἀναρπός καὶ ἄρρη, ὁ κάσπιος, καὶ μελαγκρανίς, ὁ ὀλόσχοιρος. De schoeni generibus dictum in annot. p. 380—384. De radice quatuordecim renovata ἀπὸ τοῖς κεφαλῆς res novum ad liquidum perducta iudicium periti herbarii expectat. Addo locum Harpocratonis in Ὀλοσχοίνους — θιόφραστος ἐν τετακτῇ περὶ φυτῶν (αὐτῶν Codex Vrsatien.) εἰπὼν, τοῦ σχοίνου τρία εἶδη εἶναι, φασίν (φησὶν malim) ἂν ὁ τρίτος τῷ μεγέθει καὶ εὐστροφίᾳ διαφέρων ὀλόσχοιρος καλεῖται. Eadem habet Photii Lexicon. Quod p. 375. posui ex Hesychio, ὀρεκάνοις et εὐρύκωσις de genere σχοίνου, admonet, ut Hesychii tertiam glomem e Strattide comico ductam comparem: Κολοκάνοι, τοῦτο ἐπὶ μήκους ἐν λεπτότητι ἐπέσσεται. pro quo idem habet rectius: Κολοκάνοι εὐμήκεις καὶ λεπτοί.

Σχοίνος odoratus Syriae 9, 7, 1. seqq. quem scirpum maritimum interpretatur Sprengel p. 60.

ed. sec. ἡ τῶν σχοίνων ὅληα χλωρὰ οὐκ ὄζει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα c. pl. 6, 11, 13. ὁ σχοίνος ξηραίνόμενος ὄζει, χλωρὸς δ' οὐ c. pl. 6, 14, 8. εὐσμός ἐν Συρίᾳ 6, 18, 1.

Σχοίνοι λίθινοι maris rubri 4, 7, 3.

Σματινός, σματινωτέρων καὶ περιττωματικῇ τὴν ὕλην c. pl. 1, 14, 3. ἀνθὴ μετὰ σματινῶν ὄγκων c. pl. 1, 14, 4.

Σματοῦσθαι, οἱ ὅποι πάντες χρήσιμοι σματοῦσθαι ἢ δὲ σματινωτοῖς ἐκκρινόμενον τοῦ ὑδατώδους c. pl. 6, 11, 14.

Σματινώδης, σματινωτέραν τρο-

φῆ c. pl. 3, 6, 8. et 3, 21, 2. oppoa. κοῦφη. ὁ παχύτερος ἀπὸ refertur ad σωματωδέστερα 5, 14, 7. λιπαρότης καὶ πλώτης σ. 6, 11, 7. ὑγρότητας —δυσίερας καὶ γλίσχερας 6, 11, 16. opp. ὑδατώδεις καὶ ἀγλίσχερος Ibidem. σωματωδέστερον καὶ πυκνότερον 6, 19, 3. ὁσμὴ ἰαχυροτέρα καὶ σω—ίρα Fr. 4, 39.
Σωματώσις c. pl. 6, 11, 14.³
Σῶς, καὶ τοῦτο σῶν εἶναι τοῖς κυρίοις 9, 4, 6.

T.

Ταινωειδής 4, 6, 1.
Ταινωδὴ ξύλα Fr. III, 72. nota.
Τάλαρος, ἐν ταλέροις φυτεύσας σικκὺν σπέρματα c. pl. 5, 6, 6.
Ταμιεύομαι, ταμιευομένων πλείων χρόνον ἀντέχειν, εὖν δὲ πᾶσαν (διῆδα) ἐξαίρῳσιν, ἐλάττω 9, 2, 8.
Τανείαι 4, 1, 2. nota. Est inter materiam navalem. An ἐπηγενηίδες Homeri, quas Rhianus ἐπικτανίδας scribebat?
Ταξιδυλλος, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ταξιδυλλα, καθύπερ ὁ μύρρινος 1, 10, 7. ubi Edd. 'pr. τὰ δεξυφυλλα dederunt, posteriores varie mutarunt, sed Codd. Vind. Med. Urbinas veram scripturam dederunt. Vide Addenda.
Τάρανδος ὁ ἐν Συῦθαις ἢ Σαρμάταις γινόμενος ὁλορον mutat Fr. XIII, 1. describitur XIII, 2.
Τάρας, περὶ Τάραντα c. pl. 4, 16, 2. olearam vitium 4, 14, 9. c. pl. 5, 11, 3. et 2, 7, 5.
Ταριχίον τὸ ξύλον 4, 2, 2. 5, 4, 3. et 5. et 8. καθάπερ ἀνελί ταριχινόμενος ἐν τῷ πηλῷ ἔην τοὺς ἰχθύς Fr. XII, 7.
Τάρρα Cretae 2, 2, 2.
Ταρρός, οὐκ ἐναγλεί τῇ ταρρῷ, erate radicem, c. pl. 5, 7, 2.

Ταρρώδεις ῥίμαι 6, 7. 4. ἴσασι τῶδῃ dicuntur ταρρώδῃ 8, 2, 3. ubi vulgo ὀρορώδῃ legitur.
Ταῦρος, mons, τὴν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου 8, 2, 9.
Τάφρος, ἡ, ὀρθίλας, πλαγίους c. pl. 3, 6, 3. et 4. βαθυτάτας συσκαπτειν c. pl. 3, 12, 1.
Ταχυβλαστία c. pl. 4, 1, 3. 4, 8, 1.
Ταχύβλαστος, unde ταχυβλαστότερα c. pl. 4, 7, 3. supplementam libri Urbinatis.
Ταχυγόνος, —γονώτερα τὰ παλαιότερα σπέρματα c. pl. 4, 3, 6.
Ταχὺς, διὰν τάχιστα παύσωντας c. pl. 3, 15, 1. τάχιον ὑπακούει male scriptum fuit c. pl. 1, 15, 1. cum rectum θάττον ὑπακούει sit c. pl. 2, 12, 1.
Ταῶς ἐξ ἀρχῆς μέλας ὑστατον λαμβάνει τὴν ποικίλιαν Fr. 20, 55.
Τεγέα, ἡ περὶ Τηγέαν ῥίμα ὁμοία σκολύμῳ, ἐκστατική ἐν τῷ ἱερῷ 9, 13, 4.
Τεῖνω, τείνονται οἱ κλώνες ὡς πυγμαῖοι 3, 17, 6. τὸ αἰδέσθαι τείνεσθαι 9, 18, 9. ubi Urbinas liber ἐρτείνεσθαι habet.
Τειρεσίας locus in Cretae montanis 3, 3, 4.
Τεῖχος, τὰ πρὸ τῶν τευχῶν σάματα Fr. I, 79.
Τεκμαιρόμενον πρὸς τοῦτον τὸν χρόνον c. pl. 3, 11, 6.
Τεκνὸν, γυναικας τεκνούσας ποιᾷ 9, 18, 10. nota p. 827. Comparata παιδοῦσαν γυναῖκα Hipocratis.
Τεκτονίας, εἰς, 5, 7, 6. nota.
Τελειογονεῖν c. pl. 3, 18, 1. τελεογονεῖ est c. pl. 1, 11, 3. sed ibi Urbinas τελειογονεῖ habet.
Τελειοκαρπῆν 1, 13, 4. 8, 7, 2. c. pl. 3, 6, 9. τελειοκαρπῆν est 4, 8, 8. et c. pl. 6, 4, 3. sed priore loco recte Urbinas τελειον. habet.
Τελεθρίον 4, 5, 2. ἐν Εὐβοίᾳ

9, 15, 4. et 8. *σύνειος* 9, 20, 6.

Τελειουργαίν cum *παραίνεω* innotum c. pl. 2, 9, 6.

Τελειογενεῖ c. pl. 1, 11, 3. sed ibi Cod. Urbinas *τελειογενεῖ*.

Τελοκαρπείω c. pl. 6, 4, 3. Vide *Τελοκαρπείω*.

Τελοφοροῦσιν αἱ *χῶραι* 8, 7, 6. Cleomedes 2, 1. p. 84. τοὺς καρποὺς τρέφεισθαι καὶ αὐξάνειν καὶ τελειοφροῦν.

Τελειόφρος, ἡ τροφὸν ἢ μὴ τελειόφρον ὕδωρ c. pl. 2, 6, 4. *χῶραι* τελειόφροι c. pl. 3, 23, 5.

Τελίω, ἐλαίαι νέαι οὐπω τετλεισμέναι c. pl. 5, 11, 2. κατὰ τοὺς χυμοὺς τελίω τὰς ὁσμῆς 6, 9, 1.

Τεράμων, τὸ τέραμον καὶ ἀτέραμον λέγεται ἐπὶ τῶν οὐπρῶν μόνον 8, 8, 6. τὰ ἐγρὰ καὶ πρόσσειλα φέρεται τὰ τεράμονα c. pl. 3, 21, 3. τὰ τεράμονα καὶ ἀτεράμονα πῶς γίνονται c. pl. 4, 12.

Τερέβινθος, vide *τέρεβινθος*.

Τερεθῶν, ὑπὸ τερεθῶνος ἐσθλίσθαι 5, 4, 4. nisi in mari non nascitur *Ibidem*, describitur *Ibid.*

Τερεθίνην φητίνην describitur 9, 2, 2.

Τερενθος quibusdam Syriae montibus peculiaris 3, 2, 6. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. ἄρβην καὶ θήλια 3, 15, 3. Damascena maior *Ibidem*, φητίνην unde? 3, 15, 4. Indica, pistacia, 4, 4, 7. Syriaca lignum densum et nigrum habet 5, 3, 2. fructus et resina tantum in usum veniunt, 5, 7, 7. ἢ φητίνην μετὰ τὴν βλάστησιν γίνονται 9, 1, 6. unde colligitur 9, 2, 1. ὅρας μέγα Συρίας μερῶν ἅπαν τερενθῶν μεγάλων 9, 2, 2. ibi πιστοκανταῖσθαι eandem dicunt 9, 3, 4. δάκρυον αὐτομάτως ἐπιπηγνύμενον c. pl. 6, 11, 15. *τερενθος* ἐν ἐλαίᾳ ὥπται c. pl. 2, 17, 4. Scriptura vocabuli variatur in edi-

tis et in libris scriptis. Plinius tamen in locis Urbis *τερέβινθος* praeferit. *Τερεθῶν* Attici vocarunt alii plantae genus, si vera tractum Etymol. M. Photii Lexicon.

Τεσσαρακοσταίος 8, 2, 6. ubi male his — *νορταίος* editum.

Τετανὸν φύλλον 3, 11, 1. 3, 12, 5, nota.

Τετραγνηφόριον Fr. II, 46.

Τετραγωνία, sero germinat 3, 4, 2. fere postrema maturat truncatum 3, 4, 6. ubi Codices truncatum nomen *γωνία* habent. Inter arbores silvestres nemo praeter Th. nominavit. Sprengel omisit hanc arborem, Stackhouse cum Dalecampio eponymum europaeum interpretatur. Cf. annot. nost. p. 148.

Τετραγωνα ξύλα 5, 1, 1.

Τετραετία, διὰ τετραετίας c. pl. 3, 7, 7.

Τετραίνω, ὅταν τετραίνωαι 2, 11, 6. sed *τετραίνας* est 2, 7, 7.

Τετραλίξ ὑπὸ τινος καλομένη aestate germinat 6, 14, 4. inter φυλλοκάνθα: nota. Cardui acriophorum interpretatur Editor Britannus.

Τετραέσος arbor quae vocetur 5, 1, 9. nota.

Τετράς, Συρίας *χρυλόν* κατὰ *Λινάρον*, eius lapis Fr. II, 15.

Τετράς, ἀπολείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης ἀπὸ τετραέσος φθίνοντος μέχρι τετράδος ἰσταμένου Fr. VI, 1, 5. 8.

Τετραστοίχος κρητὴ 8, 4, 2.

Τετραστοίχια, διηρημέναν κατὰ τὴν τετρ. 3, 18, 2. nota.

Τετταρις, τέτταρα, dativus καὶ τὸ μεριζῶντων τέτταρσιν ὁρμαῖς καὶ τὸ τετραγῶνων τέτταρσι erat. h. pl. 6, 2, 4. in Codd. omnibus. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 409.

Τέττιξ, τεττιγες πολλοὶ γινόμενοι νοσῶντες τὸ εἶος σημαίνουσιν. Fr. VI, 4, 5.

Τετρίς, τετρίδης ἐκ τοῦ τέττον

περιπατῶν. *χελιδίνης* Fr. VI, 3, 3. Sigaum idem tempestatis cum aliis posuit Tranquillus in Pratis, cuius locum excerpit Isidorus de natura rerum c. 38. T. VII. ed. Romanae p. 52. *Mutatio tempestatis expectanda est in asperius, quum in nocturna navigatione scintillat ad remos et gubernacula aqua.* In austrum venti mutatio est, quum lolligines hirundinesve volant; aut quum delphini totos se saltibus ostendunt et caudis aquam feriunt. Nam semper inde ventus oritur, quo illi feruntur. Nec mirum est muta animalia divinare sub gurgite. Semper enim incipientis aurae motu aquae inclinantur, quam permutationem maris primi undarum incolae sentiunt. Itaque propter impetum pugnant, sive metu, ne deferantur in littora, sive natura, ne aversarum cervices unda praecipitet. Quid ergo? delphini tantum hanc iniuriam timent? Imo et ceteri pisces: sed hi tantum apparent, quia exiunt.

Τενύλλον et *Τενύλον*, Attice pro *σενύλλον*, *σενύλον*. *Τενύλον* grandescit 1, 3, 2. *καυλός* σαρκώδης 1, 5, 3. *μονόρριζον* 1, 6, 6. *αποφυάδας* *ρίζης* *ἐξ* Ibidem. radix describitur 7, 2, 6.

Τενύλλον aqua salsa rigant c. pl. 2, 5, 3. *τενύλλον φύλλα* *σαρκώδη* *ἐν* *πλατύτητι* 1, 10, 4. *ἰντὲρ* *ἐπίσκορα* *τενύλλον* 7, 1, 2. *τὸ λευκόν*, *Σικελικόν* etiam vocatum, quia nota a nigro differat 7, 4, 4. *τῶν τενύλων* *ἴσα* *τῷ* *ἐσπερον* *ἴσα* *διαφύλασσαι* c. pl. 2, 17, 7. *ἢ τῶν τενύλων* *ἀνωμαλία* *ἐν* *τῷ* *βλαστάνειν* c. pl. 4, 3, 2. *τῶν τενύλων* *τὴν* *ἐναντιῶ* *ὑστερον* *διαβλαστάνει* c. pl. 4, 6, 7. *τενύλλον* *αἰ* *ρίζας* *γλυκίας*, *τὰ*

δ' *ὑπὲρ* *γῆς* *οὐχ* *δύοια* 6, 11, 10. *τὰ δ'* *ἄνω* *ὕψότερα* *καὶ* *ὕδατος* *δύοια* 6, 11, 11.

Τενύλις, ἢ, inter olera agrestia cocta editur 7, 7, 2.

Tria haec nomina ad betam vulgarem referunt Sprengel et Stackhouse: mihi tamen *τενύλις* diversi generis videtur esse.

Τέφρα *πηγνυμένη* *νιφετὸν* *σημαίνει* Fr. VI, 3, 5. *τέφρα* *πατομένη* quem usum in ruta habeat c. pl. 5, 6, 10. *τέφραν* *τοῖς* *μὲν* *περιβάλλουσι*, *τοῖς* *δ'* *ἐπιπάττουσιν* 6, 20, 2. *ταῖς* *συνκαῖς* *καὶ* *τῷ* *πηγάνει* *παρὰ* *τὰς* *ρίζας* *παραβαλλομένη* c. pl. 3, 17, 1.

Τεφρόω, *τετεφρωμένον* *πῦρ* Fr. III, 20.

Τεχνικός, *μύθος* *τεχνική*, opp. *αὐτόματος* et *αὐτοφυής*, Fr. II, 55.

Τήλις, *τήλει* *παρόμοιον* *φύλλον* *κολοντίας* 3, 17, 2. ubi erat *τύλη*, Codices *τίλει* habent. Nisi planta diversa ab ea, quam tribus in locis *βουκερας* vocavit, intelligenda, cum ipsa notitia coluteae Liparaeae nomen peregrinum a Theophrasto aliunde translatum statuere oportet. Video, Stackhousium *βουκερας* Ophryonidum avis, *τύλην* (sic) vero trigonellam foenum graecum interpretari.

Τίαρα, locus, 1, 6, 13.

Τίγρις, *ποικίλλαν* *ομοίαν* *τῷ* *τοῦ* *τίγριος* *δέρματι* 5, 4, 7.

Τιθάσιον erat 3, 2, 2. ubi *τιθάσσειν* scripsi.

Τίθειαι, *τὰ* *φυτὰ* *καὶ* *τοὺς* *καρπὸς* *πρότερα* *ἢν* *τις* *τίθειο* *τῶν* *ζῶων* c. pl. 6, 3, 3. ubi *τίθειο* editum, *αἱ* *παλαιοὶ* *τῶν* *φυσιολόγων* *ἀπείρους* *ἐπέθεντο* *τῆς* *χυμῆς* 6, 3, 5. *ὁ* *τοιούτος* *ὡς* *αἶδος* *ἢν* *τίθειο* *τοῦ* *γλυκίος* 6, 4, 1. ubi Codd. *τίθειο* habent. *ὁ* *γαλακτώδης* *εἰς* *τὴν* *γλυκὺν* *ἢν* *τίθειν* *Ἰβίδεμ*, *οὐ* *κακὸς* *τὸν* *νόμα* *τίθειν*.

- ταί c. pl. 4, 11, 3. ubi liber Urbinae τίθενται habet.
- Τίθημι, οἱ μυρεῖοι τὰς ὁσμάς εἰς τὸ ἔλαιον τίθενται c. pl. 6, 19, 3.
- Τιθηήσεως δέεται c. pl. 2, 1, 6.
- Τιθύμαλος vel Τιθύμαλλος, — λον ἱατὴν δ' ὀπισμός 9, 8, 2. τοῦ τιθύμαλλου ἢ μηκωνίου καλοῦσι γὰρ ἀμφοτέρως *Ibidem*. πολλοὶ οἱ τιθύμαλλοι εἰσι 9, 11, 1. συνώνυμοι καὶ οἱ τιθύμαλλοι 9, 11, 5. *nota* p. 767—770.
- Τιθύμαλλος δ' παράλιος καλομῖνος κόκκος describitur 9, 11, 7. *nota* p. 772. Cusa Sprengelio Euphorbiam peplin interpretatur Stackhouse.
- Τιθ. δ' ἄρξην καλούμενος describitur 9, 11, 8. *nota* p. 773. Euphorbiam Nicaensem in altera editione Sprengel interpretatur, characiam Stackhouse.
- Τιθ. δ' μυρτίτης describitur, fructus κάρπον dicitur 9, 11, 9. *nota* p. 773. 774. ubi temere verba de virgīs, περὺνδία ὑπὸ πῆς αὐτῆς ἔλξης, loco suo movere voluit. Referuntur enim ad antecedentia παρ' ἑτος φέροι τὸν καρπὸν. quod in eadem radice merito miratur Th. c. pl. 4, 6, 9. δ' μυρτίτης καλούμενος παρὰ μέρος φέροι ἐξ ἑκατέρων τῶν βλαστῶν ἔστι δὲ θάμνος ἐπίγμιος: *nota* p. 324. Sprengel in altera editione euphorbiam myrsiniten in Theophrasto et Dioscoride agnovit.
- Τιθύμαλλον, τὸ, ἐξ οὗ τὸ ἵππομανές 9, 15, 5. De quo loco vide dicta sub voce Φῶς.
- Τιθύμαλλος ἰσχυρὸς, οἱ δ' ἄπκιον καλοῦσι 9, 9, 5. describitur 9, 9, 6. quamquam Th. nomine τιθύμαλλος in hac planta non utitur, nec Dioscorides apii notitiam cum tithymalis conianxit, sed multis capitibus separavit. Unde de genere plantae diverso non levis suspicio subnasctur. Nec con-
- venit radix λευκοκόκκῳ euphorbiae apio L. Cf. *not.* p. 755. Euphorbiam apion comparavit Sprengel, et in sua editione locum Strabonis 11, p. 489. ed. Lipsa. ad hoc genus retulit, ubi ad Macandrum utrinque ager fertilissimus dicitur ferre πλείστην τὴν καλομένην Ἀντιοχειαὴν ἰσχυρὰ· τὴν δὲ αὐτὴν καὶ τρέφυλλον ἐνέμελουναι. Postrema verba virum doctum ab ea comparatione abatterere debebant.
- Τίτω, τίττοντες λίθοι Fr. II, 5, ubi erat τήτων: *nota*. Eodem e Clearcho nominavit Themistius in Metaphrasi. libri 2. de anima p. 14. Aldinae, quos aetites interpretatur Scaliger ad Aristotelem de Plantis p. 29. ed. Marpurgensis.
- Τίμιος, πωλεῖται τίμιος 9, 6, 3. πωλεῖται τίμιος Fr. II, 31.
- Τιτάσσω, κόραξ ἐὰν τιτάσῃ Fr. VI, 1, 16.
- Τιτράνω, unde τιτράνη et τιτράνη 5, 4, 5. sed etiam paulo antea, ubi περιέσονται editum est, Urbinas τιτράνεται habet. Vide Τιτράνω.
- Τιτρώσω, ὅσα τετρωμένα καὶ πολεωμένα βελτίω γίνονται c. pl. 5, 16, 3. ubi Med. τετρωμένα, Heins. τετρωσμένα dedit.
- Τίτυρον πτήσασθαι Char. VII, 1. ubi Darmares τιτύραν scribit, et phasianum interpretatur. Sic etiam Coray.
- Τίψη, ἢ, 1, 6, 5. ut res, mutatur in triticum, ἐὰν πτισθῇσι σπείρωνται, οὐκ αὐθὺς, ἀλλὰ τῷ-τρίτῳ εἶναι 2, 4, 1. 8, 8, 3. δ' ἐκ τῆς τίψης πυρρός παρθενηὴ καὶ τίψη γίνεται c. pl. 4, 4, 5. πάντων κορυφώτατον πρὸς τὸ παρῆλθαι 8, 9, 2. πολυκάλαμος καὶ λεπτοκάλαμος καὶ χύραν ζητῇ λεπτὴν 8, 9, 2. τίψη καὶ οὐλὴν ἐμεινῶται τοῖς πυρρῶς 8, 9, 2. οὐχ ὑπεμένει τὴν μεταβολὴν διὰ τὴν ἀσθένειαν c. pl. 4, 5, 2. Aristoteles h. a. 8, 21, 4. de

Grandine quum: ἐμβάλλουσι δὲ τοὺς χυλούς τοῖς τίφαις· ὁ καὶ πρὸς τὴν τροφὴν ἐστὶ χρήσιμον. ubi optimus omnium Codex Venetus cum Aldino et ceteris τίφαις scribit. Homerus ξείαν et ὀλύραν una cum hordeo tanquam equorum pabulum memorat, τίφην nuncquam nominavit. Herodotus 2, 34. ξείαν et ὀλύραν tanquam synonyma posuit, ubi Aegyptios hoc uno cibo, non tritico nec hordeo, uti narrat. Dioscorides de τίφῃ tacet, solum ὀλύραν a ξείᾳ distinguens 2, 110. 111. Eius ξείαν triticum monococcum cum varietate dicocca interpretatur Link in Actis Acad. Berol. 1817. p. 131. Omnino tria haec nomina et genera frugum, ξεία, ὀλύρα, τίφη, ad genus unum Tritici Speltae Linnéi referenda esse censuit, quae cum speciebus Romae olim vel nobis hodie cognitae propter notitiarum defectum comparare non licet. Tamen C. Sprengel, mutata priore sententia, in Prolusione edita Halae Aprilis 1816. p. 3. cum tritico monococco τίφην comparavit.

Τίφον inter ἀνδικὰ προανθοῦντα τῶν φύλλων καὶ καυλῶν 7, 13, 7. nota. c. pl. 1, 10, 5. inter sero versus autumnum florentes plantas: nota et ad 6, 6, 11. Fluctuat scriptura fere ubique inter τίφον et τίφρον. E disputatis in annotatione p. 519. et 520. apparet, in Theophrasto esse loca, quorum auctoritate fretus ad plantas corovarias radice perenni lignosa, alius vero ad bulbaceas referre possis. In Aristophane autem extant duo loca, quorum fide Grammatici τίφον inter olera agrestia referunt. Stackhouse in priore Catalogo τίφον et τίφρον cum Lavandula spica comparavit, omissio tiphyo, in altero solum τίφρον no-

minavit tussilaginem farfarum interpretatus. Altera editio Sprengelii τίφρον lavandulam spicam, τίφρον autem genus oleris ignotum interpretatur.

Τμητικός, — πωτέρα ἢ πάχνη τῆς χιόρος c. pl. 5, 13, 7. Fr. 4, 62.

Τμώλος, ἐν τῷ ποταμῷ αἰ ἀκόνται Fr. II, 47. hiat. 4, 5, 4. cum aliis montibus Tmolus nominatur. Igitur prior locus merito suspectus fuit Corallo, qui in Censura p. 325. Pactolum substitui voluit, atque obiter coniecturam proposuit, in Stephano Byzantino Τόμωλος scriptum fuisse, non Τέμωλος, nec Τμώλος, quod Plinius posuit. Similiter enim dici Τόμαρος pro Τμάρος. Ceterum vitium librorum Theophrasteorum idem legit et transtulit Plinius.

Τοαντιαχῶς erat 8, 7, 5. ubi τοσαντιαχῶς dedit.

Τομή, κατὰ τὴν τοῦ καλάμου τομὴν τὸ στόμα γίνεσθαι τῆς γλώττης 4, 11, 7.

Τοξικός κλάματος, idem Κρητικός 4, 11, 11.

Τύπος, κατὰ τόπον ὅλον ἐνίοις λίθοις ὑπάρχονσι Fr. II, 6.

Τορνεία τοῖς πλοίοις καὶ ταῖς τρεῖς ἡμέραις quae materia 5, 7, 3. nota.

Τορνιτήριον προσάσθηται 5, 6, 4.

Τορνέω τοὺς κρικίους 4, 2, 7.

Τορώνη τῆς Χαλκιδικῆς 4, 8, 8.

Τοσαντιαχῶς 8, 7, 5. ubi τοσαντιαχῶς erat. 9, 8, 3.

Τραγάνανθα fert δάκρυον. Praeter Cretam nascitur etiam in Achaia Peloponnesi et Media Asiae 9, 1, 3. nota p. 709. Achaicam et Dioscorideam Sprengel p. 81. ed. sec. comparat cum astragalo aristato Wilden. ὁπὸς δακρυώδης αὐτόματος συνίσταται 9, 8, 2. in Achaia Cretensi nihil cedens crescit 9, 15, 8. ubi Urbinas cum Med. τραγάνανθος habent.

Τραγῶν de vite luxuriante 2, 7, 6. quid? 4, 14, 6. τραγώσας

ἀμπέλους c. pl. 1, 5, 5. 1, 17, 10. διὰ τὴν εὐβλαυσίαν c. pl. 5, 9, 10. 5, 10, 13.

Τραγία, τὰς τραγίας συμπάσχειν, ὅτιαν ἢ ὡρα καθήκη τῆς δαμῆς Fr. 4, 59.

Τραγῆμα 4, 8, 12.

Τραγοπέγων describitur 7, 7, 1. nota p. 596. Tragopogonem orientalem comparavit Stackhouse. Sed quid est apud Strabonem 16. p. 435. trago-pogon: παρούμενοι ὑπὸ τῶν εὐωδίων αἰροῦσι τὸν πάρον ἀσφάλτου θυμιάματι καὶ τραγοῦ πάγωνος?

Τράγος περὶ τὴν ὀχείαν μάλιστα ὄζει Fr. 4, 59.

Τραπέζα, τῆς ἀγορᾶς πρὸς τὰς τραπέζας Char. 5. Cf. Wyttenb. ad Plutar. 6. p. 531.

Τραχὺς, οἱ νεόβλαστοι κλάδοι τραχύτατοι (ὄζοις) 1, 8, 5.

Τραχύφλοιος 1, 5, 2.

Τρέχει, εὐθὺς εἰς τὸ ἄνω τρέχει c. pl. 3, 21, 5.

Τριακονταχόα ὄσπρια 8, 2, 8.

Τριβόλος terrestris ubi nascatur 3, 1, 6. spinas et folia habet 6, 1, 3. duo eius genera 6, 5, 3. ἐπιγεωκαυλος. Tribulum terrestrem et tagoniam creticam comparavit Sprengel et Stackhouse. Sed vide Annot. p. 503. τριβόλος παραθαλάσσιος σὺν τῇ ὕλῃ ad menstrua provocanda adhibet Hippocr. p. 570.

Τριβόλος aquaticus describitur 4, 9, 1. Est trapa natans, cuius naturam radices foliorumque capillarium, modumque germinandi singularem accurate descripsit et pluxit I. Aug. Tittmann in Regensburg. Botan. Zeitung anni 1818. no. 35. p. 593. seqq.

Τρίβω, τριτριμμένη καὶ ἄκτιστος ἕξις c. pl. 2, 4, 6. nota. λευκὰς τριβομένης τὰς ἐλαίας ἑλάντων ἀφιέναι c. pl. 6, 8, 2.

Τριγμός, vide τρισμός.

Τριγονήσαντα τὰ ζῶα συνεξομοιοῦνται c. pl. 1, 9, 3. 2, 13, 3.

Τρίωνος 4, 11, 5.

Τριετία, κατὰ τριετίαν c. pl. 20, 4.

Τριμημοσίονα erat 8, 4, 5. ἢ τριμνημοσίονα dedi.

Τριμνημον erat 9, 11, 3. ubi quoniam dedi.

Τριμηνναίος, τριμηνναία c. pl. 3, 14. 2. e quo loco Lobeck τριμηνναίος posuit, formam recentioribus usitatam. In Polybio 5, 1. vetus lectio τριμηνναίος meliori τριμηννος cessit. Theophrastus ceteris in locis τριμηννος adhibuit, eoque forma videtur etiam hoc in loco restitui debere.

Τριμηννος, πυροὶ καὶ προθαὶ τριμηννοὶ 8, 1, 4. πυρός c. pl. 2, 21, 2.

Τριόζος, ἄντα τριόζοι 1, 8, 1, 8, 3. ἄκανθα λευκὴ τριόζος 4, 4, 12.

Τριόρχης 9, 8, 6.

Τριπόλιον Hesiodi et Musaei τὴν πρῶτην ἀποδοχὴν χερσὶν 9, 19, 2. Si est idem cum Dioscorideo 4, 135. id cum plumbagine europaea comparavit Fab. Columna eumque secutus Sprengel: cum satore tripolio post alios Stackhouse, cum statice sinuata, Sibthorp Flor. Gr. tab. 301. Foliorum mutationem triplicem diamnam, si petala floris intelligat, similem novimus in gladiolo versicolore.

Τριπτήρ, ἐκ τριπτήρος τριβόλου Fr. 11, 56.

Τρισάλευρος 2, 4, 2.

Τρισκακευδόνειος 5, 8, 1. ubi vulgabatur τρεῖς καὶ δέκα ὀργυίων. Cf. Lobeck ad Phrynichum p. 409.

Τρίλοπα δένδρα erat 3, 5, 1. ubi τρίλοπα dedi.

Τρισμός, οἱ κερᾶται φθίγγονται ὡς τρισμόν c. pl. 5, 11, 5. hist. 4, 14, 5. ubi Urbium τριγγόν habet.

Τρίστοιχος κερῶθ 8, 4, 2.

Τριφορεῖν c. pl. 2, 9, 13.

Τριφυῆς palma Cretensis 2, 6, 9.

Τροχιστάνης describitur 7, 14, 1.
Vide in *Adianton*.

Τριχόφυλλος 3, 9, 4. 6, 6, 10.
τριχόφυλλον fuci genus 4, 6, 2.

Τριχόω, πηλὸν τριτριχωμένον c. pl. 1, 6, 7.

Τριχοτόν κίρας. ταφάνδου Fr. XIII, 2. nota.

Τροϊζήν, ἐν τῇ Τροϊζήνῃ οἶνος ἀγόνους παιῶν 9, 8, 11. ὁ Τροϊζήνιος λίθος πικρὸς τὰ μὲν φοινικοῖς τὰ δὲ λιανοῖς χρώμασι Fr. II, 33.

Τροπαία, τὴν τροπαίαν πρὶν Fr. V, 31. nota. τροπαίαι τῆς οὐτοῦ πνέουσιν Fr. V, 32. τὰς τροπαίας 53.

Τροπή, αἱ τροπαὶ γίνονται ἀπὸ τῆς ἀπογείας καὶ τῆς τοιαύτης αὔρας — ἡ γὰρ τροπή καθάπερ παλιμπνὴ τις ἐστὶ πνέοντος Fr. V, 36. De genere venti est etiam c. pl. 2, 3, 1. nota.

Τροπαὶ ἡλίου, πρὸ ἡλίου τροπῶν c. pl. 3, 4, 5. μεθ' ἡλίου τροπὰς καὶ μετὰ ζεύγρου πνοῆς c. pl. 3, 13, 2. τὴν αὐχμηράν καὶ θερμὴν μεθ' ἡλίου τροπὴν δὴν γὰρ ἂν μάλλον βαρύνεται, τοσοῦτον βελτίων ἢ βλάστησις c. pl. 3, 11, 6. περὶ τροπὰς γῆς διεστὶ οὖσα καὶ βαρεῖα ἀτμιδῶδες γίνεται c. pl. 3, 23, 2. ἡ πέμπτη καὶ δαυατὴ ἀπὸ τροπῶν χειμερινῶν ὡς τα πολλὰ νότιος Fr. VI, 2. ἀρχομένου τοῦ ἡρος μετὰ τὰς τροπὰς τοῦ χειμῶνος 8, 1, 2.

Τρόπος e. qua materia 5, 7, 2. *Τυρβηνίδων* 5, 8, 3.

Τρόφιμος, ἐν τροφίμοις ξηροῖς καὶ ὑγροῖς 9, 18, 10. τοχυρότατα καὶ τροφιώτατα c. pl. 1, 15, 4. et 2, 17. 6. χυμοὶ τροφίμοι c. pl. 6, 4, 5. καρποὶ 6, 13, 1. **Τροχῆλιά**, ἀπὸ τροχῆλιάς ἀνιμῶν ὕδαρ 4, 3, 5.

Τροχίσκος, τέμνουσι τροχίσκους ὥστερ φαφινίδος 9, 9, 1. τρογὺς 9, 9, 3.

Τρόχμαλος, λίθους ἢ τρώχμαλον c. pl. 3, 6, 4. bis. Opponitur

λίθος πλατὺς καὶ συμφυῆς 3, 6, 5.

Τρυγητός, μετὰ τρυγητὸν καὶ ἀρκευθρον 5, 1, 2.

Τρυξ, τροχίσκους τρυγός, ἢ ἑντιόμισθα 9, 9, 3. nota. χαλὰς ἐρυθρός ὑπὲρ τρυγός τίθεται Fr. II, 57. nota. ἐν τρυγί γλυκεῖα 9, 12, 1.

Τρύπανον, pars inferior πυρελίου 5, 9, 7. nota. τοῦ πυρελίου ἐκ δαφνῆς Fr. III, 64. bis: ubi primo loco ὄργανον nominant libri scripti optimi.

Τρύχνης, ὁ, vide *Στρυχνης*.

Τρώξανα c. pl. 3, 2, 2. nota.

Τρώσις εἰς βάθος 4, 16, 1.

Τύϊον, ὕλη ἐχονσα τύϊον 5, 2, 1. Vide in *Θύια*.

Τύλος, insula maris Arabici 4, 7, 7. ἡ περὶ τὴν Ἀραβίαν 5, 4, 7. lingua eius duo diversa *Ididem* ἡ νῆσος ἡ περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν c. pl. 2, 5, 5.

Τυμφαῖκή γῆ ἢ γύψος ἢ περὶ Τυμφαίαν καὶ περὶ Πεζοβαίαν Fr. II, 62. 64.

Τύπος, ὡς τύπη περιλαβεῖν 2, 6, 12. generale pronunciatum, ex quo de rebus singulis iudicari possit: unde μίθῃσιν τυπώδη dixit Auctor libri de Mundo c. 6.

Τυπώω, τὸν αἶρα τυπῶσθαι. Fr. I, 50. sequitur ἀποτν. et ἐν ὕδατι — οὔσθαι.

Τύπωσις τοῦ αἵρος Fr. I, 53.

Τύρος, ἐν Τύρῳ στήλῃ σπαργάνου Βακτριανῆς ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλείους μερῇ Fr. II, 25.

Τυρβηνία φαρμακώδης 9, 15, 1. *Τυρβηνίδων* ὑπὸ τὴν τροπὴν 5, 8, 3. *Τυρβηνοὶ* οἱ ἐν Ἡρακλείᾳ 9, 16, 6. ubi dubium, quae sit Heraclea, an Italica, de qua Phantias Eresius Parthenii. c. 7.

Τύπη ἀδιάφρακτος καὶ ὁμαλὴς 1, 5, 3. sine ramis 1, 8, 1. lar. *cus Orchomenii* 4, 10, 1. describitur 4, 10, 5. an etiam extra aquam nascatur, dubitatur 4, 10, 6. τὸ πρὸς ταῖς ἐλαῖς ὑπαλόν edule 4, 10, 7.

Dalecampius primus compara-
vit Dioscoridis τύφην 3, 133.
quae dicitur φύλλον ἀνέναν
πυκνίδι ὅμοιον. quam viri
docti typham latifoliam L.
cum *Dalecampio* interpretan-
tur, et ne foliorum defectus
comparationem impediret, Bo-
daeus cum *Dalecampio* 4, 10,
5. pro ἀφύλλον εἶναι scriben-
dum ἀφύλλονθας εἶναι consue-
runt, ut flos elavatus petalis
carens significetur, quem Dios-
corides ita describit: ἐπ' ἀκρῆ
περικείμενον ἄνθος πυκνόν, ἐκ-
καμπυμένον, ὃ καλοῦσιν ἐνιοὶ
ἀνθήλην. Consensit etiam
Sprengelina. Equidem, cum ty-
pha haec tanquam planta pe-
culiaris locus *Orchemenii* de-
scripta sit, dubitus haereo.

Τυφλὸς ὄζος, vide ὄζος. βλαστή-
ματα τυφλά c. pl. 3, 2, 8.

Τυφλόω, ὥσπερ τυφλομένην καὶ
πηρευμένην καὶ ἄμπελος c. pl.
5, 17, 7.

Τυφών, ἐπὶ τῶν τυφάνων Fr. V,
34.

T.

Ἰδμενθος, ἢ ἰάμενθος quando
floreat 6, 8, 1. ἀγρία καὶ σπαρ-
τῇ 6, 8, 2. et 3. πόθος alter
ἄνθος ὅμοιον ἔχον τῇ δακτύ-
λῳ 6, 8, 3. inter πόσθη καὶ
σπαρτωματικά, nulla nota edi-
ta, adeo ut dubium sit, num
idem genus bulbaceum cum
Dioscoride 4, 63. intelligi vo-
luerit.

Τυλοειδής, ἢ δ. λίθος, ad sigilla
adhibita, ἱμασιν ποιεῖ καὶ
διάφωσιν Fr. II, 30.

Ἰβρίδι, ἄμπελος ἰβριζουσα c. pl.
3, 15, 4. Vide ἐκβρίδι.

Ἰβρισταῖνα γένη ἀμπέλων c. pl. 3,
15, 4.

Ἰγρίδι, ταχέως ὑγιαίνει 6, 3,
6. ὥσπερ ὑγιασθέντα ζῆ c. pl.
5, 16, 3.

Ἰγρίαινα, πάλιν ὑγρύνθη τὰ φύλ-

λα καὶ ὑγρύντο χλωρὰ c. pl. 5,
13, 3.

Ἰγρασία μενίδης 3, 13, 2. οἰ-
νίδης 3, 13, 6. δὲ ὑγρῶσαν
τινὰ τοῦ αἵματος c. pl. 5, 11, 2.
Fr. 20, 26. ἢ ἐν τοῖς παρτοῖς
27, 30. τὸ πλεῖθος τῆς ὑγρ.

Ἰγρὸς, ἀγρότατον μέλι καὶ ὄζει
5, 6, 4.

Ἰδαρὸς καὶ ἀσθενὲς χυμὸς 9, 1,
1. ὑδαρστέρα ἀναθυμίασις c.
pl. 5, 12, 3.

Ἰδαίων ἐπιγενομένων c. pl. 2,
9, 9.

Ἰδαῖνος et ὑδαῖνός ἀνέμος Fr.
V, 7. nota. νότοι ὑδαῖνοι 57.
ubi ὑδατωδεις praecessit. η-
φελὼν ὑδατιῶν Fr. VI, 1, 11.
σημαῖον ὑδατιῶν VI, 1, 17. et
19.

Ἰδατωδής, opponitur χλωρός c.
pl. 2, 19, 2. ὑδαρὲς χρώμα
oculorum habet Aristot. de
generat. anim. 5, 1. in *Ana-*
lectis post. III. p. 303. no.
705. est νεφελώδης ὑδατὶς
quam equidem nolim cum
Meleagri epigr. 92. φιλόμυρον
et Rufini ep. 15. ὑγρῶ compare-
rare. Ipse Theophrastus dein-
ceps ἰαλενός videtur interpre-
tari. ὑγρότερα καὶ ὑδατωδότε-
ρα τὰ ἀνω τῶν λυμπαίων c. pl.
6, 11, 11.

Ἰδρον, τὸ, ὅπως ἐνία ῥίζας μὴ
ἔχει, πωδάρτερ ἰδρον, μύτης,
πύλιν, γερμίνιον 1, 6, 5. quem
locum aliter retulit Athenaeus.
Inter ἰγρύντοκα nominatur
cum μένιν Cyrenaeo et Thra-
cico ἰγρῶ 1, 6, 13. qui locus
ex Athenaeo translatus in Co-
dicibus Theophrasti non lege-
batur. Tuber cibarium hodie-
que in Graecia ἰδρος vel ἰδρος
audire; testatur Sibthorp Pro-
dromi p. 352. Origo nominis
et propria significatio latet. Ad
ea, quae suspicatus sum in
Lexico graeco, accedat locus
Matronis apud Athenaeum p.
239. Schw. ὀστρεὰ τ' ἡνεικεν,
Θεῖος Νηρηῖδος ἰδρον. De
hydromphyllo extat solum te-

- atimoniam Pamphili grammatici ibidem, esse τὴν φουμένην τῶν ὕδρων ἐπιρροήν, ὅθεν τὸ ὕδρον γινώσκασθαι. Utinam certiores auctores nobis indicasset Athenaeus. In terra arenosa nasci tubera, narrat Athenaeus.
- * Ὑδρευσίς βοήθεια τοῖς δένδροις c. pl. 3, 9, 5.
- * Ὑδρεῖω μετὰ τῆς κόπρου 2, 6, 3.
- * Ὑδροῦλος, φύεται πρὸς τὰ ὑδροῦλα 7, 14, 1.
- * Ὑδρος in ἔχιν mutatur 2, 4, 4.
- * Ὑδροπικῶν, τοῖς ὑδροπικῶσι τοῖς ἐπὶ καθέδρας Fr. VII, 5.
- * Ὑδρωψ, ὑδρωπα καθάλειν 7, 6, 2.
- * Ὑδωρ πιττωδὲς καὶ παχὺ, pluvia, 3, 1, 6. τὸ ἐκ ὁδοῦ 2, 6, 5. γενομένων ὑδάτων ἐκ ὁδοῦ c. pl. 1, 19, 5. 2, 6, 1. et 3, 9, 5. quae aquae prosint oleribus 7, 5, 2. Vide Ζεὺς δι' οἷας ἀν γῆς ῥέει, τοιοῦτον εἶναι c. pl. 6, 3, 1.
- * Ὑγιος, κόπρος ὑγία, usus eius c. pl. 3, 9, 3.
- * Ὑλος, ὁ ὕλος ἐκ τῆς ὑλλειδος γῆς γίνεται Fr. II, 49. ἐξάπτεται τὸ φῶς ἀπὸ τῆς ὑλλου Fr. III, 73.
- * Ὑτίος, ὑετιώτερος νότος Fr. V, 7.
- * Ὑψ, ὅν. ἐν. ὕψ βαθεῖα σπαρῇ 1, 7, 3. nota. ὥρατα τέμνεσθαι 5, 1, 1. ὕψιν οὐ φέρει καὶ πόαν 8, 7, 4. ὕλαις ταῖς ἀγρίαις c. pl. 1, 5, 4. ὕψ εἰς τὴν Ἑλλάδα παραγινόμενὴ Μαιεδοικὴ, Ποντικὴ ἀπὸ τοῦ Πονδίου, Αἰνιανικὴ 5, 2, 1. Παρνασσικὴ, Εὐβοϊκὴ, Ἀρκαδικὴ Ibidem. ὕψος καθαρὰ γῆ c. pl. 3, 22, 7. ναυπηγητὶμος, vide in hac voce. De materia lignea tractat liber quintus totus historiae.
- * Ὑψμα, φρυγανικὴ καὶ θαμνώδης καὶ ὅλως τὰ ὑψματι 1, 5, 3. ἐν τοῖς θαμνώδεσι καὶ ὅλως τοῖς ὑψμασι 1, 6, 1. θαμνών, τὰ δὲ ἄλλων ὑψμάτων 3, 18, 1. φλόξ ἐκ τῶν ὑψμάτων δῆμ. Theophr. oper. T. V.
- τάτη 5, 9, 3. καθὼς ἐστὶ πόας καὶ οὐχ ὑψματος 5, 16, 4. Vide etiam Μέμφις.
- * Ὑψματικὰ iuxta ποῶδην καὶ λαχανώδην c. pl. 6, 11, 10.
- * Ὑψος, ὡς περ ὕψος τινες (χυμοί) οἱ κατὰ στήθεσιν, ἐξ ὧν ἡ μεταβάσις εἰς τὴν πέψιν c. pl. 6, 6, 5. 6, 11, 1.
- * Ὑψομανίω, καθάπερ ὕψομανῶν ὁ θυρμός c. pl. 3, 1, 5.
- * Ὑψοτόμος 3, 9, 3.
- * Ὑψοτόδης, δερματικὴ καὶ ὑμενώδης c. pl. 1, 7, 4. σπέρμα ὕμ. καὶ ἀμνηστὴν c. pl. 1, 19, 1.
- * Ὑψήν, ἐν ὑμένι fructum fert triticum et milium 1, 11, 2. δερματικὴ 1, 11, 5. ὑμένες λευκοὶ de foliis interioribus 4, 10, 3. τοὺς ὑμέντας τῶν ὀφθαλμῶν Fr. I, 37.
- * Ὑψήτιος ἐλάτιον, ἀνδρὸς καλοῦμενος, ὁ μέγας Fr. VI, 1, 20. 24. VI, 2, 9. VI, 3, 5. et 6. serpylli ferax 6, 7, 2.
- * Ὑψήτω, ὑψήγειν et ὑψιτάγειν Fr. V, 33. recedere.
- * Ὑψιθρύος, τιθίσαι ὑψιθρύον 4, 11, 6. 9, 18, 1. c. pl. 1, 17, 3.
- * Ὑψοκούω, ὑψοκούς τοῖς ὄροις c. pl. 1, 15, 1. θάττον ὑψοκούς τῷ ὄρει c. pl. 2, 12, 1. ὑψηκούς τοῦ ψυχρῶς c. pl. 5, 4, 2. τῶν ἐμπηξέων μᾶλλον 5, 12, 9.
- * Ὑψοκίψις Fr. IX, 39. idem quod αἰκίψις εἰς ἱμάτιον Ibid.
- * Ὑψολλαγή, αἰ κατὰ γένη ὑψολλαγαὶ c. pl. 2, 19, 6. alibi sunt ἐξολλαγαί. sed liber Urbinas παραλλαγαὶ habet.
- * Ὑψορχίλος γῆ 5, 4, 8.
- * Ὑψορῶν, ὅταν μέλλωσι σπείρειν, ὑψηροσαν c. pl. 3, 20, 7.
- * Ὑψορῶν, ταμιευόμενοι τὰς τομάς πρὸς τὸ ὑπάρχον τέμνουσιν 6, 3, 2. ubi vulgatum ταμ. πρὸς τὰς τομάς καὶ τὸ ὑπ. τέμνουσιν Gaza vertit reliquum abscindunt. Aristoteles de vitas longit. c. 6. αἰ εἶζαι ἄλλαι ἐν τοῦ ὑπάρχοντος γίνονται.

- ***ῥηκκαῖω**, τὸ ῥηκκαῖον ἔχει Fr. III, 63.
- ***ῥηκκαύμα**, τοῖς ἔυλοις ὑπεκκαύματα λεπτά λαμβάνοντες φυσῶσι τοὺς ἀνθρώπους Fr. III, 27. ὑπ. πεπυρωμένον προσάγουσιν αὐτοὺς τῷ ἐκπηδῶντι 63. συμμειγνύουσι τὸ ὑπ. 73. Vide et **ἐκκαύμα**. Plutarchus Praec. Coniug. p. 412. Nutt. ὡς περ τὸ πῦρ ἐξαπτεται μὲν εὐχερῶς ἐν ἀγυροῖς καὶ θρυαλλίδι καὶ θριξὶ λαγυαῖς.
- ***ῥηκκίηται** Fr. III, 55. ubi Voss. liber ὑπεκλ. habet.
- ***ῥηναντίως συμβαίνει** τοῦτο 5, 1, 3.
- ***ῥηραῖω** 4, 6, 8. μικρὸν ὑπεραῖρον 4, 8, 10. πολλῷ πλείον ὑπερῖφροντα τούτων 6, 6, 3. εἰ κατὰ τὸ ὑπεραῖρον ἡ ὁρεῖς c. pl. 2, 7, 3. εἰάν ὑπεραῖρη τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου c. pl. 5, 14, 9. ubi erat ὑπερβαῖνη. 6, 16, 7. εἰάν ὑπεραῖρη θάτερον Fr. I, 3. ὑπερῖραι μὴ δύνωνται Fr. V, 27. οὐχ ὑπερῖφροντα τούτων Ibidem. ταῦτ' ὑπερῖραι Fr. XIV, 3.
- ***ῥηρβαῖω**, vide ὑπεραῖρω.
- ***ῥηρβάλλω**, ὑπερβάλλον τούτου 8, 2, 4. τὸν Αἰβανον 9, 7, 1.
- ***ῥηρβλαστάνω** c. pl. 1, 20, 6.
- ***ῥηρβλαστῆς** c. pl. 1, 20, 6.
- ***ῥηρβολή**, τῶν κατὰ τὸν ἀέρα γινομένων ὑπερβολή c. pl. 5, 12, 1.
- ***ῥηργάζομαι**, ὑπεργάσσονται καὶ κινήσωσι τὴν γῆν 3, 1, 6.
- ***ῥηριῖω**, τὸ ὑπερεῖσον c. pl. 2, 18, 2.
- ***ῥηρέχω**, οἷς ὑπερέχει τὸ πῦρ Fr. 1, 9.
- ***ῥηρζέω**, τὸ ὑπερζεῖν ἐστὶν ἐλάναβολή τῶν πομφολύγων Fr. III, 16.
- ***ῥηρίνον** ἄνω ποιῖν 9, 14, 2.
- ***ῥηρισχῶ** c. pl. 3, 18, 2. Fr. II, 1.
- ***ῥηρίσχω**, ὑπερίσχοντα τῷ ἰσχύειν c. pl. 1, 15, 3. oppositum καταδύεσθαι c. pl. 2, 19, 1.
- ***ῥηρκαρπήσαντα** c. pl. 2, 10, 2.
- ***ῥηρομβραῖαι**, αἰ, c. pl. 5, 3, 7. nota.
- ***ῥηρπαχύνω**, ὅταν ὑπερπαχυνθῇσι τὰ ζῶα c. pl. 5, 11, 3.
- ***ῥηρπυρος** c. pl. 1, 21, 5.
- ***ῥηρτείνω** τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων 4, 13, 1. 7, 5, 5. τὰ ὑπερτείνοντα, plus quam τρεῖς 8, 11, 5.
- ***ῥηρτοκήσαντα** c. pl. 2, 11, 4.
- ***ῥηρυνθρον κοικίλιαν** 5, 3, 2.
- ***ῥηρῶν**, οἶκος Fr. 4, 40. τιθέναι ἐν ὑπερῶσι c. pl. 1, 7, 2.
- ***ῥηρῆμους τόπους** c. pl. 3, 6, 9.
- ***ῥηρῶδης στρύχτος**, vide h. v. ἡναιτος 9, 13, 4.
- ***ῥηρ τοῖς καθιστάσι πνεύμασι** c. pl. 3, 12, 3. ἐν τι τῶν ὑπὸ τοῦτό ἐστι καὶ τὸ — Fr. III, 19.
- ***ῥηρβαθρον**, ὑποβάθροις 5, 7, 6.
- ***ῥηρβάλλω**, τὸ φυτευτήρια ἐρβαλεῖν ὁρθα, alia ὑποβάλλειν 2, 5, 3. nota. c. pl. 3, 5, 4. ἐπι μέρος, opp. ὁρθα τιθέναι, syn. πλάγια τιθέναι.
- ***ῥηργυιος** ἡ ἀφαίρεσις τῶν κατὰ πρὸς τὴν τῆς ὥρας ἐπιβλαστησιν c. pl. 1, 13, 10. τῆς ὥρας ὑπογυῖον τῆς βλαστηκῆς οὕσης c. pl. 5, 4, 3.
- ***ῥηρδεῖς**, εἰς ὕψος ὑποδεσσεύον 3, 7, 1.
- ***ῥηρδανδροῦσθαι**, vide in ἀποδανδροῦσθαι.
- ***ῥηρῆλιος τόπος** erat c. pl. 1, 13, 12. ubi πρόσμιλος dedi.
- ***ῥηρθεσις**, αὐτὴ οἶον ὑπόθεσις καὶ φύσις δένδρων 4, 13, 4. τοῦτο μὲν οὖν ὡς καθ' ὑπόθεσιν τεθειρησθῇ c. pl. 1, 13, 3. ὡς ἐξ υποθέσεως τοῦτο εἰρησθῇ c. pl. 2, 5, 5. τοῦτο ὡς πρὸς ὑπόθεσιν λεγόμενον c. pl. 1, 2, 3. ὡς ἐν καθ' ὑπ. 6, 19, 1. ἐναντίως τῇ — θίσει c. pl. 4, 4, 1. λέγειν Fr. I, 60.
- ***ῥηρκαίμαι**, τοῦτ' ἴσως ἐπὶ πλείον ἐρηται τῶν ὑποκειμένων c. pl. 5, 5.
- ***ῥηρκλίνω**, ὑποκλίνουσιν οἱ στάχυναι, i. e. ἐπικλινεῖς εἰσι, c. pl.

- 3, 22, 1. sed ibi liber Urbinas ἀποκλ. habet.
- *Τποκονίειν τὸν βότριν 2, 7, 5.
- *Τποκόνιαις quem usum habeat c. pl. 5, 16, 3.
- *Τποκρίτω καίτωθεν 3, 18, 9.
- *Τπολαῖς c. pl. 2, 17, 9. ubi erat ἀπολαῖς.
- *Τπολαμβάνω, δ χειμῶν ὑπολαμβάνων τὴν φυτείαν c. pl. 3, 3, 2.
- *Τπόλαμψις Fr. VI, 4, 4. ubi editum ὑπόληψις. Vide Tomi V. annot. ad h. l.
- *Τπόλειμμα c. pl. 1, 11, 3.
- *Τπολεπής erat 3, 13, 2.
- *Τπολεῖπω sine casu 1, 2, 4.
- *Τπόλεπρος φλοῖς 3, 14, 2.
- *Τπόλευκος γῆ c. pl. 2, 4, 3.
- *Τπόληψις, εἰς βορράθεν ὑπόληψις γίνηται Fr. VI, 4, 4.
- *Τπολιπῶν, vide ὑπολοπῶν.
- *Τπολοπῶν, εἰς ὑπολοπῶν 3, 1, 4. nota.
- *Τπομένω, τὰ μὲν ἄλλα ὑπομένει 7, 5, 3. nota.
- *Τπομονή c. pl. 5, 16, 3.
- *Τπονεάζω, εἰς ὑπονεάζω 3, 1, 6.
- *Τπονοστέω, διακρινόμενον καὶ —στούντος τοῦ ὕγρου πρὸς τὴν κύστιν Fr. III, 45.
- *Τπόξανθος ῥίζα 9, 12, 2.
- *Τποπαράβορρα δένδρα 5, 1, 11.
- *Τποπάσσω, ὑποπάσας ἀργίλον Fr. VI, 3, 12.
- *Τποπέλιος 3, 11, 1.
- *Τπόπετρος γῆ c. pl. 3, 20, 5.
- *Τπόπειρος, μικρὸν ὑποπίκροισ 6, 4, 10. 9, 11, 3.
- *Τποπίπτω, μηδ' ὑποπεισοῦσαι τοῖς πνεύμασι παρὰ φύσιν αὐξίαι c. pl. 3, 12, 3. ὑποπίπτον ὑπὸ τὴν αἰτίαν ταύτην c. pl. 4, 6, 9. περιπίπτει est 6, 17, 13. ὑπὸ τὴν λεχθεῖσαν αἰτίαν ἐστὶ 6, 18, 1.
- *Τπόπρεμος 2, 1, 3.
- *Τποπίσω, ὑποπίσαντες 4, 8, 14. nota.
- *Τπόπρεμος 2, 1, 3. c. pl. 1, 2, 2. ut ὑπόπρεμος.
- *Τποσκάπτω τὰς σικᾶς 2, 7, 5. ut ὑποκονίειν τὰς ἀμπέλους.
- *Τπόσκιος, oppos. ὑπαίθριος c. pl. 1, 17, 3.
- *Τποσκληρύνω, ὑπεσκληρυνμένον Fr. V, 58.
- *Τπόστιασι, κολλῶδη τὴν ὑπόστασιν ἔχει τὰ δύσσχιστα c. pl. 5, 16, 4. τοῦ γεώδους c. pl. 6, 7, 4. Fr. 4, 29.
- *Τποστροφύλλος ῥίζα 8, 8, 5.
- *Τποστύφω, ὑποστυφουσι πᾶν ἔλαιον εἰς τὸ δέξασθαι μᾶλλον τὰς ὁσμὰς Fr. 4, 17. nota.
- *Τπόστινυς Fr. 4, 22.
- *Τπόστηνον διεστῆσιν 3, 12, 7.
- *Τποτίλλω, ὑποτίλλαι τὴν βοτιάην 2, 7, 5.
- *Τποτομή, διὰ τὴν ὑποτομὴν ἐκπίπτει τὰ δένδρα ὑπὸ τῶν πνευμάτων 9, 2, 7.
- *Τποφαίνω, τοῦ ἡμῶς ὑποφαίνοντος 7, 13, 9. c. pl. 5, 1, 2.
- *Τποφῶν, ισχυρότερος δ καρπός, ὅσα ὑπενεγκεῖν τὸ σῶμα 9, 14, 4.
- *Τποφύεται νέος φλοῖς 4, 15, 2.
- *Τποφυτεύεται τῇ πύκνῃ c. pl. 3, 10, 5.
- *Τποχοίρις, genus agreste oleris 7, 7, 1. describitur 7, 11, 4. ubi Codices ὑποχώρησις habent: nota p. 619. Hedypnoi-dem rhagadioloidem comparat Sprengel p. 82. ed. sec. Stackhouse inter hypochoerin et hyoserin dubius haeret.
- *Τποχόνδριον, τὰ ὑποχόνδρια καὶ τὸ στήθος Fr. 4, 61.
- *Τπιος, ἐκ τῶν ὑπτίων καὶ κοτίλων 2, 6, 1. opp. τὰ ἄνω, alibi τὰ πρᾶν. εἰς ὑπτία τμηθῇ ἡ ἀμπέλος 4, 14, 6. nota. c. pl. 5, 10, 13. nota. ὑπτιοὶ τόποι 5, 12, 7.
- *Τπίωπια ποιεῖ ἔκλευμα 9, 20, 3.
- *Τπώρειαι πολλαὶ καὶ παντοῖαι c. pl. 3, 6, 7.
- *Τπιάδας Fr. IX, 17.
- *Ττέρα, πρὸς ὑστέρα ὡς πεισῶς 9, 20, 4. εἰς βουλομένην ὑστέραν c. pl. 3, 2, 6. ubi erat γαστέρα.
- *Ττερέω, oppos. προτερεῖν c. pl. 3, 24, 2. in libri Urbinatis supplemento.

***Ψαμμος**, χωρία υφ. 1, 6, 12. 6, 5, 2. καὶ λεπτή 8, 6, 2. καὶ φαύλη 8, 11, 8. c. pl. 2, 4, 4. ἀμπλοφόρος, ubi erat ψαμμος, quod nunc, re diligentius ponderata, ubique restituendum censeo, ut ἐψυδρος. Est hoc solum, quod arenam habet subiectam, ut illud aquam. c. pl. 3, 21, 3. ἀλμώδεις καὶ ψάμμοι c. pl. 3, 6, 3. ubi erat ψάμμος.

***Ψεαρ**, ἔξια, στελὶς et ὑψαρ quomodo differant c. pl. 2, 17. toto. Solum ὑψαρ omisit Sprengel, ignotam sibi plantam fatetur Stackhouse.

***Ψῆν**, τὸ, πεφυκός 1, 1, 9. opp. εἰς πλείω σχίσσθαι 1, 1, 12.

***Ψηγήτομαι**, καθάπερ ὑφηγησεται, περὶ τούτων λεκτέον 1, 2, 3.

***Ψήμι**, ὅμα τῷ ὑφειμένῳ γλυνύτηται καὶ εὐμένειαν ἔχουσι c. pl. 6, 14, 12. nota.

***Ψυδρος χάρα**, γῆ, cui aqua subest. In Theoph. saepe cum ἐψυδρος permutata. cf. Addenda ad c. pl. 3, 11, 3. 4, 12, 4. bis. τόπος κοῖλος καὶ ὑφ. 5, 14, 4. Confer loca 3, 11, 4. 4, 3, 5. c. pl. 2, 4, 4. o. pl. 2, 4, 7. et 3, 6, 6. 3, 6, 8. 3, 10, 1. 3, 11, 3. 3, 14, 3. Sed vide in Ψαμμος dicta.

***Ψω**, πολὺ ὕαντος c. pl. 4, 14, 3. nota: ubi Urbinas πολλοῦ habet. Silenus Chius in Scholio Mediolan. ad Ody. 1, 75. ὕαντος πολὺ τοῦ Διός. ὅταν ὕαντος τὰ νύκτι χρῶμα χαλκῶδες ἔχη Fr. VI, 4, 2.

Φ.

Φαιρός Atheniensis astronomus Fr. VI, 1, 4. ἀπὸ τοῦ Ἀναβητοῦ τὰ περὶ τὰς τροπὰς συνίδε Ibidem.

Φαίνοι, οἱ λύχνοι φαίνουσιν ἥτιον Fr. III, 11. τὸ ἐν τοῖς λαμπτήρσι φῶς ἐπὶ πλείον φαίνεται

Fr. III, 12. εἰς πειρασμένην ἢ νικῶν Fr. VI, 4, 4. nota. Ibi Edd. pr. πεφαγμένη habent, sed ex interprete antiquo ταταγμένη scribi debere, docui in annotatione Tomi V. λευκός ἔλαφος ἤδη πέφηνε Fr. 20, 49.

Φακός ut maior nascatur 2, 4, 2. inter legumina ὀψίσπορος 8, 1, 4. omnium leguminum maxime πολύχρους 8, 3, 4. λοβοὶ μικροὶ 8, 5, 2. ἐπιπλατῆς, ut semina Ibidem. Inter πολυκαρπότερα οἱ φακοὶ c. pl. 4, 15, 2. φακῶν μέγεθος πᾶς ἵκνεται 5, 6, 11. Esse cicer latem, plerique omnes consentiunt praeter Stackhousianum, qui ervum sativum comparat. De differentia flexionum φακός, φακῆ, φακῇ, quam atstunt Atticistae, vide Lobeckium ad Phrynichum p. 455.

Φακός Ἰνδικός 4, 4, 10. Dolichum Catiang intelligi suspicatur Sprengel p. 80. ed. sec.

Φαλάγγια ἐπιγίνεται ἐν ὁρβῶσι 8, 10, 1. πρὸς τὰ φαλάγγια 9, 11, 1.

Φαλάγκραι montis Troiani Idas 3, 17, 6.

Φάληκος, vide Φάλκος.

Φαλύκω, ἐν, τῆς Μεγαρίδος 2, 8, 1. Φάληκου est 8, 2, 11. sed ibi quoque Urbinas Φαλύκων habet.

Φαντασία, κατὰ φαντασίαν ἡ μεταβολὴ γίνεται c. pl. 2, 16, 5. ἡ φαντασία τοῦ καρποῦ σχεδόν γίνεται κατὰ τὴν χρῶσαν c. pl. 5, 1, 6. τὰ μὲν χρήσεως χάριν, τὰ δὲ φαντασίας μόνον Fr. II, 60.

Φαραγγῶδες καὶ ἐνυδρον ἡ ὁστρία 3, 10, 3.

Φαρίς, ὥσπερ ἡ Μηλιάς ἔχει τῷ Φάριδι Fr. II, 62. vox vitiosa videtur.

Φάρις νήσος τῆς Λωτοφαγίας 4, 3, 2.

Φάρμακία, αἱ φ. ποιοῦσι τοὺς ἰλλύγους Fr. VIII, 11.

Φάρμακον, οἱ τὰ φάρμακα τριβον-

της de cyano Fr. II, 55. πρὸς
τὰ τῆς φρύνης φ. Fr. XV, 1.
Φαρμακοποιὸν ἔθνος Aeschyl. 9,
15, 1.

Φαρμακοποιεῖν 9, 15, 4.

Φαρμακοπώλης 9, 8, 5.

Φαρμακώδης ῥίζα 1, 7, 3. ταῖς
ῥίζαις ἢ τοῖς ὀπείοις 4, 5, 1.
χώραι 4, 5, 2. 9, 15, 1. et
4.

Φάρυξ, καί τὸν φάρυγγα 9,
20, 2.

Φάσγανον, τοῦ φασγάνου καλου-
μένου radix edulis 7, 12, 3.
aliis ξίφος propter folium xi-
phoides 7, 13, 1. inter κρο-
τάριζα καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος
φύεται, ut bulbos, anthericus
et lilium Ibid. 4. In virginum
sepulcris plantari solita φάσγα-
να habet Nicandri fragm. II.
v. 163. Dioscorides 4, 20.
ξίφιον ab aliis φάσγανον ait
vocari. Plinius 25. s. 89. no.
7. Xiphion, et phasganion vo-
catum, in humidis nasci, ra-
dice ad avellanae nucis figu-
ram fimbriata. ubi notam
Theophrasti, ῥίζα ἀποφύσεις
ἔχουσα μικρὸς, ὥςπερ τὸ γή-
θρον, agnosco, non item in
Dioscoride 4, 20. Radicem ge-
minam, superiorem maiorem
et fere solem in usu medico,
memorant Dioscorides et Plinius.
De iride foetidissima su-
spicabatur Sprengel p. 59. ed.
sec. contra ξίφιον Theophrasti
et Dioscoridis gladiolum com-
munem interpretatur. Stack-
house inter gladiolum et irin
xiphium dubius haeret, sed
ξίφιον gladiolum interpreta-
tur.

Φάσις, ἀποτίμνησθαι τῇ φύσει
τὰ συμβαινόντα δυσχερῇ Fr.
1, 4.

Φάσκος in quercu aegilope natus
describitur 3, 8, 6. in ὀλι-
φολῳ natus discrepat Ibidem:
nota p. 179. 180. Lichenis ge-
nus dubius comparavit Stack-
house. In Dioscoride βρόνον
ἀροματικόν, quod idem aliqui

existimant, Parmeliam suba-
tam interpretatur Sprengel,
qui Theophrasti φάσκον in
historia h. r. omisit.

Φάτιν, ἢ καλουμένη φ. Fr. VI,
1, 23. ὄνου φ. συνίσταται καὶ
ζοφερά γίνεται VI, 3, 6. VI,
4, 2.

Φαύλα, φαύλας quando oleaster
ferat 2, 2, 12. ἐκ τῶν φαύλων
τῶν τομῶν τὸ λευκὸν ἔλαιον
c. pl. 6, 8, 3. ἢ σαρξ πολλή, ὁ
πυρρὴν μικρὸς, ὀλιγοέλαιος 6,
8, 5. ἔλαιον ἡμοτριβίς. quale
Fr. 4, 15. nota.

Φαύλως διατίθισθαι 4, 14, 1.

Φελλόδρυς Arcadium 1, 9, 3.
αἰσφύλλος 3, 3, 3. describitur
3, 16, 3. nota p. 244. Sprengel
in editione altera hist. ean-
dem cum φελλῷ facit et quer-
cum suber interpretatur.

Φελλός καὶ χλωρός κοῦφος 1, 5,
4. ligni fibrae qualis 5, 3, 6.
nota. φελλός Tyrreniae pro-
prius describitur 3, 17, 1. De
vocabulo vide dicta in Φλοῖος.
Estφυλλοβόλος, cpm φελλόδρυς
sit αἰσφύλλος. Cf. nota p. 249.
Eundem tamen faciunt viri
docti cum Arcadico genere
φελλόδρυς vocata.

Φενός τῆς Ἀρκადίας 3, 1, 2.
nota. 5, 4, 6. 9, 15, 6. c. pl.
5, 14, 9.

Φέως, ὁ, de qua planta vide
dicta in Στοιβή. 6, 4, 1. ubi
φύσειως ἀκανθικῆς tertia portio
τὸ παρὰ τὴν ἀκανθάν ἔχον
φύλλον, ὥςπερ ὁ τε φέως καὶ ὁ
τρέβολος. plane ut 6, 1, 3. ὁ
γενεὶ τῶν ἀκανθικῶν sunt
τὰ παρὰ τὴν ἀκανθάν καὶ ἐτε-
ρον ἔχοντα φύλλον, ὥςπερ ἡ
ὄνως καὶ ὁ τρέβολος καὶ
ὁ φέως, ὃν δὲ τινες πα-
λοῦσι στοιβήν. ubi erat φέ-
ως, ὁ, sed Britannica τὸ
φέως, ὁ dedit. Hae duae
plantae non esse videntur, sed
una eademque, quam quidam
στοιβήν vocabant, probe di-
stinguenda ab ea, quae inter τὰ

φρυγανιά simpliciter στοιβή
dicitur folio carnoso terete 1,
10, 4. Hippocr. de Morbia
Mulier. 2. p. 666. 31. τὸ ἰπ-
πόφως σπέρμα et alibi aliter
scriptum in medicina adhibet.
Galenus in Exeget. ἰππόφως
ait etiam στύβος voceri. In
Hippocrate στύβης editum ex-
tat. Sequitur locus valde per-
plexus 6, 5, 1. ubi initium
non dubium habet τὰ δὲ καὶ
παρὰ τὴν ἄκωνθαν ἔχοντα φύλ-
λον, οἷον φῶς, ὄναις, παντὶ-
δουσα, τριβόλος, ἰππόφωρον,
μυδάκωνθος: nunc vero in Co-
dice Aldi, Medic. Urbinate
sequitur τὸ σφόδρα καὶ τὸ φύλ-
λον ἔχει σαρκώδες, πολυαχιδίς
καὶ πολυφύλλον, οὐ μὴν κατὰ
βάθους γὰρ τὰς ῥίζας ἔχον. E
versione autem Gazae: *spina
muralis aliu pleraque: phleum
folio constat carnoso, mul-
tifidum multistirpsque est;
non autem alte descendit:*
Heinsius fecerat: *πολυαχιδίς
δὲ καὶ πολυφύλλον τὸ φλέως —
ρίζας ἔχον.* Itaque solius Ga-
zae fide nomen φῶς vel φλέως
nititur. Succedit sect. 2. de
capparide: τὸ φύλλον ἰσάκων-
θίζον ἔχει καὶ τὸν καυλόν, οὐχ
ὥσπερ ὁ φῶς καὶ ἰππόφως
ἀνάκωνθα τοῖς φύλλοις. e quo
loco Plinius 21, 15. s. 54.
*quaedam in folio non habent,
et in caule habent, ut pheos,
quod aliqui stoeben appella-
vere.* Ita enim recte libri
scripti, quorum auctoritatem
spreverunt Pintianus et Har-
duinus, ut monui in Annot.
p. 501. Satis hinc manifestum
videtur esse, φῶς et στοιβήν
Theophrasti eandem esse plan-
tam, quam cum Honorio Bel-
lo plerique omnes Poterium
spinosum interpretantur, ho-
dieque in Creta στοιβηδὰ vo-
catum. Cf. Bodaeus p. 634.
ἀστοιβή vel ἀφάννα alibi au-
dit, teste Sibthorpio. Centau-
ream stoeben comparavit Stack-

house. Ceterum in Gramma-
ticorum libris plerumque στοι-
βή scriptum nomen video, ut
in Dioscoride 4, 126. alibi ta-
men ἀστοιβή reperitur. Propter
scripturam licebit comparare
Dioscoridis hypocoum 4, 68.
quod alii ὑπόφωρον vocarunt.
Postremus est locus 9, 15, 6.
ubi de Arcadia: φύεται δὲ καὶ
τὸ τιθύμαλον, ἔξ οὗ τὸ ἰππό-
φωρον ἀριστον δὲ τὸ περὶ Τε-
γέαν, καὶ ἐκτὲ μάλιστα σπον-
δάσται· φύεται δὲ καὶ ἐπι-
πλέον· πλείστον δὲ καὶ κάλλι-
στον φύεται περὶ τὴν Κλειτο-
ρίαν. Ita editum erat ex Aldi
codice. Sed Medicei et Urbi-
nas habent: καὶ τιθύμαλον, ἔξ
οὗ τὸ ἰπποφῶς. ἀριστον δὲ
τοῦτο περὶ Τηγέαν, κάκεινο μ.
σπ. Cetera magis etiam lacu-
nosa esse videntur. Gazae quo-
que versio *hippophaes* nomi-
nat. Sprengel in Historiae e-
ditione secunda p. 72. scriptu-
ram hanc unice probans τιθύ-
μαλον de euphorbia spinosa
interpretatur. Comparat etiam
librorum Hippocraticorum ἰπ-
πόφως et ἰπποφῶς, cuius
succo medicos ad purgandum
alvum usos esse. Mirum ta-
men in libro tantum de inter-
nis affectionibus remedium hoc
nominari. Loca indicavit Sprengel
p. 539, 18. Foessii, ubi est
ἰπποφῶς ὀπῶ, in Aldina
ἰπποθῆ. p. 549, 27. τοῦ ἰπ-
ποφῶς, sine ὀπῶς, contra 544,
21. ἰπποφῶς τοὺς ὀπῶς, ubi
e Codice MS. ἰππόφωρον τὸν ὀπῶν
cum Lindenio dedit Mackius
p. 352. ἰπποφῶς ὀπῶν p.
547, 5. et 47. p. 555, 31. ubi
Mackii Codex τῷ τοῦ ἰπποφῶς
ὀπῶ habet p. 375. at p. 556,
28. ubi est τοῦ ἰπποφῶς
ὀπῶ, Codex idem p. 377. sine
ὀπῶ habet ἰππόφωρον. Mackius
ἰππόφωρον ὀπῶ dedit. p. 558,
2. sine ὀπῶς, ut p. 561, 2.
ἰπποφῶς est. p. 559, 32. κα-
θαίρων τὴν νομίαν, κατὰ μὴν

τη ἱπποφάει. Galeni Glossarium Ἱπποφάειος (alia exemplaria ἱππόφειος habent) interpretatur κνύφον et στύβον. ubi facile στοιβήν agnoscis. Idem alibi στοιβῆς καρπὸν interpretatur τὸ ἱππόφειος σπέρμα. Vides igitur, scripturam inter ἱπποφάεις et ἱππόφειος variare praecipue propter genitivum ἱπποφάειος et ἱππόφειος. Apparet etiam, Galenum cum aliis interpretibus ἱππόφειον vel ἱπποφάεις non distinguisse a στοιβῇ, quam Theophrastus ab aliis φείων ait fuisse vocatam. Dioscorides hoc ipsum ἱπποφάεις 4, 162. describit; quod hypophaeas rhamnoides interpretatus Sprengel in altera editione p. 150. euphorbiam spinosam comparavit. Inter Netha Dioscoridis synonymum reperitur ἱπποφάεις et ἱπποφάεις: et ἱππόφαιστον suum Dioscorides 4, 163. ab aliis ἱπποφάεις vocari refert. In Theophrasti loco lacunoso et vitioso licet suspicari ἱπποφάεις fuisse scriptum vel ubi nunc τιθύμαλον legitur, vel post τιθύμαλον aliud nomen vel vocabulum medicinae, quae parabatur e tithymalo, excidisse. Satis enim constat, ἱπποφάεις plantam intelligi, cuius ὄπός in usu fuit. Ceterum de ἱππόφειω, si scripturae diversitatem consideramus, dubii haeremus, annon diversa ab ἱπποφάει planta sit intelligenda: contra Codices Hippocratis, qui ὀπὸν ἱππόφειος proponent, suadere videntur, ut eandem putemus esse: Ἱπποφάειος et ἱππόφειον cum dipsaco fullonium comparat Stackhouse. Φηγός; ab aliis ἀγρία δρύς vocata, nascitur in montanis, lignum asperum habet, fructum omulium dulcissimum 3, 8, 2. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. quando caeditur 5, 1, 2. lignum in aqua melius durat

5, 4, 3. φηγὸς αἰ ἐν Ἰλίου 4, 13, 2. In libris scriptis βίεπηγός vel πυγός eius locum occupavit, quod nomen vide. Quercum esculum comparavit Sprengel, omisit Stackhouse. Φῆμαι αἰ παραδεδομένα 4, 13, 2. Φδάνος, φδάνει καταξηραίνόμενα προτρεον ἢ Fr. 20, 41. et 43. Φθειρίζομαι, κόρυξ ἐπ' ἐλαίας φθειρίζεται VI, 1, 16. 17. bis. Φθειροποιός πίτυς 2, 2, 6. ubi Ald. Bas. φθοροποιός, sed φθειροποιός Urbinas cum Mediceis habent: contra φθειροφόρος est c. pl. 1, 9, 2. Vide in Πίτυς. Hinc intellige Budinos nomadas Herodoti 4, 109. inter silvas palantes et φθειροτραγέοντας, quos male vulgo comedentes pediculos interpretantur, quod facere vetat proprietas verbi τραγών. Φθειροφόρος, vide φθειροποιός. Φθινόπωρον, τοῦ —ώρου c. pl. 6, 20, 4. hist. 5, 1, 4. quod antea 5, 1, 2. erat μετόπωρον. Φθορά, ἢ φθορά εἰς καρπογονίαν c. pl. 5, 8, 2. ἢ πορνεία τοῦ μύρου Fr. 4, 40. Φιληδεῖν 9, 16, 1. Φίλιπποι, δὲ περὶ Φιλίππους πύαμος 8, 8, 7. ἐν Φ. ἢ χώρα ἐκφύει τὰ ὅμοια 2, 2, 7. arbores frigore adustae regerminant 4, 14, 12, 4, 16, 2. columtrosas centifolias 6, 6, 4. τὸ περὶ Φιλίππους συμβαῖνον περὶ τοὺς πύαμους c. pl. 4, 12, 8. regio circa Ph. exsiccata fuit 5, 14, 5. Φιλόθερμος c. pl. 2, 3, 3. Φιλόξενος, locus de zephyri natura Fr. V, 38. Φίλος, ἀλκὰ ἀνεν πυρότητος τραχέως καὶ φίλα μάλλον ἢ μιν c. pl. 6, 1, 4. Φιλόσκηπα δένδρα 2, 7, 3. ubi φυλλόσκηπα editum, sed 3 et 7, 1. pro eo est φυλόσκηπα.

Φιλόφυκος c. pl. 2, 3, 3.
Φιλόκη ἀϊκύνλλος 1, 9, 3, 3,
 5, 3. *ἀϊ δασία* 5, 7, 7. in
 montibus Macedoniae 3, 3, 1.
 circa Vergiliarum ocoasum ma-
 turat fructum 1, 4, 4. lignum
 alhum *ἀτερύκτων* 5, 6, 2.
 sed ibi Codex Urbinas *εὐτορ-
 γύκτων* habet. ligno non u-
 tuntur, sed foliis oves alunt 5,
 7, 7. Primus Belonius Observ.
 I, 42. Plinii alaternum com-
 paravit 16. c. 26. et in monte
 Atho hodieque vetus nomen
 retinere ait, in Coreyra autem
 et Creta *ἐλαίπρινον* vocari.
 Plinius inter arbores, quae nec
 fructum nec semen ferant, cum
 tamarice alaternum nominat,
 cui folia inter ilicem et oli-
 vam. In qua notitia quicquid
 est simile rhamno alaterno
 Lin., totum illud est in foliis
 et fructu. Nam Clusius quo-
 que Hist. I, 33. in maiore ge-
 nere folia inter oleae atque ili-
 cis folia magnitudine, cras-
 siuscula, leviter per ambitum
 serrata, ex viridi nigricantia
 vidit et descripsit. Quod fruc-
 tum et semen ferre negat
 Plinius. id flores truncis dis-
 junctos arguere videtur: et
 alaternus flores dioecos gerit.
 Praeterea folia semper viren-
 tia convitant, sed Theo-
 phrastus fructum ferre refert;
 itaque Plinius locum Theo-
 phraستي non respexit, neque
 omnino nomen *φιλόκη* usquam
 posuit. Sed folia qualia sint
 inter oleam et ilicem, nemo
 explicavit. Ad magnitudinem
 Clusius retulisse videtur. Ho-
 mericum fruticem, quem iuxta
 fontem virgultis densum subit
 Ulyssae Odyssaeae 5, 477., He-
 sychius ita interpretatur: *εἶδος
 ἀγριελίας, ἄλλοι αὐτῆς, οἱ δὲ
 εἶδος δένδρου ὁμοίον πρήνη*,
 quae postrema nota alaterno
 Belonii, certe nomini eius
 Cretensi congruere videtur.
 Apollonii Lexicon Heliodo-

rum de genere oleae, Apo-
 nem simpliciter *γίνος δένδρον*
 Homericam *φυλίαν* interpreta-
 tum esse refert. Pausanias
 Attic. 32, 9. Troezenicus re-
 fert *κότινον* vocare *ράχον στεγ-
 πτόν*, addens: *ράχους μὲν δὲ
 παλοῦσι πᾶν ὄσον ἀπαρῶν
 ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ
 ἔλαιον*. Sed inde minime ar-
 guitur, *φυλίαν* esse oleae spe-
 ciem, sed potius genus arbor-
 is vel fruticis sine fructu.
 Ammonius, ubi differentiam
φυνίλλας et *φυλίλλας* docet, hanc
 esse ait *τὴν ἀγίαν*, lentiscum,
 illam genus oleae. Lentisci
 similitudo fortasse in baccae
 forma et colore est, si alater-
 num recte *φιλόκη* interpreta-
 tantur. Sed Grammatici vete-
 res nomen *φιλόκη* plane omi-
 serunt, nec explicarant. *Κι-
 τρώδενον* hodie appellari a
 Graecis, adnotavit Prodrum
 Florae Gr. I. p. 159.

Φιλόκη, folia animalibus in cibo
 grata, fructus nec illis neque
 homini 1, 12, 4. 3, 4, 6.
*ὁ καρπὸς ἔβρωτος, τὰ φύλλα
 γλυκία* c. pl. 6, 12, 7. in
 montibus Macedoniae 3, 3, 1.
ἐπὶ τὴν καὶ θήλειαν 3, 10, 4.
 inter *φιλόκη* 4, 8, 1. *οἱ
 φλοιοὶ περιαιρούνται* c. pl. 3,
 18, 3. *ἐν τοῦ φλοιοῦ τὰ σχοι-
 νία* 4, 15, 1. *χαλεπὴς ἐν τοῖς
 ἀμπύροις φέεται* c. pl. 2, 3, 3.
 folia invertit solatio aestivo
 c. pl. 2, 19, 1. Comparatio-
 nem vide in annotatione p.
 201.

Φιλόκη ἀϊκύνλλος 1, 9, 3. se-
 mel inter silvestrea arbores me-
 morata, si est eadem cum
 Dioscorideae 1, 110. Plurimi
 eam philyream latifoliam Lin.
 interpretantur, cui convenit
ἀικύνλλια. Hanc in insula
 Zacyntho hodie *φυλίαν*, ali-
 bi *φύλλια*, a Boeotis *ἀγλαρ-
 δινία* vocari, refert Prodr. Fl.
 Gr. p. 4. Sed monendum, Co-
 dicis scriptos omnes *φύλλια*

vel φιλίψα habere, quod propter folia permanentia mutatum fuit.

Φλεγμασία τῶν φλεβῶν Fr. I, 40.

Φλέψ, ὅς ἢ φλίβες plantarum 1, 1, 11. definiuntur 1, 2, 5. γῆς Σαμίας διατείνει ἐπὶ πολὺ Fr. II, 63:

Φλέως, δ, vel φλιῶς, inter λοχυμῶδη nominat φλεῶ 4, 8, 1. lacus Orchomenii 4, 10, 1. est φλεῶς, ubi Urbinas φλεῶ habet. eius ἀνθήλη cui usui Ibid. 4. καρποφορεῖ Ibid. τὸ θῆλυ ἄκαρπον, χρήσιμον δὲ πρὸς τὰ πλοῦσθαι, τὸ δ' ἄρρεν ἀχρεῖον Ibidem. τὸ πρὸς τῇ ῥίζῃ ἄκαλόν, ὃ μάλιστα ἐσθλὸν τὰ παιδία 4, 10, 7. ῥίζα ἐδώδμος ἢ τοῦ φλεῶ μόνη τοῖς βοσκήμασι Ibidem. τὸ πλανουντιῶδες ἐπιπυρρῶν quid 4, 10, 4. nota p. 358. φλέως erat 6, 1, 3. ubi φέως dedi. Arundinem ampelodesmum comparat Sprengel. Vide Annot. p. 358. Poterium stoeben in priore Catalogo; Arundinem calamagrostin in altero Stackhouse, qui nomina φλέως et φέως confudisse videtur, Nominativus φλεῶ erat et est in Codd. 4, 10, 1. accusativus φλεῶ 4, 8, 1, genitivus φλεῶ Ibidem, ubi vulgo ubique φλεῶς legitur. Nominativus δ φλεῶς constanter legitur 4, 10, 6. Vide Annot. p. 357. In Theophrasto scribitur φλιῶς, contra auctore Phrynichum p. 293. Attice planta φλέως, et utensilia inde facta φλεῖνα dicuntur. Polluci 10, 178. φλοῦς Ionicum, φλέως Atticum est, ubi tamen codex optimus φλεῶς scriptum habet. De caeteris disputantem vide Lobeckium ad Phrynichum p. 294.

Φλόγιον, τὸ, καλούμενον, τὸ ἄργιον cum leucio floret 4, 8, 1. intelligi ἶον, patet e 6, 8, 2. nota. ubi Urbinas

φλόγιον habet. Vide Annot. p. 530. 531. et in voce ἶον.

Φλόγιον, vide Φλόγιον.

Φλογώ, λίθου φλογουμένης Fr. II, 30. Fr. III, 71.

Φλόγαις Fr. III, 69.

Φλοῖζα, ξύλον φλοῖσθαι 3, 16, 3. ἐλόντων φλοῖσθαισιν ὑπὸ τὴν βλάστησιν 5, 4, 6. ξύλα φλ. καὶ ἀποφρεχθέντα 5, 9, 5. Vide περιφλοῖζω.

Φλοῖδριζα, τὰ, Fr. 4, 63.

Φλοιορράγης ἀνδράχνη καὶ πλοῖ-
τανος 4, 15, 1. c. pl. 3, 18, 3.

Φλοῖδς, quid? 1, 2, 6. δρυός, αἰγίλου, ἀπίου qualis 1, 2, 7. vitis et φελλοῦ caducus Ibidem. σαρκώδης 1, 5, 2. ἰνώδης, πολυλόπος, μονόλοπος Ibidem. τὸ ἔξω τῶν καρπῶν φλοῖδς 1, 10, 10. παραλλὰς πεύκης εἰς τὰ δέσματα χρήσιμος 3, 9, 1. ἰνώδης κρανίας 3, 12, 1. καταρρήγνυμενος φελλοῦ καὶ πίτνος 3, 17, 1. φλοῖδς δ ἔξω, δ κατώτερος τῇ σαρκί, δ κύριος, δ πρῶτος, δ ἐπιπλοῖς 4, 15, 1.

Φλοῖδς, ἀλλ' φλοῖος, οἱ δ' εὐθὺ φλοῖδν καλοῦσι 3, 8, 2. ubi male εὐφλοῖον editum. Vide Addenda. Vocabula φελλός et φλοῖδς ab eadem origine nata dialecti distinxisse videntur et variasse. Hesychius enim πολυσφέλμον interpretatur πολυφλοῖον, quauquam idem σφέλμα πρίνον ἄνθος interpretetur. Cf. annot. p. 243. φλοιοῦ περιτρίσεως τῶν πλείων ἐστὶ φθορὰ c. pl. 5, 17, 1.

Φλοῖσμός, ξύλα, δσα πρὸς φλοῖσμόν 5, 1, 1. nempe ἑλάτης, πεύκης, πίτνος 5, 1, 2.

Φλοῖωδης, ῥίζαι φλοῖωδεις ἢ λεπυρώδεις 1, 6, 7.

Φλόμος, φλόμου γῆς μελαίνης 9, 12, 3. nota p. 781. Dioscorides 4, 104. duo summa genera, album et nigrum, posuit. In Theophrasto γερβασουμ nigrum interpretatus Sprengel

in altera editione omisit: verbarum sinuatum Stackhouse.

Φλόξ, ὀκτώτερον, πεδουρότερον, παχυτέρα 5, 9, 3. μαλακωτάτη 5, 9, 8. φλόξ μαλακή, διαμοτατη, σκληρά, ὀξεία, σφοδρότερον, ἄθροισμα Fr. III, 36. τῆς φλογὸς τὸ σχῆμα πυρρομοειδὲς unde? Fr. III, 52.

Φλόξ pl. nta φουγανική, coronaria, ἄσμος 6, 6, 2. semine propagatur, quoniam caule et radice est lignosa 6, 6, 11. Agrostemma coronarium interpretatur Sprengel. Patavinorum gelosia, Italorum ceterorum flore di veluto comparavit Auguillars p. 175.

Φλῆκταινα ἐπαίρεται Fr. III, 57.

Φλυκίς, αἱ φλ. Fr. III, 39.

Φόβη propria κίχρον καὶ ἐλύμου 4, 4, 10. τὰ κίχρῳδῃ φόβην ἔχει 8, 3, 4. ἡ καλαμώδης ἀπόχρως φόβη καλεῖται Ibidem.

Φοινίκιος, φοινίκιος est Fr. 20, 28. sed φοινικῖδι et φοινικούν est 31. φοινικίων 33. φοινικούντα est 35. φοινίκια 42.

Φοινίκη, ἐν Φοινίκης φόρον κυάου ἀπύρου καὶ πεπυρωμένου Fr. II, 55. gypsus 64.

Φοινική κέδρος 3, 12, 3. πιττοκαυτεῖσθαι τὴν κέδρον καὶ τὴν φοινικὴν 9, 2, 3. ubi Gaza palmam male vertit. Vide Κέδρος.

Φοινίξ, ὅ, eius ἵνας lignescunt 1, 2, 7. lignum medulla carere videtur, ἐπεὶ οὐδεμία φαίνεται διαφορὰ κατ' οὐδέν 1, 6, 2. τὸ ξύλον καὶ αἱ ῥίζαι διαφοροὶ τῶν ἄλλων c. pl. 3, 17, 4. nota. De radice Gallus Delile p. 313. La racine est un cône peu allongé, d'où naissent beaucoup de radicules deliées et rameuses. ὁ φοινίξ κοῦφος καὶ εὐεργος καὶ μαλακός, ὥσπερ ὁ φιλλός, βελτίων δὲ τοῦ φιλλοῦ, ὅτι γλισχρός, ἐκπύον δὲ θραυστόν. Διὰ τοῦτο τὰ εἰδωλα νῦν ἐκ τοῦ τῶν φοινίκων ποιοῦσι; τὸν δὲ φιλ-

λὸν ποιεῖται. Τῆς ἵνας δὲ δι' ὅλου ἔχει, οὐδ' ἐπὶ τοῦ καὶ μακρὸς, οὐδ' ὡσαύτως τὴ θάσει ἐγκαμίνος πάσας, ἀλλὰ πυρροδοπῶς. Ἀναζητεῖται δὲ καὶ λειανόμενος καὶ περιόμενος τὸ ξύλον 5, 3, 6. Cf. annotata p. 28. et p. 430. Quae de fibris ligneis dicta pertinent ad lignum suberis, cui natura est contraria ligni palmei, de quo Gallus Delile in Descriptione Aegypti T. II. Parte II. p. 318. Le bois du dattier sert aux constructions, mais n'est point propre à faire des planches; il est composé de fibres longitudinales réunies par l'interposition de la moelle, plus abondante dans le coeur du tronc qu'à sa circonférence. Il en résulte que le tronc est dur extérieurement, où ses fibres sont serrées, et qu'il est mou à l'intérieur, où la moelle se pourrit facilement; on peut souvent en enlever les fibres comme de longs filaments. La meilleure manière d'employer ce bois est de fendre les troncs dans leur longueur en deux morceaux, et de les employer secs et légers, pour qu'ils se conservent et ne fléchissent point: ils sont utiles pour les planchers et les terrasses des maisons. Δύσκαπνα τῶν ξύλων τὰ τε χλωρὰ καὶ τὰ σκολιὰ καὶ τὰ ταινωδῇ, καὶ θάπερ ὁ φοινίξ· εὐνόν γὰρ δὲ καὶ εὐδισκετόν εἶναι τῇ φλογί Fragam. III, 72. nota p. 635. qui locus si totus ad lignum palmeum pertinet et vox ταινωδῇ nisi vitiosa est, dubitationem magnam de interpretatione loci hist. 5, 3, 6. afferre potest. Ceterum ξύλα φοινίκος δυσκαπνόμενα dixit Chaeremon poeta h. pl. 5, 9, 5: cuius versus fortasse non bene scriptus, sed vitiosus in voce ῥιζοφοισήτους est. Quando torquetur lignum palmeum,

κόν, deorsum, ut reliqua ligna, sed sursum incurvatur: ισχυρόν δὲ καὶ ὁ φοινῖξ· ἀνάπαλιν γὰρ ἡ κάμψις ἢ τοῖς ἄλλοις γίνεται· τὴ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται, ὁ δὲ φοινῖξ εἰς τὰ ἄνω 5, 6, 1. ubi scriptum malleum ἀνάπαλιν δὲ, nam curvata sursum ligna non sunt ideo fortiora reliquia. Causam veram addere omisit Theophrastus, si modo ipse eam excogitaverat. Video tamen, Plinium quoque in versione loci posuisse: palma arbor valida: in diversum enim curvatur. Testimonia scriptorum aliorum posui ad Xenophontis Cyrop. 7, 5, 11. p. 530. ubi de palmis Babyloniis ad fundandas turres adhibitis sermo est. Addo Strabonem 15. p. 216. Lips. ἴδιον δὲ τι πάσχειν τὴν φοινικίην δοκόν· στερρὰν γὰρ οὖσαν παλαιουμένην οὐκ εἰς τὸ κάτω τὴν ἔνδοσιν λαμβάνειν, ἀλλ' εἰς τὸ ἄνω μέρος κυρτοῦσθαι τῇ βάρει, καὶ βέλτιον ἀνέχειν τὴν ὀροφήν. Medullam, quam dixit Gallus fibris intermistam, Theophrastus suo more σάρκα dicere, potuisset et debuisset, cum medullam in medio ligno semper sitam putaret. Maior est dubitatio de loco Dioscoridis I, 150. ubi de palma dactylifera est in capite extremo: καὶ τὸ ἐγκάρδιον δὲ τοῦ πρέμνου λευκόν καὶ αὐτὸ πρόσφατον βιβρωσόμενον καὶ ἀφεισόμενον ποιεῖ πρὸς ὅσα καὶ ὁ βόρυσσος. Borasum dicit τὸν ὑπὸ τῆς σπάθης περιεχόμενον καρπὸν, fructum palmarum folliculo suo adhuc inclusum necdum explicatum. Quam medullam interpreta latinus dixit, equidem non dubito intelligi, quem plures ἐγκάρδιον, cerebrum palmarum, dixerunt, gemmam in oculo palmarum conclusam, unde fructus explicatur.

Nempe ὁ φοινῖξ ἀνερθρα-

στος καὶ ἀνερθραλλὲς καὶ ἀνερθρακτος καὶ ὅλας ἐν τῷ ἄνω τὸ ζωτικόν ἔχει 1, 14, 2. εἰάν τις τὸ ἄκρον ἀφείληται, ἀναρτος γίνεται 4, 14, 8. fructificatio palmarum peculiaris comparatur cum frumentis spiciferis c. pl. 1, 20, 2. nota p. 94. ὁ φ. καὶ τιτρωσόμενος εἰς τὸν ἐγκάρδιον φθείρεται· ἐν τούτῳ γὰρ ἡ ζωὴ καὶ ἡ βλάστησις c. pl. 5, 16, 1. ὅταν κοκοῦσθῃ, ἀναρτος γίνεται c. pl. 5, 17, 6.

Palma, femina fructum, non florem fert. 1, 13, 5. in Graecia fructum non maturat 2, 2, 9. 3, 3, 5. mas et femina quibus notis dignoscantur 2, 6, 6. ubi simul fructuum varietates enarrantur. Femina foecundatur floribus masculi pulvere conspersa, ἀποτέμνοντι τὴν σπάθην, ἐφ' ἧς τὸ ἀνθος, εὐδὺς ὥσπερ ἔχει, τὸν τε γυνῶν καὶ τὸ ἀνθος καὶ τὸν κοινωρὶον κατασείοντι κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας, καὶν τοῦτο πᾶθῃ, διατρεῖ καὶ οὐκ ἀποβάλλει 2, 9, 4. Hunc modum foecundandi ὀλυθάζειν τὸν φοινῖκα dixerunt, ἰβιδεῖν. Huc pami net τὸ παρὶ τοῦς φοινίκας ἔστοπον καὶ λόρον δίδωμενον c. pl. 4, 4, 3. Fructus οἱ δυνάμειοι θησανυρίζονται 2, 6, 2. βανιλικοὶ 2, 6, 7. palma antiquissima Deli in Graecia 4, 13, 2. Euripides Herubae versu 458. palmam et iatrum nominat πρωτοτόκους Δήλου. Semen osseum — τὸ σπέρμα τὸ ἐν τῷς ἀχώματι καὶ ἀφανές c. pl. 5, 18, 4. ὅλον ἐξορρόν οὐδὲ κοιλότητα οὐδὲ μίαν 1, 11, 3. describitur c. pl. 1, 7, 2.

Salex et terra salia conveniunt palmae c. pl. 2, 5, 1. οἱ ἄλλοι περιβαλλόμενοι τοῖς φοινίξιν c. pl. 3, 17. τότο φοινίκων φαντασι docetur 2, 6. ἀπὸ ῥαβδῶν φοινίκων μαλάνειν 2, 2, 9. nota p. 99. μάλιστα ἡ μένος ἐπὶ ξηρῶν καὶ μισοφωῶν καὶ ἀνερθρακτων ὀδεχ-

ταυ καὶ ἑσπερὶς γεινῶντες παρὰ τὴν σπερματικὴν c. pl. 1, 2, 1. seqq. Plinius 17. c. 10. s. 9. nam folia palmarum apud Babylonios seri atque ita arborem provenire Troglum credidisse demior. E quo loco manifestum fit, Plinium ea, quae retulit e Theophrasto, duxisse non ex ipso fonte, sed nisi omnia tamen plurima e Trogi interpretatione derivasse. Idem Plinius de eadem re 13. s. 8. ramis tenerissimis dixit propagari. Propagationem e capite trunci dissecto docet 2, 6, 2. nota p. 118. Eundem modum hodie in Aegypto adhibuit tradit Delile p. 319. Une année avant cette operation, on enfonce deux coins de bois en croix à travers le tronc, à trois coudées environ au-dessous des feuilles: on recouvre ces coins et les nouvelles blessures d'un bourrelet de limon soutenu avec un réseau de corde: on tient ce limon toujours humide: chaque jour un homme monte en été l'arroser, en tirant à lui, lorsqu'il est au haut de l'arbre, une cruche d'eau, qu'il verse sur le limon. Il y trouve à la fin de l'hiver des radicules formées sous le bourrelet de limon: on coupe le sommet de l'arbre au-dessous de ce bourrelet et on le plante dans un trou près d'une rigole pour l'arroser. Plantae comam religari ait Theophrastus 2, 6, 4. ὅπως ὀρθοφῶν τὴ καὶ αἱ ἑμῶδοι μὴ ἀναγίνανται. Idem Aegyptios cultores observare monet Delile p. 318. On les recèrte de paille longue pour serrer les feuilles en un corps, les abriter du soleil et forcer l'arbre à s'élever. Il pousse du coeur de nouvelles feuilles, qui écartent celles que l'on avoit liées. Quod addit, adolescentibus virgæ seu folia de-

mi, relicta tamen parte inferiori longitudine spithamæ, iam hodieque in Aegypto fieri astatat Delile p. 314.

Quod attinet ad naturam palmarum μερεφῶν καὶ ἀπαρῖ-
βλεστον, quam Theophrastus huic generi tribuit, exceptionem facit natura soli humida in arboribus fontibus appositis, testante Gallo Delile p. 319. qui radículas et stolones iuxta radices adularum et in trunco usque ad altitudinem pedum duodecim in eismodi solo prodeuntes e foliorum axillis vidit. Saepe etiam in summa arbore, sed juvenula tantum altitudinem hominis aequans, stolones erumpunt, quos tanquam noxios cultores absciunt. De his Delile p. 320. ita pergit: Le grand développement d'un de ces rejettons auprès du bourgeon terminal d'un dattier explique, comment ce dattier peut devenir fourchu. Les dattiers ainsi fourchus, terminés par deux têtes également vigoureuses, sont fort rares, et regardés avec raison par les botanistes comme aians pris une croissance monstrueuse. J'ai vu trois de ces dattiers en Egypte; ils étoient aussi sains que si leur tronc n'étoit point été fendu. Ipsa etiam Theophrastus 2, 6, 9. exceptionem hanc in palmis Aegyptiacis et Creticis annotavit, solique bonitati assignavit. Ex annotatione Galli paulum corrigenda sunt quae annotavi p. 286.

Φοίνικὶς δ καλούμενος, τὸ μύρον, ἀπὸ ἔλκου· τὴν ὀνομαζομένην ἑλκτὴν ἐμβάλλουσιν, Fragm. IV, 28.

Φοίνικας χαμαιφῶφεις καλούμενοι 2, 6, 11. nota p. 126.

Φοίνικὶς ἐν Κίτρω peculiaris 2, 6, 7. humilis, fert trima fructum. Alia (Cyprica) palma

folio et fructu diversa 2, 6, 8.
Φοίνικες κόκκινες, vide sub hac voce et confer ea, quae sub voce Στάχυς dicta sunt.
Φόνος appellatur ἀτρακτύλις 6, 4, 6.
Φονώδης ὁσμὴ 6, 4, 6.
Φορὰ, πολυκαρπον ἐν ταῖς φοραῖς 3, 15, 1. ἐνταῦθα ἢ ἡ φορὰ τῶν ξύλων 5, 3, 5. ἐν ταῖς τῆς γαστρὸς φοραῖς Fr. X, 3. τὴν τοῦ καρποῦ φορὰν c. pl. 3, 14, 5.
Φοράδες γίνονται ἐξ ἀφύρων 4, 16, 2.
Φορμός palmeus 2, 6, 11.
Φορὸς γῆ c. pl. 3, 20, 3.
Φράττω, φράξιμηναι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας 9, 5, 2.
Φρέαρ, περὶ φρέαρ σικύους φυτεύσας c. pl. 5, 6, 5. Vide etiam ἐρπυλλος.
Φρεατιαῖος c. pl. 2, 6, 3.
Φρίκη, φρίκην ἐποίησε Fr. III, 74. θαλάττης Fr. 20, 3.
Φρίττω, φύλλα πεφρικότα μᾶλλον 3, 9, 4. opponuntur τὰ κεκλιμένα. — κώνον πεφρικότα μᾶλλον 3, 9, 5.
Φρύγανον, definitio: τὸ ἀπὸ ῥίζης πολυκλαδόν, ὅλον γύμβρη καὶ πήγανον, in codice Urbinato 1, 3, 1. Vide Addenda Vol. V. Tractat τὰ φρυγανικὰ (1, 3, 6.) liber historiae sextus. ἑλατα, ῥόα, μύρρινος φρυγανικώτατα τῇ προσόψει dicuntur c. pl. 3, 7, 11. φρυγανικὴ οὐσία 6, 1, 1.
Φρυγανώδης, τὰ, 1, 3, 4. 2, 1, 3. φύσις ἐπέτειος καὶ πολυχρονωτέρα 6, 6, 2.
Φρόνη λονομένη Fr. VI, 1, 15. πρὸς τὰ τῆς φρόνης φάρμακα Fr. XV, 1.
Φύκος, τὸ, fucus genera varia describuntur 4, 6, 1. seqq.
Φυλακή, ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα φυλακὰς σπέρματα c. pl. 4, 11, 10.
Φύλη, τῆς Πύρρηθος τὰ πρὸς Φύλης Fr. VI, 3, 10.
Φυλλάκανθος, τὰ φυλλάκανθα

quae 6, 1, 3. τὰ φυλλάκανθα πάντα καὶ τὸν καυλὸν ἀπανθίζοντα ἔχει 1, 10, 7. ubi Codices φύλλα ἀπανθώδη habent, Edd. vero φύλλα omitunt.
Φυλλανθίς, vide Ἀφύλλανθις.
Φυλλικὴ βλάστησις καὶ κήνις 3, 5, 5. σφαιρίον φυλλικόν 3, 7, 5.
Φυλλομανεῖο 8, 7, 4.
Φύλλον τὸ καλούμενον, semen silphii 6, 3, 1. et 4.
Φύλλον θηλυγόνον καὶ ἀρρενογόνον describitur cum usu 9, 18, 5. nota p. 821. Sprengel Histor. edit. secunda θηλυγόνον thelygonum cynocramben p. 84. ἀρρενογόνον mercurialem annuam p. 87. interpretatur et λιπόζωστον Dioscoridis. Varietatem mercurialis perennis esse censuit Stackhouse T. II. p. LXX.
Φύλλον, foliorum consideratio 1, 10. quarundam arborum post solstitium vertuntur folia Ibidem. 1, 10, 1. c. pl. 2, 19. toto. Gellius 9, 7. Vulgo et scriptum et creditum est, folia olearum arborum brumali et solstitiali die converti, et quae pars eorum fuerat inferior atque occultior, eam supra fieri atque exponi ad oculos et ad solem: quod nobis quoque semel atque experiri volentibus ita esse propemodum visum est. Utinam Grammaticus illud propemodum qua fine circumscriptum voluerit, clarius explicasset! τὰ ὑπτία καὶ τὰ πρηνῆ quomodo differant 1, 10, 2. ἵνας καὶ φλέβες in prona parte Ibid. qua via nutrimentum perferatur Ibid. 3. τὰ φύλλα τῆς δάφνης καὶ τοῦ κιστοῦ πηδῶ (crepitant in igne) Fr. III, 68. nota. τῶν φύλλων καὶ τῶν θάμνων καὶ ὅλων τῶν ὑπὲρ γῆς 9, 16, 3. intelliguntur τὰ πωδῶν et λαχανώδη. Vide Lexicon in voce φυλλίστην,

- Φυλλοροφία c. pl. 2, 19, 2.
 Φυλλόσκηπος c. pl. 2, 7, 3. ubi
 Urbinas φιλόσκηπα, ubi c. pl.
 3, 7, 1. est φιλόσκια.
 Φυλλοφορεῖν ἐθέλουσι τὰ λάχανα
 c. pl. 3, 9, 2.
 Φυλλώδης, ἀνθιμον τὸ φυλλώδες
 7, 8, 3. *nota*. σπέρμα φ. σιλ-
 φίου 6, 3, 1. σπέρματα πλα-
 τία καὶ φυλλώδη 7, 3, 2. ἄν-
 θος 8, 3, 3. τὰς φυλλώδεις
 δυνάμεις τῆς πολλᾶς πόας κα-
 λούσι 9, 8, 1.
 Φῦμα, φυματών 9, 11, 1. τὰ
 φύματα καὶ ἀποστήματα δια-
 χεῖν Fr. 4, 61. εἰ ἐλκῶν καὶ
 φυματῶν Fr. 20, 48.
 Φύσιμενα, τοῖς φτυόμενοις καὶ τοῖς
 ζώοις Fr. VI, 1, 25.
 Φῦσα, ταῖς φύσαις χρῶνται οἱ
 χαλκῆες Fr. III, 37. πρὸς ὑπο-
 ζυγίων φύσας 9, 9, 2. ubi φύ-
 σις editum.
 Φυσάω, δὲ λυχνος φυσώμενος Fr.
 III, 28. ξύλα, ἄνδρακες 28. et
 29.
 Φύσησις, πρὸς τὴν φύσησιν ἀμει-
 νους ἄνδρακες 5, 9, 3.
 Φύσιγξ, ἐπὶ τῆς φύσιγγος πα-
 σεύνται σκόροδα καὶ κρόμμυα
 7, 4, 12. *nota*.
 Φύσιμος c. pl. 4, 4, 7. et 8.
 φύσιμα ποιεῖν c. pl. 4, 6, 4.
 ὁ σίτος 4, 16, 3.
 Φυσιολόγος, οἱ παλαιοὶ τῶν —
 γων ἀπείρους εἰδέντο τοὺς
 χυμοὺς c. pl. 6, 3, 5.
 Φύσις, ταῦτα μὲν ἐν δένδρου
 φύσει 4, 4, 8. ἐπὶ τῆς πρώτης
 φύσεως ἐλέχθη c. pl. 1, 10,
 3.
 Φυτεία, κατὰ τὴν φ. *μανὰ καὶ*
πικνὰ 1, 8, 2. *regulae* φυ-
 τείας 2, 5. περίκομος καὶ ἐπι-
 στραμμένη φυτεία 3, 8, 4. τῇ
 φυτεῖα καὶ τῷ ξύλῳ 3, 10, 3.
 δέχεται φυτεῖαν ἀπὸ παρασπα-
 δος c. pl. 1, 1, 3. κατὰ τὴν
 παρ' ἡμῶν φυτεῖαν, *orpon*. ἐν
 ταῖς οἰκείαις χώραις c. pl. 5,
 17, 6.
 Φύτευμα, φυτευμάτων i. e. φυ-
 τευτηρίων c. pl. 3, 5, 2. 3,
 4, 5. φυτευματα τὰ καλλίστα

- καὶ ἰσχυρότατα λαμβάνει c.
 pl. 3, 24, 1. et in Codd. c. 1
 1, 8, 1. ubi φυτενομένων αἰ-
 tum.
 Φυτευτήριον, τὸ, ἀπὸ φυτευτη-
 ρίων παφυτευμένα 2, 2, 4. e-
 ligere φ. docet 2, 5, 3. ὁρμῇ
 φυτευτηρίων c. pl. 3, 3, 1. 3,
 5, 1. *qualia* φ. debeant esse.
 Φυτεῖα, τὰν φυτευθῶσιν εἰς συ-
 κὴν 4, 14, 4. πεφυτευμένης
 καὶ θειργασμένης τῆς χώρας
 Fr. V, 13.
 Φυτόν, ἐν τοῖς ἀφαιρουμένοις φε-
 τοῖς τῶν ἀμπελῶν c. pl. 1,
 12, 9.
 Φῶα, ὡς πεφυκὸς οὕτω μὴ θά-
 μαζειν c. pl. 2, 17, 3. τὴν
 αὐτὴν τάξιν ἔχειν ἥνπερ καὶ
 πεφυκὸς c. pl. 6, 10, 6. ubi
 πεφυκὸς τὸ κέλφος editum.
 Φωκίς, οἱ, πάντα πρωῒσποροῖσι
 διὰ τὴν ψυχρότητα τῆς χώρας
 8, 1, 7. ἐν τῇ Φωκίδι περὶ
 Ἑλλάτειαν 8, 8, 2. οἱ πρὸς
 καὶ αἱ κριθαὶ bene prove-
 niunt.
 Φώκη Fr. XII, 1. ἔξεμεῦ τὴν πι-
 τύαν Fr. XV, 1. πιτύα 9, 11,
 3.
 Φωκίς, ἄπιος ἢ Φ. c. pl. 2, 15,
 2. et 5.
 Φωλεῖαι, ἐν ταῖς φωλεαῖς δια-
 νακνῶντας Fr. XII, 7.
 Φωλεύω, τὰ φωλεύοντα τροφῆς
 ὀλλγῆς δέται Fr. XII, 9.
 Φωλλία, ἅμα ταῖς φωλλαῖς τῶν ἀρ-
 κτῶν Fr. 4, 63.
 Φωνασκία, πρὸς τὰς φωνασκίας
 9, 9, 2. Vide Addenda.
 Φῶς, ἀπτοῦσι φῶς ἀπὸ τοῦ ἡλίου
 τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λεῖων
 Fr. III, 73. ἐξάπτεται ἀπὸ τοῦ
 τῆς ὑέλου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ
 καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινα
 ἐργασθέντων Fr. III, 73.
 Φωτίζω, ὁ ἄνθρωπος οὐ φωτίζει
 ὥσπερ ἡ φλόξ Fr. III, 30.

X.

Χαιρέμων poeta, eius versus 5,
 9, 5.

Χαιράνια, τὰ περί Χ. ὅτε συν-
ίστη 4, 11, 3.

Χάλαζα, λαμπρὰ εἰ ἐν ἄνθραξιν
ἐπιφαίνεται Fr. VI, 1, 25.

Χαλαζοκοπιῖσθαι, χαλαζοκοπηθῇ
c. pl. 5, 8, 3. hist. 4, 14, 1.

Χαλαζοκοπία ἀπὸ τοῦ δαίμο-
νος c. pl. 5, 8, 2.

Χαλβάνη δάκρυόν ἐστι 9, 1, 2.
ubi nascatur 9, 7, 2. ibi edi-
tum γίνεται περί Συρίαν ἐκ
τοῦ Ἰάκους καλουμένου: sed
solum Urbinas verum πανάκους
habet. Atque is iterum 9, 9,
2. ubi pro πανάκους cum Ald.
πάνακος habet, haec addit so-
lus: ὁ δὲ ὅπως ἡ χαλβάνη κα-
λουμένη πρὸς τὰς ἐξαμβλώ-
σεις καὶ πρὸς τὰ σπασμάτια.
Bubon galbanum hanc lacri-
mam exsudare creditur.

Χαλεπός, τὸ σήσαμον χαλεπώτα-
τον τῇ γῇ καὶ μάλιστα καρ-
πίζεται 8, 9, 3.

Χαλικώδης τέμνεται, οὐ μέγας,
ὁ λίθος τῆς γύψου Fr. II, 65.

Χαλκίον, ἐν τοῖς χαλκίοις Fr.
III, 30.

Χάλκσιος, ἡ, planta 6, 4, 3. nus-
quam alibi nominata. Vide
Annot. p. 487. Carthamum
coeruleum comparat Sprengel
p. 82. ed. sec.

Χαλκηδών, ἐν τῇ νήσῳ τῇ ἐπικε-
μένη Χαλκηδόνι Fr. II, 25.

Χαλκία ἡ Ῥοδίων νήσος 8, 2, 9.
nota.

Χαλκίς, ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας
4, 14, 11. ὁ καυθμός a vento
Olympia c. pl. 5, 12, 4.
περί τὸν πόρον τὸν ἐκ Χαλκί-
δος εἰς Ὠρωπὸν Fr. V, 28.

Χαλκορυχία Κύπρου Fr. II, 25.
περί τοὺς Στόβους 26, 51.

Χαλκός ἐρυθρός καὶ λευκός Fr.
IV, 71. ἐρυθρός εἰς τὸν ἰόν Fr.
II, 57. ἐξάπτεται φῶς ἀπὸ
χαλκοῦ Fr. III, 73.

Χαλκώδες χρώμα τὰ νύφη ἔχει
Fr. VI, 4, 2.

Χαμαίρατος, ὁ, 3, 18, 4.

Χαμαιδάφνη 3, 18, 13. ibi ter
nominatur. Si eadem cum Dios-
coridea 4, 149., cum Rusco

racemoso L. comparatur a
Sprengelio, cum Vinca per-
vinca a Stackhousio.

Χαμαίδρυς, descriptio cum usu
9, 9, 5. Teucrium cha-
maedryn interpretantur, hodie-
que in Graecia nomen anti-
quum servat, testante quoque
Sonnini Voyage en Grece T.
II. p. 383., Teucrium flavum
L. Sed et chamaedrys eo-
dem nomine appellatur, teste
Sibthorpio Prodr. Fl. p. 393.

Χαμαίκανλος 6, 5, 2. c. pl. 2,
18, 2.

Χαμαίλειον, laeerta, mutat colo-
rem Fr. XIII, 1. pulmonem
maximum habet XIII, 3.

Χαμαίλειον, planta ἀκανώδης, sed
non φυλλόκανθος 6, 4, 3. et
8. ὁ μέλας καὶ ὁ λευκός de-
scribitur cum usu 9, 12, 1.
seqq. Albi radicem Nicau-
der quoque Theriac. 688. ait
ὑπαγγήσσαν, μελίζωρον δὲ πά-
σασθαι, plantam ipsam αἰεὶ
πιτάλοιωιν ἀγανρόν, μέισση δ'
ἐν κεφαλῇ φύνει πεδόεσσα
μολοβρῇ, plane consentiens cum
Theophrasto in nigro quo-
que, cui scolymi folium, sed
τροχὴν χαλίην, radicem cras-
sam et nigram tribuit, et ha-
bitationem silvarum umbrosa-
rum. Album genus Sprenge-
lii historia Carlinam acaulem,
altera editio Carlinam corym-
bosam, Stackhouse Carl. acau-
lem interpretatur: nigrum ge-
nus Sprengel. 1. Broteram co-
rymbosam, 2. Carthamum co-
rymbosum, ut Stackhouse.

Χαμαίφριφεις φοίνικες 2, 6, 11.

Χαμασχιδίς ὁ πισός c. pl. 4, 14,
4.

Χαραγμόν κύκλω ἔχον φύλλον 3,
11, 3. 3, 13, 5.

Χαραδρα, φύνει ἐν ταῖς χαρά-
δραις 6, 11, 5. ψήφους ἐκ
ποταμοῦ ἢ χαραδρας c. pl.
3, 6, 3.

Χαρακίας κάλαμος vocatur cras-
sa et fortis arundo 4, 11, 1.

Χαράκας τιθύματος a Theophrasto ἀφ' ὧν vocatur.

Χάραξ ἑλαιας παγίσσα 2, 1, 2. nota. 2, 1, 4. κλήματα, κρύδαι καὶ χύρακας c. pl. 1, 12, 9. ἑλαιας χύρακας c. pl. 5, 1, 4.

Χαρτόδρας. De fimo humani stercore: h. pl. 2, 7, 4. δριμυτάτη δὲ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, καθάπερ καὶ Χαρτόδρας ἀρίστην μὲν ταύτην εἶναι φησι, δευτέραν δὲ τὴν ὕλην. Ita distinguendus ille locus, ubi nomen scriptoris vitiatum latere videtur, et codex Urbinas notam nominis proprii superposuit. Apud Varrouem et Columellam (haeresteus et Chaereas Atheniensis, scriptor rei rusticae, nominatur: qui num hic lateat in vitio, an alius, dubium manet.

Χάσμα, χασμάτων τινῶν καὶ ἀντρων ὀσμαι θανατηφόροι c. pl. 6, 5, 5.

Χαῦρος, ξύλα μαρὰ καὶ χαῦνα 5, 3, 3.

Χέδροπα, χεδρόπων σπέρματα δίδυρα καὶ σύνθετα 8, 2, 2. ὄλκον μίαν καὶ ξυλῶδη ἔχει Ibidem. τῶν χεδρόπων ἐρείβινθος καὶ κύαμος 8, 9, 1. τὰ χέδροπα μονόρριζα καὶ ἰσχυρόρριζα καὶ εὐθύς τὴν δρμὴν ἄνω ποιοῦμενα — τὸ πολὺ τῆς φύσεως ἐν τῷ ἄερι ἔχει — πρὸς τὸ ἔαρ σπείρεται πλὴν κύαμου καὶ θέρμον c. pl. 4, 7, 2. τῶν χ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἢ τε ῥίζα καὶ ὁ καυλὸς ἐκβλάστανται c. pl. 4, 7, 4. δίδυρα ὄντα μίαν τιὰ καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν τῆς ῥίζης καὶ τοῦ καυλοῦ ἔχει κατὰ τὸ ἄκρον, ὃ καὶ φαίνεται προσπεφυκὸς 4, 7, 5. ἢ ῥίζα μία καὶ ἐπιπολῆς καὶ ὁ καρπὸς γεωδέστερος 4, 8, 3. μονόρριζα καὶ ξυλῶδη καὶ ἐπιπολῆς 4, 8, 5. μαρύτερα πρὸς τὰς τροφὰς ἢ ὁ σίτος 4, 9, 1. ἀνθῆσιν πολυχρονιωτέραν ποιοῦνται — τὸ ἀνθος μείνεσθαι ζῆτε καὶ ὀνίναται 4, 10, 1.

Χειμάζω, de plantis χείμασθαι 4, 14. 1. 7, 4, 3. χειμῶν ὠραίοις καὶ καλοῖς c. pl. 2, 2. ὅταν χειμάσῃ τὸ ἔτος 4, 14, 13. ubi χειμῆριον ἢ editum, χειμῆριος τὸ ἔτος Urbinae τὴν ἑλιδὴν καὶ χειμῶσθαι ἢ γῆ c. pl. 3, 20, 7. διὰ τὸ χειμῶσθαι τοῦ ὑδατῶδους ἀντιπρὸς τοῦ c. pl. 6, 8, 2. χειμῶν πρῶτ', ὅπῃ Fr. VI, 3, 1. τὸ πλῆθος τῶν ὑδατῶν ἐν χειμάζει (τοῦς μύαας) Fr. XIV, 7.

Χειμασία, τοιαύτας τινας χειμασίας Fr. V, 50.

Χειμερίζω, χειμερίζω idem καὶ χειμάσκει Fr. VI, 3, 5.

Χειμερινός, τὸ χειμερινόν, opp. εὐδαιμόν Fr. V, 1.

Χειμόσποροι πυροὶ c. pl. 4, 11, 1.

Χειμοσπορούμενος πυρὶ c. pl. 4, 11, 3.

Χειμών, χειμῶνες ὠραῖοι 4, 14, 1. ὑπερβολὴ χειμῶνος-ἢ χειμάτων 4, 14, 14. c. pl. 2, 1, 2.

Χειρῶν τὸ κάτω μέρος 1, 13, 2. nota.

Χείρον, ἐπὶ τὸ χ., opp. ἐπὶ τὸ βέλτιον c. pl. 6, 3, 3.

Χειροπληθής 4, 2, 7. — θύς ὅσον Fr. II, 21.

Χειροπληθιαῖος τῶ ὄγκῳ χόνδρος 9, 4, 10. ubi Codd. Urbinas et Medicei λόγῳ habent, alterum vocabulum non variant, de cuius forma admodum dubito, an vera sit, cum duobus in locis alteram legiuntam Theophrastus adhibuerit, nisi in scriptura vitiosa Fr. II, 21. χειροπληστίας alia latet.

Χειρώνιον πέναντες describitur cum usu 9, 11, 1.

Χελιδόνιον, ἄμα τῷ χελιδόνι (ἀνίμφῳ) floret 7, 15, 1. nota. Sed ibi editi libri ἄμα τῇ χελιδόνι habent, et Dioscorides 2, 111. ἄμα ταῖς χελιδόσι φαινομέναις ἀναφύεται. Consentiant viri docti, esse Chelidonium maius Lin.

Χελιδωνίας (ἀντίμω) 7, 15, 1. *nota.* Sed vide in *Χελιδονιον*.

Χελιδών λευκή Fr. VI, 3, 2. Fr. 20, 49. *κατὰ nigra ὕστερον λαμβάνει τὴν ποικίλλαν* Fr. 20, 55.

Χέλυσμα navium e qua materia 5, 7, 2, τὸ σιγῶμα, πρὸς ᾧ τὸ χέλ. 5, 7, 3. Hesychii ἀντι-χάλημα huc pertinere suspi- cantur interpretes.

Χερνίτης λίθος ἐλέφαντι ὁμοιος Fr. II, 6. *nota.*

Χερρόντης Ταυρικῇ 7, 13, 8.

Χέρσος, ταῖς χέρσους καὶ διὰ χρόνου κινουμέναις 8, 6, 4. τὰ ἐν τῇ χέρσῳ φυτευθέντα, eadem ibi νεουργός, c. pl. 3, 13, 3.

Χῶν, γῆ γοτειοῖς καχυμένη καὶ ἐν- κμος c. pl. 3, 4, 4.

Χιλεὺν, —ουσι τὰς βοῦς c. pl. 2, 17, 6.

Χιονικόν (σημαῖον) Fr. VI, 3, 5. **Χιονώδης** Fr. V, 14.

Χίος, Chii quomodo cicuta utan- tur 9, 16, 9. sed ibi alii libri Κεῖοι habent rectius. Vide Κεῖοι. **Χιδοτομία** λίθων Χίων Fr. II, 6. **Μίλας λίθος** διαφανής, ὁ- μοιος τῷ Χίῳ Fr. II, 7, et 33. **καλούμε** τὴν ἄπιν φωνίδα c. pl. 2, 15, 2.

Χίων, lignum abiegnum χιῶ- νας ἔχει πλείους 5, 5, 3. **χι- τῶνες** bulbi eriophori 7, 13, 8. ὁ πυρός ἐν χιτῶσι πολλοῖς 8, 4, 1. idem qui sequitur πολύλο- πος 8, 4, 3. πλείους καὶ γλι- σχρότης βολβοῦ καὶ σκίλλης c. pl. 1, 4, 1.

Χίων, εὐν χιόνες πολλὰι γίνονται Fr. VI, 1, 24. ἐν νέφους καὶ οἶον ἀφρός τις ὅστιν ἐμπιρκει- λεγονία πνεῦμα c. pl. 5, 13, 7. **γένσεις** ζώων ἐν αὐτῇ τῇ χιόνι Fr. III, 18.

Χλιαρός, γλωττα χλιαρά καὶ μα- λακή Fr. I, 25.

Χλορός 3, 10, 4.

Χλόη, ἐν τῇ χλόῃ μένει 8, 2, 4. ἢ ἐν τοῖς σπέρμασιν ἢ ἐν τῇ χλόῃ c. pl. 4, 4, 7. **μεταβολή** ἐν τῇ χλόῃ c. pl. 4, 4, 8.

Theophr. oper. T. V.

Χλοφορήση, δειν, 8, 6, 5.

Χλοώδης ἔλιξ 3, 18, 8. quae antea χλωρά καὶ ποώδης erat. **ποώδη καὶ χλωώδη** 7, 9, 2.

Χλωροειδέτερος λίθος Fr. II, 33.

Χλωρός, ἐν τοῖς χλωροῖς καὶ ἐν τοῖς καρποῖς 8, 10, 5. in herbis Gaza vertit. πάντων τῶν φυομέ- νων τὰ ὑπὲρ γῆς χλωρά τὸ πρῶ- τόν ἐστι, τὰ δὲ κατὰ γῆς λευκά Fr. 2, 27.

Χνούς, τὸν χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν πατασιλόναι de palma mare 2, 8, 4.

Χνοώδης, ἐνικμον καὶ χνοώδης φύλλον 1, 1, 3.

Χόνδρος καλός e genere Indico hordei 4, 4, 9. ex oryza 4, 4, 10. **μεγάλοι χόνδροι** λιβν- του 9, 4, 10. **ἀμείλα** καὶ κα- θαρσύνει ἀκόπος c. pl. 4, 16, 2. *nota.* Proprie de thure, λε- βάνη, usurpatum qui pstant, ex antiquo Indorum sermone, Sanscrit, derivant vocabulum, ubi *Cunduru* gummi arboris thuriferae significat.

Χόνδρυλλα ὄβρωτος ἐν τῇ εἰλῇ δομὴν ἂπὸν ἔχει καὶ πολὺν 7, 11, 4. *nota* p. 619. Ibi editum erat **χονδράς**. ἀλλὰ. Urbinae et Medicei libri **χόνδρου** ἀλλὰ. **candralia** vertit Gaza: Plinius **χόνδρυλλα**, quod cum Britan- nico editore restitui. Sed in priore loco 7, 7, 1, ubi in- ter ἀρουργαῖα enumeratur cum hypochoeride, cichorio et a- phace, quae deinde cap. 11. describuntur, relictā scriptura **ἀνδράλα**: ex quo loco Plinius 21, 15, 8. 52. **candrilam** retulit, ubi Codd. plerique om- nes **candryala** habent fere ut in Theophrasti loco altero Co- dices scribunt. Vide Annot. p. 592. **Apargiam** tuberosam **χονδρύλλην** ex hist. 7, 8, 10. interpretatur Sprengel ed. sec. p. 82. Stackhouse mutavit qui- dem in loco priore **ἀνδράλα** in **χονδρύλλα**, posuit tamen in Catalogo priore **Ἀνδράλλα**,

Andryala integrifolia, et *Xenodrylla*, *Chondrilla juncea*. In *Diacoride* 2, 161. *κονδρύλλη* scriptum nomen extat, cuius primum genus *chondryllam* ramosissimam Sibthorpii, alterum *apargiam* tuberosam interpretatur Sprengel p. 87. ed. sec.

Χόος, ὅσον δύο χόας Fr. 4, 23. *Χορδή*, ἐγγνύμεναι χορδαὶ signum ieiunpestatis Fr. V, 58.

Χόριον, τὰ χόρια κατεσθίουσι μετὰ τοὺς τόκους αἱ κύνες καὶ αἱ ὕες καὶ σκεδὸν τὰ τετραπόδα πάντα Fr. XV, 2.

Χορτιάς, χορτασθέντι τῶν πυλῶν ὥς ἀποθνήσκει c. pl. 4, 9, 2.

Χοῦς, ἡ ἄμμος καὶ ὁ χοῦς c. pl. 3, 6, 4.

Χρόμαι, τῶν ἀγγείων οὐκ αὐτῷ τῷ πυρὶ χρωμένων Fr. 4, 22. *χρόνται*, τοὺς ποσὶν ὅλα χροσίν Fr. XIV, 9.

Χροία, πλειστάς καὶ μισγίστας χροίας παρέχονται 5, 1, 5.

Χροισμύω, τοὺς ἐπιλήπτοις Fr. XV, 1. Loebck ad *Phrymichum* p. 386.

Χρόσμα, παντὸς μέρους καὶ χροίσματος Fr. 4, 8. ex oleo amygdalorum amarorum 16. τὸ *Βρετρικόν* ἐκ κυτρίου 28.

Χρόα, ὁ χυλὸς ἐν ἄλλῃ χροά 9, 1, 1.

Χροῦ, ἡ ἐν τῷ χροῦ πικρότης 6, 10, 7. ubi *χροῖ* erat: nota.

Χρονίζομαι, ὥς τις χρονιζόμενος 9, 14, 3. σπέρματα εὐθὺς ἀλοαθάντα, ὁπποῦ τὰ χρονισθάντα, c. pl. 4, 6, 5. μὴ χρονίζοντος ἐν ταῖς ῥίζαις c. pl. 4, 11, 3. τὸ παρὰ φύσιν ἐγένετο κατὰ φύσιν, ὅταν χρονισθῇ καὶ λάβῃ πληθὺς 4, 11, 7. τὸ μὴ χρονιζόμενον μηδ' ἀθρόον οὐδ' ἐργαστικόν 5, 12, 9.

Χρόνιος, φυτὰ χρόνια, ὁπποῦνται ἐπετείσις 1, 1, 9. χρονιώτερα ταῖς ῥίζαις 1, 1, 10. χρονιώτερα ἢ πούτων φθορά 4, 15, 3. δομαὶ χρόνιαι c. pl. 6, 15, 1. οἱ μὴ χρόνιως ποιοῦμε-

τες τὰς ἀφαιρέσεις Fr. IX, ubi *Aristoteles* διὰ τοῦ χρόνου habet.

Χρονίδης 9, 14, 2.

Χρόος, ἄλλαι ῥίζαι ἄλλως ἢ οἱ χρόνους durandi nempe 14, 1. *μύγα διδότης* τοῦ χρόνου c. pl. 1, 12, 5. ἡ πρὸς τοὺς χρόνους c. pl. 5, 4, 6. διαμένειν εἰς χρόνους edium c. pl. 1, 7, 1. ubi *Urbana* χρόνον habet.

Χρυσαλλίς, ἐκ *χρυσαλλίδος* 19, 2, 4; 4. ἐκ *καμπης* *χρυμίας* c. pl. 5, 7, 3.

Χρόστιον, ἐν τοῖς *χρυσόις* ὁρίσονται ἡ *χρυσοκόλλα* Fr. 26. *χρυσόις* est 32. 51. Fr. XIV, 8.

Χρυσόν, ἐκ *χρυσόος* ἀπὸ 19, 3. nota.

Χρυσοκόλλα Fr. II, 26. οἷον ἔμμου ἐστὶ 40.

Χρυσόλαστος Fr. II, 23.

Χρώω, καχρυσόμενος ἀνδρωίδης 7, 9, 2. nota. *χρυσόις* est Fr. 20, 45. *καχρυσόμενος* 34. *χρονίζομαι* καὶ legitur 43.

Χρώμα, ἰδίας χρωμάτων c. pl. 6, 4, 1. τὸ παλαιοῦ χρόμα, ὃ τὸ ἀμφοτέρων χρωματίζονται, ἐστὶ ῥίζον ἐκ *Βρετρίας* ἀγόμενον Fr. 4, 31. et 33.

Χρωματίζω τὰ μέτρα Fr. 4, 31. *Χρῶς*, προσφιλὴς τῷ *χρῶτι* ὁσμή Fr. 4, 50. ἀπεται τοῦ *χρῶτος* καὶ τῆς *πεφιλῆς* τὸ μέτρον 55. ἵνα τὰ διακρίματα πρὸς τὸν *χρῶ* προσπίπτῃ 56. πικρὸς ὁ *χρῶς* τῶν καλῶν Fr. IX, 18. ὁ *τε* *χρῶς* καὶ τὰ διακρίματα γίνονται μέτρα Fr. 20, 43.

Χυδὴν, ὅταν εἰς τὰ οἶατα τοῦ *χυδῆν* c. pl. 4, 13, 7.

Χύμασμα 9, 8, 3.

Χυλίσμός, quarum plantarum quomodo fiat 9, 8, 3.

Χυλός, οὐ. Cum *λεπιδωτῆ* in *libris* scriptis et editis *Theophrasti* confusa reperiantur haec duo vocabula, *χυλός* et *χυμός*, lubet apponere locum

Orionis Etymologici p. 163. emendatiorem, qui discrimen bene docet: Διαφέρει δὲ χυλός καὶ χυμός· καὶ ἄμφω μὲν ὑγρὰ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει γεγενὸς χυμός· ἐστὶ γὰρ χυμός γλυκὺς καὶ πικρός· τὸ δ' ἀπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφασθῆναι δὲ δυνάμενον, ὥς ἢ ἐν πόσις καὶ ὀπώρις ὑγρὰ αὐσία, χυμός· καὶ τοῦ βίον μαρτυροῦντος· τὸ μὲν γὰρ καλὸς ἐφθάν σὺγχυμον καλεῖται, τὸ δ' ἀνέψητον ἀσὺγχυμον.

Χύλωσις, πρὸς τὴν χύλωσιν τῇ ἀνθρώπινῃ σάρκι ὡμῇ χρῶνται 7, 5, 1. nota. c. pl. 3, 9, 2.

Χυμός ὑδαθής καὶ ἀσθιγής ὑγρότης 9, 1, 1. ἰδεῖν τῶν χυμῶν ἐπτά c. pl. 6, 4, 1. seqq.

Χύσις, χύσις αἱμάτων Fr. XIV, 6.

Χυτός, τὸν | χυτὸν εὐανον, opp. τὸν αὐτοφυῆ Fr. II, 55. ἀργυρός 60.

Χυτροὶ καλούμενοι, βαθύσματα λίμνης 4, 11, 8.

Χῶμα, terra scrobibus egesta et, cum computruit, mollior et foecundior regesta h. 2, 5, 1. In Geopon. 10, 4, 1. aggerem male vertit Cornarius.

Χώρα, ταῦτα διὰ τὸ συγγενὲς τῆς αἰτίας ἔλαβε τὴν χώραν ταύτην c. pl. 6, 11, 9. χρώμα παρὰ πλησίον ἔχειν τοῖς ἐν τῇ χώρῃ Fr. XIV, 4.

Χωράφια Fr. XII, 7. unde χωραφιαῖος ἀγρός Herodiani Epim. p. 152.

Χωρίζω, ἐν τοῖς χωρισμένοις τῶν ἐμογενῶν c. pl. 1, 11, 1. quae nulla generis societate coniunguntur.

Χωρισμός οὗτος τοῦ χυλοῦ ἐκ τῶν πλείστων c. pl. 6, 7, 3. γενικός 1, 4, 2.

ψ.

Ψαθυρός, ῥίλαι ψαθυροὶ καὶ

μαλακαὶ 7, 9, 4. γῆ ψαθυρά c. pl. 2, 4, 12. ψαθυρὰ καὶ εὐδρυπτα — ψαθυρὰ, διότι κατὰ μικρὸν ἢ σύναψις Fr. I, 73.

Ψακάδια καὶ δρόσοι c. pl. 2, 9, 3. et 9. ubi erat ψακάδια.

Ψαλτήριον, ζυγὰ ψαλτηρίοις 5, 7, 6.

Ψαφαρός, χώρα λεπτόγυιος καὶ ψαφαρά 8, 2, 11. γῆ ἀγαθὴ — αἱ ψαφαρώτεροι opponuntur 8, 9, 1. ἐν ταῖς ψαφαραίς καὶ πατρώδεσι c. pl. 1, 18, 1. Ψακάδια, τὰ, ψ. καὶ ὑποί μέρη Fr. V, 24.

Ψακάδι, λαγὼν ἔχη ψακασθέντα c. pl. 6, 19, 5. ubi liber Urbinae ψακασθέντα habet.

Ψιὰς, ἐὰν ψακάδες ἢ δρόσοι πλείους γένωνται c. pl. 4, 14, 3. μετὰ τὰς ψακάδας 5, 11, 1. opp. πλῆθος ὑδατος 6, 17, 1. Ψευδοδίταμον 9, 16, 2. nota p. 304. Vide Δίταμον.

Ψεφῶ, ἐκ τῆς Ψεφῶ καλουμένης χώρας Fr. II, 34. nota p. 565. Cf. Letronne ad Strabonem 17. p. 625. ad versionem gallicam Vol. V. p. 440.

Ψῆν 2, 8, 1. et 2. quid faciant in ἐρινασμί c. pl. 2, 9, 5. seqq.

Ψηφοειδὲς φύσις Fr. II, 47.

Ψιάδες, papyraeae ψιάδοι 4, 8, 4. ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμέναι 9, 4, 4.

Ψιλός, γῆ ψιλὴ c. pl. 3, 6, 5. πορίζειν c. pl. 3, 9, 1. ψιλὴν γεωργίαν c. pl. 3, 20, 1. nota.

Ψιλόω, κάμψαι ψιλοῦσι τὰ δένδρα 4, 14, 9. τοῖς καρπῶν ψιλοῦσι τὰ δερμάτα 9, 20, 3.

Ψιλωθρον 9, 20, 3.

Ψιμύθιον quomodo paratur Fr. II, 56. nota.

Ψινάσαι τὴν ἄμπελον, i. e. ῥαδα γίνεσθαι, 4, 14, 6. nota p. 397. Addo Suidam: Ψινάδες παρὰ Θιοφράστῃ αἱ ῥεαῖδες ἄμπελοι· ἐνιοὶ τὰς δρυπέαις ἑλάσις. Verbum ψινάσαι ex-
M m 2

dem modo interpretatur, ut Hesychius.
 Ψύλλα 7, 5, 4. olerum pestis: ὑπὸ καμπῶν καὶ φυλλῶν κατεσθί-
 σαται 8, 10, 1. Cf Ψυχή.
 Ψύξις, κατὰ θερμότητα καὶ ψύ-
 ξιν Fr. V, 35.
 Ψυχαγωγία ποιοῦσι Fr. III, 24.
 nota.
 Ψυχεῖνός, vide Ψυχινός.
 Ψυχὴ ἐκ χρυσολίδος 2, 4, 4.
 πρό: τὰς ψυχὰς c. pl. 2, 18,
 1. sed ibi ψύλλας; scribendum.
 ἐπὶ τῶν καλουμένων ψυχῶν c.
 pl. 5, 7, 3.
 Ψυχναὶ χῶραι c. pl. 3, 23, 4.
 iu h. 8, 8, 1. pro ψυχρῶν Ur-
 binas et Med. ψυχινῶν habent:
 in priore loco Urbinas ψυχει-
 ναι, quam formam habet Xe-
 noph. Oecon. 9, 3.
 Ψύχος, ψυχὴ χωρὶς πάγου c. pl.
 2, 1, 2, τὰ ψυχὴ ἐπέκασσε
 c. pl. 2, 1, 6.
 Ψυχροβαφὴ ἀνθή Fr. 4, 22.
 nota.
 Ψυχρολουσία Fr. IX, 16.
 Ψυχρὸν c. pl. 2, 14, 4. riga-
 tio, quae fit aqua frigida.
 Ψώρα, τὰ περὶ τὴν ψῶραν καὶ
 τοὺς λειχήνας καὶ λέπραν Fr.
 IX, 14. συκῆς c. pl. 5, 9, 1.
 et 12. ψώρα et ψωριῶν morbus
 fici 4, 14, 3. eius causa 4, 14,
 5. nota p. 393. 394. σπέρματα
 ἐντα ψώρας καὶ ἄλμας νοσῶν
 8, 10, 1. nota. ἀλφούς καὶ
 ψώρας βοσκημάτων 9, 9, 4.
 Ψωρίδιον, συκὴ ψ. c. pl. 5, 9, 11.
 Ψωρίς, περὶ Ψωρίδα 9, 15, 6.

Ω.

Ὠκμιον, τὸ, ὅτι καὶ ἐν λώδεσσιν 1,
 6, 6. 7, 2, 7. radix et caulis
 lignosa 7, 2, 8. ἀποφυτεύουσι
 καὶ τοῦτο τιμόντες εἰς τὸ ἡ-
 μισον 7, 2, 1. ab inferiore
 parte florere incipit 7, 3, 1.
 ut blitum, τεύτλιον et ἀνδρά-
 φαξ ἐστὶ ἐμφλοισπέρματον

7, 3, 2. nota et 7, 3, 3. ma-
 ridie irrigatur 7, 5, 2. λευ-
 καίνεται ὑπὸ τὸ ὄστρον 7, 5,
 4. τὰς ἀποφυτεῖας ἀπὸ τῶν
 ἄκρων δέχεται καὶ περὶ ἐν λώδεσσιν
 ὅν c. pl. 1, 4, 3. πολλὸν χρό-
 νον διαμένει, καὶ κολουόμενον
 πάλιν βλαστάνει Ibidem. οὐ
 δύναται βλαστάνειν πρὸ τῶν
 διεμνημεριῶν c. pl. 1, 10, 4.
 κολουόμενον ἢ κολουόμενον βέλ-
 τιον καὶ εὐχλύτερον c. pl.
 2, 15, 6. ubi vide annot. p.
 175. τριτάτον βλαστάνει c. pl.
 4, 3, 1. ἐν ἡλίῳ πολλάκις κί-
 μενον ἀφερπυλλοῦται c. pl. 5,
 7, 2. ἀκρόκαρπον in supple-
 mento libri Urbinatis 7, 3, 4.
 Propter radices lignosas diu
 dubitasse se air de ocimo com-
 parando cum ocimo basilico
 L. Sprengelius, tandem vero
 in observatione Belonii 2, 40.
 acquievit, basilicum in regio-
 nibus orientalibus multo maio-
 rem in altitudinem adolescere.
 Sed non solum radices ligno-
 sas dicuntur a Theophrasto,
 sed ipsi etiam caules: praeter-
 ea semina, ut bliti et betae
 et atriplicis, ἐμφλοισπέρματον,
 etiam κολουόμενον πάλιν βλα-
 στάνει καὶ βέλτιον καὶ εὐχλύ-
 τερον γίνεται, ἀκρόκαρπον, ἐν
 ἡλίῳ πολλάκις κείμενον ἀφερ-
 πυλλοῦται, ab inferiore parte
 florere incipit. Quae pleraque
 omnia ocimi generi nulli con-
 veniunt, quod in Graecia nus-
 quam Sibthorp reperisse vide-
 tur, certe non commemoravit.
 Quare aliud genus Graeciae
 vernaculum indagandum et
 comparandum.

Ὠκυτόκιον, εἰς ὠκυτόκιον περιά-
 πτειν 9, 9, 3. sed vide Addenda.

Ὠλισίακτος ἐρινός c. pl. 2,
 9, 14. ubi Urbinas ὀλισία. ha-
 bet. ἢ ἰτέα 3, 1, 3.

Ὠμότης, concoctionis defectus
 Fr. VII, 4.

Ὠμοτριβής, φαντίας ἔλαιον ὦμ.
 Fr. 4, 15.

Ὠδὸν, τὸ λευκὸν τοῦ ὤου Fr. III,

59. τὰ ὡὰ τὰ ὡμά οὐ δύναται
δινεῖσθαι καθάπερ τὰ ἰφθαῖ Fr.
VIII. 2.

Ἦρα, ὥραι ἡμέρας — ἐνιαυτοῦ
c. pl. 6, 17, 3. σπόρος καθ'
ὥραν ἔτους γινόμενος c. pl. 3,
23, 2. idem habet Urbinas li-
ber hist. 8, 13, 5. ubi ἔτους
vulgo deest.

Ἠραῖος, τομὴ ὥραια καλάμου 4,
11, 4. χειμῶνες ὥραῖοι 4, 14,
1. καὶ εὐδαινοῖ c. pl. 1, 12,
7. ἕλη ὥραια τέμνεσθαι 5, 1,
1. ἀρότοις ὥραισις 8, 6, 1.
ὑδατα ὥραια pluvias c. pl.
2, 2, 1. ὥραῖοι χειμῶνες
c. pl. 5, 8, 3. ὥραϊν σκαπά-
νην c. pl. 3, 16, 1. recte in
ὥραιαν mutat liber Urbinas.

Ἠραιότης 9, 1, 6. dubia scri-
ptura.

Ἠρίων, ἐπ' Ἠρίωνος ἀνατολῇ καὶ
θύσει τῶν πνευμάτων ἀκρισίαν
συμβαίνουσιν. ἀνατέλλει μὲν ἐν
ἀρχῇ ὀπώρας, δύκει δὲ ἐν ἀρχῇ
χειμῶνος Fr. V, 55. quem lo-
cum ubi excerpit Alexander
Aphrod. ad Aristot. Meteorol.
p. 101. b. pleniorē posuit et
haec de Orione addit: ἔτι διὰ
τὸ μέγεθος τοῦ ἄστρου· ἐν
πολλῶν γὰρ ἀστέρων, καὶ πο-
λὺ μέρος κατέχει, διὸ οὐ πῶς
ἅμα οὔτε δύσται οὔτε ἐπιτέλλει,
ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἡμέραις· διὸ
καὶ παρατείνει ὁ χειμῶν.

Ἠρωπός, περὶ τὸν πόρον τὸν ἐκ
Χαλκίδος εἰς Ἠρωπὸν Fr. V, 28.

Ἠς, ἐν ᾧ σπεύδουσιν ὥς πρῶτα

φυτεύειν 6, 7, 6. sed ibi πρω-
ταῖστα scribendum censeo.

Ἦσάν οἰκίᾳ c. pl. 1, 16, 12.
Ἦσαν τι νεοσηκός 4, 12, 1. in
Codd. ὡσάν ἀλλότριον c. pl. 6,
10, 7. ubi simplex ὡς editum,
ὡσάν ἐξ ἀπέπτου c. pl. 6, 13,
3.

Ἦσπερ, ὥσπερὰν Fr. III, 11. nisi
fuit ὥσπερανεῖ, ut καθάπεραν-
εῖ, quod vide.

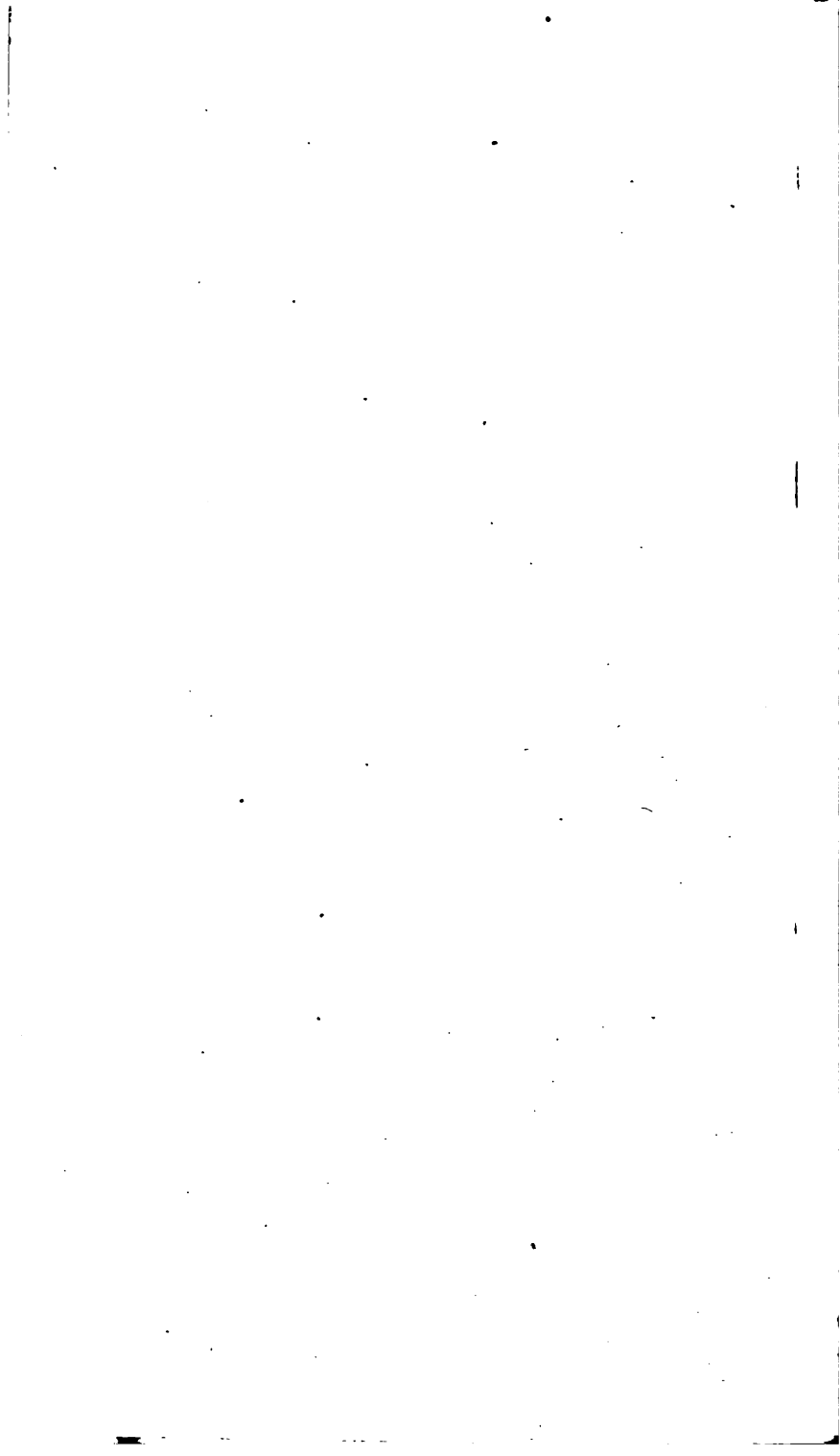
Ἦχρα γῆς ἐστὶ Fr. II, 40. τὴν
ὥχραν ἀθρόαν πως φασὶν εἶναι
— ὥχρα ἀντὶ ἀρρένικου χρῆ-
σθαι, διὰ τὸ μηδὲν τῇ χροῇ
διαφέρειν. δοκεῖν δὲ Fr. II, 51.
ὥχρας μετὰλλα 52. ἐξ ὥχρας
καταναοιμένης μάλιστα γίνεται
53.

Ἦχρος, legumen, eius folium
quale 8, 3, 1. ἐπιγυϊόκαυλος
ibidem 2. σκώληκες ἐν τοῖς
ὥχροις 8, 10, 5. τοῖς ὥχροις
σκώληκες ἐγγίνονται c. pl. 3, 22,
3. ὁ ὥχρος τάχιστα κόπτεται
c. pl. 4, 2, 2. ξηρὸν καὶ θερ-
μὸν c. pl. 4, 3, 2. πολὺ τὸ
ἀποστέγον ἔχει, (διὸ ἄκοπος)
ἅμα δὲ ταύτῳ γε καὶ τὸ ξηρὸν
καὶ τὸ θερμὸν c. pl. 4, 16, 2.
βλαστοὶ καὶ ἀκρέμονες τῶν
ὥχρων χλωροὶ βρωτοὶ καὶ γλυ-
κὺτητα τινα ἔχουσι c. pl. 6, 12,
9. Pisum ochrum plerique
omnes interpretantur propter
colorem lomenti luteum. Qui
gustarunt germina et folia huius
generis, dicent, num conveniat
nota postremo loco a Th. posita.

LIPSIAE 1821

EX OFFICINA FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII.

13

γ

δ

ε

ζ 5

η 6

θ 7

ι 8

κ

λα

1ρ

1γ

1δ

1ε

1ς

1ξ

1η

1θ

κ

ο

ο

ο

ο

